

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SOMETIMES
YOU HAVE TO
STEAL GLORY

VOLUME ONE OF THE
RIYRIA REVELATIONS

THEFT OF SWORDS

MICHAEL J. SULLIVAN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

www.orbitbooks.net

orbitshortfiction.com

[Okumaya Başla](#)
[İçindekiler Ekstra](#)
[Telif Hakkı Sayfası](#)

*Hayatımdaki ve bu seriyi yaratma macerasındaki ortağım olan eşim
Robin'e, onun sıkı çalışması ve adanmışlığı sayesinde tüm bunlar
mümkün oldu. Hikayeyi yayınlanana kadar okumayan kızım
Sarah'ya*

*yayınlanana kadar okumak istemeyen kızım
Steve Gillick'e geri bildirimleri için ve tüm bu işi başlatan Pete DeBrule'a
Ve Dragonchow üyelerine, benim ilk hayran kulübüm*

ELAN DÜNYASININ BİLİNER BÖLGELERİ

Estrendor: Kuzey çöller
Erivan İmparatorluğu: Elf toprakları
Apeladorn: İnsan ulusları
Ba Ran Takımadaları: Goblinlerin adaları
Westerlands: Batı çöller
Dacca: Güneyli adamların adası

APELADORN ULUSLARI

Avryn: Merkezdeki zengin krallıklar
Trent: Kuzeydeki dağlık krallıklar
Calis: Savaş lordları tarafından yönetilen güneydoğu tropikal bölgesi
Delgos: Güney cumhuriyeti

AVRYN KRALLIKLARI

Ghent: Nyphron Kilisesi'nin dini mülkiyeti
Melengar: Küçük ama eski ve saygın krallık
Warric: Avryn krallıkları arasında en güçlüsü
Dunmore: En genç ve en az gelişmiş krallık
Alburn: Ormanlık krallık
Rhenydd: Yoksul krallık
Maranon: Gıda üreticisi. Bir zamanlar Delgos'un bir parçasıydı, ancak Delgos cumhuriyet olduğunda kaybedildi
Galeannon: Çorak tepelerden oluşan kanunsuz krallık, birçok büyük savaşın yapıldığı yer

TANRILAR

Erebus: Tanrıların babası
Ferrol: En büyük oğul, elflerin tanrısı
Drome: İkinci oğul, cücelerin tanrısı
Maribor: Üçüncü oğul, insanların tanrısı
Muriel: Tek kızı, doğanın tanrıçası
Uberlin: Muriel ve Erebus'un oğlu, karanlığın tanrısı

SIYASİ PARTİLER

Emperyalistler: Yarı tanrı Novron'un doğrudan torunu olan tek bir lider altında insanlığı birleştirmek isteyenler

Milliyetçiler: Halk tarafından seçilen bir lider tarafından yönetilmek isteyenler

*Kraliyetçiler: İstedigini istiyor devamdevam devam
bireysel bireysel, bağımsız hükümdarlar*

DETAY Of AVRYN

KİTAP I
TAÇ KOMPLOSU

BÖLÜM 1

ÇALINAN MEKTUPLAR

Hadrian karanlıkta pek bir şey göremiyordu, ama onları duyabiliyordu: dalların kırılma sesini, yaprakların ezilme sesini ve çimlerin hışırdaması. Birden fazla, üçten fazla kişi vardı ve yaklaşıyorlardı.

"İkiniz de kıpırdamayın," diye sert bir ses gölgelerin içinden emretti. "Sırtlarınıza oklarımızı doğrulttuk, kaçmaya çalışırsanız sizi eyerlerinizden düşürürüz." Konuşan kişi hala ormanın karanlık gölgesindeydi, çıplak dalların arasında belirsiz bir hareket vardı. "Sadece yükünüzü biraz hafifleteceğiz. Kimsenin zarar görmesine gerek yok. Dediklerimi yapın, hayatlarınızı kurtarın. Yapmazsanız, onları da alırız."

Hadrian, bunun kendi hatası olduğunu bilerek midisinin düğümlendiğini hissetti. Yanında, kirli gri kırsağının üzerinde, başlığı takılı, yüzü gizli bir şekilde oturan Royce'a baktı. Arkadaşının başı eğikti ve hafifçe sallanıyordu. Hadrian, onun ifadesini görmek zorunda kalmadan nasıl olduğunu tahmin edebiliyordu.

"Üzgünüm," dedi.

Royce hiçbir şey söylemedi ve sadece başını sallamaya devam etti.

Önlerinde, yollarını tıkayan taze kesilmiş çalılar vardı. Arkalarında ise ay ışığıyla aydınlanan uzun, boş bir yol uzanıyordu. Çukurlar ve oluklarda sis birikmişti ve bir yerlerde görünmeyen bir dere kayaların üzerinden akıyordu. Eski güney yolundaki ormanın derinliklerindeydiler, uzun bir meşe ve dişbudak tünelinin içindeydiler. İnce dalları yolun üzerine uzanmış, soğuk sonbahar rüzgârında titriyor ve birbirine çarpıyordu. Herhangi bir kasabadan neredeyse bir günlük mesafede olan Hadrian, saatlerdir bir çiftlik evi bile geçemediklerini hatırlayamıyordu. Hiçbir yerde, kendi başlarına kalmışlardı; insanların asla ceset bulamayacağı türden bir yerde.

Yaprakların hışırtısı giderek yükseldi, ta ki hırsızlar dar bir ay ışığı şeridine adım atana kadar. Hadrian, sakallı ve kılıçlarını çekmiş dört adam saydı. Kaba, lekelenmiş, yıpranmış ve kirli deri ve yün giysiler giyiyorlardı. Yanlarında, yayını çekmiş ve okunu nişan almış bir kız vardı. Diğerleri gibi pantolon ve bot giymişti,

saçları dağınık ve karışık. Her biri çamurla kaplıydı, sanki hepsi kirli bir oyukta uyumuş gibi.

"Fazla paraları yok gibi görünüyorlar," dedi düz burunlu bir adam. Hadrian'dan bir iki santim daha uzun olan adam, grubun en irisiydi, kalın boyunlu ve büyük elleri olan tıknaz bir canavardı. Alt dudağı, burnu kırıldığında yarılmış gibi görünüyordu.

"Ama bir sürü eşyaları var," dedi kız. Sesi onu şaşırttı. Gençti ve kirli olmasına rağmen sevimli, neredeyse çocuk gibiydi, ama sesi agresif, hatta acımasızdı. "Taşıdıkları onca eşyaya bak. Bütün bu ipler ne için?"

Hadrian, kızın ona mı yoksa arkadaşlarına mı sorduğunu anlayamadı. Her halükarda, cevap vermeye niyetli değildi. Şaka yapmayı düşündü, ama kız, iltifat ve gülümsemeyle etkileyebileceği türden birine benzemiyordu. Üstelik, okunu ona doğrultmuştu ve kolu yorulmuş gibi görünüyordu.

"O adamın sırtındaki büyük kılıcı ben alacağım," dedi düz burunlu adam. "Tam benim bedenime uygun görünüyor."

"Ben de onun taşıdığı diğer ikisini alacağım." Bu söz, yüzünü hafif bir açıyla ikiye bölen, burnunun köprüsünü gözünü kurtaracak kadar yüksekten geçen bir yara izi olan adamdan geldi.

Kız okunun ucunu Royce'a doğrulttu. "Küçük olanın pelerini istiyorum. Böyle güzel bir siyah pelerin bana çok yakışır."

Derin gözleri ve güneşten yanmış teniyle, Hadrian'a en yakın olan adam en yaşlısı gibi görünüyordu. Bir adım yaklaştı ve Hadrian'ın atının dizginini tuttu. "Şimdi çok dikkatli ol. Bu yolda pek çok insanı öldürdük. Dinlemeyen aptal insanları. Aptal olmak istemezsin, değil mi?"

Hadrian başını salladı.

"Güzel. Şimdi silahlarınızı bırakın," dedi hırsız. "Sonra da atlardan inin."

"Ne dersin, Royce?" diye sordu Hadrian. "Kimseye zarar gelmesin diye onlara biraz para verelim."

Royce baktı. Kapüşondan iki göz, sert bir bakışla dışarı bakıyordu.

"Sadece sorun istemediğimizi söylüyorum, haklı mıyım?"

"Benim fikrimi duymak istemezsin," dedi Royce.

"Demek inatçı davranacaksın."

Sessizlik.

Hadrian başını salladı ve iç geçirdi. "Neden her şeyi bu kadar zorlaştırıyorsun? Muhtemelen kötü insanlar değiller, sadece fakirler. Ailelerini beslemek için bir somun ekmek almak için ihtiyaçları olanı alıyorlar. Onlara bunu kıskanabilir misin? Kış geliyor ve zamanlar zor." Hırsızların yönüne doğru başını salladı. "Değil mi?"

"Benim ailem yok," dedi düz burunlu adam. "Parımın çoğunu içkiye harcıyorum."

"Yardımcı olmuyorsun," dedi Hadrian.

"Yardım etmeye çalışmıyorum. Ya ikiniz söyleneni yaparsınız ya da sizi burada deşeriz." Bunu vurgulamak için kemerinden uzun bir hançer çekip kılıcının bıçağına yüksek sesle sürttü.

Soğuk bir rüzgâr ağaçların arasında uğuldadı, dalları salladı ve daha fazla yaprak kopardı. Kırmızı ve altın rengi yapraklar, dar yol boyunca esen rüzgârın etkisiyle daireler çizerek uçtu. Karanlığın içinde bir yerde bir baykuş öttü.

"Bak, size paramızın yarısını versek nasıl olur? *Benim payımı*. Böylece sizin için tam bir kayıp olmaz."

"Yarısını istemiyoruz," dedi atını tutan adam. "Hepsini istiyoruz, bu atları da."

"Bir saniye bekle. Atlarımız mı? Biraz para almak sorun değil ama at hırsızlığı mı? Yakalanırsanız asılırsınız. Ve bunu ilk geldiğimiz kasabada ihbar edeceğimizi biliyorsunuz."

"Sen kuzeyden geliyorsun, değil mi?" "Evet, dün Medford'dan ayrıldık."

Atını tutan adam başını salladı ve Hadrian boynunda küçük kırmızı bir dövme fark etti. "Görüyorsun, senin sorunun bu." Yüzü, samimiyetiyle daha da tehditkar görünen sempatik bir ifadeye dönüştü. "Muhtemelen Colnora'ya gidiyorsun, güzel bir şehir. Bir sürü dükkan var. Bir sürü zengin insan var. Orada çok fazla ticaret yapılıyor ve bu yolda, o zengin insanlara satmak için her türlü malzemeyi taşıyan birçok insan var. Ama sanırım daha önce güneye gitmedin, değil mi? Melengar'da, Kral Amrath askerlerin yolları devriye gezmesi için zahmete giriyor. Ama burada, Warric'te işler biraz farklı yürüyor."

Düz burunlu adam yaklaşarak, sırtındaki spadone kılıcını incelerken yarık dudağını yaladı.

"Hırsızlığın yasal olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır, ama Kral Ethelred Aquesta'da yaşıyor ve orası buradan çok uzak."

"Peki ya Chadwick Kontu? Bu toprakları kral adına yönetmiyor mu?"

"Archie Ballentyne mi?" Adının anılması diğer hırsızların kıkırdamasına neden oldu. "Archie sıradan halkın ne yaptığını umursamıyor bile. Ne giyeceğine karar vermekle meşgul." Adam sırtarak, garip açılarda büyümüş sararmış dişlerini gösterdi. "Şimdi kılıçlarınızı bırakın ve aşağı inin. Sonra Ballentyne Kalesi'ne yürüyüp, yaşlı Archie'nin kapısını çalın ve ne yapacağını görün." Bir kahkaha daha patladı. "Tabii burasının ölmek için mükemmel bir yer olduğunu düşünmüyorsanız, dediğimi yapacaksınız."

"Haklıydın Royce," dedi Hadrian pes ederek. Pelerini çözdü ve eyerinin arkasına koydu. "Yoldan ayrılmalıydık, ama dürüst olmak gerekirse, burası ıssız bir yer. Ne kadar olasılık vardı ki?"

"Soyulduğumuz gerçeğine bakılırsa, bence oldukça yüksek." "Biraz ironik, Riyria'nın soyulması. Hatta neredeyse komik."

"Komik değil."

"Riyria mı dedin?" Hadrian'ın atını tutan adam sordu. Hadrian başını salladı ve eldivenlerini çıkarıp kemerine taktı. Adam atını bıraktı ve bir adım geri çekildi.

"Neler oluyor, Will?" diye sordu kız. "Riyria nedir?"

"Melengar'da kendilerine öyle diyen iki adam var." Diğerlerine bakarak sesini biraz alçalttı. "Orada bağlantılarım var, hatırladın mı? Riyria adını kullanan iki adamın Medford'da çalıştığını ve onlara rastlarsam uzak durmam gerektiğini söylediler."

"Ne düşünüyorsun, Will?" diye sordu yaralı yüzlü adam.

"Belki de çalıları temizleyip geçmelerine izin vermeliyiz diye düşünüyorum."

"Ne? Neden? Biz beş kişiyiz, onlar ise sadece iki," dedi düz burunlu adam.

"Ama onlar Riyria."

"Ne olmuş yani?"

"Kuzeydeki ortaklarım aptal değiller ve herkese bu ikisine asla dokunmamalarını söylediler. Ortaklarım da pek mide bulandırıcı tipler değiller."

tipler. Onlardan uzak durun diyorlarsa, bunun iyi bir nedeni vardır."

Düz burunlu adam onları yine eleştirel bir gözle süzdü. "Tamam, ama bu ikisinin onlar olduğunu nereden biliyorsun? Onların sözüne mi güveneceksin?"

Will, Hadrian'a doğru başını salladı. "Taşıdığı kılıçlara bak. Bir tane taşıyan bir adam, belki kullanmayı bilir, belki bilmez. İki tane taşıyan bir adam, muhtemelen kılıçlar hakkında hiçbir şey bilmez, ama bilmesini istersin. Ama üç kılıç taşıyan bir adam, bu çok ağır bir yük. Kimse, bunları kullanarak geçimini sağlamadıkça, bu kadar çeliği yanında taşımaz."

Hadrian tek bir zarif hareketle belinden iki kılıç çekti. Birini çevirip avucunda bir kez döndürdü. "Bunun sapını yenilemem lazım. Yine yıpranmaya başladı." Will'e baktı. "Devam edelim mi? Sanırım bizi soymak üzeresiniz."

Hırsızlar birbirlerine belirsiz bakışlar attılar.

"Will?" diye sordu kız. Hâlâ yayını gergin tutuyordu ama kesinlikle daha az kendinden emin görünüyordu.

"Çalıları temizleyip geçmelerine izin verelim," dedi Will.

"Emin misin?" diye sordu Hadrian. "Burnu kırık bu nazik adam, bir kılıç almaya kararlı görünüyor."

"Sorun değil," dedi düz burunlu adam, ay ışığı aynalı çeliğin üzerinde parıldarken Hadrian'ın kılıçlarına bakarak.

"Peki, emin isen."

Beş kişi de başını salladı ve Hadrian silahlarını kınına koydu.

Will kılıcını toprağa sapladı ve diğerlerini eliyle çağırarak yolu tıkayan dalları temizlemek için aceleyle koştu.

"Biliyorsunuz, bunu tamamen yanlış yapıyorsunuz," dedi

Royce onlara. Hırsızlar durup endişeyle yukarı baktılar.

Royce başını salladı. "Çalıları temizlemekten bahsetmiyorum, soygunu kastediyorum. Güzel bir yer seçmişsiniz, onu kabul ediyorum. Ama bize iki taraftan saldırmalıydınız."

"Ve William, adın William, değil mi?" diye sordu

Hadrian. Adam yüzünü buruşturdu ve başını salladı.

"Evet, William, çoğu insan sağ elini kullanır, bu yüzden yaklaşanlar soldan yaklaşmalıdır. Bu durumda, vücudumuzun karşısına geçerek size saldırmak zorunda kalırdık ve bu da bizi dezavantajlı duruma düşürürdü. Yayıları olanlar sağımızda olmalı."

"Peki neden sadece bir yay?" diye sordu Royce. "O sadece birimizi vurabilirdi."

"Bunu bile yapamazdı," dedi Hadrian. "Yayı ne kadar süre gergin tuttuğunu fark ettin mi? Ya inanılmaz derecede güçlüdür, ki buna şüpheliyim —ya da o, oku birkaç metre uzağa atacak kadar güçte, ev yapımı bir yeşil ağaç yaydı. Onun görevi sadece gösteriş yapmaktı. Hiç ok attığını sanmıyorum."

"Atmışımdır," dedi kız. "Ben iyi bir nişancıyım."

Hadrian gülümseyerek başını salladı. "İşaret parmağın okun üstündeydi, canım. Eğer okunu fırlatsaydın, okun tüyleri parmağını sıyrırdı ve ok istediğin yere değil, başka bir yere giderdi."

Royce başını salladı. "Arbaletlere yatırım yap. Bir dahaki sefere saklan ve hedeflerinin göğsüne birkaç ok sapla. Bütün bu konuşmalar aptalca."

"Royce!" Hadrian onu uyardı.

"Ne? Her zaman insanlara daha nazik davranmam gerektiğini söylüyorsun. Yardımcı olmaya çalışıyorum."

"Onu dinleme. Eğer tavsiye istiyorsan, daha iyi bir barikat kurmayı dene."

"Evet, bir dahaki sefere yolun üzerine bir ağaç devirin," dedi Royce. Dallara doğru elini sallayarak ekledi, "Bu çok acınası bir durum. Ve Maribor'un hatırı için yüzlerinizi örtün. Warric o kadar büyük bir krallık değil ve insanlar sizi hatırlayabilir. Ballentyne birkaç önemsiz yol kesme olayı için sizi takip etmeye zahmet etmeyecektir, ama bir gün bir tavernaya girdiğinizde sırtınıza bir bıçak saplanabilir." Royce William'a döndü. "Sen Kızıl El'deydin, değil mi?"

Will şaşkın görünüyordu. "Kimse bunun hakkında bir şey söylemedi." Çalıştığı dalı çekmeyi bıraktı.

"Gerek yoktu. Hand, tüm lonca üyelerinin boyunlarına o aptal dövmeyi yaptırmalarını şart koşuyor." Royce Hadrian'a döndü. "Bu, onları sert göstermeyi amaçlıyor, ama aslında tek yaptığı, onları hayatlarının geri kalanında hırsız olarak tanımlamayı kolaylaştırmak. Düşününce, herkese kırmızı bir el çizmek oldukça aptalca."

"O dövme bir el mi olmalı?" diye sordu Hadrian. "Ben küçük kırmızı bir tavuk olduğunu sanmıştım. Ama şimdi sen söyleyince, el olması daha mantıklı geliyor."

Royce Will'e baktı ve başını bir yana eğdi. "Gerçekten tavuğa benziyor." Will elini boynuna koydu.

Son çalılar da temizlendikten sonra William sordu, "Sen gerçekte kimsin? Riyria tam olarak nedir? El bana hiç söylemedi. Sadece uzak durmamı söylediler."

"Özel biri değiliz," diye cevapladı Hadrian. "Sadece serin bir sonbahar gecesinde gezintiye çıkan iki gezgin."

"Ama cidden," dedi Royce. "Bunu yapmaya devam ederseniz bizi dinlemelisiniz. Sonuçta, biz sizin tavsiyenizi dinleyeceğiz."

"Ne tavsiyesi?"

Royce atına hafifçe bir tekme attı ve tekrar yola koyuldu. "Chadwick Kontu'nu ziyaret edeceğiz, ama merak etme, senden bahsetmeyeceğiz."

Archibald Ballentyne, elli beş çalınmış mektupta özetlenmiş dünyayı elinde tutuyordu. Her parşömen, titiz bir özenle, zarif ve güzel bir yazı ile yazılmıştı. Yazarın, bu kelimelerin derin anlamlı olduğuna ve anlamlarının güzel bir gerçeği yansıttığına inandığını anlayabilirdi. Archibald, bu yazının saçma olduğunu düşünse de, yazarın, bunların ölçülemez bir değeri olduğu konusunda hemfikir di. Bir yudum brendi içti, gözlerini kapattı ve gülümsedi.

"Milord?"

Archibald isteksizce gözlerini açtı ve silah ustasına kaşlarını çatı. "Ne var, Bruce?"

"Marki geldi, efendim."

Archibald'ın gülümsemesi geri döndü. Mektupları dikkatlice yeniden katladı, mavi bir kurdeleyle bağladı ve kasasına geri koydu. Ağır demir kapıyı kapattı, kilidi yerine oturtup, sert cıvatayı iki kez sertçe çekerek mührü test etti. Sonra misafirini karşılamak için aşağı indi.

Archibald fuayeye ulaştığında, Victor Lanaklin'in antrede beklediğini gördü. Bir an durdu ve yaşlı adamın ileri geri yürüyüşünü izledi. Onu izlemek Archibald'a bir tatmin duygusu verdi. Marki üstün bir unvana sahip olsa da, bu adam kontu hiçbir zaman etkilememişti. Belki Victor bir zamanlar kibirli, korkutucu, hatta cesur bir adam olmuştu, ama

tüm ihtişamı çoktan kaybolmuş, gri saçları ve kambur sırtı altında gizlenmişti.

"Size bir şey ikram edebilir miyim, Lordum?" diye sordu çekingen bir uşak, markiye resmi bir selam vererek.

"Hayır, ama bana kulağını getirebilirsin," diye emretti. "Yoksa onu kendim mi avlayayım?"

Uşak korkuyla titredi. "Efendim, eminim efendim birazdan sizinle birlikte olacaktır, efendim." Uşak tekrar eğildi ve odanın diğer ucundaki kapıdan aceleyle çekildi.

"Marki!" Archibald, içeri girerken nazikçe seslendi. "Geldiğinize çok sevindim, hem de bu kadar çabuk."

"Şaşırmış gibisin," diye cevapladı Victor keskin bir sesle. Elinde tuttuğu buruşuk parşömeni sallayarak devam etti, "Böyle bir mesaj gönderip benden gecikmemi mi bekliyorsun? Archie, neler olduğunu bilmek istiyorum."

Archibald, çocukluk lakabı *Archie'nin* kullanılmasına duyduğu küçümsemeyi gizledi. Bu, ölen annesinin ona verdiği takma addı ve onu asla affedemeyeceği nedenlerden biriydi. Gençken, şövalyelerden hizmetçilere kadar herkes bu lakabı kullanırdı ve Archibald, bu samimiyetten her zaman aşağılanmış hissedirdi. Kont olduğunda, Chadwick'te kendisine bu isimle hitap edenlerin kırbaçlanacağına dair bir yasa çıkardı. Archibald, markiz üzerinde bu yasayı uygulatacak güce sahip değildi ve Victor'un bu lakabı kasten kullandığından emindi.

"Lütfen sakın olmaya çalış, Victor."

"Sakinleşmemi söyleme!" Marki'nin sesi taş duvarlarda yankılandı. Yaklaşarak, yüzünü genç adamın yüzüne birkaç santim yaklaştırdı ve gözlerine dik dik baktı. "Kızım Alenda'nın geleceğinin tehlikede olduğunu yazdın ve kanıtlardan bahsettin. Şimdi bilmem gerek, o tehlikede mi, değil mi?"

"Kesinlikle tehlikede," diye cevapladı kont sakın bir şekilde, "ama acil bir durum yok, emin olun. Kaçırma planı yok, kimse onu öldürmeyi planlamıyor, eğer korktuğunuz buysa."

"O zaman neden bana bu mesajı gönderdin? Beni boş yere endişelendirip arabamı neredeyse parçalamama neden olduysan, pişman olacaksın..."

Archibald elini kaldırarak tehdidi kesintiye uğrattı. "Sizi temin ederim Victor, boşuna değil. Yine de, bunu daha fazla tartışmadan önce,

rahat çalışma odama geçelim, orada sana bahsettiğim kanıtları göstereyim."

Victor ona öfkeyle baktı ama kabul ederek başını salladı.

İki adam fuayeyi geçtiler, büyük resepsiyon salonundan geçtiler ve kalenin yaşam alanlarına açılan bir kapıdan saptılar. Çeşitli koridorları ve merdivenleri geçerken, çevrelerindeki atmosfer dramatik bir şekilde değişti. Ana girişte, duvarlar güzel duvar halıları ve oyulmuş taş işçiliği ile süslenmişti ve zeminler ince işçilikle yapılmış mermerden oluşuyordu. Ancak girişin ötesinde, ihtişamlı bir görüntü yoktu ve çorak taş duvarlar baskın özellik olarak göze çarpıyordu.

Mimari standartlara veya başka herhangi bir ölçüte göre, Ballentyne Kalesi her açıdan sıradan ve olağanüstü bir yanı olmayan bir yapıydı. Hiçbir büyük kral veya kahraman bu kaleyi evi olarak görmemişti. Ayrıca, herhangi bir efsane, hayalet hikayesi veya savaşın geçtiği bir yer de değildi. Aksine, sıradanlığın ve sıradanlığın mükemmel bir örneği idi.

Birkaç dakika boyunca çeşitli koridorlarda dolaştıktan sonra, Archibald heybetli bir dökme demir kapının önünde durdu. Etkileyici büyük cıvatalar kapıyı menteşelerinden sabitliyordu, ancak hiçbir mandal veya topuz görünmüyordu. Kapının iki yanında, halberd taşıyan iki büyük, iyi zırhlı muhafız duruyordu. Archibald yaklaşıncaya, biri üç kez kapıyı vurdu. Küçük bir gözetleme penceresi açıldı ve bir an sonra, koridorda cıvatanın geri çekilmesinin keskin sesi yankılandı. Kapı açıldığında, metal menteşeler kulakları sağır eden bir ses çıkardı.

Victor ellerini kulaklarını korumak için kaldırdı. "Mar adına! Hizmetçilerinden birine bunu hallettir!"

"Asla," diye cevapladı Archibald. "Burası Gri Kule'nin girişi, benim özel çalışma odam. Burası benim güvenli sığınağım ve bu kapının açılmasını kalenin her yerinden duyabilmek istiyorum, ki duyabiliyorum da."

Kapının arkasında, Bruce ikiliyi derin ve ağırbaşlı bir selamla karşıladı. Elinde bir fener tutarak, adamları geniş bir spiral merdivenden yukarıya kadar eşlik etti. Kulenin yarısına geldiklerinde, Victor'un adımları yavaşladı ve nefes alışsı zorlaşmış görünüyordu.

Archibald nazikçe durdu. "Uzun tırmanış için özür dilerim. Artık fark etmiyorum bile. Bu merdivenleri binlerce kez çıkmış olmalıyım. Babam kontken, burası yalnız kalabileceğim tek yerdi. Kimse zirveye ulaşmak için zaman veya çaba harcamazdı. Ervanon'daki Crown Tower'ın görkemli yüksekliğine ulaşmasa da, bu benim kalemdeki en yüksek kule."

"Bazı insanlar sadece manzarayı görmek için gelmiyor mu?" diye sordu Victor.

Kont güldü. "Öyle düşünebilirsin, ama bu kulede pencere yok, bu da onu benim özel çalışma odam için mükemmel bir yer yapıyor. Bana değerli olan şeyleri korumak için kapıları ekledim."

Merdivenlerin tepesine vardıklarında, başka bir kapıyla karşılaştılar. Archibald cebinden büyük bir anahtar çıkardı, kilidi açtı ve markize içeri girmesini işaret etti. Bruce çalışma odasının dışında normal görevine geri döndü ve kapıyı kapattı.

Oda geniş ve daireseldi, tavanı da oldukça yüksekti. Mobilyalar azdı: büyük, dağınık bir masa, küçük bir şöminenin yanında iki adet minderli sandalye ve bunların arasında narin bir sehpa. Basit bir pirinç paravanın arkasındaki ocakta ateş yanıyordu ve çalışma odasının büyük bir kısmını aydınlatıyordu. Duvarları süsleyen mumlar, geri kalan alanları aydınlatıyor ve odayı bal ve salıfın kokusuyla dolduruyordu.

Archibald, Victor'un çeşitli parşömenler ve haritalarla dolu dağınık masaya baktığını fark edince gülümsedi. "Endişelenmeyin efendim. Ziyaretinizden önce dünya hakimiyeti için hazırladığım tüm suçlayıcı planları sakladım. Lütfen oturun." Archibald, şöminenin yanındaki iki sandalyeyi işaret etti. "Ben bize içki doldururken, uzun yolculuğunuzun yorgunluğunu atın."

Yaşlı adam kaşlarını çatı ve homurdandı, "Tur ve formaliteler yeter. Artık buradayız, işimize bakalım. Bütün bunların ne olduğunu açıklayın."

Archibald, markizin ses tonunu görmezden geldi. Ödülünü almak üzere olduğu için artık nazik davranabilirdi. Markiz koltuğuna otururken bekledi.

"Kızınız Alenda'ya ilgi duyduğumu biliyorsunuz, değil mi?" diye sordu Archibald, masaya yürüyerek iki kadeh brendi doldururken.

"Evet, bana bahsetmişti."

"Neden teklifimi reddettiğini söyledi mi?" "Senden hoşlanmıyor."

"Beni pek tanımıyor ki," diye karşılık verdi Archibald, parmağını kaldırarak. "Archie, beni bu yüzden mi buraya çağırdın?"

"Marki, bana doğru adıyla hitap etmenizi rica ederim. Babam öldüğü ve unvanı ben devraldığım için bana *öyle* hitap etmeniz uygun değil. Her halükarda, sorunuz konuyla ilgilidir. Bildiğiniz gibi, ben Chadwick'in on ikinci kontuyum. Elbette, çok büyük bir mülk değil ve

Ballentyne ailesi en nüfuzlu ailelerden biri değildir, ama benim de bazı değerlerim var. Beş köy ve on iki mezrayı ve stratejik öneme sahip Senon Yaylası'nı kontrol ediyorum. Şu anda altmıştan fazla profesyonel asker komuta ediyorum ve yirmi şövalye bana sadık, aralarında belki de yaşayan en büyük iki şövalye olan Sör Enden ve Sör Breckton da var. Chadwick'in yün ve deri ihracatı tüm Warric'in gıpta ettiği bir şey. Summersrule Oyunları'nın burada, benim kalesine girmek için geçtiğin çimlerde düzenleneceği bile konuşuluyor.

"Evet, Archie, yani *Archibald*, Chadwick'in dünyadaki konumunun çok iyi farkındayım. Senden ticaret dersi almama gerek yok."

"Kral Ethelred'in yeğeninin burada birden fazla kez yemek yediğini de biliyor musun? Ya da Rochelle Dükü ve Düşesi'nin bu yıl Wintertide'da benimle yemek yemek istediklerini?"

"Archibald, bu çok yorucu. Tam olarak ne demek istiyorsun?"

Archibald, markizin hayranlık duymamasına kaşlarını çatı. Brendi kadehlerini getirip birini Victor'a uzattı ve kalan koltuğa oturdu. Bir an durup içkisini yudumladı.

"Demek istediğim şu. Konumum, itibarım ve gelecek vaat eden geleceğim göz önüne alındığında, Alenda'nın beni reddetmesi mantıklı değil. Kesinlikle görünüşümden dolayı değil. Genç ve yakışıklıyım, sadece en pahalı ipeklerden yapılmış en kaliteli ithal kıyafetleri giyiyorum. Diğer talipleri yaşlı, şişman ya da kel, hatta bazıları üçü birden.

"Belki de görünüş ve zenginlik onun tek endişesi değildir," diye cevapladı Victor. "Kadınlar her zaman politika ve gücü düşünmezler. Alenda kalbinin sesini dinleyen türden bir kız."

"Ama aynı zamanda babasının isteklerini de yerine getirecek.

Yanlış mı düşünüyorum?" "Ne demek istediğini anlamadım."

"Eğer ona benimle evlenmesini söylersen, evlenir. Ona *emir* verebilirsin."

"Demek bu yüzden beni buraya gelmeye zorladın? Üzgünüm Archibald, ama hem senin hem de benim zamanımı boşa harcadın. Onu kimseyle evlenmeye zorlamaya niyetim yok, hele ki seninle hiç. Hayatının geri kalanında benden nefret ederdi. Kızımın evliliğinin siyasi sonuçlarından çok, onun duygularını önemsiyorum. Alenda'yı çok seviyorum. Tüm çocuklarım arasında o benim en büyük mutluluğum."

Archibald bir yudum daha brendi içti ve Victor'un sözlerini düşündü. Konuya farklı bir açıdan yaklaşmaya karar verdi. "Ya bu onun iyiliği içinse? Onu kesin bir felaketten kurtarmak içinse?"

“Beni buraya getirmek için tehlike konusunda uyardın. Sonunda açıklamaya hazır mısın, yoksa bu yaşlı adamın hala kılıç kullanabildiğini görmek mi istiyorsun?”

Archibald, boş bir tehdit olduğunu bildiği bu sözleri dikkate almadı. “Alenda tekliflerimi defalarca reddettiğinde, bir terslik olduğunu düşündüm. Reddettiklerinin mantıklı bir açıklaması yoktu. Bağlantılarım var ve yıldızım parlıyor. Sonra kızınızın reddinin gerçek nedenini keşfettim: O zaten başka biriyle birlikte. Alenda gizli bir ilişki yaşıyor.”

"Buna inanmak zor," dedi Victor. "Bana kimseden bahsetmedi. Birine ilgi duysaydı, bana söylerdi."

“Onun kimliğini senden saklamasına şaşmamalı. Utanıyor. Onların ilişkilerinin ailene utanç getireceğini biliyor. Onun eğlendirdiği adam, damarlarında tek bir damla asil kan bile olmayan sıradan bir adam.”

"Yalan söylüyorsun!"

"Sana yemin ederim, yalan söylemiyorum. Korkarım sorun bundan daha da öte. Adı Degan Gaunt. Onu duymuşsundur, değil mi? Oldukça ünlüdür. Delgos'taki milliyetçi hareketin lideridir. Güneyde, sıradan halk arasında her türlü duyguyu körüklediğini biliyorsun. Hepsi soyluları katletme ve kendi kendilerini yönetme fikrine sarhoş olmuş durumda. O ve kızın, manastırın yakınındaki Windermere'de buluşuyorlar. Sen devlet işleriyle meşgulken, onlar buluşuyorlar."

"Bu saçmalık. Kızım asla..."

"Orada bir oğlun yok mu?" diye sordu Archibald. "Manastırda demek istiyorum. O bir keşiş, değil mi?"

Victor başını salladı. "Üçüncü oğlum, Myron."

"Belki de onlara yardım ediyordur. Araştırmalar yaptım ve oğlunuzun çok zeki birisi olduğu anlaşılıyor. Belki de sevgili kız kardeşi için bağlantıları ayarlıyor ve mektuplarını taşıyor. Bu çok kötü görünüyor, Victor. Siz, sadık bir imparatorluk kralının markisiyken, kızınız bir devrimciyle ilişki kurmuş ve onu Melengar'ın kraliyetçi krallığında görüyor, oğlunuz da tüm bunları ayarlıyor. Birçok kişi bunun bir aile komplosu olduğunu düşünebilir. Kral Ethelred bunu öğrenirse ne der? İkimiz de senin sadık olduğunu biliyoruz, ama diğerleri şüpheye düşebilir. Bunun masum bir kızın yanlış yönlendirilmiş duygularından ibaret olduğunu biliyorum, ama onun maceraları ailenin onurunu mahvedebilir."

"Sen delisin," diye karşılık verdi Victor. "Myron henüz dört yaşındayken manastıra gitti. Alenda onunla hiç konuşmadı bile. Bütün bu uydurma hikaye, Alenda'yı seninle evlenmeye zorlamam için yapılan bariz bir girişim ve ben bunun nedenini biliyorum. Sen onu umursamıyorsun. Onun çeyizini, Rilan Vadisi'ni istiyorsun. O arazi senin arazine çok yakışıyor ve asıl istediğin de bu. Tabii bir de sosyal ve siyasi açıdan senden üstün bir aileye gelin giderek kendi konumunu yükseltme fırsatı. Sen acınası birisin."

"Acınası mıyım?" Archibald bardağını masaya koydu ve gömleğinin içinden gümüş zincirli bir anahtar çıkardı. Ayağa kalktı ve odanın diğer ucuna, at sırtında sarışın bir soylu kadını kaçıran bir Calian prensini tasvir eden bir duvar halısının önüne gitti. Halıyı geri çekerek gizli bir kasayı ortaya çıkardı. Anahtarı sokarak küçük metal kapıyı açtı.

"Sizin değerli kızınızın kendi el yazısıyla yazdığı, söylediklerimi kanıtlayan bir yığın mektup var elimde. Bu mektuplar, onun iğrenç devrimci köylüye olan ölümsüz aşkını anlatıyor."

"Bu mektupları nasıl ele geçirdin?"

"Çaldım. Rakibimin kim olduğunu belirlemeye çalışırken, onu izlettim. Manastıra giden yolu gösteren mektuplar gönderiyordu ve ben de bunların ele geçirilmesini sağladım." Archibald kasadan bir yığın parşömen çıkardı ve Victor'un kucağına bıraktı. "İşte!" diye zaferle ilan etti. "Kızının neler yaptığını oku ve onun benimle evlenmesinin daha iyi olup olmayacağına kendin karar ver."

Archibald koltuğuna geri döndü ve zaferle brendi kadehini kaldırdı. Kazanmıştı. Siyasi yıkımı önlemek için, Glouston'un büyük markisi Victor Lanaklin, kızına onunla evlenmesini emredecekti. Markizin başka seçeneği yoktu. Bu haber Ethelred'in kulağına giderse, Victor'un vatana ihanet suçlamasıyla karşı karşıya kalması bile mümkündü. Emperyalist krallar, soylularının siyasi tutumlarını ve kiliseye bağlılıklarını yansıtmalarını isterler. Archibald, Victor'un gerçekten bir kraliyetçi veya milliyetçi sempatizanı olduğundan şüphe duysa da, herhangi bir uygunsuzluk görünümü, kralın hoşnutsuzluğunu ifade etmesi için yeterli bir neden olacaktı. En azından Victor, Lanaklin Hanesi'nin asla kurtulamayacağı büyük bir utançla karşı karşıya kalacaktı. Marki için tek mantıklı yol, evliliği kabul etmektir.

Sonunda Archibald sınır bölgesini ele geçirecek ve belki zamanla tüm sınır bölgesini kontrol altına alacaktı. Sağ elinde Chadwick

ve solunda Glouston ile, sarayda Rochelle Dükü'nünkine rakip olacak bir güce sahip olacaktı.

Güzel seyahat kıyafetleri içindeki yaşlı, gri saçlı adama bakarken Archibald neredeyse ona acımaya başladı. Uzun zaman önce, markiz zekası ve metaneti ile ün salmıştı. Bu ayrıcalık, unvanıyla birlikte gelmişti. Markiz sıradan bir asilzade ya da bir kont ya da kont gibi basit bir şerif değildi. Victor, kralın sınırlarını korumakla görevliydi. Bu, yetenekli bir lider, savaşta kendini kanıtlamış, her zaman tetikte olan bir adam gerektiren ciddi bir görevdi. Ancak zaman değişmişti ve artık Warric'in sınırları barışçıl komşularla çevriliydi, bu yüzden büyük muhafızlar rehavete kapılmış ve güçleri kullanılmadıkları için zayıflamıştı.

Victor mektupları açarken, Archibald geleceğini düşündü. Marki haklıydı. O, kızının getireceği toprakların peşindeydi. Yine de Alenda çekiciydi ve onu yatağına zorla götürme düşüncesi oldukça cazipti.

"Archibald, bu bir şaka mı?" diye sordu Victor.

Düşüncelerinden sıyrılan Archibald, içkisini masaya koydu. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu parşömenler boş."

"Ne? Kör müsün? Bunlar..." Archibald, markizin elindeki boş sayfaları görünce durdu. Bir avuç mektup alıp yırttı, ama yine boş parşömenler buldu. "Bu imkansız!"

"Belki de kaybolan mürekkeple yazılmışlardır?" Victor sıırttı. "Hayır... Anlamıyorum... Bunlar aynı parşömenler bile değil!"

Kasayı tekrar kontrol etti ama boş olduğunu gördü. Şaşkınlığı paniğe dönüştü ve kapıyı açarak endişeyle Bruce'u çağırdı. Silah ustası kılıcını hazırlayarak içeri koştu. "Bu kasada bulunan mektuplara ne oldu?" Archibald askere bağırdı.

"Bilmiyorum, lordum," diye cevapladı Bruce. Silahını kınına koydu ve kontun önünde dikkat pozisyonuna geçti.

"Ne demek bilmiyorsun? Bu akşam görev yerinden hiç ayrıldın mı?"

"Hayır efendim, elbette çıkmadım."

"Ben yokken çalışma odama kimse, hiç kimse girdi mi?" "Hayır, efendim, bu imkansız. Anahtar sadece sizde."

"O zaman Maribor adına o mektuplar nerede? Onları oraya kendim koydum. Marki geldiğinde onları okuyordum. Sadece birkaç dakika yoktum. Nasıl böyle ortadan kaybolabilirler?"

Archibald'ın zihni hızla çalışıyordu. Az önce mektupları elinde tutmuştu. Onları kasaya kilitlemişti. Bundan emindi.

Nereye gitmişlerdi?

Victor bardağını boşalttı ve ayağa kalktı. "Sakıncası yoksa *Archie*, ben gidiyorum. Bu benim için büyük bir zaman kaybı oldu."

"Victor, bekle. Gitme. Mektuplar gerçek. Onları aldığımı garanti ederim!" "Elbette aldın, Archie. Bir dahaki sefere bana şantaj yapmayı planladığında

daha iyi bir blöf yapmanı öneririm." Odayı geçip kapıdan çıktı ve merdivenlerden aşağı indi.

"Söylediklerimi iyi düşün, Victor," diye bağırdı Archibald arkasından. "O mektupları bulacağım. Bulacağım! Aquesta'ya götüreceğim! Mahkemeye sunacağım!"

"Ne yapmamı istersiniz, lordum?" diye sordu Bruce.

"Sadece bekle, aptal. Düşünmem lazım." Archibald titrek parmaklarıyla saçlarını tararken odada volta atmaya başladı. Mektupları yakından yeniden inceledi. Bunlar, daha önce defalarca okuduğu mektuplardan farklı bir tür parşömeden yapılmıştı.

Mektupları kasaya koyduğundan emin olmasına rağmen, çekmeceleri açmaya ve masasındaki parşömenleri karıştırmaya başladı. Archibald kendine bir içki daha doldurdu ve odanın diğer tarafına geçti. Şöminenin önündeki perdeyi çekip, külü bir pokerle karıştırarak parşömen kalıntılarının izini aradı. Sinirlenerek, boş mektupları ateşe attı. İçkisini bir yudumda bitirip sandalyelerden birine çöktü.

"Az önce buradaydılar," dedi Archibald şaşkınlıkla. Yavaş yavaş, zihninde bir çözüm oluşmaya başladı. "Bruce, mektuplar çalınmış olmalı. Hırsız çok uzağa gitmiş olamaz. Tüm kaleyi aramanı istiyorum. Her çıkışı kapat. Kimsenin dışarı çıkmasına izin verme. Ne personel ne de muhafızlar, kimse dışarı çıkmasın. Herkesi ara!"

"Hemen, lordum," diye yanıtladı Bruce ve sonra durakladı. "Peki ya markiz, lordum? Onu da durdurayım mı?"

"Tabii ki hayır, seni aptal, mektuplar onda değil."

Archibald ateşe bakarak, Bruce'un kule merdivenlerinden koşarak uzaklaşırken ayak seslerinin kaybolmasını dinledi. Yalnız başına, sadece

çatırdayan alevlerin sesi ve yüzlerce cevapsız soru vardı. Beynini zorladı ama hırsızın bunu nasıl başardığını tam olarak anlayamadı.

"Lordum?" Uşağın çekingen sesi onu düşüncelerinden uyandırdı. Archibald, açık kapıdan kafasını uzatan adama öfkeyle baktı, bu da uşağın konuşmadan önce bir nefes daha almasına neden oldu. "Lordum, sizi rahatsız etmek istemem, ama avluda sizin dikkatinizi gerektiren bir sorun var gibi görünüyor."

"Ne tür bir sorun?" diye hırladı Archibald.

"Şey, efendim, ayrıntıları tam olarak öğrenemedim, ama markizle ilgili bir şey, efendim. Sizi oraya çağırmak için gönderildim, saygıyla rica ediyorum."

Archibald merdivenlerden aşağı inerken, yaşlı adamın kapısının önünde ölmüş olabileceğini düşündü, ki bu o kadar da kötü bir şey olmazdı. Avluya vardığında, markizin hayatta olduğunu ama çok öfkeli olduğunu gördü.

"İşte buradasın, Ballentyne! Arabama ne yaptın?" "Neye?"

Bruce, Archibald'a yaklaşarak onu kenara çekti. "Lordum," diye fısıldadı kontun kulağına. "Görünüşe göre markizin arabası ve atları kaybolmuş, efendim."

Archibald parmağını markizin yönüne doğru kaldırdı. Sesini yükselterek, "Hemen geliyorum, Victor," diye cevap verdi. Sonra dikkatini tekrar Bruce'a çevirip fısıldadı, "*Kayıp mı* dedin? Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Tam olarak bilmiyorum efendim, ama kapı bekçisi, markiz ve arabacısının, ya da daha doğrusu onlara benzediğini düşündüğü iki kişinin ön kapıdan geçtiğini bildirdi."

Aniden kendini çok hasta hisseden Archibald, kızarmış yüzlü markiye dönerek konuştu.

BÖLÜM 2

TOPLANTILAR

Gece çöktükten birkaç saat sonra, Alenda Lanaklin arabayla Medford'un yoksul Aşağı Mahallesi'ne vardı. Rose and Thorn Tavern, Alenda'ya bir ara sokaktan farksız görünen, isimsiz bir caddede, eğri çatılı kulübeler arasında gizlenmiş duruyordu. Yakın zamanda yağın fırtına, kaldırım taşlarını ıslatmış ve caddeyi su birikintileriyle doldurmuştu. Geçen arabalar, pub'ın ön girişine kirli su sıçratarak, mat taş ve yıpranmış ahşaplara kir izleri bırakıyordu.

Yakındaki bir kapıdan, terli, gömleksiz, kel bir adam büyük bir bakır tencereyle çıktı. Tencerenin içindeki, birkaç hayvanın haşlanmış kemik kalıntılarını hiç çekinmeden sokağa attı. Hemen yarım düzine köpek artıkları kapışmaya başladı. Tavernanın pencerelerinden sızan loş ışıkla aydınlatılan sefil görünümlü figürler, Alenda'nın tanımadığı bir dilde köpeklerle öfkeyle bağırdı. Birkaç kişi, cılız hayvanlara taş attı, hayvanlar havlayarak kaçıştılar. İnsanlar hayvanların bıraktığı artıkları topladılar ve kalıntılarını ağızlarına ve ceplerine doldurdular.

"Burası doğru yer mi, hanımefendi?" Emily, manzarayı izleyerek sordu. "Vikont Winslow, buraya gelmemizi istemiş olamaz."

Alenda, kapının üzerindeki eğri tabelada tek bir çiçek resmedilmiş kıvrımlı dikenli dalı yeniden inceledi. Kırmızı gül grileşmişti ve yıpranmış sapı kıvrılmış bir yılan gibi görünüyordu. "Burası olmalı. Medford'da The Rose and Thorn adında birden fazla taverna olduğunu sanmıyorum."

"Bizi böyle bir yere göndereceğine inanamıyorum!"

"Ben de senin kadar hoşlanmıyorum, ama ayarlanan bu. Başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum," diye cevapladı Alenda, sesinin ne kadar cesur çıktığına şaşırarak.

"Bunu duymaktan bıktığını biliyorum, ama yine de bunun bir hata olduğunu düşünüyorum. *Hırsızlarla* iş yapmamalıyız. Onlara güvenemezsin, hanımefendi. Mark

Benim sözlerim: İşe aldığın bu insanlar, diğer herkesten çaldıkları gibi senden de çalacaklar.

"Yine de, artık buradayız, o yüzden devam edelim." Alenda arabanın kapısını açtı ve sokağa çıktı. Bunu yaparken, yakınlarda dolaşan birkaç kişinin onu dikkatle izlediğini endişeyle fark etti.

"Bu bir gümüş tenent olacak," dedi şoför. O, günlerdir tıraş olmamış, huysuz, yaşlı bir adamdı. Dar gözleri o kadar çok kırıksıklıkla çevriliydi ki, Alenda onun arabayı nasıl sürebildiğini merak etti.

"Şey, yolculuğumuzun sonunda size ödemeyi düşünüyordum," diye açıkladı Alenda. "Burada sadece kısa bir süre duracağız."

"Beklememi istiyorsan, ekstra ücret ödersin. Ve geri dönmemeye karar verirsen diye, borcunu şimdi ödemeni istiyorum."

"Saçmalamayın. Geri döneceğimize emin olabilirsiniz."

Adamın ifadesi granit kadar sert ve esnek değildi. Alenda'nın ayaklarının önüne, arabanın yan tarafına tükürdü.

"Oh! Haydi ama!" Alenda çantasından bir bozuk para çıkardı ve şoföre uzattı. "Al, gümüşü al, ama uzaklaşma. Ne kadar süreceğimizi tam olarak bilmiyorum, ama sana söylediğim gibi, geri döneceğiz."

Emily arabadan indi ve Alenda'nın başlığını düzelterek, hanımefendinin düğmelerinin sıkı olduğundan emin olmak için bir dakika bekledi. Alenda'nın pelerininin kırıksıklıklarını düzelttikten sonra aynı işlemi kendisi için de tekrarladı.

"Keşke o aptal şoföre kim olduğumu söyleyebilseydim," diye fısıldadı Alenda. "O zaman ona birkaç şey daha söylerdim."

İki kadın da aynı yün pelerinleri giymişti ve başlıklarını takmışlardı, burunlarından başka bir şey görünmüyordu. Alenda Emily'ye kaşlarını çattı ve onun ellerini itti.

"Çok anaç davranıyorsun, Emmy. Eminim buraya daha önce de kadınlar gelmiştir."

"Kadınlar, evet, ama hanımefendilerin geldiğini sanmıyorum."

Tavernanın dar ahşap kapısından içeri girdiklerinde, duman, alkol ve Alenda'nın daha önce sadece tuvalette kokladığı keskin bir koku onları karşıladı. Yirmi kişinin birbirinden üstünlük sağlamak için birbiriyle yarışan konuşmalarının gürültüsü odayı doldururken, bir kemancı neşeli bir melodi çalıyordu. Barın önünde, küçük bir kalabalık dans ediyor, çarpık ahşap zemine topuklarını yüksek sesle vurarak jig ritmini tutuyordu. Bardaklar çınlıyor, yumruklar

masalara vuruyor, insanlar Alenda'nın uygun bulduğundan çok daha yüksek sesle gülüyor ve şarkı söylüyorlardı.

"Şimdi ne yapacağız?" Emily'nin sesi yünlü başlığının derinliklerinden geliyordu.

"Sanırım viskontu arayacağız. Bana yakın dur."

Alenda, Emily'nin elini tutup öncü oldu, masaların arasından geçerek dansçıları ve dökülen birayı neşeyle yalayan bir köpeği atlattı. Alenda hayatında hiç böyle bir yerde bulunmamıştı. Çirkin görünümlü adamlar onu çevreledi. Çoğu paçavra giysiler giymişti ve birçoğunun ayakkabısı yoktu. Orada sadece dört kadın gördü; hepsi de dekolte giysiler giymiş, uygunsuz giyimli barmenlerdi. Alenda, giyim tarzlarının erkekleri onlara dokunmaya davet ettiğini düşündü. Dişsiz, kıllı bir canavar barmenlerden birini belinden yakaladı. Onu kucağına çekerek, ellerini vücudunun her yerine gezdirdi. Alenda, kızın çığlık atmak yerine kıkırdamasına şok oldu.

Sonunda Alenda onu gördü. Vikont Albert Winslow, her zamanki ceket ve çorapları yerine, basit bir kumaş gömlek, yün pantolon ve özenle dikilmiş süet yelek giymişti. Kıyafeti tamamen asil süslemelerden yoksun değildi; gösterişli olmasa da hoş bir tüylü şapka takmıştı. Ucuz iş kıyafetleri giymiş, tıknaz, siyah sakallı bir adamla küçük bir masada oturuyordu.

Onlar yaklaşıncı Winslow ayağa kalktı ve sandalyeleri çekti. "Hoş geldiniz bayanlar," dedi neşeli bir gülümsemeyle. "Bu akşam benimle buluşabildiğiniz için çok mutluyum. Lütfen oturun. İkinize de bir şeyler içmek ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler," diye cevapladı Alenda. "Çok uzun kalmayacağımı umuyordum. Şoförüm pek düşünceli bir adam değil ve bizi burada bırakmaya karar vermeden önce işimizi bitirmek istiyorum."

"Anlıyorum ve çok akıllıca bir karar, hanımefendi. Ama ne yazık ki, teslimatınız henüz gelmedi."

"Gelmedi mi?" Alenda, Emily'nin destek olmak için elini sıktığını hissetti. "Bir sorun mu var?"

"Maalesef bilmiyorum. Bu operasyonun iç işleyişine vakıf değilim. Bu tür önemsiz şeylerle ilgilenmiyorum. Ancak, bunun kolay bir görev olmadığını anlamalısınız. Gecikmelere neden olabilecek birçok şey olmuş olabilir. Size sipariş edebileceğim bir şey olmadığından emin misiniz?"

"Teşekkürler, gerek yok," diye cevapladı Alenda. "En azından oturun, olur mu?"

Alenda, endişeyle dolu gözlerle ona bakan Emily'ye baktı. Oturdukları sırada Emily'ye fısıldadı: "Biliyorum, biliyorum. Hırsızlarla uğraşmamam gerekirdi."

"Yanılmayın, Leydim," dedi viskont güven verici bir şekilde. "Sonuca son derece güvenmesem, zamanınızı, paranızı boşa harcamaz ve konumunuzu riske atmazdım."

Masada oturan sakallı adam hafifçe güldü. Koyu tenli, derisi deri gibi bronzlaşmış, sefil bir adamdı. Kocaman elleri nasırlı ve kirliydi. Alenda, adamın bardağını dudaklarına götürmesini izledi. Bardağı ağzından çektiğinde, bira damlaları sakallarından akıp masanın üzerine damladı. Alenda, adamı sevmediğine karar verdi.

"Bu Mason Grumon," diye açıkladı Winslow. "Onu daha önce tanıtmadığım için özür dilerim. Mason, Medford'un Aşağı Mahallesi'nde demirci. O... bir arkadaşım."

"İstihdam ettiğiniz adamlar çok iyi," dedi Mason. Sesi Alenda'ya, arabasının tekerleklerinin ezilmiş taşların üzerinde çıkardığı sesi hatırlattı.

"Öyle mi?" diye sordu Emily. "Ervanon'un Kraliyet Kulesi'nden Glenmorgan'ın antik hazinelerini çalabilirler mi?"

"Ne dedin?" diye sordu Winslow.

"Bir keresinde Ervanon'un Taç Kulesi'nden hazine çalan ve ertesi gece yerine geri koyan hırsızlar hakkında bir söylenti duymuştum," diye açıkladı Emily.

"Neden biri böyle bir şey yapsın ki?" diye sordu Alenda.

Vikont hafifçe güldü. "Eminim bu sadece bir efsanedir. Aklı başında hiçbir hırsız böyle davranmaz. Çoğu insan hırsızların işleyişini anlamaz. Gerçekte çoğu, ceplerini doldurmak için hırsızlık yapar. Evlere girerler veya açık yolda yolcuları soyup soğana çevirirler. Daha cüretkar olanlar ise soyluları kaçırp fidye için alıkoyarlar. Bazen kurbanlarının parmağını kesip sevdiklerine gönderirler. Bu, ne kadar tehlikeli olduklarını kanıtlamaya yardımcı olur ve ailenin taleplerini ciddiye alması gerektiğini pekiştirir. Genel olarak, kesinlikle hoş olmayan bir gruptur. Tek umursadıkları, mümkün olduğunca az çabayla kar elde etmektir."

Alenda elinin tekrar sıkıldığını hissetti. Bu seferki o kadar sıkıydı ki, yüzünü buruşturmasına neden oldu.

“Şimdi, daha üst sınıf hırsızlar, masonlar veya marangozlar gibi loncalar kurarlar, ancak çok daha gizli çalışırlar, anlarsın ya. Çok organize olurlar ve hırsızlığı bir iş haline getirirler. Hırsızlıkta tekel kurdukları bölgeler belirlerler. Çoğu zaman, belirli hedeflerden uzak durup kabul edilen kurallara uydukları sürece, yerel milisler veya yetkililerle, belirli bir ücret karşılığında nispeten rahatsız edilmeden çalışabilmelerini sağlayan anlaşmalar yaparlar.”

"Bir eyaletin memurları ile bilinen suçlular arasında ne tür kurallar kabul edilebilir?" diye sordu Alenda şüpheyle.

"Oh, krallığın sorunsuz işleyişini sağlamak için yapılan uzlaşmaların sayısını öğrenince oldukça şaşıracaksın. Ancak, bir tür suçlu daha var: serbest çalışan müteahhitler veya açıkça söylemek gerekirse, kiralık hırsızlar. Bu haydutlar, bir soylu arkadaşlarının elinde bulunan bir eşyayı ele geçirmek gibi belirli bir amaç için işe alınırlar. Onur kuralları veya *utanç korkusu*," dedi göz kırparak, "bazı soyluları ve zengin tüccarları böyle bir profesyonel aramaya zorlar."

"Yani, onlar herkes için her şeyi çalarlar mı?" diye sordu Alenda. "Yani, benim için tuttuğunuz kişiler."

"Hayır, herkes için değil, sadece işe uygun miktarda ödeme yapmaya hazır olanlar için."

"O zaman müşterinin suçlu ya da kral olması fark etmez mi?" diye sordu Emily.

Mason burnunu çektirdi. "Suçlu ya da kral, ne fark eder ki?" Toplantı boyunca ilk kez, birkaç dişi eksik olan geniş bir gülümseme attı.

Tiksinerek, Alenda dikkatini tekrar Winslow'a çevirdi. Winslow kapının yönüne bakıyor, tavernadaki müşterilerin üzerinden görmek için uzanıyordu. "Beni affedin bayanlar," dedi ve aniden ayağa kalktı. "Bir içki daha içmem lazım ama garsonlar meşgul görünüyor. Bayanlara göz kulak olur musun Mason?"

"Ben lanet olası bir dadı değilim, seni yaşlı bunak!" Mason, masadan kalkıp kalabalığın arasına karışan vikontun arkasından bağırdı.

"Onun Lordluğuna bu şekilde hitap etmeni istemiyorum," dedi Emily cesurca demirciye. "O bir bebek değil. O unvanlı bir soylu kadın ve *sen* de yerini bilmen iyi olur."

Mason'ın yüzü karardı. "Burası benim yerim. Beş kapı aşağıda yaşıyorum. Babam bu lanet olası pub'ın yapımına yardım etti. Kardeşim burada

lanet olası bir aşçı olarak çalışıyor. Annem de burada aşçı olarak çalışıyordu, ta ki senin o şık asil arabalarından biri ona çarpıp ölene kadar. Burası *benim* yerim. Kendi yerini hatırlaması gereken sensin." Mason yumruğunu masaya vurdu, mum ve bayanlar irkildi.

Alenda, Emily'yi kendine yaklaştırdı. *Kendimi neye bulaştırdım böyle?* Emily'nin haklı olduğunu düşünmeye başlamıştı. O işe yaramaz Winslow'a asla güvenmemeliydi. Lord Daref'in konuğu olarak Aquesta Sonbahar Galası'na katıldığı dışında onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Herkesin aksine, o zamana kadar tüm soyluların asil olmadığını öğrenmiş olmalıydı.

Winslow içkisini almadan geri dönene kadar sessizce oturdular.

"Hanımefendiler, lütfen beni takip eder misiniz?" Vikont işaret etti. "Ne oldu?" Alenda endişeyle sordu.

"Lütfen benimle gelin, bu taraftan."

Alenda ve Emily masadan kalkıp Winslow'u takip ederek pipo dumanının ve dansçılar, köpekler ve sarhoşların oluşturduğu engellerin arasından geçerek arka kapıya doğru yürüdüler. Tavernanın arkasındaki manzara, şimdiye kadar yaşadıkları her şeyi erdemli gösterir gibiydi. Neredeyse akıl almaz bir sokağa girdiler. Her yer çöp ve pencerelerden atılmış dışkı ile doluydu, bunlar geniş bir hendekte çamurla karışmıştı. Köprü görevi gören tahta plakalar, pis çamur nehrini çaprazlamasına geçiyordu, bu yüzden hanımlar ilerlerken elbiselerini ayak bileklerinin üzerinde tutmak zorunda kaldılar.

Büyük bir sıçan odun yığınının fırlayarak kanalizasyon oluğundaki diğer iki sıçana katıldı.

"Neden bir ara sokaktayız?" Emily titrek bir sesle Alenda'ya fısıldadı.

"Bilmiyorum," diye cevapladı Alenda, kendi korkusunu kontrol etmeye çalışarak. "Sanırım haklıydın, Emmy. Bu insanlarla hiç iş yapmamalıydım. Vikont ne derse desin umurumda değil. *Bizim gibi* insanlar, *onlar gibi* insanlarla iş yapmamalı."

Vikont onları tahta bir çitin içinden ve iki kulübenin etrafından geçerek, ahır denilebilecek bir yere götürdü. Barınak, her biri saman ve bir kova suyla dolu dört bölmeden oluşan bir kulübeden biraz daha fazlasıydı.

"Sizi tekrar görmek ne güzel, Leydim." Öndeki bir adam ona seslendi.

Alenda, ikilinin büyük olanı olduğunu anlayabilirdi, ama adını hatırlayamıyordu. Onları, bu geceden daha karanlık bir gecede ıssız bir yolda, viskontun ayarladığı bir

bu geceden daha karanlık bir gecede, ıssız bir yolda gerçekleşmişti. Şimdi, ayın yarısından fazlası dolunayda ve başlığı geriye atılmış haldeyken, yüzünü seçebiliyordu. Uzun boyluydu, yüz hatları ve giysileri sert görünüyordu ama görünüşü kaba ya da tehditkar değildi. Gözlerinin kenarlarında, gülmekten kaynaklanmış olabilecek kırışıklıklar vardı. Alenda, tavırlarının oldukça neşeli, hatta dostça olduğunu düşündü. Onun yakışıklı olduğunu düşünmeden edemedi, ki bu, böyle bir yerde tanışabileceği herhangi biri hakkında beklediği tepki değildi. Kir lekeli deri ve yün giysiler giymişti ve iyi silahlanmıştı. Sol tarafında, süslemesiz bir kabzası olan kısa bir kılıç vardı. Sağ tarafında ise benzer şekilde sade, daha uzun ve daha geniş bir kılıç vardı. Son olarak, sırtında neredeyse kendisi kadar uzun, devasa bir kılıç asılıydı.

"Adım Hadrian, unutmuş olursan diye," dedi ve tanıtımının ardından uygun bir selam verdi. "Peki, yanındaki bu güzel bayan kim?"

"Bu Emily, hizmetçim."

"Hizmetçi mi?" Hadrian şaşırmış gibi yaptı. "Bu kadar güzel birine bakılırsa, onu bir düşes sanırdım."

Emily başını eğdi ve Alenda bu yolculukta ilk kez onun gülümsediğini gördü.

"Umarım sizi çok bekletmedik. Vikont, Mason'la birlikte size eşlik ettiklerini söyledi?"

"Evet, öyle yaptılar."

"Bay Grumon size, annesinin duyarsız bir kraliyet arabası tarafından ezilmesinin trajik hikâyesini anlattı mı?"

"Evet, anlattı. Ve şunu söylemeliyim ki..."

Hadrian alaycı bir şekilde ellerini kaldırarak kendini savundu. "Mason'ın annesi hayatta ve sağlıklı. Mason'ın yaşadığı kulübeden çok daha güzel bir evde, Artisan Row'da yaşıyor. Hiçbir zaman The Rose and Thorn'da aşçı olarak çalışmadı. Mason, tanıştığı her beyefendiye ve hanımefendiye bu hikayeyi anlatarak onları savunmaya zorluyor ve suçluluk hissettiriyor. Özür dilerim."

"Teşekkür ederim. Oldukça kaba davrandı ve yorumları beni oldukça rahatsız etti, ama şimdi..." Alenda durakladı. "Sen... Yani, var mı... Onları alabildin mi?"

Hadrian sıcak bir gülümsemeyle dönüp, omzunun üzerinden ahırın yönüne doğru seslendi.

"Royce?"

"Düzgün düğüm atmayı bilseydin, bu kadar uzun sürmezdi," dedi içeriden bir ses. Bir dakika sonra, çiftin diğer yarısı da ortaya çıktı ve onlara katıldı.

Alenda'nın onu hatırlaması daha kolaydı, çünkü ikisi arasında daha rahatsız edici olan oydu. Hadrian'dan daha küçüktü ve zarif yüz hatları, koyu saçları ve koyu renk gözleri vardı. Diz boyu bir tunik ve gölge gibi etrafını saran uzun, dalgalı bir pelerinle kat kat siyah giysiler giymişti. Üzerinde tek bir silah bile görünmüyordu. Boyunun kısa olmasına ve silahsız görünmesine rağmen, Alenda bu adamdan korkuyordu. Soğuk gözleri, ifadesiz yüzü ve sert tavırları, bir avcının tüm sıcaklığını yansıtıyordu.

Royce tunikasından mavi bir kurdeleyle bağlanmış bir mektup demeti çıkardı. Onları ona uzatarak, "Ballentyne'in bu mektupları babana sunmadan önce onlara ulaşmak kolay olmadı. Yarış çok çekişmeli geçti ama sonunda başardık. Böyle bir şey tekrar olmadan önce bunları yakmak isteyebilirsin," dedi.

Pakete bakarken yüzünde rahatlamış bir gülümseme belirdi. "İnanamıyorum! Bunu nasıl başardığını bilmiyorum, sana nasıl teşekkür edeceğimi de!"

"Ödeme iyi olur," diye cevapladı Royce.

"Oh, evet, tabii ki." Paketi Emily'ye uzattı, belinden çantasını çözdü ve hırsıza uzattı. Hırsız içeriği hızlıca taradı, çantayı kapattı ve Hadrian'a attı. Hadrian, çantayı yeleğine koydu ve ahıra doğru yola çıktı.

"Dikkatli olsan iyi olur. Gaunt'la oynadığınız oyun tehlikeli," dedi Royce.

"Mektuplarımı mı okudun?" diye sordu

korkuyla. "Hayır. Ne yazık ki bize o kadar para ödemedin." "O zaman nasıl bildin..."

"Babanızla Archibald Ballentyne'in konuşmalarını kulak misafiri olduk. Marki, kontun suçlamalarına inanmıyor gibi görünüyordu, ama eminim ki inanıyordu. Mektuplar olsun ya da olmasın, babanız artık seni yakından izleyecektir. Yine de marki iyi bir adamdır. Doğru olanı yapacaktır. Tahminimce, Ballentyne'in mahkemeye götürecek kanıtı olmadığı için çok rahatlamıştır ve ilişkiniz onu fazla rahatsız etmeyecektir. Ancak, dediğim gibi, gelecekte daha dikkatli olsanız iyi olur."

"*Senin* gibiler babam hakkında ne bilebilir ki?"

"Oh, özür dilerim. Baban mı dedim? Diğer markizi kastetmiştim, minnettar kızı olanı."

Alenda, Royce ona tokat atmış gibi hissetti.

"Yine arkadaşlar ediniyor musun, Royce?" Hadrian ahırdan iki atı çıkarırken sordu. "Arkadaşımı affetmelisin. O kurtlar tarafından büyütülmüş."

"Onlar babamın atları!"

Hadrian başını salladı. "Arabayı nehir köprüsünün yanındaki çalılarının arkasına bıraktık. Bu arada, babanın ceketlerinden birini biraz gerdim galiba. Onu ve diğer eşyalarını arabaya geri koydum."

"Babamın kıyafetlerini mi giydin?"

"Sana söyledim," diye tekrarladı Royce, "çok yakındı, çok yakındı."

Orada yürütülen işler nedeniyle buraya Karanlık Oda diyorlardı, ama The Rose and Thorn'daki küçük arka oda hiç de kasvetli değildi. Duvarlardaki ve toplantı masasındaki apliklere yerleştirilmiş birkaç mum ve şöminede yanan güzel bir ateş, sıcak ve samimi bir ışık yayıyordu. Karanlık Oda'nın mutfak deposu olarak da kullanıldığı günleri hatırlatan bir sıra bakır tencere, açıkta duran ahşap kırıktan sarkıyordu. Orada sadece bir masa ve birkaç sandalye sığabilirdi, ama amaçları için bu fazlasıyla yeterliydi.

Kapı açıldı ve küçük bir grup içeri girdi. Royce kendine bir kadeh şarap doldurdu, ateşin yanına oturdu, botlarını çıkardı ve şöminenin önünde ayak parmaklarını kıpırdatmaya başladı. Hadrian, Viscount Albert Winslow, Mason Grumon ve güzel bir genç kadın toplantı masasındaki sandalyeleri tercih ettiler. Tavernanın sahibi Gwen, onlar bir işten döndüklerinde her zaman güzel bir ziyafet hazırlardı ve o gece de bir istisna değildi. Akşamın menüsünde bir sürahi bira, büyük bir rosto, taze pişmiş tatlı ekmek, haşlanmış patates, bezle sarılmış beyaz peynir fiçisi, havuç, soğan ve normalde barın arkasında saklanan fiçide bulunan büyük turşular vardı. Royce ve Hadrian için, Vandon'dan ithal ettiği siyah şişe Montemorcey şarabı da dahil olmak üzere, hiçbir masraftan kaçınmadı. Gwen, Royce'un en sevdiği şarap olduğu için onu her zaman elinde bulundururdu. Her şey ne kadar çekici görünse de, Hadrian hiçbirine ilgi göstermedi. Dikkatini kadına verdi.

"Ee, dün gece nasıl geçti?" diye sordu Emerald, Hadrian'ın kucağına oturup ona hanın kendi ürettiği köpüklü bir bardak bira doldururken. Gerçek adı Falina Brockton'dı, ama tavernada veya yanındaki Medford House'da çalışan tüm kızlar, kendi güvenlikleri için takma adlar kullanıyordu. Emerald, parlak

ve neşeli bir kızdı, The Rose and Thorn'un kıdemli barmeniydi ve toplantı sırasında Dark Room'a girmesine izin verilen iki kadından biriydi. "Soğuktu," dedi ona, kollarını beline dolayarak. "Buraya gelirken de buraya gelirken de öyleydi, bu yüzden ısınmaya ihtiyacım var." Onu kendine çekti ve kahverengi dalgalar onu yutarken boynunu öpmeye başladı.

"Parayı aldık, değil mi?" diye sordu Mason.

Demirci, Mason oturur oturmaz hemen dolu bir tabak hazırlamaya başlamıştı. Mason, Medford'un eski önde gelen metal işçisinin oğluydu. Babasının dükkanını miras almıştı, ancak kumar alışkanlığı ve şanssızlığı nedeniyle onu kaybetmişti. Artisan Row'dan kovulan Mason, Lower Quarter'a yerleşmiş, burada at nalları ve çivi yapıp demirci dükkanının, içkilerinin ve ara sıra yemeklerinin parasını kazanıyordu. Royce ve Hadrian için üç avantajı vardı: ucuzdu, yerliydi ve yalnızdı.

"Evet, öyle yaptık. Alenda Lanaklin bize tam on beş altın kira ödedi," dedi Royce.

"Oldukça iyi bir kazanç," dedi Winslow, mutlu bir şekilde ellerini çırparak.

"Peki ya oklarım? Nasıl çalıştılar?" diye sordu Mason. "Kiremitlere saplandılar mı?"

"Çok iyi saplandılar," dedi Royce. "Onları çıkarmak sorun oldu."

"Çıkarma işlemi başarısız mı oldu?" diye sordu Mason endişeyle. "Ama ben sanıyordum ki... Şey, ben okçu değilim. Bir okçuya gitmeliydin. Sana söylemiştim, değil mi? Ben demirciyim. Çelikle çalışırım, ahşapla değil. Yaptığım o ince dişli testere işe yaradı, değil mi? O bir demircilik ürünü, Mar adına! Ama oklar değil, ve kesinlikle senin istediğin gibi oklar değil. Hayır, efendim. Bir okçuya gitmen gerektiğini söyledim ve gitmeliydin."

"Sakin ol Mason," dedi Hadrian, Emerald'ın yelesinden çıkarak. "İkisi arasında çapa en önemli olanıydı ve mükemmel çalıştı."

"Tabii ki işe yaradı. Ok uçları metal ve ben metali iyi bilirim. Sadece ip serbest bırakma mekanizmasının çalışmaması beni hayal kırıklığına uğrattı. İpi nasıl indirdin? Orada bırakmadın, değil mi?"

"Yapamazdım, gardiyan bir sonraki turunda fark ederdi," dedi Royce dedi

"Peki, nasıl yaptın?"

"Şahsen, tüm bunları nasıl başardığını bilmek isterim," dedi Winslow. Royce gibi o da ayaklarını uzatmış, elinde bir kupa ile arkasına yaslanmış oturuyordu

. "Bu operasyonların ayrıntılarını bana hiç anlatmıyorsun."

Vikont Albert Winslow, toprak sahibi olmayan soylu bir ailenin uzun bir soyundan geliyordu. Yıllar önce, atalarından biri aile topraklarını kaybetmişti. Geriye kalan tek şey unvanıydı. Bu, köylülerin veya tüccar sınıfının giremediği kapıları açmak için yeterliydi ve sıradan baronluktan bir adım daha iyiydi. Royce ve Hadrian onunla ilk tanıştıklarında, Colnora'da bir ahırda yaşıyordu. İkili, kıyafet ve bir araba için biraz para yatırdı ve o da soylularla olan hassas irtibat görevini ustaca yerine getirdi. Onların sağladığı ödenekle, vikont her baloya, galaya ve törene katılarak, iş fırsatları için siyasi ortamı gözlemledi.

"Çok göze batıyorsun Albert," diye açıkladı Hadrian. "En sevdiğimiz asilin, bizim neyin peşinde olduğumuzu söyleyene kadar göz kapaklarını kesip tırnaklarını söken bir zindana atılmasını göze alamayız."

"Ama bana işkence yaparlarsa ve ben planı bilmiyorsam, kendimi nasıl kurtaracağım?"

"Dördüncü tırnağından sonra sana inanacaklarından eminim," dedi Royce kötücül bir gülümsemeyle.

Albert yüzünü buruşturdu ve birasını uzun bir yudumla içti. "Ama şimdi bana söyleyebilirsin, değil mi? Demir kapıyı nasıl geçtin? Ballentyne ile görüştüğümde, tam bir alet seti olan bir cücenin bile onu açamayacağı izlenimini edinmiştim. Kilit açacak bir kilit ya da kaldıracak bir mandal bile yoktu."

"Senin verdiğin bilgiler çok yardımcı oldu," dedi Royce. "Bu yüzden kapıyı tamamen es geçtik."

Vikont şaşkın görünüyordu. Konuşmaya başladı ama sonra sessiz kaldı ve kendine bir parça rosto kesti.

Royce şarabından bir yudum aldı ve Hadrian hikayeyi devam ettirdi. "Doğu kulesinin dış cephesine tırmandık, daha doğrusu Royce tırmandı ve bana bir ip attı. O kadar yüksek değildi ama ilgilendiğimiz kuleye en yakın olanıydı. Mason'ın oklarını kullanarak iki kuleyi birbirine bağladık ve dizlerimizi ipe dolayarak, elimizle tutunarak yavaş yavaş ilerledik."

"Ama kulede pencere yok," diye itiraz etti Albert.

"Kim pencere kullanmaktan bahsetti ki?" diye araya girdi Royce. "Oklar, daha yüksek kulenin çatısına saplanmıştı."

"Evet, dediğim gibi, bu kaliteli bir işçilikti," dedi Mason gururla. "Peki, bu sizi kuleye götürdü, ama içeri nasıl girdiniz?"

"Hayır, çok küçüktü ve dün gece bir yangın çıkmıştı," dedi Hadrian. "Bu yüzden

"Hayır, çok küçüktü ve dün gece ateş yanıyordu," dedi Hadrian. "Bu yüzden Mason'ın ikinci küçük aletini, küçük bir testereyi kullandık ve çatıyı eğimli bir şekilde kestik. Sonuç olarak, Archibald çalışma odasına gitmeye karar verene kadar gece planlandığı gibi gidiyordu. Eninde sonunda çıkmak zorunda kalacağını düşündük, bu yüzden bekledik."

"Sadece aşağı inip boğazını kesip mektupları almalıydık," diye ısrar etti Royce.

"Ama bunun için para almıyorduk, değil mi?" diye hatırlattı Hadrian. Royce yanıt olarak gözlerini devirdi. Onu görmezden gelen Hadrian devam etti. "Dediğim gibi, orada yatıp bekledik ve kulenin tepesindeki rüzgâr çok soğuktu. O piç kurusu iki saat boyunca o odada oturmuş olmalı."

"Zavallı şey," dedi Emerald ve bir kedi gibi ona sürtündü.

"İyi haber şu ki, biz kesiklerden onu izlerken o mektuplara baktı, böylece kasayı tam olarak nerede olduğunu öğrendik. Sonra avluya bir araba girdi ve kim olduğunu asla tahmin edemezsin."

"Sen çatıdayken markiz mi geldi?" Albert ağzı rosto ile dolu halde sordu.

"Evet, o zaman zamanlamamız gerçekten zorlaştı. Archibald markizle buluşmak için kuleden ayrıldı ve biz de harekete geçtik."

"Yani," dedi Emerald tahmin ederek, "çatıyı kabak gibi açtınız."

"Aynen öyle. Royce'u çalışma odasına indirdim. O kasayı açtı, sahte mektupları attı ve ben onu tekrar yukarı çektim. Biz çatı parçasını yerine koyarken, Archibald ve Victor içeri girdi. Bizi duymadıklarından emin olmak için bekledik. İnanılmaz bir şekilde, mektupları hemen orada sundu. Archibald'ın boş mektupları keşfettiğinde verdiği tepkiyi izlemek çok komikti. Bu noktada ortam oldukça gürültülü hale geldi, bu yüzden riski göze alıp kuleden aşağıdaki avluya ipe inmeye karar verdik."

"Bu inanılmaz. Alenda'ya bazen iş sırasında sorunlar çıkabileceğini söylüyordum, ama bunun doğru olduğunu bilmiyordum. Ona ekstra ücret talep etmeliydik," diye araya girdi Albert.

"Aklımdan geçti," diye cevapladı Royce, "ama Hadrian'ı bilirsin. Yine de, bu işten her iki taraf da iyi bir kâr elde ettik."

"Ama dur, benim açma mekanizmam çalışmadıysa, ipi kulenin yanından nasıl çıkardığını açıklamadın."

Royce içini çekti. "Sorma."

"Neden?" Demirci ikisine de baktı. "Sır mı?" "Bilmek istiyorlar, Royce," dedi Hadrian geniş bir gülümsemeyle.

Royce kaşlarını çatı. "Onu vurdu."

"Ne yaptı?" diye sordu Albert, aniden ayağa kalkarken ayakları yere çarptı.

"Hadrian başka bir okla çatıdaki ipi kesti."

"Ama bu imkansız," dedi Albert. "Hiç kimse, tam karanlıkta, iki yüz fit mesafeden bir ipin genişliğini vurabilir!"

"Ay vardı," dedi Royce, onu düzelterek. "Bunu olduğundan daha fazla abartmayalım. Onunla çalışmak zorunda olduğumu unutuyorsun. Ayrıca, bunu tek atışta yapmadı."

"Kaç ok attı?" diye sordu Emerald.

"Ne dedin tatlım?" diye sordu Hadrian, koluyla ağzındaki köpüğü silerek.

"İpi kesmek için kaç ok attın, aptal?" "Dürüst ol," dedi Royce.

Hadrian kaşlarını çatı. "Dört."

"Dört mü?" dedi Albert. "Tek seferde yaptığını hayal ettiğimde çok daha etkileyiciydi, ama yine de..."

"Sence kont bunu anlayacak mı?" diye sordu Emerald. "İlk yağmur yağdığında, sanırım," dedi Mason.

Kapı üç kez çalındı ve tıknaz demirci sandalyesini geri itip odayı geçti.

"Kim o?" diye sordu.

"Gwen."

Sürgülü kilidi açarak kapıyı açtı ve uzun, kalın siyah saçları ve göz kamaştırıcı yeşil gözleri olan egzotik görünümlü bir kadın içeri girdi.

"Bir kadının kendi arka odasına girememesi ne güzel bir şey."

"Üzgünüm, kızım," dedi Mason, kapıyı arkasından kapatarak, "ama Royce

önce sormadan kapıyı açarsam beni canlı canlı derisini yüzer."

Gwen DeLancy, Aşağı Mahalle'nin bir gizemiydi. Uzak Calis ülkesinden Avryn'e göç eden Gwen, şehirde fahişe ve falcı olarak hayatta kalıyordu. Koyu teni, badem şeklindeki gözleri ve yüksek elmacık kemikleri onu benzersiz bir yabancı yapıyordu. Göz makyajı yeteneği ve doğu aksanı, onu soyluların karşı konulmaz bulduğu çekici bir gizem haline getiriyordu. Ancak Gwen sıradan bir fahişe değildi. Üç kısa yıl içinde kaderini değiştirdi ve bölgedeki dükkanların haklarını satın aldı. Sadece soylular arazi sahibi olabilirdi, ancak tüccarlar iş yapma haklarını alıp satarlardı. Uzun süre önce

kısa sürede, Artisan Row'un önemli bir bölümünün ve Lower Quarter'ın çoğunun sahibi ya da hissedarı oldu. Medford House, genellikle House olarak bilinen, en kazançlı işletmesiydi. Arka sokakta olmasına rağmen, uzak ve yakın yerlerden gelen soylular bu pahalı genelevi sık sık ziyaret ediyordu. Gwen, özellikle genelevi sık sık ziyaret eden erkeklerin kimliklerini gizli tutmasıyla tanınıyordu.

"Royce," dedi Gwen, "bu akşam erken saatlerde potansiyel bir müşteri House'u ziyaret etti. Sizinle konuşmak için oldukça sabırsızlanıyordu. Yarın akşam için bir görüşme ayarladım."

"Onu tanıyor musun?"

"Kızlara sordum. Hiçbiri onu daha önce görmemiş." "Hizmet verildi mi?"

Gwen başını salladı. "Hayır, sadece kiralık hırsızlar hakkında bilgi istiyordu. Bir erkek cevap ararken fahişelerin her şeyi bilmesini beklemesi, ama bir kızın sırlarını mezara götüreceğini varsayması ne garip."

"Onunla kim konuştu?"

"Tulip. Yabancı olduğunu, koyu tenli olduğunu ve aksanı olduğunu söyledi. Calis'ten olabilir, ama ben ona rastlamadım, bu yüzden kesin bir şey söyleyemem."

"Yalnız mıydı?"

"Tulip arkadaşlarından bahsetmedi."

"Onunla konuşmamı ister misin?" diye sordu Albert.

"Hayır, ben konuşurum," dedi Hadrian. "Eğer bu civarda dolaşıyorsa, muhtemelen senden çok bana benzeyen birini arıyor olacaktır."

"İstersen Albert, yarın buraya gelip kapıda yabancıları gözetleyebilirsin," diye ekledi Royce. "Ben de sokağı gözetleyeceğim. Etrafta yeni birileri var mı?"

"Oldukça yoğundu ve tanımadığım birkaç kişi var. Şu anda ana barda dört kişi var," dedi Gwen, "ve birkaç saat önce beş kişilik başka bir grup vardı."

"O haklı," diye onayladı Emerald. "Beş kişilik gruba servis yaptım." "Nasıl insanlardı? Gezinler mi?"

Gwen başını salladı. "Sanırım askerlerdi. Öyle giyinmemişlerdi ama ben anladım."

"Paralı askerler mi?" diye sordu Hadrian.

"Sanmıyorum. Paralı askerler genellikle sorun çıkarır, kızları kapar, bağırır, kavga çıkarır, bilirsin işte. Bu adamlar sessizdi ve biri asilzadeydi galiba. En azından diğerleri ona Baron falan diye hitap ediyordu, Trumbul galiba."

"Dün Wayward Caddesi'nde öyle adamlar gördüm," dedi Mason. "On iki kadar vardı."

"Kasabada bir şey mi oluyor?" diye sordu Royce. Birbirlerine şüpheyle baktılar.

"Sence bunun Nidwalden Nehri yakınlarında işlenen cinayetlerle ilgili söylentilerle bir ilgisi var mı?" diye sordu Hadrian. "Belki de kral diğer soylulardan destek istiyor."

"Elflere mi bahsediyorsun?" diye sordu Mason. "Bunu duydum." "Ben de," dedi Emerald. "Elflerin bir köye saldırdığını söylüyorlar. bir şeye saldırdığını söylüyorlar. Herkesi katlettiklerini duydum, bazılarını uyurken bile."

"Kim söyledi bunu? Bu doğru gelmiyor," dedi Albert. "Bir elfin bir insanın gözüne baktığını, hele ki saldırdığını hiç görmedim."

Royce botlarını ve pelerini alıp kapıya yöneldi. "Sen hiç elf tanımadın, Albert," dedi ve aniden odadan çıktı.

"Ne dedim ki?" diye sordu Albert, masum bir ifadeyle herkese bakarak. Emerald omuz silkti.

Hadrian, Alenda'nın çantasını çıkardı ve viskontun üzerine attı. "Ben olsam endişelenmezdim. Royce bazen huysuz olabilir. Al, kârı bölüşün."

"Royce haklı," dedi Emerald. Onların bilmediği bir şeyi bildiği için memnun görünüyordu. "Köyü saldıran elfler *vahşi* elflerdi, safkan elfler. Buralardaki melezler ise tembel sarhoşlardan başka bir şey değil."

"Bin yıllık kölelik insanı böyle yapabilir," diye işaret etti Gwen. "Payımı alabilir miyim, Albert? İşe dönmem gerek. Bu gece piskopos, yargıç ve Baronlar Kardeşliği evimizi ziyaret edecek."

Hadrian, önceki günkü yorgunluğunun etkisini hala hissederken, barın yanındaki boş bir masaya oturdu ve Diamond Room'un müşterilerini gözlemlemeye başladı. Mekanın adı, Wayward Street'in sonundaki alana eklenen bölümün garip, uzun dikdörtgen şekline atıfta bulunuyordu.

Wayward Street'in sonundaki alana eklemenin sığdırılma şekli nedeniyle verilmişti. Hadrian, odadaki neredeyse herkesi tanıyordu ya da onlara aşinaydı. Fenerciler, araba sürücüleri, tamirciler, işten sonra yemek için gelen olağan geç saatteki kalabalıktı. Hepsi de başlarını tabaklarının üzerine eğmiş otururken aynı yorgun, yıpranmış ve kirli görünüşe sahiptiler. Her biri kaba iş gömlekleri ve belden çuval ağzı gibi toplanmış, vücutlarına uymayan pantolonlar giymişti. Bu odayı seçmişlerdi çünkü burası daha sessizdi ve huzur içinde yemek yiyebiliyorlardı. Ancak bir kişi dikkat çekiyordu.

Odanın en ucunda, sırtı duvara dönük tek başına oturuyordu. Masasında, tavernada standart olarak bulunan mum dışında hiçbir şey yoktu. Ne içki ne de yemek sipariş etmişti. Geniş kenarlı keçe şapkası vardı ve şapkanın bir tarafı gösterişli mavi bir tüy ile tutturulmuştu. Parlak altın rengi saten gömleğin üzerine giydiği ceket, zengin siyah ve kırmızı brokar kumaştan yapılmıştı ve omuzları dolgunlaştırılmıştı. Yanında, yüksek siyah binici çizmeleriyle uyumlu, çivili deri kemere takılı bir kılıç vardı. Kim olursa olsun, saklanmıyordu. Hadrian, masanın altında, bir ayağını sürekli üzerinde tuttuğu bir bohça fark etti.

Royce, Emerald'ı sokağın arkadaşlarından temizlendiği haberini vermek için gönderdiğinde, Hadrian ayağa kalktı ve odanın uzunluğunu kat ederek, yabancının önündeki boş sandalyenin önünde durdu.

"Biraz arkadaşlık ister misin?" diye sordu.

"Duruma bağlı," diye cevapladı adam ve Hadrian, Calianlıların hafif küstah aksanını fark etti. "Riyria adlı bir örgütün temsilcisini arıyorum. O grubun sözcüsü müsün?"

"Ne istediğine bağlı," diye cevapladı Hadrian küçük bir gülümsemeyle.

"Öyleyse, lütfen otur."

Hadrian oturdu ve bekledi.

"Benim adım Baron Delano DeWitt ve yetenekli adamlar arıyorum. Bu bölgede, bir bedel karşılığında işe alınabilecek birkaç kişi olduğu söylendi."

"Ne tür yetenekler arıyorsunuz?"

"Tedarik becerileri," dedi DeWitt basitçe. "Ortadan kaldırmam gereken bir eşya var. Mümkünse, tamamen ortadan kaybolmasını tercih ederim. Ama bu gece olması gerekiyor."

Hadrian gülümsedi. "Üzgünüm, Riyria'nın bu kadar sıkı kısıtlamalar altında çalışmayacağından eminim. Çok tehlikeli. Umarım anlayışla karşılırsınız."

"Zamanlamadan dolayı özür dilerim. Dün gece organizasyonunuza ulaşmaya çalıştım, ama müsait olmadığınız söylendi. Bu riski almaya değer bir konumdayım."

"Üzgünüm, ama çok katı kuralları var." Hadrian kalkmaya başladı.

"Lütfen dinleyin. Etrafta sordum. Bu işin içinden gelenler

Şehirde, fiyat uygun olursa bu tür işleri üstlenen bir çift bağımsız profesyonel olduğunu söylüyorlar. Organize loncaların dışında nasıl cezasız bir şekilde çalışabildikleri spekülasyon konusu, ama gerçek şu ki bunu yapıyorlar. Bu, onların itibarının bir kanıtı değil mi? Bu adamları, bu Riyria'nın üyelerini tanıyorsanız, lütfen onlara bana yardım etmeleri için yalvarın.

Hadrian adamı düşündü. Başlangıçta, onu kraliyet ziyafetinde eğlenmek isteyen birçok bencil soyludan biri olarak görmüştü. Ancak şimdi, adamın tavırları değişmişti. Sesinde bir umutsuzluk vardı.

"Bu eşyanın önemi nedir?" diye sordu Hadrian, koltuğuna yaslanarak.

"Ve neden bu gece ortadan kaybolması gerekiyor?"

"Kont Pickering'i duydunuz mu?"

"Usta kılıç ustası, Gümüş Kalkan ve Altın Defne ödüllерinin sahibi? İnanılmaz derecede güzel bir karısı var... Sanırım adı Belinda. Efsaneye göre, karısına baktıkları için en az sekiz kişiyi düelloda öldürdüğünü duydum."

"Olağanüstü derecede bilgilisiniz."

"İşimin bir parçası," diye itiraf etti

Hadrian.

"Kılıç yarışmasında kont, sadece Melengar Arşidükü Braga tarafından yenildi ve bu, kılıcının olmadığı bir gün düzenlenen gösteri turnuvasında oldu. Yedek kılıç kullanmak zorunda kaldı."

"Oh, doğru," dedi Hadrian, DeWitt'e olduğu kadar kendine de. "O, en azından gerçek bir dövüşte, onsuz düello yapmayacağı özel bir kılıcı olan kişi."

"Evet! Kont bu konuda çok batıl inançlıdır." DeWitt bir süre daha hiçbir şey söylemedi ve rahatsız görünüyordu.

"Kontun karısına çok uzun süre baktınız mı?" diye sordu Hadrian.

Adam başını salladı ve eğildi. "Yarın öğlen düelloya davet edildim."

"Ve Riyria'nın kontun kılıcını çalmasını istiyorsun." Bu bir soru değil, bir ifadeydi, ama DeWitt yine başını salladı.

"Ben Dagastan Dükü DeLorkan'ın maiyetindeyim. İki gün önce, Kral Amrath'ın ev sahipliğinde düzenlenen ticaret müzakereleri kapsamında Medford'a geldik. Geldiğimiz için bir ziyafet verdiler ve Pickering de oradaydı." Baron gergin bir şekilde yüzünü sildi. "Avryn'e daha önce hiç gelmemiştim, Maribor adına yemin ederim,

onun kim olduğunu bilmiyordum! Yüzüme eldivenle tokat atılana kadar onun karısı olduğunu bile bilmiyordum."

Hadrian iç geçirdi. "Bu kolay bir iş değil. Birinin yatağının başucundan değerli bir kılıcı almak..."

"Ah, ama ben işi kolaylaştırdım," dedi DeWitt. "Kont, benim gibi, müzakereler için kralın yanında kalıyor. Odaları benim dükümün odalarına çok yakın. Bu akşamın erken saatlerinde, odasına gizlice girip kılıcını aldım. Etrafta o kadar çok insan vardı ki panikledim ve bulduğum ilk açık kapıya bıraktım. Kayıp olduğunu fark etmeden önce kaleden çıkarılması gerekiyor, çünkü arama yapıldığında mutlaka bulunur."

"Peki, şimdi nerede?"

"Kraliyet şapelinde," dedi. "Orası korunmuyor ve penceresi olan boş bir yatak odasının hemen aşağısında. Bu gece pencerenin açık olacağından emin olabilirim. Ayrıca pencerenin hemen altındaki duvarın dışında sarmaşıklar var. Aslında çok basit bir iş olmalı."

"O zaman neden *sen* yapmıyorsun?"

"Hırsızlar kılıçla yakalanırsa, tek kaybedecekleri elleridir, ama *ben* yakalanırsam, itibarım mahvolur!"

"Endişenizin nedenini anlayabiliyorum," dedi Hadrian alaycı bir şekilde, ama DeWitt farkında değilmiş gibi görünüyordu.

"Aynen öyle! Şimdi, işin çoğunu benim yaptığımı düşünürsek, o kadar da kötü bir fikir değil, değil mi? Cevap vermeden önce, teklife şunu da ekleyeyim."

Baron, biraz zorlanarak ayağının altından paketi çıkardı ve masanın üzerine koydu. Eyer çantası masanın üzerine konduğunda metalik bir tıkırtı duyuldu. "İçinde yüz altın sikke bulacaksın."

"Anlıyorum," dedi Hadrian, çantaya bakarak ve düzenli nefes almaya çalışarak. "Ve peşin mi ödeyeceksin?"

"Elbette, ben aptal değilim. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum. Yarısını şimdi, yarısını da kılıcı aldığımda ödeyeceğim."

Hadrian bir kez daha kontrollü bir nefes aldı, başını salladı ve sakın kalmaya çalıştı. "Yani, *iki yüz* altın tenent mi teklif ediyorsunuz?"

"Evet," dedi DeWitt endişeli bir ifadeyle. "Gördüğünüz gibi, bu benim için çok önemli."

"Görünüşe göre, iş dediğin kadar kolaysa." "O zaman sence bunu yapacaklar mı?" diye sordu heyecanla.

DeWitt endişeyle öne eğilirken Hadrian sandalyesine yaslandı. DeWitt, bir yargıcın karşısına çıkmış, cinayet suçlamasıyla

Royce kabul ederse onu öldürürdü. Riyria için belirledikleri temel kurallardan biri, kısa sürede iş almamalarıydı. Arka plan araştırması yapmak, hikayeleri doğrulamak ve potansiyel hedefleri incelemek için zamana ihtiyaçları vardı. Yine de DeWitt'in tek suçu, güzel bir kadına bakmak için yanlış anı seçmektir ve Hadrian, adamın hayatının kendi elinde olduğunu biliyordu. Başka birini işe alması mümkün değildi. DeWitt'in de söylediği gibi, onlardan başka hiçbir bağımsız hırsız, bir lonca şehrinde iş almaya cesaret edemezdi. Crimson Hand'in memurları, Hadrian'ın işi reddetmesi gerektiğini düşündüğü aynı nedenden dolayı, adamlarının hiçbirinin bunu yapmasına izin vermezdi. Öte yandan, Hadrian gerçek bir hırsız değildi ve onların çeşitli düşüncelerine aşina değildi. Royce, Ratibor sokaklarında büyümüş, hayatta kalmak için ceplerden hırsızlık yapan biriydi. O, profesyonel bir hırsızdı, kötü şöhretli Kara Elmas Loncası'nın eski üyesiydi. Hadrian ise bir savaşçıydı, savaşlarının adil ve gün ışığında olmasını tercih eden bir askerdi.

Hadrian, soylular için yaptıkları işlerin çoğundan hiç hoşnut değildi. Onlar bir rakibi utandırmak, eski sevgililerini incitmek ya da yüksek bahisli siyasetin garip ve çarpık dünyasında konumlarını güçlendirmek istiyorlardı. Soylular, servetleri olduğu ve oyunlarının bedelini ödeyebilecekleri için onları tutuyorlardı. Onlar için hayat buydu: gerçek şövalyeler, krallar ve piyonların olduğu büyük bir satranç maçı. İyi ya da kötü, doğru ya da yanlış yoktu. Her şey sadece siyasetti. Kendi kuralları olan ve değerleri olmayan bir oyun içindeki oyun. Ancak, onların kavgaları, onlara kar elde etmeleri için verimli bir alan sağlıyordu. Soylular sadece zengin ve kindar değillerdi, aynı zamanda aptaldılar da. Royce ve Hadrian, Alenda Lanaklin'in Degan Gaunt'a gönderdiği mektupları ele geçirmek için Chadwick Kontu'ndan ödeme alıp, sonra da onları geri çalarak kârlarını ikiye katlayabilmişlerdi. Albert'tan, Ballentyne'in mektupları ele geçirdiğini ve geri almaya yardım edebileceğini Alenda'ya iletmesini istemişlerdi. İşleri kârlı ama çirkin bir işti. Kahramanların efsane, onurun ise bir mit olduğu bir dünyada oynadıkları başka bir oyundu.

O ve Royce'un yaptıklarının o kadar da korkunç olmadığını kendine mantıklı göstermeye çalıştı. Sonuçta, Alenda bunu kesinlikle karşılayabilirdi. Mason ve Emerald gibi insanlar, zengin bir markizin kızımdan daha çok paraya ihtiyaç duyuyorlardı. Üstelik, bu ona babasının itibarını ve topraklarını kurtarabilecek değerli bir ders vermiş olabilirdi. Yine de bu, kendine yalan söylemenin bir yoluydu.

Vicdanını, yaptığı şeyin doğru ya da en azından yanlış olmadığına ikna etmeye çalışıyordu. Gerçekten bir insanın hayatını kurtarabileceği, hatırladığı erdemli davranışlara benzeyen niyetlerle, değerli bir iş yapmak istiyordu.

"Tabii," dedi.

Hadrian konuşmasını bitirdiğinde, Karanlık Oda'daki sessizlik beklentiyle doluydu. Orada sadece üç adam vardı ve Hadrian konuşmasını bitirdiğinde, hem o hem de Albert dikkatlerini Royce'a çevirdiler. Beklendiği gibi, hırsız memnun görünmüyordu ve konuşmaya başlamadan önce yavaşça başını sallamaya başladı. "Bu işi kabul ettiğine inanamıyorum," diye azarladı.

"Bak, kısa sürede haber verdiğini biliyorum, ama hikayesi doğru, değil mi?" diye sordu Hadrian. "Onu kaleye kadar takip ettin. O, Kral Amrath'ın misafiri. Hiçbir yere uğramadı. Calis'ten geldiğini doğrulayabilirim ve Gwen'in kızlarından hiçbiri onun iddialarını yalanlayacak bir şey duymamış. İş temiz görünüyor."

"Açık bir pencereden kılıç sokmak için *iki yüz altın kira*... Bunu şüpheli bulmuyor musun?" diye sordu Royce, şaşkınlık ve inanamama dolu bir ses tonuyla.

"Şahsen, ben buna hayallerimin gerçekleşmesi derim," dedi Albert.

"Belki Calis'te işler farklı yürür. Orası oldukça uzak," diye tartıştı Hadrian.

"*O kadar da uzak değil*," diye karşılık verdi Royce. "Peki bu DeWitt nasıl oluyor da o kadar parayla dolaşıyor? Uluslararası ticaret toplantılarına her zaman altınla dolu çantalarla mı gidiyor? Neden yanına aldı?"

"Belki de getirmedi. Belki bu gece değerli bir yüzük sattı ya da Duke DeLorkan'ın iyi adını kullanarak bir kredi aldı. Hatta bu parayı dükün kendisinden almış olması bile mümkün. İkisinin buraya birkaç midilli ile gelmediklerinden eminim. Dük muhtemelen büyük bir araba kervanı ile seyahat ediyor. Onlar için birkaç yüz altın sikke olağandışı bir şey olmayabilir."

Hadrian'ın sesi daha ciddi hale geldi. "Sen orada değildin. Bu adamı görmedin. Yarın neredeyse idam edilecek. Öldüğünde altın ne kadar değerlidir ki?"

"Bir işi yeni bitirdik. Birkaç gün izin almak istiyordum, ama sen bizi yeni bir işe soktun." Royce iç geçirdi. "DeWitt'in korktuğunu mu söylüyorsun?"

"Terliyordu."

"Demek mesele bu. İyi bir amaç için bu işi almak istiyorsun. Sonrasında kendimizi tebrik edebileceğimiz sürece, hayatımızı tehlikeye atmaya değer olduğunu düşünüyorsun."

"Pickering onu öldürecek, bunu biliyorsun. Ve o ilk değil."

"Son da olmayacak."

Hadrian iç geçirdi, kollarını göğsünde kavuşturdu ve sandalyesine yaslandı. "Haklısın, başkaları da olacak. Öyleyse kılıcı ele geçirip o lanet şeyden kurtulduğumuzu düşün. Kont onu bir daha asla görmeyecek. Sonunda Belinda'ya korkmadan bakabilecek tüm mutlu adamları düşün."

Royce güldü. "Yani şimdi bu bir kamu hizmeti mi oldu?"

"Ve iki yüz altın da var," diye ekledi Hadrian. "Bu, tüm yıl kazandığımız paradan daha fazla. Soğuk hava geliyor ve bu parayla kışı geçirebiliriz."

"En azından şimdi mantıklı konuşuyorsun. Bu iyi olur," diye kabul etti Royce.

"Ve sadece birkaç saatlik bir iş, hızlıca tırmanıp alacağız. Essendon Kalesi'nin ne kadar zayıf korunduğunu bana hep sen söylüyorsun. Şafak sökmeden işimizi bitirip yatakta olacağız."

Royce alt dudağını ısırdı ve yüzünü buruşturarak ortağına bakmayı reddetti.

Hadrian fırsatı gördü ve avantajını kullandı. "O kulenin tepesinin ne kadar soğuk olduğunu hatırlıyorsun. Birkaç ay sonra ne kadar soğuk olacağını bir düşün. Kışı güvenli ve sıcak bir yerde, bol bol yemek yiyip en sevdiğin şarabı içerek geçirebilirsin. Tabii bir de" —Hadrian yaklaşarak— "kar var. Kardan ne kadar nefret ettiğini biliyorsun."

"Tamam, tamam. Ekipmanları al. Sokağın köşesinde buluşuruz."

Hadrian gülümsedi. "Orada bir yerlerde bir kalp olduğunu biliyordum."

Dışarıda, gece daha da soğuktu. Yollarda ince bir buz tabakası oluşmuştu. Kış karları gerçekten de yakında yağmaya başlayacaktı. Hadrian'ın düşündüğünün aksine, Royce aslında kardan nefret etmiyordu. Karın Aşağı Mahalle'yi zarif beyaz bir örtüyle kaplamasını seviyordu. Yine de, bu güzelliğin bir bedeli vardı; kar üzerinde izler kalıyordu ve bu da işini çok daha zorlaştırıyordu. Hadrian haklıydı: o geceden sonra, tüm kışı sessiz bir kış uykusunda geçirmek için yeterli paraları olacaktı. O kadar parayla, yasal bir iş kurmayı bile düşünebilirlerdi. Her büyük vurgun yaptıklarında bunu düşünürdü ve Hadrian ile bunu birden fazla kez tartışmışlardı. Bir yıl önce,

şaraphanesi açmayı ciddi olarak tartışmışlardı, ama bu onlara uygun değildi. Sorun hep buydu. İkisi de kendilerine uygun yasal bir iş bulamıyordu.

Wayward Caddesi'nin sonunda, The Rose and Thorn Tavern'ın karşısındaki Medford House'un önünde durdu. House, tavernayla neredeyse aynı büyüklükteydi ve Gwen, müşterilerin hava şartlarına veya halkın meraklı bakışlarına maruz kalmadan serbestçe gidip gelebilmeleri için iki binayı birbirine bağlayan bir ek bina inşa etmeyi düşünüyordu. Gwen DeLancy bir dahiydi. Royce onun gibi birini daha önce hiç tanımamıştı. Aklın ötesinde zeki ve akıllıydı ve tanıdığı herkesten daha açık ve samimiydi. Onun için bir paradokstu, çözemediği imkansız bir gizemdi — dürüst bir insandı.

"Uğrayacağını düşünmüştüm," dedi Gwen, evin verandasına çıkıp omuzlarına bir pelerin sararak. "Kapıdan seni bekliyordum."

"Gözlerin iyi görür. Çoğu insan karanlık bir sokakta yürürken beni hiç görmez."

"O zaman görülmek istemiş olmalısın. Beni ziyarete geliyordun, değil mi?"

"Sadece dün gece ödemenin sana ait kısmını aldığından emin olmak istedim."

Gwen gülümsedi. Gülümserken Royce, saçlarının ay ışığında ne kadar güzel parladığını fark edemedi.

"Royce, bana ödeme yapmak zorunda olmadığını biliyorsun. İstedğin her şeyi sana veririm."

"Hayır," diye ısrar etti Royce. "Senin mekanını üs olarak kullanıyoruz. Bu tehlikeli bir iş ve bunun için kârdan pay alıyorsun. Bunu daha önce konuşmuştuk."

Gwen yaklaştı ve Royce'un elini tuttu. Soğuk havada dokunuşu yatıştırıcı bir sıcaklık yayıyordu. "Sen olmasaydın The Rose and Thorn'un sahibi de olmazdım. Hatta muhtemelen hayatta bile olmazdım."

"Neden bahsettiğinizi hiç anlamadım, Leydim," dedi Royce, resmi bir reverans yaparak. "O gece şehirde olmadığımı kanıtlayabilirim."

Aynı gülümsemeye ona baktı. Onu mutlu görmekten hoşlanıyordu, ama şimdi parlak yeşil gözleri bir şey arıyordu ve Royce elini bırakarak uzaklaştı.

"Dinle, Hadrian ve ben o işi alıyoruz. Bu gece yapmamız gerekiyor, bu yüzden benim..."

"Sen garip bir adamsın, Royce Melborn. Seni gerçekten tanıyabilecek miyim acaba?"

Royce durakladı ve sonra yumuşak bir sesle, "Beni herhangi bir kadının bilmesi gerekenden daha iyi tanıyorsun, ikimiz için de güvenli olandan daha fazla." dedi.

Gwen tekrar ona doğru adım attı, topuklu ayakkabıları donmuş zeminde çıtırdadı, gözleri yoğun bir yalvarışla doluydu. "Dikkatli ol, olur mu?"

"Her zaman öyleyim."

Rüzgarda dalgalanan peleriniyle uzaklaştı. Gwen, Royce gölgeye girip kaybolana kadar onu izledi.

BÖLÜM 3

KOMPLOLAR

The taç giymiş şahin standart uçuş yıldız en en kulesinden , kralın varlığını simgeliyordu. Kale, Melengar krallığının kraliyet merkeziydi ve özellikle büyük veya güçlü olmasa da, yine de eski ve saygın bir krallıktı.

Görkemli gri duvarları ve kuleleriyle heybetli bir yapı olan kale, başkent

Medford'un merkezinde yer alıyordu ve Gentry Meydanı, Artisan Row,

Common Quarter ve Lower Quarter olmak üzere dört farklı mahallenin merkezini oluşturuyordu. Avryn'deki çoğu şehir gibi, Medford da güçlü bir

dış duvarın koruması altındaydı. duvarın Bununla birlikte, kale

kale aynı zamanda sahiplendi kendi kendi kaleyi şehirden ayıran kendi surları vardı. Bu iç sur, yetenekli okçuların taş merlonların arkasından nöbet tuttıkları mazgallı parapetlerle taçlandırılmıştı, ancak kaleyi tamamen çevrelememişti. Bunun yerine, arka bariyer görevi gören büyük, heybetli bir kuleye bağlanıyordu. Kule yüksekliği ve tabanını çevreleyen geniş hendek,

kralın evini iyi koruyordu. Gündüzleri, tüccarlar arabalarını kale duvarına

getirir ve kapının iki yanına yerleşerek, kale sakinleriyle iş yapmak isteyen

satıcılar, eğlenceciler ve borç verenlerden oluşan kalabalık bir çadır kent

oluştururlardı. Bu yerel ticaret dalgası gün batımında gerilerdi, çünkü

vatandaşlar alacakaranlıktan şafağa kadar duvarların 50 fit yakınından

geçemezlerdi. Bu kısıtlama, geceleri çok yaklaşanlara ateş etmek üzere

eğitilmiş kraliyet okçuları tarafından uygulanırdı. Melengar'ın şahin

amblemini taşıyan çelik miğferler ve zincir zırhlar giymiş muhafızlar, kalenin

çevresinde devriye geziyorlardı. Başparmaklarını kılıçlarına takmış, rahat bir

şekilde yürüyorlardı.

kemerler, genellikle günün olaylarını veya mesai sonrası planlarını tartışıyorlardı.

Royce ve Hadrian, bir saat boyunca muhafızların rutinlerini izledikten sonra kalenin arkasına doğru ilerlediler. DeWitt'in açıkladığı gibi, ihmalkar bahçıvanlar, taşları tırmanan kalın saplı sarmaşıkların örümcek ağı gibi yayılmasını görmezden gelmişlerdi. Ne yazık ki, sarmaşıklar pencerelere kadar uzanmıyordu. Bu soğuk sonbahar gecesinde,

, kemikleri donduran bir soğuktu. Ancak sarmaşıklar oldukça güvenilir ve tırmanmak merdivene çıkmak kadar kolaydı.

"DeWitt'in bunu kendisi yapmak istememesinin nedenini şimdi anlıyorum," dedi Hadrian, sarmaşıklara asılıyken Royce'a fısıldadı. "O suda donduktan sonra, şu anda düşersem çarpmanın etkisiyle paramparça olacağımı düşünüyorum."

"Her gün buraya kaç tane lazımlık boşaltıldığını bir düşün," dedi Royce, iki taş bloğun arasındaki derzlere küçük halkalı çiviler çakarken.

Hadrian, yatak odalarına açıldığını tahmin ettiği birçok pencereye baktı ve bunun anlamı karşısında irkildi. "Bu bilgiyi bilmesem de yaşayabilirdim." Çantasından bir kayış koşum takımı çıkardı ve çivinin halkasının deliğine bağladı.

"Sadece soğuktan kafanı dağıtmaya çalışıyorum," dedi Royce, başka bir çivi çakarken.

Sıkıcı ve gergin olmasına rağmen, işlem şaşırtıcı derecede hızlıydı ve muhafızlar devriyelerini tamamlamadan en alttaki pencereye ulaştılar. Royce, söz verildiği gibi açık olan kepenkleri denedi. Onu hafifçe, sadece bir parmak kadar geri çekti ve içeriye baktı. Bir dakika sonra içeri tırmandı ve Hadrian'a gelmesi için el salladı.

Bordo renkli bir kanopi ile örtülü küçük bir yatak, duvarın ortasını kaplıyordu. Yanında lavabolu bir şifonyer duruyordu. Diğer tek mobilya ise basit bir tahta sandalyeydi. Karşı duvarın büyük bir kısmını, geyik avlayan av köpeklerini tasvir eden mütevazı bir duvar halısı kaplıyordu. Her şey düzenliydi ama steril. Kapının yanında bot yoktu, sandalyenin üzerinde pelerin yoktu ve yatak örtüleri kırıksızdı. Oda kullanılmıyordu.

Royce odanın diğer ucundaki kapıya doğru ilerlerken Hadrian pencerenin yanında sessizce durdu. Hırsızın ağırlığını vermeden önce ayaklarıyla zemini test etmesini izledi. Royce bir keresinde bir işte tavan arasında çalışırken zayıf bir tahtaya basıp yatak odasının tavanından düştüğünü anlatmıştı. Bu zemin taştan yapılmıştı, ama taşlarda bile bazen gevşek harçlar olurdu ya da gizli tuzaklar veya alarmlar bulunurdu. Royce kapıya ulaştı, çömeldi ve dinlemek için durakladı. Elini yürüyüş işareti yaparak Hadrian'ın görmesi için parmaklarıyla saymaya başladı. Bir duraklama oldu ve sonra işareti tekrarladı. Hadrian odayı geçerek arkadaşının yanına gitti ve ikisi birkaç dakika sessizce oturdular.

Sonunda Royce eldivenli elleriyle mandalı kaldırdı ama kapıyı açmadı. Dışarıda, önce bir çift, sonra ikinci bir çift sert botların taş üzerinde ağır adımlarını duyabiliyorlardı. Adımlar uzaklaşınca Royce kapıyı hafifçe açtı ve dışarı baktı. Koridor boştu.

Önlerinde, geniş aralıklarla yerleştirilmiş meşalelerle aydınlatılmış dar bir koridor uzanıyordu. Meşalelerin alevleri titreyen gölgeler oluşturuyor ve duvarlarda hareket illüzyonu yaratıyordu. Koridora girdiler, arkalarındaki kapıyı sessizce kapattılar ve yaklaşık on beş metre ilerleyerek, yaldızlı menteşeler ve metal kilitlerle süslenmiş bir çift kapıya ulaştılar. Royce kapıları denedi ve sonra başını salladı. Diz çöküp kemer çantasından küçük bir alet çantası çıkardı, Hadrian ise salonun uzak tarafına geçti. Hadrian'ın durduğu yerden, koridorun her iki yönünü ve sağdan giren merdivenlerin bir kısmını görebiliyordu. Herhangi bir soruna hazırlıklıydı ve sorun beklediğinden daha erken geldi.

Koridorda bir ses yankılandı ve Hadrian, taş zeminde sert topukların kendilerine doğru geldiğini duydu. Royce, adımlar yaklaşırken hala diz çökmüş halde kilidi açmaya çalışıyordu. Hadrian, sonunda hırsız kapıyı hızla açtığında elini kılıcının kabzasına götürdü. Odanın boş olduğunu umarak, ikisi içeri süzüldü. Royce arkalarındaki kapıyı sessizce kapattı ve ayak sesleri durmadan geçip gitti.

Kraliyet şapelindeydiler. Büyük odanın her iki yanında mumlar yanıyordu. Muhteşem tonozlu tavanı destekleyen mermer sütunlar odanın ortasına yakın bir yerde yükseliyordu. Ana koridorun her iki yanında dört sıra ahşap sıra sıralanmıştı. Nyphron Kilisesi'nde yaygın olan beş yapraklı süslemeler ve kör süslemeli pervazlar duvarları süslüyordu. Maribor ve Novron'un alabaster heykelleri sunak arkasında duruyordu. Gençliğinin baharında, güçlü ve yakışıklı bir adam olarak tasvir edilen Novron, elinde kılıcıyla diz çökmüş duruyordu. Uzun sakalı ve dalgalı cüppesi ile güçlü, gerçeküstü bir figür olarak yontulmuş tanrı Maribor, Novron'un üzerinde yükseliyor ve genç adamın başına bir taç takıyordu. Altar, üç geniş kapısı ve gül rengi mermer üst kısmı olan ahşap bir dolaptan oluşuyordu. Üzerinde iki mum daha yanıyordu ve büyük, yaldızlı bir kitap açık duruyordu.

DeWitt, Hadrian'a kılıcı sunak arkasında bıraktığını söylemişti ve ikisi oraya doğru yöneldiler. İlk sıraya yaklaştıklarında, ikisi de adımlarını yarıda durdurdu. Orada, taze dökülmüş kanın içinde yüzüstü yatmış bir adamın cesedi vardı. Sırtından yuvarlak saplı bir hançer çıkmıştı. Royce, Pickering'in kılıcını hızlıca aradığı sırada, Hadrian

adamın hayatta olup olmadığını kontrol etti. Adam ölmüştü ve kılıç hiçbir yerde bulunamadı. Royce, Hadrian'ın omzuna dokundu ve sütunun uzak tarafına yuvarlanmış altın tacı işaret etti. Durumun ciddiyeti ikisinin de farkına vardı; gitme zamanı gelmişti.

Kapıya doğru yöneldiler. Royce, koridorun boş olduğundan emin olmak için bir an durup dinledi. Şapelden çıkıp kapıyı kapattılar ve koridordan yatak odasına doğru ilerlediler.

"Katiller!"

Bağırış o kadar yakındı ve o kadar korkutucuydu ki, ikisi de silahlarını çekerek döndüler. Hadrian bir elinde bastard kılıcı, diğer elinde kısa kılıcı tutuyordu. Royce ise parlak beyaz bıçaklı bir hançer tutuyordu.

Açık şapel kapısının önünde sakallı bir cüce duruyordu.

"Katiller!" cüce tekrar bağırdı, ama buna gerek yoktu. Ayak sesleri duyulmaya başlamıştı ve bir saniye sonra, silahlarını çekmiş askerler her iki taraftan koridora akın etti.

"Katiller!" Cüce onları işaret etmeye devam etti. *"Kralı öldürdüler!"*

Royce yatak odasının kapısının mandalını kaldırdı ve itti, ama kapı açılmadı. Çekip tekrar itti, ama kapı yerinden kıpırdamadı.

"Silahlarınızı bırakın, yoksa sizi olduğunuz yerde katlederiz!" diye emretti bir asker. Uzun boylu, dişlerini sıkarken kılları diken diken olan gür bıyıklı bir adamdı.

"Sence kaç kişi var?" diye fısıldadı Hadrian. Duvarlarda, daha fazla askerin gelmek üzere olduğu sesleri yankılanıyordu.

"Çok fazla," diye cevapladı Royce.

"Bir dakika içinde çok daha az olacak," diye Hadrian onu teselli etti.

"Başaramayız. Kapıyı açamıyorum, çıkışımız yok. Sanırım biri içeriden çivilemiş. Tüm kale muhafızlarıyla savaşıyoruz."

"Silahlarınızı indirin!" diye bağırdı sorumlu asker ve kılıcını kaldırarak bir adım daha yaklaştı.

"Lanet olsun." Hadrian kılıçlarını indirdi. Royce de onu takip etti. "Alın onları," diye bağırdı asker.

Alric Essendon, gürültüden irkilerek uyandı. Odasında değildi. Yattığı yatak, normalden çok daha küçüktü ve tanıdık kadife kanopisi yoktu. Duvarlar çıplak taşı ve sadece küçük bir şifonyer

ve lavabo odayı süslüyordu. Oturup gözlerini ovuşturdu ve kısa sürede nerede olduğunu anladı. Görünüşe göre birkaç saat önce kazara uykuya dalmıştı.

Tillie'ye baktı, yorganın üstünden çıplak sırtı ve omuzu görünüyordu. Alric, tüm bu bağırışlar varken nasıl uyuyabildiğini merak etti. Yataktan yuvarlandı ve geceliğini aradı. Karanlıkta bile onun kıyafetini ayırt etmek kolaydı. Onunki keten, kendisinininki ipekti.

Onun hareketiyle uyanan Tillie, uykulu bir sesle "Ne oldu?" diye sordu. "Hiçbir şey, uyumaya devam et," diye cevapladı Alric.

Tillie bir kasırğa olsa bile uyuyabilirdi, ama Alric'in ayrılması onu her zaman uyandırırdu. Alric'in uykuya dalması onun suçu değildi, ama yine de onu suçladı. Alric burada uyanmaktan nefret ediyordu. Tillie'den daha da çok nefret ediyordu ve bu çelişkinin farkındaydı. Gün boyunca Tillie'nin ona olan ihtiyacı Alric'i çekiyordu, ama sabahları onu itiyordu. Ancak, kaledeki tüm hizmetçiler arasında Tillie açık ara en güzeli idi. Alric, babasının saraya davet ettiği soylu hanımlarla ilgilenmiyordu. Onlar kibirliydiler ve bekaretlerini taçtan daha değerli görüyorlardı. Alric onları sıkıcı ve sinir bozucu buluyordu. Babası ise farklı düşünüyordu. Alric henüz on dokuz yaşındaydı, ama babası şimdiden ona bir gelin seçmesi için baskı yapıyordu.

"Bir gün kral olacaksın," dedi Amrath. "Krallığa karşı ilk görevin bir varis sahibi olmak." Babası evlilikten sanki bir meslekmiş gibi bahsediyordu ve Alric de öyle görüyordu. Onun için bu ya da başka herhangi bir iş, en iyisi kaçınılması gereken ya da en azından mümkün olduğunca ertelenmesi gereken bir şeydi.

"Keşke bütün geceyi benimle geçirebilseydiniz, lordum," dedi Tillie, Alric geceliğini başından çıkarırken.

"O zaman bu kadar uzun uyuduğum için minnettar olmalısın." Ayak parmaklarıyla yerde terliklerini aradı ve bulduğunda, ayaklarını sıcak yün astarlı terliklerin içine soktu.

"Öyleyim, lordum."

"İyi geceler, Tillie," dedi Alric kapıya ulaşır dışarı çıkarken.

"İyi..." Alric, Tillie cümlesini bitirmeden kapıyı kapattı.

Tillie genellikle diğer hizmetçilerle birlikte mutfakların yanındaki yatakhane de yatardı. Alric, mahremiyet için onu kalenin üçüncü katındaki küçük boş yatak odasına götürdü. Kızları odasına götürmekten hoşlanmazdı, çünkü babasının yatak odası

hemen yanındaydı. Boş oda kalenin kuzey tarafındaydı ve güneş ışığı daha az aldığı için kraliyet odalarından her zaman daha serindi. Geceliğini sıkıca çekip koridordan merdivenlere doğru yürüdü.

"Üst katların hepsini kontrol ettim, Yüzbaşı. Orada değil," diye birinin merdivenlerin hemen yukarısından seslendiğini duydu Alric. Konuşan kişinin keskin ses tonundan, onun bir nöbetçi olduğunu tahmin etti. Onlarla nadiren konuşurdu, ama konuştuğunda da, sanki kelimeler kıt bir malmış gibi, her zaman keskin bir üslupla konuşurdu.

"Aramaya devam edin, gerekirse hapishanelere kadar inin. Her odayı, her kiler, dolap ve gardıropu kontrol edin. Anladınız mı?"

Alric bu sesi iyi tanıyordu; bu, muhafızların kaptanı Wylin'di.

"Evet, efendim, hemen!"

Alric, nöbetçinin merdivenlerden aşağı koştuğunu duydu ve askerin Alric'in bakışlarıyla karşılaştığı anda aniden durduğunu gördü. "Onu buldum, efendim!" diye bağırdı asker, sesinde bir parça rahatlama vardı.

"Neler oluyor, Yüzbaşı?" Alric, Wylin ve diğer üç kale muhafızı merdivenlerden aşağı koşarken seslendi.

"Majesteleri!" Kaptan kısa bir süre diz çöküp başını eğdi, sonra aniden ayağa kalktı. "Benton!" diye askerlere bağırdı. "*Hemen* beş adam daha getirip prensi koruyun. Çabuk!"

"Emredersiniz, efendim!" Asker selam verdi ve merdivenlerden yukarı koştu. "Beni korumak mı?" dedi Alric. "Neler oluyor?"

"Babanız öldürüldü." "Babam mı? Ne?"

"Majesteleri, kral... Onu kraliyet şapelinde sırtından bıçaklanmış halde bulduk. İki saldırgan gözaltına alındı. Cüce Magnus bunu doğruladı. Onları babanızı öldürürken görmüş, ama onları durdurmak için elinden bir şey gelmemiş."

Alric, Wylin'in sesini duydu ama sözlerini anlayamadı. Hiç mantıklı gelmiyordu. *Babam öldü mü?* Tillie'nin odasına gitmeden önce, birkaç saat önce onunla konuşmuştu. *Nasıl ölmüş olabilir?*

"Sizi burada, sıkı güvenlik altında tutmamız gerekiyor, Majesteleri. Ben kaleyi taramayı bitirene kadar. Yalnız olmayabilirler. Şu anda bir..."

"İstediğin kadar ısrar et, Wylin, ama yolumdan çekil. Babamı görmek istiyorum!" Alric, onu iterek geçti.

"Kral Amrath'ın cesedi yatak odasına götürüldü, Majesteleri."

Cesedi!

Alric daha fazla dinlemek istemedi. Terlikleri ayağından fırlayarak merdivenleri koştu.

"Prensle kal!" Wylin arkasından bağırdı.

Alric kraliyet kanadına ulaştı. Koridorda bir kalabalık vardı, onun yaklaşmasıyla kenara çekildiler. Şapele ulaştığında, kapısı açıktı ve birkaç başbakan içeride toplanmıştı.

"Prensim!" diye amcası Percy'nin seslendiğini duydu, ama durmadı. Babasına ulaşmaya kararlıydı.

Ölmüş olamazdı!

Köşeyi döndü, kendi odasını geçti ve kraliyet süitine koştu. Burada da çift kapı açıktı. Gecelik ve bornoz giymiş birkaç kadın dışarıda yüksek sesle ağlıyordu. İçeride, iki yaşlı kadın lavaboda pembe lekelerle kaplı çarşafları sıkmakla meşguldü.

Yatağın yanında, bordo ve altın rengi bir elbise giymiş kız kardeşi Arista duruyordu. Kollarını yatak direğine dolamış, parmakları beyazlaşacak kadar sıkı tutuyordu. Yatağın üzerindeki figüre kuru ama dehşetle açılmış gözlerle bakıyordu.

Kraliyet yatağının soluk beyaz çarşaflarının üzerinde Kral Amrath Essendon yatıyordu. Hâlâ Alric'in onu yatmadan önce gördüğü kıyafetleri giyiyordu. Yüzü solgundu ve gözleri kapalıydı. Dudaklarının köşesinde kurumuş kanla oluşmuş küçük bir yırtık vardı.

"Prensim... Yani, Majesteleri." Amcası, Alric'i yatak odasına takip ederken kendini düzeltti. Amcası Percy, babasından her zaman daha yaşlı görünürdü; saçları çok griydi, yüzü kırışık ve sarkıktı; ancak, bir kılıç ustasının zinde ve zarif yapısına sahipti. Odaya girerken hâlâ cüppesini bağlamaktaydı. "Maribor'a şükürler olsun ki güvendesiniz. Senin de benzer bir kadere uğradığını düşündük."

Alric ne diyeceğini bilemedi. Sadece babasının hareketsiz bedenine bakakaldı.

"Majesteleri, endişelenmeyin. Her şeyi halledeceğim. Bunun ne kadar zor olduğunu biliyorum. Hala genç bir adamsınız ve..."

"Neden bahsediyorsun?" Alric ona baktı. "Neyi halledeceksin? Neyi halledeceksin?"

"Birçok şey, Majesteleri. Kalenin güvenliğini sağlamak, bu olayın nasıl gerçekleştiğini araştırmak, sorumluları yakalamak, cenaze törenini düzenlemek ve tabii ki nihai taç giyme törenini düzenlemek."

"Taç giyme töreni mi?"

"Artık kral sizsiniz, Majesteleri. Taç giyme töreninizi düzenlememiz gerekecek, ama tabii ki bu, diğer her şeyi halledene kadar bekleyebilir."

"Ama ben sandım ki... Wylin bana katillerin yakalandığını söylemişti."

"İkisini yakaladı. Ben sadece başka kimse kalmadığından emin olmak istiyorum."

"Onlara ne olacak?" Babasının hareketsiz bedenine baktı. "Katillere ne olacak?"

"Bu size kalmış, Majesteleri. Onların kaderi sizin kararınıza bağlı, tabii bu oldukça tatsız bir iş olduğu için benim halletmemi tercih etmezseniz."

Alric amcasına döndü. "Onların ölmesini istiyorum, Percy Amca. Korkunç bir şekilde acı çekip sonra ölmelerini istiyorum."

"Elbette, Majesteleri, elbette. Size söz veriyorum, öyle olacak."

Essendon Kalesi'nin zindanları yerin iki kat altında gömülüydü. Yeraltı suyu duvarların çatlaklarından sızarak taşların yüzeyini ıslatıyordu. Taş bloklar arasındaki harçta mantar büyümüş, kapıların, taburelerin ve kovaları kaplayan ahşaplar küflenmişti. Kötü, küflü koku çürüme kokusuyla karışıyordu ve koridorlarda mahkumların kederli çığlıkları yankılanıyordu. Medford'un tavernalarında dolaşan söylentilere rağmen, kalenin zindanlarının kapasitesi sınırlıydı. Tabii ki, hapisane personeli kral katillerine yer buldu. Royce ve Hadrian'a özel hücreler sağlamak için mahkumları başka bir yere naklettiler.

Kralın ölüm haberi çok geçmeden yayıldı ve yıllardır ilk kez mahkumların heyecan verici bir konu hakkında konuşacakları bir şey oldu.

"Amrath'tan daha uzun yaşayacağımı kim düşünürdü?" diye mırıldandı boğuk bir ses. Güldü, ama kahkahası hızla bir dizi öksürük ve hırıltıya dönüştü.

"Prens tüm bunlar yüzünden cezalarımızı gözden geçirme ihtimali var mı?" diye daha zayıf, daha genç bir ses sordu. "Yani, bu mümkün, değil mi?"

Bu soru uzun bir sessizlik, daha fazla öksürük ve bir hapşırıkla karşılandı.

"Muhafız, o piçi kendi şapelinde sırtından bıçakladıklarını söyledi. Bu onun dindarlığı hakkında neyi gösterir?" diye yeni, acı bir ses sordu. "Bana kalırsa, yukarıdaki adamdan biraz fazla şey istiyordu."

"Bunu yapanlar bizim eski hücremizde. Bana ve Danny'ye yer açmak için bizi oraya taşıdılar. Bizi taşırken onları gördüm, ikisi vardı, biri iri, diğeri ufak."

"Onları tanıyan var mı? Belki de bazılarımızı kaçırmaya çalışırken işler ters gitti, ne dersin?"

"Kendi kalesinde bir kralı öldürmek için oldukça büyük cesarete sahip olmalılar. Yargılanmayacaklar, göstermelik bir yargılama bile olmayacak. Bu kadar uzun süre hayatta kalmalarına şaşırdım."

"İdamdan önce halka açık bir işkence yapılmasını isteyecekler. Uzun zamandır ortalık sakindi. Yıllardır iyi bir işkence yapılmadı."

"Sence neden yaptılar?"

"Neden onlara sormuyorsun?"

"Hey, oradaki! O hücrede bilincin yerinde mi? Yoksa seni döverek aptallaştırdılar mı?"

"Belki de ölmüşlerdir."

Ölmemişlerdi ama konuşmuyorlardı da. Royce ve Hadrian, hücrelerinin uzak duvarına zincirlenmiş, ayak bilekleri prangaya vurulmuş ve ağızları deri ağızlıklarla tıkanmış halde duruyorlardı. Orada sadece bir saat kadar kalmışlardı ama Hadrian'ın kaslarındaki gerginlik şimdiden acı verici hale gelmişti. Askerler, zırhlarını, pelerinlerini, botlarını ve tuniklerini çıkarmış, zindanın nemli soğuğuyla mücadele etmeleri için onlara sadece pantolonlarını bırakmışlardı.

Diğer mahkumların dağınık konuşmalarını dinleyerek beklediler. Yaklaşan ağır ayak sesleri konuşmaları durdurdu. Hücre bloğunun kapısı açıldı ve iç duvara çarptı.

"Bu taraftan, Majesteleri... Yani, Majesteleri," zindan gardiyanının sesi hızla duyuldu.

Metal bir anahtar kilitte döndü ve hücrelerinin kapısı gıcırdayarak açıldı. Dört kraliyet muhafızı, prensi ve amcası Percy Braga'yı içeriye götürdü. Hadrian, Melengar'ın Arşidükü ve Lord Şansölyesi Braga'yı tanıdı, ancak Alric'i daha önce hiç görmemişti. Prens gençti, belki yirmi yaşından fazla değildi. Kısa boylu, zayıf ve narin görünümlüydü

Omuzlarına kadar uzanan açık kahverengi saçları ve sadece hafif bir sakalı vardı. Boyu ve yüz hatları annesinden gelmiş olmalıydı, çünkü eski kral iri yarı bir adamdı. Üzerinde sadece ipek bir gecelik vardı ve komik bir şekilde, büyük bir deri kemerle beline kocaman bir kılıç bağlanmıştı.

"Bunlar mı?"

"Evet, Majesteleri," diye cevapladı Braga.

"Meşale," diye emretti Alric, bir asker duvardaki askıdan bir tane çıkarıp ona uzattığında sabırsızca parmaklarını şıklattı. Alric bu teklife kaşlarını çatı. "Başlarının yakınına tut. Yüzlerini görmek istiyorum." Alric onlara dikkatle baktı. "İz yok mu? Kırbaçlanmamışlar mı?"

"Hayır, Majesteleri," dedi Braga. "Savaşmadan teslim oldular ve Yüzbaşı Wylin, kalenin geri kalanını ararken onları kilitlemek en iyisi olacağını düşündü. Ben de onun kararını onayladım. Bu ikisinin bu işte tek başına hareket ettiğinden emin olamayız."

"Hayır, elbette değil. Onları bağlamayı kim emretti?"

"Bilmiyorum, Majesteleri," diye cevapladı Braga. "Ağız bağlarının çıkarılmasını mı istiyorsunuz?"

"Hayır, Percy Amca... Artık sana öyle hitap edemem, değil mi?"

"Artık kral sizsiniz, Majesteleri. Bana istediğiniz gibi hitap edebilirsiniz."

"Ama bu bir hükümdar için yakışık almaz, ancak *Arşidük* çok resmi bir unvan... Sana Percy diye sesleneceğim, olur mu?"

"Artık kararlarınızı onaylamak bana düşmez, Majesteleri." "O halde Percy olsun, ve hayır, ağızlıklarını çıkarmayın. Yalanlarını dinlemek istemiyorum.

Yalanlarını duymak istemiyorum. Yapmadıklarını söylemekten başka ne söyleyecekler ki? Yakalanan katiller her zaman suçlarını inkar ederler. Başka seçenekleri var mı? Hayatlarının son anlarını kralının yüzüne tükürerek geçirmek istemiyorlarsa tabii. Onlara bu zevki tattırmayacağım."

"Yalnız mı çalıştıklarını yoksa başka biri için mi çalıştıklarını bize söyleyebilirler.

Hatta o kişinin veya kişilerin kim olabileceğini bile söyleyebilirler.

Alric onları incelemeye devam etti. Gözleri Royce'un sol omzundaki M şeklinde bükülmüş bir iz üzerinde odaklandı. Gözlerini kısarak baktı ve sonra, sinirlenerek, bir muhafızdan meşaleyi kapıp Royce'un yüzüne o kadar yaklaştırdı ki, Royce yüzünü buruşturdu. "Bu nedir? Dövme gibi ama tam olarak değil."

"Bir damga, Majesteleri," diye cevapladı Braga. "Bu Manzant'ın işareti. Görünüşe göre bu yaratık bir zamanlar Manzant Hapishanesi'nde mahkummuş."

Alric şaşkın görünüyordu. "Manzant'tan mahkumların serbest bırakıldığını sanmıyordum ve hiç kimsenin kaçtığını da bilmiyordum."

Braga da şaşkın görünüyordu.

Alric daha sonra Hadrian'ı incelemek için yanına gitti. Hadrian'ın boynunda asılı duran küçük gümüş madalyonu gördüğünde, prens onu kaldırdı, hafif bir merakla ters çevirdi ve sonra küçümseyerek bıraktı.

"Önemli değil," dedi Alric. "Bence onlar bilgi verecek tiplere benzemiyorlar. Sabahleyin onları meydanda işkenceye çekin. Eğer değerli bir şey söylerlerse, kafalarını vurun."

"Eğer söylemezlerse?"

"Eğer söylemezlerse, yavaşça dörde bölün. Bağırsaklarını güneşe çıkarın ve kraliyet cerrahı onları mümkün olduğunca uzun süre hayatta tutsun. Oh, ve bunu yapmadan önce, habercilerin birkaç duyuru yapmak için zamanları olduğundan emin olun. Bunun için kalabalık istiyorum. İnsanlar vatana ihanetin cezasını bilmeli."

"Emredersiniz, Majesteleri."

Alric kapıya doğru yürüdü, sonra durdu. Dönüp Royce'un yüzüne elinin tersiyle vurdu. "O benim babamdı, seni değersiz pislik!" Prens dışarı çıktı, ikisini çaresizce şafağı beklerken bıraktı.

Hadrian, ne kadar süredir duvara asılı kaldıklarını sadece tahmin edebiliyordu; belki iki ya da üç saat geçmişti. Diğer mahkumların yüz­süz sesleri giderek azaldı, ta ki sıkıntıdan ya da uykudan tamamen kesilene kadar. Hadrian'ın ağzını kapatan ağızlık tükürükle ıslandı ve nefes almakta zorlanmaya başladı. Kelepçelerin sürtündüğü bilekleri ağrıyordu, sırtı ve bacakları da ağrıyordu. Daha da kötüsü, soğuk kaslarını gerginleştirerek ağrıyı daha da şiddetlendiriyordu. Royce'a bakmak istemeyen Hadrian, gözlerini kapatıp uzak duvara bakmak arasında gidip geliyordu. Gün ışığı geldiğinde ne olacağını düşünmemeye çalışıyordu. Bunun yerine, zihni kendini suçlayan düşüncelerle doluydu; bu onun hatasıydı. Kuralları çiğnemekte ısrar etmesi onları bu noktaya getirmişti. Ölüm­leri onun elindeydi.

Kapı açıldı ve bir kez daha, bu sefer bir kadınla birlikte bir kraliyet muhafızı hücreye girdi. Kadın uzun boylu, ince ve şarap kırmızısı ve altın rengi ipek bir elbise giymişti, bu elbise meşale ışığında ateş gibi parlıyordu. Kızıl saçlı ve açık tenli, güzel bir kadındı.

"Ağızlıklarını çıkarın," diye emretti sert bir sesle.

Hapishane gardiyanları koşarak kayışları çözdüler ve ağızlıklarını çıkardılar. "Şimdi hepiniz gidin."

Gardiyanlar hemen odadan çıktılar. "Sen de, Hilfred."

"Majesteleri, ben sizin korumunuzum. Kalmam gerekiyor..."

"Onlar duvara zincirlenmişler, Hilfred," diye tersledi ve sonra sakinleşmek için nefes aldı. "Ben iyiyim. Şimdi lütfen çık ve kapıyı koru. Kimsenin rahatsız etmesini istemiyorum. Anladın mı?"

"Emredersiniz, Majesteleri." Gardiyan eğildi ve dışarı çıktı, kapıyı arkasında kapattı.

O, ikisini dikkatle inceleyerek ilerledi. Kemerinde mücevherlerle süslü bir kris hançeri vardı. Hadrian, uzun dalgalı bıçağın doğu okültistlerinin büyüleri için kullandıkları türden olduğunu fark etti. Şu anda onu daha çok ilgilendiren, bıçağın diğer kullanımıydı: ölümcül bir silah olarak. O, ejderha şeklindeki kabzayı, her an çekip onları bıçaklayacakmış gibi oynuyordu.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye sordu Hadrian'a. "Prenses Arista Essendon," diye cevapladı Hadrian.

"Çok iyi." Ona gülümsedi. "Şimdi, sen kimsin? Yalan söylemeye gerek yok. Dört saat içinde öleceksin, ne anlamı var ki?"

"Hadrian Blackwater."

"Peki sen?"

"Royce Melborn."

"Seni buraya kim gönderdi?"

"DeWitt adında bir adam," diye cevapladı Hadrian. "Dagastan'dan Duke DeLorkan'ın grubunun bir üyesi, ama biz babanızı öldürmek için gönderilmedik."

"Ne yapmaya gönderildiniz?" Boyalı tırnakları hançerin gümüş sapına tıklıyordu, gözleri onlara odaklanmıştı.

"Kont Pickering'in kılıcını çalmak için. DeWitt, kontun dün gece bir akşam yemeğinde onu burada düelloya davet ettiğini söyledi."

"Peki şapelde ne yapıyordunuz?" "DeWitt kılıcı oraya sakladığını söyledi."

"Anlıyorum..." Taştan maskesi sallanırken bir an durakladı. Dudakları titremeye başladı ve gözleri yaşlarla doldu. Kendini toparlamaya çalışarak onlardan uzaklaştı. Başı eğikti ve Hadrian, küçük vücudunun sallandığını görebiliyordu.

"Dinle," dedi Hadrian, "ne olursa olsun, biz babanı öldürmedik."

"Biliyorum," dedi, hala onlardan uzak durarak.

Royce ve Hadrian birbirlerine baktılar.

"Bu gece cinayetin suçunu üstlenmek için buraya gönderildiniz. İkiniz de masumsunuz."

"Sen..." diye başladı Hadrian, ama durdu. Yakalandıklarından beri ilk kez umutlu hissetti, ama sonra vazgeçti. Royce'a döndü. "Sarkastik mi davranıyor? Sen genelde benden daha iyi anlarsın."

"Bu sefer değil," dedi Royce, yüzü gergin.

"Onun gerçekten öldüğüne inanamıyorum," diye mırıldandı Arista. "Ona iyi geceler öpücüğü verdim, daha birkaç saat önceydi." Derin bir nefes aldı ve dikleşti, sonra onlara döndü. "Kardeşim ikiniz için planlar yaptı. Bu sabah işkenceyle öldürüleceksiniz. Sizi çekip dörde bölmek için bir platform inşa ediyorlar."

"Kardeşinden ayrıntıları zaten duyduk," dedi Royce kasvetli bir sesle.

"O artık kral. Onu durduramam. Sizi cezalandırmaya kararlı."

"Onunla konuşabilirsin," dedi Hadrian umutla. "Masum olduğumuzu açıklayabilirsin. Ona DeWitt'ten bahsedebilirsin."

Arista gözlerini bileklerinin içiyle sildi. "DeWitt diye biri yok. Dün gece burada bir akşam yemeği partisi olmadı, Calis'ten bir dük gelmedi ve Kont Pickering aylardır bu kaleyi ziyaret etmedi. Bunların herhangi biri doğru olsa bile, Alric bana inanmaz. Bu kalede kimse bana inanmaz. Ben sadece duygusal bir kızmım. 'O çılgına dönmüş. Üzgün.' diyecekler. Dün gece babamın hayatını kurtaramadığım gibi, bugün senin idamını da engelleyemem."

"Onun öleceğini biliyor muydun?" diye sordu Royce.

O, yine gözyaşlarını tutmaya çalışarak başını salladı. "Biliyordum. Öldürüleceğini söylemişlerdi, ama inanmamıştım." Bir an durup onların yüzlerini inceledi. "Söyleyin bana, sabaha kadar bu kaleden canlı çıkmak için ne yapardınız?"

İkisi şaşkın bir sessizlik içinde birbirlerine baktılar.

"Her şeyi yapardım," dedi Hadrian. "Ya sen, Royce?" Ortağı başını salladı. "Ben de öyle derim."

"İdamı durduramam," diye açıkladı Arista, "ama bu zindandan çıkmanızı sağlayabilirim. Giysilerinizi ve silahlarınızı geri verebilirim ve bu kalenin altından geçen kanalizasyona ulaşmanın bir yolunu size gösterebilirim. Sanırım

seni şehirden çıkaracaktır. Ben şahsen onları hiç keşfetmediğimi bilmen gerekir."

"Ben. . . sanmıyorum," dedi Hadrian, duyduklarını doğru duyduğundan pek emin olamadan.

"Kaçarken şehri terk etmen şart."

"Bunun sorun olacağını sanmıyorum," diye açıkladı Hadrian.

"Muhtemelen bunu zaten yapardık."

"Ve bir şey daha, kardeşimi kaçırmalısınız." İkisi de ona bakarken bir sessizlik oldu.

"Dur, dur, bekle. Melengar Prensi'ni *kaçırmamızı* mı istiyorsun?"

"Teknik olarak, o artık Melengar Kralı," dedi Royce, onu düzelterek

"Oh, evet. Unutmuşum," diye mırıldandı Hadrian.

Arista hücre kapısına geri yürüdü, pencereden dışarı baktı ve geri döndü.

"Neden kardeşini kaçırmamızı istiyorsun?" diye sordu Royce.

"Çünkü babamı öldüren kişi, bir sonraki kurbanı Alric olacak ve bu, taç giyme töreninden önce olacak."

"Neden?"

"Essendon soyunu yok etmek için."

Royce ona baktı. "Bu seni de tehlikeye atmaz mı?"

"Evet, ama Alric hayatta olduğu sürece bana yönelik tehdit ciddi olmayacaktır. O veliaht prens. Ben ise sadece aptal bir kızım. Ayrıca, krallığı yönetmek ve babamın katilini bulmak için birimizin burada kalması gerekiyor."

"Kardeşin bunu yapamaz mı?" diye sordu Hadrian.

"Kardeşim, onu *senin* öldürdüğüne inanıyor."

"Oh, haklısın, beni affetmelisin. Bir dakika önce idam edilmek üzereydim, şimdi ise bir kralı kaçıracağım. İşler benim için biraz hızlı değişiyor."

"Kardeşini şehirden çıkardıktan sonra ne yapacağız?" diye sordu Royce.

"Onu Gutaria Hapishanesine götürmenizi istiyorum."

"Orayı hiç duymadım," dedi Royce. Hadrian'a baktı, o da başını salladı.

"Şaşırmadım, çok az kişi duymuştur," diye açıkladı Arista. "Nyphron Kilisesi'nin özel olarak işlettiği gizli bir dini hapishane.

Windermere Gölü'nün kuzey tarafında bulunuyor. Orayı biliyor musunuz?" İkisi de başlarını salladı.

"Gölün kenarından dolaşın; tepelerin arasında yükselen eski bir yol var; onu takip edin. Kardeşimi Esrahaddon adında bir mahkûmu görmeye götürmenizi istiyorum."

"Sonra ne olacak?"

"İşte bu," dedi. "Umarım, Alric'e olan biteni ikna edecek kadar iyi bir şekilde her şeyi açıklayabilir."

"Yani," dedi Royce, "bu hapishaneden kaçmamızı, kralı kaçırmamızı, onu yanımızda götürerek kırsal bölgeleri geçmemizi, bizim hikayemizi kabul etmeyecek olan askerlerden kaçmamızı ve başka bir gizli hapishaneye gidip bir mahkumu ziyaret etmemizi mi istiyorsun?"

Arista pek eğleniyor gibi görünmüyordu. "Ya öyle, ya da dört saat içinde işkenceyle öldürülürsünüz."

"Bana çok iyi bir plan gibi geldi," dedi Hadrian. "Royce?" "Korkunç bir şekilde ölmeyeceğim her planı severim."

"Güzel. İki rahip gelip size son ayini versin. Zincirlerinizi çıkarayım ve diz çökebilmeniz için prangalarınızı açayım. Onların cüppelerini alın, sizin yerinize kilitleyin ve ağızlarını tıkaçlarla kapatın. Eşyalarınız hapishane ofisinin hemen dışında. Müdüre, onları fakirler için aldığını söyleyeceğim. Kişisel korumam Hilfred'in seni alt mutfığa götürmesini sağlayacağım. Bir saat kadar aktif olmayacaklar. Orayı kendinize ait hale getirmelisiniz. Havuzun yanındaki ızgara, çöpleri kanalizasyona süpürmek için kaldırılabilir. Kardeşimle konuşup, mutfakta benimle yalnız buluşmaya ikna edeceğim. Sanırım sizler yetenekli savaşçılarsınız?"

"O öyle." Royce, Hadrian'a doğru başını salladı.

"Kardeşim değil, bu yüzden onu kolayca alt edebilirsiniz. Ona zarar vermemeye dikkat edin."

"Bu soruyu sormam çok aptalca olabilir," dedi Royce, "ama kardeşini öldürüp cesedini kanalizasyonda çürümeye bırakıp ortadan kaybolmayacağımızı nereden biliyorsun?"

"Hiçbir şey," diye cevapladı. "Senin gibi, benim de başka seçeneğim yok."

Rahipler pek sorun çıkarmadı ve cüppelerini giyip başlıklarını dikkatlice takan Hadrian ve Royce hücrelerinden sıvıştılar. Hilfred dışarıda bekliyordu ve onları hızla mutfağın girişine kadar eşlik etti, orada tek kelime etmeden onları yalnız bıraktı. Her zaman daha iyi gece görüşüne sahip olan Royce

, her zaman daha iyi gece görüşüne sahipti ve devasa tencereler ve yığılmış tabakların oluşturduğu karanlık labirentte öncülük etti. Bol kollu ve uzun, hareketlerini kısıtlayan cüppeler giymiş olarak, tek bir yanlış hareketin seramik yığını devirebileceği ve alarmı tetikleyebileceği bu potansiyel felaket denizinde yol aldılar.

Şu ana kadar Arista'nın planı başarılı olmuştu. Mutfak boştu. Rahip kıyafetlerini çıkarıp kendi giysilerini ve teçhizatlarını giydiler. Altında devasa bir demir ızgara bulunan merkezi havuzu buldular. Ağır olmasına rağmen, çok fazla gürültü yapmadan onu yerinden hareket ettirebildiler. Boşluğa giden demir basamaklar buldukları için hoş bir sürpriz yaşadılar. Derinliklerde, su damlama sesleri duyuluyordu. Hadrian sebzelerle dolu bir kiler buldu ve patateslerle dolu bir çuval bulana kadar etrafı yokladı. Patatesleri sessizce boşalttı, çuvalı elinden geldiğince temizledi ve sonra sicim aradı.

Hala özgürlüğe kavuşmak için önlerinde uzun bir yol vardı, ama gelecek birkaç dakika öncesine göre çok daha iyi görünüyordu. Royce tek kelime etmemiş olsa da, Hadrian'ın sorumlu olması onu rahatsız ediyordu. O ve Royce birlikte beklerken, suçluluk duygusu ve sessizlik dayanılmaz hale geldi.

"*Sana söylemiştim, demeyecek misin?*" diye fısıldadı Hadrian.

"Bunun ne anlamı var ki?"

"Yani bunu saklayıp, gelecekte bana daha kişisel olarak fayda sağlayacak bir anda bana atacağını mı söylüyorsun?"

"Şimdi bunu boşa harcamak mantıklı gelmiyor, sence de öyle değil mi?"

Mutfağın kapısını hafifçe aralık bıraktılar ve çok geçmeden uzaktan bir meşalenin ışığı görüldü ve Hadrian yaklaşan sesler duydu. Bu işarete göre, pozisyonlarını aldılar. Royce, sırtını girişe dönerek masaya oturdu. Pelerinini başını örttü ve bir tabak yemeğin üzerine eğilmiş gibi yaptı. Hadrian kapının bir yanında durdu ve kısa kılıcını bıçağından tuttu.

"Maribor aşkına, neden burada?"

"Çünkü yaşlı adama bir tabak yemek ve yıkanacak bir yer sunuyorum."

Hadrian, Alric ve Arista'nın seslerini tanıdı ve onların mutfak kapısının hemen dışında olduklarını tahmin etti.

"Neden muhafızları bırakmak zorunda kaldığımızı anlamıyorum, Arista.

Bilmiyoruz ki

—başka suikastçılar da olabilir."

"Bu yüzden onunla konuşman gerekiyor. Katilleri kimin tuttuğunu bildiğini söylüyor, ama bir kadınla konuşmayı reddediyor. Sadece seninle konuşacağını ve sadece yalnızsan konuşacağını söyledi. Dinle, şu anda kime güveneceğimi bilmiyorum ve sen de bilmiyorsun. Kimin sorumlu olduğunu bilemeyiz ve muhafızlardan bazıları da bu işe karışmış olabilir. Merak etme, o yaşlı bir adam ve sen yetenekli bir kılıç ustasısn. Ne söyleyeceğini öğrenmeliyiz. Bilmek istemiyor musun?"

"Tabii ki, ama onun bir ipucu olduğunu nereden çıkardın?"

"Kesin olarak bir şey bilmiyorum. Ama para istemiyor, sadece yeni bir başlangıç istiyor. Bu arada, ona verebileceğin bazı giysiler var." Kısa bir duraklama oldu. "Bak, bana güvenilir biri gibi geliyor. Yalan söylüyorsa, altın veya arazi isterdi herhalde."

"Bu çok... garip. Hilfred seninle bile değil. Sanki gölgesiz dolaşıyormuşsun gibi. Bu sinir bozucu bir durum. Seninle buraya gelmek, şey, sen ve ben, biz... bilirsin. Biz kardeşiz, ama birbirimizi neredeyse hiç görmüyoruz. Son birkaç yılda, sanırım seninle sadece bir düzine kez konuştum, o da tatilde Drondil Fields'ı ziyaret ettiğimizde. Sen hep o kuleye kapanıp kim bilir ne yapıyorsun, ama şimdi..."

"Biliyorum, garip," diye cevapladı Arista. "Katılıyorum. Sanki yangın gecesi tekrar yaşanıyor gibi. Hâlâ o akşamlarla ilgili kabuslar görüyorum. Acaba bu geceyle ilgili de kabuslar görecek miyim?"

Alric'in sesi yumuşadı. "Aslında demek istediğim o değil. Sadece biz hiç anlaşılmadık, gerçekten. Ama şimdi, şey, sen benim kalan tek ailemsin. Bunu söylemek garip geliyor, ama birdenbire bunun benim için önemli olduğunu fark ettim."

"Arkadaş olmak istediğini mi söylüyorsun?"

"Düşman olmayı bırakmak istediğimi söyleyelim." "Düşman olduğumuzu bilmiyordum."

"Annem sana, küçük kardeşler kral olduğu sürece büyük kızların kraliçe olamayacağını söylediğinden beri beni kıskanıyorsun."

"Kıskanmadım!"

"Kavga etmek istemiyorum. Belki de arkadaş olmak istiyorum. Artık kral benim ve senin yardımına ihtiyacım olacak. Zaten çoğu bakanlardan daha akıllısın. Babam hep öyle derdi. Ayrıca üniversite eğitimi aldın, bu benim aldığımdan daha fazla."

"İnan bana Alric, ben senin arkadaşından daha fazlasıyım. Ben senin ablanım ve seni koruyacağım. Şimdi içeri gir ve bu adamın ne söyleyeceğini dinle."

Alric mutfağa girerken, Hadrian kılıcının kabzasıyla onun kafasının arkasına vurdu. Prens, sönük bir gürültüyle yere yığıldı. Arista içeri koştu.

"Ona zarar verme demiştim!" diye azarladı.

"Aksi takdirde şu anda muhafızları çağırmak için bağılıyor olurdu," diye açıkladı Hadrian. Prensın ağzını bağladı ve başına çuval geçirdi. Royce çoktan ayağa kalkmış ve Alric'in ayak bileklerini sicimle bağlamıştı.

"Ama o iyi, değil mi?"

"Yaşayacak," dedi Hadrian, baygın prensin ellerini ve kollarını bağlarken.

"Bu, bizim için hazırladığı şeyden çok daha fazla," diye ekledi Royce, prensin ayak bileklerindeki ilmiği sıkıca çekerek.

"Onun, babasını senin öldürdüğüne emin olduğunu unutma," dedi prenses. "Sen olsan nasıl tepki verirdin?"

"Babamı hiç tanımadım," diye cevapladı Royce kayıtsızca. "O zaman anneni."

"Royce yetim," diye açıkladı Hadrian, prensi sicimle sarmaya devam ederken. "Hiçbirini tanımadı."

"Sanırım bu birçok şeyi açıklıyor. Öyleyse, bu gece seni şapele gönderen kişiyi bulduğunda ona nasıl davranacağını bir düşün. Onunla yüz yüze geldiğinde pek merhametli davranmayacağını sanıyorum. Her halükarda, söz verdin. Lütfen dediğimi yap ve kardeşime iyi bak. Bu gece hayatınızı bağışladığımı unutma. Umarım bu gerçek sözünü tutmanı sağlar."

Kardeşinin düşürdüğü paketi uzattı. "İşte ona uygun bir takım elbise. Bunlar eskiden kâhya oğluna aitti ve ben hep onun Alric ile aynı boyda olduğunu düşünmüştümdür. Oh, ve yüzüğünü çıkar ama sakla. Üzerinde Melengar'ın kraliyet mührü var ve bu onun kimliğinin kanıtı. Yüzüğü olmadan, yüzünü tanıyan biriyle karşılaşmadıkça, Alric sıradan bir köylüden başka bir şey değildir. Hapishaneye vardığında yüzüğünü ona geri ver. İçeri girmek için ona ihtiyacı olacak."

"Anlaşmamızın bizim tarafına düşen kısmını yerine getireceğiz," dedi Hadrian, Royce ile birlikte prensin sarılmış cesedini açık havuza doğru taşıırken. Royce, Alric'in parmağından gösterişli koyu mavi yüzüğü çıkarıp göğüs cebine attı. Sonra sarnıcın dibine indi. Hadrian, Alric'in ayak bileklerine bağlanmış ipi kullanarak onu baş aşağı Royce'a indirdi.

prens aşağı indiğinde, Hadrian meşaleyi kapıp Royce'a attı. Sonra deliğe girdi ve ızgarayı yerine geri çekti. Merdivenin altında, beş fit genişliğinde, dört fit yüksekliğinde, içinde sığ bir pislik nehrinin aktığı kemerli bir tünel vardı.

"Unutma," diye fısıldadı prenses metal ızgaradan. "Gutaria Hapishanesine git ve Esrahaddon ile konuş. Ve lütfen, kardeşimi güvende tut."

Patates uvalının altındaki prens, anlaşılmaz bir dizi mırıldanma sesi çıkardı. Royce ve Hadrian, prensin tam olarak ne dediğini anlamasalar da, onun elinden geldiğince bağırmaya çalıştığını ve durumundan kesinlikle memnun olmadığını anlayabiliyorlardı.

Galewyr Nehri'nden kanalizasyona akan soğuk su onu uyandırmıştı. şu anda beline kadar suya batmışlardı ve koku daha iyi olsa da sıcaklık öyle değildi. Sarnıcın ucundan dışarı baktıklarında, şafak vakti ilk soluk ışıklar ormanlık ufuk ile gökyüzü arasındaki farkı ortaya çıkardı. Gece hızla sona eriyordu ve Mares Katedrali'nin erken ayın için çanlarının çaldığını duyabiliyorlardı. Bütün şehir yakında uyanacaktı.

Hadrian, Gentry Meydanı'nın altında, şehrin nehirle buluştuğu Artisan Row'dan çok uzak olmayan bir yerde olduklarını hesapladı. Konumlarını belirlemek kolaydı, çünkü şehrin kapalı kanalizasyonları olan tek bölümü orasıydı. Metal bir ızgara çıkışlarını engelliyordu ve Hadrian, ızgarayı kapatanın cıvata değil, menteşe ve kilit olduğunu görünce rahatladı. Royce kilidi çabucak açtı ve paslanmış menteşeler Hadrian'ın birkaç sert tekmesine teslim oldu. Yol açıldığında Royce keşfe ıktı, Hadrian ise Alric ile birlikte kanalizasyonun ağzında oturdu.

Prens ağzındaki tıkaçları çıkarmıştı ve Hadrian artık onun sözlerini anlayabiliyordu. "Seni öldüresiye dvdreceğim! Beni hemen serbest bırak."

"Sessiz ol," diye cevapladı Hadrian, "yoksa seni nehre atarım ve ellerin ve ayakların bağlıyken suda ne kadar iyi yüzdüğünü görürüz."

"Buna cesaret edemezsin! Ben Melengar Kralıyım, seni domuz!"

Hadrian, Alric'in bacaklarını tekmeledi ve prens yüzüstü düştü. Birkaç saniye mücadele etmesine izin verdikten sonra Hadrian onu kaldırdı. "şimdi çeneni kapalı tut yoksa bir dahaki sefere seni boğlmaya bırakabilirim." Alric ksrd ve tükürdü ama başka bir kelime daha söylemedi.

Royce, sessizce kanalizasyona girip geri döndü. "Nehir kenarındayız. Balıkçı iskelesinde küçük bir tekne buldum ve Majestelerinin adına onu ele geçirdim. Sazlıkların arasında, yokuşun aşağısında."

"Hayır!" diye itiraz etti prens ve omuzlarını şiddetle salladı. "Beni serbest bırakmalısın. Ben kralım!"

Hadrian onu boğazından yakaladı ve kulağına fısıldadı, "Konuşma konusunda sana ne demiştim? Sesini çıkarma yoksa yüzersin."

"Ama..."

Hadrian prensi tekrar suya batırdı, kısa bir nefes alması için yukarı çekti ve bir kez daha suya batırdı. "Bir ses daha çıkarma," diye homurdandı Hadrian.

Alric öksürdü ve Hadrian, prensi yanında sürükleyerek Royce'u takip ederek yokuş aşağı indi.

Tekne, güneşten solmuş, ağlar ve küçük boyalı şamandıralarla dolu, biraz büyük bir kürek teknesinden fazlası değildi. Tekneden gelen ağır balık kokusu, lağım kokusunu maskeleyemeye yardımcı oluyordu. Ekipmanları saklamak veya barınak olarak kullanmak için gerilmiş bir muşamba, prensin başını örtüyordu. Prens altına sıkıştırdılar ve ağlar ve şamandıralarla orada sabitlediler.

Hadrian, teknede bulduğu uzun bir sırıkla kıyıdan uzaklaştı. Royce, nehir onları aşağıya doğru sürüklerken, küçük tekneyi yönlendirmek için tahta dümeni kullandı. Kaynağa yakın yerlerde Galewyr'in akıntısı güçlüydü ve ileriye doğru hareket etmek sorun değildi. Batıya doğru hızla ilerlerken, tekneyi nehrin ortasında tutmak için çaba sarf ettiler. Gökyüzü kömür grisi renginden donuk çelik rengine dönerken, Medford şehrinin gölgesinin altından geçtiler. Nehirden, Essendon Kalesi'nin büyük kulesini görebiliyorlardı, şahin bayrağı ölen kral için yarıya indirilmişti. Bayrak iyi bir işaretti, ama prensin kaybolduğunu fark edip bayrağı indirmeden önce ne kadar zaman geçecekti?

Nehir, Artisan Row boyunca uzanan şehrin güney sınırını belirliyordu. Gri tuğladan yapılmış iki katlı büyük depolar nehir kıyısını süslüyordu ve büyük ahşap çarklar nehre doğru uzanarak akıntıyı yakalayıp değirmen taşlarını ve kereste depolarını çalıştırıyordu. Galewyr'in sığ suları derin omurgalı gemilerin geçişini engellediği için, Roe adlı küçük liman köyünden mal getiren düz tabanlı mavnalara hizmet veren çok sayıda rıhtım vardı. Balıkçılık endüstrisi tarafından inşa edilen iskeleler de vardı ve bunlar doğrudan balık pazarlarına çıkıyordu. Burada makaralar büyük ağları kaldırıp kesim katına atıyordu

Sabahın erken saatlerinde, martılar çoktan rıhtımların üzerinde dönmeye başlamışlardı ve balıkçılar kayıklarında oltalarını temizlemeye başlamışlardı. Kimse nehirde sürüklenen küçük teknede bulunan iki adama özellikle dikkat etmiyordu. Yine de, şehrin son izleri nehrin yükselen kıyılarının arkasında kaybolana kadar teknede eğik durdular.

Günün ışığı güçlenirken, akıntının gücü de arttı. Kayalar ortaya çıktı ve nehir yatağı derinleşti. Ne Royce ne de Hadrian uzman bir kayıkçıydı, ama kayaları ve sığıkları atlatmak için ellerinden geleni yaptılar. Royce dümen başında kalırken, Hadrian dizlerinin üzerine çökmüş, uzun tahta sopayla pruvayı engellerden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Birkaç kez, görünmeyen kayalara çarptılar ve tekne aniden derin ve hoş olmayan bir gürültüyle sallandı. Bu olduğunda, prensin inlemelerini duyabiliyorlardı, ama onun dışında sessiz kaldı ve yolculukları sorunsuz geçti.

Zamanla, güneş tam tepede yükseldi ve nehir oldukça genişledi, kumlu kıyıları ve ötesindeki yemyeşil tarlalarıyla sakin bir akışa büründü. Galewyr iki krallığı birbirinden ayırıyordu. Güneyde, Warric krallığının kuzey sınır bölgesi olan Glouston uzanıyordu. Kuzeyde ise Melengar'ın en büyük eyaleti olan Galilin vardı ve bu eyalet Kont Pickering tarafından yönetiliyordu. Bir zamanlar nehir, iki huzursuz savaş ağası arasında şiddetli bir tartışma konusu olmuştu, ama o günler geride kalmıştı. Artık nehir, iyi komşular arasında barışçıl bir sınırdı ve her iki kıyı da, saman yığınları ve otlayan ineklerle dolu, geç mevsimdeki güzel, huzurlu kırsal manzaralar olarak kalmıştı. Gün alışılmadık derecede sıcak geçti. Yılın bu kadar geç bir döneminde olduğu için,

Etrafta pek böcek yoktu. Ağustos böceklerinin vızıltısı kesilmişti, kurbağalar bile sessizdi. Geriye kalan tek ses, kuru otların arasından esen yumuşak ve hafif rüzgârın sesiydi. Hadrian, başını gemicinin oğlunun eski giysilerinin bulunduğu bohçaya, ayaklarını da geminin kenarına dayayarak teknenin üzerinde uzanmıştı. Pelerini ve çizmeleri çıkmış, gömleği açtı. Royce de benzer şekilde bacaklarını yukarı kaldırmış, kayıtsızca kayığı yönlendiriyordu. Havada yabancı salıfanın tatlı kokusu güçlüydü, bitkiler yılın ilk donunu atlattıktan sonra koku daha keskin hale gelmişti. Yiyecek eksikliği dışında, gün oldukça harika geçiyordu ve birkaç saat önce korkunç bir ölümden kaçmamış olsalar bile öyle olacaktı.

Hadrian başını geriye eğerek yüzüne güneşin tüm ışığını almaya çalıştı. "Belki de balıkçı olmalıyız."

"Balıkçı mı?" diye şüpheyile sordu Royce.

"Bu çok güzel, değil mi? Daha önce tekneye çarpan suyun sesini bu kadar sevdiğimi fark etmemiştim. Bundan çok keyif alıyorum: yusufçukların vızıltısı, sazlıkların görüntüsü ve tembelce akan nehir kıyısı."

"Balıklar tekneye kendiliğinden atlamazlar, biliyorsun," diye hatırlattı Royce. "Ağ atman, onları çekmen, balıkları temizlemen, kafalarını kesmen ve pullarını ayıklaman gerekir. Öylece akıntıya kapılıp gitmezsin."

"Öyle söyleyince iş gibi geliyor." Hadrian nehirden bir avuç su alıp sıcak yüzüne sıçrattı. Islak parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve memnuniyetle iç geçirdi.

"Sence hala hayatta mı?" Royce, Alric'e doğru başını sallayarak sordu.

"Elbette," diye cevapladı Hadrian, bakmaya tenezzül etmeden. "Muhtemelen uyuyordur. Neden soruyorsun?"

"Sadece bir şey düşünüyordum. Sence bir insan ıslak patates çuvalında boğulabilir mi?"

Hadrian başını kaldırıp hareketsiz prensi baktı. "Şimdiye kadar bunu hiç düşünmemiştim." Ayağa kalktı ve Alric'i salladı, ama prens kıpırdamadı. "Neden daha önce söylemedin?" dedi ve hançerini çekti. İpleri kesti ve çuvalı çıkardı.

Alric hareketsiz yatıyordu. Hadrian eğilip nefes alıp almadığını kontrol etti. Tam o anda prens Hadrian'a sertçe tekme attı ve onu Royce'a doğru savurdu. Alric ateşli bir şekilde ayaklarını çözmeye başladı, ama Hadrian ilk düğümü çözmeden ona tekrar saldırdı. Alric'i güverteye çarptı ve ellerini başının üzerine tuttu.

Hadrian, güreş maçını sessizce eğlenerek izleyen Royce'a "Bana ipi ver" diye bağırdı. Royce ona küçük bir bobini rahatça attı ve Hadrian sonunda prensi yakaladığında, dinlenmek için tekrar oturdu.

"Gördün mü," dedi Royce, "*bu* daha çok balık tutmaya benziyor; tabii balıklar tekmelemez."

"Tamam, bu kötü bir fikirdi." Hadrian, prensin vurduğu yerini ovuşturdu.

"Bana zulmederek, ikiniz de kendinizi ölüme mahkum ettiniz! Bunu biliyorsunuz, değil mi?"

"Bu biraz gereksiz değil mi, Majesteleri?" diye sordu Royce. "Bugün bizi zaten bir kez ölüm cezasına çarptırdığınızı düşünürsek."

Prens yanına döndü, başını geriye eğdi ve parlak güneş ışığına karşı gözlerini kısarak baktı.

"Sen!" diye haykırdı şaşkınlıkla. "Ama nasıl... Arista!" Gözleri öfkeyle kısıldı. "Kıskanç değil mi! Tüm bunların arkasında sevgili kardeşim var! Babamı öldürmen için seni tuttu, şimdi de hüküm sürmek için beni ortadan kaldırmayı planlıyor!"

"Kral *onun* da babasıydı. Ayrıca, seni öldürmek isteseydik, çoktan ölmüş olman gerekmez miydi?" diye sordu Royce. "Neden seni bu nehirde sürüklemek için bu kadar zahmete girelim ki? Boğazını kesip, üzerine taş bağlayıp saatler önce nehre atabilirdik. Bu kaderin, bizim için planladığından çok daha iyi olduğunu da eklemeliyim."

Prens bir an düşündü. "Demek fidye istiyorsunuz. Beni en yüksek teklifi verene satmayı mı planlıyorsunuz? Kız kardeşiniz size satışından kar elde edeceğinize söz verdi mi? Buna inanıyorsanız ikiniz de aptalsınız. Arista buna asla izin vermez. Beni öldürmek isteyecektir. Tahtındaki yerini korumak için bunu yapmak zorunda. Bir kuruş bile alamayacaksınız!"

"Dinle, seni küçük kraliyet baş belası, biz babanı öldürmedik. Aslında, ne olursa olsun, yaşlı Amrath'ın, olabildiğince adil bir kral olduğunu düşünüyordum. Seni fidye için satmıyoruz da."

"Eh, benim gözüme girmek için beni domuz gibi bağlamıyorsunuz en azından. Peki, benimle tam olarak ne yapıyorsunuz?" Prens bağlarından kurtulmaya çalıştı ama sonunda sakinleşti.

"Gerçekten bilmek istiyorsan, hayatını kurtarmaya çalışıyoruz. Kulağa ne kadar garip gelse de," dedi Hadrian.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu Alric, şaşkın bir şekilde.

"Kız kardeşin, kalede yaşayan birinin, babanı öldürenlerin aynısı, kraliyet ailesinin tüm üyelerini öldürmeyi planladığını düşünüyor. Bir sonraki hedef muhtemelen sen olacağın için, kız kardeşin senin güvenliğin için bizi serbest bırakıp seni kaçırmamızı istedi."

Alric bacaklarını kendine doğru çekti ve sırtını beyaz-kırmızı çizgili şamandıraların yığına dayayarak oturur pozisyona geçti. Bir an ikisini de baktı. "Arista seni babamı öldürmen için tutmadıysa, bu gece kalede tam olarak ne yapıyordun?"

Hadrian, DeWitt ile yaptığı görüşmeyi kısaca özetledi ve prens kesintisiz olarak dinledi.

"Sonra Arista zindanda sana bu hikayeyi anlatarak, beni güvende tutmak için kaçırmanı mı istedi?"

"Bana güven," dedi Hadrian. "Oradan çıkmanın başka bir yolu olsaydı, seni bırakırdık."

"Yani ona gerçekten inanıyorsun? Sandığımdan daha aptalsın," dedi Alric, başını sallayarak. "Ne yaptığını görmüyor musun? Krallığı ele geçirmek istiyor."

"Öyle olsaydı, neden seni kaçırmamızı istesin ki?" diye sordu Royce. "Neden babam gibi seni öldürmedi?"

Alric bir an düşündü, gözleri teknenin zeminine kayd ve sonra başını salladı. "Muhtemelen denemiştir." Onlara geri döndü. "Dün gece odamda değildim. Bir randevuya gitmek için dışarı çıktım ve sesleri duyana kadar uyuyakaldım. Muhtemelen bir suikastçı gönderilmişti ama ben orada değildim. Ondan sonra, Arista beni mutfığa yalnız gelmem gerektiğine ikna edene kadar sürekli bir muhafızla birlikteydim. Beni ihanet ettiğini anlamalıydim."

Bağlı bacaklarını ağ yığınlarının üzerine attı. "Babamızı öldürecek kadar soğuk kanlı olabileceğini hiç düşünmemiştim, ama o böyle biri, anlarsınız ya. Son derece zeki. Size bir hainle ilgili bu hikayeyi anlattı ve bu hikaye doğru olduğu için inandırıcıydı. Sadece kim olduğunu bilmediğini söyledi. Suikastçısı beni kaçırmayı başaramayınca, sizi kullandı. Cinayetten çok kaçırmaya razı olacağınızı düşündü, bu yüzden size tuzak kurdu."

Royce cevap vermedi ama Hadrian'a baktı.

"Bir tekne vardı," diye devam etti prens, etrafına bakarak, "nehrin kenarında, ihtiyaçlarına mükemmel uyan bir tekne."

Alric, yanındaki brandaya başını eğdi. "Beni saklayabileceğim böyle bir örtüsü olan bir tekne olması ne güzel. Güzel bir tekne ve nehir varken, sudan uzaklaşmak istemezsin. Şehirden nehrin yukarısına gidemezsin. Kaynak suları çok çalkantılı. Denize doğru gitmelisin. O bizim tam olarak nerede olduğumuzu ve nereye gideceğimizi biliyor. Beni nereye götüreceğini söyledi mi? Bu nehrin aşağısında bir yer mi?"

"Windermere Gölü."

"Ah, Winds Manastırı mı? Roe'dan çok uzak değil ve bu nehir oraya doğru akıyor. Ne kadar uygun! Tabii ki, asla varamayız," dedi prens. "Kıyıda katiller bekliyor olacak. Bizi öldürecekler. Benim babamı öldürdüğünüz gibi, beni de öldürdüğünüzü söyleyecek. Ve tabii ki, kaçmaya çalıştığınızda muhafızları sizi öldürecek. Benim ve babam için harika bir cenaze töreni düzenleyecek. Ertesi gün, taç giyme törenini gerçekleştirmesi için Piskopos Saldur'u çağırarak."

düzenleyecek. Ertesi gün, taç giyme törenini gerçekleştirmesi için Piskopos Saldur'u çağırarak."

Royce ve Hadrian sessizce oturdular.

"Daha fazla kanıt mı ihtiyacınız var?" diye devam etti prens. "Sizi işe alan adamın adı DeWitt miydi? Calis'ten geldiğini mi söylediniz? Arista sadece iki ay önce oradan döndü. Belki yeni arkadaşlar edinmiştir. Belki de tahtın önünde duran sorunlu babası ve kardeşi konusunda yardımları karşılığında onlara Melengar'da toprak vaat etmiştir."

"Bu nehirden çıkmamız gerek," dedi Royce

Hadrian'a. "Sence haklı mı?" diye sordu Hadrian.

"Bu noktada önemi yok. Yanılıyor olsa bile, bu teknenin sahibi çalındığını bildirecek. Prens kaybolduğu haberi sızdığında, ikisini birbirine bağlayacaklar."

Hadrian ayağa kalktı ve nehrin aşağısına baktı. "Onların yerinde olsam, durursak diye nehir kıyısına bir grup atlı gönderir ve bir grup atlıyı da Westfield yolunda Wicend Ford'da bizi yakalamaları için hızlıca koştururdum. Bu sadece üç dört saatlerini alırdı."

"Bu da onların çoktan oraya varmış olabileceği anlamına gelir," diye sonuçlandırdı Royce. "Bu nehirden çıkmamız gerek," dedi Hadrian.

Tekne, nehrin aniden genişleyip geçilebilecek kadar sığlaştığı düz, kayalık bir alan olan Wicend Ford'u görmeye başladı. Çiftçi Wicend, suya yakın bir yerde küçük bir hayvan barınağı inşa etmişti, böylece hayvanları gözetimsiz olarak otlayıp su içebiliyorlardı; burası çok güzel bir yerdi. Kalın heldaberry çalıları kıyıyı çevreliyordu ve bir avuç sararmış söğüt ağacı nehre o kadar eğilmişti ki dalları suya değiyor ve yüzeyde dalgalar ve tuhaf girdaplar oluştuyordu.

Tekne sığlığa girer girmez, gizlenmiş okçular kıyıdan ok yağmuruna tuttu. Bir ok teknenin kenarına çarparak gürültüyle düştü. İkinci ve üçüncü oklar, prensin cüppesinin arkasına işlenmiş kraliyet şahin amblemini hedef aldı. Cüppeli kişi gözden kaybolarak teknenin dibine düştü. Diğer oklar, suya düşen dümenci ile sadece bir tarafa yığılan direkçinin göğsüne isabet etti.

Çalılar ve söğütlerin arkasından, kahverengi, kirli yeşil ve sonbahar sarısı renkli giysiler giymiş altı adam çıktı. Nehre girdiler,

sığ suda yürüdüler ve hala sürüklenen kayığı yakaladılar.

"Resmi olarak öldük," dedi Royce komik bir şekilde. "İlginçtir ki, ilk oklar Alric'i vurdu."

Üçü, nehrin yukarısındaki geçidi gören doğu tepesinin üstündeki uzun otların arasında gizlenmiş yatıyorlardı. Sağlarından yüz metreden az bir mesafede Westfield yolu uzanıyordu. Oradan yol, nehrin denize kavuştuğu Roe'ya kadar nehir kıyısı boyunca devam ediyordu.

"Şimdi bana inanıyor musunuz?" diye sordu prens.

"Bu sadece birinin gerçekten seni öldürmeye çalıştığını ve o kişinin biz olmadığımızı kanıtlıyor. Onlar asker de değiller, en azından üniforma giymiyorlar, yani herhangi biri olabilirler," dedi Royce.

"Nasıl bu kadar çok şeyi görebiliyor? Okları, kıyafetlerini? Ben bu mesafeden sadece hareketleri ve renkleri görebiliyorum," dedi Alric.

Hadrian omuz silkti.

Prens artık kâhya oğlunun kıyafetlerini giyyordu: bol kesim gri bir tunik, yıpranmış ve solmuş yün diz boyu pantolon, kahverengi çoraplar ve çok uzun, yırtık pırtık, lekeli bir yün pelerin. Ayaklarında, ayak bileklerine bağlanmış yumuşak deri torbalardan biraz daha fazlası olan bir çift ayakkabı giyyordu. Prens artık bağlı değildi, ama Hadrian beline bağlanmış bir ipi elinde tutuyordu. Hadrian ayrıca prensin kılıcını da onun için taşıyordu.

"Tekneye yaklaşıyorlar," dedi Royce.

Hadrian, ağaçların altında gölgeli hareketler görebiliyordu, ta ki adamlardan biri teknenin pruvasını tutmak için güneş ışığına çıkana kadar.

"Eski giysilerle sarılmış üç bushel çalı çırpı öldürdüklerini fark etmeleri çok uzun sürmez," dedi Hadrian Royce'a. "O yüzden acele etmeliyiz."

Royce başını salladı ve hemen yokuş aşağı koştu.

"Ne yapıyor o?" diye sordu Alric şok içinde. "Kendini ve bizi de öldürtecek!"

"Bu bir görüş," dedi Hadrian. "Sadece sabırlı ol."

Royce ağaçların gölgesine kayboldu ve Hadrian onu hemen gözden kaybetti. "Nereye gitti?" diye sordu prens, yüzünde şaşkın bir ifadeyle.

Hadrian bir kez daha omuz silkti.

Aşağıda, adamlar tekneye doğru toplandılar ve Hadrian uzaktan bir bağırış duydu. Sözleri anlayamadı, ama birinin oklarla dolu Alric çalılarını kaldırdığını gördü. Adamlardan ikisi teknede kalırken, diğerleri kıyıya doğru yürüdü. Tam o sırada Hadrian ağaçların arasında bir hareket gördü, bağlanmış atlar onu ve Alric'i doğru yokuş yukarı koşuyorlardı. Kıyıda, uzaktaki figürler tarlayı geçip tepeye tırmanmaya çalışırken alarm ve küfür sesleri geliyordu.

Atlar yaklaştığında, Hadrian, en öndeki iki hayvanın arasında çömelmiş Royce'u gördü. İki atı yakaladı, birinin dizginini çıkardı ve diğer atın yularına hızla bir ip bağladı. Alric'e binmesini emretti. Okçular onları gördüklerinde öfkeli bağırışlar yükseldi. İki ya da üç tanesi oklarını takmak için durdu ama yokuş yukarı atışları yetersiz kaldı. Mesafeyi kapatamadan, üçü ata bindi ve yola doğru dörtnala koştu.

Royce onları bir mil kuzeybatıya, Westfield ve Stonemill yollarının kesiştiği yere götürdü. Burada Hadrian ve dolayısıyla Alric batıya doğru sürdüler. Royce, ele geçirilen atları sürerek izlerini gizlemek için geride kaldı ve sonra kuzeye doğru sürdü. Bir saat sonra, sadece bindiği atla onlara yetişti. Yoldan saparak açık bir alana girdiler ve nehirde uzaklaştılar, ancak genel olarak batıya doğru ilerlemeye devam ettiler.

Atlar terden sıırıslıklam olmuş ve nefes nefese kalmıştı. Adamlar çitlerle çevrili arazilere ulaştıklarında hızlarını yavaşlattılar. Sonunda çalılıklara ulaştılar ve orada durup attan indiler. Alric, dikenli çalılarının olmadığı bir yer buldu ve oturdu, üzerine tam oturmayan tunikasını düzeltmeye çalıştı. Royce ve Hadrian bu fırsatı değerlendirerek hayvanları aradılar. Saldırganları tanımlayacak herhangi bir işaret, sembol, parşömen veya amblem yoktu. Üstelik, Hadrian'ın atında kalan yedek bir tatar yayı ve bir avuç ok dışında, sadece eyerleri vardı.

"En azından biraz ekmekleri olur diye düşünürsün. Kim su olmadan seyahat eder ki?" diye şikayet etti Hadrian.

"Belli ki uzun süre dışarıda kalacaklarını beklemiyorlardı."

"Neden beni hala bağlamışsın?" diye sordu prens sinirli bir şekilde. "Bu çok aşağılayıcı."

"Kaybolmanı istemiyorum," diye cevapladı Hadrian sırtarak.

"Beni daha fazla sürüklemenin bir anlamı yok. Babamı öldürmediğini kabul ediyorum. Kurnaz kız kardeşim sadece seni kandırdı. Bu oldukça anlaşılır bir şey. O çok zeki. Beni bile kandırdı. Şimdi, sakıncası yoksa, kalesine dönüp, o gücünü pekiştirip tüm orduyu beni avlamak için seferber etmeden önce onunla hesaplaşmak istiyorum. Siz ikiniz ise Maribor'un emrettiği yere gidebilirsiniz. Gerçekten umurumda değil."

"Ama kız kardeşin dedi ki..." Hadrian başladı.

"Kız kardeşim az önce hepimizi öldürmeye çalıştı, yoksa dikkatini vermedin mi?"

"Onun yaptığına dair hiçbir kanıtımız yok. Seni Essendon'a geri gönderirsek ve o haklıysa, ölümüne doğru yürüyor olacaksın."

"Onun yapmadığını kanıtlayan ne var? Hala beni onun söylediği yere götürmeyi mi planlıyorsunuz? Başka bir tuzak kurmayacağını mı sanıyorsunuz? O yolda ölme ihtimalim diğer yollara göre çok daha yüksek. Bak, bu benim hayatım; karar verme hakkı bana ait. Ayrıca, benim yaşamam ya da ölmem sizi ne ilgilendirir ki? İkinizi işkenceyle öldürtecektim. Hatırladınız mı?"

"Biliyorsun" —Royce bir an durdu—"bu konuda haklı."

"Ona söz verdik," diye hatırlattı Hadrian, "ve o bizim hayatımızı kurtardı. Bunu unutmayalım."

Alric ellerini havaya kaldırdı ve gözlerini devirdi. "Mar adına! Siz hırsızsiniz, değil mi? Sanki onurlu bir tarafınız varmış gibi davranmayın. Ayrıca, sizi ihanet eden ve hayatınızı tehlikeye atan da oydu. *Bunu* unutmayalım!"

Hadrian prensi görmezden geldi. "Onun sorumlu olduğunu bilmiyoruz ve söz verdik."

"Bir iyilik daha mı?" diye sordu Royce. "Sonuncusunun bizi nereye getirdiğini hatırlıyor musun?"

Hadrian iç geçirdi. "İşte bu! Çok uzun süre saklamak zorunda kalmadın, değil mi? Evet, hata yaptım, ama bu sefer yanıldığım anlamına gelmez. Windermere buradan sadece on mil uzaklıkta, değil mi? Akşam karanlığı çökmeden oraya varabiliriz. Manastırda mola verebiliriz. Keşişler yolunu şaşırmış yolcuları yardım etmek zorundadır. Bu onların doktrininde, kurallarında ya da her neyse, öyle yazıyor. Biraz yemek gerçekten iyi gelirdi, sence de öyle değil mi?"

"Hapishane hakkında da bir şeyler biliyor olabilirler," diye tahmin etti Royce.

"Ne hapishanesi?" diye sordu Alric, gergin bir şekilde ayağa kalkarak.

"Gutaria Hapishanesi... Kız kardeşin seni oraya götürmemizi söyledi." "Beni hapsetmek için mi?" diye sordu prens korkuyla.

"Hayır, hayır. Orada biriyle konuşmanı istiyor, adı... Esra... Neydi adı?"

"Haddon, sanırım," dedi Hadrian.

"Her neyse. Bu hapishane hakkında bir şey biliyor musun?"

"Hayır, hiç duymadım," diye cevapladı Alric. "Ama kurnaz bir kız kardeş kardeşinin tahtını çaldığında, istenmeyen kraliyet mensuplarının ortadan kaybolmak için gönderildiği türden bir yer gibi geliyor."

Royce'un atı omzuna başını sürtünce, durumu düşünürken atın başını okşamaya başladı. "Yorgunluktan net düşünemiyorum. Şu anda hiçbirimizin akıllıca bir karar verebileceğini sanmıyorum ve riskleri göz önüne alındığında, aceleci davranmak istemeyiz. En azından manastıra kadar gideceğiz. Onlarla konuşup hapishane hakkında bize ne söyleyebileceklerini göreceğiz. Sonra ne yapacağımıza karar vereceğiz. Bu adil mi?"

Alric derin bir nefes aldı. "Gitmem gerekiyorsa, en azından kendi atımı kontrol etme onuruna sahip olabilir miyim?" Bir süre durakladıktan sonra ekledi: "Kral olarak sana söz veriyorum. Manastıra varana kadar kaçmaya çalışmayacağım."

Hadrian, başını sallayan Royce'a baktı. Sonra eyerinin arkasından tatar yayını çıkardı. Yayı yere dayadı, ipi ilk çentiğe çekti ve bir ok yükledi.

Hadrian tatar yayını hazırlarken Royce, "Sana güvenmediğimizden değil," dedi. "Sadece yıllar boyunca öğrendiğimiz kadarıyla, soyluların onuru genellikle rütbeleriyle ters orantılıdır. Sonuç olarak, motivasyon için daha somut yöntemlere güvenmeyi tercih ediyoruz, örneğin kendini koruma gibi. Senin ölmeni istemediğimizi zaten biliyorsun, ama hiç tam hızda giderken atın altında kalmışsan, ölümün her zaman bir olasılık olduğunu ve kemik kırılmasının neredeyse kesin olduğunu anlarsın."

"Atı tamamen ıskalama tehlikesi de var," diye ekledi Hadrian. "Ben iyi bir okçuyum, ama en iyi okçuların bile kötü günleri olur. Yani soruna cevap vermek gerekirse, evet, kendi atını kontrol edebilirsin."

Günün geri kalanında orta hızda ama istikrarlı bir tempoda yol aldılar. Royce onları tarlalardan, çitlerden ve ormanlık yollardan geçirdi. Yollardan ve köylerden uzak durdular, ta ki sonunda ikisi de kalmayana kadar. Arazi uysal görünümünü kaybedince çiftlikler bile ortadan kayboldu.

ve Melengar'ın vahşi yaylalarına girdiler. Arazi yükseldi, ormanlar daha sıklaştı ve geçilebilir yollar azaldı. Uçurumlar diplerinde bataklıklara çıkıyordu ve tepeler kayalıklara doğru eğimliydi. Melengar'ın batı üçte birlik kısmını oluşturan bu engebeli ülke, ekilebilir topraklardan yoksundu ve yerleşim görmemişti. Bölge kurtların, geyiklerin, ayılar, haydutların ve Winds Manastırı'nın rahipleri gibi yalnızlık arayanların yuvasıydı. Medeni insanlar burayı kaçınıyordu ve batıl inançlı köylüler karanlık ormanlarından ve yükselen dağlarından korkuyordu. Şövalyeleri su mezarlarına çeken su perileri, kaybolanları yiyen kurt adamlar ve yoğun ormanda yüzen ışıklar olarak görünen ve çocukları yeraltındaki karanlık mağaralarına çeken eski kötü ruhlar hakkında birçok efsane vardı. Potansiyel doğaüstü tehlikelerin sayısız olmasına bakılmaksızın, yeterince doğal engel de bu yolu kaçınılması gereken bir yol haline getiriyordu.

Hadrian, ortağının seçtiği yolu veya yönü asla sorgulamadı. Royce'un, nehir kıyısı boyunca Roe balıkçı köyüne giden açık ve kolay bir yol olan Westfield yolundan uzak durmasının nedenini biliyordu. Galewyr nehrinin ağzında izole bir konumda olmasına rağmen, Roe uykulu küçük bir limandan gelişen bir liman kentine dönüşmüştü. Yiyecek, konaklama ve hayali güvenlik vaat etse de, muhtemelen gözetim altında tutulacaktı. Diğer kolay seçenek ise Stonemill yolundan kuzeye doğru gitmektir. Royce, takip edenleri Drondil Fields'a gittiklerini düşünmeleri için yeterince iz bırakarak bu yolu kullandığını göstermeye çalışmıştı. Her iki yolun da bariz avantajları vardı ve bunları arayan herkes de anlayabilirdi. Sonuç olarak, bulabildikleri hayvan izlerini takip ederek vahşi doğada zorlu bir yolculuğa çıktılar.

Yoğun bir ormanlık alanda özellikle zorlu bir mücadelenin ardından, beklenmedik bir şekilde, Windermere vadisini kaplayan ve gölde yansıyan muhteşem bir gün batımı manzarası sunan bir sırta çıktılar. Windermere Gölü, Avryn'in en derin göllerinden biriydi. Bitki yaşamını destekleyemeyecek kadar derin olduğu için, neredeyse kristal berraklığındaydı. Su, onu uzamış, sivri bir üçgen şeklinde şekillendiren çevredeki üç tepenin kıvrımlarında ve yarıklarında parıldıyordu. Tepeler ağaç sınırının üzerinde yükseliyor, çalılar ve taşlarla kaplı çıplak, çorak zirvelerini gösteriyordu. Hadrian, en güneydeki tepenin üzerinde bir taş bina seçebiliyordu. Roe dışında, Winds Manastırı kilometrelerce boyunca medeniyetin tek işaretiydi.

Grup binaya doğru yola çıktı ve vadiye indi, ancak yarı yola gelmeden gece çöktü. Neyse ki, manastırdan gelen uzak bir ışık onlara yol gösterdi. Yorgunluk

İki gün boyunca stres dolu, zorlu bir yolculuk ve açlık Hadrian'ı çok yıpratmıştı ve Royce için de durumun aynı olduğunu düşündü, ancak ortağı bunu daha az gösteriyordu. Prens en kötü durumda olanıydı. Alric, Hadrian'ın hemen önünde at sürüyordu. Atının her adımında başı gittikçe daha da aşağı eğiliyordu, neredeyse eyerinden düşecek gibi oluyordu. Kendini toparlayıp dikleşiyordu, sonra aynı süreç yeniden başlıyordu.

Sıcak bir gün olmasına rağmen, gece acı bir soğuk getirdi ve yükselen ayın yumuşak ışığında, insanların ve atların nefesi serin gece havasını buğulandırmaya başladı. Yukarıda, yıldızlar gökyüzüne serpilmiş elmas tozu gibi parlıyordu. Uzaklarda, baykuşların çığlıkları ve cırcır böceklerinin tiz sesleri vadiyi dolduruyordu. Grup bu kadar yorgun ve aç olmasaydı, o geceki yolculuğu güzel olarak tanımlayabilirlerdi. Bunun yerine, sadece dişlerini sıkıp önlerindeki yola odaklandılar.

Royce, sadece keskin gözlerinin görebildiği bir zikzak patikada onları ustaca yönlendirirken, güney tepesine tırmanmaya başladılar. Uşağın oğlunun ince, yıpranmış giysileri soğuğa karşı yetersiz bir koruma sağlıyordu ve kısa sürede prens titremeye başladı. Daha da kötüsü, tırmanış ilerledikçe sıcaklık düştü ve rüzgâr şiddetlendi. Kısa sürede ağaçlar cılız çalılar haline geldi ve toprak liken ve yosunla kaplı taşlara dönüştü. Sonunda, Rüzgâr Manastırı'nın merdivenlerine ulaştılar.

Bulutlar gelmiş ve ay artık görünmüyordu. Karanlıkta, merdivenler ve takip ettikleri ışık dışında çok az şey görebiliyorlardı. Atlarından indiler ve kapiya yaklaştılar. Sivri bir nef içinde yer alan taş kemer, tepenin kendisinden oyulmuş bir kaya sundurma üzerinde açık duruyordu. Artık ne cırcır böceklerinin sesi ne de baykuşların ötüşü duyuluyordu; sadece aralıksız rüzgâr sessizliği bozuyordu.

"Merhaba?" diye seslendi Hadrian. Bir süre sonra Hadrian tekrar seslendi. Üçüncü kez seslenmek üzereyken içeride bir ışığın hareket ettiğini gördü. Görünmeyen ağaçların arkasında dolaşan soluk bir ateşböceği gibi, sütunların ve duvarların arkasında kaybolup her seferinde daha yakın bir yerde yeniden ortaya çıkıyordu. Yaklaştıkça Hadrian, bu garip ateşböceğinin, yıpranmış bir cüppe giymiş, elinde fener tutan küçük bir adam olduğunu gördü.

"Kim o?" diye yumuşak, çekingen bir sesle sordu.

"Yolcular," diye cevapladı Royce. "Üşümüş, yorgun ve dinlenebileceğimiz bir yer arıyoruz."

"Kaç kişisiniz?" Adam başını dışarı çıkardı ve fenerini salladı. Her birinin yüzünü incelemek için durakladı. "Sadece üçünüz mü?"

"Evet," diye cevapladı Hadrian. "Bütün gün yemek yemeden yol aldık. Efsanevi Maribor Rahiplerinin meşhur misafirperverliğinden yararlanmayı umuyorduk. Yeriniz var mı?"

Keşiş tereddüt etti ve sonra "Sanırım..." dedi. Onlara giriş izni vermek için geri adım attı. "Girin, siz..."

"Atlarımız var," diye Hadrian sözünü kesti.

"Gerçekten mi? Ne heyecan verici," dedi keşiş, etkilenmiş bir sesle. "Oh, onları görmek isterdim, ama çok geç oldu ve..."

"Hayır, sadece geceyi geçirebileceğimiz bir yer var mı demek istedim. Bir ahır ya da belki bir baraka?"

"Anlıyorum." Keşiş durakladı ve düşünceli bir şekilde dudağını ısırıldı. "Ah, şey, güzel bir ahırımız vardı, çoğunlukla inekler, koyunlar ve keçiler için, ama bu gece işe yaramaz. Domuzları tuttuğumuz bazı hayvan ağıllarımız da vardı, ama onlar da işe yaramaz."

"Eğer sorun olmazsa, onları dışarıda bir yere bağlayabiliriz," dedi Hadrian. "Birkaç tane küçük ağaç hatırlıyorum."

Keşiş başını salladı ve sorun çözüldüğü için rahatlamış görünüyordu. Eyerleri verandaya istifledikten sonra, küçük adam onları bir açıklıktan geçerek büyük bir avluya benzeyen bir yere götürdü.

Keşişin fenerinin loş ışığıyla Hadrian, taş yürüyüş yolunun ötesini göremiyordu ve keşiş evini göstermek istese bile, tur için çok yorgundu. Manastırda, yatakların olabileceği yerlerde sıcak çıtırdayan ocakların görüntülerini çağrıştıran yoğun bir duman kokusu vardı.

"Sizi uyandırmak istemedik," dedi Hadrian yumuşak bir sesle.

"Oh, beni uyandırmadınız," dedi keşiş. "Aslında pek uyumam. Bir kitapla meşguldüm, tam bir cümlemin ortasındaydım ki sizi duydum. Çok sinir bozucu. Buralarda gündüz vakti birini duymak nadir bir şeydir, karanlık bir gecede ise daha da nadirdir."

Bulutlu gökyüzünün altında bağımsız taş sütunlar yükseliyordu ve çeşitli siyah siluetli heykeller alanı süslüyordu. Duman kokusu daha güçlüydü, ama yanan tek şey keşişin elindeki fener gibi görünüyordu. Küçük bir taş merdiven grubuna ulaştılar ve keşiş, kaba yontulmuş bir taş mahzene benzeyen yere doğru yol gösterdi.

"Burada kalabilirsiniz," dedi keşiş.

Üçü, Hadrian'ın Essendon Kalesi'nin altındaki hücrelerden daha az davetkar bulduğu küçük kulübeye baktılar. İçerisi çok dardı

düzgünce istiflenmiş odun yığınları, bağlanmış dal ve funda demetleri, iki tahta fiçı, bir lazımlık, küçük bir masa ve tek kişilik bir karyola vardı. Bir an kimse tek kelime etmedi.

"Fazla bir şey yok, biliyorum," dedi keşiş üzülerək, "ama şu anda size sunabileceğim tek şey bu."

"Öyleyse idare ederiz, teşekkürler," dedi Hadrian onu teselli ederek. O kadar yorgundu ki, uzanıp rüzgardan korunabileceği bir yer olduğu sürece umurunda değildi. "Belki birkaç battaniye alabilir miyiz? Gördüğünüz gibi, yanımızda hiçbir erzak yok."

"Battaniye mi?" Keşiş endişeli görünüyordu. "Şey, burada bir tane var." Tek bir ince battaniyenin düzgünce katlanmış olarak durduğu karyolayı işaret etti. "Size daha fazlasını sunamadığım için gerçekten üzgünüm. İsterseniz fener de alabilirsiniz. Onsuz da yolumu bulabilirim." Keşiş, başka bir şey isteyeceklerinden korkarak, başka bir şey söylemeden yanlarından ayrıldı.

"Bize isimlerimizi bile sormadı," dedi prens.

"Ve bu hoş bir sürprizdi," dedi Royce, elinde fenerle odada dolaşırken. Hadrian, onun odadaki az sayıdaki eşyaları tek tek saymasını izledi: arkada saklanmış bir düzine kadar şarap şişesi, samanların altında küçük bir çuval patates ve bir parça ip.

"Bu dayanılmaz," dedi Alric tiksintiyle. "Bu büyüklükte bir manastırın bu çukurdan daha iyi konaklama imkanları vardır herhalde."

Hadrian, eski bir çift çuval bezi ayakkabı buldu ve onları temizledikten sonra mahzenin zeminine uzandı. "Aslında prensin sözlerine katılıyorum. Bu manastırın misafirperverliği hakkında harika şeyler duydum. Görünüşe göre en kötüsüne denk geldik."

"Asıl soru, neden?" dedi Royce. "Başka kim var burada? Bizi bu kulübeye göndermek için birkaç grup ya da çok büyük bir topluluk olması gerekir. Sadece soylular bu kadar büyük maiyetlerle seyahat eder. Bizi arıyor olabilirler. O okçularla bağlantılı olabilirler."

"Sanmıyorum. Roe'da olsaydık, endişelenmek için daha fazla nedenimiz olurdu," dedi Hadrian, esneyip gerinirken. "Ayrıca, burada olan herkes yatmış ve muhtemelen geç gelenleri beklemiyorlardır."

"Yine de, erken kalkıp etrafa bakacağım. Aceleyle ayrılmamız gerekebilir."

"Kahvaltıdan önce olmaz," dedi Hadrian, yere oturup botlarını çıkararak. "Yemek yemeliyiz ve manastırların yemekleriyle ünlü olduğunu biliyorum."

yemekleriyle ünlüdür. Hiçbir şey yoksa, biraz çalabilirsin."

"Peki, ama Majesteleri hareket etmemeli. Dikkat çekmemesi gerekiyor."

Mahzenin ortasında duran Alric, yüzünde mide bulandırıcı bir ifadeyle, "Buna maruz kaldığıma inanamıyorum," dedi.

"Bunu bir tatil olarak düşün," dedi Hadrian. "En azından bir günlüğüne, hiç kimseymişsin gibi davranabilirsin, sıradan bir köylü, belki de bir demircinin oğlu."

"Hayır," dedi Royce, kendi uyku alanını hazırlarken botlarını çıkarmadan. "Ondan çekiç kullanmayı bilmesi gibi şeyler bekleyebilirler. Ve ellerine bak. Herkes onun yalan söylediğini anlayabilir."

"Çoğu insanın elleriyle yaptığı işleri var, Royce," diye işaret etti Hadrian. Pelerini üzerine örttü ve yan döndü. "Sıradan bir köylü, rahiplerin hiç bilmediği ve nasır yapmayacak ne yapabilir ki?"

"Hırsız ya da fahişe olabilir."

İkisi de prene baktılar, prens ise geleceğinden korkarak çekindi. "Ben karyolayı alacağım," dedi Alric.

BÖLÜM 4

WINDERMERE

Sabah soğuk ve yağışlı başladı. Yoğun gri gökyüzü manastırın üzerine sürekli bir yağmur perdesi örterdi. Yağmur, taş merdivenlerden aşağı akarak girişin alçak kısmında birikiyordu. Büyüyen su birikintisi Hadrian'ın ayaklarına ulaştığında, kalkma zamanının geldiğini anladı. Sırt üstü döndü ve gözlerini sildi. İyi uyuyamamıştı. Vücudu sertleşmiş ve sersemlemişti, soğuk sabah havası onu iliklerine kadar üşütmüştü. Oturup, büyük elini yüzünün üzerinde gezdirdi ve etrafına baktı. Küçük oda, önceki geceden daha da kasvetli görünüyordu. Su birikintisinden uzaklaşıp botlarını aradı. Alric, karyolanın rahatlığından yararlanmıştı, ama o da pek iyi durumda görünmüyordu. Üzerine sıkıca sarılmış bir battaniye olmasına rağmen titriyordu. Royce ortalarda yoktu.

Alric bir gözünü açtı ve Hadrian'a, büyük botlarını giyerken gözlerini kısarak baktı.

"Günaydın, *Majesteleri*," dedi Hadrian alaycı bir tonla. "Uykunuz iyi miydi?"

"Bu, hayatımda geçirdiğim en kötü geceydi," diye dişlerini sıkarak homurdandı Alric. "Bu nemli, dondurucu delikte hiç bu kadar sefil hissetmemiştim. Her kasım ağrıyor, başım zonkluyor ve dişlerimin takırdamasını durduramıyorum. Bugün eve gidiyorum. Gerekirse beni öldürün, ama ölümden başka hiçbir şey beni durduramaz."

"Yani hayır mı demek istiyorsun?" Hadrian ayağa kalktı, kollarını hızlıca ovuşturdu ve yağmura baktı.

"Neden yapıcı bir şey yapıp, soğuktan ölmekten önce bir ateş yakmıyorsun?" diye homurdandı prens, ince battaniyeyi başına çekip, sanki bir başlıkmış gibi dışarıya bakarak.

"Bu mahzende ateş yakmamalıyız bence. Neden yemekhaneye gitmiyoruz? Böylece hem ısınabiliriz hem de yemek yiyebiliriz. Eminim orada güzel bir ateş yakmışlardır. Bu rahipler erken kalkarlar,

muhtemelen saatlerdir taze ekmek pişirip, yumurta topluyor ve bizim gibiler için tereyağı çalkalıyorlar. Royce'un senin saklanmanı istediğini biliyorum, ama kışın bu kadar erken ve bu kadar yağışlı geleceğini tahmin etmemiştin herhalde. Başlığını takarsan sorun olmaz bence."

Prens heyecanla doğruldu. "Kapısı olan bir oda bile burasından daha iyidir."

"Öyle olabilir," diye Royce'un dışarıdan seslendiğini duydular, "ama burada bulamazsınız."

Hırsız bir dakika sonra ortaya çıktı, başlığı takılı ve pelerini yağmurla ıslanmıştı. Yağmurdan kaçarak içeri girince, bir köpek gibi kürkünü salladı. Bu, Hadrian ve Alric'e su sıçrattı. İkisi irkildi ve prens yüzünü buruşturarak konuşmak için ağzını açtı ama birden durdu. Royce yalnız değildi. Arkasından önceki geceden tanıdıkları keşiş geliyordu. Sırılsıklamdı. Yün cüppesi suyun ağırlığıyla sarkmış, saçları kafasına yapışmıştı. Ten rengi solgundu, mor dudakları titriyordu ve parmakları sanki çok uzun süre yüzmüş gibi buruşmuştu.

"Onu dışarıda uyurken buldum," dedi Royce, hızla bir kucak dolusu odun alırken. "Myron, o cüppeyi çıkar. Seni kurutmamız lazım."

"Myron?" dedi Hadrian meraklı bir bakışla. "Myron Lanaklin?" Hadrian, keşişin cevap olarak başını salladığını sandı, ama o kadar titriyordu ki bunu anlamak zordu.

"Birbirinizi tanıyor musunuz?" diye sordu Alric.

"Hayır, ama ailesini tanıyoruz," dedi Royce. "Ona battaniyeyi verin."

Alric şok olmuş gibi göründü ve örtüsünü sıkıca tuttu.

"Ona ver," diye ısrar etti Royce. "Bu *onun* battaniyesi. Bu aptal, dün gece bize kalacak yer verdi, kendisi ise manastırın rüzgârlı bir köşesinde kıvrılıp dondu."

"Anlamıyorum," dedi Alric, isteksizce battaniyeyi omuzlarından çekerek. "Neden yağmurla dışarıda uyuyasınız ki..."

"Manastır yandı," dedi Royce. "Taştan yapılmamış her şey yok oldu. Dün gece avluda yürümüyorduk, orası manastırdı. Tavan yok. Dış binalar küle dönmüş. Bütün yer harap olmuş."

Keşiş cüppesini çıkardı ve Alric battaniyeyi ona uzattı. Myron aceleyle battaniyeyi omuzlarına sardı, oturdu, dizlerini göğsüne çekip battaniyenin kıvrımlarına sardı.

"Diğeri rahipler ne oldu?" diye sordu Hadrian. "Neredeler?" "Onları gömdüm. Çoğunu bahçeye," dedi Myron, dişleri takırdayarak.

"Orada toprak daha yumuşak. Sanırım onlar için sorun olmaz. Hepimiz bahçeyi çok severdik."

"Bu ne zaman oldu?"

"Önceki gece," diye cevapladı Myron.

Bu haber karşısında şok olan Hadrian, keşişe daha fazla baskı yapmak istemedi ve odaya sessizlik çöktü. Royce, çeşitli odun parçaları ve fenerden aldığı biraz yağ kullanarak girişin yakınında bir ateş yaktı. Ateş büyüdükçe, taş duvarlar ısıyı yansıttı ve kısa sürede oda ısınmaya başladı.

Uzun süre kimse bir şey söylemedi. Royce bir sopayla ateşi karıştırdı, parlayan kömürleri karıştırarak kıvılcımlar ve cızırtılar çıkmasını sağladı. Her biri oturup alevleri izledi, ateşin patlamasını ve çıtırdamalarını dinledi, dışarıda rüzgâr uluyor ve yağmur tepenin üzerine yağıyordu. Royce, keşişe bakmadan, hüzünlü bir sesle, "Kilise yandığında hepiniz kilitliydimiz, değıl mi Myron?" dedi.

Keşiş cevap vermedi. Bakışları ateşe odaklanmış haldeydi.

"Küllerin içinde kararmış zincir ve kilidi gördüm. Hâlâ kapalıydı."

Myron, kollarını dizlerine dolayarak yavaşça sallanmaya başladı.

"Ne oldu?" diye sordu Alric.

Myron yine hiçbir şey söylemedi. Birkaç dakika geçti. Sonunda keşiş ateşten gözlerini ayırdı. Onlara bakmadı, bunun yerine yağmurun yağdığı uzak bir noktaya bakakaldı. "Gelip bizi vatana ihanetle suçladılar," dedi yumuşak bir sesle. "Yirmi kadar kişiydiler, yüzlerini miğferlerle kapatan şövalyeler. Bizi toplayıp kiliseye ittiler. Arkamızdaki büyük kapıları kapattılar. Sonra yangın başladı.

"Kilise çok çabuk dumanla doldu. Kardeşlerimin öksürdüğünü, nefes almakta zorlandıklarını duyabiliyordum. Başrahip, bayılana kadar bize dua ettirdi. Çok çabuk yandı. İçinde bu kadar çok kuru odun olduğunu bilmiyordum. Her zaman çok sağlam görünüyordu. Öksürükler giderek azaldı ve seyrekleşti. Sonunda, artık hiçbir şey göremiyordum. Gözlerim yaşlarla doldu ve sonra bayıldım. Yağmur sesiyle uyandım. Adamlar ve atları gitmişti, her şey gitmişti. En alt nefte mermer bir kürsünün altındaydım

ve tüm kardeşlerim etrafımda duruyordu. Diğer kurtulanları aradım ama kimse yoktu.

"Bunu kim yaptı?" diye sordu Alric.

"İsimlerini ya da onları kimin gönderdiğini bilmiyorum, ama tunik giymişlerdi ve elinde asa ve taç vardı," dedi Myron.

"İmparatorlukçular," diye sonuçlandırdı Alric. "Ama neden bir manastırı saldırsınlar ki?"

Myron cevap vermedi. Sadece pencereden dışarıya, yağmura bakıyordu. Uzun bir süre geçti; sonunda Hadrian teselli edici bir sesle sordu: "Myron, sana vatana ihanetle suçlandığını söyledin. Seni neyle suçladılar?"

Keşiş hiçbir şey söylemedi. Sadece battaniyesine sarılmış oturup boş boş bakıyordu. Alric sonunda sessizliği bozdu. "Anlamıyorum. Bu manastırın yıkılması için hiçbir emir vermedim ve babamın da verdiği inanamıyorum. İmparatorlukçular neden böyle bir şey yapsınlar, özellikle de benim bilгим olmadan?"

Royce prence sert ve endişeli bir bakış attı. "Ne?" diye sordu Alric.

"Düşük profilli olmanın önemini konuştuğumuzu sanıyordum." "Oh, lütfen." Prens hırsıza elini salladı. "Bu keşiş benim kral olduğumu bilirse, bunun beni öldüreceğini sanmıyorum.

Bu keşiş benim kral olduğumu bilse de beni öldürmez. Şuna bir bak. Daha korkutucu boğulmuş fareler bile gördüm."

"Kral mı?" diye mırıldandı Myron.

Alric onu görmezden geldi. "Ayrıca, kime söyleyecek ki? Zaten bu sabah Medford'a geri dönüyorum. Sadece hain bir kız kardeşimle uğraşmak zorunda değilim, aynı zamanda krallığımda benim hiç bilmediğim şeyler oluyor. Bu konuyu halletmem gerekiyor."

"Senin soylularından biri olmayabilir," dedi Royce. "Merak ediyorum... Myron, Degan Gaunt ile bir ilgisi var mıydı?"

Myron, yüzünde endişeli bir ifade belirirken koltuğunda gergin bir şekilde kıpırdanmaya başladı. "Cüppemi kurutmak için çamaşır ipi girmek zorundayım," dedi ayağa kalkarken.

"Degan Gaunt mı?" diye sordu Alric. "O çılgın devrimci mi? Neden onu gündeme getiriyorsun?"

"O, Milliyetçi hareketin liderlerinden biri ve bu bölgede olduğu söyleniyor," diye doğruladı Hadrian.

"Milliyetçi hareket mi? Ha! O ayaktakımına ne görkemli bir isim." Alric alaycı bir şekilde güldü. "Onlar daha çok köylü partisi gibiler. O radikaller, halkın nasıl yönetileceğine dair söz sahibi olmasını istiyorlar."

"Belki de Degan Gaunt manastırı sadece romantik bir buluşma yeri olarak kullanmıyordu," diye tahminde bulundu Royce. "Belki de milliyetçi sempatizanlarla da buluşuyordu. Belki de babanız bunu biliyordu, ya da onun ölümüyle bir ilgisi vardı."

"Kahvaltı hazırlamak için su getireceğim. Eminim hepiniz açsınızdır," dedi Myron, cüppesini asmayı bitirip yağmurda kullanmak için çeşitli tencereleri toplamaya başladı.

Alric, Royce'a odaklandığı için keşişi fark etmedi. "Babam asla böyle iğrenç bir saldırı emri vermezdi! Manastırı toplantılar için kullanan milliyetçi devrimcilerden çok, manastırı işgal eden imparatorlukçulara daha çok kızardı. O devrimcilerin hayalleri sadece hayalden ibaret, ama imparatorlukçular organize. Arkalarında kilise var. Ailem her zaman sadık kraliyetçiler olmuştur, kralın soylular aracılığıyla hüküm sürme hakkının Tanrı tarafından verildiğine ve her krallığın bağımsız egemenliğine inanır. En büyük korkumuz, bir grup ayaktakımı organize olup hukukun üstünlüğünü yıkabileceğini düşünmesinden kaynaklanmıyor. Endişemiz, bir gün İmparatorlukçuların Novron'un varisini bulup, Apeladorn'un dört ulusunun tüm krallıklarından yeni imparatorluğa bağlılık yemini etmelerini talep etmeleri."

"Evet, her şeyin olduğu gibi kalmasını tercih ediyorsun," dedi Royce. "Ama kral olarak, bu pek de şaşırtıcı değil."

"Sen şüphesiz sadık bir milliyetçisin, tüm soyluların kafalarının kesilmesini, topraklarının köylülere dağıtılmasını ve hepsinin nasıl yönetileceklerine dair söz sahibi olmalarını savunuyorsun," dedi Alric Royce'a. "Bu, dünyadaki tüm sorunları çözerdi, değil mi? Ve bu kesinlikle *senin* lehine olurdu."

"Aslında," dedi Royce, "benim herhangi bir siyasi eğilimim yok. Bunlar işime engel oluyor. Soylu ya da sıradan insan, herkes yalan söyler, hile yapar ve kirli işlerini yapmam için bana para öder. Kim yönetirse yönetsin, güneş yine parlar, mevsimler yine değişir ve insanlar yine komplo kurar. Tutumlara etiket koymak zorundaysan, ben kendimi bireyci olarak görmeyi tercih ederim."

"İşte bu yüzden Milliyetçiler asla gerçek bir tehdit oluşturacak kadar örgütlenemeyecekler."

"Delgos oldukça iyi yönetiliyor gibi görünüyor ve halk tarafından yönetilen bir cumhuriyet."

"Oradakiler bir grup dükkâncıdan başka bir şey değil."

"Biraz daha fazlası olabilirler."

“Önemli değil. Önemli olan, emperyalistler neden Melengar'da toplantı yapan birkaç devrimciyi bu kadar önemsiyorlar?”

"Belki Ethelred, markisinin onlara yardım etmek için komplo kurduğunu düşündü — nasıl demiştin? — tüm soyluların kafalarını kesmek için."

"Lanaklin mi? Ciddi misin? Victor Lanaklin milliyetçi değil. Milliyetçiler, soylulardan iktidarı ele geçirmeye çalışan sıradan insanlardır. Lanaklin, tüm Warric soyluları gibi bir emperyalisttir. Onlar, Novron'un varisi kontrolündeki tek bir hükümet isteyen dindar fanatiklerdir. Onun mucizevi bir şekilde herkesi birleştireceğini ve efsanevi bir cennet çağını başlatacağını düşünüyorlar. Bu, milliyetçilerin hayalleri kadar boş bir hayal."

"Belki de tüm bunlar sadece romantik bir ilişkiydi," dedi Hadrian.

Alric içini çekip pes etmiş gibi başını salladı. Ayağa kalktı ve ellerini ateşe uzattı. "Kahvaltı ne zaman hazır olacak, Myron? Açlıktan ölüyorum."

"Korkarım sana sunabileceğim pek bir şey yok," dedi Myron. Ateşin üzerine küçük, yükseltilmiş bir ızgara kurdu. "Köşede bir torbada birkaç patates var."

"Elinde sadece bu var, değil mi?" diye sordu Royce.

"Çok üzgünüm," dedi Myron, içtenlikle üzgün görünerek.

"Hayır, demek istediğim, elindeki tek yiyecek o patatesler. Onları yersek, sana hiçbir şey kalmaz."

"Oh, peki." O, bu yorumu umursamadan omuz silkti. "Bir şekilde idare ederim."

Benim için endişelenme," dedi iyimser bir şekilde.

Hadrian çantayı aldı, içine baktı ve sonra onu keşişe uzattı. "Burada sadece sekiz patates var. Ne kadar kalmayı planlıyordun?"

Myron bir süre cevap vermedi, sonunda kimseye özel olarak, "Hiçbir yere gitmiyorum. Kalmak zorundayım. Onu düzeltmeliyim," dedi.

"Neyi düzelteceksin, manastırı mı? Bu tek bir adam için çok büyük bir iş."

Kafasını salladı. "Kütüphaneyi, kitapları. Dün gece sen geldiğinde üzerinde çalıştığım şey buydu."

"Kütüphane yok artık, Myron," diye hatırlattı Royce. "Kitapların hepsi yandı. Artık küle dönüştüler."

"Biliyorum. Biliyorum," dedi, ıslak saçlarını gözlerinden geriye doğru tarayarak. "Bu yüzden onları yenilemem gerekiyor."

"Bunu nasıl yapacaksın?" Alric sırtarak sordu. "Tüm kitapları hafızandan yeniden mi yazacaksın?"

Myron başını salladı. "Sen geldiğinde Antun Bulard'ın *Apeladorn Tarihi kitabının* elli üçüncü sayfasında çalışıyordum." Myron geçici bir masaya gidip küçük bir kutu çıkardı. İçinde yaklaşık yirmi sayfa parşömen ve birkaç kıvrılmış ince ağaç kabuğu vardı. "Parşömenim bitti. Yangından pek bir şey kurtulmadı ama ağaç kabuğu da iş görür."

Royce, Hadrian ve Alric sayfaları karıştırdılar. Myron, her yönde sayfanın kenarına kadar uzanan küçük, titiz harflerle yazmıştı. Hiçbir alan boşa harcanmamıştı. Metin eksiksizdi, parşömenlerin sonuna değil, orijinal belgede sayfaların bittiği yere yerleştirilmiş sayfa numaraları da dahil.

Muhteşem bir şekilde yazılmış metne bakarak Hadrian, "Bütün bunları nasıl hatırlayabildin?" diye sordu.

Myron omuz silkti. "Okuduğum tüm kitapları hatırlıyorum." "Ve buradaki kütüphanedeki tüm kitapları okudun mu?" Myron başını salladı.

"Kendime ayıracak çok zamanım vardı."

"Kaç tane vardı?"

"Üç yüz seksen iki kitap, beş yüz yirmi dört parşömen ve bin iki yüz on üç ayrı parşömen."

"Ve hepsini hatırlıyor musun?" Myron

bir kez daha başını salladı.

Hepsi arkasına yaslanıp, hayranlıkla keşişe baktılar.

"Ben *kütüphaneciydim*," dedi Myron, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

"Myron," dedi Royce aniden, "tüm o kitaplarda Gutaria Hapishanesi adında bir yer veya Esra... Haddon adında bir mahkum hakkında bir şey okudun mu hiç?"

Myron başını salladı.

"Sanırım kimse gizli bir hapishaneyle ilgili bir şey yazmaz," dedi Royce, hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle.

"Ama bir parşömende birkaç kez ve bir parşömende bir kez bahsedilmişti. Ancak parşömende Esrahaddon adı *mahkum* olarak değiştirilmiş ve Gutaria *İmparatorluk Hapishanesi* olarak listelenmişti."

"Maribor'un sakalı!" diye haykırdı Hadrian, rahibe hayranlıkla bakarak. "Gerçekten kütüphanenin tamamını ezberlemişsin, değil mi?"

"Neden 'imparatorluk hapishanesi'?" diye sordu Royce. "Arista, kiliseye ait olduğunu söylemişti."

Myron omuz silkti. "Belki de imparatorluk döneminde Nyphron Kilisesi ile imparatorluk birbirine bağlı olduğu içindir. *Nyphron*, ilk imparator Novron'un adından türeyen, *imparatorun* eski adıdır. Dolayısıyla Nyphron Kilisesi, *imparatorun tapınanlar* ve imparatorlukla ilgili her şey de kilisenin bir parçası olarak kabul edilebilir."

"Bu yüzden Nyphron Kilisesi üyeleri varisi bulmaya bu kadar kararlılar," diye ekledi Royce. "O, onların tanrısı olacak, sadece bir hükümdar değil."

"İmparatorluğun Varis'i hakkında çok ilginç birkaç kitap vardı," dedi Myron heyecanla. "Ve ona ne olduğu konusunda spekülasyonlar..."

"Peki ya hapishane?" diye sordu Royce.

"Bu konu pek fazla bahsedilmiyor. Tek doğrudan atıf, *Diorylion'un Birikmiş Mektupları* adlı çok nadir bir parşömende yer alıyor. Orijinal kopyası yaklaşık yirmi yıl önce bir gece buraya geldi. O zamanlar sadece on beş yaşındaydım, ama yaralı ve ölüm döşeğinde olan bir rahip onu getirdiğinde zaten kütüphane asistanıydım. O zaman da, şimdi olduğu gibi yağmur yağıyordu. Onu şifa odalarına götürdüler ve bana eşyalarını gözetmemi söylediler. Sırılsıklam olan çantasını aldım ve içinde her türlü parşömen buldum. Suyun onlara zarar vereceğinden korktum, bu yüzden onları kurutmak için açtım. Açıkken, onları okumaya dayanamadım. Genelde hiçbir şeyi okumaya dayanamam.

"İki gün sonra durumu pek iyileşmemiş olmasına rağmen, rahip ayrıldı ve parşömenlerini aldı. Kimse onu kalmaya ikna edemedi. Korkmuş görünüyordu. Parşömenler, imparatorluğun çöküşü sırasında Nyphron Kilisesi'nin başkanı olan Başpiskopos Venlin'in yazdığı birkaç mektuptan oluşuyordu. Bunlardan biri, hapishanenin inşası için imparatorluk sonrası çıkarılan bir ferman idi, bu yüzden bu belgenin tarihsel olarak çok önemli olduğunu düşündüm. Bu belge, imparatorun ortadan kaybolmasının hemen ardından kilisenin hükümet kontrolünü ele geçirdiğini ortaya koyuyordu. Bunu oldukça ilginç buldum. O dönemin kargaşası göz önüne alındığında, bir hapishanenin inşasına bu kadar öncelik verilmesi de ilginçti. Şimdi bunun çok nadir bir parşömen olduğunu anlıyorum, ama tabii ki o zamanlar bunu bilmiyordum."

"Bir dakika," diye Alric sözünü kesti. "Yani bu hapishane dokuz yüz yıl önce inşa edildi ve benim krallığımda var, ama ben bunun hakkında hiçbir şey bilmiyorum?"

"Peki, parşömenin tarihine göre, inşaatı... dokuz yüz doksan altı yıl, iki yüz elli dört gün önce başlamış olmalı.

Hapishane devasa bir projeydi. Özellikle bir mektupta, hapishaneyi tasarlamak ve inşa etmek için dünyanın dört bir yanından yetenekli zanaatkarların işe alındığı yazıyordu. En büyük beyinler ve en gelişmiş mühendislik, hapishanenin yapımında kullanıldı. Hapishaneyi, gölün hemen kuzeyindeki dağların yüzeyindeki sert kayalardan oyarak yaptılar. Hapishaneyi sadece metal, taş ve ahşapla değil, aynı zamanda eski ve güçlü büyülerle de mühürlediler. Sonunda, hapishane tamamlandığında, dünyanın en güvenli hapishanesi olduğuna inanılıyordu."

"O zamanlar bu kadar zahmete girmeye değecek kadar kötü suçlular olmalıydı," dedi Hadrian.

"Hayır," diye yanıtladı Myron, "sadece bir tane."

"Tek mi?" diye sordu Alric. "Tek bir adamı tutmak için tasarlanmış koca bir hapishane mi?" "Adı Esrahaddon'du."

Hadrian, Royce ve Alric şaşkın bakışlar değiştirdiler.

"Ne yapmış bu adam?" diye sordu Hadrian.

"Okuduğum her şeye göre, imparatorluğun yıkılmasından o sorumluydu. Hapishane özellikle onu tutmak için tasarlanmıştı."

Keşişe inanmaz gözlerle baktılar.

"Peki, dünyanın gördüğü en güçlü imparatorluğu yok etmekten tam olarak nasıl sorumlu?" diye sordu Alric.

"Esrahaddon bir zamanlar imparatorun güvenilir danışmanıydı, ama ona ihanet etti ve imparatorluk ailesinin tamamını öldürdü, tabii ki mucizevi bir şekilde kaçmayı başaran tek oğlu hariç. Hatta başkenti Percepliquis'i yok ettiği hikayeleri bile var. İmparatorun ölümünden sonra imparatorluk kaosa ve iç savaşa sürüklendi. Esrahaddon yakalandı, yargılandı ve hapse atıldı."

"Neden onu idam etmediler?" diye sordu Alric, hırsızların buz gibi bakışlarını üzerine çekerek.

"Her soruna çözümün idam mı?" diye alaycı bir şekilde sordu

Royce. "Bazen en iyi çözüm budur," diye cevapladı Alric.

Myron dışarıdan tencereleri getirdi ve suyu tek bir tencereye döktü. Patatesleri ekledi ve tencereyi ateşe koydu.

"Sonra Arista, bin yıldan fazla yaşlı bir mahkumu görmesi için kardeşini bize gönderdi. Bununla ilgili bir sorun gören var mı?" diye sordu Hadrian.

"Gördünüz mü!" diye bağırdı Alric. "Arista yalan söylüyor. Muhtemelen Sheridan Üniversitesi'ndeki çalışmalarında Esrahaddon adını duymuş ve onun ne zaman yaşadığını bilmiyor. Esrahaddon'un hala hayatta olması imkansız."

"Olabilir," dedi Myron, ateşteki tenceredeki patatesleri karıştırarak.

"Nasıl yani?" diye sordu

Alric. "Çünkü o bir büyücü."

"O bir büyücüydü dediğinde," diye sordu Hadrian, "bilge bir adam olduğunu mu kastediyorsun, yoksa kart numaraları ve el çabukluğu yapabildiğini mi, yoksa belki de uyumanıza yardımcı olacak bir iksir hazırlayabildiğini mi? Royce ve ben böyle bir adam tanıyoruz, o da bu üçünün hepsini biraz yapıyor, ama ölümü engelleyemiyor."

"Okuduğum kaynaklara göre," diye açıkladı Myron, "o zamanlar büyücüler farklıydı. Büyüyü 'Sanat' olarak adlandırıyorlardı. İmparatorluğun yıkılmasıyla imparatorluğun bilgisinin çoğu kayboldu. Örneğin, savaşçıları yenilmez kılan eski Teshlor savaş teknikleri, devasa kubbeler inşa edebilen inşaat teknikleri veya taşı kesebilen kılıçlar dövme yeteneği. Bunlar gibi, gerçek büyücüler öldükten sonra gerçek büyü sanatı da dünyadan kayboldu. Raporlara göre Novron döneminde Cenzarlar, yani büyücüler, inanılmaz derecede güçlüydüler. Depremler yarattıkları, fırtınalar çıkardıkları, hatta güneşi kararttıkları hikâyeleri var. Bu eski büyücülerden en büyükleri, Büyük Cenzar Konseyi adlı bir grup oluşturdular. Üyeler, hükümetin iç çemberinin bir parçasıydılar."

"Gerçekten mi?" dedi Alric düşünceli bir şekilde.

"Hapishanenin tam olarak nerede olduğu hakkında bir şey okudun mu?" diye sordu Royce.

"Hayır, ama Mantuar'ın *Novronian İmparatorluğu'nda Mimari Sembolizm Üzerine Tezinde* bununla ilgili bir bölüm vardı. Esrahaddon isminin değiştirildiği, bahsettiğim parşömen. Yıllardır arka rafta duruyordu, bir gün kütüphanenin eski bölümünü temizlerken buldum. Dağınıktı, ama inşaat tarihi ve inşaatı üstlenen kişilerle ilgili biraz bilgi vardı. *Dioylion'un Birikmiş Mektupları'nı* okumamış olsaydım, ikisi arasındaki bağlantıyı asla kuramazdım, çünkü dediğim gibi, hapishanenin adı veya mahkumdan hiç bahsedilmiyordu."

"Bu hapishanenin Melengar'da benim haberim olmadan nasıl var olabildiğini anlamıyorum," dedi Alric, başını sallayarak. "Peki Arista bunu nasıl biliyor? Ve neden oraya gitmemi istiyor?"

"Seni oraya öldürmek ya da hapsedmek için gönderdiğine karar verdiğini sanıyordum," diye hatırlattı Hadrian.

"Bu, bin yıllık bir büyücüden çok daha mantıklı geliyor bana," dedi Royce.

"Belki," diye mırıldandı Alric, "ama..." Prens, cevapları bulmak için önündeki zemini gözleriyle tararken, parmağını dudaklarına dokundurdu. "Şunu bir düşün: Eğer gerçekten ölmemi isteseydi, neden bu kadar bilinmeyen bir yer seçsin ki? Seni bu manastıra gönderebilir ve bütün bir orduyu orada bekleyebilirdi, kimse çılgınlıklarını duymazdı. Beni kimsenin duymadığı gizli bir yere sürüklemek gereksiz yere karmaşık. Neden Esrahaddon ya da Gutaria'dan bahsetsin ki?"

"Şimdi onun doğruyu söylediğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Royce. "Gerçekten seninle konuşmak için bekleyen bin yaşındaki bir adam olduğunu mu düşünüyorsun?"

"O kadar ileri gitmezdim, ama... Peki, eğer gerçekten varsa olasılıkları bir düşün. Böyle bir adamdan, son imparatorun danışmanından neler öğrenebileceğimi bir düşün.

Hadrian bu yoruma güldü. "Artık gerçekten bir kral gibi konuşmaya başladın."

"Belki de sadece ateşin sıcaklığı ya da kaynayan patateslerin kokusu yüzündendir, ama bunun nereye varacağını görmek iyi bir fikir olabilir diye düşünmeye başladım. Bak, fırtına dinmeye başladı. Yağmur da yakında duracak galiba. Ya Arista beni öldürmeye çalışmıyorsa? Ya gerçekten keşfetmem gereken bir şey varsa, babamızın cinayetiyle ilgili bir şey?"

"Babanız öldürüldü mü?" diye sordu Myron. "Çok üzüldüm."

Alric keşişi umursamadı. "Her ne olursa olsun, benim bilgim dışında krallığımda bu eski hapishanenin varlığından hoşlanmıyorum. Acaba babam ya da onun babası bunu biliyor muydu? Belki de Essendonlar'ın hiçbiri bunun farkında değildi. Bin yıl, Melengar'ın kuruluşundan birkaç yüzyıl öncesine dayanır. Hapishane, bu topraklar Büyük İç Savaş sırasında hala çekişmeli bir bölgeyken inşa edildi. Bir insanın bin yıl yaşayabilmesi mümkünse, bu Esrahaddon son imparatorun danışmanıysa, onunla konuşmak isterim. Apeladorn'daki herhangi bir asilzade, gerçek bir imparatorluk danışmanıysa, konuşma şansı için sol gözünü feda ederdi. Keşişin dediği gibi, imparatorluk çöktüğünde çok fazla bilgi kayboldu, zamanla çok şey unutuldu. O ne biliyor olabilir? Böyle bir adam genç bir kral için ne gibi bir avantaj sağlayabilir?"

"Sadece bir hayalet olsa bile mi?" diye sordu Royce. "Bu gölün kuzeyindeki bir hapishanede bin yaşındaki bir adam olması pek olası değil."

"Hayalet konuşabiliyorsa, ne fark eder ki?"

"Farkı, sen gitmek istemediğinde bu fikri çok daha fazla sevmiş olmam," dedi Royce. "Esrahaddon'un, babanın sürgüne gönderdiği, sana suikast düzenleyen yaşlı bir baron ya da belki de onu susturmak için hapsedilen gayri meşru üvey kardeşinin annesi olduğunu sanıyordum. Ama bu? Bu çok saçma!"

"Kız kardeşime söz verdiğini unutmayalım." Alric gülümsedi. "Hadi yiyelim. Eminim patatesler şimdiye kadar pişmiştir. Hepsini yiyebilirim."

Alric, Royce'dan bir kez daha sitem dolu bir bakış aldı.

"Patatesleri dert etme," dedi Myron. "Bahçede daha fazlası vardır, eminim. Bunları kazarken buldum..." Kendini durdurdu.

"Endişelenmiyorum, keşiş, çünkü sen bizimle geliyorsun," dedi Alric

"Ne... ne?"

"Sen açıkça çok bilgili bir adamsın. Eminim bizimle geleceksin. önümüzde bizi bekleyen birçok durumda kullanışlı olacaktır. Böylece kralınızın emrinde hizmet edeceksiniz."

Myron ona baktı. Hızlıca iki kez gözlerini kırptı ve yüzü birden soldu. "Üzgünüm, ama ben... bunu yapamam," diye cevapladı alçakgönüllü bir şekilde.

"Belki de bizimle gelmen en iyisi olur," dedi Hadrian. "Burada kalamazsın. Kış geliyor ve öleceksin."

"Ama anlamıyorsunuz," diye itiraz etti Myron, sesinde artan bir endişeyle ve kararlı bir şekilde başını salladı. "Ben... ben gidemem."

"Biliyorum. Biliyorum." Alric, itirazını bastırmak için elini kaldırdı. "Yazman gereken onca kitap var. Bu güzel ve asil bir görev. Ben tamamen destekliyorum. Daha fazla insanın okuması gerekiyor. Babam, Sheridan'daki üniversitenin büyük bir destekçisiydi. Hatta Arista'yı oraya gönderdi. Düşünebiliyor musun? Üniversitede okuyan bir kız? Her halükarda, onun eğitim konusundaki görüşlerine katılıyorum. Etrafına bir bak dostum! Parşömenlerin yok ve muhtemelen mürekkebin de az. Bu kitapları yazarsan, onları nerede saklayacaksın? Burada mı? Dış etkenlerden korunacakları bir yer yok; yok olacaklar ve rüzgarda uçup gidecekler. Bu hapishaneyi ziyaret ettikten sonra, seni Medford'a geri götüreceğim ve projen üzerinde çalışman için gerekli düzenlemeleri yapacağım.

Projen üzerinde çalışmaya başlayacaksın. Sana uygun bir yazı odası ayarlayacağım, belki de ihtiyacın olan her konuda sana yardımcı olacak birkaç asistan da bulacağım.

“Çok nazıksınız ama yapamam. Üzgünüm. Siz gerçekten anlamıyorsunuz

—

"Çok iyi anlıyorum. Sen açıkça Lanaklin Markisi'nin üçüncü oğlusun, topraklarının bölünmesinden kaçınmak için gönderdiği oğlun. Sen oldukça eşsiz birisin — bilgili bir keşiş, ezberci bir zihin ve aynı zamanda bir asilzade. Eğer baban seni istemiyorsa, ben kesinlikle sana ihtiyacım var."

"Hayır," diye itiraz etti Myron, "mesele o değil."

"O zaman nedir?" diye sordu Hadrian. "Burada, taş ve toprak bir çukurda, soğuk ve ıslak, sadece bir battaniyeye sarılmış, birkaç haşlanmış patatesten oluşan büyük bir ziyafeti bekliyorsun ve kralın sana topraklı bir baron gibi bir hayat sunuyor ve sen itiraz ediyorsun?"

"Nankörlük etmek istemem, ama ben... daha önce manastırdan hiç ayrılmadım."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Hadrian.

"Hiç ayrılmadım. Buraya dört yaşındayken geldim. Hiç ayrılmadım." —asla."

"Eminim balıkçı köyü Roe'ya gitmişsindir?" diye sordu Royce. Myron başını salladı. "Medford'a hiç gitmedin mi? Peki ya çevresine? En azından balık tutmak ya da sadece yürüyüş yapmak için göle gitmişsindir?"

Myron yine başını salladı. "Araziden hiç çıkmadım. Tepeden aşağıya bile. Ayrılabilceğimden pek emin değilim. Sadece düşüncesi bile midemi bulandırıyor." Myron cüppesinin kuruluğunu kontrol etti. Hadrian, bir süre önce titremesi durmuş olmasına rağmen elinin titrediğini görebiliyordu.

"Demek bu yüzden atlara bu kadar hayran kaldın," dedi Hadrian, daha çok kendine. "Ama daha önce at görmüştün, değil mi?"

"Nadiren ziyaretçilerin getirdiği atları manastırın pencerelerinden görmüştüm. Aslında hiç dokunmadım. Bir atın üzerine oturmak nasıl bir şey olurdu hep merak etmişimdir. Bütün kitaplarda atlar, mızrak dövüşleri, savaşlar ve yarışlar anlatılır. Atlar çok popülerdir. Bir kral, Kral Bethamy, atını kendisiyle birlikte gömmüş. Hiç görmediğim birçok şey okudum, örneğin kadınlar. Onlar da kitaplarda ve şiirlerde çok popülerdir."

Hadrian'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hiç kadın görmedin mi?"

Myron başını salladı. "Bazı kitaplarda onları tasvir eden çizimler vardı, ama..."

Hadrian başparmağıyla Alric'i işaret etti. "Ben de prensin korunaklı bir hayat sürdüğünü sanıyordum."

"Ama en azından kız kardeşini görmüşsündür," dedi Royce. "O buradaydı."

Myron hiçbir şey söylemedi. Gözlerini kaçırdı ve tencereyi ocaktan alıp patatesleri tabaklara koymaya başladı.

"Yani buraya Gaunt'la görüşmeye geldi ve seni görmeye bile çalışmadı mı?" diye sordu Hadrian.

Myron omuz silkti. "Babam yaklaşık bir yıl önce beni görmeye geldi. Başrahip bana onun kim olduğunu söylemek zorunda kaldı."

"Yani buradaki toplantılara hiç katılmadın mı?" diye sordu Royce. "Onları ağırlamadın mı? Onlar için hazırlıklar yapmadın mı?"

"Hayır!" diye bağırdı Myron ve odanın diğer ucundaki boş tencerelerden birine tekme attı. "*Ben... mektuplar... ve... kız kardeşim... hakkında... hiçbir şey... bilmiyorum!*" Gözleri yaşlarla dolarken, nefes nefese kalarak mahzenin duvarına yaslandı. Kimse tek kelime etmeden, battaniyesine sarılıp yere bakan onu izlediler.

"Özür dilerim. Size bağırmamalıydım. Beni affedin," dedi Myron, gözlerini silerek. "Hayır, kız kardeşimi hiç görmedim ve babamı da sadece bir kez gördüm. Bana sessiz kalmam için yemin ettirdi. Nedenini bilmiyorum. Milliyetçiler, kraliyetçiler, emperyalistler... Hiçbirini bilmiyorum." Keşişin sesinde bir mesafe, boş ve acı dolu bir ses vardı.

"Myron," diye başladı Royce, "bir taş kürsünün altında olduğun için hayatta kalmadın, değil mi?"

Gözyaşları bir kez daha doldu ve keşişin dudakları titredi. Başını salladı. "İlk başta, başrahibi kanlar içinde dövdüklerini bize izlettiler," dedi Myron, sesi boğuk ve boğazında düğümlenmişti. "Alenda ve bazı mektuplar hakkında bilgi almak istiyorlardı. Sonunda, kız kardeşimin aşk mektupları şeklinde gizlenmiş mesajlar gönderdiğini, ama kimseyle buluşmadığını söyledi. Bu sadece uydurmaydı. Mektuplar babam tarafından düzenleniyordu ve Medford'dan bir kurye tarafından alınıyordu. Babamın ziyaretini öğrendikten sonra, beni sorgulamaya başladılar." Myron yutkundu ve düzensiz bir nefes aldı. "Ama bana hiç zarar vermediler. Bana dokunmadılar bile. Babamın Kraliyetçilerin tarafında olup olmadığını ve Melengar ile Warric ve kiliseye karşı komplo kurup kurmadığını sordular. Başka kimlerin dahil olduğunu bilmek istediler. Ben tek kelime etmedim. Hiçbir şey bilmiyordum.

Yemin ederim bilmiyordum. Ama bir şey söyleyebilirdim. Yalan söyleyebilirdim. "Evet, babam kraliyet yanlısı ve kız kardeşim bir hain!" diyebilirdim. Ama söylemedim. Ağzımı hiç açmadım. Nedenini biliyor musunuz?

Myron, yanaklarından gözyaşları akarken onlara baktı. "Onlara söylemedim çünkü babam bana *sessiz* kalacağıma yemin ettirdi." Bir an durdu, sonra şöyle devam etti: "Kiliseyi mühürlediklerini *sessizce* izledim. Onlar kiliseyi ateşe verirken *sessizce* izledim. Ve *sessizce* kardeşlerimin çığlıklarını dinledim. Bu benim hatamdı. Tanımadığım bir adama ettiğim yemin yüzünden kardeşlerimin ölmesine izin verdim." Myron kontrolsüz bir şekilde ağlamaya başladı. Duvardan kayarak toprağa çöktü, kollarını yüzünü kapattı.

Hadrian patatesleri servis etmeyi bitirdi ama Myron yemek yemeyi reddetti. Hadrian, Myron'un daha sonra yemek isteyebileceğini umarak iki patatesi sakladı.

Yetersiz yemek bittiğinde, keşişin cüppesi kurumuştu ve giyinmişti. Hadrian ona yaklaştı ve ellerini Myron'un omuzlarına koydu. "Bunu söylemekten nefret etsem de, prens haklı. Bizimle gelmelisin. Seni burada bırakırsak, muhtemelen öleceksin."

"Ama ben..." Korkmuş görünüyordu. "Burası benim evim. Burada rahatım. Kardeşlerim burada."

"Hepsi öldü," dedi Alric açıkça.

Hadrian prene kaşlarını çattı ve sonra Myron'a döndü. "Dinle, hayatına devam etmenin zamanı geldi. Dışarıda kitaplardan başka çok daha fazla şey var. Bunların bir kısmını görmek isteyeceğini düşünürdüm. Ayrıca, kralın" — son kelimeyi alaycı bir tonla söyledi—"sana ihtiyacı var."

Myron derin bir nefes aldı, zorlukla yutkundu ve onaylayarak başını salladı.

Yağmur hafifledi ve öğle vakti tamamen durdu. Myron'un parşömenlerini ve manastırın kalıntılarından toplayabildikleri malzemeleri topladıktan sonra, ayrılmaya hazırıldılar. Royce, Hadrian ve Alric manastırın girişinde beklediler, ama Myron onlara katılmadı. Sonunda Hadrian onu aramaya çıktı ve yıkık bahçede keşişi buldu. Kurum lekeli taş sütunlarla çevrili bu bahçe, tüm binaların ortasında bir avlu oluşturuyordu. Artık külle kaplı, birbirine kenetlenmiş kaldırım taşlarının kenarlarında çiçek tarhları ve çalılar olduğunu gösteren izler vardı. Manastırın ortasında, büyük bir taş güneş saati bir kaide üzerinde duruyordu. Hadrian, yangından önce bu korunaklı manastırın oldukça güzel olduğunu hayal etti.

"Korkarım ki," dedi Myron, Hadrian'a yaklaşırken. Yanmış imlerini seyreden keşiş, kararmış taş bir bankta oturmuş, dirseklerini dizlerine, çenesini avuçlarına dayamıştı. "Bu sana garip gelebilir. Ama buradaki her şey bana çok tanıdık geliyor. Bu yürüyüş yolunu veya yazı odasını kaç taş bloğun oluşturduğunu söyleyebilirim. Manastırda kaç pencere camı olduğunu, yılın tam olarak hangi günü ve saatinde güneşin kilisenin tam üzerinde zirveye ulaştığını söyleyebilirim. Kardeş Ginlin'in bıçağa asla dokunmayacağına yemin ettiği için iki atal ile yemek yediğini. Kardeş Heslon'un her zaman ilk kalkan ve her zaman akşam duası sırasında uyuyakaldığını."

Myron, karşılarındaki kararmış bir ağaç kütüğünü işaret etti. "Renian kardeş ve ben on yaşındayken oraya bir sincap gmmştk. Ertesi hafta bir ağaç filizlendi. İlkbaharda beyaz çiçekler açtı ve başrahip bile onun hangi tür olduğunu anlayamadı. Manastırdaki herkes ona Sincap Ağacı diyordu. Hepimiz bunun bir mucize olduğunu ve belki de sincap, arkadaşına bu kadar iyi baktığımız için bize teşekkür eden Maribor'un hizmetkarı olduğunu düşündük."

Myron bir an durdu ve uzun cüppesinin kollarıyla yüzünü silerken kütüğe bakakaldı. Bakışlarını kütükten ayırıp Hadrian'a tekrar baktı. "Kışın karın ikinci kat pencerelerine kadar ulaştığını ve hepimizin bu rahat yuvada yaşayan sincaplar gibi güvende ve sıcak olduğunu anlatabilirim. Her birimizin yaptığı işte en iyisi olduğunu anlatabilirim. Ginlin, dilinde buharlaşan ve sadece muhteşem bir tat bırakan çok hafıf bir şarap yapardı. Fenitilian, en sıcak ve en yumuşak ayakkabıları yapardı. Karın içinde yryebilirdin ve manastırdan çıktığını hiç fark etmezdin. Heslon'un yemek yapabildiğini söylemek hakaret olur. Peynir, biber, soğan ve pastırma ile karıştırılmış, hafif baharatlı kremalı soslu, buharlı tabaklarda omlet yapardı. Ardından, her biri bal ve tarçınla süslenmiş yuvarlak tatlı ekmekler, fme domuz eti, salıfan sosisi, pul pul tozlu hamur işleri, taze çırpılmış tatlı tereyağı ve seramik bir kapta koyu nane ayı ikram ederdi. Ve bunlar sadece kahvaltı içindi.

Myron gözlerini kapatıp hayalperest bir ifadeyle gülümsedi.

"Renian ne yapıyordu?" diye sordu Hadrian. "Sincabı gmdğn adam mı? Onun uzmanlık alanı neydi?"

Myron gözlerini açtı ama cevap vermekte gecikti. Karşılarındaki ağaç kütüğüne bakarak yumuşak bir sesle, "Renian on iki yaşında öldü. Ateşlendi. Onu tam orada, Sincap Ağacının yanına gömdük. Orası dünyadaki en sevdiği yerdı," dedi. Bir an durdu,

düzgün olmayan bir nefes aldı. Ağzı kıvrıldı, dudakları gerildi. "O günden beri ona günaydın demediğim tek bir gün bile olmadı. Genellikle buraya oturur ve ona ağacının nasıl olduğunu anlatırım. Kaç tane yeni tomurcuk çıktığını, ilk yaprağın ne zaman yeşerdiğini veya düştüğünü anlatırım. Son birkaç gündür yalan söylemek zorunda kaldım, çünkü ona ağacın yok olduğunu söyleyemedim."

Myron'un gözlerinden yaşlar düştü ve kütüğe bakarken dudakları titredi. "Bütün sabah ona veda etmeye çalıştım. Deniyorum..." Sesi titredi ve gözlerini silmek için durakladı. "Neden onu şimdi terk etmek zorunda olduğumu açıklamaya çalışıyorum, ama biliyorsun, Renian sadece on iki yaşında ve bunu gerçekten anladığını sanmıyorum." Myron yüzünü ellerine gömdü ve ağladı.

Hadrian, Myron'un omzunu sıktı. "Seni kapıda bekleyeceğiz. İstedğin kadar zaman al."

Hadrian girişten çıktığında, Alric ona bağırdı, "Neden bu kadar uzun sürdü? Eğer bu kadar sorun çıkaracaksa, onu bırakalım gitsin."

"Onu bırakmayacağız ve ne kadar sürerse sürsün bekleyeceğiz," dedi Hadrian. Alric ve Royce birbirlerine baktılar ama hiçbir şey söylemediler.

Myron, birkaç dakika sonra tüm eşyalarını içeren küçük bir çanta ile onlara katıldı. Açıkça üzgün olmasına rağmen, atları görünce keyfi yerine geldi. "Aman Tanrım!" diye haykırdı. Hadrian, Myron'u küçük bir çocuk gibi elinden tutup benekli beyaz kısırağının yanına götürdü. At, ağırlığını bir bacağından diğerine verirken devasa vücudunu ileri geri sallıyordu ve büyük, koyu renkli gözleriyle Myron'a bakıyordu.

"Isırıklar mı?"

"Genelde ısırılmazlar," diye cevapladı Hadrian. "Gel, boynunu okşayabilirsin." "Çok... büyük," dedi Myron, yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle.

elini ağzına götürdü, sanki kusacakmış gibi.

"Lütfen, atın üstüne bin, Myron." Alric'in ses tonu sinirli olduğunu gösteriyordu.

"Onu takma kafana," dedi Hadrian. "Benim arkama binebilirsin. Ben önce bineceğim, sonra seni de çekeceğim, tamam mı?"

Myron başını salladı ama yüzündeki ifade, hiç de iyi olmadığını gösteriyordu. Hadrian ata bindi ve kolunu uzattı. Gözleri kapalı olan

Myron uzandı ve Hadrian onu yukarı çekti. Keşif sıkıca tutundu ve yüzünü iri adamın sırtına gömdü.

"Nefes almayı unutma, Myron," dedi Hadrian, atı döndürüp zikzaklı patikadan aşağı doğru yürümeye başlarken.

Sabah soğuk başlamıştı ama sonunda biraz ısındı. Yine de önceki günkü kadar keyifli değildi. Vadinin sığınağına girdiler ve göle doğru yola çıktılar. Her şey yağmurdan dolayı hala ıslaktı ve sonbaharda kahverengiye dönmüş uzun otlar, yanlarından geçerken ayaklarını ve bacaklarını ıslatıyordu. Rüzgâr artık kuzeyden esiyor ve yüzlerine çarpıyordu. Yukarıda, bir V şeklinde uçan kaz sürüsü gri gökyüzüne karşı gaga sesleri çıkarıyordu. Kış yaklaşıyordu. Myron kısa sürede korkusunu yenip başını kaldırarak etrafına bakındı.

"Sevgili Maribor, çimlerin bu kadar uzadığını bilmiyordum. Ve ağaçlar da çok uzun! Bu büyüklükte ağaçların resimlerini görmüştüm ama sanatçıların orantı konusunda beceriksiz olduklarını düşünmüştüm."

Keşif, etrafını görmek için sağa sola dönmeye başladı. Hadrian güldü. "Myron, köpek yavrusu gibi kıvrılıyorsun."

Windermere Gölü, çorak tepelerin dibinde gri metal bir havuz gibi görünüyordu. Avryn'deki en büyük göllerden biri olmasına rağmen, yuvarlak kayalıkların parmakları onu büyük ölçüde görüşten gizliyordu. Geniş açık yüzü, ıssız gökyüzünü yansıtıyordu ve soğuk ve boş görünüyordu. Birkaç kuş dışında, taşlı yarıklar üzerinde pek bir hareket yoktu.

Batı kıyısına ulaştılar. Göl tarafından pürüzsüz ve düz hale getirilmiş binlerce yumruk büyüklüğünde kaya, yürüyüp suyun sessiz dalgalanmasını dinleyebilecekleri gevşek bir parke taşı düzlüğü oluşturuyordu. Ara sıra kısa süreli yağmur yağıyordu. Yağmur damlaları sessizliği bozarken, keskin ufuk bulanıklaşıyor ve yağmur gölün yüzeyinden geçip gidiyordu. Sonra yağmur duruyor, yukarıdaki bulutlar kararsızca dönüyordu.

Royce, her zamanki gibi küçük gruba öncülük ediyordu. Gölün kuzey tarafına yaklaştığında, ötesindeki dağlara doğru uzanan, çok eski ve kullanılmayan bir yolun soluk kalıntılarını buldu.

Myron'un kıvrınması sonunda azalmıştı. Hadrian'ın arkasına oturdu ama bir süre hareket etmedi. "Myron, arkada iyi misin?" diye sordu Hadrian.

"Hmm? Oh, evet, özür dilerim. Atların yürüyüşünü izliyordum. Son birkaç kilometredir onları gözlemliyorum. Çok ilginç hayvanlar. Arka ayakları, ön ayaklarının

ayaklarının bıraktığı yere basıyor gibi görünüyor. Gerçi, sanırım onlar ayak değil, değil mi? Toynaklar! Doğru! Bunlar toynaklar! Eski Dilde *Enylina*."

"Eski Dil mi?"

"Eski imparatorluk dili. Günümüzde rahipler dışında çok az kişi biliyor. Bir nevi ölü dil. İmparatorluk döneminde bile sadece kilise ayinlerinde kullanılıyordu, ama artık modası geçti ve kimse bu dilde yazmıyor."

Hadrian, Myron'un başını sırtına yasladığını hissetti ve yolculuğun geri kalanında Myron'un uyuyup düşmemesi için onu izledi.

Göl kenarından uzaklaşıp, tırmanışla birlikte kayalık hale gelen geniş bir vadiye girdiler. İlerledikçe, Alric'e bir zamanlar yol olan bir yerde seyahat ettikleri daha da belirgin hale geldi. Yol tamamen doğal olamayacak kadar düzgündü, ancak zamanla yükseklerden kayalar düşmüş ve çatlaklar oluşmuş, bu çatlaklardan yabani otlar çıkmıştı. Yüzyıllar izlerini bırakmıştı, ama eski ve unutulmuş bir şeyin zayıf izleri kalmıştı.

Soğuk, aralıklı yağmur ve orada bulunmasının tuhaflığına rağmen, Alric görüldüğü kadar mutsuz değildi. O günkü yolculukta tuhaf bir huzur vardı. Prens, bu kadar sert hava koşullarında bu kadar sade bir yolculuk yapmamıştı ve bu durumun tuhaflığı onu büyülemişti. Uçsuz bucaksız sessizlik, loş ışık, atların nalları tarafından çıkarılan tüyler ürpertici sesler, her şey daha önce hiç yaşamadığı bir şekilde macera vaat ediyordu. En cüretkar maceraları her zaman hizmetkarları tarafından organize edilip organize edilmişti. Hiç böyle tek başına olmamıştı, hiç gerçek anlamda tehlikeye girilmemişti.

Kendini teknede bağlı bulduğunda çok öfkelenmişti. Kimse ona hiç bu kadar saygısızca davranmamıştı. Kraliyet ailesinin bir üyesine vurmak ölümle cezalandırılırdı ve bu yüzden çoğu kişi ona dokunmaktan bile kaçınırdı. Bir hayvan gibi bağlanmak, onun anlayabileceğinin ötesinde aşağılayıcı bir durumdu. Kendisine zarar gelebileceği hiç aklına gelmemişti. Her an kurtarılacağını umuyordu. Windermere'ye giderken derin ormanlara girdikçe bu umut dramatik bir şekilde azaldı.

Hayatının en kötü gecesi olduğunu söylerken ciddiydi, ama sabah yağmur dinip kahvaltı yaptıktan sonra, ancak ikinci bir rüzgar olarak tanımlayabileceği bir şey buldu. Bu

gizemli hapishaneyi ve onun ünlü mahkumunu aramak, gerçek bir macera gibi geliyordu. Belki de her şeyden çok, bu onun zihnini meşgul ediyordu. Hayatta kalmaya ve katilin kimliğini belirlemeye çalışmakla meşguldü, bu da babasının ölümünü düşünmesini engelliyordu.

Bazen at sürerken, kimse konuşmadığında ve sessizlik hakim olduğunda, zihni babasının ölümüne takılırdı. Kraliyet yatak odasına geri döner, babasının solgun yüzünü ve dudaklarının köşesindeki kurumuş kan damlasını görürdü. Alric bir şeyler hissetmeyi beklerdi. Ağlamayı beklerdi ama bu hiç gerçekleşmezdi. Hiçbir şey hissetmezdi ve bunun ne anlama geldiğini merak ederdi.

Kaleye döndüklerinde, herkes siyah giyinecek ve salonlar ağlama sesleriyle dolacaktı, tıpkı annesi öldüğünde olduğu gibi. Müzik yok, kahkaha yok, sanki güneş bir aydan fazla parlamamış gibiydi. Yas dönemi sona erdiğinde rahatlamış, neredeyse mutlu olmuştu. Bir yandan bunun için suçluluk duyuyordu, ama sanki üstünden büyük bir yük kalkmış gibiydi. Kaleye gitseydi, durum böyle olurdu: ciddi yüzler, ağlayanlar ve rahipler, onlar ilahi söylerken tabutun etrafında yürümesi için ona bir mum uzatırlardı. Çocukken bunu yapmıştı ve nefret etmişti. Alric, orada olmadığı, ulaşamadığı o keder kuyusunda sıkışıp boğulmadığı için memnundu. Ertesi gün her şeyle ilgilenecekti, ama bugün, yanında önemli kimse olmadan uzak bir yolda olduğu için minnettardı.

Royce atını durdurdu. Diğerleri atlarına iki kişi bindiği için geride kalma eğiliminde oldukları için yalnızdılar.

"Neden duruyoruz?" diye sordu Alric.

"Yol düzleşiyor, muhtemelen yaklaştık. Bunun bir tuzak olabileceğini unuttun mu?"

"Hayır," dedi prens. "Bunun farkındayım."

"İyi, o halde hoşça kalın Majesteleri," dedi Royce. Alric şaşkına döndü. "Gelmiyor musun?"

"Kız kardeşin sadece seni buraya getirmemizi istedi. Kendini öldürmek istiyorsan, bu senin sorunun. Bizim görevimiz bitti."

Alric, yabancılarla yalnız kaldığı için duyduğu yanlış memnuniyetten dolayı anında kendini aptal hissetti. Tek rehberlerini kaybetmeyi göze alamazdı, yoksa geri dönüş yolunu asla bulamazdı. Bir an düşündükten sonra, "O halde, size ve Hadrian'a resmi olarak *kraliyet muhafızları* unvanını verdiğimi söylemek için mükemmel bir zaman olduğunu düşünüyorum, artık beni öldürmeye çalışmadığınızdan eminim

Böylece kralınızın hayatını korumakla sorumlu olacaksınız."

"Gerçekten mi? Ne kadar düşüncelisiniz, Majesteleri." Royce sırtıttı. "Sanırım bu, size kralara hizmet etmediğimi söylemek için iyi bir zaman. Tabii bana para ödemedikleri sürece."

"Hayır mı?" Alric alaycı bir şekilde gülümsedi. "Peki o zaman, şöyle düşün. Essendon Kalesi'ne sağ salım dönersem, idam emrinizi memnuniyetle iptal eder ve kaleme yasadışı girişinizi affederim. Ancak, burada ölürsem veya esir alınır ve bu hapishaneye kapatılırsam, Medford'a asla geri dönemezsiniz. Amcam sizi en üst düzey katiller olarak etiketledi bile. Eminim çoktan adamlar seni aramaya çıkmıştır. Percy amcam nazik bir yaşlı beyefendi gibi görünebilir, ama inan bana, onun çirkin yüzünü gördüm ve oldukça korkutucu olabiliyor. Melengar'ın en iyi kılıç ustasıdır. Bunu biliyor muydun? Yani, hükümdara sadakat sana yetmiyorsa, beni hayatta tutmanın pratik faydalarını düşünebilirsin."

"Başkalarını, senin hayatının onlarınkinden daha değerli olduğuna ikna etme yeteneği, kral olmak için bir ön koşul olmalı."

"Ön koşul değil ama kesinlikle yardımcı oluyor," diye cevapladı Alric gülümseyerek.

"Yine de sana bir bedeli olacak," dedi Royce ve prensin gülümsemesi kayboldu. "Yüz altın diyelim."

"Yüz mü?" diye itiraz etti Alric.

"Hayatının daha az değerli olduğunu mu düşünüyorsun? Ayrıca, DeWitt böyle söz verdi, bu yüzden adil görünüyor. Ama bir şey daha var. Senin koruyucuların olacaksak, dediğimi yapman gerekecek. Yapmazsan seni koruyamam ve sadece senin aptalca küçük hayatını değil, benim geleceğimi de riske attığımız için ısrar etmek zorundayım."

Alric öfkелendi. Onların kendisine davranışlarından hoşlanmamıştı. Onun emirlerini yerine getirmekten onur duymaları gerekirdi. Üstelik, onlara ciddi suçların affını bahşediyordu, ama adam minnettarlık göstermek yerine ödeme talep ediyordu. Bu tür davranışlar tam da hırsızlardan beklediği türden davranışlardı. Yine de onlara ihtiyacı vardı. "Tüm iyi hükümdarlar gibi, bazen yetenekli danışmanların sözünü dinlememiz gerektiği anlaşılır. Sadece kim olduğumu ve Medford'a döndüğümüzde kim olacağımı unutma."

Hadrian ve Myron yetiştiğinde Royce, "Hadrian, az önce kraliyet muhafızlarına terfi ettik," dedi.

"Maaşı daha mı fazla?"

"Aslında, evet. Ayrıca daha az ağırlık yapıyor. Prens kılıcını geri ver."

Hadrian, Amrath'ın devasa kılıcını Alric'e uzattı. Alric, geniş deri kılıfı omzuna geçirdi ve silahı bağladı. Kılıç onun için çok büyüktü ve kendini biraz aptal hissetti, ama en azından giyinip ata bindiği için şimdi daha iyi göründüğünü düşündü.

“Muhafızların komutanı bunu babamdan aldı ve bana verdi —sadece iki gece önce miydi? Bu, yedi yüz yıldır kraldan prence miras kalan Tolin Essendon'un kılıcıydı. Biz Avryn'deki en eski kesintisiz ailelerden biriyiz.”

Royce attan indi ve atının dizginlerini Hadrian'a uzattı. “Öne gidip sürpriz bir şey olup olmadığını kontrol edeceğim.” Şaşırtıcı bir hızla, kambur bir şekilde koşarak uzaklaştı. Vadi gölgesine girdi ve ortadan kayboldu.

"Bunu nasıl yapıyor?" diye sordu

Alric. "Ürkütücü, değil mi?" dedi

Hadrian.

"Neyi nasıl yaptı?" Myron, göl kenarından ayrılmadan önce kopardığı bir sazlık otuna bakıyordu. "Bu şeyler harika, bu arada."

Birkaç dakika beklediler ve bir kuşun şarkısını duyunca Hadrian ilerlemelerini emretti. Yol sola, sonra sağa kıvrıldı ve sonunda gölü tekrar görebildiler. Göl artık çok aşağıda kalmıştı ve büyük, parlak bir su birikintisi gibi görünüyordu. Yol daralmaya başladı ve sonunda sona erdi. Her iki tarafta da tepeler kademeli bir eğimle yükseliyordu, ama tam önlerinde yol, birkaç yüz metre yükseklikteki dik bir uçurumda sona eriyordu.

"Yanlış yere mi geldik?" diye sordu Hadrian.

"Burası *gizli* bir hapisane olmalı," diye hatırlattı Alric.

"Ben sadece," dedi Hadrian, "burada, ıssız bir yerde olmanın *gizli* anlamına geldiğini varsaydım. Yani, hapishanenin burada olduğunu bilmesen, böyle bir yere gelir miydin?"

"Bu, imparatorluğun geriye kalan en zeki adamları tarafından yapılmışsa," dedi Alric, "bulması zor, girmesi daha da zor bir yer olması muhtemeldir."

"Efsanelere göre çoğunlukla cüceler tarafından inşa edilmiş," diye açıkladı Myron.

"Harika," dedi Royce. "Bu da bir başka Drumindor olacak."

"Birkaç yıl önce Tur Del Fur'da cüceler tarafından inşa edilmiş bir kaleye girerken sorunlar yaşamıştık," diye açıkladı Hadrian. "Hiç hoş bir durum değildi. Rahat olsak iyi olur, bu biraz zaman alabilir."

Royce kayalığı inceledi. Yolun hemen önündeki taş, sanki yeni kesilmiş gibi açıktaydı ve diğer yerlerdeki birçok çatlakta yosun ve küçük bitkiler büyürken, kayalığın yakınında hiçbiri bulunmuyordu.

"Burada bir kapı var, eminim," dedi hırsız, ellerini taşın üzerinde hafifçe gezdirerek. "Lanet cüceler. Menteşe, çatlak ya da ek yeri bulamıyorum."

"Myron," diye sordu Alric, "hapishanenin kapısını nasıl açacağımızla ilgili bir şey okudun mu? Cücelelerin bilmeceye düşkün olduklarını ve bazen seslerden, kapıları açan kelimelerden anahtarlar yaptıklarını duydum."

Myron atından inerken başını salladı.

"Kapıları açan kelimeler mi?" Royce prene şüpheyle baktı. "Bunlar dinlediğin masallar mı?"

"Görünmez bir kapı bana masal gibi geliyor," diye cevapladı Alric. "Yani uygun görünüyor."

"Görünmez değil. Kayalığı görebiliyorsun, değil mi? Sadece iyi gizlenmiş. Cüceler taşı o kadar hassas bir şekilde keserler ki, aralık göremezsin."

"Kabul etmelisin Royce," dedi Hadrian, "cüceler taşla yapabildikleri şey gerçekten inanılmaz."

Royce omzunun üzerinden ona sert bir bakış attı. "Benimle konuşma." Hadrian gülümsedi. "Royce küçük halkı pek sevmez."

"Novron adına açın!" Alric aniden emir veren bir sesle bağırdı, sesi taşlı yamaçlar arasında yankılandı.

Royce arkasını döndü ve prensi sert bir bakışla süzdü. "Bir daha bunu yapma!"

"Hiç ilerleme kaydedemiyordun. Burası bir kilise hapishanesi olduğu için, belki dini bir emirle açılabilir diye düşündüm. Myron, kapıyı açmak için kullanılan standart bir dini söz var mı? Sen bunu bilmelisin. Böyle bir şey var mı?"

"Ben Nyphron'un rahibi değilim. Rüzgar Manastırı, Maribor'un bir manastırıydı."

"Oh, doğru," dedi Alric, hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle.

"Yani, Nyphron Kilisesi'ni *biliyorum*," diye açıkladı Myron, "ama üye olmadığım için gizli şifreler, ilahiler veya benzeri şeylerden haberdar değilim."

"Gerçekten mi?" dedi Hadrian. "Siz rahiplerin Nyphron Kilisesi'nin daha fakir, küçük kardeşi gibi olduğunuzu sanıyordum."

Myron gülümsedi. "Eğer bir şey denecekse, biz daha büyük ama yine de daha fakir kardeşiz. İmparator Novron'a tapınma, imparatorun ölümünden birkaç on yıl sonra başlayan nispeten yeni bir olaydır."

"Yani siz rahipler Maribor'a taparken, Nyphronlar Novron'a mı tapıyor?"

"Yaklaşık öyle," dedi keşiş, "Nyphron Kilisesi de Maribor'a tapıyor ama Novron'a daha fazla önem veriyorlar. Temel fark, ne aradığınıza bağlı. Biz keşişler, Maribor'a kişisel bağlılığa inanıyoruz; sessiz yerlerde onun iradesini anıyoruz. Eski ritüeller ve bu sessizlik sayesinde, o bizim kalplerimizde bize sesleniyor. Maribor'u daha iyi tanımaya çalışıyoruz."

"Nyphron Kilisesi ise Maribor'un iradesini anlamaya odaklanıyor. Novron'un doğuşunun, Maribor'un insanlığın kaderini doğrudan kontrol etme arzusunu gösterdiğine inanıyorlar. Bu nedenle, siyasete çok fazla karışıyorlar. Novron'un hikayesini biliyorsun, değil mi?"

Hadrian dudaklarını büzdü. "Şey... O ilk imparatordu ve uzun zaman önce bir savaşta elfleri yendi. Bunun onu neden bir tanrı yaptığını bilmiyorum."

"Aslında değil."

"O zaman neden bu kadar çok insan ona tapıyor?"

"Novron'un, en karanlık zamanımızda bize yardım etmek için gönderilen Maribor'un oğlu olduğuna inanılıyor. Aslında altı tanrı var. Erebus, tüm tanrıların babası ve Elan dünyasını yaratan kişidir. Üç oğlu ve bir kızı vardır. En büyük oğlu Ferrol, büyü ustasıdır ve elfleri yaratmıştır. İkinci oğlu Drome, cüceleri yaratan usta zanaatkardır. En küçüğü Maribor'dur ve tabii ki insanı yaratmıştır. Hayvanları, kuşları ve denizdeki balıkları yaratan ise Erebus'un kızı Muriel'dir."

"Beş tane var."

"Evet, bir de Erebus ve Muriel'in oğlu Uberlin var."

"Karanlığın tanrısı," diye ekledi Alric.

"Evet, onu duydum, ama bekle... babasının kendi kızından bir çocuğu olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bu korkunç bir hataydı," diye açıkladı Myron. "Erebus sarhoşken öfkeyle Muriel'e tecavüz etti. Birlikteliklerinin sonucu olarak"

Uberlin doğdu."

"Aile toplantılarında çok garip bir durum olmalı, kendi kızına tecavüz etmek falan," dedi Hadrian.

"Aynen öyle. Aslında, Erebus'un öz oğulları Ferrol, Drome ve Maribor bu olay yüzünden onu öldürdüler. Uberlin babasını savunmaya çalıştığında, üçü de ona sırt çevirip yeğenlerini, yoksa *kardeşlerini* mi demeliydim, hapsettiler. Sanırım ikisi de, değil mi? Her neyse, Uberlin'i Elan'ın derinliklerine hapsettiler. Korkunç bir tecavüz sonucu doğmuş olmasına rağmen, Muriel tek oğlunu kaybetmenin acısıyla kalbi kırıldı ve kardeşleriyle bir daha konuşmayı reddetti."

"Yani şimdi yine beş tanrıya döndük."

"Tam olarak değil. Birçok insan tanrıların ölümsüz olduğuna ve ölemeyeceğine inanır. Erebus'un hala yaşadığına ve suçunun affedilmesini arayan bir adam olarak Elan'da dolaştığına inanan bazı kültler vardır."

Gün kararmaya başlamış ve rüzgâr şiddetlenerek yeni bir fırtınanın habercisi olmuştu. Atlar ürkmeye başladılar, Hadrian onları kontrol etmeye gitti. Alric ayağa kalktı ve etrafta dolaşarak bacaklarını ovuşturdu ve eyerin acıttığından şikayet etti.

"Myron?" diye seslendi Hadrian. "Onların eyerlerini çıkarmama yardım eder misin? Sanırım yakında buradan ayrılmayacağız."

"Tabii ki," dedi keşif hevesle. "Peki, bunu nasıl yapacağım?"

Hadrian ve Myron birlikte hayvanların eyerlerini ve yüklerini indirdiler ve ekipmanları küçük bir kaya çıkıntısının altına sakladılar. Myron sık sık cesaretini toplayarak hayvanların boyunlarını okşadı. Her şey yerleştirildikten sonra Hadrian, Royce'u kontrol etmeye giderken Myron'a hayvanlar için biraz ot toplamayı önerdi.

Ortağı patikada oturmuş, uçuşuma bakıyordu. Hırsız ara sıra kalkıp duvarın bir bölümünü inceliyor, sonra tekrar oturup homurdanıyordu.

"Ee? Nasıl gidiyor?"

"Cüceleri nefret ediyorum," diye cevapladı Royce. "Çoğu insan nefret eder."

"Evet, ama bir nedenim var. O piçler, benim açamadığım kutuları yapabilen tek kişiler."

"Sen açacaksın. Kolay olmayacak ve hemen olmayacak, ama açacaksın. Anlamadığım şey, Arista bizim giremeyeceğimizi bilirken neden bizi buraya gönderdi?"

Royce çömeldi, pelerini etrafına sardı. Gözleri odaklanmış haldeydi ama sinirliydi. "Hiçbir şey göremiyorum. Bir çatlak bile bulabilsem, belki... ama kapıyı bile bulamıyorken kilidi nasıl kırabilirim?"

Hadrian, onu sakinleştirmek için omzuna hafifçe vurduktan sonra, atları beslemeyi bitirip Alric'in yanına, uçurumun kenarına oturan Myron'un yanına döndü.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Alric, sesinde biraz sinirlilik vardı. "Henüz bir şey yok, bırak onu. Royce bir yolunu bulacaktır. Sadece biraz biraz zaman alacak." Hadrian dikkatini tekrar Myron'a çevirdi. "Az önce söylediklerini düşünüyordum. Uberlin bir tanrı olarak kabul ediliyorsa, neden Novron'un tanrı olmadığını söyledin? Sonuçta ikisi de tanrıların çocukları, değil mi?"

"Şey, hayır, teknik olarak o bir yarı tanrı, yarı tanrı, yarı insan. Maribor, Novron'u... Şey, biraz geriye gidelim. Tamam, Ferrol en yaşlıydı ve elfleri yarattığında, onlar yavaş da olsa tüm Elan'a yayıldılar. Drome geldiğinde, çocuklarına yeraltı dünyasının kontrolünü verdi. Bu, Maribor'un çocuklarına yer bırakmadı. Böylece insanlık, bize kalan en sefil köşelerde mücadele etmek zorunda kaldı."

"Yani elfler tüm iyi yerleri aldılar ve biz de geri kalanlarla yetinmek zorunda kaldık?"

"Bu pek adil gelmiyor," dedi Hadrian.

"Atalarımız da bundan memnun değildi. İnsanların, çok daha uzun ömürlü olan elflerden çok daha hızlı ürediğini söylemeye gerek bile yok. Bu durum, yaşam koşullarını oldukça kalabalık hale getirdi ve cüceler yüzeye sürüldüğünde durum daha da kötüleşti."

"Sürüldüler mi? Kim tarafından?"

"Tanrılar Uberlin'i yeraltı dünyasına hapsedtiklerini söylediğimi hatırlıyor musun? O da Drome, Maribor ve Ferrol gibi kendi ırkını yarattı."

"Ah... goblinler. Onların orayı nasıl daha az *ev gibi hale* getirdiklerini anlayabiliyorum
anlayabiliyorum."

"Aynen öyle. İnsanlığın sayısının artması ve cücelerın ortaya çıkmasıyla atalarımız eziliyordu. Bu yüzden Maribor'dan yardım istediler. Maribor onların yakarışlarını duydu ve kardeşi Drome'u kandırarak büyük kılıç Rhelacan'ı dövdürdü. Sonra diğer kardeşi Ferrol'u silahı büyülü hale getirmeye ikna etti. Tek ihtiyacı olan, silahı kullanacak bir savaşçıydı, bu yüzden kılık değiştirerek Elan'a geldi ve ölümlü bir kadınla yattı. Birleşmelerinden Büyük Novron doğdu. Novron, insanlığın tüm kabilelerini birleştirdi ve onları elflerle savaşa

. Rhelacan ile silahlanan Novron zafer kazandı ve böylece tüm insanlığı birleştiren Novron'un önderliğinde insanlığın hakimiyeti başladı."

"Tamam, bu mantıklı, ama Novron'u ne zaman tanrı olarak tapmaya başladık?"

"Bu, onun ölümünden sonra oldu. Nyphron Kilisesi, Novron'a insanlığın kurtarıcısı olarak saygı göstermek için kuruldu. Yeni kurulan kilise, imparatorluğun resmi dini oldu, ancak imparatorluk başkenti Percepliquis'ten uzaklaştıkça, insanlar eski gelenekleri hatırladılar ve her zaman olduğu gibi Maribor'a tapınmaya devam ettiler."

"Yani siz, Maribor Rahipleri, değil mi?" Myron başını salladı.

Tartışmaları sürerken, fırtına bulutları oluşmaya devam etti, gökyüzünü kapladı ve vadiyi kararttı. Geriye kalan ışık tuhaf bir renk tonundaydı ve manzaraya gerçeküstü bir hava katıyordu. Kısa süre sonra rüzgâr geçidi süpürmeye başladı ve havaya toz kaldırdı. Uzaklarda gök gürültüsünün düşük uğultusu yankılanıyordu.

"Kapıda bir gelişme var mı, Royce?" diye seslendi Hadrian. Sırtını kayaya dayayarak dinleniyor, bacaklarını uzatmış, botlarının uçlarını birbirine vuruyordu. "Çünkü yine soğuk ve yağışlı bir gece geçireceğiz gibi görünüyor, ama bu sefer sığınacak bir yerimiz yok."

Royce anlaşılmaz bir şey mırıldandı.

Aşağıda, vadinin duvarlarıyla çevrili gölün yüzeyi, gökyüzüne bakan bir ayna gibi parlıyordu. Uzaklarda şimşek çaktıkça, ara sıra parlak bir şekilde ışıldıyordu.

Royce yine homurdandı. "Ne dedin?" diye sordu Hadrian.

"Az önce söylediğin şeyi düşünüyordum. Arista, giremeyeceğimizi bilseydi neden bizi buraya göndersin ki? Girebileceğimizi düşünmüş olmalı; belki ona göre bu çok açıktı."

"Belki de sihirli bir şeydir," dedi Alric, pelerinini daha sıkı çekerek.

"Büyülü sözleri bırak," dedi Royce. "Kilitler mekaniktir. İnan bana. Bu konuda bir iki şey bilirim. Cüceler çok zeki ve çok yeteneklidir, ama sesle açılan kapılar yapmazlar."

"Arista biraz yapabildiğinden bahsettim, belki onun için içeri girmek kolaydı."

"Neyi yapabilir?" diye sordu Hadrian.

"Büyü."

"Kız kardeşin cadı mı?" diye sordu Myron, rahatsız olmuş bir şekilde.

Alric güldü. "Evet, öyle denebilir, ama bunun onun sihirli yetenekleriyle pek ilgisi yok. Birkaç yıl Sheridan Üniversitesi'ne gitti ve sihir teorisi öğrendi. Çok başarılı olamadı, ama birkaç şey yapabiliyordu. Örneğin, odasının kapısını sihirle kilitliyor ve sanırım bir erkekle ilgili bir anlaşmazlık yüzünden kontes Amril'i hasta etti. Zavallı Amril bir hafta boyunca vücudu çıbanlarla kaplıydı."

Royce Alric'e baktı. "Kapısını sihirle kilitlemek ne demek?"

"Hiç kilit takılmamış, ama onu sadece o açabilir." "Kız kardeşinin kapısını açtığını hiç gördün mü?"

Alric başını salladı. "Keşke görseydim."

"Myron," dedi Royce, "hiç sıra dışı kilitler veya anahtarlar hakkında bir şey okudun mu? Belki cücelerle ilgili bir şey?"

"*Iberius ve Dev* hikayesi var, Iberius cüceler tarafından dövülmüş bir anahtarla devin hazine sandığını açıyor, ama anahtar sihirli değildi, sadece büyüktü. Ayrıca *Unutulmuş Efsane'de*, takan kişi ölene kadar kilidi açılmayan Liem'in Yaka Zinciri var. Sanırım bu pek yardımcı olmuyor, değil mi? Hmm... bir düşünüyüm... belki de mücevher kilitleriyle bir ilgisi vardır."

"Gemlocklar mı?"

"Onlar da sihirli değiller, ama cüceler tarafından icat edildiler. Diğer taşlarla etkileşime girerek ince titreşimler yaratan mücevherlerdir. Mücevher kilitleri genellikle birkaç kişinin aynı kilitli kutuyu açması gerektiğinde kullanılır. Tek ihtiyaçları olan şey, eşleşen bir mücevherdir. Özellikle değerli kutular için, rezonansı değiştiren özel bir kesim gerektiren kilitler olabilir. Gerçekten yetenekli mücevherciler, mevsimlere göre değişen bir kilit yapabilirlerdi, böylece farklı mücevherler yılın farklı zamanlarında kilidi açabilirdi. Bu, doğum taşları fikrinin doğmasına neden oldu, çünkü belirli taşlar belirli zamanlarda daha güçlüdür. Ben..."

"Yeter," diye Royce sözünü kesti.

"Ne oldu?" diye sordu Alric. Royce göğüs cebine uzandı ve koyu mavi bir yüzük çıkardı. Alric ayağa fırladı. "Bu babamın yüzüğü. Ver onu bana!"

"Peki," dedi Royce ve yüzüğü prene doğru fırlattı. "Kız kardeşin, hapishaneye vardığımızda yüzüğü sana geri vermemizi söyledi."

"Öyle mi?" Alric şaşırmış görünüyordu. Yüzüğü parmağına taktı, ama kılıcı gibi yüzük de tam uymadı ve mücevherin ağırlığıyla parmağında dönüp durdu. "Onu aldığını sanıyordum. Üzerinde kraliyet mührü var. Onu soyluları toplamak, kanunlar çıkarmak veya kendini yönetici ilan etmek için kullanabilirdi. Onunla her şeyi kontrol altına alabilirdi."

"Belki de doğruyu söylüyordu," dedi Hadrian.

"Aceleci kararlar vermeyelim," diye uyardı Royce. "Önce bunun işe yarayıp yaramadığını görelim. Kız kardeşin, hapishaneye girmek için yüzüğe ihtiyacın olacağını söyledi. Seni kral olarak tanıtmak için söylediğini sanmıştım, ama sanırım biraz daha gerçek anlamda söylemiş. Eğer haklıysam, yüzükle taşa dokunmak dev kapıların açılmasına neden olacak."

Hepsi dramatik olayı bekleyerek Alric'in yanındaki uçurumun kenarında toplandılar.

"Hadi Alric, yap şunu."

Yüzüğü, mücevher üstte kalacak şekilde çevirdi, yumruğunu sıktı ve onu kayaya dokundurmaya çalıştı. Bunu yaparken eli kayanın içine kayboldu. Alric geri çekildi ve çığlık atarak geriye doğru döndü.

"Ne oldu?" diye sordu Royce. "Acıdı mı?"

"Hayır, sadece biraz soğuk hissettim ama dokunamıyorum." "Tekrar dene," dedi Hadrian.

Alric bu öneriden hiç memnun görünmüyordu ama yine de başını salladı. Bu sefer daha fazla bastırdı ve tüm grup, elini geri çekmeden önce bileğinin üstüne kadar duvarın içine kaybolduğunu izledi.

"Büyüleyici," diye mırıldandı Royce, kayalığın sert taşını hissederek. "Bunu beklemiyordum."

"Bu, onun tek başına girmesi gerektiği anlamına mı geliyor?" diye sordu Hadrian.

"Tek başıma sert taşın içine girmek istediğimden emin değilim," dedi Alric, sesinde korku vardı.

"Eh, başka seçeneğin olmayabilir," diye yanıtladı Royce, "tabii hala büyücüyle konuşmak istiyorsan. Ama henüz pes etmeyelim. Yüzüğü bana bir dakika ver."

Daha önce yüzüğü çok isteyen Alric, şimdi onu teslim etmekten hiç çekinmiyordu. Royce yüzüğü parmağına taktı ve elini kayalığa bastırduğunda, Alric'inki gibi kolayca dağın içine girdi. Royce elini geri çekti, sonra yüzüğü çıkardı ve elinde tuttu.

sol eliyle, sağ eliyle uzandı. Bir kez daha, eli taşın içinden geçti.

"Yani prens olmak zorunda değilsin ve onu takmak zorunda da değilsin. Sadece ona dokunman yeterli. Myron, mücevherin bir titreşim yarattığına dair bir şey söylememiş miydin?"

Myron başını salladı. "Belli taş türleriyle belirli bir rezonans yaratıyorlar."

"El ele tutuşmayı deneyin," diye önerdi Hadrian.

Alric ve Royce bunu yaptı ve bu sefer ikisi de taşı delebildi. "İşte bu," dedi Royce. "Son bir test. Herkes el ele tutuşsun. dördümüzle de işe yaradığından emin olalım." Hepsi el ele tutuştu ve her biri kayalığın yüzeyini delebildi. "Herkes, zinciri kırmadan önce ellerini çekmeyi unutmasın."

"Tamam, devam etmeden önce bazı kararlar almamız gerekiyor. Daha önce bazı olağandışı şeyler gördüm ama bunun gibi bir şey görmedim. Oraya girsek bize ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Peki, Hadrian, ne düşünüyorsun?"

Hadrian çenesini ovuşturdu. "Kesinlikle riskli. Son zamanlarda yaptığım bazı seçimleri düşünersek, bu kararı sana bırakacağım. Gitmemiz gerektiğini düşünüyorsan, benim için sorun yok."

"İtiraf etmeliyim ki," diye yanıtladı Royce, "merakım uyandı, bu yüzden hala devam etmek istiyorsan Alric, seninle birlikte geleceğiz."

"Tek başıma gitmek zorunda kalsaydım, reddederdim," dedi Alric. "Ama ben de merak ediyorum."

"Myron?" diye sordu Royce.

"Atlar ne olacak? Onlar iyi olacak mı?" "Eminim iyi olacaklardır."

"Peki ya geri dönmezsek? Açlıktan ölecekler, değil mi?" Royce iç geçirdi. "Ya biz ya onlar. Seçim yapman gerekecek."

Myron tereddüt etti. Gök gürültüsü ve şimşekler gökyüzünü yırttı ve yağmur yağmaya başladı. "Onları çözssek olmaz mı, böylece geri dönmezsek..."

"Ölümümüzü varsayarak plan yapmaya niyetim yok. Döndüğümüzde atlara ihtiyacımız olacak. Onlar kalacak, sen de kalacak mısın?"

Rüzgâr, keşişin yüzüne yağmur sıçrattırken, o atlara son bir kez baktı. "Gideceğim," dedi sonunda. "Umarım onlar iyi olurlar."

"Tamam," dedi Royce, "şöyle yapacağız. Ben ilk gireceğim, yüzüğü takacağım. Alric arkamdan girecek, sonra Myron ve Hadrian

. İçeri girdiğimizde zinciri ters sırayla kıracağız: nce Hadrian, sonra Myron ve en son Alric. Benim girdiğim yerden girin ve beni geçmeyin. Kimsenin tuzakları tetiklemesini istemiyorum. Sorusu olan var mı?"

Myron hariç herkes başını salladı. "Bir saniye bekleyin," dedi ve ekipmanlarını sakladıkları yere doğru koşarak gitti. Manastırdan getirdiği fener ve ıra setini aldı ve bir an durup atların ıslak burunlarını bir kez daha okşadı. "Hazırım," dedi gruba geri döndüğünde.

"Tamam, başlıyoruz, herkes sıkı tutunsun ve beni takip etsin," dedi Royce, zincirlerine yeniden katılıp ilerlerken. Tek tek kaya uurumundan geçtiler. Hadrian sonuncuydu. Bariyer omzuna ulaştığında, sanki yüzüyormuş gibi derin bir nefes aldı ve başını taşın içine daldırdı.

BÖLÜM 5

ESRAHADDON

Tamamen karanlığa girdiler. Hava kuru, durgun ve bayatdı. Tek ses, giysilerinden damlayan yağmur suyundan geliyordu. Hadrian, Myron'un elini bırakmadan önce bariyeri tamamen geçtiğinden emin olmak için birkaç adım attı. "Bir şey görüyor musun, Royce?" diye fısıldadı, sesi o kadar kısık ki neredeyse duyulmuyordu.

"Hayır, hiçbir şey. Myron fenerini yakana kadar herkes kıpırdamadan dursun." Hadrian, Myron'un karanlıkta bir şeyler kurcaladığını duyabiliyordu. Kafasını eğdi odaklanacak bir şey arıyordu ama boşuna. Hiçbir şey yoktu. Gözleri kapalı da olabilirdi. Myron, çıra pedindeki küçük metal kolu kazıdı ve keşişin kucağında bir kıvılcım patlaması oldu. Alevin ışığında Hadrian, karanlıktan bakan yüzler gördü. Kısa bir süre göründüler ve sönük ışıkla birlikte kayboldular.

Myron pedini tekrar kazıdığına kimse kıpırdamadı veya konuşmadı. Bu sefer çıra tutuştu ve keşiş fenerin fitilini yaktı. Işık, sadece beş fit genişliğinde dar bir koridoru ve karanlıkta kaybolan yüksek bir tavanı ortaya çıkardı. Her iki duvar da, sanki gri bir perdenin diğer tarafında duran insanlar onları görmek için öne doğru eğilmiş gibi, yüzlerin oyulmuş heykelleriyle kaplıydı. Sanki taşta sonsuza kadar donmuş bir ıstırap anında yakalanmış gibi, korkunç ve ürkütücü yüzleri, ağzı açık ve çılgın gözlerle gruba bakıyordu.

"Işığı uzat," diye emretti Royce yumuşak bir sesle.

Fener Myron'dan Royce'a geçerken, ışığı daha fazla yüze parladı. Hadrian'a, sanki davetsiz misafirlere bağırıyormuş gibi geldi, ama koridor sessiz ve hareketsizdi. Bazı figürlerin gözleri korkuyla açılmıştı, bazılarının ise gözleri sıkıca kapalıydı, belki de bakmaya dayanamayacak kadar korkunç bir şeyi görmemek için.

"Birisi dekorasyon konusunda kesinlikle morbid bir zevke sahipmiş," dedi Royce, fenerini alarak.

"Sadece oyma oldukları için şükrediyorum. Onları duyabilseydik ne olurdu, bir düşün," dedi Alric.

"Onların oyma olduğunu nereden çıkardın?" diye sordu Hadrian, parlayan gözlü bir kadının burnuna dikkatlice dokunmak için elini uzattı. Sıcak bir cilt bekliyordu, ama parmakları soğuk taşla karşılaştığında minnettar oldu. "Belki de mücevherlerini çok erken bırakmışlardır."

Royce fenerini yüksekte tuttu. "Geçit devam ediyor." "Daha fazla yüz mü?" diye sordu Alric.

"Daha fazla yüz," diye onayladı hırsız.

"En azından yağmurdan kurtulduk," dedi Hadrian, neşeli görünmeye çalışarak. "Hâlâ geri dönebiliriz..." Arkasını döndüğünde şok oldu. Koridor arkalarında sonsuz gibi uzanıyordu. "Az önce geçtiğimiz duvar nerede?" Bir adım attı ve elini uzattı. "Bu bir illüzyon değil. Koridor uzayıp gidiyor." Hadrian geri dönüp Royce'un koridorun kenarlarına bastırıldığını gördü. Dışarıdaki duvardan farklı olarak, eli yüzeyi delip geçmedi.

"Bu işleri zorlaştıracak," diye mırıldandı hırsız.

"Başka bir çıkış yolu olmalı, değil mi?" diye sordu Alric, sesi biraz titriyordu.

Hırsız arkasına, sonra önüne baktı ve iç geçirdi. "Girdiğimiz yönde ilerlesek iyi olur. Al, Alric, yüzüğünü geri al, ama burada sana ne faydası olur bilmiyorum."

Royce onları koridordan aşağıya götürdü. Şüpheli görünen her şeyi kontrol edip denedi. Geçit sonsuza kadar sürecekmiş gibi uzayıp gidiyordu. Koridor tamamen düz ve düzgün görünse de, Hadrian cücelerin fark edilemeyecek bir eğri inşa edip koridoru bir daire oluşturacak şekilde geri döndürdüklerini merak etmeye başladı. Ayrıca Myron'un fenerinde kalan yağ miktarı da onu endişelendiriyordu. Çok geçmeden yine tam bir karanlığa gömüleceklerdi.

Çevrelerindeki manzaranın tekdüzeliği, ne kadar süredir yürüdüklerini tam olarak tahmin etmelerini imkansız kılıyordu. Bir süre sonra, uzaktan parıldayan bir şey belirdi. Küçük bir ışık sallanıp duruyordu. Işık yaklaşırken, keskin ve kararlı ayak seslerinin yankısı da ona eşlik ediyordu. Sonunda Hadrian, elinde bir lamba taşıyan figürü seçebildi. Uzun boylu ve zinde biriydi ve uzun kapüşonlu bir zırh giyiyordu. Bunun üzerinde, lamba ışığında parıldayan kırmızı ve altın renkli bir tabard vardı. Tabardın üzerinde, dört parçaya bölünmüş ve her iki yanında savaşılan aslanların desteklediği, göksel bir taç ve mücevherli bir asayı tasvir eden kraliyet arması vardı.

kalkanın üzerinde, her iki yanında savaşan aslanlar tarafından desteklenen, kraliyet arması vardı. Yanında, dekoratif detaylara sahip cilalı bir kılıç ve başında, altın sarmaşık süslemeli, zarif bir şekilde oyulmuş sivri uçlu gümüş bir miğfer vardı. Miğferin altında bir çift koyu renkli göz ve daha da koyu bir bakış vardı.

"Neden buradasınız?" Sesi sitemkar ve tehditkardı.

Royce cevap vermeden önce bir süre durakladı. "Mahkûmu görmek için buradayız."

"Bu yasak," diye sertçe cevap verdi. "O halde

Esrahaddon hala hayatta mı?" diye sordu Alric.

"*O ismi ağzına alma!*" diye bağırdı nöbetçi. Omzunun üzerinden karanlığa gergin bir bakış attı. "Burada değil, burada *hiç* olmadı. Buraya gelmemeliydiniz."

"Öyle olabilir ama biz buradayız ve Esra'yı, mahkumları görmemiz gerekiyor," diye cevapladı Royce.

"Bu mümkün değil."

"Mümkün kılın," diye emretti Alric. Sesi yüksek ve emrediciydi. Diğerlerinin arkasından çıktı. "Ben Melengar Kralı Alric, bulunduğunuz bu toprağın efendisiyim. Kendi krallığının sınırları içinde neyin mümkün olup neyin mümkün olmadığını bana sen söylemeyeceksin."

Nöbetçi bir adım geri attı ve Alric'e eleştirel bir bakış attı. "Sizin bir tacınız yok, *Kral*."

Alric kılıcını çekti. Boyutuna rağmen, kılıcı ustaca kullanarak ucu nöbetçiye doğrulttu. "Taçta eksik olanı, kılıçla fazlasıyla telafi ediyorum."

"Kılıç sana fayda sağlamaz. Burada yaşayan hiç kimse artık ölümden korkmuyor." Hadrian, nöbetçinin sözlerinin ağırlığından mı yoksa kılıcın ağırlığından mı olduğunu anlayamadı, ama Alric kılıcını indirdi. "Rütbenin kanıtı var mı?"

Alric yumruklu elini uzattı. "Bu Melengar'ın mührü, Essendon Hanesi'nin sembolü ve bu krallığın amblemi."

Nöbetçi yüzüğe baktı ve başını salladı. "Eğer bu krallığın hükümdarıysanız, girmeye hakkınız var. Ama şunu bilin: burada büyü iş başında. Beni yakından takip etseniz iyi olur." Arkasını döndü ve geldiği yoldan geri götürdü onları.

"Nöbetçinin üzerindeki amblemi tanıdın mı?" Hadrian, onu takip ederken Myron'a fısıldadı.

"Evet, bu Novronian İmparatorluğu'nun arması, Percepliquis İmparatorluk Şehir Muhafızları tarafından kullanılıyor. Çok eskidir."

Rehberleri onları yüzlerle dolu koridordan çıkardı ve Hadrian buradan kurtulduğu için minnettardı. Koridor, doğal taştan oyulmuş ve aynı taştan sütunlarla desteklenen tonozlu tavanı olan devasa bir mağaraya açılıyordu. Duvarları süsleyen meşaleler muhteşem bir alanı aydınlatıyordu. Medford'un tamamını içine alabilecek kadar büyük görünüyordu. Uçurumları geçen dar köprülerden geçerek ve dalları yukarıdaki dağı destekleyen büyük ağaçlar gibi yükselen açık kemerlerden geçerek mağarayı geçtiler.

Ahşap, kumaş veya deri gibi malzemelerin izi yoktu. Her şey - sandalyeler, banklar, masalar, raflar ve kapılar - taştan yapılmıştı. Kayadan oyulmuş devasa çeşmeler, görünmeyen kaynaklardan gelen suyla gürültüyle akıyordu. Duvarlar ve zeminler, duvar halıları ve kilimlerle süslenmemişti. Bunun yerine, taşın neredeyse her santimetrekaresi, karmaşık desenlerden oluşan garip sembollerle oyulmuştu. Bazıları kaba bir el ile oyulmuşken, diğerleri pürüzsüz bir şekilde yontulmuştu. Bazen, Hadrian gözünün ucuyla, oyulmuş işaretlerin yanlarından geçerken değiştiğini gördüğünü sandı. Yakından baktığında, bunun bir yanılsama olmadığını fark etti. Değişiklikler, örümcek ağlarının geçtikten sonra hareket etmesi gibi, çok ince idi.

Daha derine ilerlediler ve eskortları durmadan ya da tereddüt etmeden yürümeye devam etti. Hızlı adımlarla yürüdü, bu da zaman zaman en kısa bacakları olan Myron'un yetişmek için koşmasına neden oldu. Ayak sesleri taş odanın sert duvarlarından yankılandı. Hadrian'ın duyduğu tek diğer sesler, gizli konuşmaların uzak fısıltılarıydı, ancak kelimeleri ayırt edemeyecek kadar zayıftı. Seslerin görünmeyen bir köşedeki sakinlerden mi geldiği, yoksa taşın bir hilesi mi olduğu anlaşılamıyordu.

Daha ileride, yol boyunca nöbet tutan muhafızlar görünmeye başladı. Çoğu rehberleriyle aynı kıyafetleri giymişti, ancak hapishanenin daha derinlerinde bulunan diğerleri, üzerinde kırık bir taç sembolü bulunan siyah zırhlar giyiyordu. Kötü görünümlü miğferler, mükemmel bir dikkatle duran muhafızların yüzlerini gizliyordu. Hiçbiri hareket etmiyor ya da tek kelime etmiyordu.

Hadrian, Myron'a bu adamların giydiği amblemi sordu.

"Bu arma, eski Seret Şövalyeleri tarikatı tarafından kullanılıyor," diye açıkladı keşiş sessizce. "Bu tarikat, sekiz yüz yıl önce, Patriark Linnev tarafından kayıp Novron'un varisini bulma görevini üstlenen Lord Darius Seret tarafından kuruldu.

kırık taç, yeniden kurmaya çalıştıkları parçalanmış imparatorluğu simgeliyor."

Sonunda Hadrian'ın nihai varış noktaları olduğunu düşündüğü yere ulaştılar. Uzak duvarda inanılmaz derecede yüksek bir kapının hakim olduğu oval bir odaya girdiler. Taştan oyulmuş kapı, doğada organik görünen, parlak bir dizi ince örümcek ağı benzeri desenlerle süslenmişti. Bir yaprağın damarları veya yayılan köklerin narin, kıvrımlı dalları gibi, kapı çerçevesi gölgelerin içinde kaybolana kadar uzanıyordu. Kapının her iki yanında, eğimli taşa derin oyulmuş runlarla kaplı etkileyici obeliskler duruyordu. Bunlar ile kapı arasında, yüksek kaidelere monte edilmiş mangallarda mavi alevler yanıyordu.

Bir adam, altı fit yüksekliğinde, karmaşık kıvrımlı desenlerle zarif bir şekilde oyulmuş taş masanın arkasında yükseltilmiş bir sandalyede oturuyordu. Çalışma masasının iki yanında, bir insanın boyunun iki katı yüksekliğinde, fiçı kalınlığında mumlar yanıyordu. Yanlarından o kadar çok erimiş mum damlası akıyordu ki, Hadrian bunların bir zamanlar büyük kapı kadar uzun olabileceğini düşündü.

Rehberleri, o ana kadar siyah tüylü bir kalemle kocaman bir deftere bir şeyler yazmakla meşgul olan memura "Ziyaretçiler" diye seslendi. Adam işinden başını kaldırdı. Gri sakalı yere kadar uzanıyordu. Derin kırışıklıklarla dolu yüzü, eski bir ağacın kabuğu gibi görünüyordu.

"Adlarınız nedir?" diye sordu memur.

"Ben Alric Brendon Essendon, Melengar Kralı, Krallığın Efendisi Amrath Essendon'un oğluyum ve mahkumla görüşmek istiyorum."

"Diğerleri?" Katip diğerlerine doğru işaret etti.

"Onlar benim hizmetkarlarım, kraliyet muhafızları ve papazım."

Memur koltuğundan kalktı ve her birini daha ayrıntılı incelemek için öne eğildi. Her birinin gözlerine bir an baktıktan sonra koltuğuna geri döndü. Tüy kalemini mürekkebe batırdı ve yeni bir sayfaya geçti. Birkaç dakika yazdıktan sonra, "Neden mahkumla görüşmek istiyorsunuz?" diye sordu. Kalemini hazır tutarak cevap bekledi.

"Benim işim seni ilgilendirmez," diye cevapladı Alric kral gibi bir sesle.

"Öyle olabilir; ancak bu mahkum beni ilgilendiriyor ve eğer siz Onunla olan ilişkilerim *benim işimdir*. Amacınızı bilmeliyim, yoksa kral olsanız bile size giriş izni vermeyeceğim.

Alric, bir süre memura baktıktan sonra pes etti. "Ona babamın ölümüyle ilgili sorular sormak istiyorum."

Memur bir an düşündü, sonra büyük kitabın sayfasına kalemini sürdü. Bitirdiğinde başını kaldırdı. "Peki. Hücreye girebilirsiniz ama kurallarımıza uymalısınız. Bunlar sizin güvenliğiniz için. Konuşmak istediğiniz adam sıradan bir adam değil. O bir şey, kadim bir kötülük, burada başarıyla hapsettiğimiz bir iblis. Her şeyden önce, onu hapsetmeye kararlıyız. Tahmin edebileceğiniz gibi, kaçmayı çok istiyor. Kurnazdır ve sürekli bizi sınar. Sürekli bir zayıflık, bir gedik, bir çatlak arar.

"İlk olarak, doğrudan onun tutulduğu yere giden yolu takip edin; oyalanmayın. İkincisi, galeride kalın; kafesine inmeye çalışmayın. Üçüncüsü - ve bu en önemlisi - onun istediği hiçbir şeyi yapmayın. Ne kadar önemsiz görünürse görünsün. Onun sizi kandırmasına izin vermeyin. O zeki ve kurnazdır. Ona sorularınızı sorun; sonra gidin. Bu kurallardan sapmayın. Anladınız mı?" Alric başını salladı. "O zaman Novron sana merhamet etsin."

Tam o anda, büyük kapılar ortadaki dikişten ayrıldı ve yavaşça açılmaya başladı. Taşların birbirine sürtünmesinden çıkan yüksek ses yankılandı ve sonunda kapılar tamamen açıldı. Kapıların ötesinde, bir uçurumu aşan uzun bir taş köprü uzanıyordu. Köprü bir metre genişliğinde ve cam kadar pürüzsüzdü, kalınlığı da bir parşömen kağıdından fazla değildi. Köprünün uzak ucunda siyah bir kaya sütunu yükseliyordu. Ada gibi bir kule, dünyayla tek görünür bağlantısı narin köprüydü.

"Fenerinizi bırakabilirsiniz. Ona ihtiyacınız olmayacak," dedi memur. Royce başını salladı ama yine de feneri elinde tuttu.

Kapıdan geçerken Hadrian, binlerce sesin hüzünlü bir ağıtta birleştiği gibi, şarkı söyleme gibi bir ses duydu. Üzücü, baskıcı müzik, hayatının en kötü anılarını hatırlattı ve onu, kararlılığını sarsacak kadar büyük bir mutsuzlukla doldurdu. Ayakları ağırlaşmış, ruhu soğumuştur. İlerlemek bir çaba haline geldi.

Grup eşiği geçtiğinde, büyük kapılar gürültülü bir patlama ile kapanmaya başladı. Oda iyi aydınlatılmıştı, ancak ışığın kaynağı belli değildi. Uçurumun yüksekliğini veya derinliğini tahmin etmek imkansızdı. Her ikisi de boşluğa uzanıyor gibi görünüyordu.

"Diğer hapishaneler de *böyle mi*?" diye sordu Myron, köprüden yavaşça ilerlerken sesi titriyordu.

"Bunun benzersiz olduğunu tahmin ediyorum," diye cevapladı Alric.

"İnanın bana, hapishaneleri iyi bilirim," dedi Royce. "Bu eşsizdir."

Grup, köprüyü geçerken sessizliğe büründü. Hadrian arkada kalmış, adımlarına konsantre olmuştu. Köprünün ortasında durup diğerlerini kontrol etmek için kısa bir süre yukarı baktı. Myron, ip cambazı gibi kollarını yanlara açmıştı. Alric, yarı çömelmiş halde, her an emeklemeye başlayacakmış gibi ellerini uzattı. Royce ise başını yukarı kaldırmış, rahat adımlarla ilerliyor ve sık sık sağa sola dönerek çevreyi inceliyordu.

Görünüşüne rağmen köprü sağlamdı. Köprüyü başarıyla geçerek kara kulenin küçük kemerli açıklığına ulaştılar. Köprüden indikten sonra Royce, Alric'e döndü. "Orada kimliğinizi oldukça açık bir şekilde ortaya koydunuz, Majesteleri," dedi, hükümdarı azarlayarak. "İçeri girip 'Hey, ben yeni kralım, gelin beni öldürün' diye bağıracağınız bir plan hakkında konuştuğumuzu hatırlamıyorum."

"Burada suikastçılar olduğunu düşünmüyorsun, değil mi? Bunun bir tuzak olduğunu düşündüğümü biliyorum, ama şu yere bir bak! Arista bunu asla ayarlayamazdı. Yoksa gerçekten başkalarının da bizim girdiğimiz aynı uçurum kapısından içeri sızabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Benim düşündüğüm, gereksiz risk almaya gerek olmadığı." "Gereksiz risk mi? Ciddi misin? Kim bilir ne kadar derin bir uçurumun üzerinde, "Suikastçılar en son endişeleneceğimiz şey."

"Seni koruyanlara her zaman bu kadar sorun çıkarır mısın?"

Alric'in tek cevabı küçümseyen bir bakıştı.

Kemerli geçit, dar bir tünel koridora açılıyordu ve bu koridor da sonunda büyük, yuvarlak bir odaya çıkıyordu. Amfitiyatro gibi düzenlenmiş galeride, aşağıya inen merdivenler ve her biri bir öncekinden daha alçak olan halka şeklinde yerleştirilmiş taş banklar vardı. Bu düzen, tüm dikkati odanın girintili merkezine odaklıyordu. Merdivenlerin altında bir balkon vardı ve ondan yirmi fit aşağıda dairesel bir sahne uzanıyordu. Merdivenlerden indikten sonra Hadrian, sahnede tek bir sandalye ve üzerinde oturan bir adam dışında hiçbir şey olmadığını gördü.

Yüksekten gelen yoğun bir beyaz ışık, oturan figürü aydınlattı. Çok yaşlı görünmüyordu, omuzlarına kadar uzanan koyu renkli saçlarında sadece birkaç gri tel vardı. Belirgin alnının altından karanlık, düşünceli gözler bakıyordu. Yüksek elmacık kemiklerini bozan hiçbir sakal yoktu, bu Hadrian'ı şaşırttı, çünkü tanıdığı birkaç büyücü ve sihirbaz, mesleklerinin bir işareti olarak uzun sakal bırakırlardı.

muhteşem bir cüppe giyiyordu, rengini Hadrian tam olarak belirleyemedi. Giysi koyu mavi ile duman grisi arasında bir renkte parıldıyordu, ancak kıvrımları ve kırıxıklıkları olan yerlerde zümrüt yeşili, hatta bazen turkuaz gibi görünüyordu. Adam cüppesini etrafına sararak oturmuş, elleri kıvrımların arasında kaybolmuş, kucağına koymuştu. Heykel gibi hareketsiz oturuyordu, onların varlığından haberdar olduğuna dair hiçbir işaret vermiyordu.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye fısıldadı Alric.

"Sen konuş onunla," diye cevapladı Royce.

Prens düşünceli bir şekilde etrafına baktı. "Aşağıdaki adam gerçekten bin yaşında olamaz, değil mi?"

"Bilmiyorum. Burada her şey mümkün görünüyor," dedi Hadrian.

Myron odanın içinde ve görünmeyen tavana doğru baktı, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "O şarkı... bana manastırı, yangını hatırlatıyor, sanki onları tekrar duyabiliyormuşum gibi... çığlıklarını." Hadrian nazikçe elini Myron'un omzuna koydu.

"Boş ver," dedi Royce keşişe ve sonra Alric'e dönüp sert bir bakış attı. "Onunla konuşmalısın. Konuşana kadar buradan ayrılamayız. Hadi, buraya öğrenmek için geldiğin şeyi sor."

"Ne diyeyim? Yani, eğer o gerçekten Eski İmparatorluğun bir büyücüsü ise, eğer gerçekten son imparatora hizmet etmişse, ona nasıl yaklaşıyım?"

"Ne yaptığını sor bakalım," dedi Hadrian. Alric buna sırtıarak karşılık verdi. "Hayır, ciddi, aşağıya bak. Sadece o ve bir sandalye var. Kitabı yok, kartı yok, hiçbir şeyi yok. Geçen kış yoğun kar yağışı sırasında The Rose and Thorn'da kapalı kaldığımda sıkıntıdan deliye dönmüştüm. Sence o sandalyede *bin yıl* boyunca nasıl oturup durdu?"

"Peki sen o sesi o kadar süre dinleyerek nasıl delirmemişsin?" diye ekledi Myron.

"Tamam, bir şey buldum." Alric büyücüye dönerek, "Affedersiniz, efendim," dedi. Sandalyedeki adam yavaşça başını kaldırdı ve yukarıdan gelen parlak ışığa tepki olarak gözlerini kırptı. Yorgun görünüyordu, gözleri bitkin. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Ben Alric Ess..."

"Kim olduğunu çok iyi biliyorum," diye sözünü kesti Esrahaddon. Sesi rahat ve sakindi, tonu nazik ve yatıştırıcıydı. "Senin sinlisterin nerede?"

"Ne?"

"Sinlisterin, Arista?"

"Ah, kız kardeşim."

"Kız kardeşin," büyücü dikkatlice tekrarladı ve başını sallayarak iç geçirdi.

"O burada değil."

"Neden gelmedi?"

Alric nce Royce'a, sonra Hadrian'a baktı.

"Bizim onun yerine gelmemizi istedi," diye cevapladı Royce.

Hırsıza bakarak büyücü sordu, "Peki sen kimsin?" "Ben mi?"

Ben hiç kimseyim," diye cevapladı Royce.

Esrahaddon hırsıza gözlerini kısarak baktı ve bir kaşını kaldırdı. "Belki, belki de değil."

"Kız kardeşim buraya gelip seninle konuşmamı söyledi," dedi Alric, büyücünün dikkatini tekrar kendisine çekerek. "Nedenini biliyor musun?"

"Seni göndermesini ben istedim."

"Buraya kilitli olduğun için iyi bir numara," dedi Hadrian.

"*Temiz mi?*" diye sordu Esrahaddon. "Bunun temiz bir şey olduğunu mu düşünüyorsun? Çünkü ben bu konuda hiçbir pislik görmüyorum." Dört adam şaşkın bakışlarla cevap verdi. "Bu üzerinde durulacak bir konu değil. Arista, bu karanlık delikte güneşin geçişini belirlemek zor olsa da, bir yıldan fazla bir süredir beni varlığıyla onurlandırıyor. Kendini sanat ğrencisi olarak görüyor, ama senin dnyanda büyücüler için okullar yok. Yoksulluk l onu benim tavsiyemi aramaya itti. Bana, uzun zamandır unutulmuş olan bu becerileri öğretmemi istedi. Bu duvarlar içinde kilitliyim, zaman parmaklarımdan ucundan kayıp gidiyor, tek tesellim kendi sesimin sesi. Ben de merhamet uğruna kabul ettim. Prensesin yeni dünya hakkında haberler getirdi. Karşılığında, ona hediyeler verdim — bilgi hediyeleri.

"Bilgi mi?" Alric endişeyle sordu. "Ne tür bir bilgi?" "nemsiz şeyler.

Kısa bir süre önce baban hasta değil miydi? Ona bir henth bylin

" Hepsi şaşkınlıkla ona baktılar. Esrahaddon'un bakışları onlardan ayrıldı. Bir şey arıyor gibiydi. "Başka bir isimle onu düzeltti. O..." Yüzü konsantrasyondan gerildi, sonunda kaşlarını çattı ve başını salladı.

"Bir şifa iksiri mi?" diye sordu Myron.

Büyücü, keşişe dikkatle baktı. "Aynen yle!"

"Ona babama vermek için iksir yapmayı mı öğrettin?"

"Korkutucu, değil mi? Benim gibi bir şeytanın kralına iksir vermesi. Yine de ben zehir vermedim, ölüm getirmedim. O da benimle aynı fikirdeydi ve bana meydan okudu, bu yüzden ikimiz de aynı kadehten içtik,

. Boynuzlarımız çıkmadı, ölüm de getirmedi, ama efendin içtikten sonra iyi oldu."

"Bu, Arista'nın beni buraya neden gönderdiğini açıklamıyor." "Senin evine ölüm mü geldi?"

"Bunu nereden biliyorsun? Evet, babam öldürüldü," dedi Alric.

Büyücü iç geçirdi ve başını salladı. "Ailenin kaderine çok korkunç bir lanet çöktüğünü önceden haber vermiştim, ama kız kardeşin beni dinlemedi. Yine de, ölüm veya kaza Essendon Hanedanı'nı tehlikeye atarsa, seni göndermesi için ona işaret ettim."

Esrahaddon kasıtlı olarak Hadrian'a, Royce'a ve sonra Myron'a baktı. "Masumlar arkadaşlarını suçluyor mu? Çünkü ona şöyle öğüt verdim: Sadece en iğrenç suçların sorumluları güvenilirdir."

"Öyleyse, babamı kimin öldürdüğünü biliyor musun?"

"Adını bilmiyorum ve ben de kahin değilim. Ama okun hangi yaydan fırladığı belli. Baban, beni sıkı sıkıya tutan düşmanla işbirliği yapan bir adamın elinden öldü."

"Nyphron Kilisesi," diye mırıldandı Myron, ama büyücü onu duydu ve gözlerini bir kez daha keşişe dikti.

"Nyphron Kilisesi neden babamı öldürmek istesin ki?"

"Koku bir kez burnuna girince, insanların tutkuları sağır ve kör olur. Bu duvarlar dikkatli ve iyi dinler, çünkü iyi niyetli ve hayırsever davranırken, gardiyanlarım benim yol gösterdiğime ve babanın Novron'un varisi olduğuna inanıyordu."

"Bir dakika," diye araya girdi Alric, "kilise varisi öldürmek istemiyor. Onların tüm varlığı, onu tahta geri getirmek ve Yeni İmparatorluk Çağı'nı yaratmak etrafında dönüyor."

"Bin yıl, gerçeği yalandan ayırmaz. Tanrı'nın kanı için ölüm çağrıldı ve ölüm arandı. Beni hapseden gerçek neden budur."

"Peki neden?"

"Yalnız, ağızlığı takılmış ve derinlere gömülmüş, taşla kaplı bir mezara zincirlenmiş olarak tutuluyorum. Bu sahte gerçeğin tanığı olarak, bitmeyen gecenin tek ışığı olarak ayakta duruyorum. Kilise, inancın kalesi, imparator ve ailesinin hayatını elinden alan kötü yılan - bir kişi hariç hepsinin. Varis bulunursa, kanıtları saklayacağım ve iftiraya karşı bu kanıtları kullanacağım. Çünkü efendimizi kurtarmak için savaşan bendim."

"Hikayeyi duyduğumuz kadarıyla, imparatorluk ailesini öldüren ve tüm imparatorluğun yıkılmasından sorumlu olan sensin," dedi Hadrian.

dedi.

"Bu hikaye nereden çıktı? Mitreli yılanların zehirli dillerinden mi?

"Neden imparatoru onların öldürdüğünü düşünüyorsun?" diye sordu

Alric. "Bu bir soru ya da tahmin değil. Övündüğüm bir varsayım değil, bir anı.

"Bu bir soru ya da tahmin değil. Ben varsayımda bulunmuyorum, dün kadar net olan hatıralarımı anlatıyorum.

—dün kadar net. *Biliyorum*. Oradaydım ve imparatorun tek oğlunu dindar ellerden ölümden kurtaran bendim."

"Yani bize imparatorun zamanında yaşadığını söylüyorsun. Dokuz yüz yaşından fazla olduğuna inanmamızı mı bekliyorsun?" diye sordu Royce.

"Sen şüphe duyuyorsun, ama ben şüphe duymuyorum. Bir soru soruldu ve bir soru cevaplandı."

"Bu cevap, buranın *sadece* bir hapisane olduğu gibi bir cevap," diye karşılık verdi Royce.

"Bütün bunların babamla ne ilgisi olduğunu hala anlamıyorum. Kilise onu neden öldürsün ki?"

"Büyü gücüyle hayatta tutuluyorum, çünkü sadece ben varisi bulabilirim. Bu yılanlar beni izliyor ve kayıp düşüp Novron'un meyvesini ellerine teslim etmemi umuyorlar. Ona ilgi gösterdim. İyilikle babana saygı göstermeni önerdim ve kilise, izlenebilir suçluluk duygusundan kurtulmak için aceleyle kralını öldürdü. Kan, elleri kırmızıya boyadı. Hiç beklemiyordum ama yine de onların acımasız susuzluğuna şaşırdım, bu yüzden Arista'yı tehlikeler ve karanlık alametler konusunda uyardım."

"Bu yüzden mi beni buraya getirtmek istedin? Bana bunu açıklamak için mi?

Anlamamı sağlamak için mi?

"Hayır! Başka bir yol için çağrı gönderdim." "Peki o yol nedir?"

Büyücü onlara baktı, yüzünde hafif bir eğlence ifadesi vardı. "Kaçmak."

Kimse bir şey söylemedi. Myron bu anı fırsat bilip arkasındaki taş bankta oturdu ve Hadrian'a fısıldadı, "Haklıydın. Manastırın dışındaki hayat kitaplardan çok daha heyecanlı."

"Kaçmana yardım etmemizi mi istiyorsun?" Royce inanamayan bir ifadeyle sordu. Ellerini uzattı ve siyah taş kalenin etrafına baktı. "*Buradan mı?*"

"Bu gerekli."

"Bu aynı zamanda imkansız. Hayatım boyunca birçok zor durumdan kurtuldum ama bunun gibi bir şey hiç olmadı."

"Sen çok az şey biliyorsun. Gördüğün önlemler önemsiz şeyler. Duvarlar, muhafızlar ve uçurum en azından engeller arasında en önemsiz olanları. Bak, beni tuzağa düşüren sihirli güçler! Sihirli kilitler buradaki tüm kapıları ele geçirmiş, duman ve rüya gibi geçip gidiyorlar. Üstelik köprü de kurumuş. Bak, göreceksin, köprü yok olmuş."

Royce şüpheyi kaşlarını kaldırdı. "Alric, yüzüğüne ihtiyacım var." Prens yüzüğü hırsıza uzattı, hırsız merdivenleri tırmandı ve tünelde kayboldu. Birkaç dakika sonra geri döndü ve yüzüğü Alric'e geri verdi. Hafifçe başını sallayarak Hadrian'ın zaten şüphelendiği şeyi doğruladı.

Hadrian dikkatini tekrar büyücüye çevirdi ve Esrahaddon devam etti. "Bu hapisane duvarlarını süsleyen runeler ise daha da acı verici ve ciddi. Büyü, bu suçlu taşı koruyor; ne güç ne de büyü, bu nefret dolu kafesin kapısından geçmesine izin vermiyor. Kulağı rahatsız eden bu kederli inilti, senin duyduğun çarpık bir melodi. Bu büyüleyici sembollerin etkisi altında yeni bir büyü ortaya çıkamaz. Dahası, umudu yok eden ve zihni rahatsız eden şey, zamanın da bu nefret dolu pençesinde esir kalması, hareketsiz bir şekilde askıda kalmasıdır. Bu yüzden yıllar, bu mağaraya ve içindeki sakirlere hiç dokunmadan, geçip giderken dalgalanır. Bana katıldığında, göz açıp kapayıncaya kadar yaşlanmayacak, açlık ve susuzluk çekmeyeceksin, en azından girdiğin zamanki kadar. Şaşırtıcı bir başarı, tek bir ruh için inşa edilmiş, dağ gibi bir başarının şaheseri.

"Ha?" diye sordu Alric.

"Burada hiçbir sihir yapılamayacağını ve... ve... zamanın geçmediğini söylüyor," diye açıkladı Myron.

"Buna inanmıyorum," diye meydan okudu Alric.

"Elini göğsüne koy ve kalbinin atışını dinle." Myron parmaklarını göğsünde gezdirdi ve küçük bir çığlık attı.

"Ve tüm bu engeller varken bizden kaçmana yardım etmemizi mi bekliyorsun?" dedi Hadrian.

Büyücü, şeytani bir gülümsemeyle cevap verdi.

"Nasıl yapacağınızı sormak için can atıyorum," dedi Royce, "ama nedenini sormak için daha da can atıyorum. Sizi buraya hapsetmek için bu kadar çaba sarf ettilerse, bana göre bunun iyi bir nedeni olmalı. Bize duymak istediğimiz şeyi söylediniz. İşimiz bitti. Öyleyse neden kaçmanıza yardım etmeye çalışacak kadar aptal olalım?"

"Seçenekler çok az."

"Çok fazla seçeneğimiz var," diye cesurca karşılık verdi Alric. "Ben kralım ve burada hüküm sürüyorum. Gücsüz olan sensin."

"Ey prens, yolunu tıkayan ben değilim. Doğru anladın, ben gücsüzüm, zayıflığın tutsağım. Tartışmanı gardiyanlarımızla yapmalısın. Sözlerimizin her hecesi ölçülüp yazılırken, serbest bırakılmak için bağırmanı ve ardından gelecek sessizliği selamlamanı rica ediyorum. Bağır ve yankının cevapsız kaldığını duy. Duvarlarla ya da ölümle benimle birlikte tuzağa düşürüldün, seni öldürmek istiyorlar."

"Ama dinliyorlarsa, benim varis olmadığımı biliyorlar," dedi Alric, ama sesindeki cesaret erimiş gibiydi.

"Seslen ve hangi gerçeğin galip geldiğini gör."

Alric'in endişesi yüzüne yansıdı, önce Hadrian'a, sonra Royce'a baktı. "Haklı olabilir," dedi hırsız sessizce.

Endişe paniğe dönüştü ve prens, serbest bırakılmaları için emirler vermeye başladı. Hiçbir yanıt gelmedi, büyük kapının açıldığına dair hiçbir ses duyulmadı, onları çıkışa kadar eşlik edecek koruyucuların yaklaştığına dair hiçbir ses duyulmadı. Büyücü dışında herkes endişeli görünüyordu. Alric ellerini ovuşturdu ve Myron ayağa kalkıp balkonun korkuluğuna tutundu, sanki bırakırsa dünya ondan uzaklaşacakmış gibi.

"Sonuçta bu bir tuzaktı," dedi Alric. Royce'a döndü. "Sağlam paranoyandan şüphe ettiğim için özür dilerim."

"Ben bile bunu beklemiyordum. Belki başka bir çıkış yolu vardır." Royce gözlem banklarından birine oturdu ve hapishaneye nasıl gireceğini düşünürkenki aynı düşünceli ifadeyi takındı.

Herkes bir süre sessiz kaldı. Sonunda Hadrian Royce'a yaklaşarak fısıldadı: "Tamam dostum, şimdi bize buradan çıkmamız için harika ve beklenmedik bir planın olduğunu söyleyeceksin."

"Aslında bir planım var, ama diğer seçenek kadar korkutucu görünüyor."

"Nedir o?"

"Büyücünün dediğini yaparız."

Sandalyede rahatça oturan adama baktılar. Cüppesinin rengi şimdi biraz farklı bir mavi tonuna dönmüştü. Hadrian diğerlerini yanına çağırdı ve Royce'un planını açıkladı.

"Bu bir tuzak olabilir mi?" diye sordu Alric sessizce. "Memur bize onun söylediklerini yapmamamız konusunda uyarılmıştı."

"Köprümüzü elimizden alan ve bizi dışarı çıkarmayı reddeden nazik memuru mu kastediyorsun?" diye cevapladı Royce. "Başka bir alternatif göremiyorum, ama aranızda başka bir fikri olan varsa, dinlemeye hazırım."

"Sadece kalbimi tekrar hissetmek istiyorum," dedi Myron, avucunu göğsüne koyarak ve hasta gibi görünüyordu. "Bu çok rahatsız edici. Neredeyse gerçekten ölmüşüm gibi hissediyorum."

"Majesteleri?"

Alric hırsızca somurtarak baktı. "Sadece şunu belirtmek istiyorum ki, kraliyet muhafızları arasında pek de iyi sayılmazsın."

"Bu benim ilk günüm," diye cevapladı Royce kuru bir şekilde.

"Ve şimdiden zamansız bir hapisanede mahsur kaldım. Bir hafta boyunca burada kalsaydın ne olabileceğini düşünmek bile tüylerimi ürpertir."

"Dinleyin, burada başka seçeneğimiz yok," dedi Royce gruba. "Ya büyücünün dediğini yapıp bizi buradan çıkarmasını umarız ya da sonsuza kadar burada oturup bu korkunç şarkıyı dinlemeyi kabul ederiz."

Müziğin kederli ağıtı o kadar acıklıydı ki Hadrian, onu dinlemenin sonunda kendisini çıldırtacağını biliyordu. Onu görmezden gelmeye çalıştı, ama Myron'a olduğu gibi, ona da yerler ve insanlar hakkında hoş olmayan anılar getirdi. Hadrian, babasının yüzündeki hayal kırıklığını gördü, o orduya katılmak için evden ayrıldığında. Kanlar içindeki kaplanı gördü, nefes almakta zorlanarak yavaşça ölürken, ve yüzlerce kişinin "*Galenti!*" diye bağırdığını duydu. Kararını vermişti. Orada kalmaktan her şey daha iyiydi.

Royce ayağa kalktı ve balkona geri döndü. Aşağıda büyücü sakın bir şekilde bekliyordu. "Sanırım kaçmana yardım edersek, bizim de kaçmamızı sağlayacaksın, değil mi?"

"Elbette."

"Peki şu anda doğruyu söylediğini nasıl anlayabiliriz?"

Büyücü gülümsedi. "Ne yazık ki, hayır."

Royce derin bir nefes aldı. "Ne yapmamız gerekiyor?"

"Çok az şey. Senin prensin, bu asi ve yeni kral, sadece biraz şiir okumak zorunda."

"*Şiir mi?*" Alric, Hadrian'ı iterek Royce'un yanına, balkona çıktı. "Ne şiiri?"

Büyücü ayağa kalktı ve sandalyesini bir kenara iterek zemine kabaca kazınmış dört dizeyi ortaya çıkardı.

"Zamanın bahşettiği güzellikler gerçekten şaşırtıcı," dedi büyücü, gururla. "Söyle, öyle olsun."

Hadrian, tavandaki ışığın parlak ışığıyla aydınlatılan satırları sessizce okudu.

***BU KRALLIĞIN EFENDİSİ VE ANAHTARLARIN
SAHİBİ OLARAK, BİR KARAR ALINDI VE KONSEY
ÜYESİ TUTUKLANDI. HAKSIZLIK, DİYORUM, VE
ZAMAN YAKLAŞTI
KAPININ AÇILMASI VE RUHUNA UÇMASI İÇİN.
BANA VERİLEN HEDİYE SAYESİNDE
DOĞUŞTAN HAKKIM OLAN HAKKIYLA, BEN
HÜKÜMDARIM. BU YOLLA, BU KRALİYET
KARARNAMESİNİ İLAN EDİYORUM,
BÜYÜCÜ ESRAHADDON, BU AN ÖZGÜR.***

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu Alric. "Burada büyüler işe yaramaz demiştin."

"Doğru, ve sen büyücü değilsin. Sen sadece, bu toprağın hakiki hükümdarı olarak kanunların izin verdiği şekilde özgürlük veriyorsun — Melengar'ın doğumundan önce konulan kontrol kanunları, gücün uzun ömürlülüğü ve zamanı geldiğinde onu kimin kullanacağına dair yanlış varsayımlara dayanan kanunlar — şu anda, bu yerde, o kişi sensin. Sen bu toprağın hakiki ve tartışmasız hükümdarısın ve bu nedenle kilitleri açma hakkı da sana ait. Çünkü buradaki mandal ve sürgü, zamanla anlamları değişen büyü sözleriyle dövülmüş.

"Bir zamanlar imparatorluk gücünün hakimiyetinde olan bu hapisane, imparatorun öldürülmesiyle Nyphron Kilisesi Patriği'ne tek başına boyun eğdi. Artık bu duvarların içinde, zamanın geçişini işaret eden bir kum tanesi bile düşmedi, ama savaşın gürültüsü yankılanmadı. Ordular yürüdü ve topraklar bölündü, imparatorluk savaş ağalarının keyfine göre kaybedildi. Sonra kanlı çatışmaların ardından bu tepeler, asil kralın hükümdarlığı altındaki Melengar'ı doğurdu. Bir zamanlar sadece mitreli başlara ayrılmış olan ayrıcalık şimdi sana düştü. Uzun süredir ihmal edilen yanlışları düzeltme gücüne sahip olan Melengar'ın iyi kralı, sana düştü. Dokuz yüzyıllık toz zekayı gömdü, sevgili kral, çünkü bu gardiyanlar kendi runelerini okumayı unuttular!"

Uzakta, Hadrian taşların birbirine sürtünme sesini duydu. Hücrenin dışında, büyük kapı açılıyordu. "Bu sözleri söyleyin, lordum, ve dokuz yüz yıllık haksız hapis cezasını sona erdireceksiniz."

"Bu nasıl yardımcı olacak?" diye sordu Alric. "Burası gardiyanlarla dolu. Bu bizi nasıl dışarı çıkaracak?"

Büyücü geniş bir gülümsemeyle gülümsedi. "Sözleriniz bariyer büyüsunü ortadan kaldıracak ve bana bir kez daha Sanatı kullanma özgürlüğü verecek."

"Bir büyü yapacaksın. Ortadan kaybolacaksın!"

Görünüşe göre yeniden ortaya çıkan köprüde ayak sesleri yankılandı. Hadrian galeri merdivenlerini koşarak tünele baktı. "Muhafızlar geliyor! Ve pek mutlu görünmüyorlar."

"Bunu yapacaksan, çabuk olsan iyi olur," dedi Royce, Alric'e.

"Kılıçlarını çekmişler," diye bağırdı Hadrian. "Hiç iyiye işaret değil."

Alric büyüciye sert bir bakış attı. "Bizi burada bırakmayacağına dair söz ver."

"Seve seve, lordum." Büyücü saygıyla başını eğdi.

"Bu işe yarasa iyi olur," diye mırıldandı Alric ve aşağıdaki zeminde yazılı kelimeleri yüksek sesle okumaya başladı.

Royce, tünelin ağzına konumlanan Hadrian'ın yanına koşarak gitti. Hadrian, dar alanı kullanarak muhafızların sayı üstünlüğünü sınırlamayı planlıyordu ve ayaklarını yere sağlam basarken Royce onun biraz arkasında pozisyon aldı. İkisi aynı anda silahlarını çekerek yaklaşan saldırıya hazırlandılar. En az yirmi adam galeriye hücum etti. Hadrian onların gözlerini görebiliyordu ve orada yanan şeyi fark etti. Sayısız savaşta savaşmıştı ve savaşın birçok yüzünü tanıyordu. Korku, pervasızlık, nefret, hatta delilik görmüştü. Şimdi ona saldıran şey öfkeydi — kör, yoğun bir öfke. Hadrian öndeki adamı inceledi, adımlarını tahmin ederek, saldırı mesafesine geldiğinde ağırlığının hangi bacağına bineceğini belirlemeye çalıştı. Arkasında duran adam için de aynısını yaptı. Saldırısını hesaplayarak kılıçlarını kaldırdı, ama hapishane muhafızları durdu. Hadrian kılıçlarını hazır tutarak bekledi, ama muhafızlar ilerlemedi.

"Bizi bırakın," diye Esrahaddon'un arkasından seslendiğini duydu. Hadrian hızla döndü ve büyücinün artık aşağıdaki sahnede olmadığını gördü. Bunun yerine, Hadrian'ın yanından rahatça geçerek, hareketsiz gardiyanların etrafından dolaştı. "Gelin, gelin," diye seslendi Esrahaddon.

Grup, tek kelime etmeden büyücinün peşinden koştu. Büyücü onları tünelden geçip yeni uzatılmış köprüden karşıya götürdü. Hapishane tuhaf bir şekilde sessizdi ve Hadrian o anda müziğin durduğunu fark etti. Geriye kalan tek ses, sert taş zemine çarpan ayak sesleriydi.

"Geçmiş tehlikelerden endişelenmeyin, ama oyalanmayın ve beni iyi takip edin," dedi Esrahaddon onlara güven verici bir şekilde.

Onlar da söyleneni yaptılar ve kimse tek kelime etmedi. Büyük kapıdan içeriye bakan memurun yanından geçmek için, endişeyle dolu yüzüne birkaç santim yaklaşımları gerekiyordu. Hadrian ona çarpmadan yanından geçmeye çalışırken, adamın gözünün hareket ettiğini gördü. Hadrian donakaldı. "Bizi görebiliyorlar mı, duyabiliyorlar mı?"

"Hayır. Sen sadece hayalet gibi bir nefes gibisin, onların algılayabileceği soğuk ve dönen bir hava."

Büyücü tereddüt etmeden onları yönlendirdi, dönüşler yaptı, köprülerden geçti ve merdivenleri tam bir güvenle tırmandı.

"Belki de öldük?" diye fısıldadı Myron, geçtiği her donmuş muhafızı dik dik bakarak. "Belki de *hepimiz* öldük. Belki de hayaletiz."

Hadrian, Myron'un haklı olabileceğini düşündü. Her şey tuhaf bir şekilde sessiz ve boştu. Büyücünün akıcı hareketleri ve dalgalanan cüppesi, artık herhangi bir fener veya meşaleden çok daha parlak olan yumuşak gümüş rengi bir ışık yayıyordu ve bu da gerçeküstü atmosferi daha da güçlendiriyordu.

"Anlamıyorum. Bu nasıl mümkün olabilir?" Alric, üçüncü köprüyü gözetleyen siyah giysili iki muhafızın yanından geçerek sordu. Elini, tepki vermeyen muhafızlardan birinin yüzünün önünde salladı. "Bu senin işin mi?"

"Bu *ithinal*."

"Ha?"

"Sihirli bir kutu. Zamanı değiştirmek için gereken güç, kapsamı çok geniş ve alanı çok büyük olduğu için insanın kavrayışının ötesindedir. Ancak alanı kapatıp, etkiyi sınırlayıp, içindeki vahşi dünyayı evcilleştirirseniz. Bu duvarların üzerine, eski meslektaşlarım karmaşık büyüler ördüler. Sihir ve zamanı etkilemek için tasarlanan bu büyülerde, bizi faz dışı bırakmak için dokumadaki bir iki ipliği çok hafifçe ayarlamam yetti."

"Yani, muhafızlar bizi göremiyor, ama bu onların neden orada durduklarını açıklamıyor," dedi Hadrian. "Biz ortadan kaybolduk ve sen özgürsün. Neden aramıyorlar? Bizi yakalamak için kapıları kilitlemeleri gerekmez mi?"

"Bu duvarların içinde, biz hariç herkes için zamanın kumları kilitli." "Tersine çevirdin!" diye haykırdı Myron.

Esrahaddon, omzunun üzerinden keşişe değerlendirici bir bakış attı. "Beni üç kez etkiledin. Adın ne demiştin?"

"Söylemedi," diye Royce onun yerine cevap verdi.

"İnsanlara kolayca güvenmiyorsun, siyah başlıklı dostum? Bu çok akıllıca. Bilge ve büyücülerle ilişkilerde dikkatli olmak gerekir." Esrahaddon hırsıza göz kırptı.

"İçini dışına çevirmek" ne demek? diye sordu Alric. "Yani, bizim için zaman akarken, onlar için zaman durmuş mu?"

"Aynen öyle. Zaman hala akıyor ama çok yavaş. Farkında olmadan, kaybolan bir anda mühürlenmiş olarak kalacaklar."

"Neden senden korktuklarını şimdi anlamaya başlıyorum," dedi Alric.

"Hepimizin hayatımızı hizmet etmeye ve korumaya yemin ettiğimiz bir adamın oğlunu kurtardığım için dokuz yüz yıl hapis yattım. Son derece cömert bir ödül veriyorum, çünkü sonsuza kadar hapsolmak için daha kötü anlar da vardır."

Ana giriş koridoruna çıkan büyük merdivene ulaştılar ve taş basamakları tırmanmaya başladılar. "Nasıl aklını kaybetmedin?" diye sordu Hadrian. "Yoksa zaman onlar için olduğu gibi bir anda mı geçti?" "Geçti, ama yüzyıllar ile ölçülürse o kadar da hızlı değildi. Her gün bir savaş verdim. Sabır, Sanatın uygulayıcısı olarak öğrenilen bir beceridir. Yine de bazen... akıl sağlığını korumak ne demek, kim bilebilir ki?"

Yüzler salonuna yaklaştıklarında, Esrahaddon salonun uzunluğuna baktı ve durdu. Hadrian, büyücünün gerginleştiğini fark etti. "Ne oldu?" diye sordu.

"Bu şekilde donmuş yüzler, bu hapishaneyi inşa eden işçilerin yüzleri. Son duvarların örülmesi sırasında buraya geldim. Gölün etrafını çadır kentler sarmıştı. Yüzlerce zanaatkar, aileleriyle birlikte, ölen imparatorları için üzerlerine düşeni yapmak üzere buraya gelmişti. İmparator Majestelerinin karakteri böyleydi. Hepsi onun vefatını yas tuttu ve bu geniş ve çeşitli imparatorlukta, onun için seve seve canlarını vermeyi göze almayan çok az kişi vardı. Hain olarak yaftalanmışım ve onların gözlerinde nefret gördüm. Benim mezarımı inşa etmekten gurur duyuyorlardı."

Büyücünün bakışları yüzlerden yüze dolaştı. "Bazılarını tanıyorum: taşçılar, heykeltıraşlar, aşçılar ve eşleri. Kilise, masum dudaklardan sırların sızmasından korktuğu için onları mühürledi. Hepsi senin önünde, bir yalanın tuzağına düşmüş. Kaç kişi öldü? Bin yıl bile silemediği bir sırrı gizlemek için ne kadar kayıp verildi?"

"Aşağıda kapı yok," diye uyardı Alric büyücüyü.

Esrahaddon, bir rüyadan uyanmış gibi Alric'e baktı. "Aptal olma. Sen oradan girdin," dedi ve hemen onları koridorda hızlı adımlarla yürümeye başladı. "Sen sadece onunla uyumsuzdun."

Burada, hapishanenin en karanlık bölümünde, Esrahaddon'un cüppesi daha da parlaklaştı ve dev bir ateşböceği gibi göründü. Bir süre sonra, sağlam bir taş duvara geldiler ve Esrahaddon tereddüt etmeden ve durmadan duvardan geçti. Diğerleri de hemen onu takip etti.

Güzel, berrak bir sonbahar sabahının parlak güneş ışığı, bariyeri geçtikleri anda neredeyse gözlerini kamaştırdı. Mavi gökyüzü ve serin, temiz hava hoş bir değişiklikti. Hadrian derin bir nefes aldı ve çimlerin ve düşen yaprakların kokusunu içlerine çekti, hapishaneye girmeden önce fark etmediği bir kokuydu bu. "Bu garip. Bence gece olmalı ve yağmur yağmalıydı. Orada birkaç saatten fazla kalmış olamayız. Değil mi?"

Esrahaddon omuz silkti ve başını geriye atarak güneşe baktı. Ayakta durup uzun ve derin nefesler aldı, her nefes verişinde memnuniyetle iç geçirdi. "Zamanı değiştirmek beklenmedik sonuçlar doğurur. 'Yarın ne olacak?' diye sormak daha iyidir. Bugün, yarın ya da ondan sonraki gün. Onlarca ya da yüzlerce gün geçmiş olabilir." Büyücü, yüzlerindeki şoktan eğlenmiş görünüyordu. "Endişelenmeyin, muhtemelen sadece birkaç saat atlamışsınızdır."

"Bu oldukça sinir bozucu," dedi Alric. "Böyle zaman kaybetmek."

"Gerçekten, ben dokuz yüz yıl kaybettim. Tanıdığım herkes öldü, imparatorluk yok oldu ve dünyanın ne durumda olduğunu kim bilir. Kız kardeşinin söyledikleri doğruysa, dünyada çok şey değişmiş demektir."

"Bu arada," dedi Royce, "artık kimse *'tis* veya *hath* kullanmıyor, hele ki *thou*, *thy* veya *verily* kelimelerini hiç kimse kullanmıyor."

Büyücü bir an düşündü, sonra başını salladı. "Benim zamanımda, sınıflar genellikle farklı konuşma biçimleri kullanırdı. Bunu yaptığımda, sizin daha düşük bir sınıftan olduğunuzu veya kralın durumunda, eğitiminizin yetersiz olduğunu varsayardım."

Alric sert bir bakış attı. "Garip konuşan sensin, biz değil."

"Doğru. O zaman ben de hepinizin konuştuğu gibi konuşmam gerekecek.

Her ne kadar

bu kaba ve geri kalmış olsa da."

Hadrian, Royce ve Myron, bıraktıkları yerde duran atları eyerleme işine başladılar. Myron, hayvanlarla tekrar birlikte olmaktan açıkça mutlu olduğu için gülümsedi. Onları okşarken, kemer kayışını nasıl bağlayacağını hevesle sordu.

"Fazladan atımız yok ve Hadrian zaten iki kişi biniyor," diye açıkladı Alric. Gönüllü olmaya niyeti olmayan Royce'a bir göz attı. "Esrahaddon benimle binmek zorunda kalacak sanırım."

"Gereksiz, ben kendi yoluma gideceğim."

"Hayır, gelmeyeceksin. Benimle birlikte geri döneceksin. Seninle konuşmam gereken çok şey var. Sen imparatorun danışmanıydın ve açıkça çok yetenekli ve bilgili birisin. Senin gibi birine çok ihtiyacım var. Benim kraliyet danışmanım olacaksın."

"Hayır, bu..." İcini çekti, sonra devam etti. "Hayır, *bu* senin için şok edici olacak, ama ben *senin* küçük sorunlarına yardım etmek için kaçmadım. Daha acil meselelerle ilgilenmem gerekiyor ve onlardan çok uzun süredir uzak kaldım."

Prens şaşırmış görünüyordu. "Dokuz yüz yıl sonra ne gibi önemli işlerin olabilir ki? Sonuçta, eve gidip hayvanlarına bakman gerekmiyor. Eğer mesele ücretse, iyi bir maaş alacaksın ve benim karşılayabileceğim kadar lüks bir hayat süreceksin. Başka bir yerde daha fazla kazanabileceğini düşünüyorsan, sadece Warric'li Ethelred sana bu kadarını sunabilir ve inan bana, onun gibi birinin yanında çalışmak istemezsin. O dogmatik bir emperyalist ve kiliseye sadık bir destekçidir."

"Ben ücret istemiyorum."

"Hayır mı? Kendine bir bak. Hiçbir şeyin yok, yiyeceğin yok, uyuyacak bir yerin yok. Beni reddetmeden önce durumunu biraz daha düşünmelisin. Ayrıca, sadece minnettarlık bile bana yardım etmen için yeterli bir neden olmalı."

"Minnettarlık mı? Bu kelimenin anlamı da mı değişti? Benim zamanımda bu, bir iyilik için teşekkür etmek anlamına geliyordu."

"Hala öyle. Seni kurtardım. Seni o yerden kurtardım."

Esrahaddon kaşlarını kaldırdı. "Bana iyilik olsun diye kaçmama yardım mı ettin? Sanmıyorum. *Sen... kendini* kurtarmak için beni serbest bıraktın. *Sana* hiçbir borcum yok, olsaydı da *seni* dışarı *çıkardığımda* *borcumu ödemiştim*."

"Ama buraya gelmemin tek nedeni senin yardımını almaktı. Kan bağıyla miras kalan bir tahtı devraldım! Hırsızlar beni kral olduğum ilk günlerde kaçırıp krallığın dört bir yanına sürüklediler. Hala babamı kimin öldürdüğünü ve onları nasıl bulacağımı bilmiyorum. Yardıma çok ihtiyacım var. Bugünün en büyük zihinlerinin bile bilmediği yüzlerce şeyi biliyorsundur..."

"En azından binlerce şey biliyorum ama yine de *seninle* gelmeyeceğim. *Senin* koruman gereken bir krallığın var. Benim yolum başka yerde."

Alric'in yüzü hayal kırıklığından kızardı. "Benimle dönüp danışmanım olmanı ısrarla istiyorum. Seni öylece dolaşmana izin veremem. Kim bilir ne tür sorunlara yol açabilirsin? Sen tehlikelisin."

"Evet, sevgili prens," dedi büyüü ve sesi ciddileşti. "O halde sana ücretsiz bir tavsiye vereyim: bana *ısrar etme*

kelimesini kullanma. Karşılaşacağın sadece küçük bir damla; bir tufanı kışkırtma."

Alric sertleşti.

"Kilise seni aramaya ne kadar süre sonra başlayacak?" diye sordu Royce rahat bir tavırla.

"Ne demek..." Büyücü iç geçirdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Kaçtığını kimse anlamasın diye her şeyi hapishanede güzelce kilitledin. Tabii, geri dönüp seni nasıl kaçırdığımızı anlatmaya başlarsak, bu soruşturmalara yol açabilir," dedi Hadrian.

Büyücü ona bakarak sordu. "Bu bir tehdit mi?"

"Neden öyle bir şey yapayım? Bildiğin gibi, benim bununla hiçbir ilgim yok. Bir büyücüyü tehdit etmenin ne kadar aptalca olacağını söylememe gerek bile yok. Ama mesele şu ki, buradaki kral benim kadar zeki değil. Soyluların sık sık yaptığı gibi, sarhoş olup ilk gittiği tavernada hikayeler anlatabilir." Esrahaddon, kızarmış yüzü şimdi solmuş olan Alric'e baktı. "Gerçek şu ki, Alric'in babasını kimin öldürdüğünü öğrenmek için bu kadar yolu geldik ve yola çıkmadan önce bildiğimizden çok daha fazlasını bilmiyoruz."

Esrahaddon hafifçe güldü. "Peki. Lütfen, nasıl *olduğunu* anlat... —babanın nasıl öldüğünü *anlat*."

"Bıçakla bıçaklandı," diye açıkladı Alric. "Ne tür bir bıçak?"

"Sıradan bir rondel askeri hançeri." Alric ellerini yaklaşık otuz santim açarak gösterdi. "Yaklaşık bu kadar uzun. Düz bir bıçağı ve yuvarlak bir kabzası vardı."

Esrahaddon başını salladı. "Nereden bıçaklandı?"

"Özel şapelinde."

"Fiziksel olarak nerede?"

"Oh, arkada, sol üst tarafta, sanırım."

"Şapelde pencere veya başka kapı var mıydı?" "Yok."

"Cesedi kim buldu?"

"Bu ikisi." Alric, Royce ve Hadrian'ı işaret etti.

Büyücü gülümsedi ve başını salladı. "Hayır, onların yanında, kralın ölümünü kim duyurdu? Alarmı kim çaldı?"

"Bu, silah ustam Yüzbaşı Wylin'di. Çok çabuk olay yerine geldi ve onları yakaladı."

Hadrian, Kral Amrath'ın öldürüldüğü geceyi düşündü. "Hayır, bu doğru değil. Orada bir cüce vardı. O, odadan çıktığımızda koridorun köşesinden gelmiş olmalı."

Muhtemelen şapelin zemininde yatan kralın cesedini gördü ve bağırdı. Bağırdıktan hemen sonra askerler geldi ve şaşırtıcı derecede hızlıydılar, eklemeliyim."

"O Magnus'tu," dedi Alric. "Aylardır kalede taş işleri yapıyor."

"Sen... bu cücenin koridordan geldiğini gördün mü?" diye sordu büyücü.

"Hayır," diye cevapladı Hadrian ve Royce başını sallayarak bunu doğruladı.

"Peki, kapıdan şapele girdiğinizde kralın cesedi görünüyor muydu?"

Hadrian ve Royce başlarını salladılar.

"O zaman sorun çözüldü," dedi büyücü, her şey gayet açıkmiş gibi. Grup ona şaşkınlıkla baktı. Esrahaddon iç geçirdi. "Cüce Amrath'ı öldürdü."

"Bu mümkün değil," dedi Alric, ona meydan okuyarak. "Babam iri bir adamdı ve hançer aşağı doğru saplanmıştı. Bir cüce onu sırtının üst kısmından bıçaklamış olamaz."

"Babanız, dindar bir kral gibi, başı eğik bir şekilde diz çökmüş halde şapelindeydi. Cüce, dua ederken onu öldürdü."

"Ama biz girdiğimizde kapı kilitliydi," dedi Hadrian. "Ve odada kraldan başka kimse yoktu."

"Gördüğünüz kimse yoktu. Şapelde bir dolap bulunan bir sunak var mıydı?" "Evet, vardı."

"Bin yıl önce de öyleydi. Din yavaş değişir. Dolap bir adam için çok küçüktü ama bir cüceye rahatlıkla sığabilirdi. Kralı öldürdükten sonra kapıyı kilitledi ve ikinizin cesedi bulmasını bekledi." Esrahaddon durakladı. "Bu doğru olamaz, *siz ikiniz...*?" Gözlerini devirdi ve başını salladı. "Dil bu hale geldiyse, diğer her şeyin akıbetini bilmek istemiyorum."

"Kapı kilitliyken, gece bekçisi veya temizlik görevlisi cesedi erken bulamazdı. Sadece yetenekli bir hırsız içeri girebilirdi, ki aranızdan en az birinin öyle olduğunu varsayıyorum." Son cümleyi söylerken doğrudan Royce'a baktı. "Sen gittikten sonra, cüce gizlice dışarı çıktı, kapıyı açtı ve alarmı çalıştırdı."

"Yani cüce kilisenin ajanı mı?"

"Hayır." Büyücü hayal kırıklığıyla iç geçirdi. "Sıradan bir hançer taşıyan hiçbir cüce yoktur. Cücelerin gelenekleri dinden bile daha yavaş değişir. Hançeri ona onu işe alan kişi vermiştir. O kişiyi bulursanız, gerçek katili de bulursunuz."

Herkes şaşkınlıkla büyücüye baktı. "Bu inanılmaz," dedi Alric dedi.

"Hayır, bunu belirlemek o kadar da zor değil." Büyücü başını eğdi eğdi uçuruma doğru eğdi. "Kaçış zor zordu. Konuşmak konuşmak sen yap zor zor. Kral Amrath'ın katilini belirlemek... kolay mıydı?"

"Kolay mı?" diye sordu Hadrian. "Yani kolay demek istiyorsun."

"Kolay olan nasıl zor olanın tam tersi olabilir? Bu mantıklı bunu anlamıyorum."

Hadrian omuz silkti. "Yine de öyle."

Esrahaddon hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Ne yazık. Şimdi, bu kadar yardım

Bu konuda size yardım edeceğim. Bu nedenle, ben yoluma devam edeceğim. Dedğim gibi, halletmem gereken işler var. Yardımım, dedikoduları önlemek için yeterli miydi?

"Söz veriyorum," dedi Alric, elini uzattı.

Büyücü, Alric'in açık avucuna baktı ve gülümsedi. "Sözün yeter." Arkasını döndü ve veda bile etmeden yokuş aşağı yürümeye başladı.

"Yürüyerek mi gideceksin? Buradan her yere yol çok uzak, biliyorsun," diye Hadrian arkasından bağırdı.

"Yolculuğu dört gözle bekliyorum," dedi büyücü arkasına bakmadan. Eski yolu takip ederek köşeyi döndü ve gözden kayboldu.

Geri kalan grup üyeleri atlarına bindi. Myron artık hayvanlara daha alışmış görünüyordu ve Hadrian'ın arkasındaki koltuğa güvenle tırmandı. Hatta, geldikleri yönde vadiye inmeye başlayana kadar tutunmayı bile ihmal etti. Hadrian, inerken Esrahaddon'u geçeceklerini düşünmüştü, ama onu görmeden vadinin dibine ulaştılar.

"Sıradan bir adam değil, değil mi?" diye sordu Hadrian. Büyücünün izini aramaya devam ediyordu.

"Oradan çıkmayı başarması, onu serbest bırakarak bugün burada tam olarak ne yaptığımızı merak etmeme neden oluyor," dedi Royce.

"İmparatorun bu kadar başarılı olmasına şaşmamalı." Alric kaşlarını çatı ve dizginlerinin uçlarını düğümledi. "Ancak bunun kolay olmadığının farkındayım. Bilirsiniz, ben sık sık elimi uzatmam, ama uzattığımda kabul edilmesini beklerim. Onun tepkisini oldukça aşağılayıcı buldum."

"Elini sıkmayarak kaba davrandığını sanmıyorum. Bence sadece elini sıkamadı," dedi Myron. "Elini sıkamadı, yani."

"Neden olmasın?"

"*Dioylion'un Birikmiş Mektupları'nda* Esrahaddon'un hapsedilmesinden biraz bahsediliyor. Kilise, büyü yapma yeteneğini sınırlamak için her iki elini de kesmiş."

"Oh," dedi Alric.

"Neden bu Dioylion denen adamın doğal bir ölümle ölmediğini hissediyorum?" diye sordu Hadrian.

"Muhtemelen koridordaki yüzlerden biridir." Royce atını yokuş aşağı sürmeye başladı.

BÖLÜM 6

AY IŞIĞINDA VAHİLER

"Beni aradığını duydum, amca?" Prenses Arista ofisine girdi. Onu, kapıda görevini yerine getirerek bekleyen koruması Hilfred izledi. Hâlâ babasının ölümünün yasını tutan kıyafetler giyen prenses, gümüş korseli zarif bir siyah elbise giymişti. Başını dik tutarak dik ve uzun boylu duran prenses, asil havasını koruyordu.

Arşidük Percy Braga, prenses içeri girince ayağa kalktı. "Evet, sana bazı sorularım var." Masasının arkasındaki koltuğuna oturdu. Amcası da siyah giyinmişti. Ceket, pelerini ve şapkası koyu kadifeydi, bu da altın zincirli amblemini her zamankinden daha fazla öne çıkarmıştı. Gözleri uykusuzluktan yorgun görünüyordu ve yüzünü kalın bir sakal gölgeliyordu.

"Öyle mi?" dedi Arista, ona sert bir bakış atarak. "Ne zamandan beri başbakan vekil kraliçeyi sorularını yanıtlaması için çağırıyor?"

Percy gözlerini kaldırıp onunla göz göze geldi. "Kardeşinin öldüğüne dair bir kanıt yok, Arista. Henüz kraliçe değilsin."

"Kanıt yok mu?" Krallığın haritalarının her yere dağılmış olduğu Braga'nın harita masasına doğru yürüdü. Haritalar, devriye, garnizon ve birliklerin konuşlandığı yerleri gösteren bayraklarla doluydu. Orada gördüğü kirli cüppeyi aldı; üzerinde Essendon şahin arması vardı. Parmaklarını arkadaki deliklerden geçirerek cüppeyi masasına attı. "Buna ne diyorsun?"

"Bir cüppe," diye cevapladı arşidük kısa bir şekilde.

"Bu benim kardeşimin, ve bu delikler sanki bir hançer ya da ok tam olarak sığacakmış gibi görünüyor. Babamı öldüren o iki adam Alric'i de öldürdü. Cesedini nehre attılar. Kardeşim öldü, Braga! Henüz taç giyme törenimi emretmemiş olmamın tek nedeni, uygun yas dönemini beklememdir. Bu süre yakında sona erecek, bu yüzden bana nasıl konuştuğuna dikkat etmelisin amca, yoksa aile olduğumuzu unutturum."

"Cesedini bulana kadar, Arista, kardeşini hayatta saymak zorundayım. Bu durumda, o hala meşru hükümdardır ve senin müdahalen ne olursa olsun, onu bulmak için elimden gelen her şeyi yapmaya devam edeceğim. Bu görevi bana emanet eden babana bunu borçluyum."

"Fark etmediysen, babam öldü. Yaşayanlara daha fazla dikkat etmelisin, yoksa Melengar'ın Lord Şansölyesi olarak uzun süre kalamazsın."

Braga bir şey söylemeye başladı, sonra sakinleşmek için nefes aldı. "Sorularımı cevaplayacak mısın, cevaplamayacak mısın?"

"Sor bakalım. Dinledikten sonra karar vereceğim." Rahatça harita masasına geri yürüdü ve üzerine oturdu. Uzun bacaklarını ayak bileklerinden çaprazladı ve dalgın dalgın tırnaklarını inceledi.

"Kaptan Wylin, zindan personeliyle görüşmelerini tamamladığını bildirdi." Braga ayağa kalktı ve masasının arkasından çıkıp Arista'nın karşısına geçti. Elinde, referans olarak baktığı bir parşömen tutuyordu. "Kardeşin ve ben oradan ayrıldıktan sonra mahkumları ziyaret ettiğini belirtiyor. Yanında iki keşiş getirdiğini ve onların daha sonra mahkumların yerine ağzı tıkanmış ve asılmış halde bulunduğunu söylüyor. Bu doğru mu?"

"Evet," diye cevapladı Arista, abartmadan. Arşidük ona bakmaya devam etti, aralarındaki sessizlik giderek arttı. "Ben doğuştan batıl inançlı bir kadını ve infaz edildikten sonra hayaletlerinin kalmaması için son ayınlarının yapıldığından emin olmak istedim."

"Mahkumların zincirlerinin çözülmesini emrettiğinize dair bir rapor var." Braga ona bir adım daha yaklaştı.

"Rahipler bana mahkumların diz çökmesi gerektiğini söylediler. Bunda bir tehlike görmedim. Hemen dışarıda bir ordu kadar muhafızın bulunduğu bir hücredeydiler."

"Ayrıca rahiplerle birlikte içeri girdiğinizi ve kapıyı arkanızdan kapattığınızı da bildirdiler." Arşidük bir adım daha attı. Artık rahatsız edici derecede yakındı, onun tavırlarını ve ifadesini inceliyordu.

"Benim rahiplerden önce ayrıldığımı da söylediler mi? Ya da o canavarlar onları yakaladığında benim orada olmadığımı?" Arista masadan itti ve amcası geri adım attı. Onu rahatça geçip, kale avlusuna bakan pencereye doğru yürüdü. Bir adam yaklaşan kış için odun kesip istifliyordu. "Bunun yaptığım en akıllıca şey olmadığını kabul ediyorum, ama onların kaçacaklarını hiç düşünmemiştim. Onlar sadece iki adamdı!" Pencereden dışarıya dalgın dalgın bakmaya devam etti. Bakışları oduncuya, sonra da tüm yapraklarını kaybetmiş ağaçlara kaydı. "Şimdi,

bilmek istediğın tek şey bu muydu? Bu krallığın kraliçesi olarak görevime dönmem için başbakanın izni var mı?"

"Elbette, canım." Braga'nın sesi daha sıcak bir tona büründü. Prenses pencereden uzaklaşıp çıkışa doğru yürüdü. "Ah, ama son bir şey daha var."

Arista kapıda durdu ve omzunun üzerinden geriye baktı. "Ne?"

"Wylin ayrıca, babanızı öldürmek için kullanılan hançerin . Nerede olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

Arista ona döndü. "Şimdi de beni hırsızlıkla mı suçluyorsunuz?"

"Sadece soruyorum, Arista," arşidük sinirli bir şekilde homurdandı. "Bana karşı bu kadar inatçı olmana gerek yok. Ben sadece işimi yapmaya çalışıyorum."

"İşinizi mi? Bence işinizden çok daha fazlasını yapıyorsunuz. Hayır, hançer hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve sorgulama kisvesi altında suçlamalarla beni rahatsız etmeyi bırakın. Bunu bir daha yaparsanız, burada kimin hüküm sürdüğünü göreceğiz!"

Arista, Braga'nın ofisinden fırlayarak çıktı ve Hilfred, ona yetişmek için bir adım koşmak zorunda kaldı. Hemen kaleyi geçerek konutlara ulaştı. Hilfred'den nöbet tutmasını isteyerek, kişisel kulesinin merdivenlerini hızla çıktı. Odasına girdi, kapıyı çarparak kapattı ve kolyesindeki mücevherle kilitledi.

Ağır ağır nefes alırken, sırtını kapıya dayayarak bir an durdu. Kendini sakinleştirmeye çalıştı. Oda, rüzgarda sallanan genç bir ağaç gibi sallanıyormuş gibi hissediyordu. Son zamanlarda sık sık böyle hissediyordu. Dünya sürekli etrafında dönüyor gibiydi. Yine de burası onun sığınağı, sığınağıydı. Burası kendini güvende hissettiği, sırlarını sakladığı, büyüsunü uygulayabildiği ve hayallerini kurduğu tek yerdi.

Bir prenses olmasına rağmen, odası çok mütevazıydı. Kontların kızlarının yatak odalarını görmüştü ve hatta bir baronesin odası bile onunkinden daha güzeldi. Onun odası ise oldukça küçük ve sadeydi. Ancak bu, kendi tercihi idi. Kraliyet kanadındaki daha büyük, daha süslü yatak odalarından birini seçebilirdi, ama izolasyonu ve kalenin etrafındaki tüm arazileri gören üç penceresi nedeniyle kuleyi seçti. Kalın bordo perdeler tavandan yere kadar uzanıyor ve çıplak taşları gizliyordu. Perdelerin soğuğu da dışarıda tutacağını ummuştu, ama ne yazık ki tutmadılar. Küçük şömineyi sürekli yakmaya çalışmasına rağmen, kış geceleri genellikle çok soğuk geçiyordu. Yine de perdelerin yumuşak varlığı

yine de ortamı daha sıcak hissettiriyordu. Küçük bir gölgelikli yatağın üzerinde dört dev yastık duruyordu. Daha büyük bir yatak için yer yoktu. Yatağın yanında, lavabonun içinde bir sürahi bulunan küçük bir masa vardı. Yanında, annesinden miras kalan çeyiz sandığıyla birlikte kendisine kalan bir gardırop duruyordu. Sağlam yapılı, sağlam bir kilidi olan sandık yatağının ayak ucunda duruyordu. Odadaki diğer tek mobilyalar ise tuvalet masası, ayna ve küçük bir sandalyeydi.

Odayı geçip tuvalet masasına oturdu. Yanında duran ayna, lüks bir tasarıma sahipti. Ayna, çoğu aynadan daha netti ve her iki yanında birbirinden uzaklaşan iki zarif kuğu ile çerçevelenmişti. Bu da bir zamanlar annesine aitti. Annesi saçını tararken, onun önünde oturup yansımalarını izlediği geceleri sevgiyle hatırladı. Masada, saç fırçası koleksiyonunu saklıyordu. Babasının devlet işleri için ziyaret ettiği her krallıktan bir tane olmak üzere çok sayıda fırçası vardı. Bunlar arasında Wesbaden'den bir inci saplı fırça ve egzotik liman kenti Tur Del Fur'dan ince balık kemiği dişli bir abanoz fırça da vardı. Şimdi onlara bakınca, babasının elini arkasında saklayarak ve gözlerinde parıltıyla eve döndüğü günlerin anıları canlanıyordu. Artık kuğu aynası ve fırçalar, anne babasından geriye kalan tek şeydi.

Aniden elini sallayarak fırçaları odanın öbür ucuna fırlattı. *Neden bu hale gelmişti?* Yavaşça ağladı; önemi yoktu. Hâlâ yapması gereken işler vardı. Başladığı ve şimdi bitirmesi gereken işler vardı. Braga her geçen gün daha da şüpheleniyordu, zaman daralıyordu.

Umut sandığını açtı. İçinden, oraya sakladığı mor kumaş demetini çıkardı. O kumaşı kullanmış olması ne kadar ironikti, diye düşündü. Babası, ona verdiği son saç fırçasını o kumaşa sarmıştı. Demeti yatağının üzerine koydu ve dikkatlice açarak rondel hançeri ortaya çıkardı. Bıçağın üzerinde hala babasının kanı vardı.

"Yapman gereken tek bir iş kaldı," dedi bıçağa.

Silver Pitcher Inn, Galilin eyaletinin eteklerinde bulunan basit bir kır eviydi. Alt kısmı taş ve harçtan yapılmış, beyaz badanalı meşe kirişler ise zamanla grileşmiş kalın sazdan çatıyı destekliyordu. Pencereleler, kalitesiz camdan yapılmış baklava desenli camlara bölünmüştü

ve kenarları heldaberry alılarıyla çevriliydi. n tarafta direklere bağlı birkaç at duruyordu ve yan taraftaki küçük ahırda daha fazlası görünüyordu.

"Bu kadar uzak bir yer için oldukça kalabalık görünüyor," dedi Royce.

Doğuya doğru seyahat ederken, bütün gün at sürmüşlerdi. Daha önce olduğu gibi, vahşı doğada yaptıkları yolculuk yorucu geçmişti. Akşam ışığı sönünce, Galilin'in tarım arazilerine ulaşmışlardı. Sürülmüş tarlalar ve ayırılardan geçtikten sonra, sonunda bir köy yoluna rastladılar. Hiçbiri tam olarak nerede olduklarını bilmedikleri için, bir yer işareti bulana kadar yolu takip etmeye karar verdiler. Hoş bir sürprizle, Silver Pitcher Inn, buldukları ilk bina oldu.

"Peki, Majesteleri," dedi Hadrian, "eğer hala hedefiniz orasıysa, buradan kaleye geri dönüş yolunu bulabilmeniz gerekir."

"Geri dönme vaktim geldi," dedi Alric, "ama önce yemek yemeliyim. Burada iyi yemek var mı?"

"Ne fark eder ki?" Hadrian güldü. "Şu anda  gün önce ölmüş bir tarla faresi bile beni mutlu eder. Hadi, birlikte son bir yemek yiyelim. zerinde para olmadığına göre, ben ödeyeceğim. Umarım bunu vergilerimden düşmeme izin verirsin."

"Gerek yok. Bunu işe ek masraf olarak ekleriz," diye araya girdi Royce. Alric'e bakarak ekledi, "Bize hala yüz on tenent borçlu olduğunu unutmadın, değil mi?"

"demenizi alacaksınız. Amcam parayı ayırsın. Şatoda alabilirsiniz."

"Emin olmak için birkaç gün beklesek sorun olmaz umarım."

"Tabii ki olmaz." Prens başını salladı.

"Peki, parayı almaya bir temsilci gönderirsek?" diye sordu Royce. Alric ona baktı. "Yakalanırsa bizi nasıl bulacağını bilmeyen birini mi?"

"Lütfen, biraz fazla temkinli davranmıyor musun?" "yle bir şey yok," diye cevapladı Royce.

"Bakın!" Myron aniden bağırarak ahır işareti etti. Üçü de ani patlamaya korkuyla sıçradı.

"*Kahverengi* bir at var!" dedi keşiş şaşkınlıkla. "Kahverengi atlar olduğunu bilmiyordum!"

"Tanrım, keşiş!" Alric inanamıyormuş gibi başını salladı, Royce ve Hadrian da aynı hareketi yaptılar.

"Ben de bilmiyordum," diye cevapladı Myron utangaç bir şekilde. Ancak heyecanı hala belliydi, "Başka hangi renkler var? Yeşil at var mı? Mavi at var mı? Mavi atı çok görmek isterdim."

Royce içeri girdi ve birkaç dakika sonra geri döndü. "Her şey yolunda görünüyor. Biraz kalabalık ama olağan dışı bir şey görmüyorum. Alric, kapüşonunu takılı tut ve yüzüğünü çevirerek amblemi elinin iç tarafına getir ya da daha iyisi, eve varana kadar yüzüğünü tamamen çıkar."

Hanın hemen içinde, duvar çivileriyle dolu küçük bir taş giriş holü vardı. Birkaç pelerin ve palto, duvar çivileriyle dolu bir ormana asılmıştı. Bir tarafta, çeşitli şekil ve boyutlarda bir avuç baston rafta duruyordu. Yukarıda, bir rafta çeşitli yırtık şapkalar ve eldivenler vardı.

Myron kapının hemen içinde durmuş, etrafına hayretle bakıyordu. "Hanlar hakkında bir şeyler okudum," dedi. "*Pilgrims' Tales'da*, bir grup asi gezgin bir han'da bir gece geçirir ve yolculuklarının hikayelerini anlatmaya karar verirler. En iyisi için iddiaya girerler. Bu benim en sevdiğim hikayelerden biri, ancak başrahip benim bu kitabı okumamı pek istemiyordu. Biraz müstehcen bir kitaptı. O sayfalarda kadınlarla ilgili birkaç hikaye vardı ve bunlar da pek ahlaki değildi." Heyecanla kalabalığı taradı. "Burada kadın var mı?"

"Hayır," diye cevapladı Hadrian üzgün bir şekilde.

"Oh. Bir tane görmeyi umuyordum. Onları hazine gibi kilit altında mı tutuyorlar?"

Hadrian ve diğerleri sadece güldüler.

Myron onlara şaşkınlıkla baktı, sonra omuz silkti. "Yine de burası harika. Görülecek çok şey var! Bu koku da ne? Yemek kokusu değil, değil mi?"

"Pipo dumanı," diye açıkladı Hadrian. "Muhtemelen manastırda pek popüler bir aktivite değildi."

Küçük odayı yarım düzine masa dolduruyordu. Bir duvarın büyük bir kısmını, şömine rafındaki gümüş kadehler sallanan, hafifçe eğri bir taş şömine kaplıyordu. Yanında, kabuğu ile birlikte kaba ve işlenmemiş ağaç kütüklerinden yapılmış bir bar vardı. Odaya yaklaşık on beş müşteri girmişti ve bunlardan birkaçı grubun içeri girmesini ilgisizce izliyordu. Çoğu kaba saba, oduncu, işçi ve gezgin tamircilerdi. Boru dumanı, kütük bardan yakın oturan birkaç huysuz adamdan geliyordu ve odanın her yerinde göz hizasında bir bulut halinde asılı duruyordu, şöminenin yanan odunlarının kokusu ve ekmek pişirmenin tatlı kokusuyla karışan topraksı bir koku yaratıyordu

Royce onları pencerenin yanındaki açık yuvarlak masaya götürdü, buradan dışarıdaki atları görebiliyorlardı.

"Bir şeyler sipariş edeyim," dedi Hadrian gönüllü olarak.

"Burası çok güzel bir yer," dedi Myron, gözleri odanın içinde dolaşırken. "Burada çok şey oluyor, çok fazla konuşma var. Manastırda yemek sırasında konuşmak yasaktı, bu yüzden her zaman ölümcül bir sessizlik hakimdi. Tabii ki, işaret dili kullanarak bu kuralı aşıyorduk. Bu, başrahibi çılgına çevirirdi, çünkü Maribor'a odaklanmamız gerekiyordu, ama bazen birinden tuzu uzatmasını istemek zorunda kalırsınız."

Hadrian bara ulaşır ulaşmaz, arkasında birinin tehditkar bir şekilde ona baskı yaptığını hissetti.

"Daha dikkatli olmalısın dostum," diye fısıldadı bir adam.

Hadrian yavaşça döndü ve kim olduğunu görünce güldü. "Gerek yok, Albert. Arkamı kollayan bir gölgem var." Hadrian, viskontun arkasına gizlice yaklaşan Royce'u işaret etti.

Kirli, yırtık pırtık bir pelerin giyen ve başlığını çekmiş olan Albert, somurtkan Royce'a döndü. "Sadece şaka yapıyordum."

"Burada ne işin var?" diye fısıldadı Royce.

"Saklanıyorum..." Albert başladı, ama barmen köpüklü bira sürahesi ve dört bardakla yanına geldiğinde sustu.

"Yemek yedin mi?" diye sordu Hadrian.

"Hayır." Albert sürahiye özlemle baktı.

"Bir bardak ve bir tabak yemek daha alabilir miyim?" Hadrian, barın arkasındaki iri yarı adam sordu.

"Tabii ki," diye cevapladı barmen ve bir bardak daha ekledi. "Yemek hazır olunca getiririm."

Vikont da peşlerinden gelerek masaya döndüler. Albert bir an Myron ve Alric'e merakla baktı.

Albert masalarına bir sandalye çekince Hadrian, "Bu bizim tanıdığımız Albert Winslow," diye açıkladı. "Bunlar ise..."

"Müşterilerimiz," diye araya girdi Royce, "yani iş konuşmayalım Albert."

"Son birkaç gündür şehir dışındaydık... seyahatleydik," dedi Hadrian. "Medford'da bir şey oldu mu?"

"Çok şey," dedi Albert sessizce, Hadrian birayı doldururken. "Kral Amrath öldü."

"Gerçekten mi?" Hadrian şaşırılmış gibi yaptı.

"Gül ve Diken kapatıldı. Askerler Aşağı Mahalle'yi kasıp kavurdu. Bir grup insan yakalanıp hapse atıldı. Essendon Kalesi ve şehrin girişlerini küçük bir ordu kuşatmış durumda. Ben tam zamanında kaçabildim."

"Kalenin etrafında bir ordu mu? Ne için?" diye sordu Alric.

Royce ona sakinleşmesi için işaret etti. "Gwen ne durumda?"

"O iyi, sanırım," diye cevapladı Albert, Alric'e merakla bakarak. "En azından ben ayrıldığımda öyleydi. Onu sorguladılar ve birkaç kızını hırpaladılar ama bundan öteye gitmediler. Senin için endişeleniyordu. Sanırım senin... seyahatten... günler önce dönmeni bekliyordu."

"Onlar kim?" diye sordu Royce, sesi birkaç derece daha soğuktu.

"Çoğu kraliyet muhafızlarıydı, ama bir sürü yeni arkadaşları da vardı. Birkaç gün önce bahsettiğimiz kasabadaki yabancılar hatırlıyor musun? Kraliyet muhafızlarıyla birlikte yürüyorlardı, bu yüzden veliaht prens için çalışıyor olmalılar diye düşünüyorum." Albert yine Alric'e baktı. "Bütün şehri tarıyorlardı ve Aşağı Mahalle'de faaliyet gösteren bir çift hırsız hakkında sorular soruyorlardı. O zaman ortadan kayboldum. Kasabayı terk edip batıya doğru yola çıktım. Her yer aynıydı. Her yerde devriyeler vardı. Hanları ve tavernaları didik didik ediyor, insanları sokaklara sürüklüyorlardı. Şimdiye kadar onlardan bir adım önde kaldım. Son duyduğum haber, Medford'da gece karanlığından sonra sokağa çıkma yasağı ilan edildiği."

"Yani, batıya doğru yol almaya devam ettin?" diye sordu Hadrian.

"Buraya gelene kadar. Burası, yağmalanmamış ilk yerdi."

"Bu da buradaki kalabalığı açıklıyor," dedi Hadrian. "Fareler batan gemiyi terk eder."

"Evet, birçok insan Medford'un artık o kadar da dostane bir yer olmadığına karar verdi," diye açıkladı Albert. "Birkaç gün burada kalıp sonra geri dönüp durumu gözlemlemeye karar verdim."

"Prens veya prensesle ilgili herhangi bir haber var mı?" diye sordu Alric.

"Özel bir şey yok," diye yanıtladı vikont. Bir yudum içki içti, gözleri prensin üzerindeydi.

Hanın arka kapısı açıldı ve ince bir figür içeri girdi. Kirliydi, yırtık pırtık giysiler giymişti ve şapkası daha çok bir çuvala benziyordu. Küçük bir keseyi göğsüne sıkıca bastırdı ve sadece bir an durdu, gözleri odanın içinde gergin bir şekilde dolaşıyordu. Hızla barın arkasına doğru yürüdü

barın arkasına doğru yürüdü ve han sahibi kese karşılığında bir çuval yiyecek doldurdu.

"Burada ne var?" diye sordu masalardan birinde oturan iri yarısı bir adam ayağa kalkarken. "Şapkanı çıkar elf. Kulaklarını göster bize."

Yırtık pırtık giysili fakir adam çantasını sıkıca tuttu ve kapıya doğru baktı. Bunu yaptığında, bardan başka bir adam yolunu kesmek için harekete geçti. "Çıkar dedim!" dedi iri yarı adam.

"Onu rahat bırak, Drake," dedi barmen. "Sadece biraz yemek için geldi. Burada yemeyecektir."

"Onlara satış yaptığınıza inanamıyorum, Hall. Dunmore'da insanları öldürdüklerini duymadınız mı? Pis şeyler." Drake şapkayı çıkarmak için elini uzattı ama adam elinden ustaca kaçtı. "Nasıl olduklarını görüyor musun? İstediginde hızlı küçük yaratıklar, ama onları çalıştırmaya kalkışırsan tembel piçler. Başka bir şey değil, bela. Onları buraya alırsan, bir gün arkandan bıçaklayıp her şeyini çalacaklar."

"O hiçbir şey çalmıyor," dedi Hall. "Haftada bir kez buraya gelip ailesine yiyecek ve diğer şeyler alıyor. Bu adamın bir eşi ve bir çocuğu var. Zavallılar zar zor hayatta kalıyorlar. Ormanda yaşıyorlar. Medford'daki kasaba muhafızları onları kovalı bir ay oldu."

"Öyle mi?" dedi Drake. "Ormanlarda yaşıyorsa, yiyecekleri nereden parayla alıyor? Çalışırsun, değil mi evlat? Dürüst insanları soyuyorsun? Çiftliklere giriyorsun? Şerifler onları şehirlerden kovuyor, çünkü hepsi hırsız ve ayyaş. Medford muhafızları onları sokaklarında istemiyor, ben de bizim sokaklarda istemiyorum!"

Serserinin arkasında duran bir adam şapkasını kaptı ve kalın, keçeleşmiş siyah saçları ve sivri kulakları ortaya çıktı.

"Pis küçük elf," dedi Drake. "Parayı nereden buldun?" "Onu rahat bırak dedim, Drake," diye ısrar etti Hall.

"Bence çaldı," dedi Drake ve kemerinden bir hançer çıkardı.

Silahsız elf korkuyla hareketsiz durdu, gözleri onu tehdit eden adamlar ile hanın kapısı arasında gidip geliyordu.

"Drake?" dedi Hall daha alçak ve ciddi bir ses tonuyla. "Onu rahat bırak, yoksa yemin ederim bir daha burada hizmet almayacaksın."

Drake başını kaldırıp, kendisinden oldukça iri olan ve kasap bıçağı tutan Hall'a baktı.

"Daha sonra ormanda onu aramak istiyorsan, bu senin bileceğin iş. Ama benim mekanımda kavga istemiyorum." Drake hançeri kaldırdı. "Hadi,

defol," dedi Hall, elf dikkatlice adamların yanından geçip kapıdan dışarı çıktı.

"O gerçekten bir elf miydi?" diye sordu Myron şaşkınlıkla.

"Onlar melezler," diye cevapladı Hadrian. "Çoğu insan artık safkan elflerin var olduğuna inanmıyor."

"Aslında onlara acıyorum," dedi Albert. "İmparatorluk döneminde kölelerdi. Bunu biliyor muydun?"

"Aslında, ben..." diye başladı Myron, ama Royce'un hafifçe başını salladığını ve yüzündeki ifadeyi görünce sözünü kesip sustu.

"Neden onlara acıyorsun?" diye sordu Alric. "Bugünkü serfler ve köylülerden daha kötü durumda değillerdi. Ve şimdi özgürler, ki bu köylülerin sahip olamadığı bir şey."

"Köylüler toprağa bağlılar, doğru, ama köle değiller," dedi Albert, onu düzelterek. "Satın alınamazlar ve satılamazlar; aileleri parçalanmaz, hayvanlar gibi yetiştirilip ağıllarda tutulmazlar ya da eğlence için kesilmezler. Eskiden elfler için böyle yapıldığını duydum ve tabii ki, şimdi özgürler, ama topluma dahil olmalarına izin verilmiyor. İş bulamıyorlar ve sadece yemek bulmak için neler yaşadıklarını az önce gördün."

Royce'un ifadesi her zamankinden daha soğuktu ve Hadrian konuyu değiştirme zamanının geldiğini anladı. "Ona bakınca anlaşılmayabilir," dedi, "ama Albert bir asildir. O bir vikont."

"Vikont Winslow mu?" dedi Alric. "Hangi topraklarda?"

"Ne yazık ki, hiçbirinin," diye cevapladı Albert ve bir yudum bira içti. "Büyükbabam Harlan Winslow, Warric Kralı'nın gözünden düştüğünde aile arazisini kaybetti. Gerçi, doğrusu, bunun övünecek bir şey olduğunu hiç sanmıyorum. Duyduğuma göre, Bernum Nehri kıyısında kayalık bir araziymiş. Warric Kralı Ethelred birkaç yıl önce onu ele geçirmiş.

"Ah, babamın bana anlattığı, topraksız bir asilzade olmanın utancıyla yaşamaya çalışan büyükbabamın çileleri ve sıkıntıları. Babam ondan biraz para miras aldı, ama hala zengin bir asilzadeymiş gibi davranmaya çalışırken onu çarçur etti. Benim için gururumu yutmak, karnımı doyuracaksa sorun değil." Albert, Alric'e gözlerini kısarak baktı. "Yüzün tanıdık geliyor. Daha önce tanışmış mıydık?"

"Tanışmışsak, eminim ki sadece geçici bir tanışıklıktı," diye cevapladı Alric.

Yemek geldi ve konuşmanın yerini çiğneme aldı. Yemek özel bir şey değildi: biraz fazla pişmiş jambon, haşlanmış patates, lahana, soğan ve bir somun bayat ekmek. Ancak neredeyse iki gün boyunca

sadece birkaç patates yedikten sonra, Hadrian bunu bir ziyafet olarak gördü. Dışarıdaki ışıklar sönmeye başlayınca, hanın çocuğu her masadaki mumları yakmaya başladı ve onlar da bu fırsatı değerlendirerek bir sürahi daha sipariş ettiler.

Orada oturup dinlenirken, Hadrian Royce'un tekrar tekrar pencereden dışarı baktığını fark etti. Üçüncü bakıştan sonra, Hadrian neyin bu kadar ilgi çekici olduğunu görmek için eğildi. Dışarısı karanlık olduğu için pencere ayna gibiydi. Tek görebildiği kendi yüzüydü.

"The Rose and Thorn ne zaman basıldı?" diye sordu Royce. Albert omuz silkti. "İki ya da üç gün önce, sanırım."

"Ben günün hangi saatinde demek istedim?"

"Akşamüstü. Sanırım gün batımında ya da hemen sonrasında. Akşam yemeği için gelenleri yakalamak istediler herhalde." Albert durakladı ve memnuniyet ifadesinin yerini endişe ifadesine bırakmasıyla aniden doğruldu. "Ah... Yemeyi bitirip hemen gitmek istemem ama sizler için sakıncası yoksa, ben yine ortadan kaybolacağım." Ayağa kalktı ve arka kapıdan hızla çıktı. Royce tekrar dışarıya baktı ve tedirgin görünüyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Alric.

"Misafirimiz var. Rüzgârın hangi yönden estiğini görene kadar herkes sakin olsun."

Silver Pitcher'ın kapısı birden açıldı ve Melengar şahini amblemi taşıyan tabard giymiş, zırhlı sekiz adam odaya doluşmaya başladı. Kapının yanındaki birkaç masayı devirdiler, içecekleri ve yiyecekleri her yere saçtılar. Kılıçlarını sallayan askerler, müşterilere öfkeyle baktılar. Hanın içinde kimse kıpırdamadı.

"Kral adına, bu han ve içindeki herkes aranacak. Direnen veya kaçmaya çalışanlar idam edilecek!"

Askerler gruplara ayrıldı. Bir grup, masalardan adamları çekip duvara dayayarak sıra oluşturdular. Diğerleri merdivenlerden çatı katına çıktı, üçüncü grup ise tavernanın mahzenine indi.

"Ben burada dürüst bir iş yapıyorum!" Hall, diğerleriyle birlikte duvara itilirken itiraz etti.

"Çeneni kapalı tut yoksa burayı ateşe veririm," dedi içeri giren bir adam. Zırh giymiyordu, Melengar'ın amblemini de taşııyordu. Bunun yerine, gri tonlarında katmanlı, kaliteli ve pratik giysiler giymişti.

"Sizinle birlikte olmak bir zevkti beyler," dedi Alric masadakilere, "ama görünüşe göre korumam geldi."

"Dikkatli ol," dedi Hadrian, prens ayağa kalkarken.

Alric odanın ortasına doğru ilerledi, başlığını geri çekti ve çenesini dik tutarak dik durdu. "Ne arıyorsunuz, Melengar'ın iyi adamları?" diye sordu, odadaki herkesin dikkatini çeken yüksek ve net bir sesle.

Gri giysili adam dönüp Alric'in yüzünü görünce şaşkın bir gülümseme gösterdi. "Şey! Sizi arıyoruz, Majesteleri," dedi nazıkçe eğilerek. "Kaçırıldığınız, hatta öldüğünüz söylendi."

"Gördüğünüz gibi, ikisi de değilim. Şimdi bu iyi insanları serbest bırakın."

Askerler bir an tereddüt ettiler, ama gri giysili adam başını salladı ve askerler dikkat pozisyonuna geçtiler. Gri giysili adam hemen Alric'in yanına gitti. Prensi baştan aşağı süzdü ve şaşkın bir ifadeyle, "Giysi seçiminiz biraz alışılmışın dışında, değil mi Majesteleri?" dedi.

"Kıyafet seçimim sizi ilgilendirmez, efendim..."

"Baron, Majesteleri, Baron Trumbul. Majestelerinin Essendon Kalesi'ne dönmesi gerekiyor. Arşidük Percy Braga sizi bulup oraya götürmemizi emretti. Son olayları göz önünde bulundurarak, sizin iyiliğinizden endişe duyuyor."

"Aslında ben de oraya gidiyordum. Bu nedenle, büyük düşkanı ve beni memnun ederek size eşlik edebilirsiniz."

"Harika, lordum. Yalnız mı seyahat ediyorsunuz?" Trumbul, masada oturan diğerlerine baktı.

"Hayır," diye cevapladı Alric, "bu keşiş benimle birlikte ve o da Medford'a dönecek. Myron, bu nazik insanlara veda et ve bize katıl." Myron ayağa kalktı ve gülümseyerek Royce ve Hadrian'a el salladı.

"Hepsi bu mu? Sadece bir kişi mi?" Baron, grubun geri kalan iki üyesine baktı.

"Evet, sadece bir kişi."

"Emin misin? İki adam tarafından kaçırılmış olabileceğin söylentileri vardı."

"Sevgili baron," diye sertçe cevapladı Alric, "Böyle bir şeyi hatırlardım herhalde. Bir dahaki sefere kralını sorgulamaya kalkışırsan, bu senin sonun olabilir. Şanslısın ki, az önce yemek yedim ve çok yorgunum, ciddi bir şekilde alınmayacağım. Şimdi, han sahibine yemeğimin ve senin rahatsızlığının bedeli olarak bir altın tenent ver."

Bir an kimse kıpırdamadı, sonra baron, "Elbette, Majesteleri. Küstahlığımı bağışlayın," dedi. Bir askere başını salladı, asker cüzdanından bir altın çıkardı ve Hall'a doğru attı. "Şimdi, Majesteleri, gidebilir miyiz?"

"Evet," diye cevapladı Alric. "Umarım benim için bir arabanız vardır. Binicilikten bıktım ve geri kalan yol boyunca uyumak istiyorum."

"Üzgünüm Majesteleri, yok. Bir köye varır varmaz bir tane temin edebiliriz, umarım sizin için daha iyi kıyafetler de bulabiliriz."

"Öyle olsun o zaman."

Alric, Myron, Trumbul ve askerler hanı terk ettiler. Atları hazırlarken açık kapıdan kısmen duyulan kısa bir tartışma oldu. Kısa süre sonra atların nalları gecenin sessizliğine karışıp uzaklaştı.

"O Prens Alric Essendon muydu?" diye sordu Hall, masalarına yaklaşarak pencereden dışarı bakmaya çalışarak. Ne Royce ne de Hadrian cevap verdi.

Hall bara döndükten sonra Hadrian, "Onları takip etmeli miyiz sence?" diye sordu.

"Oh, başlama şimdi. Bu ay için iyi işimizi yaptık, hatta DeWitt'i de sayarsak iki tane. Burada oturup dinlenmekten memnunum."

Hadrian başını salladı ve bira bardağını boşalttı. O pencereden dışarı bakarken, parmaklarını masada huzursuzca tamburlayarak sessizce oturdular.

"Ne?"

"Devriyenin taşıdığı silahları fark ettin mi?" "Neden?" Royce sinirli bir şekilde sordu.

"Medford Kraliyet Muhafızları'nın taşıdığı standart falchion kılıçları yerine Tiliner rapierleri taşıyorlardı. Rapierlerin sapları demir yerine çelikten yapılmıştı ama kabzalarında herhangi bir işaret yoktu. Ya Kraliyet Cephaneliği standartlarını yükseltti ya da bu adamlar, büyük olasılıkla doğu Warric'ten kirallanmış paralı askerler. Kayıp bir kraliyetçi kralı aramak için kiralayacağın türden adamlar değiller. Ve yanılmıyorsam, Trumbul, cinayetten önceki gece The Rose and Thorn'da Gwen'in şüpheli olarak işaret ettiği adamın adı."

"Gördün mü," dedi Royce sinirli bir şekilde, "senin bu iyiliklerinle ilgili sorun da bu; hiç bitmiyorlar."

Arista hançeri pencere pervazına koyarken ay yükseliyordu. Ay ışığının hançere ulaşması için biraz zaman geçmesi gerekse de, diğer tüm hazırlıklar tamamlanmıştı. Bütün gün büyü üzerinde çalışmıştı. Sabah mutfaktan ve bahçeden otlar toplamıştı. Tam doğru boyutta bir mandrake kökü bulmak neredeyse iki saatini almıştı. Ancak en zor adım, morga inip babasının kafasından bir tutam saç kesmekti. Akşamüstü, öğütme aleti ve havaneli ile karışımı öğütürken, elementleri birleştirmek için gerekli büyülü sözleri mırıldanıyordu. Elde ettiği ince öğütülmüş tozu lekeli bıçağın üzerine serpiştirdi ve büyüünün son sözlerini okudu. Artık tek gereken ay ışığıydı.

Kapının çalınmasıyla irkildi. "Majesteleri? Arista?" diye seslendi arşidük. "Ne oldu amca?"

"Seninle biraz konuşabilir miyim, canım?"

"Evet, bir dakika." Arista perdeyi çekerek kılıcı pencere pervazında sakladı. Havan ve havaneli çantasına koyup kilitledi. Ellerini silkeledikten sonra aynada saçlarını kontrol etti. Kapıya gitti ve kolyesine dokunarak kapıyı açtı.

Arşidük, hala siyah ceketini giymiş, başparmaklarını kılıç kemerine rahatça takmış halde içeri girdi. Ağır görev zinciri, Arista'nın şöminesinin ateş ışığında parıldıyordu. Eleştirel bir ifadeyle yatak odasına bakındı. "Baban, senin burada yaşamayı hiç onaylamadı. Her zaman senin de ailenin geri kalanıyla birlikte yaşamayı istedi. Aslında, senin böyle ayrılmayı seçmen onu biraz üzdü, ama sen her zaman yalnız bir insandın, değil mi?"

"Bu ziyaretin bir amacı var mı?" diye sordu kız, sinirli bir şekilde yatağına otururken.

"Son zamanlarda bana karşı çok kaba davranıyorsun, canım. Seni kırıcı bir şey mi yaptım? Sen benim yeğenimsin ve az önce babanı ve muhtemelen kardeşini kaybettin. Senin iyiliğini düşündüğümü, ruh halin için endişelendiğimi düşünmek o kadar da imkansız mı? İnsanlar keder veya öfke anlarında beklenmedik şeyler yapabilirler."

"Ruh halim gayet iyi."

"Öyle mi?" diye sordu, kaşını kaldırarak. "Son birkaç günün çoğunu burada inzivaya çekilmiş olarak geçirdin, bu, babasını yeni kaybetmiş genç bir kadın için sağlıklı olamaz."

. Ailenle birlikte olmak isteyeceğini düşünürdüm."

"Artık bir ailem yok," dedi kararlı bir şekilde.

"Ben senin ailenim, Arista. Ben senin amcanım, ama bunu görmek istemiyorsun, değil mi? Beni düşmanın olarak görmek istiyorsun. Belki de kederinle böyle başa çıkıyorsun. Tüm vaktini bu kulede geçiriyorsun ve bu kaleden çıktığında da, sadece kardeşini bulmaya çalıştığım için bana saldırıyorsun. Nedenini anlamıyorum. Ayrıca, babanı kaybettiğinde neden ağlamadığını da kendime sordum. İkiniz oldukça yakındınız, değil mi?"

Braga, kuğu aynasının bulunduğu şifonyere doğru yürüdü ve bir şeye basınca durdu. Yerde duran gümüş saplı bir fırçayı aldı. "Bu fırça babanızdan kaldı. Onu satın alırken yanındaydım. Bir hizmetçinin seçmesini istemedi. Dağastan'daki dükkanları tek tek dolaşarak tam istediği fırçayı buldu. Açıkçası, bu onun için gezinin en önemli anıydı. Bu kadar önemli şeylere daha fazla özen göstermelisin." Fırçayı diğer fırçaların yanına masanın üzerine koydu.

Dikkatini tekrar prensese verdi. "Arista, seni yaşlı, hoş olmayan bir kral ile evlenmeye zorlayacağından korktuğunu biliyorum. Evliliğin görünmez duvarları arasında hapsolme düşüncesi seni dehşete düşürdü sanırım. Ama senin düşündüğünün aksine, o seni *gerçekten* seviyordu. Neden onun için ağlamıyorsun?"

"Sizi temin ederim amca, ben gayet iyiyim. Sadece kendimi meşgul etmeye çalışıyorum."

Braga, küçük odasında dolaşmaya devam ederek odayı ayrıntılı bir şekilde inceledi. "Bu da başka bir mesele," dedi ona. "Çok meşgulsün, ama babanın katilini bulmaya çalışmıyorsun? Ben olsam çalışırdım."

"Bu *senin* işin değil mi?"

"Öyle. Günlerdir uyumadan aralıksız çalışıyorum, emin olabilirsiniz. Ancak, senin de bildiğin gibi, odak noktamın çoğu, hayatını kurtarmak umuduyla kardeşini bulmak. Umarım önceliklerimi anlayabilirsin. Öte yandan, sen, kendi deyimimle, *kraliçe vekili* olmana rağmen pek bir şey yapmıyorsun gibi görünüyor."

"Beni tembel olmakla suçlamak için mi buraya geldin?" diye sordu Arista.

"Tembel miydin? Sanmıyorum. Son birkaç gün, belki de haftadır çok çalıştığını düşünüyorum."

"Babamı öldürdüğümü mü ima ediyorsun? Bunu soruyorum çünkü böyle bir ima çok tehlikeli olabilir."

"Hiçbir şey ima etmiyorum, Majesteleri. Sadece babanızın vefatına neden bu kadar az üzüldüğünüzü ve kardeşinizin iyiliğine neden bu kadar az ilgi gösterdiğinizizi anlamaya çalışıyorum. Söylesene sevgili yeğenim, bu öğleden sonra meşe korusunda ne yapıyordun, üstü kapalı bir sepetle geri döndün? Ayrıca mutfak kilerinde dolaştığını duydum."

"Beni takip mi ettirdiniz?"

"Kendi iyiliğin için, emin ol," dedi sıcak ve güven verici bir ses tonuyla, omzuna hafifçe vurarak. "Dediğim gibi, endişeliyim. Senin gibi bir kayıp yaşadktan sonra intihar edenlerin hikayelerini duydum. Bu yüzden seni izliyorum. Ancak senin durumunda buna gerek yoktu, değil mi? İntihar etmek hiç de senin yapacağın bir şey değil."

"Neden böyle söylüyorsunuz?" diye cevapladı Arista.

"Mutfaktan kökleri ve otları toplamak, daha çok bir tür tarif üzerinde çalışıyormuşsunuz gibi geliyor. Biliyorsun, babanın seni Sheridan Üniversitesi'ne göndermesini hiç onaylamadım, o aptal büyücü Arcadius'un yanında öğrenim görmene izin vermesini ise hiç. İnsanlar seni cadı sanabilir. Sıradan insanlar anlamadıkları şeylerden kolayca korkarlar ve prenseslerinin cadı olduğu düşüncesi felakete yol açan bir kıvılcım olabilir. Babana üniversiteye gitmene izin vermemesini söyledim, ama o yine de gitmene izin verdi."

Arşidük yatağın etrafında dolaşarak dalgın dalgın yorganını düzeltti.

"Babamın seni dinlememesine sevindim."

"Öyle mi? Sanırım öyle. Tabii ki, aslında önemi yoktu. O kadar da korkunç bir şey değildi. Sonuçta Arcadius zararsız biri, değil mi? Sana ne öğretebilirdi ki? Kart hileleri mi? Siğilleri nasıl çıkaracağını mı? En azından, sana öğretebileceği tek şeyin bu olduğunu düşünüyordum. Ama son zamanlarda... endişelenmeye başladım. Belki de sana değerli bir şey öğretmiştir. Belki de sana bir isim öğretmiştir... *Esrhaddon*?"

Arista keskin bir şekilde başını kaldırdı ve şaşkınlığını gizlemeye çalıştı.

"Evet, öyle düşünmüştüm. Daha fazlasını öğrenmek istediniz, değil mi? Gerçek büyü öğrenmek istediniz, ama Arcadius'un kendisi de pek bir şey bilmiyordu. Ancak, bilen birini tanıyordu. Size Esrahaddon'dan bahsetti, eski düzenin kadim bir büyücüsü, evrenin sırlarını açığa çıkarmayı ve elementlerin ilkel güçlerini kontrol etmeyi bilen biri. Sadece

böyle bir büyücünün kendi krallığında hapsedildiğini keşfetmenin sana ne kadar büyük bir mutluluk verdiğini hayal edebiliyorum. Prenses olarak, mahkûmu görme yetkin var, ama babanın iznini hiç istemedin, değil mi? Hayır diyeceğinden korktun. Ona sormalıydın, Arista. Eğer sorsaydın, sana o hapishaneye kimsenin girmesine izin verilmediğini söylerdi. Kilise, Amrath'a taç giyme töreninde her şeyi açıkladı. Esrahaddon'un ne kadar tehlikeli olduğunu ve senin gibi masum insanlara neler yapabileceğini öğrendi. O canavar sana gerçek büyü öğretti, değil mi Arista? Sana kara büyü öğretti, değil mi?" Arşidük gözlerini kısarak, sesindeki sıcaklık izlerini bile kaybetti.

Arista cevap vermedi. Sessizce oturdu.

"Sana ne öğretti? Merak ediyorum. Kesinlikle parti numaraları ya da el çabukluğu değil. Muhtemelen sana yıldırım çağırmayı ya da yeri yararak geçmeyi öğretmedi, ama eminim sana basit şeyler öğretti, basit ama yararlı şeyler, değil mi?"

"Neden bahsettiğinizi hiç anlamıyorum," dedi ayağa kalkarken. Sesinde bir parça korku vardı. İkisi arasında mesafe koymak istiyordu. Tuvalet masasına gidip bir fırça aldı ve saçlarını taramaya başladı.

"Hayır mı? Söyle bana canım, babanı öldüren ve hala onun kanını taşıyan hançere ne oldu?"

"Sana bu konuda hiçbir şey bilmediğimi söyledim." Aynadan onu izledi.

"Evet, öyle demiştin, değil mi? Ama nedense buna inanmakta zorlanıyorum. O bıçağın bir amacı olabilecek tek kişi sensin, karanlık bir amaç. Çok kötü bir amaç."

Arista ona döndü, ama konuşmadan Braga devam etti. "Babanı ihanet ettin. Kardeşini ihanet ettin. Şimdi de beni aynı hançerle ihanet edeceksin! Beni gerçekten bu kadar aptal mı sandın?"

Arista pencereye baktı ve kalın perdenin arkasından bile ay ışığının nihayet pencereye ulaştığını görebiliyordu. Braga onun bakışını takip etti ve yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Neden sadece bir pencerenin perdeleri çekilmiş?"

Döndü, perdeyi yakaladı ve geriye attı, ay ışığıyla yıkanan hançeri ortaya çıkardı. Onu görünce sendeledi ve Arista, büyüünün işe yaradığını anladı.

Çok uzağa gitmemişlerdi, sadece birkaç mil. Yolculuk yavaş ilerliyordu ve uykusuzluk, dolu mideyle birleşince Alric'i o kadar uykulu hale getirmişti ki, eyere düşeceğinden korkuyordu. Myron da pek iyi görünmüyordu, bir muhafızın arkasında at sürerken başı öne eğilmişti. Birkaç çiftliği geçip yaya köprülerinden geçerek ıssız bir toprak yoldan ilerlediler. Sol tarafta hasat edilmiş bir mısır tarlası uzanıyordu, boş kahverengi saplar kuruyup kalmıştı. Sağ tarafta ise meşe ve köknar ağaçlarından oluşan karanlık bir orman vardı, yaprakları çoktan rüzgarda dağılmıştı; çıplak dalları yolun üzerine uzanıyordu.

Yine soğuk bir geceydi ve Alric, yaşadığı sürece bir daha asla gece yolculuğuna çıkmayacağına yemin etti. Baron beklenmedik bir şekilde durma emri verdiğinde, Alric kendi yatağında kıvrılıp, şömine başında ısınmış bir bardak sıcak şarap içmeyi hayal ediyordu.

Trumbul ve beş asker Alric'in yanına geldi. İki adam attan indi ve prensin ve Myron'un atlarının dizginlerini tuttu. Dört adam daha Alric'in görüş alanının ötesinde ilerlerken, diğer üçü geri dönüp geldikleri yoldan geriye doğru sürdü.

"Neden durduk?" diye sordu Alric esneyerek. "Neden adamlar ayrıldılar?"

"Bu yol tehlikeli, Majesteleri," diye açıkladı Trumbul. "Önlem almamız gerekiyor. Böyle zamanlarda, sizin gibi birini eskort ederken öncü ve arka muhafızlar gereklidir. Karanlık gecelerde burada pek çok tehlike olabilir. Haydutlar, goblinler, kurtlar

—neyle karşılaşacağınızı bilmenin imkânı yok. Bu yolda dolaşan başsız bir hayalet efsanesi bile var, biliyor muydunuz?"

"Hayır, bilmiyordum," dedi prens. Baronun birdenbire ona karşı kullandığı rahat üslubu hoşuna gitmemişti.

"Evet, bu noktada ölen bir kralın hayaleti olduğu söylenir. Tabii ki, o gerçek bir kral değildi, sadece bir gün taç giyebilecek bir veliaht prensdi. Hikayeye göre, prens bir gece cesur askerleriyle birlikte eve dönüyordu ki, askerlerden biri kendi başına karar verip zavallı adamın kafasını kesip bir çuvala koydu." Trumbul, atından bir çuval çıkarıp prene gösterirken durakladı. "Tıpkı bu çuval gibi."

"Ne oyun oynuyorsun, Trumbul?" diye sordu Alric.

"Hiçbir şey yapmıyorum, Majesteleri. Ödeme almak için sizi kaleye geri götürmeme gerek olmadığını fark ettim; sadece

senin bir parçanı geri götürmem yeterli. Kafan yeterli olacaktır. Böylece atın seni tüm yol boyunca taşımak zorunda kalmaz ve ben atlara her zaman sevgi duymuşumdur. Onlara yardım edebileceğim her şeyi yapmaya çalışırım."

Alric atını mahmuzladı, ama dizginleri tutan adam onu sıkıca tuttu ve at sadece keskin bir dönüş yaptı. Trumbul, hayvanın ani sarsıntısından yararlanarak prensi yere çekti. Alric kılıcını çekmeye çalıştı, ama Trumbul onu karnına tekmeledi. Nefesi kesilen Alric, toprağa yığıldı ve nefes almakta zorlandı.

Trumbul daha sonra dikkatini, baron ona yaklaşırken şok olmuş bir ifadeyle eyerinde oturan Myron'a çevirdi.

"Sen tanıdık geliyorsun," dedi Trumbul, Myron'u atından sertçe indirirken. Keşişin başını ay ışığına doğru tuttu. "Ah evet, hatırladım. Sen, yaktığımız manastırdaki pek de yardımcı olmayan keşiştin. Muhtemelen beni hatırlamıyorsun, değil mi? O gece vizörlü bir miğfer takıyordum. Hepimiz takıyorduk. İşverenimiz yüzlerimizi gizlememizde ısrar etmişti." Gözleri yaşlarla dolu olan keşişe baktı. "Seni öldürmeli miyim, öldürmemeli miyim bilmiyorum. Başlangıçta, babana bir mesaj iletmen için hayatını bağışlamam söylenmişti, ama o tarafa gitmiyor gibisin. Ayrıca, seni hayatta tutmak o işle ilgiliydi ve ne yazık ki senin için, işin tamamlanması için ödememizi aldık bile. Yani, ne yapacağım tamamen benim takdirime kalmış gibi görünüyor."

Myron, hiçbir uyarıda bulunmadan baronun dizine öyle bir tekme attı ki, baron keşişi tutan elini bıraktı. Keşiş, düşmüş bir kütüğün üzerinden atlayarak ağaçların karanlığına doğru koştu ve geceye doğru koşarken dalları ve çalıları kırdı. Baron acı içinde çığlık atarak yere yığıldı. "Yakalayın onu!" diye bağırdı ve iki asker Myron'un peşinden koştu.

Ağaçlarda bir kargaşa çıktı. Alric, Myron'un yardım çığlığını duydu, ardından kınından çekilen bir kılıç sesi geldi. Başladığı kadar çabuk biten başka bir çığlık, aniden kesildi. Sessizlik geri döndü. Hâlâ bacağını tutan Trumbul, keşişe küfretti. "Bu, o küçük alçağa dersini verecek!"

"İyi misin Trumbul?" diye sordu Alric'in atını tutan muhafız.

"Ben iyiyim, bir saniye izin verin. Kahretsin, o küçük keşiş çok sert tekmeledi." "Artık kimseyi tekmelemeyecek," diye ekledi başka bir asker.

Baron yavaşça ayağa kalktı ve bacağını denedi. Alric'in yattığı yere yürüdü ve kılıcını çekti. "Onu kollarından tutup sıkıca tutun. Bana sorun çıkarmadığından emin olun, çocuklar."

Myron'un arkasında at süren muhafız attan indi ve Alric'in sol kolunu tutarken, diğeri sağ kolunu tuttu. "Yanlışlıkla bize vurmadığından emin olun," dedi.

Trumbul ay ışığında sırtıttı. "Ben asla kazara bir şey yapmam. Eğer size vurursam, bunu hak eden bir şey yapmışsınızdır."

"Beni öldürürsen, amcam seni nerede saklanırsan saklan, bulur!"

Trumbul genç prenze gülerek baktı. "Amcan senin başına ödöl koyan kişi. Senin ölmeni istiyor."

"Ne? Yalan söylüyorsun!"

"İstedigine inan." Baron güldü. "Onu ters çevirin de boynunun arkasını net bir şekilde vurayım. Güzel bir ganimet istiyorum. Kesip durmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum."

Alric direndi ama iki asker ondan daha güçlüydü. Prensın kollarını arkasına çevirdiler, onu dizlerinin üzerine çöktürdüler ve başını yere bastırdılar.

Yol kenarındaki kalın çalılıklardan dalların kırılma sesi geldi. "O küçük keşisi öldürmeniz uzun sürdü," dedi Trumbul. "Ama gecenin finali için tam zamanında geri döndünüz."

Alric'i tutan iki asker, hareket etmesini engellemek için kollarını daha da sertçe bükdü. Prens tüm gücüyle mücadele etti, toprağa doğru bağırdı. "Hayır! Durun! Yapamazsınız! Durun!" Çabaları boşunaydı. Askerler onu sıkıca tutuyordu ve yıllarca savaşta kılıç ve kalkan kullanmak, kollarını çelik gibi sağlamlaştırmıştı. Prens onlara karşı koyamazdı.

Alric darbeyi bekledi. Trumbul'un kılıcının gece havasında ısıık çaldığını duymak yerine, tuhaf bir hırıltı ve ardından bir gümbürtü duydu. Muhafızlar onu tutan ellerini gevşettiler. Biri tamamen bıraktı ve Alric, onun hızla uzaklaşırken ayak seslerini duydu. Diğeri prensi kaldırdı ve arkadan sıkıca tuttu. Baron yerde ölü yatıyordu. İki adam cesedin iki yanında duruyordu. Karanlıkta Alric sadece silüetleri görebiliyordu, ama bunlar Myron'u ağaçların arasına kovalayan adamlarla aynı değildi. Baronun en yakınında duran adam, ay ışığında ürkütücü bir parıltıyla ışıldayan bir bıçak tutuyordu. Onun yanında, her iki elinde birer kılıç tutan, daha uzun ve iri bir adam duruyordu.

Yine yakınlardaki ormandan dalların kırılma sesi geldi. "Herkes buraya!" diye bağırdı Alric'i hala koruyan asker.

Atları tutan iki muhafız dizginleri bırakıp kılıçlarını çekti. Ancak yüzleri korkularını ele veriyordu.

Myron ormandan çıktı ve ay ışığı altında durdu, hızlı nefesleri soğuk gece havasında küçük bulutlar oluşturunuyordu.

Alric, Royce'un sesini duydu: "Arkadaşların gelmeyecek. Onlar çoktan öldü."

Kılıçlarını çeken iki muhafız birbirlerine baktılar, sonra Silver Pitcher Inn'in bulunduğu yöne doğru koşarak yola çıktılar. Alric'i tutan son kalan asker, çılgınca etrafına bakındı. Royce ve Hadrian ona doğru bir adım attıklarında, aniden küfretti, prensi bıraktı ve kaçtı.

Alric, yüzündeki gözyaşlarını ve kiri silerken titremesini durduramıyordu. Hadrian ve Royce onu ayağa kaldırdı. Titrek bacakları üzerinde durdu ve etrafındakilere baktı.

"Beni öldüreceklerdi," dedi. "*Beni öldüreceklerdi!*" diye bağırdı.

Aniden Royce ve Hadrian'ı itti ve babasının kılıcını çekip, ölü Trumbul'un gövdesine sapladı. Sendeleyerek orada durdu, nefes nefese, önündeki cesede bakarak, babasının kılıcı baronun sırtına saplanmış halde ileri geri sallanıyordu.

Kısa süre sonra yolun her iki yönünden adamlar yaklaştı. Birçoğu Silver Pitcher Inn'den gelmişti ve ilkel silahlar taşıyorlardı. Bazıları kanla ıslaktı ama hiçbiri yaralı görünmüyordu. İkisi, Royce, Hadrian ve Alric'in Wicend Ford'dan beri kullandıkları atları getirmişti. Ayrıca, yırtık pırtık giysiler giymiş, şekilsiz bir şapka takmış zayıf bir adam da vardı. Elinde sadece ağır bir sopa vardı.

"Hiçbiri bizden geçemedi," dedi Hall küçük gruba yaklaşırken. "Biri bizden kaçmaya çalıştı, ama melez onu buldu. Şimdi neden onu çağırdığını anlıyorum. O piç karanlıkta baykuştan daha iyi görüyor."

"Söz verdiğimiz gibi, atları ve üzerlerindeki her şeyi alabilirsiniz," dedi Hadrian. "Ama bu cesetleri bu gece gömün, yoksa sabah başınız belaya girebilir."

"Bu gerçekten prens mi?" diye sordu adamlardan biri, Alric'e bakarak.

"Aslında," dedi Hadrian, "sanırım yeni Melengar Kralı'na bakıyorsunuz."

"

Sessiz bir ilgi mırıldanması oldu ve birkaç kişi zahmet edip selam verdi, ancak Alric bunu fark etmedi. Kılıcını geri almıştı

ve şimdi Trumbul'un cesedini arıyordu.

Adamlar, ele geçirilen hayvanları, silahları ve teçhizatı incelemek için yolun ortasında toplandılar. Hall sorumluluğu üstlendi ve ganimeti elinden geldiğince adil bir şekilde paylaştırmaya başladı.

"Elfe atlardan birini ver," dedi Royce.

"Ne?" diye sordu hancı şaşkınlıkla. "*Ona* bir at mı vermemizi istiyorsun? Emin misin? Yani, bu adamların çoğunun iyi bir atı yok."

Drake hemen araya girdi. "Dinle, bu gece hepimiz eşit şekilde savaştık. O da herkes gibi payını alabilir, ama o sefil pislik atsız gidemez."

"Onu öldürme, Royce," dedi Hadrian aceleyle.

Prens başını kaldırıp Drake'in Royce ona doğru bir adım attığında geri çekildiğini gördü. Hırsızın yüzü ürkütücü bir şekilde sakindi ama gözleri alev alev yanıyordu.

"Kral ne diyor?" Drake hemen sordu. "Yani, o kral, değil mi? Teknik olarak, o atlar onun, değil mi? Onun askerleri onları sürüyordu. Kararı ona sormalıyız, tamam mı?"

Alric ayağa kalkıp kalabalığa dönünce bir sessizlik oldu. Prens kendini kötü hissediyordu. Bacakları güçsüzdü, kolları ağrıyordu ve alnı, çenesi ve yanağında sıyrıklar vardı. Her tarafı kirle kaplıydı. Ölümle burun buruna gelmişti ve bu korku hâlâ içini kemiriyordu. Hadrian'ın Myron'un yanına gittiğini fark etti. Keşiş sağında ağlıyordu ve Alric, ona katılmaktan bir adım uzakta olduğunu biliyordu, ama o kraldı. Dişlerini sıktı ve onlara baktı. Kirli, kanla kaplı bir düzine yüz ona bakıyordu. Orada durmuş, net düşünemiyordu. Akı hâlâ Trumbul'daydı. Hâlâ öfkeli ve aşağılanmış hissediyordu. Alric, Royce ve Hadrian'a bir bakış attı, sonra kalabalığa geri döndü.

"Bu iki adamın size söylediği her şeyi yapın," dedi yavaşça, net ve soğuk bir sesle. "Onlar benim kraliyet muhafızlarım. Onlara kasten itaatsizlik eden herkes idam edilecektir." Sesi yankılandıktan sonra sessizlik oldu. Sessizlikte Alric atına bindi. "Gidelim."

Hadrian ve Royce şaşkın bakışlar değiştirdikten sonra atlarına bindi. Keşiş artık sessizdi ve sersemlemiş bir halde yürüyordu. Hadrian, Myron'u arkasına çekti.

Yola çıktıklarında Royce, Hall ve Drake'in yanında atını durdurdu ve ikisine sessizce şöyle dedi: "Melez çocuğa bir at verin ve onu elinde tutsun, yoksa döndüğümde bu köydeki herkesi sorumlu tutacağım ve bu sefer yasal olarak."

Dördü bir süre sessizce yol aldılar. Sonunda Alric, "O benim amcamdı," diye tısladı. Çabalarına rağmen gözleri yaşarmaya başladı.

"Ben de bunu düşünüyordum," dedi Hadrian. "Arşidük, sen ve Arista'dan sonra tahtın varisi. Ama aile üyesi olduğu için, senin kadar büyük bir hedef olacağını düşündüm, ancak o kan bağı olan amcan değil, değil mi? Soyadı Braga, Essendon değil."

"Annemin kız kardeşiyle evlendi." "Hayatta mı?"

"Hayır, yıllar önce bir yangında öldü." Alric yumruğunu eyerin ön kısmına vurdu. "Bana kılıç kullanmayı o öğretti! Bana binmeyi o öğretti. O benim amcam ve beni öldürmeye çalışıyor!"

Bir süre kimse konuşmadı, sonra Hadrian sonunda sordu, "Nereye gidiyoruz?"

Alric rüyadan uyanmış gibi başını salladı. "Ne? Oh, Drondil Fields'a, Kont Pickering'in kalesine. O, babamın en güvendiği soylularından ve en yakın dostlarımızdan biridir. Aynı zamanda krallığın en güçlü lideridir. Oradan bir ordu toplayıp bir hafta içinde Medford'a yürüyeceğim. Ve Maribor, beni durdurmaya çalışan adamı, yani amcamı, yardım etsin!"

"Görmek istediğin bu muydu?" diye sordu arşidük Arista'ya, hançeri eline alarak. Hançeri, babasının kanıyla bıçağın üzerine açıkça yazılmış Percy Braga ismini okuyabilmesi için ona uzattı. "Görünüşe göre Esrahaddon'dan gerçekten bir iki şey öğrenmişsin. Ancak bu hiçbir şeyi kanıtlamaz. Babanı kesinlikle bununla bıçaklamadım. O öldürüldüğünde ben şapelin yakınında bile değildim."

"Ama sen emrettin. Hançeri onun vücuduna saplamamış olabilirsin, ama sorumlu olan sensin." Arista gözlerindeki yaşları sildi. "O sana güveniyordu. Hepimiz sana güveniyorduk. Sen ailemizin bir parçasıydın!"

"Aileden daha önemli şeyler vardır, canım... Sırlar, ne pahasına olursa olsun saklı kalması gereken korkunç sırlar. İnanması zor olsa da, seni, kardeşini ve senin..."

"Sakın söyleme!" diye bağırdı ona. "Sen babamı öldürdün."

"Bu gerekliydi. Gerçeği bilseydin, neyin tehlikede olduğunu anlardın. Babanın ve Alric'in ölmesi için nedenler vardı."

"Peki ya ben?"

"Evet, korkarım öyle. Ama bu konular hassas bir şekilde ele alınmalı. Bir cinayet olağandışı bir şey değil ve Alric'in ortadan kaybolması aslında çok yardımcı oldu. Her şey planlandığı gibi gitseydi, çok daha şüpheli görünürdü. Kardeşinin buradan uzak, sakın bir bölgede öleceğini tahmin ediyorum. Başlangıçta senin talihsiz bir kazada ölmeni planlamıştım, ama sen bana daha iyi bir yaklaşım sağladın. O iki hırsız babanı ve kardeşini öldürmek için tuttuğuna başkalarını ikna etmek kolay olacak. Görüyorsun, ben zaten bir şeylerin ters gittiğine dair şüpheler uyandırmıştım. Babanın öldürüldüğü gece, Yüzbaşı Wylin ve bir ekip adam hazır bekliyordu. Çifte cinayeti başaramadığın için, katilleri serbest bırakarak durumu düzeltmeye çalıştığını söyleyeceğim. O akşam yaptığın düzenlemeleri doğrulayabilecek birkaç tanığımız var. Hemen duruşmanı ilan edip tüm soyluları mahkemeye çağıracağım. Senin ihanetini, sadakatsizliğini ve iğrenç eylemlerini duyacaklar. Eğitim ve büyücülüğün seni nasıl güç düşkününü bir katile dönüştürdüğünü öğrenecekler.

"Buna cesaret edemezsin! Beni soyluların önüne çıkarırsan, onlara gerçeği anlatırım."

"Bu zor olacak, çünkü ağzın tıkanacak. Sonuçta" — bıçağın üzerinde parıldayan ismine baktı — "sen bir cadıydın ve bize büyü yapmana izin veremeyiz. Henüz duruşma çağrısı yapmadığım için şüphe çekebileceği için dilini şimdi kesmek istemiyorum."

Braga yatak odasına bir kez daha bakındı ve başını salladı. "Yanılmışım. Sonuçta, odanı seçmeni onaylıyorum. Bir zamanlar bu kule için başka planlarım vardı, ama şimdi burasının, yargılanmayı tecrit altında beklemen için mükemmel bir yer olacağını düşünüyorum. Burada tek başına, büyücülük sanatını geliştirerek geçirdiğin zamanı düşünürsek, kimse bir fark görmeyecektir."

Hançeri de alıp odadan çıktı. O çıkarken, kapının dışında elinde çekiçe duran sakallı bir cüce gördü. Kapı kapandığında, bir vuruş sesi duydu ve kilitletiğini anladı.

BÖLÜM 7

DRONDİL TARLALARI

Dördü gece boyunca at sürdüler. Myron, Hadrian'ın arkasında uyuyakaldıktan sonra attan düştüğünde nihayet durdular. Atları eyerli bırakarak, çalılıkların arasında kısa bir süre uyudular. Kısa süre sonra tekrar yola çıktılar ve bir meyve bahçesinden geçtiler. Her biri bir iki elma kopardı ve at sürerken tatlı meyveleri yediler. Güneş doğana kadar görülecek pek bir şey yoktu. Sonra birkaç işçi görünmeye başladı. Yaşlı bir adam, süt ve peynirle dolu bir öküz arabası sürüyordu. Yolun ilerisinde, genç bir kız bir sepet yumurta taşıyordu. Myron, yanlarından geçerken onu dikkatle izledi ve kız da ona bakarak utangaç bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Bakma, Myron," dedi Hadrian. "Bir şey peşinde olduğunu düşünecekler."

"Onlar atlardan bile daha güzeller," dedi keşiş, kız geride kalırken defalarca omzunun üzerinden geriye bakarak.

Hadrian güldü. "Evet, öyleler, ama *onlara* bunu söylemezdim."

İleride bir tepe yükseliyordu ve tepenin üzerinde bir kale duruyordu. Yapı Essendon Kalesi'ne hiç benzemiyordu, asil bir evden çok bir kaleye benziyordu.

"Drondil Fields," dedi Alric. Prens, önceki gece yaşadığı zorlu olaydan bu yana neredeyse hiç konuşmamıştı. Uzun yolculuktan ya da soğuk gece havasından şikayet etmedi. Bunun yerine, gözlerini önündeki yola dikip sessizce yoluna devam etti.

"Bir kale için tuhaf bir isim," dedi Hadrian.

"Brodic Essendon, Steward'ın hükümdarlığının çöküşünü izleyen savaşlar sırasında bu kaleyi inşa etti," dedi Myron. "Oğlu, Büyük Tolin, inşaatı tamamladı, Kel Lothomad'ı yendi ve kendini Melengar'ın ilk kralı ilan etti. Savaşı, Drondil adında bir çiftçiye ait tarlalarda yaptılar ve daha sonra bu bölge Drondil Tarlaları olarak anılmaya başladı, en azından hikaye böyle."

"Lothomad kimdi?" diye sordu Hadrian.

"O, Trent'in kralıydı. Glenmorgan III idam edildikten sonra Lothomad fırsatı değerlendirip ordularını güneye gönderdi. Tolin Essendon olmasaydı, Ghent ve Melengar bugün Trent'in bir parçası olacaktı."

"Sanırım bu yüzden ona Büyük diyorlardı."

"Aynen öyle."

"Güzel tasarım. Beş köşeli yıldız şekli, tırmanmak için kör bir duvar bulmayı imkansız hale getiriyor."

"Melengar'daki en güçlü kale," dedi Alric.

"O zaman Essendonlar Medford'a ne için geldi?" diye sordu Royce.

"Savaşlardan sonra," diye açıkladı Myron, "Tolin, böylesine kasvetli bir kalede yaşamaktan sıkılmıştı. Medford'da Essendon Kalesi'ni inşa etti ve Galilin'i en sadık generali Seadric Pickilerinon'a emanet etti."

"Seadric'in oğlu, adını Pickering olarak kısaltan kişiydi," diye ekledi Alric.

Hadrian, Alric'in yüzünde uzaklara dalmış bir ifade, dudaklarında melankolik bir gülümseme fark etti.

"Ailem Pickeringlerle her zaman yakın olmuştur. Doğrudan kan bağı yoktur, ama Mauvin, Fanen ve Denek her zaman kardeşlerim gibi olmuştur.

Kış Bayramı ve Yaz Bayramı'nı neredeyse her zaman onlarla geçiririz."

"Diğer soyluların bundan pek hoşnut olmadıklarına eminim," dedi Royce. "Özellikle *de* kan bağı *olanlar*."

Alric başını salladı. "Ama kıskançlıkları hiçbir zaman sonuç vermedi. Kimse Pickeringlere meydan okumaya cesaret edemez. Kılıçlarla ilgili efsanevi bir aile geleneği var. Söylentilere göre Seadric, Fauld Şövalyeleri'nin hayatta kalan son üyesinden Tek'chin adlı eski bir sanatı öğrenmiş."

"Kim?" diye sordu Hadrian.

"Mauvin'in bana anlattığına göre, onlar imparatorluk sonrası bir kardeşlik grubuymuş ve Teshlor Şövalyeleri'nin eski becerilerinin en azından bir kısmını korumaya çalışıyorlarmış."

"Peki kimdi onlar?"

"Teshlorlar mı?" Alric ona şaşkın bir bakış attı. "Teshlorlar, gelmiş geçmiş en büyük savaşçılardır. Bir zamanlar imparatorun kendisini koruyorlardı. Ama sanırım her şey gibi, teknikleri de imparatorluğun çöküşüyle birlikte kayboldu. Yine de, Seadric'in Fauld Tarikatı'ndan öğrendikleri, ki sanırım bu Teshlorların bildiklerinin sadece küçük bir kısmıydı, onu bir efsane haline getirdi. Bu bilgi, nesiller boyu babadan oğula sadakatle aktarıldı

nesiller boyunca sadakatle aktarılmıştır ve bu sır, Pickeringlere savaşta olağanüstü bir avantaj sağlamaktadır."

"Bu küçük bilgiyi çok iyi biliyoruz," diye mırıldandı Hadrian. "Ama dediğim gibi, o ağaçlar dışında, kale için güzel bir tasarım." Meyve bahçesini işaret etti. "O koru, saldıran bir ordu için iyi bir siper olur."

"Bu tepe eskiden hiç böyle görünmüyordu," diye açıkladı Alric. "Eskiden tamamen kesilmişti. Pickeringler bu meyve bahçesini sadece birkaç nesil önce dikti. Gül çalıları ve orman gülleri de öyle. Drondil Fields beş yüz yıldır savaş görmedi. Sanırım kontlar meyve, gölge ve çiçeklerin zararı olmadığını düşündüler. Seadric Pickilerinon'un büyük kalesi artık bir kır evinden biraz daha fazlası."

Girişe geldiler ve Alric hiç durmadan onları içeriye götürdü.

"Durun bakalım!" dedi şişman bir kapı bekçisi. Bir elinde pasta, diğer elinde bir litre süt tutuyordu. Silahı yanındaydı. "Nereye gittiğinizi sanıyorsunuz, sanki burası sonbahar tatilinizmiş gibi buraya gelip?"

Alric başlığını geri çekti ve bekçi hem pastasını hem de sütü düşürdü. "Özür dilerim, Majesteleri." Sendeledi ve dikkatini topladı. "Bugün geleceğinizi bilmiyordum. Kimse bana bir şey söylemedi." Ellerini sildi ve üniformasındaki kırıntıları silkeledi. "Kraliyet ailesinin geri kalanı da geliyor mu?" Alric onu görmezden geldi, kapıdan geçip tahta köprüden geçerek kaleye girdi. Diğerleri, şaşkın gardiyan arkalarından bakarken, tek kelime etmeden onu takip ettiler.

Kalenin dışı gibi, iç avlu da kale mirasına pek benzemiyordu. Avlu, düzgünce kesilmiş çalılar ve ara sıra dikkatlice budanmış küçük ağaçların bulunduğu çekici bir bahçeydi. Yeşil ve altın rengi renkli bayraklar, sabah esintisinde dalgalanan kale portikosunun her iki yanına asılmıştı. Çimler özenle bakılmış görünüyordu, ancak kış uykusuna yattıkları için çoğu sararmıştı. Çoğu meyve hasadında kullanılan boş sepetlerle dolu arabalar ve at arabaları yeşil bir tentenin altında duruyordu. Birinin dibinde hala birkaç elma duruyordu. Bir ahırın yanında, sabah sağımı için bekleyen ineklerin bulunduğu bir at ahırı vardı. Tüylü siyah beyaz bir köpek, taş kuyunun dibinde bir kemiği kemiriyordu ve beyaz ördeklerden oluşan bir aile, birbirlerini takip ederek mükemmel bir sıra halinde serbestçe dolaşıyor, yol boyunca neşeyle vakıyorlardı. Kale çalışanları sabah işlerini yapmak için koşturuyor, su taşıyor, odun kesiyor

, hayvanlara bakıyor ve sık sık dolaşan ördeklerin üzerine basmak üzere oluyorlardı.

Kasap kulübesinin yakınında, iri yarı bir adam parlayan metal bir rayı dövüyordu, iki genç adam açık avluda kılıçlarla dövüşüyordu. Her ikisi de miğfer takmış ve küçük bir kalkan taşıyordu. Üçüncüsü kale merdivenlerine sırtını dayamış oturuyordu. Bir arduvaz ve biraz tebeşir kullanarak maçın skorunu yazıyordu. "Kalkanı daha yükseğe kaldır, Fanen!" diye bağırdı uzun boylu olan.

"Peki ya bacaklarım?"

"Bacaklarına saldırmayacağım. Kılıcımı indirip sana avantaj vermek istemiyorum, ama aşağı vuruşları savuşturmak için kalkanı yüksek tutman gerekiyor. Orası senin zayıf noktan. Yeterince sert vurursam ve sen hazır değilsen, seni dizlerinin üzerine çöktürebilirim. O zaman bacakların ne işe yarayacak?"

"Onu dinlesem iyi olur, Fanen," diye bağırdı Alric çocuğa. "Mauvin bir pislik, ama savunmayı iyi bilir."

"Alric!" Uzun boylu çocuk miğferini attı ve prens attan inerken ona sarılmak için koştu. Alric'in adını duyunca, avludaki birkaç hizmetçi şaşkınlıkla başlarını kaldırdı.

Mauvin, Alric ile yaşıt ama daha uzun ve omuzları daha genişti. Dağınık siyah saçları ve göz kamaştırıcı beyaz dişleri vardı. Arkadaşına gülümserken dişleri parlıyordu.

"Burada ne yapıyorsun ve Mar, bu kıyafet de ne?"

Korkunç görünüyorsun. Bütün gece at sürdün mü? Yüzün... Düştün mü?"

"Kötü bir haberim var. Hemen babanla konuşmam gerek."

"Henüz uyanmış mı bilmiyorum, ama sabahın erken saatlerinde uyandırırsan çok huysuzlanır."

"Bu bekleyemez."

Mauvin prene baktı ve gülümsemesi kayboldu. "O zaman bu sıradan bir ziyaret değil mi?"

"Hayır, keşke öyle olsaydı."

Mauvin en küçük kardeşine dönerek, "Denek, gidip babamı uyandır" dedi.

Kireçtaşı taşıyan çocuk başını salladı. "Ben yapmayacağım."

Mauvin kardeşine doğru yürüdü. "Hemen yap!" diye bağırdı ve küçük çocuğu korkutup kaleye koşmaya zorladı.

"Ne oldu? Ne oldu?" diye sordu Fanen, kendi miğferini ve kalkanını çimlere bırakıp Alric'i de kucaklamak için yanına gitti.

"Son birkaç gün içinde Medford'dan haber aldın mı?" "Bildiğim kadarıyla hayır," diye cevapladı Mauvin, yüzünde endişe belirmişti.

Şim

di. "Binici yok mu? Kont için haber yok mu?" Alric tekrar sordu.

"Hayır, Alric, ne oldu?"

"Babam öldü. Kale'de bir hain tarafından öldürüldü."

"Ne!" Mauvin bir adım geri atarak nefesini tuttu. Bu bir sorudan çok bir tepkiydi.

bir sorudan çok bir tepkiydi.

"Bu mümkün olamaz!" Fanen haykırdı. "Kral Amrath öldü mü? Bu ne zaman oldu?"

"Dürüst olmak gerekirse, ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Cinayetin ardından geçen günler çok kafa karıştırıcıydı ve zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim. Haber henüz buraya ulaşmadıysa, birkaç günden fazla olmamıştır herhalde."

Tüm işçiler yaptıkları işi bırakıp etrafta durarak dikkatle dinlemeye başladılar. Demircinin çekicinin sürekli çınlaması kesildi ve avluda duyulan tek ses, uzaktaki bir ineğin mөөlemesi ve ördeklerin vaklamasıydı.

"Neler oluyor?" Kont Pickering, sabahın parlak güneşinden gözlerini korumak için kolunu kaldırarak kaleden dışarı çıkarken sordu. "Çocuk nefes nefese geldi ve burada acil bir durum olduğunu söyledi."

Uzun, kıvrık burnu ve erken yaşta ağarmış, bakımlı sakalı olan zayıf, orta yaşlı bir adam olan kont, geceliğinin üzerine giydiği altın ve mor renkli bir cüppe giymişti. Karısı Belinda, arkasına gelerek cüppesini giydi ve avluya gergin bir şekilde baktı. Hadrian, Pickering'in güneşten gözlerinin kamaşmasından yararlanarak uzun uzun baktı. Kadın, söylentilerdeki kadar güzeldi. Kontes, kocasından birkaç yaş daha gençti, ince, çarpıcı bir vücuda ve uzun altın sarısı saçlara sahipti. Saçları, normalde asla halka açık yerlerde göstermeyeceği şekilde omuzlarına dökölüyordu. Hadrian, kontun onu neden kıskançlıkla koruduğunu şimdi anlıyordu.

"Aman Tanrım," dedi Myron, daha iyi görebilmek için dönerek Hadrian'a. "Ona baktığımda atları bile düşünmüyorum."

Hadrian attan indi ve Myron'un da inmesine yardım etti. "Seninle aynı duyguları paylaşıyorum dostum, ama inan bana, bu kadın *gerçekten* bakmak istemeyeceğin bir kadın."

"Alric?" dedi kont. "Bu saatte burada ne işin var?"

"Baba, Kral Amrath öldürüldü," diye cevapladı Mauvin titrek bir sesle. Pickering'in yüzü şokla doldu. Kolunu yavaşça indirdi ve prene doğrudan baktı. "Bu doğru mu?"

Alric ciddiyetle başını salladı. "Birkaç gün önce. Bir hain, dua ederken onu sırtından bıçakladı."

"Hain mi? Kim?"

"Amcam, arşidük ve başbakan Percy Braga."

Royce, Hadrian ve Myron, Alric Kont Pickering ile özel bir görüşme için ayrıldıktan sonra kokuyu takip ederek mutfağa gittiler. Orada, dedikoduları ilk öğrenmek için onlara bol kahvaltı hazırlamaktan büyük mutluluk duyan beyaz saçlı aşçı Ella ile tanıştılar. Drondil Fields'daki yemekler, Silver Pitcher Inn'de yedikleri yemeklerden çok daha üstündü. Ella, yumurta, yumuşak pudra şekerli hamur işleri, taze tatlı tereyağı, biftek, domuz pastırması, bisküvi, biberli patates ve sosun yanı sıra bir sürahi elma şarabı ve tatlı olarak akçaagaç şurubu ile pişirilmiş elmalı turta getirdi.

Mutfağın nispeten sessiz ortamında doyana kadar yediler. Hadrian, Alric'in avluda anlattıklarından fazlasını anlatmadı; ancak Myron'un manastırda inzivaya çekilmiş bir hayat sürdüğünü belirtti. Ella bu konuya çok ilgi gösterdi ve keşişe bu konuda acımasızca sorular sordu. "Yani, bugüne kadar hiç kadın görmedin mi, canım?" Ella, son dilim turtasını bitiren Myron'a sordu. Myron iştahla yiyordu ve ağzının etrafında elma ve hamur parçaları vardı.

"Sen benim konuştuğum ilk kadınsın," diye cevapladı Myron, sanki büyük bir başarıyı övünüyor gibi.

"Gerçekten mi?" Ella gülümseyerek ve utangaçlık numarası yaparak dedi. "Çok onur duydum. Yıllardır bir erkeğin ilk kadını olmamıştım." Ella güldü ama Myron sadece ona şaşkın şaşkın baktı.

"Çok güzel bir evin var," dedi Myron. "Çok... sağlam görünüyor."

Yine güldü. "Benim değil, tatlım, ben sadece burada çalışıyorum. Tüm güzel yerler gibi burası da soylulara ait. Biz sıradan insanlar kulübelere ve barakalarda yaşıyor, onların atıklarını kapşıyoruz. Bu bakımdan köpeklere benziyoruz, değil mi? Tabii ki şikayet etmiyorum. Pickeringler kötü insanlar değil. Güneşin onların keyiflerine göre doğup battığını düşünen diğer soylular kadar kibirli değiller. Kontun odasına hizmetçi bile almıyor.

Kimsenin giyinmesine yardım etmesine de izin vermiyor. Birden fazla kez kendi başına su getirdiğini bile gördüm. O adam tam bir aptal. Oğulları da ona çekmiş. Kendi atlarına eyer takma şekillerinden bunu anlayabilirsiniz. Fanen, geçen gün onu demirci çekici sallarken gördüm. Vern'e kılıç tamir etmeyi gösteriyordu. Sana soruyorum, kaç tane asilzade demircilik mesleğini öğrenmeye çalışıyor? Birine daha elma şarabı getireyim mi?

Hepsi başlarını salladı ve sırayla esnedi.

"Lenare, o annesine çekmiş. İkisi de birbirine benziyor. İkisi de gül kadar güzel ve aynı derecede tatlı kokuyor, ama dikenleri de var. İkisinin de öfkesi korkunç. Kız, annesinden daha kötü. Eskiden kardeşleriyle antrenman yapardı ve Fanen'i döverek hırpalar, ta ki bir hanımefendi olduğunu ve hanımefendilerin böyle şeyler yapmadığını öğrenene kadar.

Myron'un gözleri kapandı ve başı öne düştü, aniden sandalye devrildi ve keşiş yere yığıldı. Birdenbire uyandı ve dizlerinin üzerine çökerek ayağa kalkmaya çalıştı. "Oh, çok özür dilerim, istememiştım..."

Ella gülmekten cevap veremedi ve sadece elini ona doğru salladı. "Uzun bir gece geçirdin, canım," diye sonunda söylemeyi başardı. "O sandalye seni yine yere düşürmeden önce seni arkaya götüreyim."

Myron başını eğdi ve sessizce, "Atlarla da aynı sorunu yaşıyorum," dedi.

Alric kahvaltıda Pickering'lere hikâyesini anlattı. Hikâyesini bitirir bitirmez kont, oğullarını dışarı gönderdi ve personeline Galilin'in tam mobilizasyonunu başlatmalarını söyledi. Pickering emirleri iletirken, Alric büyük salondan ayrıldı ve kalenin koridorlarında dolaşmaya başladı. Babasının ölümünden bu yana ilk kez yalnız kalmıştı. Sanki bir nehrin akıntısına kapılmış, etrafında olup biten olayların sürüklediği gibi hissediyordu. Artık kaderini kontrol etme zamanı gelmişti.

Alric koridorlarda çok az insan gördü. Duvarlarda ara sıra görülen zırhlar ve tablolar dışında, dikkatini dağıtan pek bir şey yoktu. Drondil Fields, Essendon'dan daha küçük olmasına rağmen, tepenin büyük bir kısmına yayılan yatay düzeni nedeniyle daha büyük görünüyordu. Essendon Kalesi'nde birkaç kule ve birçok kat yüksekliğinde yüksek odalar varken, Drondil Fields'ın en yüksek noktası sadece dört kattı. Bir kale olduğu için yangına dayanıklılık çok önemliydi, bu nedenle çatı ahşap yerine taştan yapılmıştı.

ağırlığını desteklemek için kalın duvarlar gerekiyordu. Pencerele küçük ve derin olduğu için çok az ışık giriyordu, bu da iç mekanı mağara gibi yapıyordu.

Çocukken Mauvin ve Fanen'i kovalayarak bu koridorlarda koştuğunu hatırladı. Pickeringler'in her zaman kazandığı sahte savaşlar yaparlardı. Bir gün kral olacağını söyleyerek onları her zaman alt ederdi. On iki yaşındayken, onu yenen bir arkadaşını "Tabii, ama kral ben olacağım. Bana boyun eğip dediklerimi yapmak zorunda kalacaksın" diyerek alay edebilmek harikaydı. Kral olabilmesi için babasının ölmesi gerektiği düşüncesi hiç aklına gelmemişti. Kral olmanın gerçekte ne anlama geldiğini hiç bilmiyordu.

Artık kral benim.

Kral olmak, her zaman çok uzak bir gelecekte olacağını düşündüğü bir şeydi. Babası güçlü bir adamdı ve Alric, krallığın prensi olarak uzun yıllar geçirmeyi dört gözle bekliyordu. Sadece birkaç ay önce, Summersrule Festivali'nde, Mauvin ile birlikte Apeladorn'un dört bir yanını gezmek için bir yıllık bir seyahat planı yapmışlardı. Delgos, Calis ve Trent'i ziyaret etmek istiyorlardı ve hatta efsanevi Percepliquis harabesi şehrinin yerini bulmayı planlamışlardı. Eski Novron İmparatorluğu'nun antik başkentini keşfetmek ve araştırmak, çocukluk hayallerinden biriydi. Kayıp şehirde servet ve macera bulmak istiyorlardı. Mauvin, Teshlor Şövalyeleri'nin kayıp sanatlarının geri kalanını keşfetmeyi umuyordu ve Alric, Novron'un antik tacını bulacaktı. Babalarına bu seyahatten bahsetmişlerdi, ancak ikisi de Percepliquis'ten söz etmemişti. Kayıp şehrin yerini kimse bilmediği için bu pek önemli değildi, ancak Eski İmparatorluğun antik başkentini aramak bile sapkınlık olarak kabul ediliyordu. Yine de, Percepliquis'in efsanevi salonlarında yürümek muhtemelen Apeladorn'daki her gencin çocukluk hayaliydi. Ancak Alric için ergenlik dönemi bitmişti.

Artık kralım.

Sonsuz günler süren pervasız maceralar, kötü bira içip sınırları keşfetmek, açık havada uyumak ve isimsiz kadınları sevmek gibi hayaller, rüzgarda duman gibi uçup gitti. Onların yerine, öfkeli yüzlü yaşlı adamlarla dolu taş odaların görüntüleri geldi. Babasının mahkemesini sadece ara sıra izlemiş, din adamları ve soyluların daha az vergi ve daha fazla toprak talep etmelerini dinlemişti. Bir kont, değerli ineklerinden birini kaybettiği için bir dükün idamını ve topraklarının kendisine verilmesini bile talep etmişti. Alric'in babası, saray sekreteri kralın karar vermesi gereken birçok dilekçe ve şikayeti okurken, Alric'in sıkıcı bir ıstırap olarak gördüğü bir şekilde oturuyordu.

bir ıstırap içinde otururken, saray sekreteri kralın karar vermesi gereken birçok dilekçe ve şikayeti okudu. Çocukken Alric, kral olmanın istediği her şeyi yapmak anlamına geldiğini düşünürdü. Ama yıllar geçtikçe bunun gerçek anlamını gördü: uzlaşma ve yatıştırma. Bir kral, soylularının desteği olmadan hüküm süremezdi ve soylular asla mutlu olmazdı. Her zaman bir şeyler isterler ve kralın bunları yerine getirmesini beklerlerdi.

Artık kral benim.

Alric için kral olmak hapis cezası gibi geliyordu. Hayatının geri kalanını, tıpkı babası gibi halkına, soylularına ve ailesine hizmet ederek geçirecekti. Amrath'ın kendi babası öldüğünde aynı şeyi hissetmiş olup olmadığını merak etti. Bu, daha önce hiç düşünmediği bir şeydi. Amrath'ın bir erkek olarak kim olduğu ve feda etmiş olabileceği hayalleri, genç prens için yabancı kavramlardı. Babasının mutlu olup olmadığını merak etti. Alric onu hatırladığında, aklına gelen görüntüler, gür sakalı ve parlak, gülümseyen gözleriydi. Babası çok gülümserdi. Alric, bunun kral olmaktan duyduğu mutluluktan mı, yoksa oğluyla birlikte olmak devlet işlerinden çok ihtiyaç duyduğu bir mola vermesi nedeniyle mi olduğunu merak etti. Alric, babasını bir kez daha görmek için ani bir özlem duydu. Keşke bu gün için hazırlık yaparken, oturup onunla erkek erkeğe konuşmak, babasının tavsiyesini ve rehberliğini istemek için zaman ayırsaydı. Kendini tamamen yalnız hissediyordu ve önündeki görevleri yerine getirebilecek miydi, emin değildi. Her şeyden çok, ortadan kaybolabilmeyi diledi.

Çarpışan metallerin tiz sesi Hadrian'ı uyandırdı. Ella'nın kahvaltısından sonra avluya çıkmıştı. Hava belirgin şekilde soğuyordu ama güneşin tam vurduğu yumuşak bir çim alanda kestirmek için bir yer bulmuştu. Gözlerini sadece bir an için kapattığını sanıyordu ama tekrar açtığında öğlen çoktan geçmişti. Avlunun karşısında Pickering kardeşler yine dövüşüyorlardı.

"Yine bana saldır, Fanen," dedi Mauvin, sesi miğferinden dolayı boğuk çıkıyordu.

"Neden? Yine beni döveceksin!" "Öğrenmen gerek."

"Neden öğrenmem gerektiğini anlamıyorum," diye itiraz etti Fanen. "Askerlik ya da turnuvalarda bir hayat planlamıyorum ki. Ben ikinci oğlum. Sonunda bir manastırda kitapları dizerek geçineceğim."

"İkinci oğullar manastıra gitmez, üçüncü oğullar gider." Mauvin vizörünü kaldırıp Denek'e gülümsedi. "İkinci oğullar yedeklerdir. Nadir bir hastalıktan ölürsem diye eğitilip hazır olmalısın. Ölmezsem, kendi başının çaresine bakarak topraklarda dolaşacaksın. Bu da paralı asker ya da turnuva devresinde bir hayat anlamına gelir. Ya da şanslıysan, bir kont veya dük için şerif, mareşal veya silah ustası olarak bir görev alacaksın. Bu günlerde, bu neredeyse bir toprak unvanı kadar iyi, gerçekten. Yine de, dövüşmeyi bilmezsen bu işleri alamazsın ya da paralı asker veya kılıç ustası olarak uzun süre dayanamazsın. Şimdi tekrar bana saldır ve bu sefer dön, adım at ve hamle yap."

Hadrian, çocukların dövüştüğü yere doğru yürüdü ve Denek'in yanındaki çimlere oturarak onları izlemeye başladı. Henüz on iki yaşında olan Denek, ona merakla baktı. "Kimsin sen?"

"Adım Hadrian," diye cevapladı ve elini uzattı. Çocuk elini sıktı, gerekenden daha sert bir şekilde. "Sen Denek'sin, değil mi? Pickering'lerin üçüncü oğlu? Belki de arkadaşım Myron ile konuşmalısın, duyduğuma göre manastıra gideceksin."

"Gitmiyorum!" diye bağırdı. "Manastıra gitmiyorum demek istiyorum. Ben de Fanen kadar iyi kavga edebilirim."

"Hiç şaşırman," dedi Hadrian. "Fanen düz ayaklı ve dengesi bozuk. Mauvin ona öğretiyor ve Mauvin sağını çok kullanıyor ve soluna çok fazla yaslanıyor, bu yüzden de pek gelişmeyecek."

Denek Hadrian'a sırtıttı ve sonra kardeşlerine döndü. "Hadrian ikinizin de kızlar gibi dövüştüğünü söylüyor!"

"O da ne?" dedi Mauvin, Fanen'in zayıf saldırısını bir kez daha savuşturarak.

"Oh, ah, hiçbir şey," dedi Hadrian, sözlerini geri almaya çalışarak ve sırtıtmaya devam eden Denek'e sert bir bakış attı. "Çok teşekkürler," dedi çocuğa.

"Demek beni düelloda yenebileceğini düşünüyorsun?" diye sordu Mauvin.

"Hayır, öyle değil. Sadece Denek'in manastıra gitmesi gerekmediğini düşündüğümü açıklıyordum."

"Çünkü biz kızlar gibi dövüşüyoruz," diye ekledi Fanen. "Hayır, hayır, öyle bir şey değil."

"Kılıcını ona ver," dedi Mauvin Fanen'e.

Fanen kılıcını Hadrian'a fırlattı. Kılıç, ayaklarının önündeki çimlere bir adımdan fazla uzaklıkta saplanmıştı. Kabzası sallanan at gibi ileri geri sallanıyordu.

"Sen Alric'in bize bahsettiği hırsızlardan birisin, değil mi?" Mauvin, kardeşi ile yaptığı sahte savaşlarda kullanmadığı ustaca bir hareketle kılıcını havada çevirdi. "Hepinizin yaşadığı bu büyük maceraya rağmen, Alric'in kılıç kullanmadaki büyük becerinden bahsettiğini hatırlamıyorum."

"Muhtemelen unutmuştur," diye şaka yaptı Hadrian.

"Pickerings efsanesini biliyor musun?" "Ailen kılıç kullanmada ustadır."

"Demek duydun? Babam Avryn'deki en iyi ikinci kılıç ustasıdır."

"O en iyisidir," diye tersledi Denek. "Kılıcı olsaydı arşidükü yenerdi, ama çok ağır ve kullanışsız olan bir yedeği kullanmak zorunda kaldı."

"Denek, kaç kez söylemem gerekiyor, birinin itibarından bahsederken, bir yarışmayı kaybettiğinde mazeret uydurmak konumunu güçlendirmez. Arşidük maçı kazandı. Bu gerçeği kabul etmelisin," diye uyardı Mauvin. Dikkatini tekrar Hadrian'a çevirerek, "Yarışmalardan bahsetmişken, neden o kılıcı almıyorsun, ben de sana Tek'chin'i gösteririm," dedi.

Hadrian kılıcı aldı ve çocukların dövüştüğü toprak ringe adım attı. Bir feint yaptı, ardından bir bıçak darbesi vurdu, Mauvin bunu kolayca savuşturdu.

"Tekrar dene," dedi Mauvin.

Hadrian biraz daha karmaşık bir hareket denedi. Bu sefer sağa savurdu, sonra sola döndü ve Mauvin'in uyluğuna doğru yukarı doğru kılıç salladı. Mauvin keskin bir hassasiyetle hareket etti. Feint'i önceden tahmin etti ve kılıcı bir kez daha savuşturdu.

"Sokak serserisi gibi dövüşüyorsun," dedi Mauvin.

"Çünkü o da öyle," diye Royce, kaleden yaklaşırken onlara güvence verdi, "büyük, aptal bir sokak serserisi. Bir keresinde yaşlı bir kadının onu tereyağı çalkalayıcıyla bayılana kadar dövdüğünü görmüştüm." Dikkatini Hadrian'a çevirdi. "*Şimdi* neye bulaştın? Görünüşe göre bu çocuk seni dövecek."

Mauvin sertleşti ve Royce'a öfkeyle baktı. "Sana hatırlatayım, ben bir kontun oğluyum ve bu nedenle bana *lord* ya da en azından *efendi* diye hitap etmelisin, *çocuk* değil."

"Dikkatli ol Royce, yoksa sıradaki kurban sen olursun," dedi Hadrian, daire etrafında dolaşarak bir açık ararken. Bir başka saldırı denedi ama o da engellendi.

Mauvin şimdi hızlı bir adımla harekete geçti. Hadrian'ın kılıcını kınından tuttu, bir bacağını arkasına koydu ve Hadrian'ı yere attı.

"Sen benim için çok iyisin," dedi Hadrian, Mauvin ona ayağa kalkması için elini uzattığında.

"Tekrar dene," diye bağırdı Royce.

Hadrian ona sinirli bir bakış attı ve sonra avluya giren genç bir kadın fark etti. Lenare'ydi. Saçlarına neredeyse uyan yumuşak altın rengi uzun bir elbise giyyordu. Annesi kadar güzeldi ve gruba katılmak için yanlarına doğru yürüdü.

"Bu kim?" diye sordu, Hadrian'ı işaret ederek. "Hadrian Blackwater," dedi Hadrian, eğilerek.

"Peki, Bay Blackwater, görünüşe göre kardeşim sizi yendi."

"Öyle görünüyor," dedi Hadrian, hâlâ üzerindeki tozu silkelerken.

"Utanılacak bir şey yok. Kardeşim çok yetenekli bir kılıç ustasıdır, hatta fazla yeteneklidir. Potansiyel taliplerini kaçırma gibi kötü bir eğilimi vardır."

"Onlar sana layık değiller, Lenare," dedi Mauvin.

"Tekrar dene," diye tekrarladı Royce. Sesinde belirgin bir yaramazlık vardı.

"Denememizi ister misin?" Mauvin nazıkçe eğilerek sordu.

"Oh, lütfen yapın," dedi Lenare, sevinçle ellerini çırparak. "Korkmayın. Sizi öldürmez. Babam onların kimseye zarar vermesini sevmez."

Royce'a kötücül bir sırıtişla bakan Hadrian, Mauvin'e döndü. Bu sefer kendini savunmaya çalışmadı. Hareketsiz durdu, kılıcını aşağıda tuttu. Soğukkanlı bakışlarıyla Mauvin'in gözlerinin içine baktı.

"Savunmaya geç, aptal," dedi Mauvin. "En azından kendini savunmaya çalış."

Hadrian, savunma amaçlı olmaktan çok Mauvin'in isteğine yanıt olarak kılıcını yavaşça kaldırdı. Mauvin, Hadrian'ı dengesinden etmek için kılıcını hızlıca sallayarak adım attı. Sonra iri adamın arkasına döndü ve onu bir kez daha düşürmeye çalıştı. Ancak Hadrian da

döndü ve bacağını sallayarak Mauvin'i dizlerinin arkasından yakaladı ve onu yere düşürdü.

Mauvin, Hadrian'ın ayağa kalkmasına yardım ederken ona merakla baktı. "Görüyorum ki sokak serserimiz bazı sürprizler hazırlamış," dedi Mauvin gülümseyerek.

Bu sefer Mauvin, Hadrian'a hızlı bir dizi süpürme saldırısı yaptı, ancak Hadrian darbelerden kaçtığı için çoğu boşluğa gitti. Mauvin, bıçağı gözün takip edemeyeceği kadar hızlı hareket ederek bir dizi saldırı yaptı. Hadrian, bıçağıyla darbeleri yakalayıp kenara savuştururken çelik çınladı.

"Mauvin, dikkatli ol!" diye bağırdı Lenare.

Savaş, dostça bir dövüşten ciddi bir çatışmaya hızla dönüştü. Darbeler daha hızlı, daha sert ve daha yakın hale geldi. Kılıçların tiz sesi avlunun duvarlarında yankılanmaya başladı. Homurtular ve küfürler daha şiddetli hale geldi. Maç bir süre devam etti, ikisi başa baş mücadele etti. Aniden Mauvin muhteşem bir manevra yaptı. Sola doğru bir feint yaptıktan sonra sağa doğru savurdu, vuruşunu tamamladı ve tamamen döndü, sırtını Hadrian'a açtı. Rakibinin savunmasız olduğunu gören Hadrian, bariz bir karşılık verdi, ancak Mauvin mucizevi bir şekilde kılıcını görmeden içgüdüsel olarak yakaladı. Tekrar döndü ve kendi kılıcını Hadrian'ın savunmasız tarafına getirdi. Ancak, darbeyi tamamlayamadan Hadrian aralarındaki mesafeyi kapattı ve Mauvin'in kılıcı iri adamın sırtının arkasına gitti. Hadrian, çocuğun kılıç kolunu kendi kolunun altında sıkıştırdı ve kılıcını çocuğun boğazına dayadı. Mauvin'in kardeşleri nefeslerini tuttular. Royce ise sadece kötücül bir zevkle kıkırdadı. Hadrian, tutuşunu gevşeterek Mauvin'i serbest bıraktı.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu Mauvin. "Sana karşı kusursuz bir Vi'shin Flurry yaptım. Bu, Tek'chin'in en gelişmiş manevralarından biridir. Daha önce kimse buna karşı koyamamıştı."

Hadrian omuz silkti. "Her şeyin bir ilki vardır." Kılıcı Fanen'e doğru fırlattı. Kılıç, çocuğun ayaklarının arasındaki toprağı deldi. Önceki seferin aksine, kılıç önce ucu batmıştı, bu yüzden kabzası sallanmadı.

Gözleri Hadrian'da ve yüzünde hayranlık ifadesiyle Denek, Royce'a dönerek, "Bu çok kötü bir yaşlı kadın ve büyük bir tereyağı çalkalayıcı olmalı." dedi.

"Alric?"

Prens, kalenin depolarından birine girmiş ve fiçı tonozlu pencerenin kalın pervazına oturmuş, batıdaki tepelere bakıyordu. Arkadaşının sesi onu derin düşüncelerinden uyandırdı ve o ana kadar ağladığını fark etmemişti.

"Üzgünüm," dedi Mauvin, "ama babam seni arıyor. Yerel soylular gelmeye başladı ve sanırım senin onlarla konuşmanı istiyor."

"Sorun değil," dedi Alric, yanaklarını silerek ve pencereden bir kez daha batan güneşe özlemle bakarak. "Düşündüğümünden daha uzun süre burada kaldım. Sanırım zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim."

"Burada zamanın nasıl geçtiğini anlamak zor." Mauvin odada dolaştı ve bir sandıktan bir şişe şarap çıkardı. "Buraya gizlice girip üç şişe içtiğimiz geceyi hatırlıyor musun?"

Alric başını salladı. "Çok hastaydım."

"Ben de öyleydim, ama yine de ertesi gün geyik avına çıkmayı başardık."

"İçki içtiğimizi kimseye belli edemezdik."

"Öleceğimi sandım ve geri döndüğümüzde, Arista, Lenare ve Fanen'in bizi önceki gece ihbar ettiklerini öğrendik."

"Hatırlıyorum."

Mauvin arkadaşını dikkatle inceledi. "Sen iyi bir kral olacaksın, Alric. Eminim baban da seninle gurur duyardı."

Alric bir süre hiçbir şey söylemedi. Sandıktan bir şişe aldı ve elinde ağırlığını hissetti. "Gitsem iyi olacak. Artık sorumluluklarım var. Eskisi gibi burada saklanıp şarap içemem."

"Gerçekten istersen yapabiliriz." Mauvin şeytani bir gülümsemeyle sırıttı.

Alric gülümsedi ve ona sarıldı. "Sen iyi bir arkadaşsın. Artık Percepliquis'e gidemeyeceğimiz için üzgünüm."

"Önemli değil, ayrıca kim bilir, belki bir gün oraya gideriz."

Depodan çıkarken Alric, Mauvin'in sırtından kucaklaşırken bulaşan kiri ellerinden silkeledi. "Fanen artık o kadar iyi mi ki seni yere serdi?"

"Hayır, seninle birlikte getirdiğin hırsızdı, iri olan. Onu nereden buldun? Kılıç kullanma becerisi şimdiye kadar gördüklerimden çok farklı. Aslında oldukça dikkat çekici."

"Gerçekten mi? Bir Pickering'den gelen bu sözler, gerçekten büyük bir övgü."

"Korkarım Pickering efsanesi bu gidişle uzun sürmeyecek: Babam Percy Braga'ya yenildi, şimdi de ben sıradan bir haydut tarafından yere serildim. Diğer soylular korkusuzca topraklarımızı ve unvanımızı elimizden almaya ne kadar süre sonra başlayacaklar?"

"Eğer baban o gün kılıcını yanına almış olsaydı..." Alric durakladı. "Baban neden kılıcını yanına almamıştı?"

"Kaybetmişti," dedi Mauvin. "Kılıcın odasında olduğundan emindi, ama ertesi sabah yoktu. Aynı günün ilerleyen saatlerinde bir hizmetçi kılıcı garip bir yerde buldu."

"Kılıç olsun ya da olmasın, sana şunu söyleyebilirim Mauvin, bence baban hala krallığın en iyi kılıç ustası."

Royce, Hadrian ve Myron, Ella'nın mutfağının sıcak ve rahat ortamında servis edilen doyurucu bir öğle yemeği ve akşam yemeği ile Pickering ailesinin misafirperverliğinin tadını çıkarmaya devam ettiler. Günün çoğunu uyuyarak geçirdiler ve önceki günlerde kaybettiği uykuyu telafi ettiler. Akşam olduğunda, kendilerini yeniden kendileri gibi hissetmeye başlamışlardı.

Hadrian'ın yeni bir gölgesi vardı, çünkü Denek nereye giderse gitsin onu takip ediyordu. Akşam yemeğinden sonra Denek, Hadrian, Royce ve Myron'dan en sevdiği yerlerden birinden askerlerin toplanmasını izlemeye gelmelerini istedi. Çocuk onları ana kapının üzerindeki surlara götürdü. Oradan, ayak altında kalmadan hem kalenin dışını hem de avlunun içini görebiliyorlardı.

Akşamüstü insanlar gelmeye başladı. Küçük gruplar halinde şövalyeler, baronlar, silahtarlar, askerler ve köy yetkilileri gelerek kalenin dışında kamplar kurdular. Avluda, çeşitli soylu ailelerin bayraklarını taşıyan uzun direkler duruyordu ve yemin ettikleri göreve uygun olarak varlıklarını gösteriyorlardı. Ay doğduğunda, sekiz sancak ve yaklaşık üç yüz adam kamp ateşlerinin etrafında toplandı. Çadırları tepenin yamacını kapladı ve meyve bahçelerine kadar uzandı.

Vern, çeşitli köylerden gelen beş diğer demirciyle birlikte geç saatlere kadar çalışarak demirci ocağını ve örsünü paylaştı. Son dakika taleplerini yerine getirmek için çekiçlerini sallıyorlardı. Avlunun geri kalanı da aynı derecede hareketliydi, tüm lambalar yanıyordu ve her dükkan meşguldü. Deri işçileri eyer üzengilerini ve miğferleri ayarladı. Okçular ok demetleri hazırladı ve bunları ahır duvarına odun yığını gibi istifledi. Oduncular büyük dikdörtgen okçu kalkanları yaptı.

Kasaplar ve fırıncılar bile f me et, ekmek, soğan ve şalgamdan çuval yemekleri hazırlayarak yoğun bir şekilde çalışıyordu.

" zerinde  eki  olan yeşil bayrak Lord Jerl'in bayrağıdır," dedi Denek. Hava tekrar keskin bir şekilde soğumuşt  ve nefesi buzlu bir sis oluşturuyordu. "İki yıl önce bir yazını onların malikanesinde geçirdim. Malikaneleri Longwood Ormanı'nın hemen kenarında ve avlanmayı çok seviyorlar. Krallığın en iyi av köpeklerinden iki düzine kadar var. Orada ok atmayı öğrendim. Sen ok atmayı çok iyi biliyordur, değil mi Hadrian?"

"Ara sıra tarladan ormana ok attığım bilinir."

"Eminim Jerl'in oğullarından herhangi birini geçebilirsin. Altı oğlu var ve hepsi de kendilerini eyaletin en iyi nişancıları sanıyorlar. Babam bize okçuluk  ğretmedi. Asla savaşmayacağımız için bunun mantıklı olmadığını söyledi. Bize kılıca konsantre olmamızı öğretti. Manastıra g nderilirse  bunun bana ne faydası olacağını bilmiyorum ama. Bütün gün okumaktan başka bir şey yapamayacağım."

"Aslında manastırda yapılacak çok daha fazla şey var," diye açıkladı Myron, omuzlarındaki battaniyeyi daha sıkı çekerek. "İlkbaharda zamanının çoğunu bahçecilikle geçireceksin, sonbaharda ise hasat, konserve ve bira yapımı var. Kışın bile tamir ve temizlik işleri var. Tabii ki zamanının çoğunu dua ederek geçireceksin, ya kilisede topluca ya da manastırda sessizce. Bir de..."

"Sanırım piyade olmayı tercih ederim," dedi Denek, yüzünü buruşturarak i  geçirdi. "Ya da belki ikinize katılıp hırsız olabilirim! Dünyayı dolaşıp kral ve ülke için tehlikeli görevleri yerine getirmek, harika ve heyecan verici bir hayat olmalı."

" yle düşünürsün, değil mi?" Hadrian yumuşak bir sesle mırıldandı. Aşağıda, tek bir atlı hızla  n kapıya yaklaşıyordu.

"Bu Essendon'un sancağı değil mi?" Royce, binicinin taşıdığı şahin bayrağını işaret ederek sordu.

"Evet," dedi Denek şaşkınlıkla. "Kralın sancağı. Medford'dan bir ulak."

Elçi kaleye girip bir daha çıkmayınca, şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Myron, Denek'e manastırdaki hayatın hiç de fena olmadığını boşuna ikna etmeye çalışırken, Fanen surlara koşarak geldi.

"İşte buradasınız!" diye bağırdı. "Babam kalenin yarısını sizi aramak için seferber etti."

"Bizi mi?" diye sordu Hadrian.

"Evet." Fanen başını salladı. "Hemen odasına iki hırsız çağırarak istiyor."

"Gümüşü ya da başka bir şeyi çalmadın, değil mi Royce?" diye sordu Hadrian.

"Bence bu, öğleden sonra Lenare'ye kur yapman ve sadece hava atmak için Mauvin'i tehdit etmenle daha çok ilgili," diye karşılık verdi Royce.

"Bu senin hatandı," dedi Hadrian, parmağını ona doğrultarak.

"Öyle bir şey yok," dedi Fanen, onları keserek. "Prenses Arista yarın sabah vatana ihanetten idam edilecek!"

Uzun zaman önce, Drondil Fields'ın büyük salonu Melengar'ın ilk mahkemesinin yapıldığı yerdı. Kral Tolin, Drondil Şartı'nı orada hazırlamış ve imzalamış, böylece krallığı resmen kurmuştu. Şimdi, eski ve solmuş olan parşömen, onurlu bir yerde bir duvara asılmıştı. Etrafında, altın iplerle bağlanmış, ipek püsküllü büyük bordo perdeler asılıydı. Bugün salon, Kont Pickering'in konsey odası olarak kullanılıyordu; Royce ve Hadrian tereddütle salona girdiler.

Odanın ortasındaki uzun masada, soyluların giydiği şık kıyafetler içinde bir düzine adam oturuyordu. Hadrian, adamların çoğunu tanıdı ve tanımadıklarının kimlikleri hakkında da iyi tahminlerde bulunabildi. Aralarında kontlar, baronlar, şerifler ve mareşaller vardı; doğu Melengar'ın liderleri önlerinde toplanmıştı. Masanın başında Alric, sağında ise Kont Pickering oturuyordu. Kontun arkasında Mauvin duruyordu ve Hadrian ile Royce içeri girerken Fanen kardeşinin yanına geçti. Alric, şüphesiz Pickeringlerden birinden ödünç aldığı güzel kıyafetler giymişti. Hadrian prensi en son görmesinden bu yana bir gün bile geçmemişti, ama Alric hatırladığından çok daha yaşlı görünüyordu.

"Onlara neden çağrıldıklarını söyledin mi?" Kont Pickering oğluna sordu.

"Prensesin idam edileceğini söyledim," diye cevapladı Fanen. "Başka bir şey söylemedim."

"Arşidük Percy Braga tarafından çağrıldım," diye açıkladı Kont Pickering, elindeki mektubu göstererek, "Essendon Kalesi'ne, cadılık, vatana ihanet ve cinayet suçlamalarıyla yargılanacak Prenses Arista'nın duruşmasına tanık olarak katılmam için. Onu sadece Amrath'ı değil, aynı zamanda

Alric'i de öldürmekle suçluyor." Elçiyi masanın üzerine bıraktı ve tiksintiyle elini masaya vurdu. "Bu alçak herif krallığı ele geçirmek istiyor!"

"Korkduğumdan da kötüymüş." Alric hırsızlara durumu özetledi: "Amcam beni ve babamı öldürmeyi planlıyordu, sonra da iki cinayeti de Arista'nın üstüne atacaktı. Onu idam ettirip krallığı ele geçirecek. Kimse gerçeği anlamayacak. Herkesi, kendisinin krallığın büyük savunucusu olduğuna inandıracak. Planının işe yarayacağından eminim. Birkaç gün önce ben bile ondan şüpheleniyordum."

"Doğru. Arista'nın gizli sanatlarla uğraştığına dair uzun zamandır söylentiler var," diye doğruladı Pickering. "Braga onu suçlu bulmakta hiç zorlanmayacaktır. İnsanlar anlamadıkları şeylerden korkarlar. Büyü gücü olan bir kadın düşüncesi, rahat konumdaki yaşlı erkekler için korkutucudur. Büyücülük korkusu olmasa bile, çoğu soylu kadın hükümdar düşüncesinden rahatsızdır. Karar kesinleşecek. Cezası hızlı bir şekilde verilecek."

"Ama prens gelirse," dedi Baron Enild, "ve hayatta olduğunu gösterirse, o zaman..."

"Braga'nın istediği de tam olarak bu," dedi Sör Ecton. "Alric'i bulamıyor. Günlerdir arıyor ama onu bulamadı. Alric, ona karşı bir ordu toplamadan önce onu ortaya çıkarmak istiyor. Prens in gençliğine ve deneyimsizliğine güveniyor. Prensi, mantık yerine duygularıyla hareket etmesi için manipüle etmek istiyor. Alric'i bulamazsa, prensi kendisine çekecek."

"Şu ana kadar kuvvetlerimizin yarısından azı toplandı," diye Pickering umutsuzca mırıldandı. Eski tüzüğün karşısına asılı olan Melengar'ın büyük haritasına doğru yürüdü ve haritanın batı yarısına vurdu. "En güçlü şövalyelerimiz buradan en uzak olanlar ve en fazla adamı toplayacakları için rapor vermeleri daha uzun sürecek. Onları sekiz saat daha, belki de on altı saat kadar beklemem gerekecek."

"Sadece Galilin'in kuvvetlerini kullanmaya razı olsak bile, saldırıya hazır olabileceğimiz en erken zaman yarın akşam olacaktır. O zamana kadar Arista ölmüş olacaktır. Elimde bulunan birliklerle yürüyüşe geçip diğerlerine takip emri verebilirim, ancak bunu yapmak kuvvetlerimizi bölerek tüm ordumuzu tehlikeye atmak anlamına gelir. Bir kadın için, o prenses olsa bile, krallığı tehlikeye atamayız."

"Hancıda karşılaştığımız paralı askerlere bakılırsa," dedi Alric, "arşidük bir saldırı bekliyor ve

sadece kendisine sadık, satın aldığı silahlarla güçlerini güçlendirmiş olabilir."

"Muhtemelen keşif erleri ve pusu hazırlayacaktır," dedi Ecton. "Yürüyüşümüzü ilk gördüğünde, duruşma için toplanan diğer soylulara, Arista için çalıştığımızı ve Essendon'u bizden korumaları gerektiğini söyleyecektir. Daha fazla kuvvetimiz olana kadar yürüyüşe çıkmamızın imkânı yok."

"Beklemek," dedi Alric üzüntüyle, "Arista'nın kesinlikle kazıkta yakılacağı anlamına gelir. Şimdi, ona güvenmediğim için her zamankinden daha fazla suçluluk duyuyorum. O benim hayatımı kurtardı. Şimdi onunki tehlikede ve bu konuda yapabileceğim çok az şey var." Hadrian ve Royce'a baktı. "Öylece oturup onun ölmesine izin veremem. Ama aceleci davranmak da aptallık olur."

Prens ayağa kalktı ve hırsızların yanına yürüdü. "Geldiğimizden beri ikiniz hakkında bilgi topladım. Benden sakladınız. Sizi sıradan hırsızlar sandım. İkinizin ünlü olduğunu öğrendiğimde ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsiniz." Odadaki diğer soylulara göz attı. "Söylentilere göre, siz ikiniz, zor, bazen neredeyse imkansız sabotaj, hırsızlık, casusluk ve hatta nadiren suikast görevlerini üstlenen, olağanüstü yetenekli ajanlarsınız. İnkâr etmeye çalışmayın. Bu odadaki birçok kişi, geçmişte sizin hizmetlerinizi kullandıklarını bana zaten itiraf etti."

Hadrian, Royce'a ve ardından önlerindeki adamların yüzlerine baktı. Rahatsız bir şekilde başını salladı. Bazıları eski müşterileri olmakla kalmamış, bazıları da hedefleri olmuştu.

"Bana, sizin bağımsız olduğunuzu ve herhangi bir lonca ile bağlantınız olmadığını söylediler. Böyle bir özerklikle çalışmak kolay bir iş değildir. Onlardan birkaç saat içinde, sizinle birkaç gün geçirdiğimden daha fazla şey öğrendim. Ancak bildiğim şey, kendi kendime keşfettiğim şey, benim hayatımı iki kez kurtardığınız, birincisi kız kardeşime verdiğim sözü tutmak için, ikincisi ise benim anlayamadığım bir nedenden dolayı. Dün gece, Melengar Başyargıcının gücüne meydan okudunuz ve eğitimli katillerden oluşan üstün bir güce karşı bana yardım ettiniz. Kimse sizden bunu istemedi, kimse beni ölüme terk ettiğiniz için sizi suçlamazdı. Beni kurtardığınız için hiçbir ödül bekleyemezsiniz, ama yine de yaptınız. Neden?"

Hadrian sessizce duran Royce'a baktı. "Şey," diye başladı, yere bakarak, "sanırım... sana karşı bir tür sevgi beslemeye başlamıştık, sanırım."

Alric gülümsedi ve odadakilere seslendi. "Melengar Prensi'nin, yani kral adayı olan kişinin hayatı, ordusu, sadık korumaları ya da büyük bir kale tarafından değil, kaçacak akılları olmayan iki hain ve küstah hırsız tarafından kurtarıldı."

Prens öne çıktı ve her ikisinin omzuna birer elini koydu. "Zaten size çok borçluyum ve bunu istemeye hakkım yok, ama şimdi sizden aynı kötü kararı bir kez daha vermenizi rica etmek zorundayım. Lütfen kız kardeşimi kurtarın, istediğiniz bedeli söyleyebilirsiniz."

"Son dakikada yapılan bir iyilik işi daha," diye mırıldandı Royce, eyer çantasına malzemeleri doldururken.

"Doğru," dedi Hadrian, kılıç kemerini omzuna asarak, "ama en azından bu iş *para getiriyor*."

"Onu Trumbul'dan kurtardığımızın gerçek nedenini ona söylememeliydin çünkü aksi takdirde yüz kiracıyı göremezdik."

"Bu *senin* sebebindi. Ayrıca, ne sıklıkla kraliyet sözleşmeleri yapma fırsatı buluyoruz? Eğer bu haber yayılırsa, en yüksek ücretleri talep edebileceğiz."

"Eğer bu haber yayılırsa, asılırız."

"Tamam, haklısın. Ama unutma, o bizim canımızı kurtardı. Arista bizi zindandan kurtarmamış olsaydı, şu anda Medford Sonbahar Festivali'nin süsleri olacaktık."

Royce durakladı ve iç geçirdi. "Yapmayacağımızı söylemedim, değil mi? Öyle mi söyledim? Hayır, söylemedim. Küçük prence yapacağımızı söyledim. Sadece benim bundan mutlu olacağımı bekleme."

"Sadece kararın hakkında daha iyi hissetmeni istiyorum," dedi Hadrian. Royce ona sert bir bakış attı. "Tamam, tamam, şimdi atları halledeceğim." Eşyalarını aldı ve hafif kar yağmaya başlayan avluya doğru yöneldi.

Pickering, hırsızlara en hızlı iki aygırını ve ihtiyaç duyabilecekleri her türlü malzemeyi sağlamıştı. Ella, gece atıştırmalıkları ve seyahat için bol miktarda yemek hazırlamıştı. Soğuğa karşı koymak için kalın yünlü pelerinler ve yüzlerinin alt kısmını sararak rüzgârın soğuşunu engellemek için koyu renkli atkılar aldılar.

"Umarım yakında tekrar görüşürüz," dedi Myron, onlar atlarını hazırlarken. "Siz ikiniz, tanıdığım en ilginç insanlarsınız, ama sanırım bu pek bir şey ifade etmiyor, değil mi?"

"Önemli olan niyettir," dedi Hadrian ve keşişe sıkıca sarıldı, bu da küçük adamı şaşırttı. Eyerlerine tırmanırken, Myron başını eğdi ve yumuşak bir dua mırıldandı.

"İşte," dedi Hadrian Royce'a, "Maribor bizim tarafımızda. Artık rahatlayabilirsin."

"Aslında," dedi Myron utangaç bir şekilde, "atlar için dua ediyordum. Ama senin için de dua *edeceğim*," diye ekledi aceleyle.

Alric ve Pickeringler onları uğurlamak için avluya çıktılar. Lenare bile beyaz kürk pelerinine sarınarak onlara katıldı. Kabarık atkı omuzlarına o kadar yüksek sarılmıştı ki yüzünün alt kısmını gizliyordu. Sadece gözleri görünüyordu.

"Onu oradan çıkaramazsan," dedi Pickering, "bizim kuvvetler gelene kadar infazı geciktirmeye çalış. Ancak onlar geldiğinde, onu güvence altına alsan iyi olur. Braga çaresizlikten onu öldüreceğinden eminim. Oh, bir şey daha var: Braga ile savaşmaya kalkışmayın. O, Melengar'ın en iyi kılıç ustasıdır. Onu bana bırakın." Kont, belinde taşıdığı zarif kılıcı okşadı. "Bu sefer kendi kılıcım olacak ve arşidük onun acısını hissedecek."

"Essendon'a yapılacak saldırıyı ben yöneteceğim," dedi Alric. "Bu benim hükümdar olarak görevim. Eğer kız kardeşime ulaşırsanız ve ben bu savaşta ölürsem, ona güvenmediğim için üzgün olduğumu söyleyin. Ona..." Bir an durakladı. "Onu sevdiğimi ve onun iyi bir kraliçe olacağını düşündüğümü söyleyin."

"Bunu ona kendiniz söyleyeceksiniz, Majesteleri," diye güvence verdi Hadrian.

Alric başını salladı ve ekledi, "Ve size daha önce söylediklerim için özür dilerim. Siz ikiniz, umabileceğim en iyi kraliyet muhafızlarısınız. Şimdi gidin. Kız kardeşimi kurtarın, yoksa ikinizi de zindanına geri attırırım!"

Eyerlerinde saygıyla eğildiler, sonra atlarını döndürdüler ve onları dörtmala koşturmaya başladılar. Kapıdan çıkıp soğuk ve karanlık gecenin içine doğru at sürdüler.

BÖLÜM 8

DURUŞMALAR

Arista Essendon'un yargılanacağı sabah, ilk karla birlikte geldi. Percy Braga, hiç uyumamasına rağmen en ufak bir yorgunluk hissetmiyordu. Önceki sabah yargılama duyurularını göndererek süreci başlatmış olan Braga'nın, kişisel olarak ilgilenmesi gereken yüzlerce ayrıntı vardı. Tanık listesini tekrar kontrol ederken, ofisinin kapısı çalındı ve bir hizmetçi içeri girdi.

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim efendim," dedi adam eğilerek. "Piskopos Saldur geldi. Onu görmek istediğinizi söyledi?"

"Elbette, elbette, içeri gönderin," diye cevapladı arşidük.

Yaşlı din adamı, siyah ve kırmızı renkli cüppesini giymiş olarak içeri girdi. Braga odayı geçerek eğildi ve yüzüğünü öptü. "Bu kadar erken saatte beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim, Ekselansları. Aç mısınız? Kahvaltı hazırlatayım mı?"

"Hayır, teşekkür ederim, ben zaten yedim. Benim yaşımda, istesen de istemesen de erken uyanırsın. Beni tam olarak ne için görmek istemiştin?"

"Bugünkü ifadenizle ilgili herhangi bir sorunuz olmadığından emin olmak istedim. Eğer varsa, şimdi üzerinden geçebiliriz. Biraz zaman ayırdım."

"Anlıyorum," dedi piskopos, yavaşça başını sallayarak. "Bunun gerekli olacağını sanmıyorum. Neyin gerekli olduğunu çok iyi anlıyorum."

"Harika, o zaman her şey yolunda demektir."

"Mükemmel," dedi piskopos ve sürahiye doğru baktı. "O brendi mi?"

"Evet, ister misiniz?"

"Normalde bu kadar erken saatte içmem, ama bu özel bir durum."

"Elbette, Ekselansları."

Piskopos şöminenin yanına oturdu, Braga iki kadeh brendi doldurup birini ona uzattı. "Yeni Melengar rejimine," dedi

Arşidük kadehleri tokuşturdu. Kadehler çan gibi berrak bir ses çıkardı. Sonra ikisi de birer yudum aldı.

"Karlı bir günde bir yudum brendi içmenin kendine özgü bir tadı vardır," dedi Saldur, sesinde memnuniyet dolu bir tonla. Rahip beyaz saçlı ve nazik bakışlı biriydi. Ateşin ışığında oturmuş, buruşuk elinde bardağı rahatça tutarken, tam anlamıyla iyi kalpli bir büyükbaba gibi görünüyordu. Braga gerçeği biliyordu. Acımasız olmasaydı bugünkü konumuna gelemezdi. Piskopos olarak Saldur, Nyphron Kilisesi'nin baş yetkililerinden ve Melengar krallığının en üst düzey din adamlarından biriydi. Essendon Kalesi kadar heybetli ve kesinlikle daha sevilen bir yapı olan büyük Mares Katedrali'nde çalışıyor ve yaşıyordu. Etki gücü açısından Braga, inananların liderliğini oluşturan on dokuz piskopos arasında Saldur'un ilk üçte yer alması gerektiğini tahmin ediyordu.

"Duruşma ne zaman başlayacak?" diye sordu Saldur. "Yaklaşık bir saat sonra başlayacağız."

"Bunu çok iyi idare ettin, Percy." Saldur ona gülümsedi. "Kilise oldukça memnun. Sana yaptığımız yatırım oldukça büyüktü, ama görünüşe göre akıllıca bir seçim yapmışız. Bizimki kadar uzun zaman çizelgeleriyle uğraşırken, doğru kişileri doğru yerlere koyduğumuzdan emin olmak zor. Bu ilhakların her biri hassas bir şekilde ele alınmalı. Kimsenin bizim gibi hile yaptığımızdan şüphelenmesini istemeyiz. Zamanı geldiğinde, tüm monarşiler Yeni İmparatorluğun kurulmasını gönüllü olarak kabul etmiş gibi görünmelidir. İtiraf etmeliyim ki, seninle ilgili bazı şüphelerim vardı."

Braga kaşlarını kaldırdı. "Bunu duyduğuma şaşırdım."

"Amrath'ın kız kardeşi ile evliliğini ayarladığımızda, bir kralın özelliklerine sahip gibi görünmüyordun. Siska, kendini beğenmiş, küçük bir..."

"Bu neredeyse yirmi yıl önceydi," diye itiraz etti Braga.

"Doğru. Ancak o zamanlar, senin hakkında tek fark ettiğim şey kılıç kullanma becerin ve sadık imparatorlukçuluk görüşündü. O kadar genç olduğun için, sadık kalıp kalmayacağından emin olamıyordum. Ama yanıldığımı kanıtladın. Yetenekli bir yönetici oldun ve Arista'nın neden olduğu bu ani zaman çizelgesi değişikliği gibi beklenmedik olaylara uyum sağlama yeteneğin, sorunları etkili bir şekilde yönetme becerini kanıtlıyor."

"Evet, planladığım gibi gitmediğini kabul ediyorum. Alric'in kaçıışı beklenmedik bir olaydı. Prensesi açıkça hafife almışım, ama en azından

bana onu suçlamak için uygun bir yol sağladı."

"Peki, Arista'nın küçük kardeşi hakkında tam olarak ne yapmayı planlıyorsun?"

Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Evet, Drondil Fields'da. Galilin'in toplandığına dair birkaç rapor aldım. Askerler Pickering'in kalesinde toplanıyor."

"Ve bu konuda endişelenmiyor musun?"

"Keşke o velet Pickering'e ulaşmadan yakalayabilseydim diyelim. Ama kız kardeşi ile işim biter bitmez dikkatimi ona yönelteceğim. Çok fazla destek toplayamadan onun icabına bakmayı umuyorum. Oldukça zor bulunur birisi. Wicend Ford'da parmaklarımın arasından kaydı. Kaçmakla kalmadı, adamlarımın atlarını da aldı. Onu bulmanın kolay olacağını düşünmüştüm ve her yolu, vadiyi ve köyü izleyen onlarca askerim vardı, ama birkaç gün içinde ortadan kayboldu."

"Ve o zaman Pickering'e ulaştı mı?"

"Oh, hayır," dedi Braga. "Aslında onu yakalamayı başardım. Bir devriye onu Silver Pitcher Inn'de yakaladı."

"O zaman anlamıyorum. Neden burada değil?"

"Çünkü devriyem geri dönmedi. Öncü bir binici Alric'in yakalandığını haber verdi, ama geri kalanlar ortadan kayboldu. Araştırdım ve bazı şaşırtıcı söylentiler duydum. Raporlarıma göre, prensle birlikte seyahat eden iki adam yerlileri organize etti ve Alric'i getiren adamlara pusu kurdu."

"Alric'in yardımına gelen bu iki adamın kim olduğunu biliyor musun?"

"İsimlerini bilmiyorum, ama prens onlara kraliyet muhafızları diyordu. Ancak, onların Amrath'ın ölümünün suçunu üstlenmeleri için tuzığa düşürdüğüm iki hırsız olduğundan eminim. Prens bir şekilde onların hizmetlerini sürdürmeyi başarmış. Onlara zenginlik, hatta belki de toprak ve unvan teklif etmiş olmalı. Çocuk sandığımdan daha zekiymiş. Ama önemli değil, onun ve arkadaşları için gerekli düzenlemeleri yaptım. Son birkaç haftadır, parama sadık paralı askerlerle Melengar ordusunun saflarını güçlendiriyorum. Amrath bunu hiç bilmiyordu. Lord şansölye olmanın avantajlarından biri, tüm emirlere kraliyet mührünü basmak zorunda olmamaktır."

Kapı tekrar çalındı ve hizmetçi bir kez daha içeri girdi. "Chadwick Kontu sizi görmek istiyor, lordum."

"Archibald Ballentyne mi? Burada ne işi var? Onu gönderin."

"Hayır, durun," piskopos araya girerek dedi. "Kont'u ben çağırdım. Lütfen onu içeri alın." Uşak selam verip kapıyı kapatarak odadan çıktı.

"Keşke bunu benimle görüşseydiniz," dedi Braga. "Affedin beni, Ekselansları, ama bugün komşu bir asilin ziyaretini ağırlayacak kadar boş vaktim yok."

"Evet, evet. Çok meşgul olduğumu biliyorum, ama kilisenin de ilgilenmesi gereken kendi meseleleri var. Senin de çok iyi bildiğin gibi, yönettiğimiz tek krallık seninki değil. Chadwick Kontu bizim için belli bir öneme sahip. Genç, hırslı ve başarıdan kolayca etkileniyor. *Doğru dostlarla* ne tür şeyler başarılabilceğini ilk elden görmek ona iyi gelecektir. Ayrıca, güney sınırında bir müttefikinin olması senin için de faydalı olacaktır."

"Onu Kral Ethelred'den uzaklaştırmamı mı öneriyorsun?" "Ethelred iyi bir imparatorlukçu, kabul ediyorum, ama imparatorlukta sadece bir imparator olabilir.

İmparator olabilir. Kendini layık olduğunu kanıtlamaya devam edersen, bunun sen olmaman için hiçbir neden yok. Ballentyne'in bu çabanda sana yardımcı olabilecek birçok varlığı var."

"Henüz kral bile olmadım, sen imparatorluktan mı bahsediyorsun?"

"Kilise, önceden düşünmeden üç bin yıl ayakta kalamazdı. Ah, işte geldi. İçeri gir, içeri gir Archibald." Archibald Ballentyne içeri girdi, pelerinininden karları silkeledi ve ayaklarını yere vurdu. "Pelerinini bir kenara at ve ateşin yanına gel. Isın, evlat. Arabayla yolculuk soğuk geçmiş olmalı."

Archibald odayı geçip, hala oturan piskoposun yüzüğünü öptü. "Günaydın, Ekselansları," dedi, sonra dönüp arşidük'e nazikçe selam verdi. "Lordum."

Pelerini çıkardı ve dikkatlice silkeledi. Şaşkın bir şekilde etrafına baktı. "Uşağım pelerinimi almadan gitti."

"Öylece bir yere at," dedi Braga.

Kont ona dehşetle baktı. "Bu altın iplik işlemeli ithal damask kumaş." Tam o sırada, hizmetçi büyük ve rahat bir sandalyeyle geri geldi. "Ah, buradasın. Al şunu ve Maribor aşkına, onu askıya asma." Pelerini hizmetçiye uzattı, hizmetçi selam verdi ve odadan çıktı.

"Brendi ister misin?" diye sordu Braga.

"Oh, tanrım, evet," diye cevapladı Archibald. Braga ona, dibinde dumanlı kehribar rengi bir sıvı bulunan bir bardak uzattı.

"Geldiğin için teşekkür ederim, Archibald," dedi piskopos. "Korkarım şu anda konuşacak çok vaktimiz yok; bugün Melengar'da oldukça karışık bir durum var. Ama Braga'ya da söylediğim gibi, üçümüzün kısa bir sohbet etmesinin faydalı olacağını düşündüm."

"Elbette, her zaman hizmetinizdeyim, Ekselansları. Sizinle ve Melengar'ın yeni kralıyla görüşme fırsatı bulduğum için minnettarım," dedi Archibald kayıtsız bir şekilde. Saldur ve Braga birbirlerine baktılar. "Oh, hadi ama, bu bir sır olamaz. Sen arşidük ve başbakanın. Kral Amrath ve prens öldüğüne göre, Arista'yı idam edersen taç senin olacak. Gerçekten çok iyi planlanmış. Seni tebrik ederim. Gündüz vakti, soyluların gözü önünde cinayet işlemek... Onların tacını çalarken onlar da seni alkışlayacaklar."

Braga sertleşti. "Beni suçluyor musunuz?"

"Tabii ki hayır," dedi kont, onu durdurarak. "Kimseyi suçlamıyorum. Melengar'ın işleri beni ne ilgilendirir ki? Benim efendim Warric'li Ethelred'dir. Senin krallığında olanlar beni ilgilendirmez. Ben sadece *içten* tebriklerimi sunuyordum," dedi ve kadehini kaldırarak piskoposa başını salladı — "ikiniz için."

"Bu oyunun bir adı var mı, Ballentyne?" Braga, Saldur ile birlikte genç kontu dikkatle izlerken çekinerek sordu.

Archibald tekrar gülümsedi. "Sevgili beyler, ben oyun oynamıyorum. Sadece hayranlık duyduğumu söylerken samimiyim. Özellikle de son zamanlarda yaşadığım başarısızlık nedeniyle. Görüyorsunuz, ben de konumumu yükseltmek için bir kumar oynadım, ancak pek başarılı olamadım."

Braga, bu şık giyimli konttan oldukça eğlendi. Piskoposun onda ne gördüğünü anladı ve şimdi meraklanmıştı. "Zorluklar yaşadığını duyduğuma çok üzüldüm. Tam olarak ne yapmaya çalışıyordun?"

"Şey, bazı mektuplar ele geçirdim ve Glouston Markisi'ni, Rilan Vadisi'ni ele geçirebilmek için kızını benimle evlendirmeye zorlamaya çalıştım. Mektupları özel kulemdeki kasamda sakladım ve Victor'a bizzat sunmaya hazırdım. Her şey mükemmeldi *ama... puf.*" Archibald parmaklarıyla patlama hareketi yaptı. "Mektuplar yok oldu. Sihirli bir numara gibi."

"Ne oldu onlara?" diye sordu Saldur.

"Çalındılar. Hırsızlar kulemin çatısına bir delik açtılar ve birkaç dakika içinde içeri girip, burnumun dibinden onları çaldılar."

"Etkileyici," dedi Saldur.

"Aslında iç karartıcıydı. Beni aptal durumuna düşürdüler."

"Hırsızları yakaladın mı?" diye sordu Braga.

Archibald başını salladı. "Maalesef hayır, ama sonunda kim olduklarını buldum. Bunu anlamam günlerimi aldı. O mektuplara sahip olduğumu kimseye söylemedim. Yani onları çalabilecek tek kişiler, ilk başta benim tuttuğum hırsızlardı. Kurnaz şeytanlar. Kendilerine Riyria diyorlar. Neden çaldıklarını bilmiyorum; belki de benden iki kez para almayı planladılar, ama elbette onlara bu zevki tattırmayacağım. Winds Manastırı'ndan gelecek bir sonraki mektupları ele geçirmek için başka birini tutacağım."

"Yani, elindeki mektuplar Glouston Markisi ile Kral Amrath arasındaki yazışmalar mıydı?" diye sordu Saldur.

Archibald şaşkınlıkla piskoposa baktı. "İlginç bir tahmin, Ekselansları. Hayır, bunlar onun kızı ile milliyetçi sevgilisi Gaunt arasındaki aşk mektuplarıydı. Victor'un kızının bir sıradan insanla ilişkisi olması nedeniyle utanç duymasını önlemek için Alenda'nın benimle evlenmesini planlamıştım."

Saldur güldü.

"Komik bir şey mi söyledim?"

"Elinizde sandığınızdan daha fazlası vardı," diye bilgilendirdi Saldur. "Onlar aşk mektupları değildi ve Degan Gaunt'a yazılmış da değillerdi."

"Saygılarımla, Ekselansları, mektuplar benim elimdeydi. Onlar ona gönderilmişti."

"Eminim öyledir, ama bu sadece sizin gibi birinin onları keşfetmesine karşı bir önlemdi. Aslında oldukça akıllıcaydı. Birisi mektupları ele geçirirse, iyi bir dikkat dağıtıcı olur. Degan Gaunt'ın sevgilisi olması, Lanaklin'in Ethelred'e karşı devrim yapma arzusunu temsil ediyor olabilir. Marki görüşlerini açıkça dile getirirse, idam edilme riskiyle karşı karşıya kalır. O mektuplar aslında Victor Lanaklin'in Alenda tarafından Kral Amrath'ın bir elçisine gönderdiği şifreli mesajlardı. Glouston Markisi, krallığına ve imparatorluk davasına ihanet etmiştir. Bunu fark etseydin, Glouston'un tamamını ve Victor'un kafasını düğün hediyesi olarak alabilirdin."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Arşidük Braga, merhum kralın haberciye kayıt yapmadan doğrudan ödeme yapmasını istediğinde toplantılardan haberdar oldu. Tabii ki bana da söyledi."

Archibald sessizce durdu ve sonra brandisinin geri kalanını bir yudumda içti. "Ama dur, neden sana söyledi?"

"Çünkü iyi bir imparatorluk yanlısı olarak Percy, kiliseyi bu tür konularda bilgilendirmenin önemini bilir."

Archibald, Braga'ya şaşkın bir ifadeyle baktı. "Ama sen bir kraliyetçisin, değil mi? Yani, Melengar'ın başbakanı nasıl bir imparatorlukçu olabilir ki?"

"Nasıl olabilir?" diye sordu Saldur gülümseyerek.

"Kraliyet ailesiyle evlenerek," diye işaret etti Braga.

"Kilise, Avryn'deki neredeyse tüm Kraliyetçi krallıkların ve hatta Trent ve Calis uluslarındaki birkaç krallığın tahtına yakın kilit pozisyonlara gizlice İmparatorlukçuları yerleştiriyor," diye açıkladı Saldur. "Olağandışı kazalar sayesinde, bu adamlar kendilerini bu krallıkların çoğunun hükümdarı olarak buldular. Kilise, varis nihayet bulunduğunda, tüm krallıkların sadakat yemini etmeye hazır olması halinde geçişin daha sorunsuz olacağını düşünüyor."

"İnanılmaz."

"Gerçekten. Ancak, ek mektuplar alamayacağınızı belirtmeliyim. Winds Manastırı'nda artık toplantı yapılmayacak. Ne yazık ki, bu tür toplantılara ev sahipliği yaptıkları için manastırdaki rahiplere bir ders verilmesi için arşidükten ricada bulunmak zorunda kaldım. Manastır, rahiplerle birlikte yakıldı."

"Maribor'un sürüsünün çobanlarını öldürdün mü?" diye sordu Archibald, Saldur'a.

"Maribor, Novron'u bize gönderdiğinde, o bizim düşmanlarımızı yok edecek bir savaşçıydı. Tanrımız kan dökülmesinden rahatsız olmaz ve ağacın güçlü kalması için zayıf dalları budamak çoğu zaman gereklidir. Rahipleri öldürmek bir zorunluluktur, ama Lanaklin'in oğlunu bağışladım, böylece eve dönüp babasına ölümünün onun elinden olduğunu söyleyebilsin. Kraliyetçilerin bize karşı örgütlenmesine izin veremeyiz, değil mi?" Saldur ona gülümsedi. Yaşlı rahip içkisini bir yudum daha aldı, an geçti ve Braga bir kez daha aziz büyükbabanın kişiliğini gözlemledi.

"Demek Glouston'ın peşindeydin, Archibald?" dedi Braga, kontun kadehini yeniden doldururken. "Belki de seni yanlış değerlendirmişim. Söylesene, sevgili kontum, toprağını mı yoksa Alenda'yı mı kaybetmiş olmaktan daha çok üzüldün?"

Archibald sanki bir sineği kovuyormuş gibi elini havada salladı. "O sadece ek bir kazançtı. Benim istediğim topraklardı."

"Anlıyorum." Braga, gülümseyip başını sallayan Saldur'a baktı. "Hâlâ elde edebilirsin." Braga kontla konuşmaya devam etti. "Ben

güçlü bir imparatorluk müttefiki istiyorum."

"Kral Ethelred buna ihanet derdi." "Peki siz ne dersiniz?"

Archibald gülümsedi ve tırnaklarıyla kraliyet konyak kadehinin güzel kesilmiş kristalini tıklatarak hoş bir melodi çıkardı. "Fırsat."

Braga tekrar oturdu ve ayaklarını ateşe doğru uzattı. "Lanaklin'den sınır bölgesini ele geçirmenize yardım edersem ve siz de bana bağlılık yemini ederseniz, Melengar, Avryn'deki en güçlü krallık olarak Warric'in yerini alacak. Benzer şekilde, *Büyük* Chadwick de en güçlü eyaleti olacak."

"Bu, Ethelred'in savaş ilan etmemesi durumunda geçerli," diye uyardı Archibald. "Krallar genellikle krallıklarının dörtte birini kaybetmeyi hoş karşılamazlar ve Ethelred misilleme yapmadan böyle bir adım atacak türden biri değildir. Savaşmayı sever. Dahası, bu konuda da iyidir. Şu anda Avryn'deki en iyi orduya sahiptir."

"Doğru," dedi Braga. "Ama onu komuta edecek yetenekli bir generali yok. Senin Sir Breckton'ın yeteneğine yakın kimse yok. O adam insanları yönetme konusunda çok yetenekli. Warric'le ilişkini kesersen, sana olan sadakatine güvenebilir misin?"

"Breckton'ın bana olan sadakati sarsılmazdır. Babası Lord Belstrad, eski usul bir şövalye gibidir. Oğullarına bu değerleri aşılamıştır. Ne Breckton ne de kardeşi, adı neydi, denize açılan küçük Belstrad çocuğu, *Wesley*, kendilerine bağlılık yemini ettikleri bir adama karşı çıkarak kendilerini küçük düşürmezler. Ancak, onların onurlarının bazen sakıncalı olabileceğini de kabul ediyorum. Bir keresinde bir hizmetçinin yeni fustian şapkamı çamura düşürdüğünü hatırlıyorum ve Breckton'dan bu sakar ahmağın elini kesmesini emrettiğimde, o bunu reddetti. Breckton yirmi dakika boyunca bana şövalyelik kurallarını anlattı. Evet, lordum, o Ballentyne Hanesi'ne gerçekten sadıktır, ama ben sorgusuz sualsiz itaat eden, daha az sadık bir adamı tercih ederim. Warric ile yollarımı ayırırsam, Breckton savaşmayı tamamen reddedebilir, ama bana karşı çıkmayacağından eminim. Şahsen, ben Ethelred'in kendisiyle daha çok ilgilenirdim. O da kendi başına iyi bir komutandır.

"Doğru," diye onayladı Braga, "ama ben de öyleyim. Onun benimle şahsen savaşmasını memnuniyetle karşılarım. Zaten hazırda bekleyen deneyimli bir ordum ve bir dizi paralı askerim var. Gerekirse sayıca üstünlük sağlayabilirim. Sonuç olarak, o tüm

Warric'i kaybedecek ve bu da bana Avryn'in geri kalanının ve belki de tüm Apeladorn'un anahtarını verebilir."

Bu kez Archibald güldü. "Vay canına, *büyük düşünme* yeteneğini takdir ediyorum. Seninle birleşmemin birçok avantajı olacağını görebiliyorum. Gerçekten imparatorluk unvanını mı hedefliyorsun?"

"Neden olmasın? Eğer fethetmeye hazırsam, Patrik, kilisenin Glenmorgan'a yaptığı gibi, bana bağlılığını ilan etmek isteyecektir. Kiliseye belirli haklar vaat edersem, beni varisi ilan bile edebilir. O zaman kimse bana karşı çıkamaz. Her halükarda, bu başka bir günün konusu. Şimdilik bu kadar yeter." Braga dikkatini piskoposa çevirdi. "Bu toplantıyı düzenlediğiniz için size teşekkür etmek istiyorum, Ekselansları. Çok öğretici oldu. Ama şimdi neredeyse öğlen oldu ve Arista'nın duruşmasını başlatmanın zamanı geldi. Ancak sizi kalmaya davet etmek istiyorum, Archibald. Anlaşılan, Melengar'ın yeni dostu olarak size olan bağlılığımı göstermek için size bir hediye sunabilirim."

"Onur duydum, lordum. Sizinle vakit geçirme fırsatını memnuniyetle kabul ederim ve eminim ki vereceğiniz hediye de cömert olacaktır." "Victor Lanaklin'e karşı yaptığınız hamleyi bozan hırsızlardan bahsetmişsiniz.

Lanaklin'e karşı planınızı bozan
hırsızların kendilerini Riyria
olarak adlandırdıklarını
söylediniz?" "Evet, söyledim.
Neden soruyorsunuz?"

"Görünüşe göre bu iki haydutla ortak bir ilgimiz var. Onlar benim için de oldukça can sıkıcı birer baş belası oldular. Sizin de fark ettiğiniz gibi, onları tutan kişilere hiç saygı göstermiyorlar ve işverenlerine karşı dönmeye hazırlar. Ben de onları bir iş için tuttum ve şimdi bana karşı çalıştıklarını görüyorum. Bugün buraya geleceklerine inanmak için nedenlerim var ve onları yakalamak için planlarımı harekete geçirdim. Eğer gerçekten ortaya çıkarlarsa, onları Arista ile birlikte yargılayacağım. Akşamüstü üçü de kazıkta yakılmış olabilir."

"Gerçekten çok cömertsiniz, lordum," dedi Archibald başını sallayarak ve dudaklarında bir gülümsemeyle.

"Bundan hoşlanacağınızı düşündüm. Geldiğinizde Alric'in öldüğünü söylediniz ve ben de bunu yaydım. Ne yazık ki, durum öyle değil, yani henüz değil. Arista, Amrath'ın öldüğü gece, hırsızların Alric'i bu kaleden kaçırmasını ayarladı. Onları tuttuğuna ve onu kurtarmaya çalışacaklarına inanıyorum. Kanıtlar, kaleden çıkmak için kanalizasyonları kullandıklarını gösteriyor, bu yüzden orada ekstra önlemler aldım. Mutfaktaki ızgara kapatıldı ve kale muhafızlarının kaptanı Wylin,

kale muhafızlarının kaptanı Wylin, en iyi adamlarıyla birlikte gizlenerek arkalarındaki nehir ızgarasını kapatmak için bekliyor. Daha cazip hale getirmek için oraya muhafız bile koymadım. Şansımız yaver giderse, aptal prens çocukça bir kahramanlık yapıp onlarla birlikte gelebilir. Eğer gelirse, şah mat!

Archibald açıkça memnuniyetle başını salladı. "Gerçekten çok etkileyicisin."

Braga kadehini kaldırarak selam verdi.

"Bana." "Sana." Archibald, Braga'nın sağlığına içti.

Kapıdan yüksek sesli bir vuruş geldi. "Girin!" Braga sinirli bir şekilde seslendi.

"Lord Şansölye!" Braga'nın tuttuğu askerlerden biri odaya daldı. Yanakları ve burnu kızarmış, zırhı sırılsıklamdı. Başında ve omuzlarında az miktarda kar kalmıştı.

"Evet? Ne var?"

"Duvar muhafızları, kanalizasyonların yakınındaki nehre giden karda ayak izleri olduğunu bildirdi, lordum."

"Harika," diye cevapladı Braga, kadehini boşaltarak. "Sekiz adam al ve nehirden Yüzbaşı Wylin'e destek ol. Kaçmalarını istemiyorum. Unutma, prens de onlarla birlikteyse, gördüğün anda onu öldür. Wylin'in seni durdurmasına izin verme. Her halükarda, hırsızları canlı istiyorum. Onları zindanlara kilitle ve eskisi gibi ağızlarını tıkayın. Onları Arista aleyhine ek suç delili olarak kullanacağım ve hepsini birlikte yakacağım." Asker selam verip ayrıldı.

"Şimdi, beyler, dediğim gibi, yargıç ve diğer soyluların yanına gidelim. Bu duruşmayı bir an önce başlatmak istiyorum." Hepsi ayağa kalktı ve üçerli sıralar halinde büyük çift kapıdan bir arada çıktılar.

Karın büyüttüğü sabah güneşi, nehir ızgarasına bembeyaz bir ışık olarak girdi. Kışın parlaklığı, parıldayan tavanda parçalanarak, küf ve yosunla kaplı eski taşları ortaya çıkardı. Kanalizasyon duvarlarının donmuş teri ışığı yansıtarak, onu bir o yana bir bu yana sekerek, sonunda her şeyi yutan karanlığa dağıttı. Askerler karanlıkta, çömelmiş ve üşümüş bir şekilde beklediler. Ayakları, kaleden nehre akan kirli soğuk suya ayak bileklerine kadar batmıştı. Dört saatin büyük bir kısmında sessizce beklediler, ama şimdi yaklaşan ayak sesleri duyuluyordu. Kirli suyun şapırtıları kanalizasyon duvarlarında yankılanıyor, uzaklardaki gölgelerin hareketleri taşların üzerinde oynuyordu.

Wylin eliyle bir işaret yaparak, askerlerine yerlerini korumalarını ve sessiz kalmalarını emretti. Harekete geçmeden önce, arka muhafızların yerlerinde olduğunu ve avının görüş alanında olduğunu emin olmak istiyordu. Kanalizasyonda iki adamın karanlıkta koşup saklanabileceği birçok yol vardı. Tünellerden oluşan bir labirentte fareleri kovalamak istemiyordu. Orası sadece hoş olmayan bir yer olmakla kalmıyordu, Wylin, arşidükün sabahki kutlamalar için hırsızları istediğini ve uzun bir gecikmeden hoşnut olmayacağını biliyordu.

Kısa süre sonra göründüler. Biri uzun ve iri, diğeri daha kısa ve zayıf olan iki adam, başlıklarını yüksek çekmiş sıcak kışlık pelerinler giymişlerdi. Köşeyi yavaşça döndüler ve ara sıra durup etrafa bakındılar.

"Majestelerine kanalizasyonlarının kalitesinden övgüde bulunmamı hatırlatın," dedi içlerinden biri alaycı bir tonla.

"En azından çamur nehirden daha sıcak," diye cevapladı diğeri.

"Evet, ne yazık ki bu yılın en soğuk gününde oluyor. Neden yaz ortasında olamadı ki?"

"Kesinlikle daha sıcak olurdu, ama kokuyu hayal edebiliyor musun?"

"Kokudan bahsetmişken, mutfağa yaklaşıyor muyuz sence yaklaştığımızı düşünüyorsun?"

"Yolu sen gösteriyorsun; ben burada hiçbir şey göremiyorum." Wylin kolunu salladı. *"İlerleyin, şimdi! Yakalayın onları!"*

Kale muhafızları, bitişik tüneldeki yerlerinden koşarak iki adama saldırdı. Arkadan daha fazla asker koşarak geri çekilmeyi engelledi. Askerler, kılıçlarını çekip kalkanlarını hazırlayarak ikiliyi çevreledi.

"Dikkatli olun," dedi Wylin, "arşidük onların sürprizlerle dolu olduğunu söylüyor." "Sana sürprizleri ben göstereceğim," dedi arkadan gelen askerlerden biri ve

öne çıkarak uzun boylu olanı kılıcının kabzasıyla vurarak yere düşürdü. Bir diğeri kalkanını kullandı ve ikinci adam da bayıldı.

Wylin iç geçirdi ve askerlerine sert bir bakış attı, sonra omuz silkti. "Onları serbest bırakmayı planlıyordum ama bu da olur. Onları zincirleyin, ağızlarını tıkayın ve zindanlara sürükleyin. Ve Maribor'un hatırı için, boğulmadan önce kafalarını yukarı kaldırın. Braga onları canlı istiyor." Askerler başlarını salladılar ve işlerine koyuldular.

"Melengar Yüksek Mahkemesi, Arista Essendon prensesine karşı

suçlamalarını incelemek üzere düzenli bir şekilde toplanmıştır." Baş yargıcın güçlü sesi salonun her yerinde yankılandı. "Prenses Arista, krallığa ihanet, babası ve kardeşini öldürmek ve büyücülük yapmakla suçlanmaktadır."

Kalenin en büyük odası olan Melengar Mahkemesi, katedral tavanı, vitray pencereleri ve krallığın soylu ailelerinin amblemleri ve kalkanlarıyla süslenmiş duvarları ile dikkat çekiyordu. Banklar ve balkonlar seyircilerle dolup taşıyordu. Soylular ve şehrin zengin tüccarları, prensesin kraliyet duruşmasını izlemek için birbirlerini itip kakıyorlardı. Dışarıda, şafaktan beri birçok sıradan insan toplanmış ve koşucuların yargılamayı aktardığı haberleri kar altında bekliyordu. Zırhlı askerlerden oluşan bir duvar onları uzak tutuyordu.

Mahkeme salonu, krallığın üst düzey soylularının oturduğu, kademeli koltuklardan oluşan bir tribün setiydi. Bazı koltuklar boştu, ancak Braga'nın amacına hizmet edecek kadar kişi gelmişti. Sabahın soğuğuyla hala buz gibi olan mahkeme salonunda, çoğu kişi büyük şöminenin odayı ısıtmasını beklerken kürk şallar giymişti. Önde boş taht duruyordu ve boşluğu mahkeme salonunda uğursuz bir hayalet gibi belirliyordu. Varlığı, duruşmanın ciddiyetini ve kapsamını açıkça hatırlatıyordu. Karar, bir sonraki tahtta kimin oturacağını ve krallığın dizginlerini kimin kontrol edeceğini belirleyebilirdi.

"Saygın ve sağduyulu kişilerden oluşan bu yargı mahkemesi, şimdi iddiaları ve delilleri dinleyecektir. Maribor onlara bilgelik versin."

Baş yargıç koltuğuna oturdu ve küçük ağzını çevreleyen kısa sakalı olan iri yarısı bir adam ayağa kalktı. Pahalı görünümlü cüppeler giymişti ve jüri önünde dolaşırken cüppesi arkasında dalgalanıyordu, her bir adamı dikkatle süzüyordu.

"Mahkeme üyeleri," dedi avukat, kolunu dramatik bir hareketle tribünlere doğru uzatarak. "Siz asil şahsiyetler, iyi kralımız Amrath'ın yedi gün önce bu kalede öldürüldüğünü artık öğrenmişsinizdir. Prens Alric'in kayıp olduğunu, kaçırılıp öldürüldüğünü de biliyor olabilirsiniz. Ama böyle şeyler bir kralın kendi kalesinin duvarları içinde nasıl olabilir? Bir kral öldürülebilir. Bir prens kaçırılabilir. Ama ikisi de aynı gece ve arka arkaya? Bu nasıl mümkün olabilir?"

Kalabalık, duymaya çalışırken sessizleşti.

"İki katil, fark edilmeden kalenin içine girip kralı bıçaklayarak öldürdükten sonra, yakalanıp zindana kapatılmalarına rağmen

zindana kapatılmalarına rağmen kaçabilmeleri nasıl mümkün olabilir? Bu başlı başına inanılmaz bir şey, çünkü kilitlendikleri hücre yetenekli askerler tarafından sıkı bir şekilde korunuyordu. Sadece hapsedilmekle kalmadılar, aynı zamanda bilekleri ve ayak bilekleri duvara zincirlenmişti. Ama inanılmaz olan, akıl almaz olan şey, mucizevi kaçışlarını başardıktan sonra, ikisinin kaçmamış olması! Hayır, gerçekten! Tutukluyken, şafakta

—ki bu kesinlikle en acı verici ve korkunç bir ölümdür—bu iki katil, kendilerini hücrelerine geri atmaya hazır yüzlerce askerle dolu bir kalede kaldılar. Hayatlarını kurtarmak için kaçmak yerine, kalede en sıkı korunan ve en tanınmış kişi olan prensi buldular ve onu kaçırdılar! Tekrar soruyorum, bu nasıl mümkün olabilir? Kale muhafızları uyuyor muydu? Kralın katillerinin kaçmasına izin verecek kadar beceriksiz miydiler? Yoksa suikastçılar yardım mı aldı?

“Bir muhafız bunu yapmış olabilir mi? Yabancı bir casus? Hatta güvenilir bir baron veya kont? Hayır! Hiçbiri kralın katillerini *görmek* için zindana girme yetkisine sahip değildi, onları serbest bırakmak ise hiç mümkün değildi. Hayır, saygıdeğer lordlar, o gece kalede o hapishanelere bu kadar kolay girebilecek yetkisi olan tek kişi vardı: Prenses Arista! Kurbanın kızı olarak, babasını bu kadar acımasızca öldüren adamların yüzüne tükürme hakkını kim reddedebilirdi? Ancak o, katilleri aşağılamak için orada değildi; onların, kendisinin başlattığı işi bitirmelerine yardım etmek için gelmişti!”

Kalabalık mırıldandı.

"Bu bir skandal!" diye protesto etti yaşlı bir adam tribünden. "Zavallı kızı babasının ölümünden suçlamak... Utanmalısınız! O nerede? Neden bu iddiaları çürütmek için burada değil?"

"Lord Valin," avukat ona seslendi, "bugün bizimle birlikte olmanızdan onur duyuyoruz. Mahkeme kısa süre içinde prensesi çağırır. O, sıkıcı ve tatsız bir konu olduğu için, gerçeklerin sunulması için burada değil ve mahkeme prensesin buna katlanmasını istemiyor. Aynı şekilde, tanıklık etmek için çağrılanlar, gelecekteki kraliçelerinin huzurunda olmadan, masum bulunursa, özgürce konuşabilirler. Ve daha başka, daha tatsız nedenler de var, bunları zamanı gelince ayrıntılı olarak açıklayacağım."

Bu, Lord Valin'in ruh halini değiştirmiş gibi görünmüyordu, ancak başka itirazda bulunmadı ve yerine oturdu.

"Melengar mahkemesi Reuben Hilfred'i tanıklık yapması için çağırıyor."

Avukat, hala halka zırh ve şahin tabardıyla giyinmiş iri asker mahkeme önünde dururken bir an durakladı. Duruşu gururlu ve dikti, ancak ifadesi hiç de memnun değildi.

"Hilfred," avukat ona seslendi, "Essendon Kalesi'ndeki pozisyonunuz nedir?"

"Prenses Arista'nın kişisel korumasıyım," diye yüksek ve net bir sesle mahkemeye cevap verdi.

"Söyle bize Reuben, rütben nedir?"

"Ben silahlı muhafız çavuşuyum."

"Bu oldukça yüksek bir rütbe, değil mi?" "Saygın bir pozisyon."

"Bu rütbeye nasıl ulaştın?"

"Bir nedenden dolayı seçildim."

"Bir nedenden dolayı mı? Bir nedenden dolayı mı?" avukat neşeyle gülerek tekrarladı. "Yıllardır krallığa sadık ve sarsılmaz bir şekilde hizmet ettiğin için Yüzbaşı Wylin tarafından terfi için önerildiğin doğru değil mi? Dahası, kraliçe anneyi öldüren yangından Arista'yı kurtarmak için hayatını tehlikeye attıktan sonra, *kralın kendisi* seni kızının kişisel koruması olarak atadığı doğru değil mi? Kral tarafından cesaretinden dolayı bir takdirname de almadın mı? Bütün bunlar doğru değil mi?"

"Evet, efendim."

"Burada olmaktan hoşlanmadığını hissediyorum, Reuben. Doğru mu?" "Evet, efendim."

"Çünkü prensesine sadıksın ve ona zarar verebilecek hiçbir şeye karışmak istemiyorsun. Bu takdire şayan bir özellik. Yine de sen onurlu bir adamsın ve bu nedenle mahkeme önünde doğruyu söylemelisin. Öyleyse söyle bize Reuben, kralın öldürüldüğü gece ne oldu?"

Hilfred rahatsız bir şekilde ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı, sonra nefes aldı ve konuşmaya başladı. "Saat geç olmuştu ve prenses yatağında uyuyordu. Kral bulunduğunda ben kule merdivenlerinde nöbet tutuyordum. Yüzbaşı Wylin bana Prenses Arista'yı kontrol etmemi emretti. Kapısına ulaşamadan, gürültüden korkarak dışarı çıktı."

"Nasıl giyinmişti?" diye sordu avukat. "Bir gecelik giymişti, hangisi olduğunu bilmiyorum."

"Ama giyinikti, değil mi? Bornoz ya da gecelik giymiyor muydu?"

"Evet, giyinikti."

"Yıllardır Arista'yı koruyorsunuz. Onun gecelikleriyle uyuduğunu hiç gördünüz mü?"

"Hayır."

"Hiç mi?"

"Hiç."

"Ama yemek için giyinmeye ya da seyahatten sonra üstünü değiştirmeye gittiğinde kapısının önünde durduğundan şüphem yok. Giyinmesine yardım eden hizmetçileri var mı?"

"Evet."

"Kaç tane?" "Üç."

"Ve giyinmesinin en hızlı sürdüğü süre ne kadardı?"

"Emin değilim."

"Tahminde bulun; mahkeme tam zamanı bilmeni beklemeyecek."

"Belki yirmi dakika."

"Üç hizmetçiyle yirmi dakika. Çoğu kadın giysisinde bağlanması gereken bağcıklar ve düğmeler düşünülürse, bu aslında oldukça hızlı bir süre. Peki, kralın cesedinin bulunmasıyla prensesin odasından çıkması arasında ne kadar zaman geçtiğini düşünüyorsunuz?"

Hilfred tereddüt etti.

"Ne kadar?" avukat ısrar etti.

"Belki on dakika."

"On dakika mı dediniz? Peki odasından çıktığında yanında kaç tane hizmetçi vardı?"

"Gördüğüm kadarıyla hiçbirisi."

"İnanılmaz! Prens karanlıkta beklenmedik bir şekilde uyandı ve tek bir hizmetçinin yardımı olmadan on dakika içinde lüks bir elbise giymeyi başardı!"

Avukat, düşüncelere dalmış bir şekilde başını eğmiş, parmağıyla dudaklarını tıklatarak odada volta atıyordu. Hilfred'e sırtını dönerek durdu. Sonra, sanki aklına birden bir fikir gelmiş gibi, aniden döndü.

"Söyle bize, kralın ölüm haberini nasıl karşıladı?" "Şok oldu."

"Ağladı mı?"

"Eminim ağlamıştır."

"Ama onu *gördün* mü?"

"Hayır."

"O zaman ne oldu?"

"Prens Alric'i bulmak için odasına gitti ve onun orada olmamasına şaşırdı. Sonra..."

"Lütfen bir dakika dur. *Alric'in* odasına mı gitti? Babasının öldürüldüğünü öğreniyor ve ilk tepkisi kardeşinin odasına gitmek mi oluyor? Hemen babasının yanına koşmaması sana garip gelmedi mi? Sonuçta, kimse Alric'e bir şey olduğunu söylememiştii, değil mi?"

"Hayır."

"Sonra ne oldu?"

"Babasının cesedini görmeye gitti ve Alric geldi."

"Prens mahkumları ölüm cezasına çarptırdıktan sonra prenses ne yaptı?"

"Ne demek istediğini anlamadım," diye cevapladı Hilfred.

"Onları ziyarete gittiği doğru mu?" diye sordu avukat. "Evet, gitti."

"Ve siz de onunla birlikte miydiniz?"

"Hücre dışında beklemem istendi."

"Neden?"

"Bilmiyorum."

"İnsanlarla konuşurken sık sık dışarıda beklemenizi ister miydi?"

"Bazen." "Sık

sık mı?" "Sık

sık değil."

"Sonra ne oldu?"

"Katillere son duayı okumaları için rahipleri çağırdı."

"Keşişleri mi çağırdı?" avukat, sesinde açık bir şüpheyile tekrarladı.

"Babası öldürülmüş ve o *katillerin* ruhları için endişeleniyor mu? Neden iki keşiş çağırdı? Bir tanesi ikisi için de yeterli olmaz mıydı? Hatta, neden kalenin rahibini çağırmadı?"

"Bilmiyorum."

"Ve katillerin zincirlerinin çözülmesini de emretti mi?"

"Evet, diz çökebilmeleri için."

"Keşişler hücreye girdiğinde siz de onlarla birlikte gittiniz mi?"

"Hayır, yine dışarıda kalmamı istedi."

"Yani rahipler girebiliyordu ama onun güvenilir koruması giremiyor muydu? Babasının katilleri zincirlerinden kurtulmuş ve serbestken bile mi? O zaman ne oldu?" "Hücreden çıktı. Benim geride kalıp, son ayinlerini yaptıktan sonra rahipleri mutfağa götürmemi istedi."

son ayini tamamladıktan sonra rahipleri mutfağa kadar eşlik etmemi istedi." "Neden?"

"Söylemedi."

"Sordunuz mu?"

"Hayır, efendim. Bir asker olarak, kraliyet ailesinin bir üyesinin emirlerini sorgulamak bana düşmez."

"Anlıyorum, ama bu emirlerden memnun muydun?" "Hayır."

"Neden?"

"Kaleye daha fazla suikastçı girebileceğinden korkuyordum ve prensesin gözümün önünden ayrılmasını istemiyordum."

"Aslında, Yüzbaşı Wylin kalede başka tehditler olup olmadığını araştırmıyor muydu ve kalenin güvenli olmadığını düşündüğünü herkese bildirmedi mi?"

"Evet, öyle yaptı."

"Prens, rahiplere görevini yerine getirdikten sonra onu bulabilmen için nereye gittiğini sana açıkladı mı?"

"Hayır."

"Anlıyorum. Peki mutfağa götürdüğünüz iki kişinin rahip olduğunu nereden biliyorsunuz? Yüzlerini gördünüz mü?"

"Başlıklarını takmışlardı."

"Hücreye girdiklerinde başlıkları takılı mıydı?"

Hilfred bir an düşündü ve sonra başını salladı. "Sanmıyorum." "Yani, babası öldürüldüğü gece, kız, kişisel korumasına kendisini korumasız bırakmasını ve iki keşişi boş mutfağa götürmesini emrediyor — kale içinde aniden başlıklarını çekip yüzlerini gizlemeye karar veren iki keşişi? Peki ya katillerin eşyaları ne oldu? Neredeydiler?"

"Hücre gardiyanının gözetimindeydiler."

"Peki, gardiyana onlar hakkında ne söyledi?"

"Ona, rahiplerin onları fakirler için alacağını söyledi."

"Peki aldılar mı?"

"Evet."

Avukat konuşma tarzını yumuşattı. "Reuben, bana aptal biri gibi gelmiyorsun. Aptallar senin ulaştığın rütbeye ve konuma yükselemezler. Katillerin kaçtığını ve rahiplerin zincirlenmiş olarak bulunduğunu duyduğunda, bunun belki de prensesin ayarladığı bir şey olabileceği aklına geldi mi?"

"Prenses hücreden ayrıldıktan sonra katillerin rahiplere saldırdığını düşündüm."

"Soruma cevap vermedin," dedi avukat. "Aklından geçti mi diye sordum."

Reuben hiçbir şey söylemedi. "Aklından geçti mi?"

"Belki, ama sadece bir anlığına."

"Daha yakın zamandaki olaylara dönelim. Arista ile amcasının çalışma odasındaki konuşmasına şahit oldunuz mu?"

"Evet, ama dışarıda beklemem istendi."

"Kapının hemen dışında beklemek, doğru mu?" "Evet."

"Öyleyse, içeride konuşulanları duyabildiniz mi?"

"Evet."

"Prenses, prensi bulmak için gayretle çalışan arşidükün ofisine girip, Prens Alric'in öldüğünün kesin olduğunu ve arama yapmaya gerek olmadığını söylediği doğru mu? Zamanını daha iyi değerlendirmek için" —burada durakladı ve soylulara döndü—"*kraliçemiz olarak taç giyme töreninin hazırlıklarına başlaması gerektiğini söyledi!*"

Kalabalıktan kesinlikle hoş olmayan bir mırıldanma yükseldi ve saraydan birkaç kişi fısıldaşarak birbirlerine başlarını salladılar.

"Onun bu kelimeleri kullandığını hatırlamıyorum."

"Arşidük'ün Alric'i aramayı bırakması gerektiğini söyledi mi, söylemedi mi?"

"Evet."

"Ve yakında taç giyme törenini gerçekleştireceğini ima ederek arşidükü tehdit etti mi, kraliçe olduğunda artık başbakan olmadığını fark edebileceğini söyledi mi?"

"Sanırım öyle bir şey söyledi, ama kızgındı..." "Bu kadar yeter, silahlı muhafız. Sormak istediğim her şeyi sordum. Aşağı inebilirsiniz."

Hilfred tanık kürsüsünden ayrılmaya başladı, ama avukat tekrar konuştu

"Oh, özür dilerim, son bir şey daha var. Prensesin babasının veya kardeşinin kaybı nedeniyle ağladığını hiç gördünüz veya duydunuz mu?"

"O çok mahrem bir kadındır."

"Evet mi, hayır mı?"

Hilfred tereddüt etti. "Hayır, görmedim."

Avukat, yargıçlara, "Mahkeme, Hilfred'in olaylarla ilgili ifadesinin doğru olmadığını düşünürse, Hilfred'in ifadesini doğrulamak için hücre gardiyanını çağırmaya hazırım" dedi.

Yargıçlar fısıldayarak görüştüler ve baş yargıç, "Buna gerek yok. Silahlı muhafızın sözü saygın kabul edilir ve burada sorgulamayacağız. Devam edebilirsiniz" diye cevap verdi.

Avukat, tribünlere sempati dolu bir sesle, "Eminim siz de benim kadar şaşkınsınız" dedi. "Çoğunuz onu tanıyorsunuz. Bu tatlı kız nasıl kendi babasına ve kardeşine saldırabilir? Sadece tahtı ele geçirmek için mi? Bu ona yakışmaz, değil mi? Biraz sabırlı olun lütfen. Nedeni birazdan netleşecek. Mahkeme, Piskopos Saldur'u tanık olarak çağırıyor."

Galeriye bakan gözler, odayı tarayarak rahibi aradı. Yaşlı adam koltuğundan yavaşça kalkıp tanık kürsüsüne doğru yürüdü.

"Ekselansları, bu kaleye birçok kez geldiniz. Kraliyet ailesini çok iyi tanıyorsunuz. Majestelerinin motivasyonları hakkında biraz bilgi verebilir misiniz?"

"Beyler," Piskopos Saldur mahkeme ve yargıçlara tanıdık sıcak ve alçakgönüllü ses tonuyla konuştu, "Yıllardır kraliyet ailesini gözlemliyorum ve bu son trajedi yürek parçalayıcı ve korkunç. Arşidük'ün prenses aleyhindeki suçlamaları kulaklarıma acı veriyor, çünkü kendimi bu zavallı kızın neredeyse büyükbabası gibi hissediyorum. Ancak gerçeği saklayamam, o da... onun tehlikeli *olduğu*."

Bu sözler izleyiciler arasında bir fısıltı dalgası yarattı.

"Her birinize, onun artık kollarımda tuttuğum tatlı, masum çocuk olmadığını garanti edebilirim. Onu gördüm, onunla konuştum, babası ve kardeşi için duyduğu kederini, daha doğrusu kederini duymadığını gördüm. Size içtenlikle söyleyebilirim ki, bilgi ve güç arzusu onu kötülüğün kollarına düşürmüştür." Piskopos durakladı, başını ellerinin arasına gömdü ve salladı. Pişmanlık dolu bir yüzle başını kaldırdı ve şöyle dedi: "Bu, bir kadının eğitim almasının ve Arista'nın durumunda, kara büyü'nün kötü güçleriyle tanışmasının sonucudur."

Kalabalıktan toplu bir hayret nidası yükseldi.

"Kral Amrath, benim tavsiyeme aykırı olarak, onun üniversiteye gitmesine izin verdi ve orada büyücülük okudu. Kendini karanlığın güçlerine açtı ve bu, onda güç arzusu yarattı. Eğitim, ona kötü bir tohum ekmiş ve bu tohum, babasının ve kardeşinin korkunç ölümleriyle çiçek açmıştır. O artık krallığın prensesi değil, bir *cadıdır*. Babası için ağlamamış olması da bunu açıkça göstermektedir. Kilisenin bilgili bir piskoposu olarak biliyorum ki cadılar ağlayamaz."

Kalabalık yine şaşkınlık içinde nefesini tuttu. Braga, galerinin bir yerinden bir adamın "Biliyordum!" dediğini duydu.

Avukat Kontes Amril'i mahkemeye çağırdı ve o, iki yıl önce Arista'nın, prensesin Davens'a aşık olduğunu söylediği için ona büyü yaptığını ifade etti. Amril, bunun sonucunda günlerce korkunç bir hastalık ve çıbanlardan muzdarip olduğunu anlattı.

Avukat daha sonra, Kontes Amril gibi, prensesin kendilerine nasıl kötü davrandığını anlatmak için sabırsızlanan rahipleri çağırdı. Onlar, prensesin, bunun gerekli olmadığına dair güvence verilmelerine rağmen hırsızların zincirlerinin çözülmesinde ısrar ettiğini ve prenses odadan çıkar çıkmaz saldırıya uğradıklarını anlattılar.

Kalabalığın tepkisi daha da yükseldi ve Lord Valin bile rahatsız görünüyordu.

Percy Braga, yargıçların arkasındaki koltuğundan izleyicileri memnuniyetle gözlemledi. Soyluların yüzleri öfkeyle doluyordu. O, kıvılcımı başarıyla alev haline getirmişti ve alev yakında bir yangına dönüşecekti.

Kalabalığın içinde, Wylin'in kanatlarda ona doğru ilerlediğini gördü.

"Onları yakaladık, lordum," diye fısıldayarak rapor verdi Wylin. "Ağızları tıkanmış ve zindana kilitlenmişler. İki aşırı hevesli adamım tarafından biraz hırpalanmışlar ama hayattalar."

"Mükemmel, yollarda herhangi bir hareketlilik var mı? Hain Arista'ya sadık soyluların saldırabileceğine dair herhangi bir işaret var mı?"

"Bilmiyorum efendim. Kanalizasyondan direkt buraya geldim."

"Pekala, kapıya git ve bir şey görürsen kornayı çal. Drondil Fields'tan Pickering'in saldırısı olabileceğinden endişeleniyorum. Oh, ve o sefil küçük cüceyi görürsen, ona prensesi aşağı getirme zamanının geldiğini söyle."

"Elbette, Lordum." Wylin, tabardından tüp şeklinde sarılmış küçük bir parşömen çıkardı. "Bunu içeri girerken bana verdiler. Az önce

Braga, Wylin'den mektubu aldı ve silah ustası selam vererek odadan çıktı.

Braga, her şeyin bu kadar kolay gitmesine gülümsedi. Uzak kuledeki hapishanesindeki prensesin yaklaşan ölümünü hissedip hissetmediğini merak etti. Sevgili vatandaşları yakında onun idamını yalvaracak, hatta talep edeceklerdi. Arista'nın elinde bulunan çalınan hançeri doğrulayacak depo yöneticisini henüz sunmamıştı. Ve tabii ki, artık hırsızlar da vardı. Onları son ana kadar tutacak ve ağızları tıkanmış ve zincirlenmiş halde salona sürükleyecekti. Onları görmek bile bir isyan başlatmaya yeterdi. Wylin'e, prensesi kurtarmaya çalışırken onları nasıl yakaladığını açıklayacaktı. Yargıçların Arista aleyhine karar vermek ve ona tahtı vermekten başka seçeneği kalmayacaktı.

Hâlâ Alric'in saldırı olasılığıyla uğraşmak zorunda kalacaktı, ama artık bunun bir çaresi yoktu. Alric'i yeneceğinden emindi. Daha hoşnutsuz olan birkaç doğu lordu, kral olarak taç giydiği anda ona katılmayı çoktan kabul etmişti. Duruşma bittiğinde ve Arista öldüğünde, taç giyme törenini düzenlemeyi planlıyordu. Ertesi gün, krallığı yönetmeye başlayacaktı. Alric artık prens olmaktan çıkıp bir kaçak olacaktı.

"Mahkeme, kralı öldürmek için kullanılan bıçağı saklamakla görevli depo memuru Kline Druess'u çağırıyor," dedi avukat.

Braga, Wylin'in kendisine verdiği parşömeni açarken, *daha da ağır bir kanıt* olduğunu düşündü. Üzerinde mühür ya da asalet amblemi yoktu, sadece basit bir ip bağı vardı. Paketi kadar basit olan mesajı okudu.

Kanalizasyonda bizi kaçırdın.

*Artık prenses bizimle. Zamanın
azalıyor.*

Arşidük notu yumruğunda buruşturdu ve kalabalığın içindeki sayısız yüze bakarak, notu yazan kişinin onu izleyip izlemediğini merak etti. Kalbi daha hızlı atmaya başladı ve dikkat çekmemeye çalışarak yavaşça ayağa kalktı.

Avukat onun hareketini fark etti ve ona meraklı bir bakış attı. Braga elini hafifçe sallayarak endişesini giderdi. Kendini yavaş ve sakin bir şekilde yürümek zorunda bırakarak mahkeme salonundan çıktı. Salonun kapısından geçip kalabalığın görüş alanından çıktığı anda, pelerini arkasında dalgalanarak kale koridorlarında koşmaya başladı. Elinde notu sıkıca tutuyordu.

Bu mümkün olamaz, diye düşündü. *Olamaz!* Arkadan hızla yaklaşan ayak seslerini duyunca durdu, döndü ve kılıcını çekti.

"Bir sorun mu var, Braga?" diye sordu Archibald Ballentyne. Arşidükün kılıcının ucuna karşı savunma amaçlı ellerini kaldırdı. Braga, buruşuk notu sessizce ona fırlattı ve zindana doğru yürümeye devam etti.

"O hırsızlar, o lanet olası hırsızlar," diye bağırdı Chadwick Kontu, Braga'nın peşinden koşarken. "Onlar şeytanlar! Büyücüler! Kötü büyücüler! Duman gibiler, istedikleri zaman ortaya çıkıp istedikleri zaman ortadan kayboluyorlar."

Archibald, Braga'ya yetişti ve ikisi, hapisane bloğuna inen merdivenlerden aşağı indiler. Kapı bekçisi, arşidükten kaçmak için tam zamanında kenara çekildi. Kapıyı denedikten ve kilitli olduğunu gördükten sonra, Braga kapıyı yumrukladı. Gardiyan hemen masasından kalkıp, kızarmış yüzlü arşidük için anahtarlarını getirdi.

"Efendim, ben..."

"Wylin'in adamlarının az önce getirdiği mahkumların hücrelerini aç. Hemen yap!"

"Evet, efendim." Büyük anahtarlık ile uğraşan müdür, hızla hücre salonuna doğru ilerledi. İki kale muhafızı kapının iki yanında nöbet tutuyordu ve müdürün yaklaşmasıyla hemen kenara çekildiler.

"Mahkumlar getirildiğinden beri burada mıydınız?" diye sordu Braga muhafızlara.

"Evet, efendim," sol taraftaki muhafız cevapladı. "Yüzbaşı Wylin bize nöbet tutmamızı ve kendisi ve sizden başka kimsenin içeri girmesine izin vermememizi emretti."

"Çok iyi," dedi. Sonra gardiyana, "Açın," diye ekledi.

Müdür kapının kilidini açtı ve hücreye girdi. İçeride, Braga duvara zincirlenmiş, üstleri çıplak ve ağızları tıkanmış iki adam gördü. Bunlar, kralın öldürüldüğü gece gördüğü adamlarla aynı değildi.

"Ağızlıklarını çıkarın," diye hapisane müdürüne emretti Braga. "Kimsiniz? Burada ne yapıyorsunuz?"

"Adım Bendent, Ekselansları. Ben sadece Kirby's End'den bir sokak süpürgesi, gerçekten. Biz yanlış bir şey yapmıyorduk!"

"Bu kalenin altındaki kanalizasyonda ne yapıyordunuz?" "Fare avlıyordum, efendim," dedi diğeri.

"Fareler mi?"

"Evet efendim, gerçekten öyle. Bu sabah kalede büyük bir etkinlik olacağı söylendi ve kale mutfağı kanalizasyondan çıkan farelerden şikayet ediyordu. Soğuktan dolayı, anlarsınız ya efendim. Öldürdüğümüz ve dışarı çıkardığımız her fare için bir gümüş tenent alacağımız söylendi, ama..."

"Ama ne?"

"Sadece hiç fare görmedik, Lordum."

"Hiç fare bulamadan, askerler bizi bayılttı ve buraya getirdi."

"Gördün mü? Sana ne demiştim?" Archibald, Braga'ya dedi. "Onu çoktan götürdüler. Tıpkı mektuplarımı aldıkları gibi, onu da gözünün önünden çaldılar!"

"Bu imkansız. Arista'nın kulesine çıkmanın bir yolu yok. Çok yüksek ve tırmanılması imkansız."

"Sana söylüyorum Braga, bu adamlar yetenekli. Benim Gri Kulemi bile tırmandılar, oysa o en yüksek kulelerden biridir."

"Bana güven, Archibald. Arista'nın kulesine tırmanmak imkansız."

"Ama tırmandılar," diye ısrar etti Ballentyne. "Bana yaptıklarında da bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim, ta ki kasayı açıp ödülümün kaybolduğunu görene kadar. Şimdi senin ödülün de kayboldu, yakacak prensesin olmadığında dışarıdaki kalabalığa ne yapacaksın?"

"Bu mümkün değil," diye tekrarladı Braga, Ballentyne'i yolundan iterek. "Siz ikiniz," diye hücre dışında duran muhafızlara seslendi, "benimle gelin ve o ağızlıklarından birini getirin. Prensесin mahkemeye çıkma zamanı geldi."

Braga onları kaleden geçerek altı kat merdiven çıkıp konut katına çıkardı. Buradaki koridor boştu. Tüm hizmetçiler diğerleriyle birlikte toplanmış, duruşmanın gidişatını dinliyorlardı.

Kraliyet şapelini geçip koridordan ilerleyerek bir sonraki kapıya geldiler. Braga kapıyı açtı ve "Magnus!" diye bağırdı. İçeride, kahverengi örgülü sakalı ve geniş, düz burnu olan bir cüce yatakta yatıyordu. Mavi deri yelek, büyük siyah botlar ve kollarını kocaman gösteren parlak turuncu kabarık kollu bir gömlek giymişti.

"Zamanı geldi mi?" diye sordu cüce. Yataktan atlayarak esnedi ve gözlerini ovuşturdu.

"Birisi kulesine girip Arista'yı oradan kaçırmış olabilir mi?" diye sordu Braga acil bir şekilde.

"Hiçbir ihtimal yok," dedi cüce, tam bir güvenle.

Braga, Ballentyne ve cüce arasında bakışlarını gezdirerek kaşlarını çatı.

"Kesin olarak bilmem gerek. Ayrıca, o da aşağı inip ve benim de duruşmaya dönmem gerekiyor. Onu getirmeniz gerekecek. Bu muhafızları da yanınıza alın. Birinin ağzı bağlı. Onu aşağı indirmeden önce bunu kullandıklarından emin olun." Arşidük muhafızlara şöyle ekledi: "Prenses kara büyüyle yozlaşmış; o bir cadı ve zihninizi etkileyebilir, bu yüzden onunla konuşmayın. Onu yakalayın ve mahkemeye getirin." Muhafızlar başlarını salladılar ve cüce onları koridordan kuleye doğru götürdü.

"Archibald, muhafızların kaptanı Wylin'i getir. Kale kapısında görevli. Ona kraliyet konutuna gelip prensesi korumaya yardım etmesini söyle. Hiçbir riski göze alamam. Anladın mı?"

"Dediğini yapacağım Percy, ama eminim o çoktan gitmiştir," diye ısrar etti Archibald. "Bu piçler inanılmaz. Hayalet gibiler ve hiç korkuları yok. Burnunun dibinde çalışıyorlar, seni soyup soğana çeviriyorlar ve sonra da yaptıklarını sana *bildiren* bir not gönderme cüretini gösteriyorlar!"

Braga düşüncelere daldı. "Evet, bunu neden yaptılar?" diye sordu kendine. "Onu kaçırdılarsa, neden bana haber verdiler? Kaçırmadılarsa, hemen kontrol edeceğimi düşünmüş olmalılar..." Omzunun üzerinden cücenin gittiği yöne baktı, sonra Archibald'a döndü. "Wylin'i buraya getir, *hemen!*"

Braga, cüce ve iki muhafızı takip ederek koridorda koştu. Onlara yetiştiğinde, doğrudan kuleye giden kuzey koridoruna giriyorlardı.

"Olduğunuz yerde durun!"

Cüce, yüzünde şaşkın bir ifadeyle arkasını döndü. Muhafızlar farklı tepki verdiler. İkisi arasında daha iri olanı, kılıcını çekerek dönüp arşidükün önünü kesti.

"Harekete geçme zamanı, Royce," dedi Hadrian, miğferini çıkararak.

Kale muhafızlarının standart silahı olan kılıç, elinde ağır ve kullanışsız geliyordu.

Royce da miğferini çıkardı ve cücenin yanından geçerek koridorda hızla koşmaya başladı.

"Onu durdur, aptal!" Braga cüceye emretti, ama cüce tepki vermekte çok yavaştı. Hırsız çoktan koridorun ilerisine gitmişti ve küçük cüce onun peşinden koştu

Braga kendi kılıcını çekti ve dikkatini Hadrian'a çevirdi.

"Kim olduğumu biliyor musun? Yakın zamanda zindanda, sen zincirlerle asılıyken tanıştığımızı biliyorum, ama benim itibarımı biliyor musun? Ben Melengar'ın Baş Bakanı Arşidük Percy Braga'yım ve daha da önemlisi, son beş yıldır üst üste Büyük Devre Turnuvası Kılıç Ustası unvanının sahibiim. Senin herhangi bir unvanın var mı? Kazandığın herhangi bir madalya? Verilen herhangi bir ödül? Kılıç kullanma becerin için rafta duran herhangi bir kupa? Avryn'deki en iyileri, hatta ünlü Pickering ve onun sihirli kılıcını bile yendim."

"Duyduğuma göre, ikinizin düellosu sırasında kılıcı yanında değildi."

Braga güldü. "O kılıç hikayesi sadece bir efsane. Kaybettiği zamanlarda ya da rakibinden korktuğunda bunu bahane olarak kullanıyor. Onun kılıcı, süslü bir kabzası olan sıradan bir rapier."

Braga yaklaşıp Hadrian'a vahşice hızlı bir saldırı ile vurdu ve onu geriye doğru savurdu. Tekrar vurdu ve Hadrian göğsünden kesilmemek için geriye atlamak zorunda kaldı.

"Hızlısın. Bu iyi. Bu, işi daha ilginç hale getirecek. Bak, Bay Hırsız, eminim durumu tamamen yanlış anlıyorsun. Arkadaşın, tehlikede olan genç kızı kurtarmak için koşarken, beni uzak tuttuğunu sanıyor olabilirsin. Senin gibi bir sıradan insan için ne kadar asilce. Bu kadar idealist olabilmek için şövalye olma hayalleri kuruyor olmalısın." Braga atıldı, eğildi ve kılıcını savurdu. Hadrian yine geriye düştü ve Braga bir kez daha gülümsedi ve ona güldü. "Gerçek şu ki, beni hiç de uzak tutmuyorsun. Ben seni uzak tutuyorum."

Arşidük sola doğru bir feint yaptı ve ardından Hadrian'ın vücuduna kısa bir vuruş yaptı. Hadrian saldırıyı atlattı, ancak bu onu dengesini ve gardını bozdu. Braga'nın vuruşu ıskaladı, ancak bu ona kılıcının kabzasıyla Hadrian'ın yüzüne sert bir yumruk atma fırsatı verdi ve onu koridorun duvarına doğru fırlattı. Dudakları kanamaya başladı. Braga hemen tekrar saldırdı, ancak Hadrian yer değiştirmişti ve arşidükün kılıcı taş duvarda kıvılcımlar saçtı.

"Bu acı verici görünüyordu."

"Daha kötüsünü de gördüm," dedi Hadrian. Hafifçe nefes nefeseydi, sesi eskisi kadar kendinden emin değildi.

"İtiraf etmeliyim ki, ikiniz oldukça etkileyiciydiniz. Şöhretinizi kesinlikle hak ettiniz. O fare avcılarının arkasına gizlice girip onları yem olarak kullanmanız çok akıllıcadı. Ayrıca

beni prensesin yanına yönlendirecek notu göndermeniz de akıllıcaydı, ama zekanız burada sona erdi. Bakın, sizi istediğim zaman öldürebilirim, ama sizi canlı istiyorum. En az bir kişiyi idam etmem gerekiyor. Kalabalık bunu isteyecek. Birkaç dakika içinde Wylin ve bir düzine muhafız buraya gelecek ve seni kazığa götürecekler. Bu arada, Arista'yı kurtardığından emin olduğun arkadaşın, onun ve kendisinin ölümüne neden olacak. Koşup onu uyayabilirsin, ama... ah, doğru ya, beni uzak tutuyorsun, değil mi?"

Braga sırtı ve tekrar saldırdı.

Royce koridorun sonundaki bir kapıya ulaştı ve kapının kilitli olduğunu görünce şaşırmadı. Kemerinden aletlerini çıkardı. Kilit geleneksel bir kilitti ve onu açmakta hiç zorlanmadı. Kapı açıldı, ama Royce hemen bir terslik olduğunu anladı. Kapı açılırken bir tıklama sesi duydu, daha çok hissetti. İçgüdüleri ona bir terslik olduğunu söylüyordu. Kulenin çevresinde kaybolan spiral merdivenlere baktı. Hiçbir şey ters görünmüyordu, ama yılların tecrübesi ona aksini söylüyordu.

İlk basamağa çekinerek ayağını koydu ve hiçbir şey olmadı. İkinci basamağa, sonra üçüncü basamağa geçti ve yavaşça yukarı çıktı. Herhangi bir şüpheli ses dinleyerek, teller, kollar ve gevşek fayanslar aradı. Her şey güvenli görünüyordu. Arkasında, koridorun sonunda, Hadrian'ın arşidükü eğlendirirken kılıç dövüşünün zayıf seslerini duyabiliyordu. Acele etmesi gerekiyordu.

Beş basamak daha çıktı. Üç fit yüksekliğinde ve sadece bir fit genişliğinde, ışığın geçmesine izin verecek kadar küçük pencereler vardı. Kış güneşi, merdiveni soluk bir parlaklıkla ortaya çıkardı. Düzgün taş duvarları bir arada tutan harç değil, ağırlıktı. Basamaklar da aynı şekilde, parşömen kağıdının çatlaklardan kayamayacağı şekilde, ustaca yerleştirilmiş sağlam taş bloklardan yapılmıştı.

Royce dokuzuncu basamağa çıktı ve ağırlığını daha yüksek taş bloğa kaydırdığında kule sallandı. Tepki olarak, içgüdüsel olarak geri adım atmaya başladı ve sonra olan oldu. Önceki sekiz basamak çöktü. Kırıldılar ve onun altındaki uçuruma düştüler. Royce, ölümcül bir düşüşten kaçınmak için tam zamanında ağırlığını tekrar öne kaydırды ve dengesini kaybederek bir adım daha yukarı çıktı. Bunu yaptığı anda, önceki basamak kırıldı ve düştü. Kule tekrar gürledi.

"İlk hatan kilidi açmak oldu," dedi Magnus.

Royce, kapının altından cücenin sesini duyabiliyordu. Dönüp baktığında, cücenin kalenin koridorunda kapının hemen dışında durduğunu gördü. Orada durmuş, parmağına bağlanmış bir kapı anahtarını döndürüp duruyordu. Dikkatsizce sakalını okşadı.

"Anahtarı kullanmadan kapıyı açarsan, tuzak devreye girer," Magnus sırtarak açıkladı.

Cüce, sınıfta ders veren bir profesör gibi açık kapının önünde yavaşça volta atmaya başladı. "Buraya geri dönmek için açtığın delikten atlayamazsın. Çok uzak. Ve merak ediyorsan, dibi çok aşağıda. Bu kuleye kalenin altıncı katından tırmanmaya başladın ve kulenin tabanı temelin altındaki ana kayaya kadar uzanıyor. Ayrıca, sırf eğlence olsun diye dibine bolca sivri kayalar ekledim."

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordu Royce.

"Tabii ki... yani, kuleyi değil. O zaten buradaydı. Son altı ayımı onu taşıyan termit gibi oyarak geçirdim." Gülümsedi. "İçinde çok az malzeme kaldı. Gördüğün tüm o sağlam görünümlü kaya blokları parşömen kadar ince. Yapıyı yerinde bırakacak kadar bıraktım. İç kısım, iplikten ziyade taştan yapılmış bir örümcek ağına benziyor. Klasik bir kristal matrisin kafes yapısında küçük kaya parçaları var. Kuleyi ayakta tutacak kadar güçlü ama doğru iplik koparsa son derece kırılabilir."

"Yani her adım attığımda, bir önceki basamak düşecek mi?"

Cücenin gülümsemesi genişledi. "Güzel, değil mi? Aşağı inemezsin, ama yukarı çıkarsan daha da kötü bir duruma düşersin. Basamaklar, dikey düzlemler için yatay destek görevi görüyor. Yapıyı sabitleyen basamaklar olmadan, yapı kendi üzerinde bükülüp düşecek. Zirveye ulaşmadan önce, yeterli sayıda destek düştüğünde tüm kule çökecek. Boş duvarlar hakkındaki sözlerim seni fazla rahatlatmasın. Yine de taştan yapılmış ve bu kulenin ağırlığı hala çok büyük. Düşme ve altındaki keskin kayalar işi halledemezse, seni ve tepedeki hanımı çok kolay ezebilir. Yapıyı, kendi kendine düşecek kadar zayıflattınız bile. Rüzgârın esintisiyle, küçük çatlaklar ve patlamalar duyabiliyorum. Tüm taşlar büyürken, küçülürken, bükülürken veya aşınırken ses çıkarır; bu, benim çok iyi anladığım bir dildir. Bana geçmişin ve geleceğin hikâyelerini anlatır ve şu anda bu kule şarkı söylüyor.

"Cüceleri nefret ediyorum," diye mırıldandı Royce.

BÖLÜM 9

KURTARICILAR

Su sürahisi ve leğen yere düşüp parçalandı. Çarpma sesi, yatağında oturan Arista'yı sarsarak uyandırdı. Oda sallanıyordu. Bütün yaz boyunca kule garip gelmişti ama böyle bir şey olmamıştı. Nefesini tuttu ve bekledi. Hiçbir şey olmadı. Kule sallanmayı kesti.

Tereddütle yataktan kaydı, dikkatlice pencerelere doğru süründü ve dışarı baktı. Titremeyi açıklayacak hiçbir şey görmedi. Dışarıda, dünya hala yağan taze karla beyaz bir örtüyle kaplıydı ve odayı sallayanın kulenin saçaklarından kayan kar olup olmadığını merak etti. Bu pek olası görünmüyordu ve önemi de yoktu.

Ne kadar zamanım kaldı?

Başını eğdi. Kalabalık hala kalenin ön kapısının etrafında toplanmıştı. Orada yüzden fazla insan olmalıydı, hepsi de duruşmasıyla ilgili haberler almak için baskı yapıyordu. Kalenin çevresinde, normalin üç katı kadar muhafız tam zırhlı olarak devriye geziyordu. Amcası hiçbir riski göze almıyordu. Belki de şehir halkının prenseslerinin yakılmasını görmektense ona karşı ayaklanacağını düşünüyordu? O daha iyi biliyordu. Kimse onun yaşayıp yaşamadığını umursamıyordu. Tüm lordları, kontları ve baronları isimleriyle tanıyor ve onlarla onlarca kez yemek yemiş olsa da, onların arkadaşı olmadıklarını biliyordu. Hiç arkadaşı yoktu. Braga haklıydı; kulesinde çok fazla zaman geçiriyordu. Kimse onu gerçekten tanımıyordu. Yalnız bir hayat sürüyordu, ama ilk kez kendini gerçekten yalnız hissediyordu.

Bütün gece, mahkemeye çıkarıldığında tam olarak hangi kelimeleri kullanacağını belirlemeye çalışmıştı. Sonunda, yapabileceği veya söyleyebileceği çok az şey olduğu sonucuna vardı. Braga'yı babasının cinayetiyle suçlayabilirdi, ama kanıtı yoktu. Bütün kanıtlar onun elindeydi. Sonuçta, iki hırsızı serbest bırakmış ve Alric'in ortadan kaybolmasından sorumluydu.

Ne düşünüyordum ki?

Kardeşini iki bilinmeyen haydutun eline teslim etmişti. Alric, onları işkence etmek niyetini bizzat açıklamıştı ve o, kardeşini onların merhametine bırakmıştı. Arista, zavallı Alric'i nehirde boğarken onunla alay ettiklerini hayal ettiğinde midesi bulanıyordu. Şimdi muhtemelen Calis veya Delgos'a yarı yolda, sırayla Melengar'ın kraliyet mührünü takıyorlardı. Keşifçiler Alric'in cüppesiyle geri döndüklerinde, onun öldüğünden emindi, ama cesedi yoktu.

Alric hala hayatta olabilir mi?

Hayır, diye düşündü, Braga'nın Alric'in cesedini sakladığı çok daha olasıydı. Duruşmasından önce cesedi ortaya çıkarmak, ona taht için bir teklifte bulunma fırsatı verecekti. Duruşma bittiğinde, suçlu bulunup yakıldığında, Braga mucizevi bir şekilde cesedi bulduğunu açıklayacaktı. Braga'nın Alric'in cesedini onun altındaki odalardan birinde veya mahzenin bir yerinde kilitli tutması çok olasıydı.

Hepsi onun hatasıydı. Eğer müdahale etmeseydi, belki Alric kontrolü ele geçirip Braga'nın ihanetini ortaya çıkarabilirdi. Belki ikisini de kurtarabilirdi. Belki de o, sonuçta aptal bir kızıdan başka bir şey değildi. En azından ölümü, onu tüketen sorular ve suçluluk duygusuna son verecekti. Gözlerini kapattı ve bir kez daha etrafındaki dünyanın dengesizliğini hissetti.

Galilin ordusu, kış manzarası içinde ilerlerken artık tam beş yüz kişilik bir güce sahipti. Tam zırh giymiş altmış şövalye, uzun çatallı bayraklarla süslenmiş mızraklar taşıyordu. Soğuk rüzgarda yılan dilleri gibi sallanıyorlardı. Drondil Fields'a döndüklerinde, Myron, Alric'in diğer soylularla çok erken yola çıkmak konusunda tartıştığını duymuştu. Görünüşe göre, hala birkaç lordun gücü eksikti ve o anda yola çıkmak riskliydi. Pickering sonunda Alric'in taleplerini kabul etti ve Baron Himbolt ve Rendon gelip yirmi şövalye daha getirince diğerlerini de ikna etti. Myron'a göre, bu kuvvet her büyüklükte etkileyiciydi.

Ordunun başında Prens Alric, Myron, Kont Pickering ve onun iki büyük oğlu ile toprak sahibi soylular vardı. Onları, dörtlü sıralar halinde birlikte at süren şövalyeler izliyordu. Onların arkasında ise silahtar, sayfa ve ayakçıdan oluşan bir maiyet seyahat ediyordu. Daha geride ise sıradan askerlerin safları vardı: zincir ve çelikten yapılmış zırhlar, sivri miğferler, metal plakalı tekmelikler ve metal bacak koruyucuları giymiş, güçlü, tıknaz canavarlar.

botlar. Her biri uçurtma kalkanı, kısa geniş kılıç ve uzun mızrakla donatılmıştı. Sırada, ok çantalarını gizleyen deri yelekler ve yünlü pelerinler giymiş okçular vardı. Gerilmemiş yaylarını sanki bastonmuş gibi tutarak yürüyorlardı. En arkada ise ordunun erzaklarını taşıyan arabaları çeken zanaatkarlar, demirciler, cerrahlar ve aşçılar geliyordu.

Myron kendini aptal hissediyordu. Saatlerce yolda yürüdükten sonra, atının sola, Fanen'in kısırağına doğru sapmasını engellemekte hala zorlanıyordu. Üzengi kullanmayı öğrenmeye başlamıştı, ama hala öğrenmesi gereken çok şey vardı. Ayaklarının tabanına basmasını engelleyen ön ayak koruyucusu onu sinirlendiriyordu. Pickering kardeşler onu kanatları altına aldılar ve sadece ayak parmaklarının at nalı desteğine dayanması gerektiğini açıkladılar. Bu, daha iyi kontrol sağlıyor ve düşme durumunda ayağın takılmasını önliyordu. Ayrıca, at nallarının sıkı olmasının dizlerini atın yanlarına tutturmaya nasıl yardımcı olduğunu da anlattılar. Pickering'in tüm atları bacak eğitimi almıştı ve ayak, uyluk ve dizlerle kontrol edilebiliyordu. Bu şekilde eğitilmelerinin nedeni, şövalyelerin bir eliyle mızrak veya kılıçla, diğer eliyle kalkanla savaşabilmelerini sağlamaktı. Myron şimdi bu tekniği çalışıyordu, uyluklarını sıkarak atı sağa yönlendirmeye çalışıyordu, ama işe yaramıyordu. Sol dizini ne kadar çok kullanırsa, telafi etmek için sağ dizini de o kadar çok sıkıyordu. Sonuç olarak hayvan kafası karışmış ve bir kez daha Fanen'in atına doğru dolanıp ona sürtünmüştü.

"Daha sert olmalısın," dedi Fanen. "Ona kimin patron olduğunu göster."

"O zaten biliyor, patron o," diye cevapladı Myron acınası bir şekilde. "Sanırım sadece dizginlere sadık kalmalıyım. Önümüzdeki savaşta kılıç ve kalkan kullanacak değilim ya."

"Asla bilemezsin," dedi Fanen. "Eski rahipler çok savaşırdı ve Alric, ormanda ona saldıran paralı askerlerle savaşarak hayatını kurtardığını söyledi."

Myron kaşlarını çatı ve bakışlarını indirdi. "Ben kimseyle kavga etmedim." "Ama ben sandım ki..."

Myron başını salladı. "Savaşmalıydım, sanırım. Manastırı yakan onlardı. Öldürenler de onlardı... ama..." Durdu. "Hadrian ve Royce beni kurtarmasaydı ölmüş olurdum. Kral savaştığımı varsaydı ve ben de gerçeği söylemeye zahmet etmedim. Artık bunu yapmamalıyım."

"Neyi?"

"Yalan söylemeyi."

"Bu yalan söylemek değil. Sadece onu düzeltmedin."

"Sonuçta aynı şey. Başrahip bir keresinde bana yalan söylemenin kendine ihanet olduğunu söylemişti. Kendinden nefret etmenin kanıtıdır. Yaptıklarından, düşündüklerinden veya niyetlerinden o kadar utanırsan, kendini olduğun gibi kabul etmek yerine yalan söylersin ya da bu durumda, olmamış bir şeyi olmuş gibi gösterirsin. Başkalarının seni nasıl gördüğü, senin gerçek halinden daha önemli hale gelir. Bu, bir adamın korkak olarak görülmektense ölmeyi tercih etmesi gibidir. Hayatı, itibarı kadar önemli değildir. Sonunda, kim daha cesurdur? Korkak olarak görülmektense ölen adam mı, yoksa gerçekte kim olduğunu kabul etmeye hazır olan adam mı?"

"Üzgünüm, seni anlamadım," dedi Fanen şaşkın bir ifadeyle.

"Önemli değil. Ama prens beni bir savaşçı olarak değil, olayların tarihçisi olarak yanına aldı. Sanırım bugün olanları bir kitapta kaydetmemi istiyor."

"Öyleyse, lütfen Denek'in gelmesine izin verilmediği için sinir krizi geçirdiğini yazma. Ailemizin itibarını zedeler."

Geçtikleri her şey Myron için yeniydi. Elbette kar görmüştü, ama sadece manastırın avlusunda ve manastır koridorlarında. Karın ormana nasıl düştüğünü veya nehirlerin ve akarsuların kenarlarında nasıl parladığını hiç görmemişti. Şimdi nüfuslu bir bölgeden geçiyorlardı, köy köy geçiyorlardı; her biri bir öncekinden daha büyüktü. Myron, yol boyunca gördüğü birçok farklı türde bina, hayvan ve insana hayranlıkla bakmaktan başka bir şey yapamıyordu. Her kasabaya girdiklerinde, köylüler dışarı çıkıp onlara bakıyorlardı. Askerlerin yürüyüşünün uğursuz *thump, thump, thump* sesine uyanan köylüler evlerinden koşarak çıkıyorlardı. Bazıları cesaretini toplayıp nereye gittiklerini sordu, ama adamlar sessiz kalma emri aldıkları için hiçbir şey söylemediler.

Çocuklar yolun kenarına koştular, ama ebeveynleri onları hemen geri çektiler. Myron daha önce hiç çocuk görmemişti, en azından kendisi çocukluğundan beri. Bir çocuğun on ya da on iki yaşında manastıra gönderilmesi alışılmadık bir durum değildi, ama sekiz yaşından önce gönderilenler nadirdi, hatta hiç yoktu. En küçük çocuklar Myron'u büyülemişti ve onları hayretle izliyordu. Kısa boylu sarhoş insanlar gibiydiler, gürültücü ve genellikle kirliydiler, ama hepsi şaşırtıcı derecede sevimliydiler ve Myron'un onlara baktığı gibi

Onlar el salladıklarında, Myron da el sallamadan edemiyordu, ancak bunun bir asker için pek yakışık almadığını düşünüyordu.

Savaş ordusu şaşırtıcı derecede hızlı ilerliyordu. Piyadeler, emirlere hep birlikte yanıt vererek, çift zamanlı yürüyüş ile biraz daha yavaş olan daha rahat bir yürüyüş arasında dönüşümlü olarak ilerliyorlardı. Her biri somurtkan bir yüz ifadesine sahipti, aralarında gülümseyen tek bir kişi bile yoktu.

Saatlerce yürüdüler. Kimse müdahale etmedi; pusuda bekleyen öncü birlikler yoktu, yol boyunca hiçbir engel çıkmadı. Myron'a göre, bu yolculuk, uğursuz bir savaşa hazırlık olmaktan çok, heyecan verici bir geçit töreni gibiydi. Sonunda, uzaktan Melengar'ı ilk kez gördü. Fanen, Mares Katedrali'nin büyük çan kulesini ve Essendon Kalesi'nin yüksek kulelerini gösterdi; orada hiçbir bayrak dalgalanmıyordu.

Öncü bir birlik at sürerek şehri kuşatan güçlü bir kuvvet olduğunu bildirdi. Soylular, alaylarına sıraya girmelerini emretti. Bayraklar mesajları ilettiler, okçular yaylarını gerdi ve ordu, insan bloklarına dönüştü. Üçlü uzun sıralar halinde, tek vücut gibi hareket ettiler. Okçular öne çağrıldı ve piyadelerin hemen arkasında ilerlediler.

Arka tarafa gönderilen Myron ve Fanen, aşçılarla birlikte izlemek ve dinlemek için at sürdüler. Yeni gözlem noktasından Myron, ordunun bir kısmının ana hatlardan ayrıldığını ve şehrin sağ tarafına doğru ilerlediğini fark etti. Askerler, kale duvarlarından görülebilecekleri bir tepeye ulaştıklarında, uzaktan büyük bir boru sesi duyuldu.

Kendi ordularından biri kale kornasına cevap verdi ve Galilin okçuları savunmacılara ok yağmuru yağdırdı. Oklar uçtu ve havada kısa bir süre karanlık bir bulut gibi asılı kaldı. Oklar düşerken, Myron uzaktaki adamların çığlıklarını duyabiliyordu. Atlı şövalyelerin üç gruba ayrılmasını heyecanla izledi. Biri yolda kalırken, diğer ikisi her iki yanında yan pozisyonlar aldı. Ana hat hızını artırarak hızlı bir yürüyüşe geçti.

Kornayı duyduklarında, Mason Grumon ve Dixon Taft çetelerini Wayward Caddesi'ne yönlendirdiler ve Aşağı Mahalle'yi etkili bir şekilde boşalttılar. Bu, Royce ve Hadrian'ın onlara beklemelerini söylediği işaretti: saldırı sinyali.

İki hırsız onları gece yarısı uyandırdığından beri, zamanlarını Medford'un Aşağı Mahallesi'nde direnişi organize etmekle geçirmişlerdi. Amrath'ın arşidük tarafından öldürülmesi,

prensesin masumiyeti ve prensin dönüşü haberini yaydılar. Sadakat veya adaletle harekete geçmeyenler, üstlerine karşı misilleme yapma fırsatıyla cezbedildiler. Yoksul ve muhtaçları, kendilerini denetleyen askerlere karşı silaha sarılmaya ikna etmek zor olmadı. Ayrıca, biraz yağma yapma veya galip gelirlerse krallıktan bir ödül alma ihtimalini umut edenler de vardı.

Kendilerini dirgenler, baltalar ve sopalarla silahlandırıdılar. Bulabildikleri ince metalleri giysilerinin altına bağlayarak geçici zırhlar yaptılar. Çoğu durumda, bu, eşlerinden bir fırın tepsisi ele geçirmek anlamına geliyordu. Sayıca üstünlükleri vardı, ama acınası bir görüntü sergiliyorlardı. Gwen, Artisan Mahallesi'ni harekete geçirmişti ve bu mahalle sadece güçlü işçiler sağlamakla kalmamış, birkaç kılıç, yay ve zırh parçası da sağlamıştı. Şehir muhafızları çevreye konuşlandırılmış ve Gentry Mahallesi'nin çoğu duruşmada olduğundan, onların açıkça örgütlenmelerini engelleyecek kimse yoktu.

Dixon'ın yanında, Mason bir elinde demirci çekici, diğer elinde o sabah döverek yaptığı kaba bir kalkanla, halkın öncülüğünde yürüyüşe geçti. Demirci ilerlerken, yılların birikmiş öfkesi ve kızgınlığı yüzeye çıktı. Yaşamaktan mahrum bırakıldığı hayatın doğurduğu öfke onu ele geçirdi. Rahmetli babasının dükkanının vergilerini ödeyemediğinde, şehir şerifi ve muhafızları gelmişti. Ayrılmayı reddettiğinde, onu bayılana kadar dövmüşler ve Wayward Caddesi'nin lağımına atmışlardı. Mason, hayatındaki talihsizliklerin çoğundan muhafızları sorumlu tutuyordu. Dövülmesi omuzlarını zayıflatmıştı ve yıllar boyunca çekiciyi kullanmak o kadar acı vericiydi ki, her gün sadece birkaç saat çalışabiliyordu. Bu durum ve kumar alışkanlığı onu yoksulluk içinde tutuyordu. Tabii ki, kumarın asıl sorun olduğunu hiç düşünmemişti; sorumlu olan muhafızlardı. Onu döven askerlerin ve şerifin artık muhafızlık görevinde olmaması onun için önemli değildi. O gün, karşılık vermek, çektiği acının bedelini ödemek için bir fırsattı.

Ne o ne de Dixon savaşçı ya da atletik tipler değildi, ama geniş göğüslü ve kalın boyunlu iri yarı adamlardı ve kalabalık, sanki Aşağı Mahalle sakinleri bir çift boyunduruklu öküzle şehri sürüyorlarmış gibi arkalarından takip ediyordu. Wayward Caddesi'ne döndüler ve hiç engellenmeden Gentry Mahallesi'ne doğru ilerlediler. Aşağı Mahalle'ye kıyasla, burası başka bir dünyaydı. Sokaklar dekoratif fayanslarla döşenmiş ve metal at bağlama yerleri ile çevrilmişti. Cadde boyunca, kapalı sokak lambaları

ve kapalı kanalizasyonlar, ayrıcalıklı azınlığın konforu için gösterilen özeni vurguluyordu. Gentry Mahallesi'nin merkezinde geniş bir meydan vardı. Suyun üzerinde Tolin'in arka ayakları üzerinde duran at heykeli ile büyük Essendon Çeşmesi, bu mahallenin ana simgesiydi. Karşısında Mares Katedrali yükseliyordu. Yüksek kulelerinde çanlar yüksek sesle çalıyordu. Demir çitleri ve dekoratif kapıları olan üç katlı taş ve tuğla evlerin önünden geçtiler. Buradaki ahırların Mason'un yaşadığı evden daha iyi görüldüğü onun gözünden kaçmadı. Meydanı geçtikleri yolculuk, şehri kasıp kavuran yangına sadece daha fazla odun ekledi.

Ana caddeye vardıklarında düşmanı gördüler.

Kornanın sesi Arista'yı bir kez daha pencereye getirdi. Gördüğü manzara onu hayrete düşürdü. Uzakta, görüş alanının kenarında, çıplak ağaçların üzerinde dalgalanan bayraklar görebiliyordu. Kont Pickering geliyordu ve yalnız değildi. Batı eyaletlerinin çoğunu temsil eden bir düzine bayrak vardı. Pickering bir orduyla Medford'a doğru ilerliyordu.

Bu benim için mi?

Bu soruyu düşündü ve cevabın hayır olduğu sonucuna vardı. Tüm soylular arasında Pickeringleri en iyi tanıyan oydu, ama kontun onun için savaştığından şüphe ediyordu. Daha olası açıklama, Alric'in ölüm haberinin ona ulaşmış olması ve Braga'ya taç için meydan okuduğuydu. Arista, Pickering'in onu hiç düşünmediğinden şüphe ediyordu. O sadece fırsatını gördü ve onu yakalamaya çalışıyordu. Hâlâ hayatta olmasının sadece teknik bir ayrıntı olduğunu biliyordu. Kimse bir kadını hükümdar olarak istemiyordu. Pickering kazanırsa, tahttan çekilmesini ve yerine kendisinin ya da belki Mauvin'in geçmesini sağlayacaktı. Uzaklara gönderilecek ya da hapsedilecekti, ama asla gerçek anlamda özgür olamayacaktı. En azından Pickering kazanırsa, Braga asla tahta çıkamayacaktı, ama Arista Pickering'in şansını pek yüksek görmüyordu. O bir taktikçi değildi ve kesinlikle bir general de değildi, ama yol boyunca ilerleyen ordunun bir kale kuşatması için yeterli sayıya sahip olmadığını o bile görebiliyordu. Braga ordusunu iyi bir şekilde mevzilenmişti. Aşağıdaki avluya bakarak, saldırının herkesin dikkatini dağıttığını fark etti.

Belki bu sefer farklı olur.

Kapısına koştu ve kolyesiyle kilidi açtı. Mandalı tutup itti. Her zamanki gibi kapı açılmadı. "Lanet olası cüce," diye kendi kendine yüksek sesle söyledi. Kapıya şiddetle itti,

tüm ağırlığını kapıya verdi. Kapı açılmadı.

Bir başka gürültü daha duyuldu ve odası bir kez daha sallandı. Kirişlerden toz düştü. *Neler oluyordu?* Kule denizde bir gemi gibi sallanırken, kız sendeledi. Başka ne yapacağını bilmiyordu. Korkmuş ve şaşkın bir halde, yatağının hayali güvenliğine geri döndü. Orada oturup dizlerini kucakladı, nefes almakta zorlanıyordu, en ufak bir seste gözleri dört bir yana bakıyordu. Son yaklaşıyordu. Öyle ya da böyle, sonun yakında geleceğinden emindi.

Prens savaşta yeniydi ve ne bekleyeceğini bilmiyordu. Sadece büyük bir ordu kurarak şehrin savunucularının teslim olacağını ummuştu. Gerçek ise tamamen farklıydı. Medford'a vardıklarında, surların dışında mızraklı askerlerle dolu siperler buldular. Okçuları üç kez ok yağdırdı ama savunucular hala kararlıydı. Kalkanlarını kullanarak saldırının çoğunu savuşturdular ve çok az hasar aldılar.

Onlar kim? diye merak etti Alric. Kendi askerlerim benimle evim arasında mı duruyor? Braga muhafızlara ne tür yalanlar yaydı? Yoksa hepsi kiralık adamlar mı? O sivri çeliklerden oluşan hatlar benim altınlarımla mı ödendi?

Alric, Melengar şahinlerinin kabaca dikilmiş resimleriyle aceleyle süslenmiş bir kaparisonla örtülü Pickering'in atlarından birine bindi. Hayvan, binicisi kadar huzursuzdu, toynaklarını sürüyerek ve büyük buzlu sis bulutları püskürterek. Alric sağ eliyle dizginleri tutarken, sol eliyle yünlü pelerinini boynuna sıkıca sarıyordu. Gözleri mızrakçıların başlarının üzerinden doğduğu şehri seyretmek için yukarıya doğru yükseldi. Medford'un surları ve kuleleri, yağın karın içinde soluk ve rüya gibi görünüyordu. Ürkütücü bir sessizlik dünyayı kaplarken, manzara yavaşça beyaza büründü.

"Majesteleri," Kont Pickering sessizliği bozdu. "Bir uçuş daha mı?" diye önerdi Alric.

"Oklar şehrinizi fethedemez."

Alric ciddiyle başını salladı. "O zaman şövalyeleri gönderin."

"Mareşal!" diye bağırdı kont. "Şövalyelere o hattı kırmalarını emredin!"

Parlak zırhlı cesur adamlar atlarını mahmuzlayarak, başlarının üzerinde dalgalanan bayraklarla ileriye doğru hücum ettiler. Geçtikleri yerde bir kar fırtınası yükseldi ve onları gözden kaybıldı. Görüş alanından kayboldular ama Alric, atlarının nalları sesini duyuyordu.

Çatışma korkunçtu. Alric bunu duyduğu kadar hissetti de. Metal çığlık attı, adamlar bağırdı ve o ana kadar Alric atların çığlık atabileceğini hiç bilmiyordu. Kar bulutu dağıldığında, prens sonunda kanlı manzarayı görebildi. Toprağa saplanmış mızraklar, adamların ve atların göğüslerini delmişti. Atlar yere yığıldı ve şövalyeleri yere attı, onlar da kendilerini düzeltmeye çalışan kaplumbağalar gibi yerde yatakalldılar. Mızraklı askerler kısa kılıçlarını çekip aşağı doğru sapladılar, keskin uçlarını göz çukurlarına ve koltuk altı veya kasıklarındaki zırh boşluklarına sapladılar.

"Bu, umduğum kadar iyi gitmiyor," diye şikayet etti Alric.

"Savaşlar nadiren umduğunuz gibi gider, Majesteleri," Kont Pickering onu teselli etti. "Ama bu, kral olmanın büyük bir parçasıdır. Şövalyeleriniz ölüyor. Onları kaderlerine terk mi edeceksiniz?"

"Piyadeleri göndermeli miyim?"

"Ben olsam kesinlikle gönderirdim. O duvarda bir delik açmanız gerekiyor ve adamlarınız sizin yetersiz olduğunuzu düşünerek çevredeki ormanlara kaçmadan önce bunu yapmanız iyi olur."

"Mareşal!" diye bağırdı Alric. "Mareşal Garret, piyadelerin hemen saldırıya geçmesini emredin!"

"Emredersiniz, Majesteleri!"

Bir boru sesi duyuldu ve adamlar savaşa doğru ilerlediler. Alric, çeliğin eti kestiğini izledi. Piyadeler şövalyelerden daha iyi durumdaydı, ancak şehir askerlerinin savunma pozisyonu ağır bir bedel ödetti. Alric izlemeye dayanamıyordu. Daha önce hiç böyle bir manzara görmemişti — çok fazla kan vardı. Beyaz kar yok olmuştu, pembeye boyanmış ve bazı yerlerde koyu kırmızıya dönmüştü. Yere vücut parçaları saçılmıştı — kopmuş kollar, yarılmış kafalar ve kesilmiş bacaklar. Adamlar, et, kir, kan ve sonsuz bir çığlık kakofonisinden oluşan dönen bir kütle halinde birbirine karışmıştı.

"Bunun olduğuna inanamıyorum," dedi Alric, sesi ve hissi mide bulandırıcıydı. "Bu benim şehrim. Bunlar benim halkım. Benim adamlarım!" Kont Pickering'e döndü. "Kendi adamlarımı öldürüyorum!" Artık titriyordu, yüzü kızarmıştı ve gözleri yaşlarla dolmuştu. Çığlıkları ve ağlamaları duyunca, elleri acıyana kadar eyerinin topuzunu sıktı. Kendini çaresiz hissediyordu.

Artık kral benim.

Kendini kral gibi hissetmiyordu. Silver Pitcher yakınlarındaki yolda, o adamlar onu yüzüstü toprağa bastırdıklarında hissettiği gibi hissediyordu. Gözyaşları şimdi yanaklarından akıyordu.

"Alric! Kes şunu!" Pickering ona bağırdı. "Adamların seni ağlarken görmelerine izin vermemelisin!"

Alric'in içinde öfke alevlendi ve birden döndü. "Hayır mı? *Hayır mı?* Onlara bak! Benim için ölüyorlar. *Benim* emrimle ölüyorlar! Kralını görmeye hakları var diyorum! *Hepsi* kralını görmeye hakları var!"

Alric yanaklarından gözyaşlarını sildi ve dizginlerini topladı. "Bundan bıktım. Yüzümün toprağa gömülmesinden bıktım! Buna tahammül edemem. Çaresiz olmaktan bıktım. O benim şehrim, atalarım tarafından inşa edildi! Halkım savaştırmayı seçerse, Maribor adına, savaştıkları kişinin ben olduğumu bilmelerini istiyorum!"

Prens miğferini taktı, babasının büyük kılıcını çekti ve atını siperlere değil, kale kapısına doğru sürmeye başladı.

"Alric, hayır!" Pickering arkasından bağırdı.

Mason ileri atıldı ve gördüğü ilk muhafızın miğferine çekicini sapladı. Şansına sevinçle sırtarak, adamın kılıcını aldı ve yukarı baktı.

Kalabalık, şehrin ana kapısına ulaşmıştı. Dört kuleli, gri taştan yapılmış büyük barbakan, üzerlerinde canavarca bir hayvan gibi yükseliyordu. Şehrin kendilerine karşı ayaklandığını gören askerler, şok içinde kalabalığın içinde dolaşıyorlardı. Sürpriz ve beraberinde gelen panik, kalabalığa sokakları temizleyip kapı kulübesine ulaşmak için zaman kazandırdı. Mason, Dixon'ın "Prens Alric için!" diye bağırdığını duydu, ama prens, demircinin aklındaki son şeydi.

Mason bir sonraki hedefini seçti: Artisan Row'dan bir sokak süpürgesi ile kavga eden uzun boylu bir muhafız. Mason muhafızın koltuk altını bıçakladı ve bıçağı çevirirken onun çığlıklarını dinledi. Sokak süpürgesi demirciye sırtı ve Mason da ona sırtı.

Sadece iki adam öldürmüştü ama Mason'ın üstü başı kanla kaplıydı. Tuniği göğsüne yapışmış, ağırlaşmıştı ve yüzünden akanın ter mi yoksa kanlı gözyaşları mı olduğunu ayırt edemiyordu. Süpürgeciye gösterdiği sırtış, heyecan ve coşkuyla dudaklarına yapışmış kalmıştı.

Bu özgürlük! Bu yaşamak!

Kalbi güm güm atıyor, başı sarhoş gibi dönüyordu. Mason kılıcını tekrar salladı, bu sefer bir dizinin üzerine çökmüş bir adama. Kılıcı o kadar güçlüydü ki, kurbanının boynunu ikiye böldü. Ölü adamı kenara itti ve zaferini yüksek sesle haykırdı. Hiçbir şey söylemedi; böyle bir anda sözlerin hiçbir değeri yoktu. Kalbinde

yine bir adamdı, güçlü bir adam, korkulan bir adam!

Bir boru sesi duyuldu ve Mason bir kez daha başını kaldırdı. Kale muhafızlarının komutanı surlarda emirler yağdırıyor, askerlerini topluyordu. Askerler emirlere uyarak sıralara geri çekildiler ve kalabalık yaklaşırken kapıyı savunmak için mücadele ettiler.

Mason, ayaklarının altında kayganlaşan çamurlu, kanla ıslanmış zeminde ilerledi. Etrafına bakındı ve yeni bir hedef seçti. Demirciye sırtını dönmüş bir kale muhafızı, kaptanının sesini duyunca geri çekilmeye başlamıştı. Demirci, muhafızın boynuna nişan aldı ve kafasını kesmeye çalıştı. Kılıç kullanma konusunda deneyimsiz olduğu için nişanını çok yükseğe aldı ve kılıç adamın miğferine çarparak yüksek bir ses çıkardı. Adam beklenmedik bir şekilde arkasını döndüğünde, Mason kılıcı bir kez daha vurmak için kaldırdı.

Mason, karnında keskin, yakıcı bir acı hissetti. Bir anda, tüm gücü ve öfkesi onu terk etti. Kılıcını bıraktı. Kendini hissetmekten çok, dizlerinin üzerine çöktüğünü gördü. Acının kaynağına baktı ve askerın karnından bir kılıç çıkardığını gördü. Mason gördüklerine inanamıyordu.

Bütün o çelik nasıl içimden çıkabildi?

Demirci, içgüdüsel olarak ellerini yaraya bastırırken ellerinde sıcak bir ıslaklık hissetti. En az otuz santim genişliğinde bir yaradan kan akarken, organlarını mümkün olduğunca tutmaya çalıştı. Artık bacaklarını hissetmiyordu ve çaresizce yatarken, dehşetle askerın tekrar kılıcı salladığını gördü, bu sefer kafasına.

Alric kale burcuna saldırdı. Hemen ardından Kont Pickering, Mauvin ve Mareşal Garret yedek şövalyeleri onun arkasına takarak ilerlediler. Büyük kapıların üzerindeki surlardan oklar yağmur gibi yağdı. Bir ok Alric'in miğferinden sekti, bir diğeri ise eyeri boynuzuna saplandı. Bir ok Sir Sinclair'in atının yan tarafına isabet etti ve at aniden arka ayakları üzerinde yükseldi, ancak şövalye atından düşmedi. Sayısız ok daha yere zararsız bir şekilde düştü. Öfkeli prens doğrudan kapıya doğru sürdü ve üzengi üzerinde ayağa kalkarak, "Ben Prens Alric Brendon Essendon'um! Kralınızın adına bu kapıyı açın!" diye bağırdı.

Alric, kılıcını başının üzerine kaldırmış olarak orada dururken, kimsenin onu duyduğundan emin değildi. Dahası, onu duymuş olsalar bile, başka bir okun ıslık çalarak onun hayatını sonlandırmayacağını düşünmek için hiçbir neden yoktu

Prensın arkasında, kalan şövalyeler onun etrafında dağıldılar ve mareşal hükümdarının etrafında bir duvar oluşturmaya çalıştı.

Başka bir ok uçmadı, ama kapı da açılmadı. "Alric," diye bağırdı Kont Pickering, "geri çekilmelisin!"

"Ben Prens Alric Essendon! Kapıyı *hemen* açın!" diye tekrar emretti ve bu sefer miğferini çıkarıp bir kenara attı, atını surların tam görüş alanına geri çekti.

Alric ve diğerleri bekledi. Kont Pickering ve Mauvin, prene dehşetle baktılar ve onu kapıdan uzaklaşmaya ikna etmeye çalıştılar. Prens ve korumaları dışarıda oturup surlara bakarak bekledikleri için, gergin birkaç dakika boyunca hiçbir şey olmadı. İçeriden kavga sesleri geliyordu.

Şehrin surlarının üstünden bir bağırsı duyuldu. "Prens! Kapıyı açın! Onu içeri alın! Bu prens!" Daha fazla bağırsı, bir çığlık ve sonra aniden devasa kapı ikiye ayrıldı ve büyük kapılar geri çekildi. İçeride, üniformalı muhafızlar, geçici zırhlar veya çalınmış miğferler giymiş, tamirci gibi giyinmiş bir vatandaş ordusuyla savaşırken büyük bir kargaşa vardı.

Alric duraksamadı. Atını mahmuzladı ve kalabalığın içine daldı. Mauvin, Kont Pickering, Sör Ecton ve Mareşal Garret, kralı korumak için çaba gösterdiler, ama buna pek gerek yoktu. Onu gören savunmacılar silahlarını bıraktılar. Prensın hayatta olduğu haberi yayıldı ve onu babasının kılıcını sallayarak kaleye doğru hücum ederken görenler sevinç çığlıkları attılar.

Royce, kulenin merdivenlerinde sıkışıp kalmışken kornanın sesini duydu. "Dışarıda bir kavga var gibi," dedi Magnus. "Kim kazanacak acaba?" Cüce sakalını kaşıdı. "Aslında, kim kavga ediyor acaba?"

"İşverenin işine pek ilgi duymuyorsun, değil mi?" dedi Royce, duvarları inceleyerek. Bir çiviye bir ek yerine çakmaya çalıştığında, taş yumurta kabuğu gibi kırıldı. Cüce bu konuda doğruyu söylüyordu.

"İş için gerekliyse ilgilenirim. Bu arada, bunu bir daha yapma. Bağlayıcı ipliğe çarpmadığın için şanslısın."

Royce içinden küfretti. "Yardımcı olmak istiyorsan, neden bana nasıl gidip döneceğimi söylemiyorsun?"

"Yardımcı olmaya çalıştığımı kim söyledi?" Cüce ona kötücül bir şekilde sırtıttı. "Bu projeye yarım yılımı harcadım."

bütün yapıyı ilk birkaç dakikada yıkmayı istemiyorum. Bu anın tadını çıkarmak istiyorum." "Bütün cüceler bu kadar morbid mi?"

"Kumdan kale inşa edip, dalgaların onu yıkmasını izlemenin zevkini yaşamak gibi düşün. Ayak parmaklarımın ucunda durup, tam olarak nasıl ve ne zaman yıkılacağını görmek için bekliyorum. Bir yanlış adım mı, denge kaybı mı, yoksa şaşırtıcı ve beklenmedik bir şey mi olacak?"

Royce hançerini çekti ve cücenin görebilmesi için bıçağıyla tuttu. "Bunu, durduğun yerde boğazına saplayabileceğimi biliyor musun?"

Bu sahte bir tehditti, çünkü o anda böylesine hayati bir aleti atmaya cesaret edemezdi. Yine de, korku dolu bir tepki ya da en azından alaycı bir kahkaha bekliyordu. Ancak cüce ikisini de yapmadı. Gözlerini kocaman açarak hançere baktı.

"O bıçağı nereden buldun?"

Royce inanamayan bir şekilde gözlerini devirdi. "Burada biraz meşgulüm. Sakıncası yoksa." Merdivenleri incelemeye devam etti. Merdivenlerin kulenin merkezindeki gövdeyi nasıl çevrelediğini, üstteki basamakların alttakilerin tavanını nasıl oluşturduğunu gözlemledi. Önüne ve arkasına baktı.

"Üzerinde durduğum basamak, üzerinde durduğumda çökmüyor," dedi Royce kendi kendine, ama cücenin duyabileceği kadar yüksek sesle. "Sadece bir sonraki basamağa bastığımda çöküyor."

"Evet, oldukça zekice, değil mi? Tahmin edebileceğiniz gibi, işimle oldukça gurur duyuyorum. Aslında bunu Arista'yı öldürmek için tasarlamıştım. Braga, bunu kaza gibi göstermek için beni tuttu. Kraliyet konağındaki eski bir kule çöküyor ve zavallı prenses bu sırada eziliyor. Ne yazık ki, Alric kaçtıktan sonra fikrini değiştirdi ve onu idam ettirmeye karar verdi. Tüm emeklerimin karşılığını asla göremeyeceğimi düşünüyordum, ama sonra sen geldin. Ne kadar naziksin."

"Tüm tuzakların zayıf noktaları vardır," dedi Royce. Önündeki basamaklara baktı ve aniden gülümsedi. Çömeldi ve bir değil iki basamak birden atladı. Ortadaki basamak yerinden kaydı ve düştü, ama başladığı basamak yerinde kaldı. "Arkasından başka basamak olmadığına göre," dedi Royce, "bu basamak artık kırılmaya karşı güvenli, değil mi?"

"Çok zekice," dedi cüce, açıkça hayal kırıklığına uğramış bir şekilde.

Royce, cücenin görüş alanından çıkıncaya kadar iki basamak birden atlamaya devam etti. O bunu yaparken Magnus, "Bu sana bir fayda sağlamaz. Alttaki boşluk senin atlayamayacağın kadar uzak. Hâlâ tuzığa düşmüş durumdasın!" diye bağırdı.

Arista, kapısının dışında birinin sesini duyduğunda yatağında çömelmiş durumdaydı. Muhtemelen o korkunç küçük cüce ya da Braga'nın kendisi onu duruşmaya götürmeye gelmişti. Bir kazıma sesi ve ara sıra bir gümbürtü duyuyordu. Kapıyı mücevher kilidi ile tekrar kilitlenmediğini çok geç hatırladı. Kapıya doğru ilerlerken, kapı açıldı. Sürpriz bir şekilde, gelen ne Braga ne de cüceydi. Bunun yerine, kapıda zindandaki hırsızlardan biri duruyordu.

"Prenses," dedi Royce, ona saygılı ama kısa bir selam vererek içeri girdi. Hızla yanından geçip bir şey arıyor gibiydi; gözleri yatak odasının duvarlarını ve tavanını tarıyordu.

"Sen? Burada ne yapıyorsun? Alric hayatta mı?"

"Alric iyi," dedi Royce odada dolaşırken. Pencereden dışarı baktı ve perdelerin kumaşını inceledi. "Bu işe yaramayacak."

"Neden buradasın? Buraya nasıl geldin? Esrahaddon'u gördün mü? Alric'e ne dedi?"

"Şu anda biraz meşgulüm, Majesteleri."

"Meşgul müsün? Ne yapıyorsun?"

"Sizi kurtarmakla, ama şu anda pek başarılı olduğumu söyleyemem." İzin istemeden Royce, gardırobunu açtı ve kıyafetlerini karıştırmaya başladı. Sonra da şifonyer çekmecelerini karıştırdı.

"*Giysilerimle* ne yapacaksın?"

"Buradan çıkmanın bir yolunu arıyorum. Bu kule birkaç dakika içinde çökecek gibi görünüyor ve hemen çıkmazsak öleceğiz."

"Anlıyorum," dedi basitçe. "Neden merdivenlerden aşağı inemiyoruz?" Ayağa kalktı ve kapıya doğru sürünerek gitti. "Aman Tanrım!" diye bağırdı, her iki basamağın birinin eksik olduğunu görünce.

"Onları atlayabiliriz ama en alttaki son altı ya da yedi basamak tamamen yok olmuş. Koridora atlamak için çok uzak. Belki pencereden hendeğe atlayabiliriz diye umuyordum ama bu anında ölüm gibi görünüyor."

"Oh," diyebildi sadece. İçinde bir çılgılık yükseliyordu ve eliyle ağzını kapatarak onu bastırdı. "Haklısın. Durumun pek iyi değil."

Royce yatağının altına baktı ve sonra ayağa kalktı. "Bir dakika, sen bir büyücüsün, değil mi? Esrahaddon sana büyü öğretti. Bizi aşağı indirebilir misin? Bizi havada uçurabilir misin, ya da kuşlara falan dönüştürebilir misin?"

Arista garip bir şekilde gülümsedi. "Esrahaddon'dan pek bir şey öğrenemedim, hele ki kendimi havaya kaldırmayı hiç öğrenemedim."

"Üzerine atlayabileceğimiz bir tahta ya da taşı havada uçurabilir misin?" Arista başını salladı.

"Peki ya kuş meselesi?"

"Yapabilsem bile, ki yapamam, kuş olarak kalırdık, çünkü dönüştükten sonra bizi geri dönüştüremezdim, değil mi?"

"Demek sihir yok," dedi Royce ve Arista'nın yatağından tüylerle doldurulmuş şilteyi çekmeye başladı, altında bulunan ip ağını ortaya çıkardı. "Tamam, o zaman yatağını çözmemeye yardım et."

"Halat kuleye kadar uzanacak kadar uzun değil," dedi Arista.

"Gerek yok," diye cevapladı Royce ve ipi yatak çerçevesinin deliklerinden geçirdi.

Kule sallandı ve kirişlerden toz yağdı. Arista bir an nefesini tuttu, kalbi ani bir düşüş beklentisiyle çarpıyordu, ama kule bir kez daha dengelendi.

"Açıkça görülüyor ki zamanımız azalıyor." Royce ipi omzuna doladı ve kapıya doğru yöneldi.

Arista, bir an durup makyaj masasına ve babasının ona verdiği fırçalara baktı, sonra merdivenlerden geriye kalan kısma doğru ilerledi.

"Aşağı atlamam gerekecek. Hala duran basamaklar çok sağlam olmalı ve yukarı atlamaktan daha kolay olacaktır. Sadece fazla atlamamaya dikkat et, ama atlarsan seni yakalamaya çalışırım." Bunun üzerine, iki basamağı o kadar zarif bir şekilde atladi ki, Arista kendi kendine güven eksikliğinden utandı.

Arista, merdiven sahanlığında durdu ve ilk basamağa odaklanarak ileri geri sallandı. Zıpladı ve biraz fazla öne doğru indi. Çılgınca kollarını sallayarak, düşmemek için çaresizce mücadele ederek kenarda sallandı. Royce, onu yakalamaya hazır olarak ellerini uzattı, ama Arista dengesini yeniden kazandı. Hafifçe titreyerek derin bir nefes aldı.

"Fazla atlama!" diye hatırlattı Royce.

Şaka yapma, diye düşündü. *Sanki bu dersi daha önce almamışım gibi.*

İkinci atlayış daha kolaydı, üçüncüsü ise daha da iyiydi. Kısa sürede bir ritim geliştirdi ve Royce'u takip ederek hızlı adımlarla merdivenlerden aşağı indi.

Royce'u takip ederek merdivenlerden aşağı indi. Neredeyse en alta varmışlardı ki Royce durdu.

"Devam et," dedi ona. "Son basamağa ulaştığında dur ve orada bekle."

O omzundan ipi çekip durduğu basamağa bağlamaya başladığında, kız başını salladı. Arista, fazla güvenmemesi gerektiğini kendine hatırlatarak atlamaya devam etti. Aşağıda açık bir alan gördüğünde, kalan güveni de kaybıldı. Karanlığa doğru uzanan kocaman delik, onu tekrar dehşete düşürmeye yetti.

"Vay vay, prenses!" cüce ona seslendi. Koridorun açık kapısında durmuş, sırtarak sararmış dişlerini gösteriyordu. "Seni tekrar göreceğimi hiç beklemiyordum. Hırsız nerede? Düşüp öldü mü?"

"Seni iğrenç küçük canavar!" diye bağırdı ona.

Kule bir kez daha sallandı. Titreşim, Arista'nın basamakta biraz sendelemesine ve kalbinin korkudan çarpmasına neden oldu. Toz bulutları ve kaya parçaları yağmur gibi yağdı, duvarlara ve basamaklara çarparak gürültü çıkardı. Arista, sallantı durana ve enkaz yerleşene kadar kollarını başına koyarak korkuyla sinip kaldı.

"Bu eski kule, neredeyse yıkılmak üzere," dedi cüce, sesinde çılgın bir neşeyle. "Güvenliğe bu kadar yakın olup da hala çok uzak olmak ne yazık. Keşke bir kurbağa olsaydın, zıplayabilirdin. Ama şu anda, hala bir çıkış yolun yok."

Yüksekten bir ip yumağı düştü. Merdivene asılı olan ip, prenses ile cüce arasında sallanıyordu. Royce, ince ip boyunca bir örümcek gibi indi. Arista'nın bulunduğu noktaya ulaştığında durdu ve sallanmaya başladı.

"Bu çok etkileyici!" diye haykırdı cüce ve onaylayarak başını salladı.

Royce, Arista'nın yanındaki basamağa sallanarak ulaştı ve ipi kendi beline bağladı. "Tek yapmamız gereken sallanarak karşıya geçmek. Bana tutun yeter."

Prensese, hem korkudan hem de güvenlik için hırsızın omuzlarına sevinçle sarıldı ve sıkıca sarıldı.

"Gerçekten başarmış olabilirdin," dedi cüce. "Bunun için sana saygı duyuyorum, ama benim korumam gereken bir itibarım olduğunu anlamalısın. Birinin benim tuzaklarımdan kaçtığını övünerek dolaşmasına izin veremem." Sonra, uyarı yapmadan, aniden kapıyı kapatarak onları içeride hapsetti.

Hadrian, kraliyet konağının koridorunda Braga ile karşı karşıya geldiğinde bir boru sesi duydu. "Wylin ve kale muhafızlarının gelmesi epey zaman alacak," dedi, arşidükü alay ederek. "Sanırım silah ustasının, kalesi basılırken Warric'ten bir kontun kraliyet konağına rapor vermesi talebine cevap vermekten daha önemli işleri vardır."

"Senin için ne yazık, çünkü artık seni hayatta tutma lüksüne sahip değilim," dedi Braga ve bir kez daha saldırıya geçti.

Hadrian'a yıldırım hızında kesiklerle saldırdı. Hadrian, Braga'dan uzaklaşarak koridorda gittikçe geri çekildi. Arşidük mükemmel bir duruş sergiledi, ağırlığını arka ayağına verirken ön ayağının sadece parmak uçları yere değiyordu, sırtı düzdü, kılıç tutan kolu uzanmış, diğer kolu ise zarif bir L harfi şeklinde kaldırılmıştı. Serbest elinin parmakları bile sanki görünmez bir şarap kadehini tutuyormuş gibi zarif bir pozisyondaydı. Gri çizgilerle bezeli uzun siyah saçları omuzlarına dökülüyordu ve alnında ter izi bile yoktu.

Hadrian ise tam tersine beceriksiz ve kendinden emin olmayan bir tavır sergiliyordu. Melengar kılıcı, kendi kılıçlarından çok daha düşüktü. İki eliyle sabit tutmaya çalışırken kılıcın ucu sallanıyordu. Aralarındaki mesafeyi korumak için yavaşça geriye doğru çekildi.

Arşidük tekrar saldırdı. Hadrian savuşturdu ve Braga'nın yanından geçerek, duvar aplikini sıyıran bir geri dönüş kesmesini zar zor kaçındı. Bu fırsatı değerlendirerek koridordan koşarak şapele girdi. "Şimdi saklambaç mı oynuyoruz?" dedi Braga, onu kışkırtarak.

Braga içeri girip Hadrian'ın durduğu sunağa hızla doğru koştu. Arşidük ona doğru kılıcını salladığında, Hadrian geri adım attı, bir darbeyi eğilerek kaçtı ve sonra bir kesikten sıyrıldı. Braga'nın saldırıları Novron ve Maribor heykelinden sekti ve tanrının ilk üç parmağını kopardı. Hadrian şimdi tahta kürsünün önünde duruyordu ve bir sonraki saldırıyı beklerken gözlerini arşidükten ayırmıyordu.

"Kral ile aynı odada ölmeyi seçmen çok şiirsel," dedi Braga. Sağdan savurdu ve Hadrian darbeyi yana kaydırды. Braga arka ayağı üzerinde döndü ve kılıcını başının üstünden güçlü bir aşağı doğru darbeyle savurdu. Bu saldırıyı bekleyen ve ona güvenen Hadrian, daldı ve cilalı mermer zeminde karnı üzerinde şapel kapısının yönüne doğru kaydı.

Hadrian ayağa kalktı ve Braga'nın kılıcının kürsünün dikey damarlarını kestiğini görmek için zamanında döndü. Vuruşu o kadar güçlüydü ki, kılıç şimdi tahtaya saplanmıştı ve arşidük onu çıkarmak için uğraşıyordu. Hadrian, onun dikkatinin dağılmasından yararlanarak kapıya koştu, dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Kılıcını kapı pervazına saplayarak kapıyı kilitledi.

"Bu seni bir süre oyalar," dedi Hadrian kendi kendine, nefesini düzenlemek için durarak.

"O küçük solucan!" Arista, kapalı kapıya dişlerini sıkarak tükürdü.

Kule tekrar sallandı ve bu sefer daha büyük parçalar düştü. Bir taş bloğu aşağıya düştü ve onlardan sadece birkaç metre uzaklıktaki bir basamağı yıktı. Her ikisi de çarpışmanın etkisiyle parçalandı ve kulenin temellerinin derinliklerine düştü. Bu blokların kaybıyla kule serbest kaldı ve dönmeye ve devrilmeye başladı.

"Sıkı tutun!" diye bağırdı Royce, basamaktan iterek. İkisi boşluğu geçip kapıya uçtu. Royce büyük demir kapı halkasını tuttu ve ikisi de kapı pervazının çıkıntısında ayak basacak yer buldu.

"Kapıyı kilitledi," diye bilgilendirdi Royce. Bir kolunu kapı halkasına doladı ve kemerinden kilit açma aletlerini çıkardı. Serbest eliyle kilidi açmaya çalıştı. Derin, yankılanan bir gök gürültüsü kaleyi salladı ve aniden Royce'a bağlı ip gevşedi. Hırsız aletlerini düşürdü ve hançerini çıkardı. Beline bağlı taş levha yanlarından aşağıya doğru geçerken, belindeki ipi kesti. Kulenin geri kalanı da çöküyordu.

Kule etraflarında çökerken Royce, başka bir tutunma yeri bulmak için hançerini ahşap kapıya derinlemesine sapladı. Cüce tarafından oyulmuş duvarlar parçalara ayrıldı ve her yöne saçıldı. Royce ve Arista, kapı çerçevesinin dar taş kemerinin yetersiz koruması altında saklanırken, kayalar ve taşlar üzerlerine yağdı.

Yumruk büyüklüğünde bir taş Arista'nın sırtına çarptı. Zayıf tutunma noktasını kaybetti ve düşerken çığlık attı. Royce bir anda onu yakaladı. Körü körüne uzanarak, elbisesinin arkasını ve bir miktar saçını yakaladı. "Seni tutamıyorum!" diye bağırdı.

Arista'nın vücudundan aşağı kayarak elbisesinin arkası yırtıldığını hissetti. Royce, kapı halkasına kolunu takarak kendi tutunma noktasını bıraktı

böylece bacaklarını ona dolayabilirdi. Prensesin parmakları çılgınca vücuduna tırmandı ve sonunda kemerini bulduğunda ona tutundu.

Royce, toz ve taş parçacıklarından oluşan bir bulutla geçici olarak kör oldu. Bulut dağıldığında, şatonun kalesinin dış duvarında, parlak güneş ışığı altında sallandıklarını fark etti. Kulenin enkazı hendeğe düştü ve yetmiş fit aşağıda kırık taşlardan oluşan bir yığın oluşturdu. Duruşmayı izleyen kalabalık, onlara doğru parmaklarını göstererek çığlık attı ve nefesini tuttu. "Bu prenses!" diye bağırdı bir ses.

"Çıkıntıya ulaşabilir misin?" diye sordu

Royce. "Hayır! Denersem düşerim.

Yapamam..."

Royce, onun tekrar kaymaya başladığını hissetti ve bacağını ona daha sıkı sarılmaya çalıştı, ama bunun yeterli olmayacağını biliyordu.

"Olamaz! Parmaklarım... Kayıyorum!"

Royce'un halkaya kıvrılmış kolu omzunu çok kötü bir şekilde incitiyordu. Arista'nın elbisesini ve saçını tutan diğer eli yavaş yavaş tutuşunu kaybediyordu. Arista bir kez daha aşağı kayıyordu; yakında onu tamamen kaybedecekti. Royce kolunda bir çekiş hissetti. Kapı açıldı ve güçlü bir el uzanıp Arista'yı yakaladı.

"Seni yakaladım," dedi Hadrian, prensesi yukarı çekerek. Sonra kapıyı genişçe açtı ve Royce'u da beraberinde koridora sürükledi.

Yorgun ve kaya parçalarıyla kaplı bir şekilde yere yığıldılar. Royce ayağa kalktı ve giysilerindeki tozu silkeledi. "Kilit açıldığını hissettim," dedi, kalkıp kapının önünden hançerini aldı.

Hadrian eşikte durmuş, açılan mavi gökyüzüne bakıyordu. "Royce, burayı çok güzel yapmışsın."

"Cüce nerede?" diye sordu Royce, etrafına bakarak.

"Onu görmedim."

"Peki ya Braga? Onu öldürmedin, değil mi?"

"Hayır. Onu şapele kilitledim ama orada kalmayacak. Bu arada, kılıcını ödünç alabilir miyim? Zaten kullanmayacaksın."

Royce, kale muhafızı kılığına girdiğinde kullandığı falchion kılıcı ona uzattı. Hadrian silahı aldı, kınından çıkardı ve elinde tarttı. "Sana söylüyorum, bu kılıçlar berbat. Ağırlar ve işlemeye çalışan sarhoş, üç bacaklı bir köpeğin dengesi kadar dengeliler." Sonra Arista'ya bakarak ekledi, "Oh, affedersiniz, Majesteleri. Nasılsınız, Prenses?"

Arista ayağa kalktı. "Şimdi çok daha iyiyim."

"Kayıtlara geçsin, ödeştik, değil mi?" diye sordu Royce. "Bizi hapishaneden ve korkunç bir ölümden kurtardın, şimdi de biz seni kurtardık."

"Tamam," diye kabul etti Arista, yırtık elbisesindeki tozu silerek. "Ama sizi kurtarmamın ölümle burun buruna gelmekten çok daha az riskli olduğunu belirtmek isterim." Dağınık saçlarını eliyle düzeltti. "Bu gerçekten acıttı, biliyor musun?"

"Düşmek daha çok acıttı."

Koridordan yüksek bir patlama sesi yankılandı.

"Gitmeliyim," dedi Hadrian. "Lord kaçtı."

"Dikkatli ol," diye Arista arkasından bağırdı. "O ünlü bir kılıç ustası!"

"Bunu duymaktan gerçekten bıktım," diye Hadrian homurdandı ve koridora doğru

. Çok uzaklaşmamışken Braga köşeyi dönüp onlara doğru geldi.

"Demek onu kaçırdınız!" diye bağırdı Braga. "O zaman onu kendim öldürmek zorunda kalacağım."

"Önce beni geçmen gerekecek, korkarım," dedi Hadrian. "Bu sorun olmaz."

Arşidük Hadrian'a saldırdı ve öfkeyle ona vurdu. Braga öfkeyle ona arka arkaya darbeler indirdi. Hadrian, havada ıslık çalan kadar hızlı gelen şiddetli darbeleri savuşturmak için mücadele etti. Braga'nın kızaran yüzündeki ifade, Hadrian'a vurmaya devam ederken nefret doluydu.

"Braga!" Alric salonun uzak ucundan bağırdı.

Arşidük nefes nefese dönerek baktı.

Hadrian, koridorun uzak ucunda duran prensi gördü. Plaka zırh ve kan lekeleriyle kaplı beyaz bir cüppe giymişti. Alric'in eli kınındaki kılıcın kabzasına uzanmıştı ve yanında Pickeringler ve Sör Ecton duruyordu. Her birinin yüzünde sert ve tehlikeli bir ifade vardı.

"Silahını indir," diye emretti prens güçlü bir sesle. "Bitti. Burası benim krallığım!"

"Seni pis küçük yaratık!" Braga prene küfretti. Dikkatini Hadrian'dan başka yöne çevirdi ve Alric'e doğru yürümeye başladı. Hadrian onu takip etmedi. Bunun yerine Royce ve Arista'nın yanına gidip izlemeye başladı.

"Benim senin değerli küçük krallığını istediğimi mi sandın?" diye bağırdı Braga. "Öyle mi düşünüyorsun? Ben *dünyayı* kurtarmaya çalışıyordum, sizi aptallar! Görmüyor musunuz? Ona bakın!" Arşidük prensi işaret etti. "Şu küçük kurtçuk prene bakın!" Dönüp Arista'yı işaret etti. "Ona da! Tıpkı babaları gibi; onlar insan değil!" Braga, yüzü hala kavgadan kızarmış halde

koridordan Alric'e doğru ilerlemeye devam etti. "Siz pisliklerin hepinizi yönetmesine izin verirsiniz, ama ben vermem. Bu bedende nefes aldığım sürece olmaz!"

Braga, kılıcını kaldırarak ileri atıldı. Alric'e ulaştığında, kılıcını prensin üzerine indirdi. Alric tepki veremeden, saldırı engellendi. Zarif bir kılıç, Braga'nın kılıcını yarı yolda durdurdu. Kont Pickering, Braga'nın kılıcını havada tutarken, Sör Ecton prensi tehlikeden uzaklaştırdı.

"Kılıcın var, görüyorum. Bu sefer mazeretiniz olmayacak, sevgili kont," dedi Braga.

"Buna gerek kalmayacak. Sen krallığa ihanet ettin ve dostum Amrath'ın anısına, bunu sona erdireceğim."

Kılıçlar parladı. Pickering, Braga kadar eskrim ustasıydı ve ikisi zarif hareketlerle kılıçlarını vücutlarının uzantıları gibi kullanıyorlardı. Silahlarına uzanan Mauvin ve Fanen ileri atıldılar, ama Ecton onları durdurdu. "Bu, babanızın kavgası."

Pickering ve Braga öldürmek için dövüştüler. Kılıç darbeleri gözün takip edemeyeceği kadar hızlıydı, ölümcül kılıçları birbirlerine şarkı söyler gibi ıslık çalarak koro halinde çarpışıyordu. Pickering'in rapierinin inanılmaz parlak kılıcı koridordaki zayıf ışığı yakaladı ve havada çizgi çizerek parladı. Çelik çeliğe çarptığında parladı ve kıvılcımlar saçtı.

Braga hamle yaptı, Pickering'in yan tarafını çizdi ve geriye doğru savurarak göğsünü hafifçe kesti. Pickering, hızlı bir savuşturma ile ikinci bir hamleyi zar zor engelledi, bu da ona baş üstü bir vuruş yapma fırsatı verdi. Braga kılıcını kaldırarak engellemeye çalıştı, ancak Pickering savunmayı görmezden geldi. Güç ve hızla aşağı doğru savurdu, kılıcından ışık saçıldı.

Hadrian içgüdüsel olarak geri çekildi. Yüksek, aşırı güçlü vuruş Pickering'i savunmasız bırakacak ve Braga'nın ölümcül bir karşı saldırısına açık hale getirecekti. Sonra kılıçların metalleri çarpıştı. İnanılmaz bir şekilde, Pickering'in kılıcı Braga'nın kılıcını ikiye böldü ve parlak bir kıvılcım çaktı. Kontun vuruşu, arşidükün boğazına doğru hız kesmeden devam etti. Lord şansölye yere yığıldı, başı bir metre uzağa yuvarlandı.

Mauvin ve Fanen, bariz bir gurur ve rahatlama ile parıldayarak babalarının yanına koştular. Alric, kız kardeşinin iki hırsızın arasında durduğu yere doğru salondan koştu. "Arista!" diye bağırarak ona sarıldı. "Maribor'a şükürler olsun ki iyisin!"

"Bana kızgın değil misin?" diye sordu kız kardeşi, sesinde şaşkınlık ile ondan uzaklaşarak.

Alric başını salladı. "Sana hayatımı borçluyum," dedi ve ona tekrar sarıldı. "Ve siz ikinize gelince..." diye başladı, Royce ve Hadrian'a bakarak.

"Alric," diye araya girdi Arista, "bu onların suçu değildi. Babamı onlar öldürmedi, seni kaçırmak da istemediler. Benim suçum. Onları zorlayan bendim. Onlar hiçbir şey yapmadı."

"Oh, bu konuda çok yanılıyorsun, sevgili kardeşim. Onlar *çok* şey yaptılar." Alric gülümsedi ve elini Hadrian'ın omzuna koydu. "Teşekkür ederim."

"Umarım kule için bizden para istemezsin," dedi Hadrian. "Ama istersen, bu Royce'un suçu ve onun payından kesilmeli."

Alric güldü.

"Benim hatam mı?" diye homurdandı Royce. "O sakallı küçük tehdidi bul ve ödemeni *onun* kısa boylu küçük derisinden al."

"Anlamıyorum," dedi Arista, şaşkın bir ifadeyle. "Onların idam edilmesini istemiştin."

"Yanılıyorsun, sevgili kardeşim. Bu iki iyi adam Essendon'un kraliyet muhafızları ve bugün iyi bir iş çıkarmış görünüyorlar."

"Lordum." Mareşal Garret salona girdi ve kontun yanına yaklaştı, Braga'nın cesedine sadece kısa bir bakış attı. "Kale güvenli hale getirildi ve paralı askerler ya öldürüldü ya da kaçtı. Kale muhafızları hala Essendon Hanesi'ne sadık görünüyor. Soylular durum hakkında bilgi almak için sabırsızlanıyorlar ve sarayda bekliyorlar."

"Güzel," diye cevapladı kont. "Majesteleri'nin yakında onlara hitap edeceğini söyle. Oh, ve bu pisliği temizlemesi için birini gönderir misin?" Mareşal selam verip ayrıldı.

Alric ve kız kardeşi el ele tutuşarak koridordan diğerlerinin yanına doğru yürüdüler. Hadrian ve Royce arkalarından takip ettiler. "Hâlâ onun böyle bir ihanete muktedir olduğuna inanmakta zorlanıyorum," dedi Alric, Braga'nın cesedine bakarak. Koridorun zemini büyük bir kan gölüyle kaplıydı ve Arista geçerken elbisesinin eteğini kaldırdı.

"İnsan olmadığımızla ilgili tüm o bağırışlar neydi?" diye sordu Arista.

"O açıkça deliydi," dedi Piskopos Saldur, Archibald Ballentyne'i de yanına alarak yaklaşırken. Hadrian piskoposla hiç şahsen tanışmamış olsa da, onun kim olduğunu biliyordu. Saldur, prens ve prensese sıcak bir gülümseme ve babacan bir ifadeyle selam verdi. "Seni görmek çok güzel, Alric," dedi, ellerini çocuğun omuzlarına koyarak. "Ve sevgili Arista, senin masumiyetinden benim kadar kimse mutlu olamaz. Amcanın beni yanılttığı için senden af dilemeliyim, canım. Aklımda şüphe tohumları ekti."

. Kalbimin sesini dinlemeliydim ve onun seni suçladığı şeyleri senin yapamayacağını anlamalıydim." Onu önce bir yanağına, sonra diğer yanağına nazikçe öptü.

Piskopos, ayaklarının dibinde yatan kanlar içindeki cesede baktı. "Kralı öldürmenin suçluluğu zavallı adam için çok ağır gelmiş ve sonunda tamamen aklını kaçırmış. Belki de senin öldüğünden emindi, Alric, ve seni koridorda görünce, seni mezarından geri dönen bir hayalet ya da onu rahatsız etmek için gelen bir iblis sandı."

"Belki," dedi Alric şüpheyle. "En azından artık bitti." "Peki ya cüce?" diye sordu Arista.

"Cüce mi?" diye yanıtladı Alric. "Cüceyi nereden biliyorsun?"

"Kuleye tuzağı kuran oydu. Beni ve Royce'u neredeyse öldürüyordu. Kimse onun nereye gittiğini biliyor mu? Az önce buradaydı."

"O bundan çok daha fazlasından sorumlu. Mauvin, koş ve mareşale hemen bir arama organize etmesini söyle," diye talimat verdi Alric.

"Hemen." Mauvin başını salladı ve koşarak uzaklaştı.

"Ben de sizin iyi olmanıza sevindim, Majesteleri," dedi Archibald prence. "Öldüğünüzü duymuştum."

"Ve benim anıma saygılarını sunmak için mi buradasın?"

"Davet üzerine buradayım."

"Kim davet etti?" diye sordu Alric ve Braga'nın cesedine baktı. "O mu? Warric'li bir imparatorluk kontu ile hain bir arşidükün Melengar'da ne işi var?"

"Sizi temin ederim ki, bu samimi bir ziyaretti."

Alric kontu sertçe baktı. "Seni komplocu olarak tutuklatmadan önce krallığımdan defol."

"Buna cesaret edemezsin," diye karşılık verdi Archibald. "Ben Kral Ethelred'in vasalıyım. Beni tutuklarsan ya da bana kötü davranırsan savaş riskiyle karşı karşıya kalırsın. Melengar'ın, özellikle de deneyimsiz bir çocuğun yönetiminde olduğu şu anda, kaldıramayacağı bir mücadele."

Alric kılıcını çekti ve Archibald iki adım geri attı. "Melengar'ın Warric ile barış antlaşması olduğunu unutmadan önce kontu dışarı çıkarın."

"Zaman değişiyor, Majesteleri," diye seslendi Archibald, muhafızlar onu götürürken prence. "Yeni İmparatorluk geliyor ve yeni düzende arkaik bir monarşiye yer yok."

"Onu birkaç günlüğüne bile olsa zindana atmamın bir yolu yok mu?" diye sordu Alric Pickering'e. "Onu casus olarak yargılayabilir miyim acaba?"

Pickering cevap veremeden, piskopos Saldur konuştu. "Kont haklı, Majesteleri. Ballentyne'e karşı yapılan herhangi bir düşmanca eylem, Kral Ethelred tarafından Chadwick'e karşı bir savaş eylemi olarak değerlendirilecektir. Kont Pickering burada Aquesta'da asılsaydı, sizin nasıl tepki vereceğinizi bir düşünün. Onun gibi siz de bunu kabul etmezsiniz. Ayrıca, kont sadece palavra atıyor. O genç ve sadece önemli görünmeye çalışıyor. Gençliğini affedin. Siz de yanlış kararlar vermediniz mi?"

"Belki," diye mırıldandı Alric. "Yine de, o yılanın iyi bir şey peşinde olmadığını düşünmeden edemiyorum. Keşke ona bir ders verebileceğim bir yol olsaydı."

"Majesteleri?" Hadrian onu durdurarak dedi. "Sakıncası yoksa, Royce ve benim şehirde kontrol etmek istediğimiz arkadaşlarımız var."

"Oh, evet, tabii ki, buyurun," diye yanıtladı Alric. "Ama ödeme meselesi var. Bana büyük bir iyilik yaptınız," dedi, kız kardeşine sevgiyle bakarak. "Sözümü tutacağım. Fiyatınızı söyleyin."

"Sorun yoksa, bu konuyla ilgili size geri döneceğiz," dedi Royce.

"Anlıyorum." Prens endişesini belli etti. "Ama umarım isteğiniz makul olur ve krallığı iflasa sürüklemesiniz."

"Mahkemeye başvurmalısın," dedi Pickering Alric'e.

Alric başını salladı ve Arista, Mauvin ve kendisi merdivenlerden aşağı indiler.

Pickering iki hırsızla birlikte geride kaldı.

"Bence o çocuk gerçekten iyi bir kral olabilir," dedi prens duyamayacak kadar uzaklaştığında. "Geçmişte şüphelerim vardı, ama değişmiş görünüyor. Daha ciddi, daha kendinden emin."

"Demek kılıç gerçekten sihirliymiş." Hadrian rapire doğru işaret etti.

"Hmm?" Pickering belinde taşıdığı kılıca baktı ve sırttı. "Oh, şey, diyelim ki savaşta bana avantaj sağlıyor."

Bu arada, neden Braga'nın seni yenmesine izin verdin? Ne demek istiyorsun?

"İlk çıktığımızda dövüştüğünü gördüm. Duruşun savunmacıydı, vuruşların tamamen savuşturma ve bloklardı. Bir kez bile saldırmadın."

"Korkmuştum," diye yalan söyledi Hadrian. "Braga pek çok ödül ve turnuva kazanmış, ben ise hiç kazanmamıştım."

Pickering şaşkın görünüyor. "Ama asil bir aileden gelmediğin için turnuvaya katılamazsın."

Hadrian dudaklarını büzdü ve başını salladı. "Şimdi sen söyleyince, sanırım haklısın. Yaralarına bakmalısın, Lordum. Güzel tuniklerin kanıyor."

Pickering aşığıya baktı ve Braga'nın göğsüne attığı kesiğı görünce şaşırdı. "Oh, evet, şey, önemli değil. Tunik zaten kesik yüzünden mahvoldu ve kanama durmuş gibi görünüyor."

Mauvin geri döndü ve onlara doğru koştu. Babasının yanına durdu ve kolunu beline doladı. "Askerler cüceyi arıyor ama şu ana kadar bir sonuç alamadılar." Kötü habere rağmen Mauvin geniş bir gülümsemeye gülümsüyordu.

"Neden sırtıyorsun?" diye sordu babası.

"Onu yenebileceğini biliyordum. Bir an için şüpheyeye düştüm, ama içten içe biliyordum."

Kont başını salladı ve yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. Hadrian'a baktı. "Yıllarca şüpheyettiikten sonra, Braga'yı yenme fırsatı ve şansı bulmam büyük bir şans oldu, özellikle de oğullarımın gözleri önünde."

Hadrian başını salladı ve gülümsedi. "Doğru."

Pickering onun yüzünü incelerken bir süre sessizlik oldu, sonra elini Hadrian'ın omzuna koydu. "Dürüst olmak gerekirse, ben şahsen sizin asilzade olmamanızdan çok memnunum, Bay Hadrian Blackwater, gerçekten çok memnunum."

"Geliyor musunuz, Lordum?" diye seslendi Sir Ecton ve kont ile oğulları yola koyuldu.

"Pickering'in Braga'yı öldürebilmesi için onu gerçekten durdurmadınız, değil mi?" Royce, ikisi koridorda yalnız kaldıklarında sordu.

"Tabii ki hayır. Bir soylunun bir soyluyu öldürmesi ölüm cezası olduğu için onu durdurdum."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Royce rahatlamış gibiydi. "Bir an için, iyilik trenine atlamaktan tüm trenin başına geçmeye karar verdiğinizi sandım."

"Elbette soylular hep nazik ve dostça görünürler, ama onu öldürseydim, her ne kadar onlar da onun ölmesini isteseler de, emin ol ki bana sırtımı sıvazlayıp 'Aferin' demezlerdi. Hayır, soyluları öldürmekten kaçınmak en iyisidir."

"En azından tanıkların olduğu yerde," dedi Royce gülümseyerek.

Kaleden çıkarken, Alric'in sesi yankılanıyordu: "... krallığa ihanet etti ve babamın ölümünden sorumlu. Beni öldürmeye ve kız kardeşimi idam etmeye çalıştı. Ancak, prensesin bilgeliğı ve diğerlerinin kahramanlığı sayesinde, şu anda karşınızda duruyorum."

Bunu alkışlar ve tezahüratlar izledi.

BÖLÜM 10

TAC GIYME GÜNÜ

Yetmiş sekiz kişi hayatını kaybetmiş ve iki yüzden fazlası, Medford Savaşı olarak bilinen olayda yaralanmıştı. Vatandaşların kapıda zamanında yaptıkları saldırı, prensin şehre girişini hızlandırmış ve muhtemelen hayatını kurtarmıştı. Alric'in dönüşü haberi şehirde yayılınca, tüm direniş sona erdi. Bu, barışı geri getirdi ama düzeni getirmedi. Savaştan sonraki birkaç saat boyunca, gezgin çeteler çoğunlukla nehir kıyısı boyunca dükkanları ve depoları yağmalama fırsatını değerlendirdiler. Bir ayakkabıcı, ayakkabı dükkanını savunurken öldü ve bir dokumacı ağır şekilde dövüldü. Genel hırsızlığın yanı sıra, şerif, iki yardımcısı ve bir tefeci öldürüldü. Birçok kişi, kaosu fırsat bilip eski hesaplarını ödeyenlerin olduğunu düşünüyordu. Katiller hiçbir zaman tespit edilemedi ve kimse yağmacıları aramaya zahmet etmedi. Sonunda, kimse tutuklanmadı bile; şiddetin sona ermesi yeterliydi.

Savaşın olduğu gün yağan karın çoğu sonraki birkaç gün içinde eridi ve gölgelerde saklanan kirli lekeler kaldı. Yine de hava çoğunlukla soğuktu. Sonbahar resmen sona ermiş ve kış gelmişti. Dondurucu rüzgârlar altında, sessiz bir kalabalık saatlerce kraliyet mezarının önünde durarak Amrath'ın cesedini resmi devlet cenazesi için mezardan çıkardılar. Aynı gün birçok kişi daha gömüldü. Cenazeler, tüm şehrin yasını temizledi ve ardından bir haftalık yas dönemi başladı.

Ölenler arasında Essendon Kalesi'nin muhafız kaptanı Wylin de vardı. Kale kapısında savunmayı yönetirken hayatını kaybetmişti. Wylin'in bir hain mi olduğu yoksa sadece arşidükün yalanlarına kanmış mı olduğu hiçbir zaman kesin olarak belirlenemedi. Alric ona şüpheyi yer bırakmayarak tam bir onur cenazesi düzenledi. Mason Grumon ölmüş olsa da, The Rose and Thorn'un yöneticisi Dixon Taft, dirseğinin hemen üstünden sağ kolunu kaybetmekle kurtuldu. Gwen DeLancy ve kızlarının çabaları olmasaydı, diğer birçok kişi gibi o da ölebilirdi. Fahişeler,

, mükemmel hemşireler oldukları ortaya çıktı. Bakacak aileleri olmayan sakat ve yaralılar, haftalarca Medford House'u doldurdu. Bu haber kaleye ulaştığında, yiyecek, malzeme ve çarşaf lar gönderildi.

Alric'in müstahkem kapılara yaptığı kahramanca saldırı haberi Melengar'ın her yerine yayıldı. Ok yağmurundan nasıl kurtulduğu, cesurca miğferini çıkarıp onlara ikinci kez meydan okuduğu... Bunlar barlarda anlatılan harika hikayelerdi. Savaştan önce Amrath'ın oğlu hakkında pek kimse düşünmemişti, ama şimdi birçok kişinin gözünde bir kahraman olmuştu. Birkaç gün sonra, şehirdeki tavernalarda dolaşan, biraz daha az bilinen bir hikaye popülerlik kazandı. Bu tuhaf hikaye, kralın cinayetiyle yanlışlıkla suçlanan iki suçlunun, prensi kaçırarak işkenceyle ölümden nasıl kurtulduğunu anlatıyordu. Hikaye her anlatıldığında büyüdü ve kısa sürede bu hırsızların prensle birlikte kırsalda eğlenceli bir yolculuğa çıktıkları ve kulenin çökmesinden saniyeler önce prensesi kurtarmak için tam zamanında geri döndükleri söylenmeye başlandı. Bazıları hırsızların prensi yol kenarında infaz edilmekten kurtarmalarına yardım ettiklerini iddia ederken, diğerleri kulenin çökmesinden sonra prenses ve suçlulardan birinin kalenin kenarında sallandığını şahsen gördüklerini iddia ettiler.

Kapsamlı aramalara rağmen, kralı öldüren cüce kaçmayı başardı. Alric, krallıktaki her kavşak tabelasına, her tavernanın ve kilisenin kapısına yüz altın ödül vaat eden bir ilan astı. Devriyeler her yolu baştan sona dolaşarak ahırları, depoları, değirmenleri ve hatta köprülerin altını aradılar, ancak cüce bulunamadı.

Bir haftalık yasın ardından, kalenin onarım çalışmaları başladı. Ekipler enkazı temizledi ve mimarlar, yıkılan kulenin yeniden inşası için en az bir yıl süreceğini tahmin etti. Kale üzerinde şahin bayrağı dalgalanmasına rağmen, şehir Prens Alric'i pek görmedi. O, yüzlerce yükümlülüğün altında ezilmiş, iktidar salonlarında inzivaya çekilmişti. Danışman olarak görev yapan Kont Pickering, oğullarıyla birlikte kalede kaldı. Genç prensin babasının rolünü üstlenmesine yardımcı oldu.

Kral Amrath'ın cenazesinden tam bir ay sonra, prensin taç giyme töreni gerçekleşti. O zamana kadar karlar geri dönmüş ve şehir yeniden beyaza bürünmüştü. Herkes törene katıldı, ancak taç giyme töreninin yapıldığı geniş Mares Katedrali'ne sadece bir kısmı sığabildi. Çoğunluk, yeni hükümdarlarını

açık bir arabayla kaleye dönerken ya da trompetler çalarken açık balkonda dururken yeni hükümdarlarını kısa bir süre görebildi.

Müzişyenler ve sokak sanatçıları, vatandaşları eğlendirmek için kiralanmış ve tam bir gün süren kutlamalar yapıldı. Kale, ücretsiz bira ve her türlü yiyeceklerle dolu sıralar halinde masalar bile sağladı. Günlerin kısalmasıyla daha erken gelen akşam saatlerinde, insanlar şehir dışından gelen ziyaretçilerle dolu yerel tavernalara ve hanlara akın etti. Yerel halk, Medford Savaşı'nın hikayelerini ve artık ünlü olan *Prens Alric ve Hırsızlar* efsanesini yeniden anlattı. Bu hikayeler hala popülerdi ve modası geçecek gibi görünmüyordu. Gün uzundu ve sonunda kamu binalarındaki ışıklar da söndü.

Hala mum yanan birkaç binadan biri Zanaatkarlar Mahallesi'ndeydi. Burası aslen bir tuhafiye dükkanıydı, ancak önceki sahibi Lester Furl bir ay önce savaşta ölmüştü. Bazıları, o gün taktığı tüylü şapkanın bir baltanın dikkatini çektiğini söylüyordu. O günden beri, süslü süvari şapkasının ahşap tabelası hala kapının üzerinde asılı duruyordu, ancak vitrinde satılık şapka yoktu. Gece geç saatlere kadar ışık hep yanıyordu, ancak dükkana giren veya çıkan kimse görülüyordu. Basit bir cüppe giymiş küçük bir adam, kapıyı çalan meraklıları karşılıyordu. Arkasında, ziyaretçiler kurumuş, tüysüz hayvan derileriyle dolu bir oda görüyorlardı. Çoğu küvetlerde ıslatılmış veya çerçevelere gerilmişti. Duvarlar boyunca ponza taşları, iğneler ve iplikler ile katlanmış parşömen yaprakları düzgünce istiflenmişti. Odada ayrıca, üzerinde özenle yazılmış metinlerin bulunduğu büyük parşömen yapraklarının bulunduğu dik masalar vardı. Raflarda ve açık çekmecelerde mürekkep şişeleri duruyordu. Adam her zaman kibardı ve dükkânında ne sattığı sorulduğunda "Hiçbir şey" diye cevap verirdi. O sadece kitap yazıyordu. Okuma bilen çok az insan olduğu için, çoğu soru burada sona ererdi.

Gerçekte dükkanda çok az kitap vardı.

Myron Lanaklin dükkanda tek başına oturuyordu. *Grigoles'in İmparatorluk Ortak Hukuku Üzerine İnceleme adlı kitabının* yarım sayfasını yazmış ve sonra durmuştu. Oda soğuk ve sessizdi. Ayağa kalktı, dükkânın penceresine yürüdü ve karanlık, karlı sokağa baktı. Hayatında daha önce gördüğünden daha fazla insanın yaşadığı bir şehirde, kendini tamamen yalnız hissediyordu. Bir ay geçmişti, ama ilk kitabının sadece yarısını bitirmişti. Zamanının çoğunu oturarak geçirdiğini fark etti. Sessizlikte, kardeşlerinin akşam duası okuduklarını duyabildiğini hayal etti.

Kabuslar yüzünden uyumaktan kaçınıyordu. Kabuslar, dükkânda uyuduğu üçüncü geceden itibaren başlamıştı ve çok korkunçtu. Ateşin içinde yanan ailesinin sesleri duyulurken, kendi ağzından çıkan yakarış sesleri ve alevlerin görüntüsü. Her gece yeniden ölüyorlardı ve her gün, manastırın hiç olmadığı kadar sessiz ve izole bir dünyada, küçük odanın soğuk zemininde uyanıyordu. Evini ve Renian'la geçirdiği sabahları özlüyordu.

Alric sözünü tuttu. Melengar'ın yeni kralı ona dükkânı kira bedelsiz verdi ve kitaplarını yapmak için gerekli tüm malzemeleri sağladı. Hiçbir zaman maliyetinden bahsedilmedi. Myron mutlu olmalıydı, ama her geçen gün kendini daha kaybolmuş hissediyordu. Her zamankinden daha fazla yiyeceği olmasına ve diyetini kısıtlayan bir başrahip olmamasına rağmen, çok az yiyordu. Yazma isteği ile birlikte iştahı da azalmıştı.

Dükkana ilk geldiğinde kitapları yerine koymak zorunda olduğunu hissetmişti, ama günler geçtikçe, yalnız ve kafası karışık bir şekilde oturuyordu. Kitapları nasıl *yerine koyabilirdi* ki? Kitaplar kaybolmamıştı. Hiçbir raf boş değildi, hiçbir kütüphane eksik değildi. Projeyi tamamladığında ne yapacaktı? Kitaplarla ne yapacaktı? Kitaplara ne olacaktı? Ona ne olacaktı? Kitapların bir evi yoktu, onun da yoktu.

Myron köşedeki ahşap zemine oturdu, bacaklarını göğsüne çekti ve başını duvara yasladı. "Neden hayatta kalan ben olmak zorundaydım?" diye boş odaya mırıldandı. "Neden geride bırakılmak zorundaydım? Neden silinmez bir hafızayla lanetlenmişim ki, her yüzü, her çılgılığı, her ağlamayı hatırlayabiliyorum?"

Her zamanki gibi Myron ağladı. Kimse görmediğinden, gözyaşlarının yanaklarından akmasına engel olmadı. Titrek mum ışığında yerde ağladı ve kısa süre sonra uykuya daldı.

Kapının çalınması onu irkiltti ve ayağa kalktı. Uzun süre uyumuş olamazdı; mum hala yanıyordu. Myron kapıya doğru yürüdü ve kapıyı biraz aralayıp dışarı baktı. Dışarıdaki merdivenlerde, kalın kışlık paltolar giymiş iki adam bekliyordu.

"Myron? Bizi içeri alacak mısın yoksa donmaya mı bırakacaksın?"

"Hadrian? Royce!" Myron kapıyı açarak haykırdı. Hemen Hadrian'ı kucakladı, sonra Royce'a döndü ve durakladı, el sıkışmanın daha uygun olacağına karar verdi.

"Uzun zaman oldu," dedi Hadrian, botlarındaki karları silkelerken. "Kaç kitap bitirdin?"

Myron utangaç bir ifadeyle baktı. "Alışmakta biraz zorlandım ama bitireceğim. Burası harika bir yer, değil mi?" dedi, samimi görünmeye çalışarak. "Majesteleri bana tüm bunları sağlamakla çok cömert davrandı. Yıllarca yetecek kadar parşömenim var, mürekkep mi? Eh, bu konuyu açma. Finiless'in yazdığı gibi, 'Dünya zamanın nefesi ile boşalsa bile daha fazlasını elde etmek mümkün olmazdı.

"Burayı sevdiğin mi?" diye sordu Hadrian.

"Oh, evet, bayılıyorum. Daha fazlasını isteyemezdim." İki hırsız birbirlerine baktılar, ama Myron bu bakışların anlamını anlayamadı. "İkinize bir şey ikram edebilir miyim, çay mesela? Kral bana çok iyi davranıyor. Tatlandırmak için balım bile var."

"ay iyi olur," dedi Royce.

Myron tezgaha gidip bir demlik aldı. "Bu saatte dışarıda ne yapıyorsunuz?" diye sordu, sonra kendi kendine güldü. "Oh, boş verin, sanırım bu saat *sizin için* geç değil. Sanırım gece çalışıyorsunuz."

"Öyle sayılır," dedi Hadrian. "Chadwick'ten yeni döndük. The Rose and Thorn'a geri dönüyoruz ama yolda buraya uğrayıp haberleri vermek istedik."

"Haber mi? Ne tür bir haber?"

"Şey, iyi bir haber olabileceğini düşünmüştüm, ama şimdi o kadar emin değilim." "Neden?" diye sordu keşiş, su bardağına su doldururken.

"ünkü buradan ayrılmamız gerekecek."

"Öyle mi?" Myron aniden döndü ve suyu döktü.

"Evet, ama sanırım buraya gerçekten bağlıysan, biz..."

"Nereye gideceğiz?" diye sordu Myron endişeyle, çaydanlığı bırakıp ayı unuttu.

"Şey," diye başladı Hadrian, "Alric, kız kardeşini kurtardığımız için istediğimiz her şeyi bize ödeme olarak teklif etti, ama Arista'nın önce bizim hayatımızı kurtardığını düşünürsek, para, arazi veya bunun gibi kişisel şeyler istemek doğru gelmedi. Winds Manastırı yıkıldığında ne kadar çok şeyin kaybedildiğini düşündük. Sadece kitaplar değil, vahşi doğada kaybolanlar için güvenli bir sığınak da kaybedildi. Bu yüzden kraldan manastırı eskisi gibi yeniden inşa etmesini istedik."

"C-ciddi misin?" diye kekeledi Myron. "Peki kabul etti mi?" "Dürüst olmak gerekirse, rahatlamış gibiydi," dedi Royce. "Sanırım bir ay boyunca

bir ay boyunca başının üzerinde bir hançer sallandığını hissetti. Sanırım

ilk çocuğu ya da kraliyet mücevherleri gibi saçma bir şey isteyeceğimizden korkuyordu."

"Onları çalmamış olsaydık, isteyebilirdik." Hadrian güldü ve Myron onun şaka yapıp yapmadığından emin olamadı.

"Ama burayı gerçekten seviyorsanız..." dedi Hadrian, parmağını havada döndürerek. "Sanırım biz..."

"Hayır! Hayır... Yani, bence haklısın. Manastır, krallığın iyiliği için yeniden inşa edilmeli."

"Böyle düşündüğüne sevindim, çünkü inşaatçıların tasarımı yapmasına yardım etmen gerekiyor. Birkaç kat planı ve belki bazı eskizler çizebilirsin, değil mi?"

"Elbette, en ince ayrıntısına kadar."

Hadrian güldü. "Eminim yapabilirsin. Kraliyet mimarını içkiye sürükleyeceğini görebiliyorum."

"Başrahip kim olacak? Alric, Dibben Manastırı ile iletişime geçti mi?"

"Kral olarak ilk icraatlarından biri olarak bu sabah bir ulak gönderdi. Kış boyunca birkaç misafir keşiş gelecek ve bu bahar hepinizin yapacak çok işi olacak."

Myron geniş bir gülümsemeyle bakıyordu. "Çay ne olacak?" diye sordu Royce.

"Ah evet, pardon." Çaydanlığa su dökmeye devam etti. Bir kez daha durup hırsızlara döndü ve gülümsemesi kayboldu.

"Evime dönüp onun yeniden yükseldiğini görmek çok isterdim.

Ama..." Myron durakladı. "Ne oldu?"

"İmparatorlukçular geri gelmez mi? Manastırın yeniden inşa edildiğini duyduklarında... Sanırım ben yapamam..."

"Sakin ol, Myron," dedi Hadrian. "Öyle bir şey olmayacak."

"Ama nasıl emin olabilirsin?"

"Güven bana, İmparatorlukçular Melengar'a bir daha saldırmayacaklar," diye Royce keşiş güvence verdi. Hırsızın yüzündeki gülümseme Myron'a bir kediye hatırlattı ve fare olmadığı için mutlu oldu.

Şafak sökmeden önceki saatlerde, Aşağı Mahalle sessizdi. Karla ıslanan tek ses, atların yumuşak nalları ile The Rose and Thorn'a doğru yavaşça ilerlerken çıkardıkları seslerdi.

"Paradan ihtiyacın var mı?" diye sordu Royce, Hadrian'a.

"Yeterince var. Gerisini Gwen'e yatır. Şu anda ne kadar oldu?"

"Şey, durumumuz oldukça iyi. Alenda'nın mektuplarını geri getirdiğimiz için on beş altın payımız var, onları çaldığımız için Ballentyne'den yirmi altın, ayrıca DeWitt'ten yüz altın ve Alric'ten yüz altın. Biliyorsun, bir gün DeWitt'i bulup o iş için *ona teşekkür etmemiz* gerekecek." Royce sırtıttı.

"Manastırla birlikte parayı da istemek adil miydi sence?" diye sordu Hadrian. "İtiraf etmeliyim ki, o adamı sevmeye başlamıştım ve ondan faydalandığımızı düşünmek istemiyorum."

"Yüz altın, onunla Gutaria'ya gitmek içindi," diye hatırlattı Royce. "Manastır ise kız kardeşini kurtarmak içindi. Alric'in önceden kabul etmediği *hiçbir şey* istemedik. Ve o hiçbir şey söylemedi, bu yüzden kolaylıkla toprak ve asil unvan isteyebilirdik."

"Neden istemedik?"

"Öyle mi? Yani Blackwater kontu olmak ister miydin?"

"Güzel olabilirdi," dedi Hadrian, eyerinde daha dik oturarak. "Sen de kötü şöhretli Melborn markisi olabilirdin."

"Neden kötü şöhretli?"

"Kötü şöhretli mi tercih ederdin? Belki de alçakgönüllü?" "*Sevilen* olmanın nesi yanlış?"

İkisi de bu düşünceye gülmeden duramadı.

"Düşündüm de, onu Trumbul'dan kurtardığımız için iyi krala fatura kesmeyi unuttuk. Sence..."

"Artık çok geç, Royce," dedi Hadrian.

Royce hayal kırıklığıyla iç geçirdi. "Yani, her şeyi göz önünde bulundurursak, o kadar da kızmamış gibi görünüyor. Ayrıca, biz hırsızız, unuttun mu? Her neyse, sonuç olarak bu kış açlıktan ölmeyeceğiz."

"Evet, iyi küçük sincaplar olduk, değil mi?" dedi Hadrian.

"Belki bu bahar, istediğin balıkçılık işine başlayabiliriz." "Sen şaraphanenin istediğini sanıyordum."

Royce omuz silkti.

"Sen düşünmeye devam et. Ben Emerald'ı uyandırıp geri döndüğümü haber vereceğim. Bu gece yalnız uyumak için hava çok soğuk."

Royce tavernayı geçip Medford House'da attan indi. Bir süre, ayakları soğudukça ve

daha da soğudu.

"Yukarı çıkacaksın, değil mi?" diye sordu Gwen kapıdan. Hâlâ giyinikti ve her zamanki gibi güzeldi. "Dışarısı çok soğuk değil mi?"

Royce ona gülümsedi. "Beni bekledin."

"Bu gece döneceğini söylemiştin."

Royce atından eyer çantasını indirip merdivenlerden yukarı taşıdı. "Bir depozito daha yatırmam gerekiyor."

"Bu yüzden mi karın içinde bu kadar uzun süre bekledin? Paranı bana emanet edip etmemeyi mi düşünüyordun?"

Onun sözleri onu incitti. "Hayır!"

"O zaman neden o kadar uzun süre orada durdun?"

Royce tereddüt etti. "Balıkçı ya da şarap üreticisi olsaydım seni daha çok sever miydin?"

"Hayır," dedi kadın. "Seni olduğun gibi seviyorum."

Royce elini tuttu. "İyi bir çiftçi ya da zengin bir tüccarla daha mutlu olmaz mısın? Çocuklarını büyütebileceğin, birlikte yaşlanabileceğin, evde kalıp seni yalnız bırakmayacak ve meraklandırmayacak biri."

Kız onu öptü. "Bu ne içindi?"

"Ben bir fahişeyim Royce. Kendini bana layık görmeyen pek fazla erkek yok. Seni olduğun gibi seviyorum ve hangi yolu seçersen seç, her zaman seveceğim. Eğer bir şeyi değiştirebilecek gücüm olsaydı, seni buna ikna etmek olurdu."

Kollarını ona doladı ve o da onu kendine çekti. "Seni özledim," diye fısıldadı.

Archibald Ballentyne birdenbire uyandı.

Ballentyne Kalesi'nin Gri Kulesi'nde uykuya dalmıştı. Ateş sönmüş ve oda soğumaya başlamıştı. Oda karanlıktı, ama ocaktaki soluk turuncu közlerin loş ışığı biraz aydınlık sağlıyordu. Havada tuhaf ve hoş olmayan bir koku vardı ve kucağında büyük ve yuvarlak bir şeyin ağırlığını hissetti. Karanlıkta ne olduğunu anlayamadı. Keten beze sarılmış bir kavun gibi görünüyordu. Ayağa kalktı ve nesneyi sandalyesine koydu. Pirinç paravanı kenara çekti ve yakındaki odun yığınının iki odun parçası alıp sıcak kömürlerin üzerine koydu.

kömürleri dürttü, üfledi ve ateşi yeniden canlandırdı. Bunu yaparken, oda bir kez daha ışıkla doldu.

Pokeri yerine koydu, perdeyi yerine taktı ve ellerini silkeledi. Arkasını döndüğünde, uyuduğu sandalyeye baktı ve dehşet içinde hemen geriye doğru sıçradı.

Koltuğunda, Melengar'ın eski arşidükünün kafası duruyordu. Kafayı örten kumaş kısmen düşmüş ve bir zamanlar Braga'nın yüzünün büyük bir kısmını ortaya çıkarmıştı. Gözler geriye dönmüştü ve göz çukurlarında beyaz ve süt rengi küreler kalmıştı. Sarımsı, gergin ve deri gibi cilt buruşmuştu. Bir tür solucan sürüsü, açık ağzın içinde hareket ediyor, dalgalı bir kütle halinde kayıyordu, bu da sanki Braga'nın dili konuşmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Archibald'ın midesi düğüm düğüm oldu. Korkudan çığlık atamayan Archibald, odada davetsiz misafir var mı diye etrafa bakındı. Bu sırada duvarda bir yazı gördü. Kanla yazılmış gibi görünen, bir fit yüksekliğinde harflerle yazılmış kelimeler şöyleydi:

**MELENGAR'A BİR DAHA ASLA MÜDAHALE
ETMEYİN KRALIN EMRİYLE
... VE BİZ**

KĪTAP II
AVEMPARTHA

BÖLÜM 1

COLNORA

Adam gölgelerin içinden çıktığında, Wyatt Deminthal bunun hayatının en kötü ve muhtemelen son günü olacağını biliyordu. Ham yün ve kaba deri giysiler giymiş olan adam, Wyatt'a belli belirsiz tanıdık geliyordu. İki yıl önce mum ışığında kısaca gördüğü bir yüzeydi bu, Wyatt'ın bir daha asla görmemeyi umduğu bir yüz. Adam, her biri yıpranmış ve körelmiş, sapları ter lekeli ve yıpranmış üç kılıç taşıyordu. Wyatt'tan neredeyse 30 santim daha uzun, daha geniş omuzlu ve güçlü elleri olan adam, ağırlığını ayak parmaklarının ucuna dağıtarak duruyordu. Kedilerin farelere baktığı gibi gözlerini Wyatt'a dikti.

"Dagastan'lı Baron Delano DeWitt?" Bu bir soru değil, bir suçlamaydı.

Wyatt'ın kalbi titredi. Yüzünü tanıdıktan sonra bile, bir parçası - tüm bu korkunç yıllardan sonra bir şekilde hayatta kalmayı başaran iyimser tarafı - hala adamın sadece parasının peşinde olduğunu umuyordu. Ama bu sözleri duyunca, o umut da yok oldu.

"Üzgünüm, yanılıyorsunuz," diye cevap verdi yolunu kesen adama, dostça, kaygısız ve suçsuz görünmek için elinden geleni yaparak. Hatta bu oyunu daha da inandırıcı kılmak için Calian aksanını gizlemeye çalıştı.

"Hayır, değilim," dedi adam ısrarla, sokağın karşısına geçerek yaklaşırken, aralarındaki rahatlatıcı mesafeyi ortadan kaldırdı. Elleri tamamen görünürdeydi, bu da kılıçlarının kabzalarına dayamış olmalarından daha endişe vericiydi. Wyatt güzel bir kılıç taşıyor olsa da, adam ondan hiç korkmuyordu.

"Aslında benim adım Wyatt Deminthal. Bu yüzden, sanırım yanılıyorsunuz."

Wyatt, tüm bunları kekelemeden söyleyebildiği için memnundu. Büyük bir çaba sarf ederek vücudunu gevşetmeye, omuzlarını düşürmeye ve ağırlığını bir topuğuna vermeye odaklandı. Hatta hoş bir gülümseme zorladı ve masum bir adam gibi etrafına rahatça bakındı.

Wyatt'ın kiraladığı çatı katından sadece birkaç metre uzaklıkta, dar ve dağınık bir sokakta karşı karşıya geldiler. Hava karanlıktı. Arkasında, yem dükkanının yan tarafına asılmış bir fener asılıydı. Fenerin titrek ışığını, yağmurun kaldırım taşlarına bıraktığı su birikintilerinde parıldayan ışığı görebiliyordu. Arkasında, Gray Mouse Tavern'in müziğini hâlâ duyabiliyordu, boğuk ve tiz bir sesle. Uzakta sesler yankılanıyordu, kahkahalar, bağırışlar, tartışmalar; düşen bir tencerenin sesi, görünmeyen bir kedinin miyavlamasını takip etti. Bir yerlerde bir araba geçiyordu, tahta tekerlekleri ıslak taşların üzerinde tıklar tıklar ses çıkarıyordu. Saat geç olmuştu. Sokaklarda sadece sarhoş adamlar, fahişeler ve karanlıkta işlerini görenler vardı.

Adam bir adım daha yaklaştı. Wyatt, adamın gözlerindeki bakıştan hoşlanmadı. Gözlerinde sert bir ifade, ciddi bir kararlılık vardı, ama Wyatt'ı en çok rahatsız eden, gözlerinde gördüğü pişmanlık iziydi.

"Essendon Kalesi'nden bir kılıç çalmak için beni ve arkadaşımı tutan sensin."

"Üzgünüm. Neden bahsettiğini gerçekten bilmiyorum. Essendon'un nerede olduğunu bile bilmiyorum. Beni başka biriyle karıştırmış olmalısın. Muhtemelen şapkam yüzünden." Wyatt geniş kenarlı şapkasını çıkardı ve adama gösterdi. "Görüyorsun, bu herkesin alabileceği sıradan bir şapka, ama aynı zamanda nadir de, çünkü bugünlerde çok az kişi takıyor. Muhtemelen benzer bir şapka takan birini gördünüz ve benim olduğumu düşündünüz. Anlaşılabilir bir hata. Gücenmedim, emin olabilirsiniz."

Wyatt şapkasını tekrar taktı, önünü hafifçe aşağı eğdi ve bir yana doğru biraz eğdi. Şapkaya ek olarak, pahalı siyah ve kırmızı ipek bir ceket ve kısa, gösterişli bir pelerin giyiyordu; ancak kadife süslemelerin olmaması ve yıpranmış botları, onun sosyal statüsünü ele veriyordu. Sol kulağını delen tek altın yüzük daha da fazlasını ortaya koyuyordu; bu, onun tek tavizi idi, geride bıraktığı hayatın bir hatırasıydı.

"Şapele vardığımızda, kral yerde yatıyordu. Ölmüş."

"Bunun mutlu bir hikaye olmadığını görebiliyorum," dedi Wyatt, gergin olduğunda yaptığı bir alışkanlık olarak, ince kırmızı eldivenlerinin parmaklarını çekiştirerek.

"Muhafızlar bekliyordu. Bizi zindanlara sürüklediler. Neredeyse idam edilecektik."

"Kötü muamele gördüğünüz için üzgünüm, ama dediğim gibi, ben DeWitt değilim. Onu hiç duymadım. Yollarımız kesişirse, sizi mutlaka bahsedeceğim. Kim sorarsa diyeyim?"

"Riyria."

Wyatt'ın arkasında, yem dükkanının ışığı söndü ve bir ses kulağına fısıldadı, "*İki kişilik* elf yemeği."

Kalbi iki kat hızla çarpmaya başladı ve dönmeden önce boğazında keskin bir bıçak hissetti. Donakaldı, nefes almaya bile cesaret edemedi.

"Bizi ölüme terk ettin." Arkasında duyduğu ses devam etti. "Anlaşmayı sen yaptın. Suçu üstlenmemiz için bizi o kiliseye soktun. Ben de senin iyiliğini ödeyeceğim. Son bir sözün varsa, şimdi söyle ve sessizce söyle."

Wyatt iyi bir kart oyuncusuydu. Blöfleri tanırdı ve arkasındaki adam blöf yapmıyordu. Onu korkutmak, baskı yapmak veya manipüle etmek için orada değildi. Bilgi aramıyordu; bilmek istediği her şeyi biliyordu. Sesinde, tonunda, sözlerinde, Wyatt'ın kulağına nefesinin hızında belliydi — onu öldürmek için oradaydı.

"Ne oluyor, Wyatt?" diye küçük bir ses duyuldu.

Sokakta bir kapı açıldı ve ışık dışarı sızdı, genç bir kızın silueti ortaya çıktı, gölgesi kaldırım taşlarının üzerinden uzak duvara kadar uzanıyordu. Kız zayıftı, omuzlarına kadar uzanan saçları vardı ve ayak bileklerine kadar uzanan bir gecelik giyiyordu, çıplak ayakları görünüyordu.

"Hiçbir şey, Allie, içeri gir!" diye bağırdı Wyatt, aksanı tamamen ortaya çıkmıştı.

"Konuştuğun adamlar kim?" Allie onlara doğru bir adım attı. Ayağı bir su birikintisini bozdu ve dalgalar oluşturdu. "Kızgın görünüyorlar." "Tanık olmalarına izin vermeyeceğim," Wyatt'ın arkasındaki ses tısladı.

"Onu rahat bırak," diye yalvardı Wyatt. "O bu işe karışmadı. Yemin ederim. Sadece ben yaptım."

"Neye karışmış?" diye sordu Allie. "Neler oluyor?" Bir adım daha attı. adım attı.

"Olduğun yerde kal, Allie! Yaklaşma. Lütfen, Allie, dediğimi yap." Diyorum." Kız durdu. "Bir keresinde kötü bir şey yaptım, Allie. Anlamalısın. Bunu bizim için yaptım, senin, Elden'in ve benim için. Birkaç kış önce o işi aldığımı hatırlıyor musun? Birkaç günlüğüne kuzeye gittiğimde? O zaman kötü bir şey yaptım. Olmadığım biri gibi davrandım ve neredeyse birkaç kişinin ölümüne neden oluyordum. Kış için parayı böyle kazandım. Benden nefret etme, Allie. Seni seviyorum, tatlım. Lütfen içeri gir."

"Hayır!" diye itiraz etti. "Bıçağı görüyorum. Sana zarar verecekler."

"Eğer yapmazsan, ikimizi de öldürürler!" Wyatt sertçe, çok sertçe bağırdı.

Bunu yapmak istememişti, ama ona anlamasını sağlamalıydı.

Allie ağlıyordu. Sokakta, sokak lambasının ışığında titreyerek duruyordu.

"İçeri gir tatlım," dedi Wyatt, kendini toparlayıp sesini sakınleştirmeye çalışarak. "Her şey yoluna girecek. Ağlama. Elden sana göz kulak olacak. Ona olanları anlat. Her şey yoluna girecek."

Allie hıçkırarak ağlamaya devam etti.

"Lütfen tatlım, şimdi içeri girmelisin," diye yalvardı Wyatt. "Yapabileceğin tek şey bu. Senin yapmanı istediğim şey bu. Lütfen."

"Seni seviyorum, baba!"

"Biliyorum, tatlım. Biliyorum. Ben de seni seviyorum ve *çok üzgünüm*."

Allie yavaşça kapının eşiğine geri çekildi, kapı kapanana kadar ışık parçası azaldı ve sokak bir kez daha karanlığa gömüldü. Üç adamın durduğu dar koridora sadece bulutlarla kaplı aydan gelen soluk mavi ışık sızıyordu.

"Kaç yaşında?" arkasında duran ses sordu.

"Onu bu işe karıştırma. Sadece çabuk ol, bana bu kadarını yapabilir misin?" Wyatt, olacıklara kendini hazırladı. Çocuğu görmek onu yıkmıştı. Şiddetle titriyordu, eldivenli elleri yumruk halindeydi, göğsü o kadar sıkışmıştı ki yutkunması ve nefes alması zordu. Boğazına değen metal kenarı hissetti ve hareket etmesini, çekilmesini bekledi.

"Bizi tutmaya geldiğinde bunun bir tuzak olduğunu biliyor muydun?" diye sordu üç kılıçlı adam.

"Ne? *Hayır!*"

"Bilsen yine de yapar mıydın?"

"Bilmiyorum... Sanırım... Evet. Paraya ihtiyacımız vardı." "Yani, sen bir baron değilsin?"

"Hayır."

"O zaman ne?"

"Ben bir gemi kaptanıydım."

"Eydin mi? Ne oldu?"

"Beni yakında öldürecek misin? Neden bu kadar soru soruyorsun?"

"Cevapladığın her soru, bir nefes daha alman demektir," arkasında arkasından gelen ses konuştu. Bu, duygusuz ve boş bir ölüm sesiydi. Bu sesi duyan Wyatt'ın midesi, sanki yüksek bir uçurumun kenarından aşağıya bakıyormuş gibi bulandı. Yüzünü görmemek, onu öldürecek bıçağı elinde tuttuğunu bilmek, bunu bir infaz gibi hissettirdi. Allie'yi düşündü, onun iyi olmasını umdu, sonra fark etti ki... Allie onu görecekti. Bu düşünce

şaşırtıcı bir netlikle aklına geldi. Her şey bittikten sonra dışarı koşacak ve onu sokakta bulacaktı. Onun kanının içinde yürüyecekti.

"Ne oldu?" diye sordu cellat tekrar, sesi diğer tüm düşünceleri anında silip süpürdü.

"Gemimi sattım."

"Neden?"

"Önemli değil."

"Kumar borcu

mu?" "Hayır."

"O zaman neden?"

"Ne fark eder ki? Zaten beni öldüreceksin. Yap şunu!"

Kendini hazırlamıştı. Hazırdı. Dişlerini sıktı, gözlerini kapattı. Yine de katil gecikti.

"Fark eder," diye fısıldadı cellat kulağına, "çünkü Allie senin kızın değil."

Bıçak Wyatt'ın boynundan çekildi.

Wyatt yavaşça, tereddütle, hançeri tutan adama döndü. Onu daha önce hiç görmemişti. Ortağından daha küçüktü, yüzünü gizleyen kapüşonlu siyah bir pelerin giymişti, yüzünün sadece bazı kısımları görünüyordu: keskin bir burun ucu, belirgin bir yanak, çene ucu.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Karanlıkta bizi gördü. Yirmi metre ötedeki gölgede dururken, boğazına dayadığım bıçağı gördü."

Wyatt hiçbir şey söylemedi. Hareket etmeye ya da konuşmaya cesaret edemedi. Ne düşüneceğini bilmiyordu. Bir şekilde, bir şeyler değişmişti. Ölümün kesinliği bir adım geri çekilmişti, ama gölgesi hâlâ oradaydı. Ne olduğunu hiç bilmiyordu ve yanlış bir adım atmaktan korkuyordu.

"Onu satın almak için gemini sattın, değil mi?" diye tahmin etti kapüşonlu adam. "Ama kimden ve neden?"

Wyatt, başlığın altındaki yüze baktı; kasvetli bir manzara, merhametten yoksun bir çöl. Ölüm oradaydı, sadece bir nefes uzaklıkta; sonsuzluğu kurtuluştan ayıran tek şey bir sözdü.

Üç kılıcı olan iri adam elini uzattı ve omzuna koydu. "Cevabına çok şey bağlı. Ama bunu zaten biliyordun, değil mi? Şu anda ne söyleyeceğine karar vermeye çalışıyorsun ve tabii ki, duymak istediğimiz şeyi tahmin etmeye çalışıyorsun. Yapma. Doğruyu söyle

. En azından böylece, yanılırsan, ölümün bir yalan yüzünden olmamış olur."

Wyatt başını salladı. Gözlerini tekrar kapattı, derin bir nefes aldı ve "Onu Ambrose adında bir adamdan satın aldım" dedi.

"Ambrose Moor mu?" diye sordu cellat.

"Evet."

Wyatt bekledi ama hiçbir şey olmadı. Gözlerini açtı. Hançer yoktu ve üç kılıçlı adam ona gülümsüyordu. "O küçük kızın fiyatını bilmiyorum ama bu, senin harcadığın en iyi paraydı."

"Beni öldürmeyecek misin?"

"Bugün değil. O işin bakiyesi için bize hala yüz on tenent borçlusun," diye soğuk bir sesle kapüşonlu adam söyledi.

"Ben... bende yok."

"Bul."

Wyatt'ın çatı katının kapısı gürültüyle açılınca sokağa ışık doldu ve Elden dışarı fırladı. Devasa çift başlı baltasını başının üstünde yüksekte tutarak kararlı bir ifadeyle onlara doğru ilerledi.

Üç kılıcı olan adam, hızla iki kılıcı çekti.

"Elden, *hayır!*" diye bağırdı Wyatt. "Beni öldürmeyecekler! Dur artık."

Elden durdu, baltasını havada tuttu, gözleri ikisi arasında gidip geldi.

"Beni bırakacaklar," diye Wyatt onu ikna etti, sonra iki adama döndü. "Değil mi?"

Kapüşonlu adam başını salladı. "Borcunu öde."

Adamlar uzaklaşırken, Elden Wyatt'ın yanına gitti ve Allie koşarak ona sarıldı. Üçü çatı katına geri döndü ve kapıdan içeri girdi. Elden etrafına son bir kez baktı, sonra kapıyı kapattı.

"O adamın büyüklüğünü gördün mü?" Hadrian, sanki dev onlara gizlice yaklaşacakmış gibi hala omzunun üzerinden bakarak Royce'a sordu. "Hiç o kadar iri birini görmemiştim. Boyu en az iki metre olmalıydı, o boyun, o omuzlar ve o balta! Onu kaldırmak için benim gibi iki kişi gerekirdi. Belki de o insan değildir, belki bir dev ya da trol. Bazıları onların var olduğuna yemin ediyor. Onları şahsen gördüğünü söyleyen birkaç kişi tanıyorum."

Royce arkadaşına baktı ve kaşlarını çatı.

"Tamam, bunu söyleyenlerin çoğu barlardaki sarhoşlar, ama bu mümkün olmadığı anlamına gelmez. Myron'a sor, o da bana hak verecektir."

İkili, Langdon Köprüsü'ne doğru kuzeye yöneldi. Burası sessizdi. Colnora'nın saygın tepe bölgesinde, insanlar geceleri tavernalarda eğlenmektense uyumaya daha meyilliydi. Burası, üst düzey soyluların saraylarından daha görkemli evlere sahip zengin işadamlarının, ticaret devlerinin eviydi.

Colnora, Wesbaden ve Aquesta ticaret yollarının kesiştiği noktada mütevazı bir dinlenme yeri olarak kurulmuştu. Başlangıçta, Hollenbeck adında bir çiftçi ve karısı, kervanlara su verip, haberler ve mallar karşılığında ahırlarında tüccarlara yer vermişlerdi. Hollenbeck kaliteye önem verirdi ve her zaman en iyisini seçerdi.

Kısa sürede çiftliği bir han haline geldi ve Hollenbeck, geçen yolculara sattığı malları depolamak için bir mağaza ve depo ekledi. İlk seçimi yapma hakkından mahrum kalan tüccarlar, çiftliğinin yanındaki arsalar satın alıp kendi dükkanlarını, tavernalarını ve yol kenarındaki hanlarını açtılar. Çiftlik bir köye, sonra da bir şehre dönüştü, ancak kervanlar yine de Hollenbeck'i tercih etmeye devam etti. Efsaneye göre bunun nedeni, olağanüstü güzelliğinin yanı sıra şarkı söyleyip mandolin çalan harika bir kadın olan karısına olan sevgileriydi. Karısının en lezzetli şeftali, yaban mersini ve elmalı turtaları pişirdiği söylenirdi. Yüzyıllar sonra, kimse orijinal Hollenbeck çiftliğinin yerini tam olarak belirleyemediğinde ve çok az kişi böyle bir çiftçinin var olduğunu hatırladığında, karısı Colnora'yı hatırlamaya devam ettiler.

Yıllar geçtikçe şehir gelişti ve Avryn'in en büyük kentsel merkezi haline geldi. Alışverişçiler, yüzlerce dükkân ve pazarda en son moda kıyafetleri, en zarif mücevherleri ve en geniş çeşitlilikteki egzotik baharatları bulabiliyorlardı. Ayrıca şehir, en iyi zanaatkarların bazılarına ev sahipliği yapıyordu ve ülkedeki en iyi ve en popüler han ve tavernalarla övünüyordu. Eğlence dünyasından isimler uzun zamandır burada toplanıyordu ve bu durum, şehrin en zengin sakini ve sanatın hamisi Cosmos DeLur'u DeLur Tiyatrosu'nu inşa etmeye teşvik etti.

Bölgeyi geçen Royce ve Hadrian, tiyatronun büyük beyaz boyalı tabelasının önünde aniden durdular. Tabelada, bir kale kulesinin dışına tırmanan iki adamın silueti resmedilmişti ve şunlar yazıyordu:

TAÇ KOMPLOSU

GENÇ BİR PRENS VE İKİ HIRSIZ NASIL BİR KRALLIĞI KURTARDI

AKŞAM GÖSTERİLERİ GÜNLÜK

Royce kaşlarını kaldırırken, Hadrian dilinin ucunu ön dişlerinin üzerinde gezdirdi. Birbirlerine baktılar, ama hiçbir şey söylemeden yollarına devam ettiler.

Tepe bölgesini terk ederek, arazi nehre doğru eğimli bir şekilde uzanan Bridge Street boyunca ilerlediler. Kraliyet armaları gibi şirket markalarıyla süslenmiş devasa binalar olan depo sıralarını geçtiler. Bazıları sadece baş harflerden oluşuyordu, genellikle kendilerini tanımayan yeni işletmelerdi. Diğerleri ise Bocant Company'nin domuz başı gibi ticari markalar taşıyordu, bu imparatorluğun kökeni domuz etiydi, ya da DeLur Enterprises'in elmas sembolü gibi.

"Bize yüz bin doları asla ödeyemeyeceğini biliyorsun, değil mi?" diye sordu Hadrian.

"Sadece kolayca kurtulduğunu düşünmesini istemedim."

"Royce Melborn'un küçük bir kızın gözyaşlarını görünce yumuşadığını düşünmesini istemedin."

"O sıradan *bir* kız değildi, ayrıca onu Ambrose Moor'dan kurtardı. Sırf bunun için bile bir hayat kazandı."

"Bu beni hep şaşırtmıştır. Ambrose nasıl hala hayatta olabilir?"

"Sanırım dikkatim dağıldı," dedi Royce, *bu konuyu konuşmayalım* tonuyla, ve Hadrian konuyu kapattı.

Şehrin üç ana köprüsünden Langdon en süslü olanıydı. Kesme taştan yapılmış köprü, birkaç metre aralıklarla kuğu şeklinde büyük lamba direkleriyle süslenmişti ve bu direkler yandığında köprüye şenlikli bir görünüm kazandırıyordu. Ancak şimdi ışıklar sönmüş, taşlar ıslak ve yağlı ve tehlikeli görünüyordu.

"En azından geçen ayı DeWitt'i boşuna aramakla geçirmedik," dedi Hadrian alaycı bir tonla köprüyü geçerken. "Ben düşünürdüm ki..."

Royce yürümeyi bıraktı ve aniden elini kaldırdı. İki adam da etraflarına baktılar ve tek kelime etmeden silahlarını çekip sırt sırta durdular. Her şey normal görünüyordu. Tek ses, altlarında akan ve çalkalanan çalkantılı suların uğultusuydu.

"Etkileyici, Duster," dedi bir adam, Royce'a hitap ederek, köprü'nün lamba direklerinden birinin arkasından çıktı. Cildi solgundu ve vücudu

o kadar zayıf ve kemikliydi ki, bol pantolonu ve gömleği içinde yüzüyor gibiydi. Sanki birinin gömmek unuttuğu bir ceset gibi görünüyordu.

Hadrian, arkalarında köprüye tırmanan üç adam daha olduğunu fark etti. Hepsi de benzer görünüştü, zayıf ve kaslıydılar, her biri koyu renkli giysiler giyiyordu. Kurtlar gibi etraflarını sardılar.

"Burada olduğumuzu nasıl anladınız?" diye sordu zayıf adam.

"Sanırım nefesinizdi, ama vücut kokusu da göz ardı edilemez," diye cevapladı Hadrian gülümseyerek, onların konumlarını, hareketlerini ve bakışlarının yönünü not ederken.

"Ağzını tut, dostum," dördünün en uzununu tehdit etti. "Bu ziyareti neye borçluyuz, Price?" diye sordu Royce.

"Komik, ben de sana aynı şeyi soracaktım," diye cevapladı zayıf adam. "Sonuçta burası bizim şehrimiz, senin değil, artık değil."

"Black Diamond?" diye sordu

Hadrian. Royce başını salladı.

"Sen de Hadrian Blackwater olmalısın," dedi Price. "Seni daha iri sanmıştım."

"Sen de Black Diamond'sın. Hep daha kalın olduğunu düşünmüştüm."

Price gülümsedi, tehditkar bir bakışla uzun süre gözlerini Royce'a dikti ve sonra dikkatini tekrar Royce'a çevirdi. "Peki, burada ne işin var, Duster?"

"Sadece geçiyordum."

"Gerçekten mi? İşin yok mu?"

"Seni ilgilendirecek bir şey yok."

"İşte, bu konuda yanılıyorsun." Price kuğu şeklindeki lamba direğinden uzaklaştı ve konuşurken yavaşça etraflarında dolaşmaya başladı. Nehirden esen rüzgar, gevşek gömleğini bayrak gibi dalgalandırıyordu. "Black Diamond, Colnora'da olan her şeyle ilgilenir, özellikle de seninle ilgili olanlarla, Duster."

Hadrian eğilip sordu, "Neden sana sürekli Duster diyor?"

"O benim lonca adımdı," diye cevapladı Royce.

"O da Kara Elmas mıydı?" diye sordu dördü arasında en genç görüneni. Yuvarlak, tombul yanakları kızarmış ve lekeliydi, ince bıyığı ve keçi sakalıyla çevrili dar bir ağız vardı.

"Ah evet, doğru ya, Etcher, Duster'ı daha önce hiç duymadın, değil mi? Etcher guild'e yeni katıldı, bizimle ne kadar oldu, altı aydır mı?"

Duster sadece bir Diamond değildi, aynı zamanda bir subaydı, kova adamdı ve guild tarihinin en kötü şöhretli üyelerinden biriydi."

"Kova adam mı?" diye sordu

Hadrian. "Suikastçı," diye

açıkladı Royce.

"O bir efsane," diye devam etti Price, taş köprüde dolaşarak su birikintilerini dikkatlice kaçınarak. "Zamanının mucize çocuğu, o kadar hızlı yükseldi ki insanları tedirgin etti."

"Komik," dedi Royce, "Ben sadece birini hatırlıyorum."

"Eh, guildin Birinci Subayı gergin olduğunda, herkes gergin olur. O zamanlar Jewel'de Hoyte adında bir adam işleri yönetiyordu. Çoğumuza karşı pisliğin tekiydi; iyi bir hırsız ve yöneticiydi, ama yine de pisliğin tekiydi. Duster, alt kademelerden çok destek görüyordu ve Hoyte, Duster'ın onun yerini alabileceğinden endişeleniyordu. Duster'a en tehlikeli işleri vermeye başladı; şüpheli bir şekilde kötü sonuçlanan işleri. Yine de Duster her zaman zarar görmeden kurtuldu ve bu da onu daha da kahraman yaptı. Lonca'da bir hain olabileceğine dair söylentiler dolaşmaya başladı. Hoyte endişelenmek yerine bunu bir fırsat olarak gördü."

Price, köprüdeki konuşmasını bir an durdurdu ve Royce'un önünde durdu. "O zamanlar guild'de üç kova adam vardı ve hepsi iyi arkadaştı. Guild'in tek kadın suikastçısı Jade, bir güzellikti ve..."

"Bu hikayenin bir sonu var mı, Price?" diye tersledi Royce.

"Sadece Etcher'a biraz bilgi veriyorum, Duster. Çocuklarıma bilgi verme fırsatını bana kıskanmazsın, değil mi?" Price gülümsedi ve rahat adımlarla yürümeye devam etti, başparmaklarını pantolonunun bol beline soktu. "Nerede kalmıştım? Evet, Jade. Orada oldu." Köprünün karşısını işaret etti. "Yanında yonca sembolü olan boş depo. Hoyte onları orada tuzağa düşürdü, birbirlerine düşman etti. O zaman da, şimdi olduğu gibi, kova adamlar iz bırakmamak için maske takıyordu." Price durakladı ve Royce'a sahte bir sempatiyle baktı. "Olay bitene kadar onun kim olduğunu bilmiyordun, değil mi Duster? Yoksa biliyordun ve yine de onu öldürdün mü?"

Royce hiçbir şey söylemedi, ama Price'a tehlikeli bir bakış attı.

"Üç kova adamın sonuncusu Cutter'dı. Cutter ve Jade sevgili oldukları için Duster'ın Jade'i öldürdüğünü öğrenince anlaşılır bir şekilde üzüldü. Arkadaşının sorumlu olması olayı kişisel hale getirdi ve Hoyte, Cutter'ın ödeşmesini memnuniyetle kabul etti."

“Ancak Cutter, Duster'ın ölmesini istemiyordu. Onun acı çekmesini istiyordu ve daha ayrıntılı, daha acı verici bir şey üzerinde ısrar etti. Bu adam stratejik bir deha, en iyi soygun planlayıcımızdı ve Duster'ın şehir muhafızları tarafından yakalanmasını ayarladı. Cutter birkaç iyilik karşılığında ve biraz para ödeyerek, Duster'ın Manzant Hapishanesine gönderilmesiyle sonuçlanan bir duruşma satın aldı. Kimsenin geri dönmediği delik. Kaçışın imkansız olduğu düşünülüyordu, ama Duster bir şekilde başardı. Hala nasıl çıktığını bilmiyoruz.” Durakladı ve Royce'a cevap verme şansı verdi.

Royce yine sessiz kaldı.

Price omuz silkti. "Duster kaçtığında Colnora'ya döndü. İlk olarak, duruşmasına başkanlık eden yargıç yatağında ölü bulundu. Sonra sahte tanıklar, üçü de aynı gece, ve son olarak avukat. Kısa süre sonra, Black Diamond üyeleri tek tek ortadan kaybolmaya başladı. En garip yerlerde ortaya çıktılar: nehirde, şehir meydanında, hatta kilisenin çan kulesinde.

"Bir düzineden fazla üyesini kaybettikten sonra, Jewel bir anlaşma yaptı. Hoyte'yi Duster'a verdi ve Duster onu kamuoyuna itiraf etmeye zorladı. Sonra Duster, Hoyte'yi öldürdü ve cesedini Hill Square Çeşmesi'ne bıraktı. Bu, tam bir sanat eseriymiş. Savaş sona erdi, ama yaralar affedilemeyecek kadar derindi. Duster ayrıldı, ancak yıllar sonra kuzeydeki Crimson Hand bölgesinde çalışmaya başladı. Ama sen üye değilsin, değil mi?"

"Artık guildlere pek ihtiyacım yok," diye soğuk bir şekilde cevapladı Royce. "Peki o kim?" diye sordu Etcher, Hadrian'ı işaret ederek. "Duster'ın

hizmetçisi mi? İkisi için de yeterince silah taşıyor."

Price, Etcher'a gülümsedi. "O Hadrian Blackwater ve ona parmakla işaret etme, kolunu kaybedebilirsin."

Etcher, Hadrian'a şüpheyle baktı. "Ne? O bir tür usta kılıç ustası mı? Öyle mi?"

Price güldü. "Kılıç, mızrak, ok, taş, eline ne geçerse." Hadrian'a döndü. "Diamond senin hakkında pek bir şey bilmiyor, ama birçok söylenti var. Bir tanesi gladyatör olduğun. Bir diğeri ise Calian ordusunda general olduğun, hikayelere inanılırsa başarılı bir general. Hatta egzotik bir doğu kraliçesinin kölesi olduğun söylentisi bile dolaşıyor."

Etcher dahil diğer Elmaslar da güldü.

"Bu anıları yad etmek ne kadar eğlenceli olsa da, Price, bizi durdurmak için bir nedenin var mı?"

"Eğlencenin ötesinde mi demek istiyorsun? Tacizin ötesinde mi? Buranın Black Diamond'ın kontrolündeki bir şehir olduğunu hatırlatmanın ötesinde mi? Sizin gibi loncaya üye olmayan hırsızların burada faaliyet gösteremeyeceğini ve senin şahsen hoş karşılanmadığını bildirmenin ötesinde mi?"

"Evet, kastettiğim buydu."

"Aslında, bir şey daha var. Sizi arayan bir kız var." Royce ve Hadrian merakla birbirlerine baktılar.

"Hadrian ve Royce adında iki hırsız hakkında sorular sorarak dolaşıyor. Şimdi, isimlerinizin alenen duyurulması eğlenceli olsa da, Black Diamond için Colnora'da bizim guildimizin üyesi olmayan hırsızları arayanların olması utanç verici. İnsanlar bu şehir hakkında yanlış bir izlenim edinebilir."

"O kim?" diye sordu Royce.

"Hiçbir fikrim yok."

"Nerede?"

"Capital Boulevard'daki Tradesmen's Arch'ın altında uyuyor, bu yüzden onun soylu bir sosyete kızı ya da zengin bir tüccarın kızı olduğunu ekarte edebiliriz. Yalnız seyahat ettiği için, seni öldürmek ya da tutuklatmak için burada olma ihtimalini de ekarte edebilirsin. Tahmin etmek gerekirse, seni iş almak istediğini düşünüyorum. Söylemeliyim ki, eğer o ikinizin çektiği türden bir müşteri ise, daha geleneksel bir iş düşünürdüm. Belki de iş bulabileceğiniz bir domuz çiftliği vardır, en azından aynı seviyede bir arkadaşlık sürdürebilirsiniz."

Price'ın sesi ve ifadesi ciddi bir tona büründü. "Onu bulun ve yarın akşama kadar onu ve kendinizi şehrimizden çıkarın. Acele etseniz iyi olur. Temizlenirse, güzel olabilir ve iyi bir fiyata satılabilir ya da en azından birine birkaç dakikalık zevk verebilir. Şimdiye kadar ona dokunulmamasının tek nedeni, her yerde sizin adınızı vermesi olduğunu sanıyorum. Buralarda Royce Melborn hâlâ bir tür öcü gibidir."

Price ayrılmak için döndü ve alaycı tonu geri geldi. "Aslında burada kalamamanız çok yazık; tiyatrodaki Medford Kralı'nı öldürmekle suçlanan iki hırsızın hikâyesini anlatan bir oyun sahneleniyor. Bu oyun, birkaç yıl önce Amrath'ın gerçek cinayetine dayanıyor." Price başını salladı. "Tamamen gerçek dışı. Tecrübeli bir hırsızın, bir adamı düellodan kurtarmak için kaleye girip kılıç çalması mümkün mü? Yazarlar!"

Price, diğer hırsızlarla birlikte Hadrian ve Royce'u köprüde bırakıp karşı kıyıdaki sokaklara doğru ilerlerken başını sallamaya devam etti.

"Eh, hoş bir deneyimdi, sence de öyle değil mi?" Hadrian, geri dönüp tepeye doğru Capital Boulevard'a doğru ilerlerken dedi. "Hoş bir grup adam. Sadece dördünü göndermelerine biraz hayal kırıklığına uğradım."

"İnan bana, çok tehlikelilerdi. Price, Diamond'ın birinci subayı ve diğer iki sessiz adam da kova adamlardı. Ayrıca, her ihtimale karşı, köprünün her iki yanında, pusu kurulan yerin altında saklanan altı kişi daha vardı. Bizimle riske girmediler. Bu seni rahatlattı mı?"

"Çok, teşekkürler." Hadrian gözlerini devirdi. "Duster, ha?"

"Bana öyle deme," dedi Royce ciddi bir tonla. "Bana asla öyle deme."

"Ne diye sesleneyim?" diye sordu Hadrian masumca.

Royce iç geçirdi, sonra ona gülümsedi. "Daha hızlı yürü; görünüşe göre bizi bekleyen bir müşteri var."

Uyandığında, kalçasında sert bir el hissetti. "Çantanda ne var, tatlım?"

Şaşkın ve kafası karışık bir halde, kız gözlerini sildi. Kendini Tradesmen's Arch'ın altındaki bir hendekte buldu. Saçları yapraklar ve dallarla kirli bir şekilde karışmıştı, elbisesi ise paramparça olmuştu. Küçük bir çantayı göğsüne sıkıca bastırdı, çantanın ipi boynuna bağlıydı. Çoğu yoldan geçen için, yol kenarına atılmış bir çöp yığını ya da sokak süpürgeleri tarafından dikkatsizce bırakılmış bir kumaş ve dal yığını gibi görünebilirdi. Yine de, çöp yığınlarına bile ilgi duyanlar vardı.

Gözleri odaklanabildiğinde ilk gördüğü şey, üzerine eğilmiş bir adamın karanlık, bitkin yüzü ve açık ağzıydı. Çığlık attı ve sürünerek uzaklaşmaya çalıştı. Bir el onu saçından yakaladı. Güçlü kollar onu yere bastırdı, bileklerini yanlarına sabitledi.

Yüzünde onun sıcak nefesini hissetti ve nefesinden alkol ve sigara kokusu geliyordu.

Adam, parmaklarından küçük çantayı kopardı ve boynundan çekti. "Hayır!"

Kız, bir elini kurtardı ve çantaya uzandı. "Ona ihtiyacım var."

"Benim de." Adam kahkaha attı ve elini itti. Çantadaki paraların ağırlığını hissedince gülümsedi ve küçük çantayı göğüs cebine soktu.

"Hayır!" diye itiraz etti.

Adam üzerine oturdu, onu yere bastırđı ve parmaklarını yüzünde, dudaklarında gezdirip boynunda durdurdu. Yavaşça boğazını kavradı ve hafifçe sıktı. Kız nefes almakta zorlanarak inledi. Adam dudaklarını onun dudaklarına sertçe bastırđı, o kadar sert ki dişlerinin eksik olduğunu anlayabildi. Sakallarının sert kirli sakalları kızın çenesini ve yanaklarını çizdi.

"Şşş," diye fısıldadı. "Daha yeni başladık. Gücünü saklaman lazım." Kendini dizlerinin üzerine kaldırdı ve pantolonunun düğmelerine uzandı.

Kız direndi, ona tırnaklarını geçirdi, tekmeledi. Adam kızın kollarını dizlerinin altına sıkıştırdı ve kızın ayakları boşlukta kaldı. Kız çığlık attı. Adam buna yüzüne sert bir tokat atarak cevap verdi. Şoktan sersemleyen kız, adam düğmelerini açmaya devam ederken boş boş bakakaldı. Acı henüz tam olarak hissedilmiyordu. Yanağında ateş gibi yanıyordu. Gözleri yaşlarla dolarken, sanki sahneyi uzaktan izliyormuş gibi adamın üstünde olduğunu gördü. Tek tek sesler kayboldu, yerine boğuk bir uğultu geldi. Çatlamış, soyulmuş dudaklarının hareket ettiğini, boğaz kaslarının, uzun sarkık tellerin hareket ettiğini gördü, ama sözleri hiç duymadı. Bir kolunu kurtardı, ama tekrar yakalandı ve tekrar görünmeyecek şekilde aşağıya itildi.

Arkasında, iki kişinin yaklaştığını görebiliyordu. İçinde bir yerlerde, bir umut ışığı parladı ve zayıf bir fısıltıyla "Yardım edin" dedi.

Öndeki adam kocaman bir kılıç çekti ve kılıcı bıçağından tutup kabzasıyla savurdu. Saldırganı olukların üzerine yığıldı.

Kılıçlı adam onun yanına diz çöktü. Kömür rengi gökyüzünün önünde sadece bir silüet, karanlıkta bir hayalet gibiydi.

"Yardımcı olabilir miyim, hanımefendi?" Adamın sesini duydu; hoş bir sesiydi.

Elini buldu ve onu ayağına kaldırdı. "Kimsin sen?"

"Adım Hadrian Blackwater."

Ona baktı. "Gerçekten mi?" diye sordu, adamın ellerini bırakmayı reddederek. Farkına varmadan ağlamaya başladı.

"Ona ne yaptın?" diye sordu diğer adam, arkalarından yaklaşarak. "Ben... bilmiyorum."

"Elini çok mu sıkıyorsun? Bırak onu." "Ben onu tutmuyorum. O beni tutuyor."

"Özür dilerim. Özür dilerim." Sesi titriyordu. "Seni bulabileceğimi hiç düşünmemiştim."

"Oh, tamam. Ama buldun." Ona gülümsedi. "Ve buradaki arkadaşım Royce Melborn."

Kadın nefesini tuttu ve daha küçük olan adamın boynuna sarıldı, ona sıkıca sarıldı ve daha da fazla ağladı. Hadrian onu ayırırken Royce garip ve sert bir şekilde duruyordu.

"Bizi gördüğüne sevindiğin izlenimini edindim; bu iyi," dedi Hadrian. "Şimdi, sen kimsin?"

"Ben Dahlgren Köyü'nden Thrace Wood." Gülümsüyordu. Kendini tutamıyordu. "Sizi çok uzun zamandır arıyordum."

Sendeledi.

"İyi misin?" "Biraz başım dönüyor."

"En son ne zaman bir şey yedin?"

Thrace düşünmeye başladı, hatırlamaya çalışırken gözleri bir oraya bir buraya kayıyordu.

"Boş ver." Hadrian Royce'a döndü. "Burası bir zamanlar senin şehri. Gecenin bir yarısı genç bir kadına yardım edebileceğimiz bir yer biliyor musun?"

"Medford'da olmamamız ne yazık. Gwen bu tür işler için harikadır."

"Burada genelev yok mu? Ne de olsa dünyanın ticaret başkentindeyiz. Sakın bana *orada* satılmadığını söyleme."

"Evet, South Street'te güzel bir tane var."

"Tamam, Thrace mi? Bizimle gel, seni temizleyip biraz yemek yedirmeye çalışalım."

"Bekle." Bilinçsiz adamın yanına diz çöktü ve cebinden çantasını çıkardı.

"Ölmüş mü?" diye sordu.

"Sanmıyorum. O kadar sert vurmadım."

Ayağa kalkarken başı döndü ve görüşünün kenarlarından karanlık süzölmeye başladı. Bir an sarhoş gibi sendeledi, sallanmaya başladı ve sonunda yere yığıldı. Kısa bir süre uyandı ve kolların onu nazikçe kaldırdığını hissetti. Sönük bir uğultu arasında bir kıkırdama sesi duydu.

"Ne komik?" diye birinin dediğini duydu.

"Sanırım bu, birinin genelev ziyaretine kendi kadını getirdiği ilk sefer."

BÖLÜM 2

THRACE

"Yeni bir bakır para kadar parlak," dedi Clarisse, üçü kapı aralığından salonda bekleyen Thrace'e bakarken. Clarisse, pembe yanaklı, kısa ve tombul parmakları olan, eteğinin kıvrımlarıyla oynamaya alışkın, iri ve tombul bir kadındı. O ve Bawdy Bottom Genelevindeki diğer kadınlar, kızla harikalar yaratmışlardı. Thrace yeni bir elbise giymişti. Ucuz ve basitti — beyaz bir önlük üzerine kahverengi keten bir etek ve kolalı kahverengi bir korse — ama yine de giydiği paçavradan kesinlikle daha çekiciydi. Önceki gece tanıştıkları serseriye hiç benzemiyordu. Kadınlar ona yatacak bir yatak vermenin yanı sıra, onu yıkamış, taramış ve beslemişlerdi. Dudakları ve gözleri bile boyanmıştı ve sonuçlar şaşırtıcıydı. O, çarpıcı mavi gözleri ve altın sarısı saçları olan genç bir güzellikti.

"Zavallı kız, onu bıraktığınızda berbat bir durumdaydı. Onu nerede buldunuz?" diye sordu Clarisse.

"Esnaf Kemerî'nin altında," diye cevapladı Hadrian.

"Zavallı şey." İri kadın üzüntüyle başını salladı. "Eğer kalacak bir yere ihtiyacı varsa, onu listemize ekleyebiliriz. Uyuyacak bir yatak, günde üç öğün yemek ve onun güzelliğiyle iyi bir hayat sürebilir."

"İçimden bir ses onun fahişe olmadığını söylüyor," dedi Hadrian.

"Hiçbirimiz değiliz tatlım. Tabii, kendinizi Esnaf Kemerî'nin altında uyurken bulmadığınız sürece. Onu kahvaltıda görmeliydin. Aç bir köpek gibi yedi. Tabii, yemeklerin ücretsiz olduğunu, ticaret odasının şehri ziyaret edenlere hoş geldin hediyesi olarak verdiğini ikna edene kadar hiçbir şeye dokunmadı. Bu fikir Maggie'nin aklına geldi. O çok komik biridir. Bu arada, oda, elbise, yemek ve genel temizlik için fatura 65 gümüş. Makyajı bedavaya yaptık, çünkü Delia daha önce hiç makyaj yapmadığını söylediği için nasıl görüneceğini merak ediyordu."

Royce ona bir altın onluk uzattı.

"Peki, peki, siz ikiniz gerçekten daha sık uğramalısınız, ve bir dahaki sefere kız olmadan, tamam mı?" Göz kırptı. "Cidden, bu hikayenin gerçeği ne?"

"İşte sorun da bu, bilmiyoruz," diye cevapladı Hadrian. "Ama bence öğrenmenin zamanı geldi," diye ekledi Royce.

Evimizdeki Medford House kadar güzel olmayan Bawdy Bottom Brothel, gösterişli kırmızı perdeler, çürük mobilyalar, pembe abajurlar ve düzinelerce yastıkla dekore edilmişti. Yıpranmış halılardan duvarların üstünü süsleyen kumaş kenarlara kadar her şeyin püsküllü ve saçaklıydı. Eski, yıpranmış ve eskimişti ama en azından temizdi.

Salon, ana salonun hemen yanında, sokağa bakan iki cumbalı penceresi olan küçük oval bir odaydı. İki adet ikili koltuk, seramik figürlerle dolu birkaç masa ve küçük bir şömine vardı. İkili koltuklardan birinde oturan Thrace, açık bir alanda tavşan gibi gözlerini sağa sola çevirerek bekliyordu. İki adam içeri girer girmez koltuğundan atladı, diz çöktü ve başını eğdi.

"Hey! Dikkat et, o yeni bir elbise," dedi Hadrian gülümseyerek.

"Oh!" Kız kızardı, ayağa fırladı, reverans yaptı ve bir kez daha başını eğdi.

"Ne yapıyor o?" Royce, Hadrian'a fısıldadı. "Emin değilim," diye fısıldadı Hadrian.

"Sizlere uygun saygıyı göstermeye çalışıyorum, Lordlarım," diye başını eğik tutarak ikisine de fısıldadı. "Çok iyi yapamıyorsam özür dilerim."

Royce gözlerini devirdi ve Hadrian gülmeye başladı. "Neden fısıldıyorsun?" diye sordu Hadrian.

"Çünkü siz ikiniz de fısıldıyordunuz."

Hadrian tekrar güldü. "Üzgünüm, Thrace... Ah, adın Thrace, değil mi?"

"Evet, lordum, Dahlgren Köyü'nden Thrace Annabell Wood." Yine garip bir şekilde reverans yaptı.

"Tamam, peki... Thrace." Hadrian ciddi bir ifadeyle devam etmekte zorlandı. "Royce ve ben lord değiliz, bu yüzden selam vermenize veya reverans yapmanıza gerek yok."

Kız başını kaldırdı.

"Hayatımı kurtardınız," dedi o kadar ciddi bir ses tonuyla ki Hadrian gülmeyi bıraktı. "Dün gecedен pek bir şey hatırlamıyorum, ama bunu hatırlıyorum. Ve bunun için size minnettarım."

"Bir açıklama yeter," dedi Royce, pencerelere doğru ilerleyerek. Perdeleri kapatmaya başladı. "Maribor aşkına, dik dur, yoksa bir süpürgeci seni görür, bizim asil olduğumuzu düşünür ve bizi işaretler. Zaten burada çok hassas bir durumdayız. Daha da kötüleştirmeyelim."

Kız dik durdu ve Hadrian ona bakmaktan kendini alamadı. Artık dallar ve yapraklar temizlenmiş uzun sarı saçları omuzlarında dalgalar halinde parılıyordu. Genç bir güzelliğin vücut bulmuş haliydi ve Hadrian onun on yedi yaşından büyük olamayacağını tahmin etti.

"Peki, bizi neden arıyordun?" diye sordu Royce, son perdeyi kapatarak.

"Babamı kurtarmanız için sizi tutmak için," dedi kız, boynundaki keseyi çözüp gülümseyerek onu havaya kaldırdı. "Alın. Yirmi beş gümüş tenentim var. Dunmore tacı damgalı saf gümüş."

Royce ve Hadrian birbirlerine baktılar.

"Bu yeterli değil mi?" diye sordu kız, dudakları titremeye başladı.

"Bu parayı biriktirmek ne kadar zamanını aldı?" diye sordu Hadrian.

"Hayatım boyunca. Bana verilen ya da kazandığım her kuruşu biriktirdim. Bu benim çeyizimdi."

"Çeyiz mi?"

Kafasını eğip ayaklarına baktı. "Babam fakir bir çiftçi. O asla... Ben kendim biriktirmeye karar verdim. Yeterli değil, değil mi? Farkında değildim. Çok küçük bir köyden geliyorum. Bunun çok para olduğunu sanıyordum; herkes öyle diyordu, ama..." Yıpranmış koltuk ve solmuş perdelere baktı. "Bizim böyle saraylarımız yok."

"Şey, biz gerçekten..." Royce her zamanki duyarsız ses tonuyla konuşmaya başladı. "Royce'un söylemek istediği şey," Hadrian sözünü kesti, "bizim henüz bilmediğimiz bir şey. bilmiyoruz. Ne yapmamızı istediğine bağlı."

Thrace umut dolu gözlerle başını kaldırdı.

Royce ona sadece sert bir bakış attı.

"Evet, öyle, değil mi?" Hadrian omuz silkti. "Şimdi, Thrace, babanı kurtarmamızı istediğini söylüyorsun. Kaçırıldı mı yoksa başka bir şey mi oldu?"

"Hayır, öyle bir şey yok. Bildiğim kadarıyla o iyi. Ama ben seni aramak için uzun süre uzaktaydım. O yüzden emin değilim."

"Anlamıyorum. Bizi ne için istiyorsun?" "Bir kilidi açmanızı istiyorum."

"Kilit mi? Neyin

kilidini?" "Bir

kulenin."

"Bir kuleye girip içeri girmemizi mi istiyorsun?"

"Hayır. Yani... evet, ama öyle değil... bu yasadışı değil. Kule boş, yıllardır terk edilmiş durumda. En azından ben öyle düşünüyorum."

"Yani bizden boş bir kulenin kapısını açmamızı mı istiyorsun?"

"Evet!" dedi, saçları sallanacak kadar şiddetle başını sallayarak. "Çok zor görünmüyor." Hadrian, Royce'a baktı.

"Bu kule nerede?" diye sordu Royce.

"Nidwalden Nehri'nin batı yakasındaki köyümün yakınlarında. Dahlgren çok küçük bir yer ve kısa bir süre önce kuruldu. Dunmore'daki Westbank adlı yeni eyalette bulunuyor."

"Orayı duydum. Elf akıncıları tarafından saldırıya uğradığı söyleniyor."

"Oh, elfler değil. Elfler bize hiç sorun çıkarmadı." "Biliyordum," dedi Royce kimseye özel olarak.

"En azından ben öyle düşünmüyorum," diye devam etti Thrace. "Biz bunun bir tür canavar olduğunu düşünüyoruz. Kimse onu görmedi. Deacon Tomas bunun Uberlin'in bir iblisi, bir kölesi olduğunu söylüyor."

"Peki ya baban?" diye sordu Hadrian. "O bu olayla ne alakası var?"

"Canavarı öldürmeye çalışacak, ama..." Tereddüt etti ve bir kez daha ayaklarına baktı.

"Ama sen onun babamı öldüreceğini mi düşünüyorsun?"

"On beş kişiyi ve seksenin üzerinde hayvanı öldürdü."

Çilli yüzlü, kızıl saçlı bir kadın, bu olay için tıraş olmuş gibi görünen, yüzü çiziklerle dolu, kısa boylu, göbekli bir adamı sürükleyerek salona girdi. Kadın gülererek, iki eliyle adamı sürüklerken geriye doğru yürüyordu. Adam onları görünce aniden durdu. Elleri kadının ellerinden kaydı ve kadın boş bir sesle ahşap zemine düştü. Adam kadından onlara, onlardan kadına bakarak olduğu yerde donakaldı. Kadın omzunun üzerinden bakıp güldü.

"Oops," diyebildi sadece. "Burası dolu olduğunu bilmiyordum. Bize yardım et, Rubis."

Adam kadına ayağa kalkmasına yardım etti. Kadın durup Thrace'e uzun uzun baktı, sonra onlara göz kırptı. "İyi iş çıkarıyoruz, değil mi?"

"O Maggie'ydi," dedi Thrace, kadın adamını tekrar dışarı çıkardıktan sonra.

Hadrian kanepeye doğru yürüdü ve Thrace'e oturması için işaret etti. Thrace dikkatlice ve dik oturdu, sırtının kanepenin arkasına değmemesine dikkat etti

ve eteğini dikkatlice düzeltti.

Royce ayakta kaldı. "Westbank'ın bir lordu var mı? Neden bu konuda bir şey yapmıyor?"

"Bizim iyi bir markgrafi vardı," dedi. "Üç iyi şövalyeye sahip cesur bir adamdı."

"Vardı mı?"

"Bir akşam, o ve şövalyeleri canavarla savaşmak için yola çıktılar. Daha sonra, sadece zırh parçaları bulundu."

"Neden buradan ayrılmıyorsun?" diye sordu Royce.

Thrace başını eğdi ve omuzları biraz çöktü. "Buraya gelmeden iki gece önce, canavar benim ve babam dışında ailemdeki herkesi öldürdü. Evde değildik. Babam tarlada geç saatlere kadar çalışmıştı ve ben onu aramaya gitmiştim. Ben... ben yanlışlıkla kapıyı açık bırakmışım. Işık onu çekiyor. Doğruca bizim eve gitti. Kardeşim Thad, karısı ve oğulları öldürüldü.

Thad... O, babamın hayatının neşesiydi. Dahlgren'e taşınmamızın sebebi oydu... Böylece kasabanın ilk fiçı ustası olabilecekti." Gözleri yaşlarla doldu. "Şimdi hepsi öldü ve babamın elinde sadece kederi ve ona bunu yaşatan canavar kaldı. O canavarı öldürür ya da bu ay bitmeden kendisi ölür. Keşke kapıyı kapatsaydım... Keşke mandalı kontrol etseydim..."

Elleriyle yüzünü kapattı ve ince vücudu titredi. Royce, Hadrian'a sert bir bakış attı, başını hafifçe salladı ve "hayır" dedi.

Hadrian kaşlarını çatı, elini kadının omzuna koydu ve saçlarını gözlerinden çekip aldı. "Güzel makyajını mahvedeceksin," dedi.

"Özür dilerim. Size bu kadar rahatsızlık vermek istemiyorum. Bunlar sizin sorunlarınız değil. Sadece babam bana kalan tek şey ve onu da kaybetme düşüncesine dayanamıyorum. Onu ikna edemiyorum. Gitmesini istedim ama dinlemiyor."

"Sorununuzu anlıyorum, ama neden biz?" diye sordu Royce soğuk bir sesle. "Ve sınır bölgesinden gelen bir çiftçinin kızı bizim isimlerimizi ve Colnora'da bizi nasıl bulacağını nereden biliyor?"

"Sakat bir adam söyledi. Beni buraya o gönderdi. Kulenin kapısını açabileceğinizi söyledi."

"Sakat mı?"

"Evet. Bay Haddon bana canavarın yapamayacağını söyledi..." "Bay Haddon mu?"

Royce sözünü kesti.

"Uh-huh."

"Bu Bay Haddon... elleri yok, değil mi?" "Evet, o."

Royce ve Hadrian birbirlerine baktılar. "Tam olarak ne dedi?"

"Canavarın insan yapımı silahlarla zarar verilemeyeceğini, ancak Avempartha'da onu öldürebilecek bir kılıç olduğunu söyledi."

"Yani, elleri olmayan bir adam sana Colnora'da bizi bulup, *Avempartha* adlı kuleden baban için bir kılıç almamız için bizi tutmamızı mı söyledi?" diye sordu Royce.

Kız başını salladı.

Hadrian ortağına baktı. "Sakın bana... bu bir cüce kulesi olduğunu söyleme?" "Hayır..." Royce cevapladı, "bu bir elf kulesi." Düşünceli bir ifadeyle

bir ifadeyle arkasını döndü.

Hadrian dikkatini kıza geri verdi. Kendini çok kötü hissediyordu. Kızın köyünün çok uzak olması yeterince kötüydü, ama şimdi de bir elf kulesiyle karşı karşıyaydılar. Kız onlara yüz altın teklif etse bile, Royce'u bu işi kabul etmeye ikna edemezdi. Kız çok çaresizdi, yardıma çok ihtiyacı vardı. Söyleyeceği sözleri düşünürken midesi düğümlendi.

"Şey," Hadrian isteksizce başladı, "Nidwalden Nehri'ne ulaşmak için engebeli arazide birkaç gün yol gitmemiz gerekiyor. Altı, yedi günlük bir yolculuk için erzak ihtiyacımız olacak. Gidiş dönüş iki hafta sürer. Atlar için yiyecek ve yem gerekir. Bir de kuleye harcadığımız zamanı eklemelisin. O zaman başka işler yapabileceğimiz zamanı kaybediyoruz, yani bu da para kaybı demek. Bir de tehlike var. Her türlü risk fiyatımızı artırabilir ve silahlarla zarar verilemeyen, toplu katliam yapan hayalet-iblis-canavar da risk olarak sınıflandırılmalıdır."

Hadrian gözlerine baktı ve başını salladı. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ve çok üzgünüm, ama kabul edemeyiz..."

Royce aniden arkasını dönerek araya girdi. "Senin paran. Bu iş için tam yirmi beş gümüş almak çok fazla. On gümüş gerçekten fazlasıyla yeterli gibi görünüyor."

Hadrian kaşlarını kaldırdı ve ortağına baktı ama hiçbir şey söylemedi.

"Her birimize on gümüş mü?" diye sordu.

"Ah, hayır," diye cevapladı Hadrian, gözlerini Royce'dan ayırmadan. "Bu toplamda olur. Değil mi? Her birimize beş mi?"

Royce omuz silkti. "Asıl kilit açma işini ben yapacağım, bu yüzden altı almalıyım diye düşünüyorum, ama bunu aramızda halledebiliriz. Onun endişelenmesi gereken bir şey değil."

"Gerçekten mi?" diye sordu Thrace, mutluluktan patlayacakmış gibi görünüyordu.

"Tabii," diye cevapladı Royce. "Sonuçta... biz hırsız değiliz."

"Bu işi neden aldığımızı açıklamak ister misin?" Hadrian, dışarı çıkarken gözlerini koruyarak sordu. Gökyüzü masmavi, sabah güneşi önceki geceden kalan su birikintilerini kurutmaya başlamıştı bile. Etraflarında insanlar pazara koşuşturuyordu. Bahar sebzeleriyle dolu arabalar ve branda örtülü fiçılar, samanla dolu üç vagonun arkasında sıkışmış durumdaydı. Önlerindeki kalabalıktan, her iki kolunun altında sıkıca tuttuğu çırpınan tavuklarla şişman bir adam ileriye doğru koştu. Su birikintilerinin etrafında dans edercesine dans etti, insanları ve arabaları atlatarak, geçerken mırıldanarak "Affedersiniz" dedi.

Hadrian, tavuklu adamı başarıyla atlattıktan sonra, "Bize zaten bir altın kiracıya mal olan bir iş için on gümüş ödüyor," diye devam etti. "İşimiz bitene kadar bize birkaç tane daha mal olacak."

"Bunu para için yapmıyoruz," dedi Royce kalabalığın arasından geçerek.

"Tabii ki, ama neden yapıyoruz? Yani, evet, kız çok tatlı falan ama onu satmayı planlamıyorsan, bunun mantığını anlamıyorum."

Royce omzunun üzerinden bakarak şeytani bir gülümseme gösterdi. "Onu satmayı hiç düşünmedim. Bu, masrafları önemli ölçüde karşılayabilirdi."

"Bu konuyu açtığımı unut. Bana sadece bunu neden yaptığımızı söyle."

Royce onları kalabalığın içinden Ognoton'un Antika Dükkanı'na doğru yönlendirdi. Dükkanın vitrininde nargile, porselen hayvan figürleri ve pirinç mandallı mücevher kutuları sergileniyordu. Yan taraftan, sert şekerlemelerin ücretsiz tadımının yapıldığı bir şekerçi dükkanı ile antika dükkanı arasındaki dar tuğla duvarlı alana sığındılar.

"Esrahaddon'un ne yaptığını merak etmediğini söyleme," diye fısıldadı Royce. "O büyücü dokuz yüz yıl hapis yattı, sonra onu kurtardığımız gün ortadan kayboldu ve şimdiye kadar ondan tek bir haber bile almadık. Kilise bunu biliyor olmalı, ama İmparatorlukçular arama ekipleri kurmadı ya da ilanlar asmadı. Bence

yaşayan en tehlikeli adam kaçak olsaydı, biraz daha fazla kargaşa olurdu.

"İki yıl sonra küçük bir köyde ortaya çıkıyor ve bizi ziyarete davet ediyor. Üstelik buluşma yeri olarak elf sınırını ve Avempartha'yı seçiyor. Ne istediğini öğrenmek istemiyor musun?"

"Avempartha nedir?"

"Tek bildiğim, çok eski olduğu. Gerçekten çok eski. Bir tür antik elf kalesi. Bu da şu soruyu akla getiriyor: İçine bir göz atmak istemez misin? Esrahaddon onu açmanın değerli olduğunu düşünüyorsa, sanırım haklıdır."

"Yani eski elf hazinesinin peşine mi düşeceğiz?"

"Hiçbir fikrim yok, ama eminim içinde değerli bir şeyler vardır. Ama bunun için erzak lazım ve Price köpekleri salmadan önce kasabadan çıkmamız gerekiyor."

"Kızı satmayacağına söz verirsen tabii." "Söz veririm, eğer uslu durursa."

Hadrian, Thrace'in yine eğildiğini hissetti, bu sefer sarı sazdan çatısı ve turuncu kiremit bacası olan, sıva ve taştan yapılmış iki katlı bir kır evine bakıyordu. Ev, leylak ve sarmaşıklarla kaplı bel hizasında bir duvarla çevriliydi.

"Çok güzel," diye fısıldadı.

Öğleden sonraydı ve Colnora'dan sadece birkaç mil uzaktaydılar, Alburn yolu boyunca doğuya doğru ilerliyorlardı. Kırsal yol, şehri çevreleyen tepe bölgesini oluşturan küçük köylerin içinden kıvrılarak geçiyordu. Bu küçük köylerde, fakir çiftçiler tarlalarında çalışırken, zenginler ise yazlık evlerinde üç ay boyunca kendilerini taşra beyi gibi davranıyorlardı. Royce, trafik sıkışıklığına göre yanlarında ya da önde at sürüyordu. Hava güzel olmasına rağmen başlığı takılıydı. Thrace, Hadrian'ın arkasında kahverengi kısrağıyla gidiyordu, bacakları bir tarafa sarkmış, atın adımlarının ritmine göre sallanıyordu.

"Burası farklı bir dünya," dedi. "Gerçekten bir cennet. Herkes zengin. Herkes bir kral."

"Colnora fena değil, ama o kadar da abartmazdım."

"O zaman tüm bu büyük evleri nasıl açıklayacaksın? At arabalarının tekerleklerinde metal jantlar var. Sebze tezgahları soğan ve bezelye ile dolup taşıyor. Dahlgren'de ise sadece patikalar var ve yağmur yağdıktan sonra

yağmurdan sonra berbat bir hal alıyorlar, ama burada çok geniş yollar var ve hatta direklerde isimleri bile yazıyor. Ve orada bir çiftçi çalışırken eldiven giyyordu, ellerinde eldivenler vardı. Dahlgren'de kilise diyakozu bile şık eldivenlere sahip değil ve olsa bile kesinlikle onlarla çalışmazdı. Hepiniz çok zenginsiniz."

"Bazıları öyle." "Sizin gibi." Hadrian güldü.

"Ama güzel kıyafetleriniz ve güzel atlarınız var." "O aslında pek at sayılmaz."

"Dahlgren'de lord ve şövalyeleri dışında kimse at sahibi değil, ama sizinkiler çok güzel. Özellikle gözlerini seviyorum, kirpikleri çok uzun. Adı ne?"

"Ona Millie diyorum, eskiden tanıdığım, beni dinlememe alışkanlığı olan bir kadının adını verdim."

"Millie güzel bir isim. Beğendim. Royce'un atına ne dersin?"

Hadrian kaşlarını çatıp ona baktı. "Bilmiyorum. Royce, ona bir isim verdin mi?"

"Ne için?"

Hadrian, dehşete kapılmış bir ifadeyle ona bakan Thrace'e baktı.

"Peki ya..." Durdu, yol kenarını tararken yerinden kıpırdanıp döndü.

"Lilac ya da Daisy? Hayır, dur, Chrysanthemum nasıl?"

"*Chrysanthemum mu?*" Hadrian tekrarladi. Royce'un Chrysanthemum, hatta Lilac veya Daisy adında bir ata binmesi ne kadar komik olsa da, çiçek isimlerinin Royce'un kısa, kirli gri kısırağına hiç uymadığını belirtmek zorundaydı. "Shorty veya Sooty nasıl?"

"Hayır!" Thrace onu azarladı. "Zavallı hayvan kendini çok kötü hissedecek."

Hadrian güldü. Royce konuşmayı görmezden geldi. Dilini şaklattı, atının yanlarına tekme attı ve yaklaşan bir arabadan kaçınmak için ileriye doğru koştu, ancak yol açıldıktan sonra da orada kaldı.

"Lady nasıl?" diye sordu Thrace.

"Biraz kibirli gibi, sence de öyle değil mi? O tam olarak gösterişli bir gösteri atı değil."

"O zaman kendini daha iyi hissedecektir. Ona güven verecektir."

Hanımeli ve ahududu çalılarının pürüzsüz granit kıyıların tepesini parlak bahar yeşiliyle süslediği bir dereye yaklaşıyorlardı. Kenarında bir değirmen duruyordu, büyük çarkı gıcırdıyor ve damlıyordu.

Koyu renkli gözler gibi iki küçük kare pencere, dik çatılı ahşap çatının altındaki taş dış cephede bir yüz oluştuyordu. Düşük bir duvar değirmeni yoldan ayırıyordu ve üzerinde beyaz ve gri bir kedi yatıyordu. Yeşil gözleri tembelce açıldı ve onlara göz kırptı. Yaklaştıklarında, kedi yeterince yaklaştıklarına karar verdi ve duvardan atlayarak yolu geçip çalılıklara koştu.

Royce'un atı arka ayakları üzerinde yükseldi ve kişnedi, toprakta dans edercesine zıpladı. At geriye doğru kayarken, Royce küfretti ve dizginleri sıkı, atın başını aşağı çekerek onu tamamen dönmeye zorladı.

"Saçma!" Royce, atı kontrol altına aldıktan sonra şikayet etti. "Beş kiloluk bir kediden korkan bin kiloluk bir hayvan; sanki fareymiş gibi."

"Fare! Bu mükemmel," diye bağırdı Thrace, Millie'nin kulakları geriye doğru kıvrıldı.

"Beğendim," dedi Hadrian.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Royce, başını sallayarak tekrar koşmaya başladı.

Doğuya doğru ilerledikçe, kırsal mülkler çiftliklere, gül çalıları çitlere dönüştü ve tarlaları ayıran çitler yerini sadece ağaç sıralarına bıraktı. Yine de Thrace, kapalı köprülerin hayal edilemeyecek lüksü ve ara sıra hâlâ gürültüyle geçen süslü arabalar gibi ilginç şeyleri işaret etti.

Yol yükseldi ve kısa süre sonra gölge kayboldu, arazi altın başak, süt otu ve yabancı salıfanlarla kaplı geniş nadas alanlarına dönüştü. Sıcakta sinekler peşlerini bırakmadı ve ağustos böceklerinin vızıltısı kulakları tırmalıyordu. Thrace sonunda sessizleşti ve başını Hadrian'ın sırtına yasladı. Hadrian, Thrace'in uykuya dalıp düşmesinden endişelendi, ama Thrace ara sıra uyanıp etrafına bakınıyor ya da sinekleri kovalıyordu.

Amber Heights'ın tepesine ulaşana kadar gittikçe yükselmeye devam ettiler. Bu belirgin yayla, kısa çimenler ve çıplak kayalıklarla kaplı bir alan olarak göze çarpıyordu. Warric'in doğu ucunda uzanan uzun bir sırtın parçası olan bu yayla, Warric krallığı ile Alburn krallığı arasındaki sınır görevi görüyordu. Alburn, Warric ve Melengar'dan sonra Avryn'deki en güçlü ve en zengin üçüncü krallıktı. Topraklarının çoğu yoğun ormanlarla kaplıydı ve kıyıları sık sık Ba Ran Ghazel'in saldırılarına maruz kalıyordu. Ba Ran Ghazel, yıldırım hızıyla saldırılar düzenleyerek talihsiz insanları kaçırıyor ve taşıyamadıklarını yakıyordu. Hükümdarı Kral Armand, eski kralın beklenmedik ölümünden sonra

Eski kralın beklenmedik ölümünden sonra. Kral Reinhold bir kraliyetçi iken, Hadrian yeni kralın açık bir destekçi olmasa da imparatorluk yanlısı olduğu izlenimine kapılmıştı. Bu durum, müttefiklerinin sayısı her geçen gün azalan Melengar için talihsiz bir durumdu.

Amber Heights, ayakta duran taşları, benzersiz akıcı şekillere oyulmuş devasa mavi-gri kayaları nedeniyle yerel sakinler için bile bir merak konusuydu. Yuvarlak kıvrımlarıyla neredeyse organik görünüyorlardı, sanki bir dizi kıvrılan yılan tepenin içine girip çıkıyormuş gibi. Hadrian, bu taşların orijinal olarak ne amaçla kullanıldığını hiç bilmiyordu. Kimsenin bildiğini de sanmıyordu. Taşların etrafına kamp ateşi kalıntıları dağılmıştı ve üzerine gerçek aşk mesajları ya da ara sıra sloganlar kazınmıştı: "Maribor Tanrıdır!", "Milliyetçiler Çılgındır", "Varis Öldü" ve hatta "Gri Fare Tavernası - bundan sonra her şey yokuş aşağı". Tepeye ulaştıklarında, Colnora şehri arkalarında uzanırken, kuzeydoğuda Alburn ve Dunmore krallıklarının birbirine karıştığı, uçsuz bucaksız, yoğun ve el değmemiş ormanlık alan görünüyor. Hadrian'a orman, kesintisiz bir yeşil okyanus gibi görünüyor — kilometrelerce uzanan engebeli vahşi doğa, diğer tarafında ise Dahlgren adında küçük bir köy vardı.

Tepenin üzerindeki rüzgâr, sinekleri uzaklaştıracak kadar serin ve kuvvetli olduğu için, öğle yemeği için mola vermek için mükemmel bir yerdi. Tuzlu domuz eti, sert koyu renkli ekmek, soğan ve turşu yediler. Hadrian'ın kasabada yemekten nefret edeceği türden bir yemektir, ama iştahının daha fazla ve seçeneklerinin daha az olduğu yolda bir şekilde harika geliyordu. Thrace'in çimlere oturup turşuyu ısırırken yeni elbisesini lekelememeye dikkat ettiğini izledi. Thrace uzaklara bakarak, derin nefesler alarak havayı içine çekiyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Thrace ona biraz utangaç bir gülümsemeyle baktı ve Hadrian onda bir hüznü sezdi. "Buranın ne kadar harika olduğunu düşünüyordum. Geçtiğimiz çiftliklerden birinde yaşamak ne kadar güzel olurdu. Büyük bir şeye ihtiyacımız olmazdı, bir eve bile gerek kalmazdı. Babam tek başına bir ev yapabilir ve her türlü toprağı işleyebilir. Aklına koyduğu hiçbir şeyi yapamayacağı yoktur ve bir kez aklına koydu mu, fikrini değiştiremez."

"Harika birine benziyor."

"Oh, öyle. Çok güçlü, çok kararlıdır."

"Senin gibi tek başına ülke çapında bir yolculuğa çıkmaya izin vermesine şaşırdım."

Thrace gülümsedi.

"Bütün yolu yürüyerek gitmedin, değil mi?"

"Hayır, Dahlgren'de duran bir seyyar satıcı ve karısı beni arabalarına aldı. İkinci geceyi orada geçirmeyi reddettiler ve beni arabalarının arkasına bindirdiler."

"Daha önce çok seyahat ettin mi?"

"Hayır. Dunmore'un başkenti Glamrendor'da doğdum. Ailem orada Lord Hazretleri için bir çiftlikte çalışıyordu. Ben dokuz yaşındayken Dahlgren'e taşındık, bu yüzden şimdiye kadar Dunmore'dan hiç çıkmadım. Glamrendor'u pek hatırladığımı bile söyleyemem. Ama kirli olduğunu hatırlıyorum. Bütün binalar tahtadan yapılmıştı ve yollar çok çamurluydu, en azından benim hatırladığım kadarıyla öyle."

"Hâlâ öyle," dedi Royce.

"Öylece gitmeye cesaretin olduğunu inanamıyorum," dedi Hadrian, başını sallayarak. "Dahlgren'den ayrılp birkaç gün sonra kendini dünyanın en büyük şehrinde bulmak şok edici olmalı."

"Oh, öyleydi," diye cevapladı, küçük parmağıyla ağzına kaçan birkaç saç telini çekerek. "Seni bulmanın ne kadar zor olacağını fark ettiğimde kendimi aptal gibi hissettim. Evde olduğu gibi, herhangi birine yaklaşıp senin kim olduğunu bileceklerini umuyordum. Colnora'da beklediğimden çok daha fazla insan var. Dürüst olmak gerekirse, her şey çok daha fazla. Aradım, aradım ve seni asla bulamayacağımı düşündüm."

"Baban endişelenecektir." "Hayır, endişelenmez," dedi.

"Ama eğer..."

"Bunlar ne?" diye sordu, turşuyla dikili taşları işaret ederek. "Bu mavi taşlar. Çok garip."

"Kimse bilmiyor," diye cevapladı Royce.

"Elfler mi yaptı bunları?" diye sordu.

Royce başını eğdi ve ona baktı. "Bunu nereden biliyorsun?" "Köyümün yakınındaki kuleye benziyorlar, senin açmanı istediğim kuleye.

Aynı tür taşlar... en azından ben öyle düşünüyorum. Kule de mavimsi görünüyor, ama bu mesafe yüzünden olabilir... uzaklarda nesnelerin maviye döndüğünü hiç fark ettin mi? Sanırım gerçekten yaklaşabilseydik, sıradan bir gri olduğunu görebilirdik, anlarsın ya?"

"Neden yaklaşamıyorsun?" diye sordu Hadrian.

"Çünkü nehrin ortasında." "Yüzemiyor musun?"

"Gerçekten çok iyi bir yüzücü olmanız gerekir. Kule, bir şelalenin üzerine uzanan bir kayanın üzerine inşa edilmiştir. Çok güzel bir şelale, gerçekten çok yüksek, biliyor musunuz? Çok fazla su akıyor. Güneşli günlerde, sisin içinde gökkuşağı görebilirsiniz. Tabii ki, çok tehlikelidir. En az beş kişi öldü — sadece ikisi kesin, diğer üçü sadece tahmin, çünkü —" Yüzlerindeki ifadeyi görünce durakladı. "Bir sorun mu var?"

"Daha önce bir şey söylemiş olabilirdin," diye cevapladı Royce.

"Şelale hakkında mı? Oh, bildiğinizi sanmıştım. Yani, daha önce bahsettiğimde kulesi biliyormuş gibi davrandınız. Özür dilerim."

Bir süre sessizce yemek yediler. Thrace öğle yemeğini bitirip etrafta dolaşarak taşlara baktı, elbisesi arkasında dalgalanıyordu. "Anlamıyorum," dedi sonunda, rüzgârın sesini bastırmak için sesini yükselterek. "Nidwalden sınırsa, neden burada elf taşları var?"

"Burası eskiden elflerin toprağıydı," diye açıkladı Royce. "Hepsi. Colnora ya da Warric ortaya çıkmadan önce, Erivan İmparatorluğu'nun bir parçasıydı. Çoğu kişi bunu kabul etmek istemiyor; burada her zaman insanların hüküm sürdüğünü düşünmeyi tercih ediyorlar. Bu onları rahatsız ediyor. Komik olan, kullandığımız isimlerin çoğunun elfçe olması. Ervanon, Rhenydd, Glamrendor, Galewyr ve Nidwalden hepsi elfçe. Bu ülkenin adı olan Avryn bile *yeşil tarlalar* anlamına geliyor."

"Bunu bir ara barda birine anlatmaya çalış ve kafana ne kadar hızlı bir yumruk yiyeceğini gör," dedi Hadrian, ikisinin de dikkatini çekerek.

Onlar yemeğini bitirirken, Thrace büyük taşların arasında durmuş, saçları ve elbisesi rüzgarda dalgalanırken batıya bakıyordu. Gözleri ufka, Colnora'nın ötesine, mavi tepelerin ötesine, denizin ince çizgisine doğru kaydı. O kadar küçük ve narin görünüyordu ki, rüzgarın onu altın bir yaprak gibi uçurup götüreceğini sandı, ama sonra gözlerindeki bakışı fark etti. O daha bir çocuktan biraz fazlasıydı, ama gözleri daha yaşlıydı; masumiyetin parıltısı ve merakın ışıltısı yoktu. Yüzünde bir ağırlık, bakışlarında bir kararlılık vardı. Çocukluğunu ne kadar yaşamış olursa olsun, çoktan onu terk etmişti.

Yemeğini bitirdiler, eşyalarını topladılar ve tekrar yola çıktılar. Tepelerin uzak tarafına inerek, günün geri kalanında yolu takip etmeye devam ettiler, ancak gün batımı yaklaşırken yol, bir

Basit bir patika. Çiftlik evleri hala ara sıra görünüyordu, ama daha seyrek olarak. Orman daha sıkılaşıyor, yol daha karanlık hale geliyordu.

Güneş ışığı kaybolurken, Thrace çok sessizleşti. Artık görülecek veya işaret edilecek bir şey kalmamıştı, ama Hadrian bunun daha fazlası olduğunu tahmin etti. Mouse, rüzgârın savurduğu geçen yılın yaprak yığınının bir taş attı ve Thrace sıçrayarak onun beline sarıldı. Tırnaklarını, onu irkiltecek kadar derine batırdı.

"Barınacak bir yer bulmamız gerekmez mi?" diye sordu.

"Burada pek şansımız yok," dedi Hadrian. "Bundan sonra medeniyeti geride bırakacağız. Ayrıca, çok güzel bir akşam. Zemin kuru ve hava sıcak olacak gibi görünüyor."

"Dışarıda mı uyuyacağız?"

Hadrian dönüp yüzüne baktı. Ağzı hafifçe açıktı, alnı kırıışmıştı, gözleri fal taşı gibi açılmış gökyüzüne bakıyordu. "Dahlgren'e hâlâ çok uzağız," diye onu teselli etti. O da başını salladı ama ona daha sıkı sarıldı.

Bir dizi kayanın üzerinden akan ve hoş bir şırıltı sesi çıkaran küçük bir derenin yanındaki açıklıkta durdular. Hadrian, Thrace'i indirdi ve atların eyerlerini ve teçhizatını çıkardı.

"Royce nerede?" diye fısıldayarak panik içinde sordu Thrace. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, endişeyle etrafına bakınıyordu.

"Sorun yok," dedi Hadrian, Millie'nin başından dizginleri çıkarırken. "Gece için durduğumuzda her zaman biraz keşif yapar. Etrafı dolaşıp yalnız olduğumuzdan emin olur. Royce sürprizlerden nefret eder."

Thrace başını salladı ama sanki azgın bir nehrin ortasında bir taşın üzerinde duruyormuş gibi kıvrılmış halde kaldı.

"Orada uyuyacağız. Biraz temizlesen iyi olur. Tek bir taş bile gece uykunuzu mahvedebilir. Bunu iyi bilirim; ne zaman dışarıda uyusam, sırtımın alt kısmına bir taş giriyor."

O, açıklığa doğru yürüdü ve dikkatlice eğildi, dalları ve taşları bir kenara attı, gergin bir şekilde gökyüzüne bakarak en ufak bir seste irkildi. Hadrian atları yerleştirdiğinde, Royce geri dönmüştü. Kollarında bir sürü küçük dal ve birkaç parçalanmış kütük taşıyordu ve bunları ateş yakmak için kullandı.

Thrace dehşetle ona baktı. "Çok parlak," diye fısıldadı.

Hadrian elini sıktı ve gülümsedi. "Biliyor musun, eminim harika bir aşçısıdır, değil mi? Bize akşam yemeği yapabilirim, ama çok

berbat olur. Tek bildiğim patates haşlamak. Sen denesene? Ne dersin? Şuradaki çuvalda tencere ve tavalar var, yanındaki çuvalda da yiyecek bulursun."

Thrace sessizce başını salladı ve son bir kez yukarıya baktıktan sonra çantalara doğru sürünerek gitti. "Ne tür bir yemek istersin?"

"Yenilebilir bir şey hoş bir sürpriz olur," dedi Royce, odun ekleyerek.

Hadrian ona bir çubuk attı. Hırsız çubuğu yakaladı ve ateşe attı. ateşe attı.

Çantaları karıştırdı, hatta kafasını içine soktu ve birkaç dakika sonra kollarını eşyalarla dolu olarak çıkardı. Hadrian'ın bıçağını ödünç aldı ve ters çevrilmiş tavanın dibinde sebzeleri kesmeye başladı.

Hızla karardı, ateş açıklığın tek ışık kaynağı haline geldi. Titreyen sarı ışık, etraflarındaki yaprakları aydınlatarak bir orman mağarası hissi yarattı. Hadrian, dumanın rüzgâr yönünde çimenli bir alan seçti ve ziftle kaplı kanvas çarşafı serdi. Bu, aksi takdirde içeri sızacak nemi engelledi. İşlenmiş kumaş, yıllarca yollarda geçirdikleri zamanın sonunda buldukları bir şeydi. Ama Thrace için bir tane yapmak için zamanları yoktu. Royce iç geçirdi, Thrace'in battaniyelerini kanvasın üzerine attı ve kendi yatağı için çam dalları aramaya gitti.

Akşam yemeği hazır olduğunda Royce Hadrian'ı çağırdı. Ateşin yanına döndüğünde, Thrace havuç, patates, soğan ve tuzlu domuz etinden oluşan kalın bir çorba dağıtıyordu. Royce kucağında bir kaseyle oturmuş, yüzünde bir gülümsemeye bakıyordu.

"Bu kadar mutlu olmana gerek yok," dedi Hadrian.

"Bak, Hadrian, yemek."

Çoğunlukla sessizce yediler. Royce, Alburn'dan geçerken almaları gereken şeyler hakkında birkaç yorum yaptı, örneğin başka bir ip ve kırık olanın yerine yeni bir kaşık. Hadrian çoğunlukla ateşin yanına oturmayı reddeden Thrace'i izledi; Thrace, atların yanındaki gölgede bir kayanın üzerinde tek başına yemek yedi. Yemeği bitirdiklerinde, tencereyi ve tahta kaseleri yıkamak için nehre gitti.

"İyi misin?" diye sordu Hadrian, onu taşlı kıyıda bulduğunda.

Thrace, yosun kaplı büyük bir kayanın üzerine çömelmiş, elbisesini ayak bileklerine sıkıca sararak, bulabildiği kumu toplayıp parmaklarıyla ovuşturarak tencereyi ve kaseleri yıkıyordu.

"İyiyim, teşekkürler. Sadece gece dışarıda olmaya alışkın değilim."

Hadrian onun yanına oturdu ve kasesini temizlemeye başladı.

"Ben yapabilirim," dedi kadın.

"Ben de yapabilirim. Ayrıca, müşteri sensin, paranın karşılığını almalısın."

Kız ona sıırttı. "Ben aptal değilim, biliyorsun. On gümüş, atların yemini bile karşılamaz, değil mi?"

"Şey, anlamam gereken şey, Mouse ve Millie'nin çok şımarık oldukları. Sadece en iyi tahılları yerler." Göz kırptı. Kız da gülümsemeden edemedi.

Thrace tencereyi ve diğer kaseleri bitirdi ve kampına geri döndüler.

"Daha ne kadar var?" diye sordu, tencereyi ve kaseleri çuvala geri koyarken.

"Emin değilim. Dahlgren'e hiç gitmedim, ama bugün iyi zaman geçirdik, belki sadece dört gün daha sürer."

"Umarım babam iyidir. Bay Haddon, ona ben dönene kadar canavarı avlamayı beklemesi için ikna etmeye çalışacağını söyledi. Umarım yapmıştır. Dediğim gibi, babam çok inatçı bir adamdır ve onun fikrini değiştirebilecek kimseyi hayal edemiyorum."

"Eğer biri yapabilirse, o da Bay Haddon'dur," dedi Royce, uzun bir çubukla ateşin kömürlerini karıştırarak. "Onunla nasıl tanıştın?"

Thrace, Hadrian'ın ateşin yanında onun için hazırladığı yatağı buldu ve battaniyesinin üzerine oturdu. "Ailemin cenazesinden hemen sonraydı. Çok güzeldi. Bütün köy oradaydı. Maria ve Jessie Caswell mezar taşlarına yabani salıfan çelenkleri astılar. Mae Drundel, Rose ve Verna McDern 'Fields of Lilies' şarkısını söylediler ve Deacon Tomas birkaç dua etti. Lena ve Russell Bothwick evlerinde bir resepsiyon verdiler. Lena ve annem çok yakındılar."

"Annenizden bahsettiğinizi hatırlamıyorum; o..." "Annem iki yıl önce öldü."

"Üzıldüm. Hastalıktan mı?" Thrace başını salladı.

Bir süre kimse konuşmadı, sonra Hadrian, "Bize Bay Haddon'la nasıl tanıştığını anlatıyordun..." dedi.

"Evet, kaç tane cenazeye katıldın bilmiyorum ama bu iş yavaş yavaş... boğucu olmaya başladı. Sürekli ağlama ve eski hikayeler. Ben kaçtım.

Aslında sadece dolaşıyordum. Köyün kuyusuna vardım ve orada bir yabancı gördüm. Buralarda pek yabancı görmeyiz, ama hepsi bu kadar değildi. Üzerinde zaman zaman renk değiştiren parlak bir cüppe vardı, ama asıl önemli olan ellerinin olmamasıydı. Zavallı adam, kova ve ip ile uğraşarak su içmeye çalışıyordu.

"Ona adını sordum ve sonra, bilmiyorum, ağlamaya başlamak gibi aptalca bir şey yaptım ve o da bana neyin yanlış olduğunu sordu. Mesele şu ki, o anda ağlamamın sebebi kardeşim ve karısının ölmüş olması değildi. Ağlamamın sebebi, babamın da aynı kaderi paylaşacağından korkmamdı. Neden ona anlattığımı bilmiyorum. Belki de bir yabancı olduğu içindi. Onunla konuşmak kolaydı. Her şey ağzımdan döküldü. Sonra kendimi aptal hissettim, ama o çok sabırlıydı. O zaman bana kuledeki silahtan ve ikinizden bahsetti."

"Nerede olduğumuzu nasıl biliyordu?"

Thrace omuz silkti. "Sen orada yaşamıyor musun?"

"Hayır... eski bir arkadaşımızı ziyaret ediyorduk. Garip mi konuşuyordu?"

"Hayır, ama çoğu *kişiden daha eğitilmiş konuşuyordu. Adının Esra Haddon olduğunu söyledi*

"Hayır, ama çoğu kişiden biraz daha eğitilmiş konuşuyordu. Adının Bay Esra Haddon olduğunu söyledi. O senin arkadaşın mı?"

"Onunla sadece kısa bir süre görüştük," diye açıkladı Hadrian. "Senin gibi, onun da küçük bir sorununu çözmesine yardım ettik."

"Asıl soru, neden bizi takip ediyor?" diye sordu Royce. "Ve nasıl, çünkü ben isimlerimizi söylediğimi hatırlamıyorum ve o bizim Colnora'ya gideceğimizi bilemezdi."

"Bana tek söylediği, kulenin açılması için sana ihtiyaç duyulduğu ve hemen gidersem seni orada bulabileceğimdi. Sonra beni seyyar satıcıyla birlikte göndermek için ayarlamalar yaptı. Çok yardımcı oldu."

"Kendine bir bardak su bile alamayan bir adam için oldukça şaşırtıcı, değil mi?" diye mırıldandı Royce.

BÖLÜM 3

BÜYÜKELÇİ

Arista kule penceresinde durmuş, aşağıdaki dünyaya bakıyordu. Dükkanların ve evlerin çatılarını görebiliyordu. Sıcak bahar gününde hareketsiz kalan bacalarla delinmiş gri, kahverengi ve kırmızı kareler ve üçgenler gibi görünüyorlardı. Yağmur her şeyi temizlemiş, aşağıdaki dünyayı taze ve canlı bırakmıştı. Sokaklarda yürüyen, meydanlarda toplanan, kapıların içinden girip çıkan insanları izledi. Ara sıra yumuşak ve zayıf bir çığlık kulağına ulaşıyordu. Gürültünün çoğu, hemen altındaki avludan geliyordu. Yedi vagonlu bir tren yeni gelmişti ve hizmetçiler bavulları yüklüyorlardı.

"Hayır, hayır, hayır. Kırmızı elbise olmaz!" Bernice, Melissa'ya bağırdı. "Novron, bizi koru. Şu yakaya bak. Majestelerinin koruması gereken bir itibarı var. Onu depoya kaldır, hatta daha iyisi yak gitsin. Neden, onu tuzlayıp, kulağının arkasına bir süs koyup, aç kurtların önüne atsan daha iyi. Hayır, koyu renkli olan da olmaz; neredeyse siyah gibi - bahar geldi, Maribor için. Aklın nerede? Gök mavisi elbise, evet, o kalabilir. Açıkçası, burada olmam iyi bir şey."

Bernice, yanakları sarkmış ve çenesi ikiye katlanmış, hamur gibi bir yüze sahip, yaşlı, tombul bir kadındı. Saçlarının rengi bilinmiyordu, çünkü saçlarını her zaman başının tepesinden boynuna kadar saran bir başörtüsüyle örtüyordu. Buna ek olarak, başının üst kısmının düz görünmesini sağlayan uzun bir kumaş fileti takıyordu. Arista'nın yatak odasının ortasında durmuş, kollarını sallayarak, kendi yarattığı kaosu ortasında bağırıyordu.

Arista'nın gardıropları dışında her yerde giysi yığınları vardı. Gardıroplar boş duruyor, kapıları açık bekliyordu. Bernice her elbiseyi ayırıyor, kışlık elbiseleri saklamak için kutulara koyuyordu. Melissa'nın yanı sıra, Bernice aşağıdan iki kızı daha paketlemeye yardım etmeleri için çağırıyordu. Bernice bir sandığı doldurmuştu ama yatak odası hala elbiselerle doluydu ve Arista bağırıslardan başı ağrımaya başlamıştı.

Bernice, annesinin hizmetçilerinden biriydi. Kraliçe Ann birkaç tane hizmetçi tutmuştu. Güzel bir kadın olan Drundiline, onun sekreteri ve yakın arkadaşıydı. Harriet, temizlik personelinin, terzileri ve çamaşırhaneyi organize ederek konağı yönetiyordu. Tembel gözü nedeniyle kime baktığını anlamak imkansız olan Nora, çocuklarla ilgileniyordu. Arista, yatma vaktinde ona, şımarık prensesleri kaçıran açgözlü cücelerle ilgili masallar anlattığını hatırlıyordu, ama sonunda her zaman yakışıklı bir prens onları kurtarırdı. Arista, en az sekiz hizmetçiyi hatırlıyordu, ama Bernice'i hatırlayamıyordu.

Bernice, Arista'nın babası Kral Amrath'ın öldürülmesinden sadece bir ay sonra, yaklaşık iki yıl önce Essendon Kalesi'ne gelmişti. Piskopos Saldur, Bernice'in kraliçeye hizmet ettiğini ve yıllar önce annesini öldüren yangından kurtulan tek hizmetçi olduğunu açıkladı. Bernice'in yıllardır melankoli ve hastalık nedeniyle uzakta olduğunu, ancak Amrath'ın ölümünden sonra sevgili kraliçesinin kızına bakmak için geri dönmekte ısrar ettiğini söyledi.

"Ah, Majesteleri," dedi Bernice, Arista'nın iki ayrı çift ayakkabısını tutarak, "Lütfen o pencereden uzaklaşın. Hava hoş görünebilir, ama cereyanla şaka olmaz. İnanın bana, bunu çok iyi bilirim. Umarım benim yaşadıklarımı asla yaşamazsınız: ağrıları, acıları, öksürüğü. Tabii ki şikayet ettiğimden değil; hâlâ buradayım, değil mi? Senin bir hanımefendiye dönüşmeni izleme şerefine nail oldum ve Maribor izin verirse, seni gelin olarak göreceğim. Ne kadar güzel bir gelin olacaksın! Umarım Kral Alric yakında sana bir koca seçer. Kim bilir ne kadar zamanım kaldı ve insanların senin hakkında dedikodu yapmasını istemiyoruz."

"İnsanlar dedikodu mu yapıyor?" Arista dönüp açık pencere pervazına oturdu.

Onu kenarda izleyen Bernice paniğe kapıldı ve olduğu yerde donakaldı, ağzını açıp kapayarak sessizce itiraz etti, iki eliyle de ayakkabıları ona doğru salladı. "Majesteleri," diye nefes nefese söyledi, "düşeceksiniz!"

"Ben iyiyim."

"Hayır. Hayır, değilsin." Bernice çılgınca başını salladı. "Lütfen. Sana yalvarıyorum."

Ayakkabıları yere bıraktı, ayaklarını yere sağlam bastı ve sanki uçurumun kenarında duruyormuş gibi elini uzattı. "Lütfen."

Arista gözlerini devirdi, ayağa kalktı ve pencereden uzaklaştı. Odayı geçerek, birkaç kat giysi altında duran yatağına doğru yürüdü.

"Hayır, bekle!" Bernice tekrar bağırdı. Ellerini kurutmaya çalışır gibi bileklerinden salladı. "Melissa, Majestelerine oturacak bir yer aç."

Arista içini çekti ve Melissa'nın elbiseleri toplaması için beklerken saçlarını eliyle düzeltti.

"Dikkatli ol, kırıstırma," diye uyardı Bernice.

"Özür dilerim, Majesteleri," dedi Melissa, kollarını giysilerle doldururken. Melissa, son beş yıldır Arista'ya hizmet eden, koyu yeşil gözlü, küçük bir kıvı saçlıydı. Prenses, hizmetçinin özrünün yataktaki dağınıklıkla ilgili olmadığına dair kesin bir izlenim edindi. Arista gülmemek için kendini zor tuttu ve yüzünde bir gülümseme belirdi. Melissa'nın da sırtıttığını görünce durum daha da kötüleşti.

"İyi haber, piskopos bu sabah Majestelerine potansiyel taliplerin listesini teslim etti," dedi Bernice ve Arista artık gülmesini bastırmakta zorlanmıyordu, gülümsemesi de kayboldu. "Umarım o hoş prens Rudolf, Kral Armand'ın oğlu olur." Bernice kaşlarını kaldırmış ve çılgın bir peri gibi yaramazca sırtıyordu. "O çok yakışıklı —çoğu kişi yakışıklı diyor—ve Alburn çok güzel bir krallık—en azından duyduğum kadarıyla."

"Oraya gittim ve onunla tanıştım. O kibirli bir pislik."

"Ah, şu dilin yok mu!" Bernice ellerini yüzünün iki yanına koydu ve yukarı bakarak sessizce dua etti. "Kendini kontrol etmeyi öğrenmelisin. Başka biri seni duysaydı... Neyse ki burada sadece ikimiz varız."

Arista, Melissa ve diğer iki kıza, eşyalarını düzenlemekle meşgul olanlara baktı. Melissa onun bakışını yakaladı ve omuz silkti.

"Tamam, Prens Rudolf'tan emin değilsin, sorun değil. Peki ya Warric Kralı Ethelred? Ondan daha iyisi olamaz. Zavallı dul kral, Avryn'in en güçlü hükümdarıdır. Aquesta'da yaşayacak ve Kış Bayramı festivallerinin kraliçesi olacaksın."

"Adam ellili yaşlarında olmalı. İmparatorluk yanlısı olduğunu söylemeye gerek bile yok.

Önce boğazımı keserim."

Bernice geriye doğru sendeledi ve bir elini boynuna götürürken, diğer eliyle duvara tutundu.

Melissa kıkırdadı ve öksürük numarası yaparak bunu gizlemeye çalıştı.

"Bence burada işin bitti, Melissa," dedi Bernice. "Giderken lazımlığı da al."

"Ama ayırma işi henüz bitmedi..." diye itiraz etti Melissa. Bernice ona sitemkar bir bakış attı.

Melissa iç geçirdi. "Majesteleri," dedi ve Arista'ya reverans yaptı, sonra lazımlığı alıp çıktı.

"Kötü bir niyeti yoktu," dedi Arista Bernice'e.

"Önemli değil. Saygı her zaman korunmalıdır. Benim için önemli olmayan yaşlı, deli bir kadın olduğumu biliyorum, ama şunu söyleyebilirim: Eğer burada olsaydım, annen öldükten sonra seni büyötmeye yetecek kadar sağlıklı olsaydım, insanlar bugün sana cadı demezlerdi."

Arista'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Affedin beni, Majesteleri, ama gerçek bu. Anneniz öldükten ve ben de uzaktayken, korkarım ki kötü bir şekilde yetiştirildin. Maribor'a şükürler olsun ki geri döndüm, yoksa kim bilir başına ne gelirdi? Ama merak etme canım, artık doğru yoldasın. Göreceksin, sana uygun bir koca bulduğumuzda her şey yoluna girecek. Geçmişindeki tüm o saçmalıklar yakında unutulacak."

Onurun ve elbisesinin uzunluğu, Arista'nın merdivenlerden aşağı koşmasını engelledi. Hilfred, ani hız artışına yetişmek için zorlanarak onun arkasında koştu. Korumasını hazırlıksız yakalamıştı. Kendini de şaşırtmıştı. Arista, kardeşinin yanına sakın bir şekilde yaklaşp kibarca delirdiğini sorma niyetindeydi. Plan, şapeli geçene kadar iyi işliyordu; sonra giderek hızlanmaya başladı.

İyi haber, piskoposun bu sabah Majestelerine potansiyel taliplerin listesini teslim etmiş olması.

Bernice'in yüzündeki sırtışı ve sözlerindeki sapkın neşeyi hâlâ görebiliyordu, sanki darağacının dibinde cellatın kovayı tekmelemesini bekleyen bir seyirciymiş gibi.

Umarım o, Kral Armand'ın oğlu, o nazik prens Rudolf olur.

Nefes almak zordu. Saçları kurdeleden kurtuldu ve arkasına doğru uçtu. Arista balo salonunun yanındaki dönüşü dönerken, sol ayağı kaydı ve neredeyse düşüyordu. Ayakkabısı çıktı ve cilalı zeminde dönerek uzaklaştı. Onu olduğu yerde bırakıp, tekerleği kırık bir araba gibi topallayarak ilerlemeye devam etti. Batı galerisine ulaştı. Uzun, düz bir koridordaydı ve burada hızını artırdı.

Kraliyet katibi Jacobs, resepsiyon salonunun dışındaki yerinden onu gördü ve ayağa fırladı.

"Majesteleri!" diye bağırarak selam verdi. "O içeride mi?" diye bağırdı.

Yuvarlak yüzlü, kırmızı burunlu küçük katip başını salladı. "Ama Majesteleri devlet toplantısında. Rahatsız edilmemesini istedi."

"Adam zaten rahatsız. Ben sadece onun zayıf küçük beynine biraz akıl vermek için buradayım."

Katip korkarak geri çekildi. Yağmur fırtınasındaki bir sincap gibi görünüyordu. Kuyruğu olsaydı, başının üstüne çekmiş olurdu. Arkasında Hilfred'in tanıdık ayak seslerinin yaklaştığını duydu.

Kapıya döndü ve bir adım attı.

"İçeri giremezsin," dedi Jacobs panik içinde. "Devlet toplantısı yapıyorlar," diye tekrarladı.

Kapının iki yanında duran askerler onu engellemek için öne çıktı.

"Çekilin önümden!" diye bağırdı.

"Affedin bizi, Majesteleri, ama kralın emriyle kimseyi içeri almıyoruz."

"Ben onun kız kardeşiyim," diye itiraz etti.

"Üzgünüm, Majesteleri; Majesteleri sizi özellikle belirtti."

"O... ne?" Bir an şaşkınlık içinde kaldı, sonra mendille burnunu silen memura döndü. "Orada kim var? Bu *devlet toplantısında* kimler var?"

"Neler oluyor?" Julian Tempest, saray başkahyası, ofisinden koşarak çıkarken sordu. Kolları altın çizgili uzun siyah cüppesi, gelinin duvağı gibi arkasında sürükleniyordu. Julian, o doğmadan önce, hatta belki de babası doğmadan önce bile Essendon Kalesi'nin baş uşaklığını yapan yaşlı bir adamdı. Normalde omuzlarından aşağıya eski bir köpeğin sarkık kulakları gibi sarkan pudralı bir peruk takardı, ama onu hazırlıksız yakalamıştı ve üzerinde sadece takkesi vardı, birkaç tutam beyaz saç, süt otu kabuğundan çıkan tohum ipeği gibi dışarı çıkıntı yapıyordu.

"Kardeşimi görmek istiyorum," diye talep etti Arista.

"Ama... ama Majesteleri, kardeşim devlet toplantısında; elbette bekleyebilir." "Kiminle görüşüyor?"

"Sanırım Piskopos Saldur, Şansölye Pickering, Lord Valin ve, oh, başka kimler var emin değilim." Julian, destek için Jacobs'a baktı.

"Peki bu toplantının konusu nedir?"

"Aslında, sanırım bunun sizin geleceğinizle ilgisi var."

"Benim geleceğim mi? Orada benim hayatımı belirliyorlar ve ben giremiyorum mu?" Artık öfkelenmişti. "Prens Rudolf da orada mı? Lanis Ethelred de belki?"

"Ah... Bilmiyorum... Sanmıyorum." Yine bu konuyla ilgilenmek istemeyen memura baktı. "Majesteleri, lütfen sakın olun. Sanırım sizi duyuyorlar."

"İyi!" diye bağırdı. "Beni duymalılar. Beni duymalarını istiyorum. Eğer burada durup kararlarını bekleyeceğimi, kaderimi belirleyeceklerini göreceğimi sanıyorlarsa, ben..."

"Arista!"

Arkasını döndüğünde taht odasının kapılarının açıldığını gördü. Kardeşi Alric, hızla kenara çekilen muhafızların arkasında sıkışıp kalmıştı. Julian'ın tüm resmi törenlerde omuzlarına sardığı beyaz kürk mantoyu ve ağır altın tacı takıyordu. Tacı başının arkasına itmişti. "Senin sorunun ne? Deli gibi konuşuyorsun."

"Sana sorununun ne olduğunu söyleyeyim. Bana bunu yapmana izin vermeyeceğim. Beni Alburn veya Warric'e, sanki bir tür... bir tür devlet malı gibi göndermeyeceksin."

"Seni Warric ya da Alburn'a göndermeyeceğim. Dunmore'a gideceğine karar verdik bile."

"Dunmore mu?" Bu kelime ona bir darbe gibi çarptı. "Şaka yapıyorsun. Şaka yaptığını söyle."

"Bu gece sana söyleyecektim. Ama daha iyi karşılayacağını düşünmüştüm. Hoşuna gideceğini düşünmüştüm."

"Hoşuma mı gidecek? Hoşuma mı gidecek! Evet, siyasi bir piyon olarak kullanılmak fikrini çok seviyorum. Karşılığında sana ne veriyorlar? Orada yaptığın şey bu muydu, beni açık artırmaya çıkarmak mı?" Parmak uçlarına yükseldi, kardeşinin omuzlarının üzerinden, taht odasında sakladığı kişinin kim olduğunu görmeye çalıştı. "Beni değerli bir inek gibi açık artırmaya çıkardılar mı?"

"Değerli bir inek mi? Neden bahsediyorsun?" Alric utangaç bir şekilde arkasına baktı ve kapıları kapattı. Julian ve Jacobs'a el sallayarak onları uzaklaştırdı. Daha yumuşak bir sesle, "Bu sana biraz saygı kazandıracak. Gerçek bir otoriteye sahip olacaksın. Artık sadece *bir prenses* olmayacaksın ve

yapacak bir şeyin olacak. Kuleden çıkıp krallığın refahına katkıda bulunmak istediğini söyleyen sen değil miydin?"

"Ve... ve aklına gelen bu mu oldu?" Çılgılık atmaya hazırdı. "Bana bunu yapma Alric, yalvarırım. Utanç kaynağı olduğumu biliyorum. Hakkımda ne dediklerini biliyorum. Fısıltıyla cadı *dediklerini* duymadığımı *mi* sanıyorsun? Mahkemede ne söylendiğini bilmediğimi *mi* sanıyorsun?"

"Arista, o insanlar zorlandı. Bunu biliyorsun." Yanında duran ve kayıp ayakkabıyı tutan Hilfred'e kısa bir bakış attı.

"Sadece bunu bildiğimi söylüyorum. Eminim sana sürekli şikayet ediyorlardır." Arkasında kapalı olan kapıyı işaret etti. "*Onlar*" derken kimleri kastettiğini bilmiyordu ve onun sormamasını umuyordu. "Ama insanların ne düşündüğünü engelleyemem. İstersen, daha fazla etkinliğe katılırım. Devlet yemeklerine katılırım. Nakış yapmaya başlarım. Lanet olası bir duvar halısı yaparım. Sevimli ve kimseyi rahatsız etmeyecek bir şey. Geyik avı nasıl olur? Duvar halısı yapmayı bilmiyorum ama Bernice bilir, o bu tür şeyleri bilir."

"Bir duvar halısı mı yapacaksın?"

"Eğer gerekliyse. Daha iyi olacağım, olacağım. Yeni kuledeki odamın kapısına bile kilit takmadım. Sen taç giydiğinden beri hiçbir şey yapmadım, yemin ederim. Lütfen beni bir ömür boyu hizmetkarlığa mahkum etme. Sadece bir prenses olmak benim için sorun değil, gerçekten."

O, şaşkın bir ifadeyle ona baktı.

"Ciddiyim. Gerçekten ciddiym, Alric. Lütfen bunu yapma."

O, ona üzgün bir şekilde bakarak iç geçirdi. "Arista, seninle başka ne yapabilirim? Hayatının geri kalanını o kulede bir keşiş gibi yaşamayı istemiyorum. Dürüstçe, bunun en iyisi olduğunu düşünüyorum. Senin için iyi olacak. Şu anda bunu göremeyebilirsin ama... bana öyle bakma! Ben kralım ve sen benim dediklerimi yapacaksın. Bunu benim için yapmanı istiyorum. Krallığın bunu yapmana ihtiyacı var."

Duyduklarına inanamıyordu. Arista gözyaşlarının akmaya başladığını hissetti. Dişlerini sıkarak çenesini kilitledi ve gözyaşlarını tutmak için daha hızlı nefes almaya başladı. Ateşli ve biraz başı dönüyordu. "Ve sanırım hemen gönderileceğim. Arabalar bu yüzden mi dışarıda bekliyor?"

"Evet," dedi kararlı bir sesle. "Sabah yola çıkmanı umuyordum."

"Yarın mı?" Arista bacaklarının güçsüzleştiğini, ciğerlerindeki havanın boşaldığını hissetti.

"Maribor aşkına, Arista, sana yaşlı bir adamla evlenmeni emrediyormuşum gibi davranma."

"Oh, peki! Beni düşündüğün için çok mutluyum," dedi. "Peki kim bu? Kral Roswort'un yeğenlerinden biri mi? Sevgili Maribor, Alric! Neden Dunmore? Rudolf yeterince kötüydü, ama en azından Alburn ile ittifak kurmayı anlayabilirdim. Ama Dunmore? Bu çok acımasızca. Benden o kadar mı nefret ediyorsun? O kadar korkunç biriyim ki, beni ücra bir krallığın önemsiz bir düküyle evlendirmek zorunda mısın? Babam bile bana bunu yapmazdı... Neden... Neden gülüyorsun? Gülmeyi kes, duyarsız küçük cin!"

"Seni evlendirmiyorum, Arista," diye çıkardı Alric. Gözlerini kısarak ona baktı. "Evlendirmiyor musun?"

"Tanrım, hayır! Öyle mi düşündün? Ben öyle bir şey yapmam. Senin tanıdığın türden insanları iyi bilirim. Kendimi yine Galewyr'de sürüklenirken bulurdum."

"O zaman ne? Julian, orada benim kaderimi belirlediğini söyledi."

"Seni Melengar Büyükelçisi olarak resmen atadım."

Sessizce durdu ve uzun bir süre ona baktı. Başını çevirmeden gözlerini kaydırdı ve Hilfred'den ayakkabısını aldı. Omzuna yaslanarak ayakkabısını giydi.

"Ama Bernice, Saul'y'nin uygun taliplerin listesini getirdiğini söyledi," dedi tereddütle, ihtiyatla.

"Evet, getirdi," dedi Alric ve güldü. "Hepimiz buna çok güldük."

"Biz mi?"

"Mauvin ve Fanen buradalar." Başparmağıyla kapıyı işaret etti. "Onlar da seninle birlikte gidecekler. Fanen, kilisenin Ervanon'da düzenlediği yarışmaya katılmayı planlıyor. Görüyorsun, bu büyük bir sürpriz olacaktı, ama her zamanki gibi her şeyi mahvettin."

"Özür dilerim," dedi, sesi beklenmedik bir şekilde titriyordu. Kollarını kardeşine doladı ve ona sıkıca sarıldı. "Teşekkür ederim."

At arabasının ön tekerlekleri bir çukura çarptı, ardından arka tekerlekler de aniden çarptı. Arista kafasını tavana çarpmak üzereydi ve konsantrasyonunu kaybetti, bu çok sinir bozucuydu, çünkü Dunmore'un Hazine Bakanı'nın adını hatırlamak üzere olduğunu emindi. Adı Bon, Bonny veya Bobo ile başlıyordu... Hayır, Bobo olamazdı, değil mi?

Öyle bir şeydi. Bütün bu isimler, bütün bu unvanlar, Brodinia'nın üçüncü baronu, Nith kontu... Yoksa Nith'in üçüncü baronu ve Brodinia kontu muydu? Arista avucunun içine baktı ve bunları oraya yazabilir miyim diye düşündü. Yakalanırsa, bu sadece kendisi için değil, Alric ve tüm Melengar için de utanç verici olurdu. Bundan sonra, yaptığı her şey, her hata, her tökezleme sadece kendisine zarar vermekle kalmayacak, krallığına da kötü yansıtacaktı. Mükemmel olmak zorundaydı. Sorun, nasıl mükemmel olunacağını bilmemesiydi. Keşke kardeşi ona hazırlanması için daha fazla zaman verseydi.

Dunmore, sadece yetmiş yıllık yeni bir krallıktı, sadece geçici soy ağacına sahip hırslı soylular tarafından vahşi doğadan geri kazanılmış, aşırı büyümüş bir feodal toprağıydı. Avryn'in geri kalanında bulunan geleneklerin veya inceliklerin hiçbirisi yoktu, ama zihin uyuşturan çok sayıda unvanlı makam vardı. Kral Roswort'un bunları, özgüven eksikliği olan bir adamın mütevazı bir evi aşırı süslemesi gibi yarattığına inanıyordu. Alric'ten kesinlikle daha fazla bakanı vardı ve bunların unvanları iki kat daha uzundu ve İkinci Kraliyet Caddesi Denetim Kurulu Yardımcı Sekreteri gibi benzersiz bir şekilde belirsizdi. *Bu ne anlama geliyor ki?* Ve sonra, Dunmore'un denize kıyısı olmadığı için anlaşılmaz olan "Filo Büyük Üstadı" vardı! Yine de Julian ona bir liste vermişti ve o da ithalat, ihracat, ticaret anlaşmaları, askeri antlaşmalar ve hatta kralın köpeğinin adını içeren bir hesap tablosuyla birlikte bu listeyi ezberlemek için elinden geleni yapıyordu. Kafasını kadife döşemeye yaslayıp iç geçirdi.

"Bir sorun mu var, canım?" Piskopos Saldur, onun tam karşısındaki koltuğunda oturmuş, parmaklarını birbirine bastırarak sordu. Onun yüzünden daha fazlasını gören, sarsılmaz gözlerle ona baktı. Başka biri olsaydı, onun bakışlarını kaba bulurdu. Saldur — ya da onun her zaman ona seslendiği adıyla Saully — beş yaşındayken ona tohumlanmış karahindiba üfleme sanatını öğretmişti. Ona dama oynamayı öğretmiş, ağaçlara tırmandığında ya da midillisini dörtlüde sürdüğünde farkında değilmiş gibi davranmıştı. On altıncı yaş gününde, Saully ona Nyphron İnancının İlkeleri'ni bizzat öğretmişti. O, bir büyükbaba gibiydi. Her zaman ona bakıyordu. Nedenini merak etmeyi bırakmıştı.

"Öğrenilecek çok şey var. Hepsini aklımda tutamıyorum. Zıplamalar da yardımcı olmuyor. Sadece..." Dizindeki parşömenleri karıştırdı

başını sallayarak, "İyi bir iş çıkarmak istiyorum, ama başarabileceğimi sanmıyorum."

Yaşlı adam ona gülümsedi, kaşları sempatiyle kalktı. "Başaracaksın. Hem, sadece Dunmore." Ona göz kırptı. "Sanırım Majesteleri Kral Roswort'un başa çıkması zor bir adam olduğunu göreceksin. Dunmore, medeniyetin geri kalanının zevk almayı öğrendiği erdemleri kazanmakta yavaş kaldı. Sabırlı ve saygılı ol yeter. Melengar'da değil, *onun* sarayında duracağını ve orada onun otoritesine tabi olacağını unutma. Herhangi bir tartışmada en iyi müttefikin sessizliktir. Bu beceriyi geliştirmeyi öğren. Konuşmak yerine dinlemeyi öğren, böylece birçok fırtınayı atlatabilirsin. Ayrıca, hiçbir şey için söz verme. Söz veriyormuş gibi bir izlenim ver, ama asla sözlü olarak söyleme. Böylece Alric'in her zaman manevra alanı olur. Hükümdarının ellerini bağlamak kötü bir uygulamadır."

"Bir şey içmek ister misiniz, hanımefendi?" Bernice, Arista'nın yanına, minderli bankta oturarak, seyahat ikramlarının bulunduğu sepeti koruyarak sordu. Dizleri bir arada, elleri sepeti sıkıca tutarken, başparmaklarıyla sepeti nazikçe okşayarak dik oturdu. Bernice ona gülümsedi, gözlerinin köşelerinden derin çizgiler oluştu. Yuvarlak, tombul yanakları, çok geniş bir gülümsemeyle fazla yukarı doğru çekilmişti — küçümseyen bir gülümseme, dizini sıyıran bir çocuğa gösterilen türden. Arista bazen yaşlı kadının annesi *olmaya* çalıştığını merak ediyordu.

"Orada ne var, canım?" diye sordu Saldur. "Isırılacak bir şey var mı?"

"Bir pint brendi getirdim," dedi ve hemen ardından, "hava soğursa diye," diye ekledi.

"Düşündüm de, ben de biraz üşüdüm," dedi Saldur, ellerini kollarında yukarı aşağı ovuşturarak titriyormuş gibi yaptı.

Arista kaşlarını kaldırdı. "Bu araba fırın gibi," dedi, çenesine kadar uzanan yüksek elbise yakasını çekerek. Alric, sanki kalede göğüs dekolteli kırmızı taverna elbiseleriyle dolaşmayı alışkanlık haline getirmiş gibi, uygun şekilde mütevazı kıyafetler giymesi gerektiğini vurgulamıştı. Bernice bu emri, Arista'yı ağır kumaştan yapılmış eski moda kostümlerle hapsedmek için bir fırsat olarak gördü. Tek istisna, Dunmore Kralı ile görüşmesi için giyeceği elbiseydi. Arista, iyi bir izlenim bırakmak için alabileceği tüm yardımı almak istiyordu ve bir zamanlar annesine ait olan resmi resepsiyon elbisesini giymeye karar verdi. Bu, Arista'nın gördüğü en çarpıcı elbiseydi. Annesi onu giydiğinde, herkesin

tüm bakışlar ona çevrilmişti. Çok etkileyici, çok muhteşem görünüyordu, tam bir kraliçe gibiydi.

"Yaşlı kemikler, canım," dedi Saldur. "Gel, Bernice, neden ikimiz bir fincan içmiyoruz?" Bu, yaşlı kadının yüzüne utangaç bir gülümseme getirdi.

Arista kadife perdeyi kenara çekip pencereden dışarı baktı. Arabası, at arabaları ve atlı askerlerden oluşan bir kervanın ortasındaydı. Mauvin ve Fanen de bir yerlerdeydi, ama Arista sadece pencereden görebildiği kadarını görebiliyordu. Ghent krallığındaydılar, ancak Ghent'in bir kralı yoktu. Nyphron Kilisesi, yüzlerce yıldır bu bölgeyi doğrudan yönetiyordu. Bu kayalık arazide çok az ağaç vardı ve tepeler, sanki bahar geç kalmış sanki başka alemlerde oynayıp buradaki işlerini ihmal ediyormuş gibi. Ovanın üzerinde bir şahin geniş daireler çizerek uçuyordu.

"Aman Tanrım!" Bernice, araba tekrar sarsıldığında haykırdı. *Aman Tanrım!* Bernice'in küfür etmeye en yakın olduğu an buydu. Arista, sarsıntının brendi dökmeyi zorlaştırdığını görmek için bir göz attı. Sauly şişeyle, Bernice kadehle, kollarını yukarı aşağı hareket ettirerek, Mayıs Fuarı'ndaki bir beceri yarışmasında olduğu gibi ortada buluşmaya çalışıyorlardı — bu oyun basit görünmek için tasarlanmıştı ama sonuçta oyuncularını utandırıyorlardı. Sonunda Sauly şişeyi eğmeyi başardı ve ikisi de sevinç çığlığı attı.

"Bir damla bile dökülmedi," dedi, kendinden memnun bir şekilde. "Yeni büyükelçimize. Bizi gururlandırın." Kadehi kaldırdı, büyük bir yudum aldı ve iç çekerek arkalarına yaslandı. "Ervanon'a daha önce gittin mi, canım?"

Arista başını salladı.

"Bence ruhen canlanacaksın. Açıkçası, babanın seni buraya hiç getirmedigine şaşırdım. Nyphron Kilisesi'nin her üyesinin hayatında bir kez yapması gereken bir hac yolculuğu."

Arista başını salladı, rahmetli babasının pek dindar olmadığını söylemedi. Krallığın dini törenlerinde rolünü oynaması gerekiyordu, ama balıklar ısıırıyorsa ya da avcılar nehir vadisinde bir geyik gördüklerini bildirirlerse, genellikle bunları atlardı. Elbette, onun bile teselli aradığı zamanlar olmuştu. Arista uzun zamandır babasının ölümünü merak ediyordu. O sefil cüce onu bıçakladığı gece neden şapeldeydi? Daha da önemlisi, amcası Percy onun orada olacağını nasıl biliyordu ve bu bilgiyi onun ölümünü planlamak için nasıl kullandı? Bu, Arista'nın

orada Novron veya Maribor'a dua etmek için bulunmadığını, *onunla* konuşmak için bulunduğunu anlayana kadar kafasını kurcalamıştı. Yangının yıldönümüydü. Arista'nın annesinin öldüğü tarih. Muhtemelen her yıl şapeli ziyaret ediyordu ve amcasının babasının alışkanlıklarını ondan daha iyi bilmesi Arista'yı rahatsız ediyordu. Ayrıca, ona katılmayı hiç düşünmemiş olması da onu rahatsız ediyordu.

"Ghent Başpiskoposu Hazretleri ile görüşme ayrıcalığına sahip olacaksın."

Şaşkınlıkla doğruldu. "Alric bundan hiç bahsetmemişti. Dunmore'a giderken Ervanon'dan sadece geçeceğimizi sanıyordum." "Resmi bir nişan değil, ama yeni

Melengar Büyükelçisini görmek için sabırsızlanıyor."

"Patrikle de görüşecek miyim?" diye endişeyle sordu. Dunmore'a hazırlıklı olmamak bir şeydi, ama hazırlıksız bir şekilde Patrikle görüşmek felaket olurdu.

"Hayır." Saldur, bir çocuğun ilk adımlarını atmaya çalışırken eğlenen bir adam gibi gülümsedi. "Novron'un varisi bulunana kadar, Patrik bizim için tanrının sesine en yakın kişidir. Hayatını inzivada geçirir, nadiren konuşur. O çok büyük, çok kutsal bir adamdır. Ayrıca, seni çok uzun süre tutamayız. Glamrendor'da Kral Roswort ile randevuna geç kalmak istemezsin."

"O zaman yarışmayı kaçıracağım galiba."

"Nasıl olur?" dedi piskopos, dudaklarını parlatacak bir yudum daha aldıktan sonra.

"Dunmore'a gidersem, Ervanon'da olamayacağım ve..."

"Oh, yarışma Ervanon'da yapılmayacak," diye açıkladı Saldur. "Şüphesiz gördüğünüz o broşürler sadece yarışmacıların orada *toplanacağını* belirtiyordu."

"O zaman nerede yapılacak?"

"Ah, bu bir sır sayılır. Bu etkinliğin önemi göz önüne alındığında, her şeyi kontrol altında tutmak önemlidir, ama şunu söyleyebilirim: Dunmore yol üzerinde olacak. Kral ile görüşmek için orada yeterince uzun süre kalacaksın ve sonra diğerleriyle birlikte yarışmaya devam edebileceksin. Alric, bu önemli olayda elçisinin yanında olmasını kesinlikle isteyecektir."

"Oh, harika, bunu çok isterim—Fanen Pickering de yarışıyor. Ama bu, sizin gelmeyeceğiniz anlamına mı geliyor?"

"Buna başpiskopos karar verecek."

"Umarım gelebilirsiniz. Fanen'in mümkün olduğunca çok kişinin onu desteklemesinden memnun olacağına eminim."

"Oh, bu bir yarışma değil. Tüm haberciler bunu öyle tanıtıyor, ki bu çok yazık, çünkü Patrik böyle bir niyet içinde değildi."

Arista şaşkın bir şekilde ona baktı. "Ben bunun bir turnuva olduğunu sanıyordum. Kilisenin büyük bir etkinlik düzenlediğini, cesaret ve beceriyi sınavan bir yarışma olduğunu ve kazananın muhteşem bir ödül alacağını belirten bir duyuru görmüştüm."

"Evet, hepsi doğru ama yanıltıcı. Beceri kadar cesaret ve... Eh, göreceksin."

Kupayı eğdi ve kaşlarını çattı, sonra umutla Bernice'e baktı.

Arista, tüm bunların ne anlama geldiğini merak ederek rahibe bir süre daha baktı, ama Sauly'nin bu konu hakkında başka bir şey eklemeyeceği açıktı. Pencerenin önüne dönerek bir kez daha dışarıya baktı. Hilfred beyaz aygırıyla arabanın yanında koşuyordu. Bernice'in aksine, koruması göze batmaz ve sessizdi. Her zaman oradaydı, mesafeli, dikkatli, mahremiyetine saygılı, ya da her yere onu takip etmek zorunda olan bir adamın olabileceği kadar. Her zaman onun görüş alanında oluyordu ama asla bakmıyordu — mükemmel bir gölge. Her zaman böyleydi, ama duruşmadan beri farklıydı. Bu ince bir değişiklikti ama Hilfred'in kendisinden uzaklaştığını hissediyordu. Belki ifadesinden dolayı suçluluk duyuyordu ya da belki de diğerleri gibi, ona yöneltilen bazı suçlamalara inanıyordu. Hilfred'in bir cadiya hizmet ettiğini düşünüyor olması mümkündü. Belki de o gece onu yangından kurtardığına pişman olmuştu. Perdeyi kapattı ve iç geçirdi.

Karavan Ervanon'a vardığında hava kararmıştı. Bernice uykuya dalmıştı, başı sepetin üzerine sarkmış, düşmek üzereydi. Saldur da uykuya dalmıştı, başı gittikçe aşağıya doğru eğiliyor, aniden kalkıyor, sonra tekrar eğiliyordu. Arista, penceresinden, boynunu uzatıp önüne bakarken, yüzüne serin, çiğli gece havasının çarptığını hissetti. Gökyüzü yıldızlarla doluydu ve hafif tozlu bir görünüm veriyordu. Arista, büyük tepenin üzerinde yükselen şehrin karanlık silüetini görebiliyordu. Alttaki binalar gölgeden ibaretti, ama içlerinden tek bir parmak yükseliyordu. Taç Kulesi'ni karıştırmak imkansızdı. Tepesini çevreleyen alabaster siperler, havada yüzen beyaz bir taç gibi görünüyordu. Steward İmparatorluğu'nun antik kalıntısı, insanlık tarihinin en yüksek yapısı olarak ayırt ediciydi. Uzaktan bile hayranlık uyandırıcıydı.

Şehri çevreleyen kamp ateşleri, dinlenen ateşböcekleri sürüsü gibi düzlüğe dağılmış titreyen ışıklar gibiydi. Yaklaştıkça, yol kenarındaki birçok kamptan sesler, bağırışlar, kahkahalar ve tartışmalar duyuluyordu. Bunlar yarışmacılardı ve sayıları yüzlerce olmalıydı. Arista, araba geçerken sadece bir anlık görüntüler görebildi. Yüzler ateşin ışığıyla aydınlanıyordu. Siluetler tabak taşıyordu; erkekler ve çocuklar yere oturmuş gülüyor, bardakları ağızlarına götürüyorlardı. Çadırlar aradaki boşlukları dolduruyordu ve bağlanmış atlar ve arabalar gölgelerde sıralanmıştı.

Arabasının tekerlekleri ve atların nalları, parke taşlarına çarparak yüksek sesli bir tıklama sesi çıkarmaya başladı. Bir kapıdan girdiler ve Arista'nın görebildiği tek şey, ara sıra duvarları aydınlatan meşaleler ya da yakındaki bir pencereden sızan ışıktı. Arista hayal kırıklığına uğramıştı. Sheridan Üniversitesi'nde şehrin tarihini öğrenmişti ve bir zamanlar dünyayı yöneten antik başkenti görmek için sabırsızlanıyordu. Eski Novronian İmparatorluğu'nun çöküşünden sonra ortaya çıkan iktidar boşluğunda iç savaşlar çıktı ve halk eski Apelanese etnik sınırları boyunca bölündü ve Apeladorn'un dört ulusu oluştu: Trent, Avryn, Calis ve Delgos. Bunların her birinde, çeşitli savaş ağaları üstünlük için mücadele etti ve toprak ve iktidar için komşularıyla savaştı. Üç yüz yıldan fazla süren savaşların ardından, sadece bir hükümdar dört ulusu yeniden tek bir imparatorluk altında birleştirme girişiminde bulundu. Ghent'li Glenmorgan iç savaşlar dönemini sona erdirdi ve parlak ve acımasız fetihlerle Trent, Avryn, Calis ve Delgos'u yeniden tek bir bayrak altında birleştirdi. Nyphron Kilisesi ona destek verdi, ancak Glenmorgan'ın Novron'un Varis'i olmadığını hatırlatarak ona İnanç Savunucusu ve Varis'in Vekili unvanını verdi. Ervanon'da kilisenin merkezini kurarak birliği sağlamlaştırdılar ve Glenmorgan Kalesi'nin yanına büyük katedralini inşa ettiler.

Vekilin hükümdarlığı uzun sürmedi. Arista'nın profesörüne göre, Glenmorgan'ın oğlu miras aldığı göreve uygun değildi ve Vekilin İmparatorluğu, Glenmorgan III'ün soylularının ihanetiyle çökerek, kurulduktan sadece yetmiş yıl sonra sona erdi. Çok geçmeden Calis ve Trent ayrıldı ve Delgos kendini cumhuriyet ilan etti.

Ervanon, ardından gelen savaşta büyük ölçüde yıkıldı, ancak savaşın ardından Patrik, Glenmorgan'ın büyük sarayının geriye kalan son parçası olan Taç Kulesi'ne taşındı. O andan itibaren kule ve şehir, kilise ile özdeşleşti ve eski, ancak kaybolmuş Novronian başkenti Percepliquis'in ardından dünyanın en kutsal yeri olarak kabul edildi.

yer olarak kabul edildi.

Araba, yolcuları sarsacak şekilde aniden durdu, bu da Saldur'u uyandırdı ve yaşlı hizmetçi, sepeti yere düştüğünde nefesini tuttu. "Vardık," dedi Saldur, gözlerini silerken uykulu bir sesle

esnedi ve gerindi.

Koç freni kilitledi, aşağı indi ve kapıyı açtı. Soğuk ve nemli bir hava içeri doldu ve Arista'yı üşüttü. Sert ve zayıf bir şekilde, başı bulanık bir şekilde dışarı çıktı. Hareketsiz durmak garip geliyordu. Devasa Taç Kulesi'nin tam dibindeydiler. Yukarı baktı ve bu onu başını döndürdü. O karanlık saatte bile, tepe gece gökyüzüne karşı parlak bir şekilde göze çarpıyordu. Kule, Glenmorgan's Rise olarak bilinen kubbe şeklindeki bir tepenin üzerinde duruyordu ve bu tepe, kilometrelerce çevrede en yüksek noktaydı. Bir basamak bile tırmanmamış olmasına rağmen, eski surların ötesine ve aşağıdaki geniş vadiye bakarken, sanki dünyanın tepesinde duruyormuş gibi hissetti.

Esnedi ve titredi ve anında Bernice oraya geldi, omuzlarına bir pelerin attı ve düğmelerini ilikledi. Saully arabadan inmek için daha uzun sürdü. İnce bacaklarını yavaşça uzattı, gerdi ve ağırlığını test etti.

"Ekselansları." Bir çocuk ortaya çıktı. "Umarım yolculuğunuz keyifli geçmiştir. Başpiskopos, prenses için özel odasında beklediğini size iletmemi istedi."

Arista şaşkına döndü. "Şimdi mi?" Piskoposa döndü. "Bir gün boyunca yol tozu ve terle kaplı halde onunla görüşmemi beklemiyorsunuz herhalde. Korkunç görünüyorum, domuz gibi kokuyorum ve yorgunum."

"Her zamanki gibi çok güzelsiniz, hanımefendi," dedi Bernice, prensesin saçlarını okşayarak. Bu, Arista'nın özellikle hoşlanmadığı bir alışkanlıktı. "Eminim, ruhani bir adam olan başpiskopos, fiziksel görünüşünüzü değil, ruhunuzu görecektir."

Arista, Bernice'e şüpheli bir bakış attı, sonra gözlerini devirdi.

Rahip cüppeleri giymiş hizmetkarlar etraflarında belirip bagajları taşıdılar, koşum takımlarını çözdüler ve atları suladılar.

"Bu taraftan, Ekselansları," dedi çocuk ve onları kuleye götürdü.

Cıvalı mermer zemini ve duvarı çevreleyen yürüyüş yolunu ortadan ayıran sütunları olan büyük bir rotundaya girdiler. Sanki çok uzaklardan, yumuşak bir şarkı sesi geliyordu. Belki de bir koro olan düzinelerce ses

koro, prova yapıyordu. Görünmeyen lambalardan gelen titrek ışık, cilalı yüzeylerden yansıyor. Ayak sesleri yüksek sesle yankılanıyordu.

"Sabah onu göremez miyim?"

"Hayır," dedi Saldur, "bu çok önemli bir mesele."

Arista kaşlarını çatı ve bunu düşündü. Başpiskoposunu ziyaret edenin sadece bir formalite olduğunu varsaymıştı, ama şimdi o kadar emin değildi. Percy Braga'nın Melengar krallığını ele geçirme planının bir parçası olarak, onu babasının ölümü nedeniyle mahkemeye çıkarmıştı. Duruşmaya katılmaktan men edilen Arista, daha sonra sevgili Saulu'nun de dahil olduğu diğerlerinin verdiği ifadelerle ilgili söylentiler duymuştu. Eğer bu söylentiler doğruysa, Saulu onu sadece babasını öldürmekle değil, aynı zamanda büyücülükle de suçlamıştı. Arista, bu iddialar hakkında piskoposla hiç konuşmamış, Hilfred'den de bir açıklama talep etmemişti. Bütün bunların sorumlusu Percy Braga'ydı. O herkesi kandırmıştı. Hilfred ve Saulu, krallığın iyiliği için en doğru olduğunu düşündükleri şeyi yapmışlardı. Yine de, belki de kandırılan kişinin kendisi olup olmadığını merak etmekten kendini alamıyordu.

Kiliseye göre, her türlü büyücülük ve sihir, inanç için iğrenç bir şeydi. *Saulu benim suçlu olduğumu düşünüyorsa, bana karşı önlemler alabilir miydi?* Onun için bir aile üyesi gibi olan, her zaman nazik ve iyiliksever görünen piskoposun böyle bir şey yapabileceğini inanılmaz buluyordu. Öte yandan, Braga onun gerçek amcasıydı ve neredeyse yirmi yıllık sadık hizmetinden sonra, babasını öldürmüş ve onu ve Alric'i de öldürmeye çalışmıştı. Onun güç arzusu sadakati tanıımıyordu.

Hilfred'in merdivenlerden arkasında geldiğini giderek daha fazla fark ediyordu. Normalde ona rahat bir güvenlik hissi veren bu durum, şimdi tehditkar görünüyordu. *Neden bana hiç bakmıyor?* Belki de yanılıyordu. Belki de suçluluk ya da hoşnutsuzluk değildi; belki de mesafeli davranmakla ilgiliydi. Süt için inek yetiştiren çiftçilerin onlara genellikle Bessie ya da Gertrude adını verdiklerini duymuştu, ama aynı çiftçiler kesime gönderilecek etlik ineklere asla isim vermezlerdi.

Arista'nın zihni hızla çalışmaya başladı. Onu başka bir kuledeki kilitli bir hücreye mi götürüyorlardı? Kilise'nin Glenmorgan III'ü idam ettiği gibi onu da idam edecekler miydi? Onu kazıkta yakıp, daha sonra bunu sapkınlık suçunu arındırmak için yaptıklarını mı söyleyeceklerdi? Alric bunu öğrendiğinde ne yapacaktı? Kiliseye savaş ilan edecek miydi? Eğer öyle yaparsa, diğer tüm krallıklar ona karşı dönecekti. Kilisenin fermanını kabul etmekten başka seçeneği kalmayacaktı.

Bir kapıya vardılar ve piskopos Bernice'den prensesin odasını onun gelişine hazırlamasını istedi. Hilfred'den dışarıda beklemesini söyledi ve Arista'yı içeri götürüp kapıyı kapattı.

Oda şaşırtıcı derecede küçüktü, dağınık bir masa ve sadece birkaç sandalyenin bulunduğu minik bir çalışma odasıydı. Duvar aplikleri, eski kalın kitapları, parşömenleri, mühürleri, haritaları ve çeşitli durumlar için rahip cübbelerini ortaya çıkardı.

İçeride iki adam bekliyordu. Masanın arkasında oturan, beyaz saçlı ve buruşuk tenli yaşlı bir adam olan başpiskoposdu. Omuzlarına işlemeli bir pelerin ve boynuna bağlanmamış bir fular gibi asılı duran altın bir stola ile sarılmış, koyu mor bir cüppe giymişti. Uzun ve solgun yüzü, dağınık sakalıyla daha da uzamış görünüyordu. Oturduğu pozisyonda sakalı yere kadar uzanıyordu. Aynı şekilde, kaşları da tuhaf bir şekilde kalındı. Yüksek ahşap bir koltukta kambur bir şekilde oturuyordu, sanki ilgiyle öne eğilmiş gibi bir izlenim veriyordu.

Dağınıklığın içinde, uzun parmakları ve keskin gözleri olan, çok daha genç, zayıf bir adam daha vardı. O da yıllardır güneş görmemiş gibi solgundu. Uzun siyah saçları sıkı bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve işine kendini adanmış bir adamın sert ve yoğun bakışını yansıtıyordu.

"Kutsal Başpiskopos Galien," dedi Saldur içeri girdikten sonra, "Melengar Prensesi Arista Essendon'u takdim edeyim."

"Geldiğinize çok sevindim," dedi yaşlı rahip. Dişlerinin çoğunu kaybetmiş ağzı, sık sık ince dudaklarını emiyordu. Sesi rüzgârlıydı ve belirgin bir kısıklığı vardı. "Lütfen oturun. Arabada sarsılarak zor bir gün geçirdiğinizi tahmin ediyorum. Gerçekten korkunç şeyler. Yolları parçalıyorlar ve sizi paramparça ediyorlar. Arabaya binmekten nefret ediyorum. Tabut gibi hissettiriyor ve benim yaşımda insan her türlü kutuya binmekten çekiniyor. Ama sanırım gelecek için buna katlanmalıyım, benim göremeyeceğim bir gelecek için." Beklenmedik bir şekilde ona göz kırptı. "Size bir içki ikram edebilir miyim? Şarap olabilir mi? Carlton, kendini işe yarar hale getir, seni küçük serseri, ve Majestelerine bir kadeh Montemorcey getir."

Küçük adam hiçbir şey söylemedi, ancak hızla köşedeki bir sandığa doğru ilerledi.

İçinden koyu renkli bir şişe çıkardı ve mantarını çekti. "Otur,

Arista," diye Saldur kulağına fısıldadı.

Prenses, masanın önündeki kırmızı kadife koltuğu seçti, elbisesini düzeltti ve sert bir şekilde oturdu. Rahat değildi ama artan korkusunu kontrol etmek için çaba gösterdi.

Carlton, oyulmuş gümüş bir tepside ona bir kadeh kırmızı şarap sundu. İçinde uyuşturucu ya da zehir olabileceğini düşündü, ama bu fikri saçma buldu. *Neden beni zehirlesinler ya da uyuşturulsunlar ki? Zaten körü körüne sizin ağına düşerek ölümcül bir hata yaptım.* Hilfred onların tarafına geçmişse, Ghent'in tüm silahlı kuvvetlerine karşı onu koruyacak tek kişi Bernice kalmıştı. Zaten onların merhametine kalmıştı.

Arista kadehi aldı, Carlton'a başını salladı ve bir yudum aldı.

"Şarap, Delgos'taki Vandon Spice Company aracılığıyla ithal ediliyor," dedi başpiskopos. "Montemorcey'nin nerede olduğunu bilmiyorum, ama inanılmaz şaraplar yapıyorlar. Sence de öyle değil mi?"

"Özür dilerim," dedi Arista gergin bir şekilde. "Buraya doğrudan geleceğimi bilmiyordum. Uzun yolculuktan sonra kendimi tazeleme fırsatım olacağını düşünmüştüm. Genelde daha düzgün görünürüm. Belki de çekilip yarın sizinle görüşmeliyim?"

"İyi görünüyorsun. Elinde değil. Güzel genç prensesler bu konuda şanslıdır. Piskopos Saldur seni hemen buraya getirerek doğru şeyi yaptı, onun sandığından da fazlasını."

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Saldur.

"Haber geldi" — başını kaldırıp tavanı işaret etti

— "Luis Guy bizimle birlikte seyahat edecek."

"Nöbetçi mi?"

Galien başını salladı.

"Bu iyi olabilir, sence de öyle değil mi? Bir grup seret getirecek, değil mi? Ve bu düzeni sağlamaya yardımcı olacak."

"Patrik'in de böyle düşündüğünden eminim. Ancak ben nöbetçinin nasıl çalıştığını biliyorum. Beni dinlemeyecek ve yöntemleri çok sert. Ama burada tartışmak istediğimiz konu bu değil."

Bir an durdu, nefes aldı ve dikkatini tekrar Arista'ya verdi. "Söylesene çocuğum, Esrahaddon hakkında ne biliyorsun?"

Arista'nın kalbi bir an durdu ama hiçbir şey söylemedi.

Piskopos Saldur elini Arista'nın elinin üzerine koydu ve gülümsedi. "Canım, onu Gutaria Hapishanesi'nde aylarca ziyaret ettiğini ve sana iğrenç kara büyüünden öğretebildiği her şeyi öğrettiğini zaten biliyoruz. Alric'in onu serbest bıraktığını da biliyoruz. Ama bunların hiçbirisi şu anda önemli değil. Bilmemiz gereken, onun nerede olduğu ve serbest bırakıldığından beri seninle iletişime geçip geçmediği. Sen, onun güvenebileceği tek kişi ve bu yüzden ona ulaşabileceği tek kişisin. Söyle bize, çocuğum, onunla herhangi bir iletişimin oldu mu?"

"Beni buraya bu yüzden mi getirdin? Suçlu olduğu iddia edilen birini bulmana yardım etmem için mi?"

"O bir suçlu, Arista," dedi Galien. "Sana söylediklerine rağmen, o

—
"Bana ne söylediğini nereden biliyorsun? Adamın söylediği her kelimeyi mi dinledin?"

her kelimesini mi dinledin?"

"Evet," diye cevapladı pasif bir şekilde. Bu açık sözlü cevap onu şaşırttı.

"Sevgili kızım, o yaşlı büyücü sana bir hikaye anlattı. Hikayenin çoğu aslında doğru; sadece önemli bir kısmını atladı."

Sauly'ye baktı, babacan ifadesiyle sert bir şekilde başını sallayarak onayladı.

"Amcan Braga, babanın cinayetinden sorumlu değildi," dedi başpiskopos. "Esrahaddon'du."

"Bu saçmalık," dedi Arista alaycı bir şekilde. "O sırada hapisteydi ve mesaj bile gönderemiyordu."

"Ah, ama gönderebilirdi ve gönderdi de, senin aracılığınla. Sence sana neden baban için şifa iksiri yapmayı öğretti?"

"Onu hastalığından kurtarmak dışında mı demek istiyorsunuz?"

"Esrahaddon Amrath'ı umursamıyordu. Seni bile umursamıyordu. Gerçek şu ki, babanın ölmesini istiyordu. Senin hatan ona gitmekti. Ona güvenmekti. Onun senin arkadaşın olacağını mı sandın? Arcadius gibi bilge yaşlı öğretmenin mi? Esrahaddon uysal bir hayvan değil, onurlu bir beyefendi değil. O bir iblis ve tehlikeli. Kaçmak için seni kullandı. Sen onu ziyaret ettiğin andan itibaren, seni bir araç olarak kullanacağını hesapladı. Kaçmak için hükümdarın gelip onu serbest bırakması gerekiyordu. Baban onun kim ve ne olduğunu biliyordu, bu yüzden bunu asla yapmazdı. Ama Alric, cehaleti nedeniyle yapardı. Bu yüzden babanın ölmesi gerekiyordu. Esrahaddon'un tek yapması gereken, kiliseye babanın varis olduğuna inandırmaktı. Bunun bize karşı harekete geçmemize neden olacağını biliyordu."

"Ama kilise neden varisin ölmesini istesin ki? Anlamıyorum."

"Zamanı gelince ona da geleceğiz. Ama şunu söylemekle yetinelim: Senin ve babanın ilgisi bizim dikkatimizi çekti. Esrahaddon'un sana yaptırdığı şifa iksiri, babanın kaderini belirledi. Onun kanını, imparatorluk soyundan geliyormuş gibi gösterecek şekilde kirletti. Braga bunu öğrendiğinde, kilisenin isteği olduğunu düşündüğü şeyi yaptı ve Amrath ile çocuklarını ortadan kaldırmak için planlar yapmaya başladı."

"Braga, babamı öldürttüğünde kilise için mi çalışıyordu?"

"Doğrudan ya da resmi olarak değil. Ama Braga inancına çok bağlıydı. Kilise *bürokrasisini* beklemeden, kendi deyimiyle, aceleci davrandı. Hem piskopos hem de ben, yaşanan trajedi için gerçekten üzgün olduğumuzu tüm kilise adına söylüyoruz. Yine de, bunu bizim planlamadığımızı anlamalısın. Babanın kaderini harekete geçiren Esrahaddon'un planıydı. Kiliseyi de seni kullandığı gibi kullandı."

Arista, başpiskoposa ve ardından Saul'y'e sert bir bakış attı. "Bunu biliyor muydunuz?"

Piskopos başını salladı.

"Braga'nın babamı öldürmesine nasıl izin verdiniz? O sizin arkadaşınızdı." "Engellemeye çalıştım," dedi Saul'y. "Bana inanmalısın. . Test bittiği ve babanın suçlandığı anda, kilise için acil bir toplantı çağrısı yaptım, ama Braga durdurulamadı. Beni dinlemeyi reddetti ve değerli zamanımı boşa harcadığımı söyledi."

Kendi öldürölme korkusu kayboldu ve öfke boşluğu doldurdu. Yumruklarını sıkarak ayağa kalktı, gözleri nefretle doluydu.

"Arista, üzgün olduğumu biliyorum ve buna hakkın var, ama izin ver biraz daha açıklayayım." Başpiskopos, onun tekrar oturmasını bekledi. "Sana anlatacağım şey, Nyphron Kilisesi'nin en iyi korunan sırrıdır. Bu bilgi, sadece üst düzey din adamlarına mahsustur. Sana bu bilgiyi güvenerek veriyorum çünkü yardımına ihtiyacımız var ve nedenini anlamadan yardım etmeyeceğini biliyorum." Şarap kadehini aldı, bir yudum aldı, sonra öne eğildi ve Arista'ya sessiz bir sesle konuştu. "İmparatorluğun son yıllarında, kilise tüm insanlığı köleleştirmeyi amaçlayan karanlık ve çarpık bir komplo'u ortaya çıkardı. Komplo doğrudan imparatora uzanıyordu. İnsanlığı sadece kilise kurtarabilirdi. İmparatoru öldürdük ve soyunu ortadan kaldırmaya çalıştık, ancak imparatorun oğlu Esrahaddon'un yardımını aldı. Onun mirası, geçmişin iblislerini diriltme ve insanlığı bir kez daha uçurumun eşiğine getirme gücünü barındırıyor. Bu nedenle kilise, varlığı hepimizin boğazına bıçak dayayan bu varisi bulup soyunu yok etmeye çalıştı. Bu kadar zaman geçtikten sonra, varis kendi gücünün, hatta kim olduğunun bile farkında olmayabilir. Ama Esrahaddon biliyor. O büyücü varisi bulursa, onu bize karşı bir silah olarak kullanabilir. Kimse güvende olmayacak."

Başpiskopos ona dikkatle baktı. "Esrahaddon bir zamanlar yüksek konseyin bir üyesiydi. İmparatorluğu komploculardan kurtarmak için yapılan çabaların kilit isimlerinden biriydi, ama son anda kiliseye ihanet etti. Barışçıl bir geçiş yerine, imparatorluğu yok eden bir iç savaşı acımasızca başlattı. Kilise onun ellerini kesti ve onu neredeyse bin yıl boyunca hapsetti. İntikam alma şansı olursa ne yapacağını düşünüyorsun? Gutaria Hapishanesi'nde sahip olduğu insanlık öldü. Geriye kalan, bizi yok etmeye kararlı güçlü bir iblis; intikam için intikam; bu düşünceyle deliye dönmüş durumda. Durdurulmazsa her şeyi yok edecek bir yangın gibi. Bir krallığın prensesi olarak şunu anlamalısın: Krallığın geleceğini güvence altına almak için fedakarlıklar yapılmalıdır. Babanızla ilgili yaşanan hatadan dolayı derin üzüntü duyuyoruz, ancak bunun nedenini anlayacağınızı, özürlerimizi kabul edeceğinizi ve bildiğimiz her şeyin sonunu önlememize yardım edeceğinizi umuyoruz.

"Esrahaddon, herkesi yok etmeye kararlı, inanılmaz derecede zeki bir delidir. Varis, onun silahıdır. Eğer onu bizden önce bulursa, yüzyıllar önce uyutmayı başardığımız dehşeti yeniden uyandırmasını engelleyemezsek, o zaman tüm bunlar, bu şehir, Melengar krallığın, tüm Apeladorn kaybolacak. Yardımına ihtiyacımız var, Arista. Esrahaddon'u bulmamıza yardım etmelisin."

Kapı aniden açıldı ve bir rahip içeri girdi.

"Majesteleri," dedi nefes nefese, "nöbetçi kuria'yı toplantıya çağırıyor."

Galien başını salladı ve Arista'ya baktı. "Ne dersin, canım?"

Bize yardım edebilir misin?"

Prenses ellerine baktı. Kafasında çok fazla şey dönüyordu: Esrahaddon, Braga, Saully, gizemli komplolar, şifalı iksirler. Tek sabit kalan görüntü, yatağında yatan, yüzü solgun, kanla ıslanmış örtülerin üzerinde yatan babasının hatırasıydı. Acıyı geride bırakmak çok uzun sürmüştü ve şimdi... Esrahaddon onu öldürmüş müydü? Onlar mı öldürmüştü? "Bilmiyorum," diye mırıldandı.

"En azından kaçışından sonra seninle iletişime geçti mi?"

"Babamın ölümünden beri Esrahaddon'u görmedim ve ondan haber almadım."

"Elbette anlıyorsunuz," dedi başpiskopos, "durum ne olursa olsun, onun güveneabileceği en muhtemel kişi sizsiniz ve onu bulmak için bizimle birlikte çalışmayı düşünmenizi istiyoruz. Melengar Büyükelçisi olarak siz

krallıklar ve uluslar arasında seyahat edebilir ve asla şüphe çekmez. Şu anda böyle bir taahhütte bulunmaya hazır olmayabileceğinizi de anlıyorum, bu yüzden sormayacağım; ama lütfen bunu düşünün. Kilise sizi çok üzdü; tek isteğim, gözünüzde kendimizi affetmeniz için bize bir şans vermeniz.

Arista şarabının geri kalanını içti ve yavaşça başını salladı.

"Sence doğru mu söylüyor?" diye sordu başpiskopos. Yüzünde, genel olarak mutsuzluk ifadesinin gölgesinde kalan hafif bir umut ışığı vardı. "Onda büyük bir direnç vardı."

Saldur hâlâ Arista'nın çıktığı kapıya bakıyordu. "Öfke daha doğru bir kelime olurdu, ama evet, bence doğruyu söylüyordu."

Galien'in ne beklediğini bilmiyordu. Arista'nın, babasını öldürdüklerini itiraf ettikten sonra onu kollarını açarak kucaklayacağını mı düşünmüştü? Bu fikir tamamen saçmaydı, bataklığa batmış bir adamın çaresizce aldığı bir önlem.

"Buna değdi," dedi başpiskopos, hiç ikna olmuş gibi görünmeden.

Saldur, kolundaki gevşek ipliği oynayarak, Bernice'in şişesinin kalanını da yanına alsaydı keşke diye düşündü. Şarabı hiç sevmezdi. Braga'nın ölümünün trajedisi, her şeyden çok, mükemmel bir konyak kaynağını kaybetmektir. Arşidük içkiden gerçekten anlardı.

Galien ona baktı. "Sessizsin," dedi başpiskopos. "Tabii ki benim hatalı olduğumu düşünüyorsun. Öyle demiştin, değil mi? Son görüşmemizde bunu açıkça söylemiştin. Onun her hareketini izliyordun. Senin o... o..." Yaşlı adam, elini kapıya doğru salladı, sanki bu, onun beceriksizliğini daha açık hale getirecekmiş gibi. "O yaşlı hizmetçi, onun her nefesini izliyordu. Öyle değil mi? Ve eğer Esrahaddon onunla iletişime geçseydi, biz bunu bilirdik ve onlar da hiçbir şey anlamazlardı, ama şimdi..." Başpiskopos ellerini havaya kaldırdı ve Saldur'u alaycı bir şekilde taklit ederek tiksinti duyuyormuş gibi yaptı.

Saldur ipliği parmağının ucuna dolayarak, gittikçe daha sıkı sararak oynamaya devam etti.

"Kendi iyiliğin için fazla kibirlisin," diye Galien onu savunmacı bir tavırla suçladı. "O adam imparatorluk büyücüsü. Onun yapabilecekleri senin anlayabileceğinin ötesinde. Bildiğimiz kadarıyla, her gece bahçede bir kelebek ya da yatak odasının penceresinden giren bir güve şeklinde onu ziyaret ediyor olabilir. Emin olmamız gerekiyordu."

"Kelebek mi?" dedi Saldur, gerçekten şaşkın bir şekilde.

"O bir büyücü. Lanet olsun. Onlar böyle yapar."

"Bundan çok şüpheliyim..."

"Mesele şu ki, biz kesin olarak bilmiyorduk."

"Ve hala bilmiyoruz. Tek söyleyebileceğim, onun yalan söylediğini sanmıyorum, ama Arista zeki bir kız. Maribor, onun bunu zaten kanıtladığını biliyor."

Galien boş şarap kadehini kaldırdı. "Carlton!"

Uşak başını kaldırdı. "Üzgünüm, Ekselansları, ama onu yeterince iyi tanıdığımı söyleyemem, bu yüzden bir fikir beyan edemem."

"Tanrı aşkına, dostum. Sana onu sormuyorum; daha fazla şarap istiyorum, seni aptal."

"Ah," dedi Carlton ve şişeye doğru yöneldi, sonra sıkıcı, boş bir sesle mantarı çıkardı.

"Sorun şu ki, Patrik Esrahaddon'un ortadan kaybolmasından beni sorumlu tutuyor," diye devam etti Galien.

Arista'nın ayrılmasından bu yana ilk kez Saldur ilgiyle öne eğildi. "Bunu sana o mu söyledi?"

"Sorun da bu; bana hiçbir şey söylemedi. Artık sadece nöbetçilerle konuşuyor. Luis Guy ve diğer adam, Thranic. Guy hoş olmayan biri, ama Thranic..." Sesi kesildi, başını salladı ve kaşlarını çatı.

"Hiç nöbetçi ile tanışmadım."

"Kendini şanslı say. Ama bence bu konuda şansın tükeniyor. Guy bütün sabahı yukarıda, Patriark ile uzun bir toplantıda geçirdi." Boş bardağı parmağıyla çevirerek oynadı. "Şu anda konsey salonunda, kuria'ya konuşma yapıyor."

"Orada olmamız gerekmez mi?"

"Evet," dedi üzgün bir şekilde, ama kalkmak için hiçbir çaba göstermedi. "Ekselansları?" diye sordu Saldur.

"Evet, evet." Ona el salladı. "Carlton, bastonumu getir."

Saldur ve başpiskopos, bir adamın gür sesiyle içeri girdiler. Büyük konsey odası, kulenin tüm genişliğini kaplayan üç katlı dairesel bir odaydı. Oda, İnanç Savunucusu Novron ile insan tanrısı Maribor arasındaki ilişkiyi temsil eden, ikişerli gruplar halinde dizilmiş ince süslü sütunlarla çevriliydi. Her grup arasında, odaya çevredeki kırsal alanın tam panoramik manzarasını sunan uzun ve ince bir pencere vardı. Merkezden dışarıya doğru yayılan dairesel sıralarda, Nyphron Kilisesi'nin baş rahiplerinden oluşan kuria toplanmıştı.

diğer on sekiz piskopos da Luis Guy'ın ağzından Patrik'in sözlerini dinlemek için oradaydı.

Uzun boylu, ince yapılı, uzun siyah saçlı ve rahatsız edici gözleri olan Sentinel Luis Guy, odanın ortasında duruyordu. Saldur'un bu adam hakkındaki ilk izlenimi, keskin, temiz, düzenli, odaklanmış, hem tavırları hem de görünüşüyle olduğu yönündeydi. Saçları çok siyahtı, ancak teni açıktı, bu da çarpıcı bir kontrast oluşturunuyordu. Bıyığı dardı, sakalı kısa ve sert, ince bir noktaya kadar kesilmişti. Geleneksel kırmızı cüppe, siyah pelerin ve siyah başlık giymişti, göğsünde kırık taç sembolü özenle işlenmişti. Saçında veya kıvrımlarında tek bir kusur yoktu. Dik duruyordu, gözleri kalabalığı taramıyor, onlara dik dik bakıyordu.

“... Patrik, Rufus'un Trent soylularını ikna edecek güce sahip olduğunu ve kilisenin gerisini halledeceğini düşünüyor. Unutmayın, bu en iyi atı seçmekle ilgili değil. Patrik, yarışı kazanabilecek olanı seçmelidir ve Rufus en olası adaydır. O, güneyin kahramanı ve kuzeyin yerlisidir. Kiliseyle görünürde hiçbir bağı yoktur. Onu imparator ilan etmek, aksi takdirde bize karşı çıkabilecek nüfusun büyük bir bölümünü hemen susturacaktır. Rufus, Trent ve Calis'in Yeni İmparatorluğa boyun eğmesini sağlayamayabilir, ancak onların bize karşı birleşmelerini engelleyebilir. Onların tereddütleri sırasında, tüm Avryn'i tek bir imparatorun altında birleştirmek için zaman kazanacağız. Bundan sonra, sistematik olarak, önce Trent'i, sonra Calis'i tek tek zorlayarak bize katılmalarını sağlayacağız, aksi takdirde işgalle karşı karşıya kalacaklar. Avryn'in çok daha üstün zenginliği ve gücü göz önüne alındığında, savaşmadan boyun eğmeleri çok muhtemeldir, özellikle de Rufus imparator olduğunda.

“Birleşme çoktan tamamlanmış gibi konuşuyorsunuz,” dedi Dunmore Piskoposu Tildale. “Ama Avryn'de sekiz krallık var ve sadece Dunmore, Ghent ve Warric imparatorluk yanlısı. Peki ya kraliyet yanlıları? Onlar savaşmadan bunu kabul etmeyeceklerdir. Glenmorgan'ın karşılaştığı bir avuç savaş ağası gibi değil bu; bunlar nesillerdir toprakları ve unvanları olan krallar. Alburn ve Melengar krallıkları eski ve gururlu krallıklardır. Rhenydd Kralı Urith bile, ne kadar fakir olursa olsun, sırf biz öyle diyoruz diye Rufus'a boyun eğmeyecektir. Peki ya Maranon? Onların tarlaları Avryn'in yediği yiyeceklerin çoğunu sağlıyor. Kral Vincent direnirse, bizi aç bırakarak boyun eğdirebilir. Peki ya Galeannon? Kral Fredrick sık sık Calis'e teslim olmakla tehdit ediyor, orada güçlü bir grubun zayıf lideri olmak yerine zayıf bir grubun güçlü lideri olabilir. Onun sahip olduğu az miktardaki bağımsızlığı da bırakmasını ısrar edersek, onu kaybedebiliriz.

"Zamanı geldiğinde Kral Fredrick imparatorluk tahtının önünde eğileceğinden emin olabilirsiniz," dedi Galeannon piskoposu.

"Maranon'un buğday tarlaları için endişelenmenize gerek yok," dedi Maranon piskoposu.

"Gördüğünüz gibi, kraliyetçi sorunu ortadan kaldırıldı," diye güvence verdi Guy. "Neredeyse bir nesil sürdü, ama kilise, planlarımızın beklendiği gibi ilerlemediği Melengar hariç, her krallığın kilit pozisyonlarına sadık imparatorlukçuları yerleştirmeyi başardı. Bu başarısızlık, tekil olması nedeniyle kolayca telafi edilecektir. Rufus imparator ilan edildiğinde, diğer tüm krallıklar bağlılık yemini edecek ve Melengar tek başına kalacak. Ya teslim olacaklar ya da Avryn'in geri kalanıyla savaşacaklar. Evet, birkaç küçük sorun dışında, Avryn'in birleşmesi gerçekten de çoktan gerçekleştirildi. Sadece bu gerçeği kamuoyuna açıklamadık."

Bu, salonda bir mırıldanmaya neden oldu.

"Bu projede başarılı bir şekilde ilerlediğimizi biliyordum," dedi Saldur başpiskoposa, "ama bu kadar ilerlediğimizi bilmiyordum."

"Braga'nın Melengar kralı olarak atanması son adım olacaktı," diye cevapladı Galien hayal kırıklığına uğramış bir ses tonuyla. Kilisenin gelecek Yeni İmparatorluk için hazırladığı tüm krallıklar arasında sadece Saldur'un ki başarısız olmuştu.

"Peki ya Milliyetçiler?" diye sordu Ratibor Piskoposu. "Sayıları giderek artıyor. Onları görmezden gelemezsiniz."

"Milliyetçiler bir sorun olacak," diye itiraf etti Guy. "Seret yıllardır Gaunt ve takipçilerini izliyor. DeLur ailesi ve Delgos Cumhuriyeti'ndeki diğer birkaç güçlü tüccar karteli tarafından finanse ediliyorlar. Delgos, merkezi bir otoritenin avantajlarına ikna olmak için çok uzun süredir özgürlüğünün tadını çıkarıyor. Zaten birleşik bir imparatorluk fikrinden korkuyorlar. Evet, savaşacaklarını biliyoruz. Savaş alanında yenilmeleri gerekecek, bu da Patriark'ın Rufus'u seçmesinin bir başka nedeni. O acımasız bir savaş lordu. İmparator olarak ilk icraatı Milliyetçileri ezmek olacak. Delgos da kısa süre sonra düşecek."

"Delgos'u ele geçirecek kadar askerimiz var mı?" Yerleşik tarihçi Prelate Krindel sordu. "Tur Del Fur, bir cüce kalesi tarafından savunuluyor. Dacca'nın iki yıllık kuşatmasına direndi."

"Ben de bu sorunu çözmek için çalışıyorum ve sanırım benzersiz bir çözüm buldum."

"Peki bu ne olabilir?" Galien şüpheyile sordu.

Luis Guy başını kaldırdı. "Ah, Başpiskopos, bize katıldığınız için çok teşekkürler. Neredeyse bir saat önce başladığımızı haber vermiştim."

"Geç kaldığım için beni azarlayacak mısın, Guy? Yoksa sadece sorumu geçiştirmek mi istiyorsun?"

"Bu sorunun cevabını duymaya hazır değilsiniz," diye cevapladı nöbetçi, bu da başpiskoposun suçlayıcı bir bakışına neden oldu. "Size söylersem bana inanmazsınız ve kesinlikle onaylamazsınız. Ama zamanı geldiğinde ve gerekli olduğunda, Drumindor kalesinin ve onunla birlikte Delgos'un düşeceğinden emin olabilirsiniz."

Başpiskopos bu küçümsemeye kaşlarını çattı, ama yorum yapamadan Saldur söz aldı. "Peki ya halk? Yeni imparatoru kabul edecekler mi?" diye sordu.

"Dört ulusu boydan boya gezerek yarışmayı tanıttım. Heroldlar güneydeki Dagastan'dan kuzeydeki Lanksteer'e kadar bunu duyurdu; tüm Apeladorn bu olaydan haberdar. Pazar yerlerinde, tavernalarda ve kale avlularında beklenti yüksek. Yarışmanın gerçek amacını açıkladığımızda, halk kendinden geçecek. Beyler, heyecan verici zamanlar yaşıyoruz. Artık mesele Yeni İmparatorluğun kurulup kurulmayacağı değil, ne zaman kurulacağı. Temeller atıldı. Tek yapmamız gereken tacı takmak."

"Peki ya Warric Kralı Ethelred?" diye sordu Galien. "O da bizimle mi?"

Adam omuz silkti. "Tahtını bırakıp vali olmak hoşuna gitmiyor, ama hükümdarların çoğu böyle, bizim iktidara getirdiğimizler bile. Hükümdarların Majesteleri diye hitap edilmeye ne kadar çabuk alıştıkları şaşırtıcı. Yine de, tacını ilk çıkaran kişi olarak yeni düzende ilk sırada olacağına dair güvence verildi. Yeni imparator ayaklanmaları bastırmakla meşgulken, Lord Rufus adına imparatorluğu yönetmek üzere naip rolünü üstlenmesi çok muhtemel. Ayrıca baş danışman olarak kalmasını da önerdim. Bundan memnun görünüyordu."

"Hâlâ Rufus ve Ethelred'e iktidarı devretmekten hoşlanmıyorum," dedi Saldur dedi.

"Öyle olmayacak," diye Galien onu temin etti. "Kontrol kilisede olacak. Onlar yüzler, ama beyin biziz. Kilise, Yeni İmparatorluk sarayında yeni düzenin inşasını denetlemekle görevli kalıcı bir temsilci bulunduracak." Guy'a baktı. "Patrik sana bundan bahsetti mi?"

"Evet."

"Peki bu sorumluluğu kendisi üstleneceğini söyledi mi?"

"Yaşlılığı nedeniyle, Patrik bu yükü üstlenmeyecek, bunun yerine bu konseyden tüm kilise adına özerk olarak hareket etme yetkisine sahip birini seçecek. Bu kişi, en azından yeniden inşa aşaması boyunca Ethelred'in yanında eş hükümdar olarak atanacak."

"Böyle bir adam çok güçlü olur," dedi başpiskopos. Saldur, onun ses tonundan -belki de herkesin duyabildiği gibi- bunun kendisi olmayacağını bildiğini anlayabilirdi. "O kişi sen mi olacaksın?"

Guy başını salladı. "Benim görevim, babamın ve ondan önce de onun babasının görevi gibi, Novron'un varisini bulmak. Patrik, imparatorluğun acil kurulmasıyla ilgili bu konularda bana yardım etmemi istedi, ben de memnuniyetle kabul ettim, ama hayatımın hedefinden sapmayacağım."

"O zaman kim olacak?"

"Kutsal Efendimiz henüz karar vermedi. Sanırım yarışmanın sonuçlarını beklemek isteyecektir." Guy'ın tekrar konuşmasını beklerken bir sessizlik oldu. "Bu tarihi bir an. Yüzyıllardır özenle beslediğimiz, uğruna çalıştığımız her şey meyvesini vermek üzere. İnsanlık için yeni bir şafağın eşiğindeyiz. Neredeyse bin yıl önce başlayan şey, bu nesille sona erecek. Novron ellerimizi kutsasın."

"Etkileyici biri," dedi Saldur Galien'e.

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye cevapladı başpiskopos. "Güzel, çünkü bizimle geliyorsun."

"Yarışmaya mı?"

Başpiskopos başını salladı. "Guy'a karşı koyacak birine ihtiyacım var. Belki de benim için olduğu kadar onun için de baş belası olabilirsin."

Arista, tek bir mumla kapının önünde tereddüt etti. İçeriden Bernice'in ayak sesleri geliyordu, yatağı düzeltiyor, leğene su döküyor, Arista'nın yatak çarşaflarını o korkunç dadı tavrıyla seriyordu. Yorgun olmasına rağmen Arista o kapıyı açmak istemiyordu. Düşünecek çok şeyi vardı ve şu anda Bernice'e tahammül edemiyordu.

Kaç gün?

Kafasında saymaya çalıştı, işaretleyerek, babasının ölümünden amcasının ölümüne kadar geçen o karmaşık zamanlardaki anılarını takip ederek; çok kısa sürede çok şey olmuştu. Hâlâ hatırlıyordu

Yatağa uzanmış babasının solgun beyaz yüzünü, yanağında tek bir kanlı gözyaşı damlasını ve altında yatağın üzerine yayılan koyu lekeyi.

Arista, arkasında duran Hilfred'e garip bir bakış attı. "Henüz yatmaya hazır değilim."

"Nasıl isterseniz, hanımefendi," dedi sessizce, sanki içindeki hemşire canavarı uyandırmamak için onun ihtiyacını anlıyormuş gibi.

Arista amaçsızca yürümeye başladı. Koridordan aşağı doğru ilerledi. Bu basit hareket ona kontrol hissi verdi, sürüklenmek yerine bir şeye doğru ilerlediğini hissettirdi. Hilfred üç adım geriden onu takip ediyordu, kılıcı uyluğuna çarpıyordu, yıllardır duyduğu bir ses, sanki hayatının saniyelerini sayan bir sarkacın salınımı gibi.

Kaç gün?

Saul, Percy amcasının babasını öldüreceğini biliyordu. Olay gerçekleşmeden önce biliyordu! Ne kadar önceden biliyordu? Saatler mi? Günler mi? Haftalar mı? Onu durdurmaya çalıştığını söyledi. Bu bir yalandı, öyle olmalıydı. Neden onu ifşa etmedi? Neden babasına söylemedi? Ama belki Saul söylemişti. Belki babası dinlemeyi reddetmişti. Esrahaddon'un onu gerçekten kullanmış olması mümkün müydü?

Loş ışıklı salon, kuleyi çevreleyen bir kavis çiziyordu. Dekorasyonun eksikliği Arista'yı şaşırttı. Elbette, Taç Kulesi eski sarayın sadece küçük bir parçası, sadece bir köşe merdiveni idi. Taşlar, yüzyıllar önce yerine yerleştirilmiş eski yontulmuş bloklardı. Hepsi aynı görünüyordu: eski dişler gibi kirli, isle kaplı ve sarı. Birkaç kapıdan geçtikten sonra bir merdivene geldi ve tırmanmaya başladı. Uzun süre hareketsiz kaldıktan sonra bacaklarını çalıştırmak iyi geldi.

Kaç gün oldu?

Amcasının Alric'i aradığını, onu izlediğini, takip ettirdiğini hatırladı. Saldur Percy'yi biliyorsa, neden müdahale etmemiştir? Neden onun kuleye kilitlenmesine ve o korkunç yargılamaya maruz kalmasına izin vermişti? Saul onun idam edilmesine izin verir miydi? Eğer sesini yükseltseydi, onu destekleseydi, Braga'nın hapse atılmasını isteyebilirdi. Medford Savaşı önlenebilirdi ve tüm o insanlar hala hayatta olabilirdi.

Saldur, Braga'nın ölümünden kaç gün önce bunu biliyordu... ve hiçbir şey yapmadı?

Bu sorunun cevabı yoktu. Kafasında yankılanan bir soruydu, cevabını bilmek istediğinden emin olmadığı bir soru.

Peki insanlığın yok edilmesi ne demekti? Onların onu naif bulduklarını biliyordu. *Beni cahil de mi sanıyorlar?* Hiç kimse tek başına bütün bir ırkı köleleştirecek güce sahip değildi. Bu tehdidin imparatorlardan kaynaklandığı fikri ise tamamen saçmalıktı. Adam zaten dünyanın hükümdarıydı!

Merdivenler karanlık, dairesel bir odada son buluyordu. Duvar lambaları, meşaleler ya da fenerler yanmıyordu. Küçük mumu, tek ışık kaynağıydı. Hilfred'in ardından Arista merdivenlerden çıktı. Kulenin tepesine yakın alabaster taçına girmişlerdi. Aniden bir tedirginlik hissi onu sardı. Yasak bir alana izinsiz giren biri gibi hissediyordu. Belki karanlık dışında ona bu izlenimi veren hiçbir şey yoktu. Yine de, çocukken tavan arasını keşfetmek gibi bir hisse kapıldı — sessizlik, zamanla kaybolmuş gizli hazinelerin gölgeli izleri.

Herkes gibi o da Glenmorgan'ın hazineleri ve bunların Taç Kulesi'nin tepesinde nasıl saklandıklarıyla ilgili hikayeleri dinleyerek büyümüştü. Hatta bunların nasıl çalındığı ve ertesi gece geri getirildiği hikayesini bile biliyordu. Kule hakkında birçok hikaye vardı, tepesinde hapsedilen ünlü kişilerin hikayeleri. Edmund Hall gibi kafirler, kutsal şehir Percepliquis'in girişini keşfettiği ve bunun bedeli olarak hayatının geri kalanını kimseye sırlarını anlatamayacağı bir yerde tecrit edilerek geçirdiği söyleniyordu.

Buradaydı. Hepsi buradaydı.

Odanın çevresinde dolaştı. Adımlarının sesi, belki de alçak tavan yüzünden, ya da belki de sadece hayal gücü yüzünden, taştan keskin bir şekilde yankılanıyordu. Mumunu kaldırdı ve uzak tarafta bir kapı buldu. Garip bir kapıydı. Uzun ve genişti, kuledeki diğer kapılar gibi tahtadan yapılmamıştı, çelik ya da demirden de değildi. Bu kapı taştan yapılmıştı, granit gibi görünen tek bir sağlam bloktan yapılmıştı ve cilalı alabaster duvarların yanında yerinden sırtıyordu.

Şaşkınlıkla kapıya baktı. Kapıda mandal, topuz veya menteşe yoktu. Kapıyı açacak hiçbir şey yoktu. Kapıyı çalmak istedi. *Graniti çalmaktan başka ne faydası olacak ki, sadece parmaklarımı kanatmak dışında?* Elini kapıya koydu ve itti, ama hiçbir şey olmadı. Arista, sessizce onu izleyen Hilfred'e baktı.

"Sadece tepeden manzarayı görmek istedim," dedi ona, onun ne düşündüğünü tahmin ederek.

O anda bir ses duydu, yukarıdan gelen bir ayak sesi. Başını eğerek mumu kaldırdı. Ahşaptan yapılmış tavanın alt kısmında örümcek ağıları vardı. Belli ki yukarıda biri ya da bir şey vardı.

Edmund Hall'un hayaleti!

Bu düşünce aklından geçti ve aptallığına başını salladı. Belki de gidip yatağına kıvrılmalı ve Bernice Teyze'nin ona güzel bir masal okumasını istemeli. Yine de merak ediyordu. O sağlam görünümlü kapının arkasında ne vardı?

"Merhaba?" diye bir ses yankılandı ve Arista irkildi. Aşağıdan başka bir ışığın parladığını ve merdivenlerden çıkan ayak seslerini duydu. "Burada kimse var mı?"

Anında saklanma isteği duydu ve saklanacak bir yer olsaydı ve Hilfred onunla birlikte olmasaydı bunu deneyebilirdi.

"Kim var orada?" Bir kafa, merdivenlerin kıvrımından aşağıdan ortaya çıktı. Bir adamdı, görünüşüne bakılırsa bir tür rahipti. Boynunun iki yanından sarkan mor kurdeleli siyah bir cüppe giyiyordu. Saçları seyrek ve o açıdan Arista, kafasının arkasında, gri saçların arasında bronzlaşmış bir ada gibi görünen bir kel noktanın başlangıcını görebiliyordu. Başının üzerinde bir fener tutuyordu ve ona şaşkın bir ifadeyle gözlerini kısarak baktı.

"Kimsin sen?" diye sordu nötr bir ses tonuyla. Ne tehditkar ne de dostça, sadece meraklı bir ses tonuydu.

Arista utangaç bir gülümsemeye cevap verdi. "Adım Arista, Melengar'dan Arista."

"Melengar'dan Arista mı?" diye düşündü. "Melengar'dan Arista, burada ne yapıyorsun, sorabilir miyim?"

"Dürüst olmak gerekirse? Ben... ah... manzarayı görmek için kulenin tepesine çıkmayı umuyordum. Buraya ilk kez geliyorum."

Rahip gülümsedi ve kıkırdamaya başladı. "Yani gezmeye mi geldin?"

"Evet, sanırım öyle."

"Peki yanındaki beyefendi de gezintiye mi çıktı?" "O benim korumam."

"Koruması mı?" Adam yaklaşmasını durdurdu. "Melengar'dan gelen tüm genç kadınlar yurtdışına seyahat ettiklerinde böyle bir korumaya sahip mi?"

"Ben Melengar Prensesi'yim, merhum Kral Amrath'ın kızı ve Kral Alric'in kız kardeşi."

"Aha!" dedi rahip, odaya girip onlara doğru yürürken. "Tahmin etmiştim. Bu akşam gelen kervanın bir parçasıydınız, Medford Piskoposu ile birlikte gelen hanımefendi. Kraliyet arabasını gördüm, ama içinde kimlerin olduğunu bilmiyordum."

"Peki siz kimsiniz?" diye sordu kadın.

"Ah evet, çok özür dilerim, ben Gent'ten Monsenyör Merton, Ervanon'dan bir taş atımı uzaklıkta, Iberton adında küçük bir köyde doğup büyüdüm. Iberton'da balıkçılık harikadır. Bu arada, babam balıkçıydı. Yazın ağlarla, kışın oltalarla yıl boyunca balık tutardık. Bir adama balık tutmayı öğret, asla aç kalmaz, derim hep. Sanırım bir bakıma bu yüzden buradayım, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

Arista nazikçe gülümsedi ve taş kapıya baktı.

"Üzgünüm ama o kapı dışarıya açılmıyor ve korkarım ki tepeye çıkamazsınız." Başını tavana doğru eğdi ve sesini alçaltarak, "Orada yaşıyor," dedi.

"O mu?"

"Kutsal Patrik Nilnev. Bu kulenin en üst katı onun kutsal mekanı. Bazen buraya gelip oturur ve dinlerim. Sessiz olduğunda, rüzgâr durduğunda, bazen onun hareket ettiğini duyabilirsin. Bir keresinde onun konuştuğunu duyduğumu sandım, ama belki de sadece umutlu kulaklarımdı. Sanki Novron şu anda orada, aşağıya bakıyor, bizi izliyor gibi. Yine de, isterseniz, iyi bir manzara görebileceğiniz bir yer biliyorum. Benimle gelin."

Monsenyör arkasını dönüp merdivenlerden aşağı indi. Arista kapıya son bir kez baktı, sonra onu takip etti.

"Ne zaman dışarı çıkar?" diye sordu Arista. "Patrik, yani."

"Çıkamaz. En azından ben hiç görmedim. Hayatını izole bir şekilde yaşıyor, Tanrı ile bir olmak için."

"Hiç dışarı çıkmıyorsa, gerçekten orada olduğunu nereden biliyorsunuz?"

"Hmm?" Merton ona dönüp baktı ve güldü. "Oh, şey, o insanlarla konuşur. Bazı kişilerle özel görüşmeler yapar, onlar da onun sözlerini geri kalanımıza iletir."

"Peki bu kişiler kimler? Başpiskopos mu?"

"Bazen, ama son zamanlarda kararları nöbetçiler aracılığıyla bize ulaşıyor." Aşağıya doğru inerken durdu ve ona dönüp baktı. "Onları biliyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi ona.

"Prenses olduğun için bildiğini düşündüm."

"Aslında birkaç yıldır Melengar'ı ziyaret eden olmadı." "Bu anlaşılabilir. Sadece birkaç kişi kaldı ve çok

geniş bir alanı kapsıyorlar."

"Neden bu kadar az?"

"Kutsal Efendimiz, Luis Guy'ı atadığından beri yeni bir tane atamadı. Sanırım o sonuncusuydu."

Bu, Arista'nın bütün gün boyunca duyduğu ilk iyi haberdi. Nöbetçiler, kilisenin kötü şöhretli bekçileriydi. Başlangıçta kayıp varisi bulmakla görevli olan bu nöbetçiler, ünlü Seret Şövalyeleri tarikatının komutasını yürütüyorlardı. Bu şövalyeler, kilisenin iradesini uyguluyor, hem rahipler hem de rahipler dışındaki kişileri her türlü sapkınlık belirtisi açısından denetliyorlardı. Seret soruşturma başlattığında, birinin suçlu bulunacağı kesindi ve genellikle itiraz eden herkes de suçlanıyordu.

Monsenyör Merton onu iki kat aşağıdaki bir kapıya götürdü ve kapıyı çaldı. "Ne var?" diye sinirli bir ses sordu.

"Görüşünüzü almaya geldik," diye cevapladı Merton.

"Bugün sizinle ilgilenecek vaktim yok, Merton. Başkasını rahatsız edin ve beni rahat bırakın."

"Benim için değil. Medford prensesi Arista burada ve kuleden manzarayı görmek istiyor."

"Oh hayır, gerçekten," dedi Arista, başını sallayarak. "O kadar önemli değil. Ben sadece..."

Kapı açıldı ve arkasında kafasında tek bir saç teli bile olmayan şişman bir adam duruyordu. Baştan aşağı kırmızı giyinmiş, geniş beline altın rengi örgülü bir kordon takmıştı. Yağlı ellerini havluyla silerken Arista'ya dikkatle bakıyordu.

"Mar adına! Bu bir prenses."

"Janison!" diye bağırdı Merton. "Lütfen, bir kilise piskoposunun konuşması böyle olmamalı."

Şişman adam Merton'a kaşlarını çatı. "Bana nasıl davrandığını görüyor musun? Ara sıra yemek yemeyi ve içki içmeyi sevdiğim için beni Uberlin'in ta kendisi sanıyor."

"Seni yargılayan ben değilim, efendimiz Novron. Girebilir miyiz?" "Evet, evet, tabii ki, girin."

Oda, yere dağılmış ya da sepetlere ve sandıklara yaslanmış giysiler, parşömenler ve resimlerle darmadağın bir haldeydi. Bir ucunda bir masa, diğer ucunda ise

diğer ucunda büyük, eğimli bir masa vardı. Üzerinde haritalar, mürekkep şişeleri ve düzinelerce tüy kalem yığınları vardı. Hiçbir şey yerinde durmuyordu, hatta bir yeri bile yoktu.

"Oh..." Arista neredeyse "*canım*" diyecekti ama Bernice'i taklit ettiğini fark edince durdu.

"Evet, oldukça ilginç bir manzara, değil mi? Piskopos Janison pek düzenli biri değil." "Ben haritalarımı düzenli tutarım ve önemli olan da bu."

"Novron için değil."

"Gördün mü? Ve tabii ki, ben karşılık veremem. Hastaları iyileştiren ve tanrı ile konuşan Monsignor Merton Hazretleri ile kim rekabet edebilir ki?"

Merton'u sefil odanın içinden perdeyle kaplı duvara doğru takip eden Arista, çocukluğundan bir anı aklına gelince durdu. Merton'a bakarak, onu hatırladı. "Sen Fallon Mire'in kurtarıcısı mısın?"

"Aha! Tabii ki sana söylemedi. Rabbimizin seçilmiş kulu olduğunu itiraf etmek gururuna dokunurdu."

"Oh, kes şunu." Bu kez Merton'un kaşlarını çatma sırası gelmişti. "Sen miydin?" diye sordu.

Merton başını salladı ve Janison'a sert bir bakış attı.

"Her şeyi duydum. Birkaç yıl önceydi. Fallon Mire'ye veba geldiğinde ben muhtemelen beş ya da altı yaşındaydım. Herkes korkuyordu çünkü veba güneyden kuzeye doğru yayılıyordu ve Fallon Mire, Medford'dan çok uzak değildi. Babamın mahkemeyi Drondil Fields'a taşıyacağından bahsettiğini hatırlıyorum, ama bunu hiç yapmadık. Veba oradan kuzeye yayılmadığı için buna gerek kalmadı."

"Çünkü o durdurdu," dedi Janison.

"Ben durdurmadım!" diye bağırdı Merton.

"Novron durdurdu." "Ama seni oraya o gönderdi, değil mi? Öyle değil mi?"

Merton iç geçirdi. "Ben sadece lordun benden istediğini yaptım."

Janison Arista'ya baktı. "Gördün mü? Tanrı'nın kendisiyle her gün konuşmayı seçtiği bir adamla nasıl rekabet edebilirim ki?"

"Novron'un Fallen Mire halkını kurtarmanı söyleyen sesini gerçekten duydun mu?"

"O benim adımlarımı yönlendirdi."

"Ama sen de onunla konuşuyorsun," diye ısrar etti Janison, Arista'ya bakarak. "Tabii ki bunu kabul etmeyecektir. Böyle bir şey söylemek küfür olur ve Luis Guy hemen aşağıda. Senin mucizen umurunda değil." Janison bir tabureye oturdu

tabureye oturdu ve kıkırdadı. "Hayır, buradaki iyi monsenyör, lordla küçük sohbetler yaptığını itiraf etmez, ama yapıyor. Onu duydum. Gece geç saatlerde, koridorlarda, herkesin uyuduğunu sandığı zamanlarda." Janison, sanki genç bir kızı taklit ediyormuş gibi sesini bir oktav yükseltti. *"Ah Tanrım, sabah işim varken neden bu baş ağrısıyla beni uyanık tutuyorsun? Ne? Anlıyorum, ne kadar da bilgesin."*

"Yeter, Janison," dedi Merton, sesi ciddiye.

"Evet, eminim öyledir, Monsenyör. Şimdi görüşünüze bakın ve beni yemeğime bırakın."

Janison bir tavuk budu aldı ve yemeğe devam ederken, Merton perdeleri açarak muhteşem bir pencereyi ortaya çıkardı. Pencerenin boyutu odanın genişliği kadar büyüktü ve sadece üç taş sütunla bölünmüştü. Manzara nefes kesiciydi. Büyük ay, parlak yıldızların arasında asılı duran, uzanıp dokunabileceğiniz bir lamba gibi geceyi aydınlatıyordu.

Arista elini pencere pervazına koydu ve aşağıya baktı. Aşağıda, ay ışığında parıldayan, kıvrımlı gümüş bir nehir görebiliyordu. Kulenin dibinde, şehir çevresinde kamp ateşleri yanıyordu, yıldızlar gibi titrek küçük ışıklar. Dümdüz aşağıya bakınca başı döndü ve kalbi hızla çarpmaya başladı. Kulenin tepesine ne kadar yakın olduğunu merak ederek yukarı baktı ve üzerinde üç kat daha pencere olduğunu saydı, alabaster beyaz taç kısmına kadar.

"Teşekkür ederim," dedi Merton'a ve Janison'a doğru başını salladı. "İçiniz rahat olsun, Majesteleri. O yukarıda."

Başını salladı ama onun Tanrı'yı mı yoksa Patrik'i mi kastettiğinden emin değildi.

BÖLÜM 4

DAHLGREN

Beş gün boyunca Royce, Hadrian ve Thrace, Alburn ve Dunmore'un tartıştığı bir bölge olan Avryn'in doğu ucunu oluşturan isimsiz ağaç denizinden kuzeye doğru ilerlediler. Her iki taraf da aralarındaki geniş ve yoğun ormanı sahipleniyordu, ancak Dahlgren kurulana kadar hiçbiri bu toprakları yerleşime açmak için acele etmiyordu. Sadece Doğu veya Çorak Topraklar olarak anılan büyük orman, kesilmemiş, dokunulmamış, lekesiz kalmıştı. Alburn'dan kuzeye doğru uzanan geniş bir yol olan seyahat ettikleri yol, kısa sürede çimlerle ayrılmış iki şeride dönüştü ve sonunda tamamen yok olmaya yüz tutmuş tek bir toprak yola sıkıştı. Ormanlık duvarları çitler, çiftlikler veya yol kenarındaki hanlar kesmiyordu, yolcular da yollarına çıkmıyordu. Kuzeydoğuda haritalar belirsizdi, çok az işaret vardı ve Nidwalden Nehri'nden sonra tamamen boştu.

Bazen ormanın güzelliği nefes kesici, hatta ruhaniydi. Monolitik karaağaçlar başlarının üzerinde yükseliyor, yeşil bir tünel oluşturuyordu. Bu, Hadrian'a Medford'daki Mares Katedrali'ne birkaç kez kafasını soktuğu zamanları hatırlattı. Uzun gövdeli ağaçlar, büyük kilisenin payandaları gibi yolun üzerinde kemer oluşturarak doğal bir nef oluşturuyordu. Narin ışık huzmeleri, sanki çok yukarıdaki bir pencere galerisinden giriyormuş gibi, açılı olarak gölgeliklerin arasından sızıyordu. Yerde, geçen yılın kahverengi yapraklarından ince parmaklı eğrelti otları büyümüş, yumuşak, sallanan bir halı oluşturmuştu. Görünmeyen yüksekliklerde bir kuş korosu şarkı söylüyordu ve kırılğan yaprakların yatağından sincapların ve sincapların hışırtısı geliyordu, sanki bir cemaatin öksürükleri, fısıltıları ve hareketleri gibi. Çok uzaklara yüzmek, bilinmeyen, görünmeyen ve vahşi yerlere dalmak gibi, güzel ama rahatsız ediciydi.

Son günlerde seyahat etmek giderek zorlaşmıştı. Son bahar fırtınaları, patikaya birkaç ağaç devrilmişti ve bu ağaçlar, bir kale kapısı kadar zorlu bir şekilde yolu kapatıyordu. Royce bir yol ararken, onlar attan indiler ve kalın çalılıklar arasında zorlukla ilerlediler. Saatler geçti, ancak yola geri döneemediler. Çiziklerle ve ter içinde, atlarını

birkaç küçük nehirden geçirdiler ve bir keresinde keskin bir düşüşle karşılaştılar. Kayalık uçurumdan aşağıya bakan Hadrian, Royce'a şüpheci bir bakış attı. Hadrian genellikle Royce'un yön duygusunu veya yol seçimini sorgulamazdı. Royce, vahşi doğada yolunu bulma konusunda birçok kez kanıtlanmış, hatasız bir yeteneğe sahipti. Hadrian başını yukarı kaldırdı. Güneşi veya gökyüzünü göremiyordu; referans noktası yoktu, her yer dallar ve yapraklarla kaplıydı. Royce onu hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı, ama daha önce hiç böyle bir yerde bulunmamışlardı.

"Sorun yok," dedi Royce, sesinde hafif bir sinirlilik vardı.

Aşağı doğru ilerlediler, Royce ve Thrace atları yaya olarak sürerken Hadrian yolu açıyordu. Aşağıya vardıklarında küçük bir dere buldular, ama iz yoktu. Hadrian yine Royce'a baktı, ama bu sefer hırsız hiçbir şey söylemedi ve en seyrek olan yolu takip ederek ilerlemeye devam ettiler.

"Orada," dedi Thrace, güneşin yaprakların arasından sızdığı bir açıklığı işaret ederek. Birkaç adım daha attıklarında küçük bir yol ortaya çıktı. Royce bir anlığına yola baktı, sonra omuz silkti, atına bindi ve Mouse'u ileriye doğru sürdü.

Derin bir mağaradan kaçır gibi ormandan çıktılar ve günlerdir gördükleri ilk açık alanda güneşin doğrudan ışığını gördüler. Açıklıkta, kaba ahşap bir kuyu başının yanında, sekiz domuzdan oluşan bir sürü arasında bir çocuk duruyordu. Beş yaşından büyük olmayan çocuk, uzun, ince bir sopa tutuyordu ve terle kaplı kirli küçük yuvarlak yüzünde hayret dolu bir ifade vardı. Hadrian, çocuğun erkek mi kız mı olduğunu anlayamadı, çünkü çocuk hiçbir belirgin işaret göstermiyordu ve üzerinde sadece basit bir keten önlük vardı, o da kirli ve yıpranmış, delik ve yırtıklarla doluydu, sanki kasıtlı olarak yapılmış gibi.

"Pearl!" Thrace, Millie'den o kadar hızlı indi ki at yana kaydı. "Geri döndüm." Yanına gidip çocuğun keçeleşmiş saçlarını okşadı.

Hadrian'ın tahminine göre, küçük kız Thrace'e pek aldırış etmedi ve gözlerini kocaman açarak onlara bakmaya devam etti.

Thrace kollarını açtı ve etrafında döndü. "Burası Dahlgren. Burası evimiz."

Hadrian attan indi ve şaşkınlıkla etrafına baktı. İyi inşa edilmiş, uyumsuz tahtalardan yapılmış bir kuyunun yanında, ıslak ve damlayan tahta bir kova rayın üzerinde duran, yakın otlatılmış küçük bir çim parçasının üzerinde duruyorlardı. Takip ettikleri yolun kesiştiği iki başka çukurlu yol, ortasında bir kuyu bulunan bir üçgen oluşturuyordu

. Her tarafları ormanla çevriliydi. Devasa ağaçlar hala gökyüzünü kapatıyordu, ancak açıklığın üzerindeki delikten Hadrian   leden sonra gökyüzünün soluk mavisini görebiliyordu.

Hadrian, yüzündeki teri silmek için kovadan bir avuç su aldı ve Millie, burnunu kovaya sokup derin bir nefes alarak onu neredeyse kenara itti.

" an ne i ?" diye sordu Royce, Mouse'dan inip gölgeleri işaret ederek.

Hadrian, bir sallanan koldan sarkan devasa bir bronz çanı görünce çağırdı.  an, yakındaki bir meşe ağacının alt dalından sarkıyordu. Hadrian,  an yerde olsaydı Royce'un içine girebilece ini tahmin etti.  anın üzerinde, birkaç noktada düğümler atılmış bir ip sallanıyordu.

"Bu farklı," dedi, ona doğru yürürken. "Sesi nasıldır?" " almayın!" diye bağırdı Thrace. Hadrian kaşlarını kaldırdı.

"Sadece acil durumlarda  alıyoruz."

 ana a tekrar baktı ve Maribor ve Novron'un kabartma resimlerini ve  ana ın ortasını çevreleyen dini yazıları fark etti. "Biraz abartılı gibi...  ey..." Etrafındaki boş alanı gözden geçirdi.

"Bu, Deacon Tomas'ın fikriydi. Sürekli 'Kilisesiz köy köy değildir,  ansız kilise kilise değildir' diyordu. Herkes biraz katkıda bulundu. Ya lı markgraf, elimizdeki parayı tamamlayarak bizim için sipariş verdi.  an, kiliseyi inşa etmeye vakit bulamadan çok önce hazırdı. Bay McDern  k zlerini alıp Ervanon'dan buraya kadar getirdi. Geri döndüğünde, onu koyacak yerimiz yoktu ve onun arabasına ihtiya ı vardı. Kilise inşa edilene kadar onu buraya asıp alarm olarak kullanmak babamın fikriydi. Bu, saldırılar ba lamadan bir hafta önceydi. O zamanlar kimse onun ne kadar i imize yarayaca ını bilmiyordu." Bir anlığına kocaman çanı seyretti ve sonra ekledi, "O  anın sesinden nefret ediyorum."

R zg rl  bir esinti yaprakları hı ırdatarak bir tutam saçını yüzüne attı. Saçını geriye doğru taradı ve meşe ağacından ve  anından uzaklaştı. "Orada" — ukurlu yolu işaret etti— " o umuzun yaşadığı yer." Hadrian, altın ba ak ve süt otlarının arkasında, sı  bir çukurda gölgede gizlenmiş yapılar gördü. Bunlar,  amur, saman ve gübre karışımı olan saz ve çamurla sıvanmı  küçük ahşap çerçeveli binalardı. Çatılar sazdan, pencereler ise duvarlardaki deliklerden ibaretti.  o unda kapı yoktu, girişlere perdeler asılmı tı

rüzgârla dalgalanıyor ve kirli zeminleri ortaya çıkarıyordu. Birinin yanında, güneş ışığını yakalamayı başaran bir sebze bahçesi gördü.

"Öndeki Mae ve Went Drundel'in evi," dedi Thrace. "Şey, sanırım artık sadece Mae'nin evi. Went ve çocuklar... onlar... kısa bir süre önce götürüldüler. Soldaki, bahçeli olan Bothwicks'lerin evi. Eskiden Tad ve ikizlere bakıcılık yapardım, ama Tad artık ikizlere kendisi bakacak kadar büyüdü. Onlar gerçekten ailem gibiler. Lena ve annem çok yakındılar. Onların arkasında, McDern'lerin çatısını görebilirsiniz. Bay McDern köyün demircisi ve tek öküz çiftinin sahibi. Öküzleri herkesle paylaşıyor, bu da onu bahar geldiğinde popüler yapıyor. Sağda, salıncak olan yer Caswell'lerin evi. Maria ve Jessie en iyi arkadaşlarım. Babam buraya taşındıktan kısa bir süre sonra bizim için o salıncağı asmıştı. Hayatımın en güzel günlerini o salıncakta geçirdim.

"Senin evin nerede?" diye sordu Hadrian.

"Babam evimizi tepenin aşağısına inşa etti." Doğuya doğru uzanan küçük bir patıkayı işaret etti. "Köydeki en iyi evdi, aslında en iyi çiftlikti. Herkes öyle diyordu. Şimdi neredeyse hiçbir şey kalmadı."

Pearl hâlâ onlara bakıyor, her hareketlerini izliyordu.

"Merhaba," dedi Hadrian gülümseyerek, çömelerek, "benim adım Hadrian, bu da arkadaşım Royce." Pearl sert bir bakış attı ve bir adım geri çekildi, sopasını önünde sallayarak. "Fazla konuşmuyorsun, değil mi?"

"Ailesi iki ay önce ekim yaparken öldürüldü," dedi Thrace, kızı şefkatli gözlerle bakarak. "Gün ışığı vardı ve herkes gibi onlar da güvende olduklarını sanıyorlardı, ama fırtınalı bir gündü. Bulutlar gökyüzünü karartmıştı." Thrace durakladı, sonra ekledi, "Burada çok insan öldü."

"Diğerleri nerede?" diye sordu Royce.

"Şu anda hepsi tarlalarda, ilk saman biçimi yapıyorlar, ama yakında dönecekler; geç oluyor. Pearl, tüm köyün domuzlarına bakıyor, değil mi Pearl?" Kız, sopasını iki eliyle sıkıca tutarak ve Hadrian'ı dikkatle izleyerek şiddetle başını salladı.

"Orada ne var?" diye sordu Royce. Çimlerin üzerinden inmiş, kuzeye doğru uzanan patıkayı izliyordu.

Hadrian onu takip etti ve Millie'yi kova ile baş başa bıraktı. Millie, bir avuç kararlı sineği uzaklaştırmak için kuyruğunu dikkatle sallıyordu. Ladin ağaçlarının önünden geçen Hadrian, birkaç yüz metre ötedeki ağaçsız bir tepeyi görebiliyordu

yarda uzaklıkta yükseldiğini görebiliyordu. Tepesinde, kesilmiş kütüklerden yapılmış bir palisade duvar ve ortasında büyük bir ahşap ev vardı.

"Orası markgrafın kalesi. Kral yeni bir lord atayana kadar, diyakoz Tomas yönetici sorumluluğunu üstlendi. O çok iyi biridir ve köyde başka at olmadığı için ahırları kullanmanıza izin verecektir. Şimdilik onları kuyuya bağlayın, biz de gidip babamı görelim.

"Pearl, eşyalarına göz kulak ol ve domuzları uzak tut. Tad, Hal veya Arvid benden önce dönerse, atları kaleye götürmelerini ve diyakozdan onları orada ahırda tutabileceklerini sormaları, tamam mı?"

Küçük kız başını salladı.

"Konuşuyor mu?" diye sordu Hadrian.

"Evet, ama artık çok sık konuşmuyor. Hadi, sizi eskiden benim evim olan yere götüreceğim. Babam muhtemelen oradadır. Uzak değil ve yürüyüşü oldukça keyifli." Kız, evlerin arkasından aşağıya doğru inen bir patikadan onları doğuya doğru yönlendirdi. Döndükçe Hadrian köyü daha iyi görebildi. Daha fazla ev gördü, hepsi küçüktü, muhtemelen tek odalı ve çatı katlıydı. Başka, daha küçük yapılar da vardı, kemirgenlerden korunmak için ayaklıklar üzerine inşa edilmiş birkaç sandık yem kutusu ve bir topluluk tuvaleti gibi görünen bir yapı; onun da sağlam bir kapısı yoktu.

"Siz buradayken Bothwick'lere sizi misafir etmelerini isteyeceğim. Ben de onlarla kalıyorum; onlar..." Thrace durdu. Elleri yüzüne gitti, aniden nefesini çekti ve dudakları titremeye başladı.

Yolun kenarında, salıncaklı evden çok uzak olmayan bir yerde, toprağa yeni çakılmış iki tahta işaret vardı. Üzerlerine Maria ve Jessie Caswell isimleri oyulmuştu.

Wood çiftliği patikanın aşağısında görünüyordu. Birkaç dönüm ağaçsız arazi, çoğu yemyeşil buğdayın mükemmel düz sıralar halinde yetiştiği bir tepenin eteğinde uzanıyordu. Dikkatlice istiflenmiş taşlardan yapılmış alçak bir taş duvar, arazinin çevresini çevreliyordu. Zengin, koyu renkli toprağı, iyi işlenmiş, iyi ekilmiş ve iyi drene edilmiş güzel bir tarlaydı.

Çiftlik evi, tarlaya bakan bir tepenin üzerinde duruyordu. Ev harap bir kabuk gibiydi, çatısı yoktu, rüzgârla savrulan sazlar avluya dağılmıştı. Sadece birkaç kereste kalmıştı — kırık kemikler gibi deriden dışarı çıkmış parçalanmış direkler. Binanın alt yarısı ve baca, düzensiz şekilli tarla taşlarından yapılmıştı ve

çoğunlukla sağlam kalmıştı. Bazı taşlar yığınlarından kayarak yığınlar halinde duruyordu, ancak çoğu ürkütücü bir şekilde dokunulmamış görünüyordu.

Küçük şeyler Hadrian'ın dikkatini çekti. Bir pencerenin altına, kenarları taraklı ve üzerine geyik figürü oyulmuş bir çiçeklik asılıydı. Masif meşeden yapılmış ön kapıda tek bir çivi veya görünür bir ek yeri yoktu. Duvarları oluşturan taşlar, gri, pembe ve ten rengi olmak üzere farklı renklerdeydi ve her biri ince ve düz bir profile sahipti. Kavisli yürüyüş yolu, çit gibi kesilmiş çalılarla çevriliydi.

Theron Wood evinin yıkıntıları arasında oturuyordu. Koyu renkli, derisi buruşuk iri çiftçinin, rüzgâr ve güneşin yıprattığı yüzünü kaplayan kısa, dağınık gri saçları vardı. Sanki toprağın bir parçası gibiydi, yıpranmış bir kayalık gibi yüzü olan, budaklı büyük bir ağacın gövdesi gibi. Bacaklarının arasında bir çim biçme makinesi tutarak, evinin kalan duvarına yaslandı ve keskinleştirme taşını devasa kavisli tırpan bıçağının uzunluğu boyunca yavaşça sürükledi. Taş ileri geri sürtünürken, adam aşağıdaki yeşil tarlaya bakıyordu ve yüzündeki ifadeyi Hadrian ancak hor görme olarak tanımlayabilirdi.

"Baba! Döndüm." Thrace yaşlı çiftçiye koşarak boynuna sarıldı. "Seni özledim."

Theron sıkıca sarılmaya katlandı ve onlara sert bir bakış attı. "Bunlar mı yani?"

"Evet. Bunlar Hadrian ve Royce. Yardım etmek için Colnora'dan buraya kadar geldiler. Esra'nın bize bahsettiği silahı alabilirler."

"Benim bir silahım var," diye homurdandı çiftçi ve bıçağını bilemeye devam etti. Ses soğuk ve tizdi.

"Bu mu?" diye sordu Thrace. "Çim biçme makinen mi? Markgrafın kılıcı, kalkanı ve zırhı vardı ve o..."

"Bu değil, başka bir silahım var, çok daha büyük, çok daha keskin."

Şaşkınlıkla etrafına baktı. Yaşlı adam hiçbir ipucu vermedi.

"Canavarı öldürmek için o kulede bulunan şeye ihtiyacım yok." "Ama bana söz vermiştin."

"Ve ben sözümün eriyim," diye cevapladı ve taşı bir kez daha kılıcın kenarına sürttü. "Beklemek silahımı daha da keskinleştirdi." Taşı yanındaki su kovaasına daldırdı. Bıçağa doğru kaldırdı ama durakladı ve şöyle dedi: "Her sabah uyandığımda, Thad'in kırık yatağını ve Hickory'nin beşiğini görüyorum. Thad'in yaptığı parçalanmış varili, onun için ektiğim tarlaları görüyorum — bana rağmen büyüyorlar. On yılın en iyi mevsimi."

Yeterince hasat yapıp sözleşme ve aletlerin parasını ödeyebilirdim. Fazlasıyla bile kalırdı. Ona bir dükkan yapabilirdim. Hatta bir tabela ve gerçek cam pencereler bile alabilirdim. Menteşeli ve çivili, düzgün bir ahşap kapısı olabilirdi. Dükkanı köydeki herhangi bir evden daha iyi olurdu. Malikaneden bile daha iyi. İnsanlar geçerken durup bakarlardı, böyle bir dükkanın sahibi kimdi acaba diye merak ederlerdi. Bu kasabanın fiçı ustası ne kadar büyük bir zanaatkar ki böyle güzel bir dükkanı işletebiliyor?

Glamrendor'da Thad'ın tabelasını asmasına izin vermeyen o piçler, böyle bir şeyi asla göremezlerdi. Dükkanın sazdan çatısı ve dalgalı saçakları, sert meşe tezgâhı ve geç saatlere kadar çalışıp siparişlerini tamamlaması gerektiğinde fenerleri asmak için demir kancaları olurdu. Fıçıları dükkanın yanındaki depo kulübesinde istiflenirdi. Güzel, ahır büyüklüğünde bir depo olurdu ve kimse gözden kaçırmasın diye onu parlak kırmızıya boyardım. Kendim yapmak zorunda kalsam bile ona bir araba da alırdım. Böylece Avryn'in her yerine, Glamrendor'a bile sipariş gönderebilirdi. Yüzlerindeki şoku ve öfkeyi görmek için onları oraya kendim götürürdüm.

"Günaydın!" derdim, dudaksız bir timsah gibi sırtarak. Avryn'in en iyi fiçı ustası Thaddeus Wood'dan bir başka güzel fiçı teslimatı. Onlar da irkilir ve küfür ederlerdi. Evet, benim oğlum, o bir çiftçi değil, hayır efendim. Ondan başlayarak, Woods ailesi zanaatkarlar ve dükkan sahipleri olacaktı.

"Bu köy büyümüş olurdu. İnsanlar buraya taşınır ve kendi işlerini kurarlardı, ama Thad'inki her zaman ilk, en büyük ve en iyi olurdu. Ben bunu sağladım. Kısa sürede burası bir şehir olurdu, güzel bir şehir, ve Woods ailesi en başarılı aile olurdu — sanata para bağışlayan ve güzel arabalarla dolaşan bir tüccar ailesi. Bu ev gerçek bir konak olurdu, çünkü Thad ısrar ederdi, ama ben bunu umursamazdım, hayır efendim. Hickory'nin büyümesini izlemek, okuma yazma öğrenmesini görmekle yetinirdim - belki de yargıç olmasını. Torunum siyah cüppeli! Evet efendim, Yargıç Wood güzel bir arabayla mahkemeye gider ve ben orada durup onu izlerim.

"Görüyorum. Her sabah kalkıyorum, oturuyorum, Stony Hill'e bakıyorum ve hepsini görüyorum. Tam orada, önümde büyüyen tarlada. Çapalamadım. Sürmedim, ama bakın. Şimdiye kadar yetiştirdiğim en iyi mahsul her gün biraz daha büyüyor."

"Baba, lütfen bizimle Bothwicks'lere geri dön. Geç oluyor."

"Burası benim evim!" diye bağırdı yaşlı adam, ama ona değil. Gözleri hala tarladaydı. Bıçağı tekrar kazıdı. Thrace iç geçirdi.

Uzun bir sessizlik oldu.

"Sen ve arkadaşların gidin. Onu aramayacağıma yemin ettim, ama her zaman bana gelme ihtimali var."

"Ama baba..."

"Onları al ve git dedim. Sana burada ihtiyacım yok."

Thrace Hadrian'a baktı. Gözlerinde yaşlar vardı. Dudakları titriyordu. Bir an tereddüt etti, sonra aniden koşarak kasabaya doğru yola çıktı. Theron onu görmezden geldi. Yaşlı çiftçi çim biçme makinesinin bıçağını diğer tarafa eğdi ve bilemeye devam etti. Hadrian bir an onu izledi, taşın metale çarpma sesi Thrace'in azalan hıçkırıklarını bastırıyordu. Hiç başını kaldırmadı, ne Hadrian'a ne de patıkaya bakmak için. Adam gerçekten bir kaya gibiydi.

Hadrian, Thrace'i yolun birkaç düzine metre ilerisinde buldu. Dizlerinin üzerine çökmüş, ağlıyordu. Küçük vücudu sarsılıyor, saçları bu hareketle sallanıyordu. Elini nazikçe omzuna koydu. "Baban haklı. Silahı çok keskin."

Royce, kırık bir tahta parçası taşıyarak onlara yetiştii. Rahatsız bir ifadeyle Thrace'e baktı.

"Ne oldu?" Hadrian, Royce acımasız bir şey söylemeden önce sordu.

"Buna ne dersin?" Royce, evin iskeletinin bir parçası olabilecek hurdayı uzatarak cevap verdi.

Bu parça, evin iskeletinin bir parçası olabilirdi. Kiriş geniş ve kalındı, iyi yaşlanmış bir ağacın gövdesinden alınmış sağlam meşe ağacından yapılmıştı. Parçanın üzerinde dört derin oyuk vardı.

"Pençe izleri mi?" Hadrian tahtayı aldı ve parmaklarını açarak elini tahtaya koydu. "Dev pençe izleri."

Royce başını salladı. "Her neyse, çok büyük. Peki neden kimse görmedi?"

"Burası çok karanlık oluyor," dedi Thrace, ayağa kalkarken yanaklarını silerek. Yüzünde meraklı bir ifade belirdi ve akça ağacının dibinde sarı çiçekli bir forsythia'nın yetiştiği yere doğru yürüdü. Tereddütlü bir adım atan Thrace, eğilip Hadrian'ın bir bez parçası ve eski otlar olduğunu düşündüğü şeyi geri çekti. Yaprakları ve dalları dikkatlice temizlerken, Hadrian bunun saçları iplikten, gözleri X şeklinde dikilmiş kaba bir oyuncak bebek olduğunu gördü.

"Senin mi?" diye sordu Hadrian.

Kız başını salladı ama konuşmadı. Bir süre sonra Thrace, "Bunu Thad'ın oğlu Hickory için yaptım. Kış bayramı hediyesiydi, en sevdiği şeydi. Her yere yanında taşırdı," diye cevap verdi. Bebekten son çim parçalarını da temizleyip, onu ovuşturdu. "Üzerinde kan var." Sesi titriyordu. Bebeği göğsüne sıkıca bastırarak, yumuşak bir sesle, "O unutuyor... Onlar da benim ailemdi." dedi.

Royce, köye döndüklerinde henüz akşamın erken saatleri olduğunu tahmin etti, ama ışık çoktan sönmeye başlamıştı, görünmez güneş büyük ağaçlar tarafından hızla yutulmuştu. Küçük kız ve domuz sürüsü gitmişti, atları ve eşyaları da öyle. Onların yerine, onu tedirgin eden bir aciliyetle koşturan bir sürü insan buldular.

Erkekler omuzlarında çapalar, baltalar ve yığınlarca odun taşıyarak açıklığı geçtiler. Çoğu çıplaktı, ter lekeli tunikler giymişlerdi. Kadınlar arkadan geliyordu, dallar, sazlıklar, kalın bataklık otları ve keten sapları taşıyorlardı. Onlar da çıplak ayakla, saçlarını yukarıya toplayıp basit kumaş örtülerle gizlemişlerdi. Royce, Thrace'in ona aldıkları elbiseyi neden bu kadar önemsedğini anlayabilirdi, çünkü köyün tüm kadınları, süslemesiz, aynı doğal kirli beyaz renkteki basit ev yapımı önlükler giyiyorlardı.

Sıcak ve yorgun görünüyorlardı, evlerinin sığınağına ulaşip yüklerini bırakmaya odaklanmışlardı. Üçü köye yaklaşırken, bir çocuk başını kaldırıp durdu. Omuzlarında uzun saplı bir çapa vardı, kolları çapanın etrafına dolanmıştı.

"O kim?" dedi.

Bu, yakınlarda bulunanların dikkatini çekti. Yaşlı bir kadın, hala dallarla dolu çantasını sıkıca tutarken, öfkeyle baktı. Kalın, güçlü kolları olan çıplak göğüslü bir adam, odun paketini yere indirip baltasını sıkıca tuttu. Üstsüz adam, hala kızarık gözlerini silen Thrace'e bir bakış attı ve baltayı sağ eline alarak onlara doğru ilerledi.

"Vince, misafirlerimiz var!" diye bağırdı.

Kötü bakımlı sakalı olan, daha kısa boylu, yaşlı bir adam başını çevirdi ve o da elindeki demeti düşürdü. Onları ilk gören çocuğa baktı. "Tad, git babanı çağır." Çocuk tereddüt etti. "Hadi git, evlat!"

Çocuk evlere doğru koştu.

"Thrace, tatlım," dedi yaşlı kadın, "iyi misin?"

Sakallı adam onlara öfkeyle baktı. "Sana ne yaptılar, kızım?"

Adamlar yaklaşırken, Royce ve Hadrian birlikte hareket ettiler, her ikisi de Thrace'e umutla baktılar. Royce'un eli pelerininin kıvrımlarına kaydđ.

"Oh hayır!" diye bağırdı Thrace. "Hiçbir şey yapmadılar."

"Hiçbir şey gibi görünmüyor. Haftalarca ortadan kaybolup, ağlayarak ortaya çıkıp, böyle giyinmişsin..."

Thrace başını salladı. "Ben iyiyim. Sadece babam yüzünden."

Adamlar durdu. Yabancılar dikkatle bakarken, Thrace'e sempati dolu bakışlar attılar.

"Theron iyi bir adam," dedi Vince, "güçlü bir adam. Aklını başına toplayacak, göreceksin. Sadece biraz zamana ihtiyacı var."

Kadın başını salladı, ama bu zoraki bir hareketti. "Peki, siz ikiniz kimsiniz?"

"Bunlar Hadrian ve Royce," dedi Thrace sonunda, "Warric'teki Colnora'dan. Onlardan yardım istedim. Bu da köyün kurucusu Bay Griffin."

"Buraya bir balta, bir bıçak ve başka pek bir şey olmadan geldik. Bu zavallı ruhların geri kalanı, hayatın daha iyi olacağını söylediğim için beni takip edecek kadar aptaldı ve bana inanacak kadar da salaktı." Elini uzattı. "Bana Vince deyin."

"Ben Dillon McDern," dedi büyük, çıplak göğüslü adam. "Buraların demircisiyim. Bunu bilmek isteyebileceğinizi düşündüm. Atlarınız var, değil mi? Oğullarım biraz önce iki tanesini malikaneye götürdüklerini söylediler."

"Bu Mae," dedi Vince, yaşlı kadını tanıtarak. Kadın ciddiyetle başını salladı. Thrace'in iyi olduğu anlaşılınca, yaşlı kadın kamburunu çöktü ve gözlerindeki bakış donuk ve uzaklaştđ, elindeki dal demetiyle arkasını döndü.

"Onu takma kafana. Mae son zamanlarda zor günler geçiriyor." Dillon'a baktđ, o da başını salladı.

Koşarak gönderilen çocuk başka bir adamla geri döndü. McDern'den yaşlı, Griffin'den genç, ikisinden de zayıf olan adam, yürürken ayaklarını sürüyerek, loş ışığa rağmen gözlerini kısarak ilerliyordu. Elinde kaçmaya çalışan küçük bir domuz tutuyordu.

"Domuzunu neden getirdin, Russell?" diye sordu Griffin. "Çocuk senin bana ihtiyacın olduğunu söyledi, acil bir durum olduğunu söyledi."

Griffin, Dillon'a baktđ, Dillon da ona bakıp omuz silkti. "Acil durumlarda sık sık domuzlara ihtiyaç duyulur mu sence?"

Russell kaşlarını çatı. "Onu yeni yakaladım. Bütün gün Pearl'le kavga ediyor, yakalaması çok zor. Gece yaklaşırken onu bırakmam mümkün değil. Ne oldu? Acil durum ne?"

"Meğer acil bir durum yokmuş. Yanlış alarmmış," dedi Griffin.

Russell başını salladı. "Tanrı aşkına Vince, insanı ölümüne korkutuyorsun. Bir dahaki sefere, insanları bayılttığını görmek için çan ipinden sallanacaksın."

"Kasıtlı değildi." Royce ve Hadrian'a başını eğdi. "Bu adamların bir şeyler çevirdiğini düşündük."

Russell onlara baktı. "Ziyaretçiler, ha? Siz ikiniz nereden geldiniz?"

"Colnora," diye cevapladı Thrace. "Onları ben davet ettim. Esra, babama yardım edebileceklerini söyledi. Onların bizimle kalmasına izin vermeni umuyordum."

Russell ona baktı ve derin bir nefes aldı, ağzının köşeleri sertçe kıvrıldı.

"Oh, peki... ah, sorun değil, sanırım," dedi Thrace, tökezleyerek, utanmış görünüyordu. "Deacon Tomas'a sorabilirim, acaba o..."

"Tabii ki bizimle kalabilirler, Thrace. Sormadan da biliyorsun bunu." Domuzu kolunun altına sıkıştırarak, elini kızın yüzünün yanına koydu ve yanağını okşadı. "Sadece, Lena ve ben... senin temelli gittiğinden emindik. Belki yeni bir yuva bulmuşundur diye düşündük."

"Babamı asla terk etmem."

"Hayır. Hayır, bırakmazdın herhalde. Sen ve baban... bu konuda birbirinize benziyorsunuz. İkiniz de kaya gibisiniz ve Maribor, yoluna çıkanları süren sabana yardım etsin."

Domuz kaçmaya çalıştı, kıvrıldı, bacaklarını tekmeledi ve ciyakladı. Russell onu tam zamanında yakaladı. "Geri dönmem lazım. Karım peşimde olacak. Hadi, Thrace, arkadaşlarını da getir." Onları küçük evlerin olduğu yere doğru götürdü. "Tanrım, kızım, o elbiseyi nereden buldun?"

Royce olduğu yerde kaldı, diğerleri gitmeye başladı. Hadrian ona meraklı bir bakış attı ama diğerleriyle birlikte ilerlemeye devam etti. Royce patikada hareketsiz kaldı, köylülerin ışıkla yarışmasını izledi: su getiriyor, çamaşır asıyor, hayvanları topluyorlardı. Pearl kuyunun önünden geçti, domuz sürüsü sadece iki tane kalmıştı. Mae Drundel evinden çıktı, başörtüsü çıkmış, gri saçları sarkmıştı. Diğerlerinden farklı olarak, yavaşça yürüdü. Evinin yan tarafına geçti, Royce orada Caswell'lerin evindekine benzer üç işaret gördü. Bir an durdu, bir süre diz çöktü, sonra yavaşça içeri geri girdi. İçeri giren son köylü oydu.

Geriye sadece Royce ve kuyudaki adam kalmıştı. O bir çiftçi değildi.

Royce geri döndükleri anda onu fark etmişti. Uzun ve ince vücudu sessizce kuyu başının kenarına yaslanmış, gölgede dinleniyordu ve neredeyse arka plana karışuyordu. Adamın saçları omuzlarına kadar uzanıyordu, koyu renkteydi ve birkaç gri tel vardı. Yüksek elmacık kemikleri ve derin, düşünceli gözleri vardı. Uzun, vücudunu saran cüppesi güneşin son ışınlarıyla parıldıyordu. Hareketsiz oturuyordu. Bu, beklemekten rahatsız olmayan ve sabır konusunda çok bilgili bir adamdı.

Yaşlı görünmüyordu, ama Royce gerçeği biliyordu. Royce, Hadrian, genç prens Alric ve Myron adında bir keşişin Gutaria Hapishanesinden kaçmasına yardım ettikleri iki yıl içinde pek değişmemişti. Cüppesinin rengi farklıydı, ama yine de tam olarak ayırt edilemiyordu. Royce bu sefer renginin turkuaz ile koyu yeşil arasında bir yerde parıldadığını tahmin etti. Her zamanki gibi, kolları aşağı sarkarak ellerinin olmadığını gizliyordu. Sakalı da vardı, ama bu elbette yeniydi.

Yeşilliklerin üzerinden birbirlerine bakarak izlediler. Royce sessizce aralarındaki mesafeyi aşarak ilerledi. İki hayalet kavşakta buluşmuştu.

"Uzun zaman oldu... Esra, değil mi? Yoksa size Bay Haddon mu demeliyim?"

Adam başını eğdi, gözlerini kaldırdı. "Seni de gördüğüme sevindim Royce."

"Adımı nereden biliyorsun?"

"Ben bir büyücüyüm, yoksa son görüşmemizde bunu kaçırdın mı?"

Royce durakladı ve gülümsedi. "Haklısın, belki de kaçırmışımdır.

Belki de tekrar unutmamam için bunu benim için yazmalısın."

Esrahaddon kaşlarını kaldırdı. "Bu biraz sert oldu."

"Kim olduğumu nereden biliyorsun?"

"Colnora'dayken *The Crown Conspiracy*'yi izledim. Setleri acınası, orkestrasyonu korkunç buldum, ama hikaye iyiydi. Özellikle kuleden cesurca kaçış sahnesini çok sevdim, küçük keşiş de çok komikti, en sevdiğim karakterdi. Hikayede büyücü olmamasına da sevindim. Bu ihmali kime teşekkür etmeliyim acaba, sana değil tabii ki."

"Gerçek isimlerimizi de kullanmadılar. Tekrar soruyorum, bunu nereden biliyorsun?" "Benim yerimde olsaydın, adını nasıl öğrendin?"

"Bilen kişilere sorardım. Peki kime sordun?"

“Bana söyler *misin*?”

Royce kaşlarını çatı. “Hiç bir soruya cevapla cevap verir misin?”

“Üzgünüm, bu bir alışkanlık. Özgür hayatımın çoğunda öğretmenlik yaptım.”

"Konuşma tarzın değişti," dedi Royce.

"Fark ettiğin için teşekkürler. Çok çalıştım. Son iki yıldır birçok tavernada oturup dinledim. Dil konusunda yetenekliyim, birkaç dil biliyorum. Henüz tüm konuşma dilini bilmiyorum, ama genel gramerine alışmak zor olmadı. Sonuçta aynı dil, sadece konuştuğunuz lehçe benim alıştığımından daha az sofistike. Kaba bir aksanla konuşmak gibi bir şey."

"Yani etrafta sorular sorarak ve kötü oyunları izleyerek kim olduğumuzu öğrendin ve sarhoşları dinleyerek dili öğrendin. Şimdi söyle bana, neden buradasın ve neden bizi burada istiyorsun?"

Esrahaddon ayağa kalktı ve yavaşça kuyunun etrafında dolaştı. Güneşin son ışıklarının kavak ağacının yapraklarından süzüldüğü yere baktı.

"Burada saklandığımı söyleyebilirim ve bu makul gelebilir. Ayrıca bu köyün içinde bulunduğu kötü durumu duyduğumu ve yardım etmek için buraya geldiğimi de söyleyebilirim, çünkü büyücüler böyle yapar. Tabii ki, ikimiz de bu cevaplara inanmayacağını biliyoruz. O halde zaman kaybetmeyelim. Neden burada olduğumu bana *sen* söyle. Sonra da benim tepkime göre haklı olup olmadığını yargılayabilirsin, çünkü zaten yapmayı planladığın şey bu."

"Bütün büyücüler senin kadar sinir bozucu muydu?"

"Korkarım çok daha kötüydüler. Ben en genç ve en nazik olanlardan biriydim."

Royce'un adı Tad olduğunu sandığı genç bir adam, elinde bir kova ile koşarak geldi. "Geç oluyor," dedi telaşlı bir ifadeyle, kovasını suyla doldururken. Birkaç metre ötede Royce, küçük bir çocuk hayvanı arkadan iterken, inatçı bir keçiyi eve sokmaya çalışan bir kadın gördü.

"Tad!" diye bağırdı bir adam ve kuyudaki çocuk aniden döndü.

"Geliyorum!"

Her birine gülümsedi ve başını salladı, su dolu kovasını aldı ve geldiği yoldan geri koştu, bu sırada kovadaki suyun yarısını döktü.

Yine yalnız kalmışlardı.

"Bence Avempartha'dan bir şeye ihtiyacın olduğu için buradasın," dedi Royce büyücüye. "Ve bunun iblis öldüren bir kılıç olduğunu da sanmıyorum. Bu zavallı kızı ve işkence gören babasını, beni ve Hadrian'ı buraya çekip, senin yapamadığın bir işi halletmek için kullanıyorsun."

Esrahaddon iç geçirdi. "Bu hayal kırıcı. Senin daha akıllı olduğunu sanıyordum ve sürekli engelliliğime atıfta bulunman sıkıcı. Ben kimseyi *kullanmıyorum*."

"Yani o kulede gerçekten bir silah var mı diyorsun?" "Aynen öyle diyorum."

Royce onu bir an inceledikten sonra kaşlarını çatı.

"Yalan söyleyip söylemediğimi anlayamıyorsun, değil mi?" Esrahaddon kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. "Yalan söylediğini sanmıyorum, ama doğruyu söylediğini de sanmıyorum

."

Büyücünün kaşları kalktı. "Şimdi daha iyi. Senin için hala umut olabilir."

"Belki o kulede bir silah vardır. Belki bu şeyi öldürmeye yardımcı olabilir... burada ne varsa, ama belki de bizi buraya sürüklemek için bir bahane olarak bu canavarı sen yaratmışsındır."

"Mantıklı," dedi Esrahaddon, başını sallayarak. "Morbid bir manipölasyon, ama mantığını anlayabiliyorum. Ancak, hatırlarsan, bu köye yapılan saldırılar ben hâlâ hapisteyken başladı."

Royce yine kaşlarını çatı. "Öyleyse neden buradasın?"

Esrahaddon gülümsedi. "Anlaman gereken bir şey var, evlat, büyücüler bilgi kaynağı değildir. En azından şunu bilmelisin: Çiftçi Theron ve kızı, ben gelip onu seni almaya göndermiş olmasaydım bugün ölmüş olurlardı."

"Tamam. Buradaki amacın beni ilgilendirmez. Bunu kabul edebilirim. Ama *ben* neden buradayım? Bana bunu söyleyebilirsin, değil mi? Herhangi bir hırsızdan kilidini açıp kuleyi senin için açmasını isteyebilecekken, neden bizim isimlerimizi bulup yerimizi tespit etmekle uğraştın? Bu arada, bu gerçekten etkileyiciydi."

"Çünkü herkes yapamaz. Avempartha'yı açabilecek tek kişi olduğunu biliyorum."

"Tanıdığın tek hırsız benim mi diyorsun?"

"Söylediklerimi dinlesen daha iyi olur. Avempartha'yı açabilecek tek kişi sensin."

Royce ona sert bir bakış attı.

"Burada ayırım gözetmeden öldüren bir canavar var," dedi Esrahaddon beklenmedik bir ciddiyetle. "İnsanların yaptığı hiçbir silah ona zarar veremez. Geceleri gelir ve insanlar ölür. O kulede bulunan kılıçtan başka hiçbir şey onu durduramaz."

kuleye saklanmış kılıçtan başka hiçbir şey onu durduramaz. İçeri girip o kılıcı bulmanın bir yolunu bulmalısın."

Royce bakmaya devam etti.

"Haklısın. Bu tüm gerçek değil, ama yine de gerçek ve şimdilik açıklayabileceğim tek şey bu. Daha fazlasını öğrenmek için içeri girmen gerekiyor."

"Kılıç çalmak," diye mırıldandı Royce, daha çok kendine. "Tamam, hadi bu kuleye bir bakalım. Ne kadar çabuk görürsem, o kadar çabuk lanet etmeye başlayabilirim."

"Hayır," diye cevapladı büyücü. Güneşin çoktan battığı yere, yere baktı. Karanlıklaştıran gökyüzüne göz attı. "Gece geliyor ve içeri girmemiz gerekiyor. Sabah gideceğiz, ama bu gece diğerleriyle birlikte saklanacağız."

Royce bir an büyücüyü düşündü. "Biliyor musun, seninle ilk tanıştığımda, seni yıldırım çağırabilen ve dağları kaldırabilen korkunç bir büyücü olarak anlatıyorlardı, ama şimdi küçük bir canavarla bile savaşıyor, eski bir kuleyi bile açamıyorsun. Seni bundan daha güçlü sanıyordum."

"Öyleydim," dedi Esrahaddon ve büyücü ilk kez kollarını kaldırarak kollarını geriye doğru düşürdü ve ellerinin olması gereken yerde kalan kütükleri ortaya çıkardı. "Büyü, keman çalmaya biraz benzer. Ellerin olmadan yapmak çok zordur."

"

O akşamki akşam yemeği, pırasa, kereviz, soğan ve patatesten oluşan, ince bir çorbaya benzeyen hafif bir sebze çorbasıydı. Hadrian, karnını doyurmaya yetmeyecek kadar az bir porsiyon aldı, ancak çorbanın ağzında yanma hissi bırakan sıra dışı tatların karışımıyla şaşırtıcı derecede lezzetli olduğunu fark etti.

Lena ve Russell Bothwick, onları geceyi geçirmeleri için misafir edeceklerine dair verdikleri sözü tuttular. Küçük evin ne kadar dar olduğunu gördüklerinde, bu nezaketleri daha da cömert hale geldi. Bothwick'lerin üç çocuğu, dört domuzu, iki koyunu ve Mammy adını verdikleri bir keçisi vardı ve hepsi tek bir açık odada toplanmıştı. Sivrisinekler de onlara katıldı ve sineklerin gece vardiyasını devraldı. Duman, hayvan kokusu ve güveç tenceresinden çıkan buharla dolu evde nefes almak zordu. Royce ve Hadrian, açık kapının mümkün olduğunca yakınına bir yer seçtiler ve yere oturdular.

"Çiftçilik hakkında hiçbir şey bilmiyordum," diyordu Russell Bothwick. Köydeki çoğu erkek gibi, dizlerine kadar uzanan yıpranmış ve ince bir gömlek giymişti, beline bir ip ile bağlanmıştı.

Gözlerinin altında büyük koyu halkalar vardı, bu da Dahlgren'in diğer sakinleriyle ortak bir özellikti. "Drismoor'da mum yapımcısıydım. Hithil Caddesi'ndeki bir dükkanda çırak olarak çalışıyordum. Bizi buradaki ilk yılımızda hayatta tutan Theron'du. Theron ve Addie Wood olmasaydı açlıktan ya da soğuktan ölürdük. Bizi kanatları altına aldılar ve bu evi inşa etmemize yardım ettiler. Tarlayı sürmeyi bana Theron öğretti."

"İkizlerim doğduğunda Addie benim ebeimdi," dedi Lena, Thrace'in çocuklara uzattığı kaseleri doldururken. Çatı katına sürgün edilen ikiz kızlar ve Tad, saman yataklarından aşağıya bakıyor, çenelerini ellerine dayamış, gözleri dikkatle izliyorlardı. "Ve Thrace bizim bakıcımızdı."

"Onu kabul etmek hiç sorun olmadı," dedi Russell. "Keşke Theron da gelseydi, ama o adam çok inatçı."

"Bu elbisenin güzelliğine hayranım," dedi Lena Bothwick, Thrace'e bakarak başını salladı. Russell bir şeyler mırıldandı, ama ağzı güveçle dolu olduğu için kimse onu anlamadı.

Lena kaşlarını çattı. "Evet, öyle."

Konuyu kapatıp bakmaya devam etti. Lena, açık kahverengi saçları düz ve kısa kesilmiş, erkeksi bir görünüme sahip zayıf bir kadındı. Burnu o kadar sivriydi ki parşömeni kesebilecekmiş gibi görünüyordu. Yüzünde çiller vardı ve kaşları neredeyse yok gibiydi. Çocuklar da ona çekmişlerdi, hem oğulları hem kızları aynı kısa saç stiline sahipti, Russell ise hiç saçı yoktu.

Thrace, büyük şehre yaptığı macera, gördüğü manzaralar ve orada gördüğü insan sayısı ile onları eğlendirdi. Hadrian ve Royce'un onu lüks bir otele götürdüklerini anlattı. Bu, Lena'nın endişeli bakışlarına neden oldu, ancak daha fazla ayrıntı ortaya çıktııkça rahatladı. Thrace, kokulu sabunla sıcak su küvetinde banyo yapmaktan ve sağlam kirişli bir çatının altında devasa bir kuş tüyü yatakta geceyi geçirmekten övgüyle bahsetti. Esnaf Kemerinden veya onun altında olanlardan hiç bahsetmedi.

Lena o kadar büyülenmişti ki, neredeyse kalan güvecin kaynamasına izin verecekti. Russell yemek boyunca homurdanmaya ve mızızlanmaya devam etti. Esrahaddon, Lena'nın eğirme çarkı ile tereyağı çalkalayıcısının arasındaki yan duvara sırtını dayayarak oturdu. Cüppesi artık koyu gri renkteydi. O kadar sessizdi ki, sanki bir gölge gibiydi. Akşam yemeği sırasında Thrace, büyücüye kaşıkla yemek yedirdi.

Bu nasıl bir duygu olmalı? Hadrian onları izlerken düşündü. Bu kadar büyük bir güce sahip olup da şimdi bir kaşığı bile tutamamanın nasıl bir şey olduğunu?

Akşam yemeğinden sonra, Lena'ya temizlikte yardım ederken, Thrace yıkanmış kaseleri rafa yerleştirirken, "Bu tabağı hatırlıyorum," diye seslendi. Evdeki tek seramik tabak gördüğünde yüzünde bir gülümseme belirdi. Narin mavi desenli soluk beyaz oval tabak, diğer değerli aile yadigarlarıyla birlikte dolabın arka köşesinde özenle saklanıyordu. "Küçükken Jessie Caswell ve ben..." Durdu ve ev sessizleşti. Çocuklar bile gürültü yapmayı bıraktı.

Lena bulaşıkları yıkamayı bıraktı ve Thrace'i kollarının arasına alıp kendine çekti. Hadrian, kadının yüzünde daha önce görmediği çizgiler fark etti. İkisi kirli su kovasının önünde durup sessizce birlikte ağladılar. "Geri gelmemeliydin," diye fısıldadı Lena. "O insanlarla birlikte o otelde kalmalıydın."

"Onu bırakamam." Hadrian, Lena'nın omzunda boğuklaşan Thrace'in küçük sesini duydu. "O benim tek sahip olduğum şey."

Thrace geri çekildi ve Lena zorlukla ona bir gülümseme sunmaya çalıştı.

Dışarısı kararmıştı. Kapının önündeki yerinden Hadrian pek bir şey göremiyordu; sadece ay ışığının küçük bir parçası burada orada dağılmıştı. Ateşböcekleri yanıp sönerik ışık izleri bırakıyordu. Geri kalan her şey ormanın engin karanlığında kaybolmuştu.

Russell bir tabure çekip Royce ve Hadrian'ın karşısına oturdu. İnce bir tahta parçasıyla uzun kil piposunu yakarken, "Demek ikiniz Theron'a canavarı öldürmesi için yardım etmeye geldiniz?" dedi.

"Elimizden geleni yapacağız," diye cevapladı Hadrian.

Russell piposunu iyice içerek yaktıktan sonra, yanan tahta parçasının ucunu toprak zemine bastırdı. "Theron elli yaşın üzerinde. Çatalın keskin ucunu sapından ayırt edebilir, ama hiç kılıç tuttuğunu sanmıyorum. Siz ikiniz bana yakın mesafeden kavga görmüş adamlar gibi görünüyorsunuz ve Hadrian'ın sadece bir kılıcı değil, üç kılıcı var. Bir adam üç kılıç taşıyorsa, muhtemelen onları nasıl kullanacağını da biliyordur. Bana öyle geliyor ki, sizin gibi iki adam, yaşlı bir adamın kendini öldürmesine yardım etmekten daha fazlasını yapabilir."

"Russell!" Lena onu azarladı. "Onlar bizim misafirlerimiz. Hazır başlamışken, neden onları kaynar suyla haşlamıyorsun?"

"Sadece o aptalın kendini öldürmesini görmek istemiyorum. Markgraf ve şövalyeleri bile başaramadıysa, Theron orada ne yapabilir ki? O tırpanıyla yaşlı bir adam. Neyi kanıtlamaya çalışıyor? Ne kadar cesur olduğunu mu?"

"O hiçbir şeyi kanıtlamaya çalışmıyor," dedi Esrahaddon aniden ve sesi odayı bir tabak düşmüş gibi sessizliğe boğdu. "O kendini öldürmeye çalışıyor."

"Ne?" diye sordu Russell.

"O haklı," dedi Hadrian, "Bunu daha önce gördüm. Askerler, kariyer askerleri, cesur adamlar bir noktaya gelirler ki, her şey onlara fazla gelir. Onları tetikleyen her şey olabilir: çok fazla ölüm, bir arkadaşın ölümü, hatta hava durumundaki bir değişiklik gibi önemsiz bir şey bile. Bir zamanlar düzinelerce savaşta komuta eden bir adam tanıyordum. Arkadaş olduğu bir köpek yemek için kesilene kadar pes etmemişti. Tabii ki, böyle bir savaşçı teslim olamaz, öylece bırakamaz. Savaşarak ölmesi gerekir. Bu yüzden korumasız bir şekilde saldırıya geçerler ve kazanamayacakları bir savaş seçerler."

"O zaman zamanını boşa harcamam gerekmezdi," dedi Thrace. "Babam yaşamak istemiyorsa, kulede ne varsa onu kurtaramaz."

Hadrian konuştuğuna pişman oldu ve ekledi, "Baban hayatta olduğu her gün, yeniden umut bulma şansı var."

"Baban iyi olacak, Thrace," dedi Lena. "O adam granit kadar sert. Göreceksin."

"Anne," çatı katındaki çocuklardan biri seslendi.

Lena çocuğu görmezden geldi. "Bu insanların baban hakkında böyle konuşmalarını dinlememelisin. Onlar onu tanımıyorlar."

"Anne."

"Gerçekten, zavallı bir kıza ailesini kaybettikten hemen sonra böyle bir şey söylemek."

"Anne!"

"Ne oluyor, Tad?" Lena çocuğa neredeyse bağırarak sordu.

"Koyunlar. Koyunlara bak."

O zaman herkes fark etti. Odanın köşesinde sıkışmış olan koyunlar, yemek boyunca sessiz kalmışlardı. Hadrian'ın varlığını unuttuğu, mutlu bir yün yığınydılar. Şimdi birbirlerini itip kakıyor, Russell'ın koyduğu tahta panele karşı mücadele ediyorlardı. Mammy'nin boynundaki küçük çan, keçi huzursuzca hareket edince çınladı. Domuzlardan biri kapıya doğru koştu, Thrace ve Lena tam zamanında onu yakaladılar.

"Çocuklar. Buraya gelin!" Lena fısıldayarak bağırdı.

Üç çocuk, birçok tatbikattan geçen deneyimli askerler gibi, hassas hareketlerle merdivenden indiler. Anneleri onları evin ortasında kendi yanına topladı. Russell taburesinden indi ve yıkama suyuyla ateşi söndürdü.

Karanlık onları sardı. Kimse konuşmadı. Dışarıda cırcır böcekleri cırlamayı kesti. Bir an sonra kurbağalar da sessizleşti. Hayvanlar hareket etmeye ve ayaklarını yere vurmaya devam etti. Bir domuz daha kaçtı. Hadrian, küçük ayaklarının kapıya doğru toprak zeminde kayarak gittiğini duydu. Yanında Royce'un hareket ettiğini hissetti; sonra sessizlik oldu.

"Alın, biri bunu alsın," diye fısıldadı Royce. Tad sesin geldiği yere doğru sürünerek domuzu ondan aldı.

Beklediler.

Ses zayıf ve boşluklu bir şekilde başladı. Hadrian, fırını besleyen körük gibi bir puflama olduğunu düşündü. Ses yaklaştı, daha yüksek, daha az havadar, derin ve güçlü hale geldi. Ses başlarının üstünde yükseldi ve Hadrian içgüdüsel olarak yukarı baktı, ancak tavanın karanlığını gördü. Elleri kılıçlarının kabzalarına gitti.

Güm. Güm. Güm.

Karanlıkta birbirlerine sokulmuş oturup, sesin uzaklaşmasını, sonra tekrar yükselmesini dinlediler. Bir duraklama — tam bir sessizlik. Evin içinde, nefes alma sesi bile kayboldu.

Çat!

Hadrian, sanki ortak arazideki bir ağaç patlamış gibi gelen yüksek sesle irkildi. Çatırtı, yırtılma, parçalanma, şiddetli bir gürültü savaşı patlak verdi. Bir çığlık. Bir kadın sesi. Çığlık, ortak arazide yankılandı, histerik ve çılgınca.

"Ah, sevgili Maribor! Bu Mae," diye bağırdı

Lena. Hadrian ayağa fırladı. Royce çoktan ayağa kalkmıştı.

"Boşuna uğraşmayın," dedi Esrahaddon. "O öldü ve yapabileceğiniz hiçbir şey yok. Canavar silahlarınızla yaralanamaz. O..."

İkisi kapıdan dışarı çıktı.

Royce daha hızlıydı ve Mae Drundel'in küçük evine doğru ortak alanı geçerek koştu. Hadrian hiçbir şey göremiyordu ve kendini Royce'un ayak seslerini körü körüne takip ederken buldu.

Çığlıklar kesildi — sert ve ani bir son.

Royce durdu ve Hadrian neredeyse ona çarpıyordu. "Ne oldu?"

"Çatı sökülmüş. Duvarlar kanla kaplı. O gitmiş. Her şey gitmiş."

"O mu? Bir şey gördün mü?"

"Kanopinin bir deliğinden — sadece bir saniye, ama yeterliydi."

BÖLÜM 5

KALE

Royce ve Esrahaddon, şafak sökünce köyden çıkan küçük bir patıkayı takip ederek yola çıktılar. Dahlgren'e vardıklarından beri Royce, uzaktan gelen, sürekli ve boğuk bir ses fark etmişti. Nehre yaklaştıkça ses bir kükremeye dönüştü. Nidwalden nehri devasa bir nehirdi; hızlıca akan, kayaların üzerinden geçip patlayan, çalkantılı yeşil sularla kaplıydı. Royce bir an durup nehre baktı. Ortada bir dal gördü, siyah ve gri yapraklar akıntıya karşı çaresizce sallanıyordu. Dal, kayaların arasındaki boşluklardan geçerek, kayaları parçalayarak hızla ilerledi ve sonunda beyaz bir bulutun içinde kayboldu. Ortada, yüksek bir şeyin yükseldiğini gördü, çoğu suya uzanan sis ve ağaç dalları arasında kaybolmuştu.

"Nehirden daha aşağıya inmemiz gerekiyor," dedi Esrahaddon, Royce'u kıyıya yakın daha dar bir patıkaya yönlendirirken. Nehir kenarında çiğle parıldayan nehir otları büyüyordu ve kuşlar yumuşak sabah esintisinde tiz melodiler söylüyordu. Gürleyen nehir ve çatısız evin ve kanlı duvarların canlı hatırası olsa da, burası huzurlu bir yerdi.

"İşte orada," dedi Esrahaddon saygıyla, nehrin engelsiz manzarasını sunan kayalık bir açıklığa vardıklarında. Nehir genişti ve su öfkeli bir güçle akıp gidiyor, sonra ani bir düşüşün kenarından kayboluyordu.

Şelalenin sırtına çok yakın duruyorlardı ve ani düşüşten sis gibi yükselen beyaz buharı görebiliyorlardı. Nehrin ortasında, şelalenin kenarında, devasa bir kaya çıkıntısı, uçurumdan düşmeden hemen önce karaya oturan güçlü bir geminin pruvası gibi dışarı çıkıntı yapıyordu. Bu korkutucu kaide üzerinde Avempartha kalesi yükseliyordu. Tamamen taştan oluşan kule, kaya çıkıntısından gökyüzüne doğru yükseliyordu. Uzun, ince parçalar, kristal parçaları veya buz parçaları gibi yukarı doğru uzanıyordu ve tabanı, dalgalanan beyaz sis ve köpük bulutlarının içinde kayboluyordu. İlk bakışta

doğal bir taş oluşumu gibi görünüyordu, ancak daha dikkatli bir inceleme, mimariye özenle entegre edilmiş pencereler, yürüyüş yolları ve merdivenler ortaya çıkardı.

"Oraya nasıl çıkacağım?" diye bağırdı Royce, gürültünün üstüne sesini yükseltirken, pelerini bir yılan gibi çırpınıp şaklıyordu.

"Bu birinci sorun olur," diye bağırarak cevap verdi Esrahaddon, başka bir şey söylemeden.

Bu bir tür test mi, yoksa gerçekten bilmiyor mu?

Royce, çıplak kayalıkların üzerinden nehri takip ederek şelaleye ulaştı. Burada arazi, aşağıdaki vadiye iki bin fitten fazla bir yükseklikte düşüyordu. Karşısında, eşsiz bir güzelliğin görüntüsü vardı. Şelale muhteşemdi. Devasa dalgaların saf gücü hipnotize ediciydi. Mavi-yeşil suyun devasa seli, dalgalanan beyaz, mücevherlerle süslü sisin içine dökülüp parılıyordu, nehrin sesi kulaklarında gürültüyle yankılanıyor, göğsünü titriyordu. Onun ötesinde, güneyde, aynı derecede nefes kesici bir manzara vardı. Royce kilometrelerce uzağı görebiliyordu ve nehrin kalan kısmını, yemyeşil manzara içinde uzun, parlak bir yılan gibi kıvrılarak Goblin Denizi'ne doğru ilerlerken işaretledi.

Esrahaddon, iç kesimlerdeki daha korunaklı bir kayalığa, onu rüzgâr ve su sıçramalarından koruyan yukarı doğru uzanan bir granit bloğun arkasına geçti. Royce, nehirden uzaklaşan ağaçlarda çukur bir çizgi fark edince ona doğru tırmandı. Bir dizi ağaç, etrafındakilerden daha kısaydı ve aksi takdirde düzgün olan ağaç örtüsünde bir hendek oluşturuyordu. Orman zeminine indi ve bir vadi olabileceğini düşündüğü şeyin, aslında daha genç ağaçların bulunduğu bir bölüm olduğunu gördü. Daha da önemlisi, çizgi tamamen düzdü. Eski asmalar ve dikenli çalılar, doğal olmayan tümsekleri gizliyordu. Çalılıkların bir kısmını kazdı ve düz bir taşla ulaşana kadar toprak ve ölü yaprak tabakalarını süpürdü.

"Burada bir yol olmuş gibi görünüyor," diye büyücüye bağırdı.

"Öyleydi. Bir zamanlar nehrin karşısındaki Avempartha'ya uzanan büyük bir köprü vardı."

"Ne oldu ona?"

"Nehir," dedi büyücü. "Nidwalden, insanın çabalarına uzun süre tahammül etmez. Büyük bir kısmı muhtemelen yıkılarak geri kalanlar düşmüştür."

Royce, gömülü yolu takip ederek nehrin kenarına geldi ve şiddetli akıntının karşısındaki kuleye bakarak durdu. Kocaman gri bir kütle hızla yanından geçti, hızı büyüklüğüyle gizlenmişti. Koyu gri renk, kenara ulaştığında

saydam yeşile dönüştü. Düştüğü anda, su beyaz köpükler, milyarlarca uçan damlacıklar halinde patladı ve tek duyabildiği şey gürleyen bir kükremeydi.

"İmkansız," diye mırıldandı.

Büyücünün durduğu yere geri döndü ve güneşin ısıttığı kayanın üzerine oturdu, gökkuşağının oynadığı sisin içinde yükselen uzak kuleye baktı.

"O şeyi açmamı mı istiyorsun?" diye sordu hırsız tüm ciddiyetiyle. "Yoksa bu bir tür oyun mu?"

"Bu bir oyun değil," diye cevapladı Esrahaddon, bir kayaya yaslanarak oturdu, kollarını kavuşturdu ve gözlerini kapattı.

Royce, onun bu kadar rahat görünmesinden rahatsız oldu. "O zaman şimdiye kadar söylediklerinden daha fazlasını söylemeye başlasan iyi olur."

"Ne bilmek istiyorsun?" "Her şeyi... Bu konuda bildiğin her şeyi."

"Bir bakalım, çok uzun zaman önce bir kez buraya gelmiştim. O zamanlar tabii ki farklı görünüyordu. Örneğin Novron'un köprüsü hâlâ ayakta ve kuleye doğru yürüyebiliyordun."

"Yani köprü oraya ulaşmanın tek yolu muydu?"

"Hayır, sanmıyorum. En azından, öyle olsaydı hiç mantıklı olmazdı. Elfler, insanlık Elan'ın yüzünde yürümeye başlamadan önce Avempartha'yı inşa ettiler. Kimse, yani hiçbir insan, neden ve ne için inşa edildiğini bilmiyor. Şelalenin üzerinde, güneyde Goblin Denizi olarak adlandırdığımız yere bakan konumu, elflerin onu Uberlin'in Çocukları'na karşı bir savunma olarak kullanmış olabileceğini düşündürüyor. Sanırım siz onlara cüce adıyla, Ba Ran Ghazel, yani *deniz goblinleri* diyorsunuz. Ama bu pek olası görünmüyor, çünkü kule onlardan da eskidir. Bir zamanlar burada bir şehir bile olabilir. Apeladorn'da onların başarılarından çok az şey kalmış olsa da, elflerin güzellik, müzik ve Sanat açısından zengin muhteşem bir kültürü vardı.

"*Sanat* derken, büyü mü demek istiyorsun?"

Büyücü tek gözünü açtı ve ona kaşlarını çattı. "Evet, ve bana büyü kirli ya da aşağılık bir şeymiş gibi bakma. Kaçtığımдан beri bunu çok kez gördüm."

"Eh, büyü insanların iyi bir şey olarak gördüğü bir şey değil."

Esrahaddon içini çekip sert bir ifadeyle başını salladı. "Hapiste geçirdiğim yıllar boyunca dünyada olanları görmek moral bozucu. Bir gün insanlığı korumak için üzerime düşeni yapabileceğimi bildiğim için hayatta ve aklımı kaybetmeden kaldım

insanlığı korumak için üzerime düşeni yapabileceğimi bildiğim için hayatta kaldım ve aklımı korudum, ama şimdi bunun neredeyse hiç değmeyeceğini anlıyorum. Ben gençken dünya inanılmaz bir yerdi. Şehirler muhteşemdi. Sizin Colnora'nız benim zamanımın en küçük şehrinde bile bir gecekondu mahallesi olarak sayılmazdı. İç mekan su tesisatımız vardı, musluklar suyu doğrudan insanların evlerine pompalıyordu. Sokakların lağım kokmaması için geniş ve bakımlı kanalizasyon sistemleri vardı. Binalar sekiz ve dokuz katlıydı, bazıları on iki kata kadar çıkıyordu. Hastaların tedavi edildiği ve gerçekten iyileştiği hastanelerimiz vardı. Her türden kütüphanelerimiz, müzelerimiz, tapınaklarımız ve okullarımız vardı.

"İnsanlık, Novron'dan miras kalanları israf etti. Zengin bir adam olarak uykuya dalıp, fakir bir adam olarak uyanmak gibi bir şey." Bir süre durdu. "Bir de senin zayıf bir şekilde sihir dediğin şey var. Sanat bizi hayvanlardan ayırdı. Bu, medeniyetimizin en büyük başarısıydı. Sadece unutulmakla kalmadı, şimdi de aşağılanıyor. Benim zamanımda, Sanatı kullanabilen ve dünyanın doğal güçlerini emirlerine boyun eğdirebilenler, tanrıların temsilcileri olarak kabul ediliyordu, kutsaldılar. Bugün ise, yarının havasını yanlışlıkla tahmin ederseniz sizi yakıyorlar.

O zamanlar çok farklıydı. İnsanlar mutluydu. Sokaklarda yaşayan fakir aileler yoktu. Yemek bulmak için mücadele eden ya da üç çocuk, dört domuz, iki koyun ve bir keçi ile öğleden sonra sineklerin ailenin akşam yemeğinden daha yoğun olduğu kulübelerde yaşamaya zorlanan yoksul, umutsuz köylüler yoktu."

Esrahaddon üzüntüyle etrafına baktı. "Bir büyücü olarak hayatımı gerçeği araştırmaya ve bunu imparatorun hizmetinde uygulamaya adanmışım. Buraya geldiğimden beri hiç bu kadar çok gerçeği bulamamış ve ona bu kadar derin bir hizmet sunamamıştım. Yine de birçok yönden pişmanım. Keşke evde kalsaydım. Mutlu ve harika bir hayat sürmüş olurdum ve çoktan ölmüş olurdum."

Royce ona gülümsedi. "Büyücüler yazı tipi değildir, sanırım." Esrahaddon kaşlarını çatı.

"Peki, kule ne olacak?"

Büyücü, sisin üzerinde yükselen zarif kulelere baktı. "Avempartha, Büyük Elf Savaşları'nın son savaşının yapıldığı yerdi. Novron, elfleri Nidwalden'e geri püskürttü, ama onlar kuledeki konumlarını güçlendirerek direndiler. Novron, biraz suyla durdurulmayacaktı ve köprü'nün inşasını emretti. Bu sekiz yıl sürdü ve çoğu şelaleden düşerek hayatını kaybeden yüzlerce kişinin canına mal oldu, ama sonunda köprü tamamlandı. Novron'un kaleyi ele geçirmesi

Bu eylem stratejik olduğu kadar sembolik deydi ve elfleri, Novron'un onları Elan'ın yüzünden silip süpürmesini hiçbir şeyin engelleyemeyeceğini kabul etmeye zorladı. O zaman çok ilginç bir şey oldu, hala netleşmemiş bir şey. Novron'un Gylindora Boynuzu'nu ele geçirdiğı ve bununla elflerin koşulsuz teslim olmasını sağladığı söylenir. Onlara savaş araçlarını ve makinelerini yok etmelerini ve nehri geçip geri çekilmelerini emretti — bir daha asla nehri geçmemeleri için."

"Yani Novron bir köprü inşa edene kadar köprü yok muydu? Her iki tarafta da mı?" "Hayır, sorun da buydu. Kuleye ulaşmanın bir yolu yoktu."

"Elfler oraya nasıl ulaşıyordu?"

"Aynen öyle." Büyücü başını salladı. "Yani bilmiyor musun?"

"Yaşlıyım, ama o kadar da değil. Novron benim için, benim günümün senin için olduğundan daha uzak bir geçmişte."

"Yani bu bilmeceye bir cevap var. Sadece açık değil."

"Sence Novron, açık olsaydı sekiz yılını köprü inşa etmekle geçirir miydi?"

"Cevabı bulabileceğimi de nereden çıkardın?" "Bir sürü şeyden."

Royce ona merakla baktı. "*İçgüdü* mü demek istiyorsun?"

Büyücü sinirlenmiş görünüyordu. "Sanırım kelime dağarcığımda hala birkaç eksiklik var."

Royce nehrin ortasındaki kuleye bakarak, kılıç çalmakla ilgili işlerin neden hiç basit olmadığını düşündü.

Mae Drundel için düzenlenen tören hüzünlü ve saygılıydı, ancak Hadrian'a göre prova yapılmış gibi geliyordu. Garip anlar, kelime takılmaları veya yanlışlıklar yoktu. Herkes rolünü çok iyi biliyordu. Dahlgren'de kalan sakinler, cenaze törenlerinde, ücret almadan da yas tutanların yapabileceği kadar profesyonel davranıyorlardı.

Diakon Tomas, cenaze töreninin tek kişiselleştirilmiş kısmının, Mae'nin rahmetli ailesine ve kilisesine olan bağlılığından bahsettiği kısım olduğunu söyledi. Mae, aileden ölen son kişiydi. Oğulları altı yaşına gelmeden hastalık nedeniyle ölmüş, kocası ise beş aydan kısa bir süre önce canavar tarafından öldürülmüştü. Tomas, cenaze konuşmasında neredeyse herkesin düşündüğünü açıkça dile getirdi: Mae'nin ölümü korkunç olsa da, belki de onun için o kadar da kötü değildi.

Hatta bazıları, son iki gecedir penceresinde davetkar bir mum bıraktığını bildirdi.

Her zamanki gibi, gömülecek kimse yoktu, bu yüzden sadece üzerine adı kazınmış beyaz badanalı bir kazığı toprağa çaktılar. Kazık, DAVIE, FIRTH VE WENT DRUNDEL yazılı kazıkların yanında duruyordu.

Royce ve Esrahaddon dışında herkes cenaze törenine katıldı. Theron Wood bile saygısını göstermek için törene katıldı. Yaşlı çiftçi, önceki günden daha da bitkin ve mutsuz görünüyordu ve Hadrian, onun bütün gece uyanık kaldığını düşündü.

Tören bittikten sonra, köy halkı öğle yemeğini paylaştı. Erkekler köy meydanına bir dizi masa dizdi ve her aile birer yemek getirdi. Tütsülenmiş balık, siyah puding (domuz kanı, süt, hayvansal yağ, soğan ve yulaf ezmesinden yapılan bir sosis) ve koyun eti en popüler yemeklerdi.

Hadrian geri çekilip bir sedir ağacına yaslandı ve diğerlerinin sıraya girmesini izledi.

"Al bakalım," dedi Lena.

"Burada pek bir şey yok gibi görünüyor. Çantamda yiyeceklerim var," diye onu rahatlattı.

"Saçma, öyle bir şey olmaz, herkes cenazede yemek yer. Mae de böyle isterdi, cenaze töreni ölüye saygı göstermek için değilse ne içindir ki?"

Hadrian başını sallayıp masalarda tabak aramaya başlayana kadar ona sert bir bakış attı.

"Kale ahırlarında duran atlar senin mi?" diye bir ses duyuldu ve Hadrian dönüp baktığında, rahip cüppesi giymiş tombul bir adam gördü. O, yemek yemeye çaresizce ihtiyaç duymayan ilk kişiydi. Yanakları pembe ve iriydi, gülümsediğinde gözleri neredeyse kapanıyordu. Çok yaşlı görünmüyordu, ama saçları ve kısa sakalı bembeyazdı.

"Eğer siz Deacon Tomas iseniz, evet," diye cevapladı Hadrian.

"Evet, öyle ve bunu hiç önemsemiyorum. Geceleri tepede, o boş odalarla tek başıma kalınca oldukça yalnız hissediyorum. Geceleri her sesi duyarsınız, bilirsiniz. Rüzgârın kepenkleri çarpması, kirişlerin gıcırdaması... Oldukça sinir bozucu olabilir. Artık en azından duyduğum sesleri atlarınıza yükleyebilirim. Ahırların çok aşağısında olduğum için onları duyabileceğimi sanmıyorum, ama öyleymiş gibi davranabilirim, değil mi?" Diakon kendi kendine güldü. "Ama dürüst olmak gerekirse, orada olmak çok üzücü olabilir

. İnsanlarla birlikte olmaya alışkınım ve malikanenin izolasyonu çok ağır geliyor," dedi, tabağını koyun eti ile doldururken.

"Senin için çok zor olmalı. Ama eminim iyi yemekler vardır. O soylular depoları nasıl dolduracaklarını iyi bilirler, değil mi?"

"Evet, elbette," diye cevapladı diyakoz. "Aslında, markgraf, bira ve şaraptan bahsetmeye gerek bile yok, olağanüstü miktarda tütülenmiş et stoklamıştı, ama ben elbette sadece ihtiyacım olanı alıyorum."

"Elbette," diye onayladı Hadrian. "Sana bakarak, durumdan yararlanacak türde bir adam olmadığını anlayabiliyorum. Cenaze için birayı sen mi sağladın?"

"Oh hayır," diye cevapladı diyakoz, dehşete kapılmış bir şekilde. "Malikaneyi öylece yağmalamaya cesaret edemem. Az önce de söylediğiniz gibi, ben durumdan yararlanacak türden bir adam değilim ve bu benim depomdan verilen şeyler değil, değil mi?"

"Anlıyorum."

"Aman Tanrım, şu peynire bak," dedi diyakoz, bir parça alıp ağzına attı. "Bir şeyi itiraf etmeliyim," ağzı dolu halde konuştu, "Dahlgren gerçekten iyi cenaze töreni düzenliyor."

Masaların sonuna geldiklerinde Hadrian oturacak bir yer aradı. Birkaç sıra, kucağında yemek yiyen insanlarla doluydu.

"Kalkın çocuklar!" diye bağırdı diyakoz Tad ve Pearl'e. "Bankta oturmanıza gerek yok. Çimlere oturun." Kaşlarını çattılar ama kalktılar. "Sen, Hadrian mı? Gel buraya otur ve bir at ve üç kılıç sahibi bir adamı Dahlgren'e getiren şeyi anlat bana. Senin asilzade olmadığını umuyorum, yoksa dün gece kapımı çaldın."

"Hayır, asilzade değilim, ama bu bir soruyu akla getiriyor. Malikanenin mirasını nasıl aldınız?"

"Hmm? Miras mı? Oh, ben hiçbir şey miras almadım. Bu tür bir krizde yardım etmek, sadece bir kamu görevlisi olarak benim görevim. Markgraf ve adamları öldüğünde, bu sıkıntılı topluluğa hizmet etmem ve kralın çıkarlarını korumam gerektiğini biliyordum. Bu yüzden zorluklara katlanıp elimden geleni yapıyorum."

"Ne gibi?"

"Neymiş o?" diye sordu diyakoz, bir parça koyun eti kopararak, dudaklarını ve yanaklarını yağla parlatarak.

"Yardım etmek için ne yaptınız?"

"Oh, bir bakalım... Evi temiz tutuyorum, bahçeyi bakımlı tutuyorum ve bahçeyi suluyorum. O yabancı otları gerçekten temizlemek zorundasın, yoksa bütün bahçe yabancı otlarla kaplanır ve tek bir sebze bile kalmaz

sebze kalmaz. Ve ah, sırtıma verdiği zarar. Zaten sırtım hiç iyi sayılmazdı."

"Saldırıları kastetmiştim. Köyü korumak için ne gibi önlemler aldınız?"

"Şey," dedi diyakoz gülerek, "Ben bir rahibim, şövalye değilim. Kılıcı doğru düzgün tutmayı bile bilmiyorum ve emrimde bir şövalye ordusu da yok, değil mi? Bu yüzden, gayretli dualar dışında, bu konuda gerçekten bir şey *yapabileceğim* bir konumda değilim."

"Köylülerin geceleri malikanede kalmasına izin vermeyi düşündünüz mü? Bu yaratık her ne ise, sazdan çatılarla pek sorunu yok, ama malikanenin çatısı sağlam görünüyor ve duvarları da kalın."

Diakon başını salladı ve Hadrian'a, bir yetişkinin dünyada neden fakir insanlar olduğunu soran bir çocuğa bakacağı gibi gülümsemeye devam etti. "Hayır, hayır, bu hiç uygun olmaz. Bu evin bir sonraki sahibi, bütün bir köyün evini işgal etmesinden hoşlanmayacağına eminim."

"Ama bir lordun sorumluluğunun tebaasını korumak olduğunu biliyorsunuz, değil mi? Tebaası ona vergi ödüyor çünkü. Lord onları korumak istemiyorsa, neden ona para, mahsul ve hatta saygı ile onur versinler ki?"

"Fark etmemiş olabilirsin," diye cevapladı diyakoz, "ama şu anda lordlar arasında bir boşluk var."

"Öyleyse, bu insanlar korumasız kaldıkları süre boyunca onlara vergi uygulamaya devam etmeyeceksiniz?"

"Şey, ben öyle demek istemedim..."

"Yani, bir yönetici olarak sorumluluğunu yerine getirmeyi düşünüyorsun?" "Şey, ben..."

"Şimdi, yetkinizi aşarak malikaneyi köylülere açmak konusunda tereddüt etmenizi anlayabiliyorum, bu yüzden diğer seçeneği tercih edeceğinizden eminim."

"Diğer seçenek mi?" Rahip, ağzına bir dilim daha koyun eti götürmüştü ama çok dalgın olduğu için ısırmaya fırsat bulamadı.

"Evet, yönetici ve vekil lord olarak, onun yerine bu köyü korumak sizin görevinizdir ve onları gece eve davet etmek söz konusu olamayacağına göre, sanırım canavarla savaşmak için tarlaya çıkacaksınız."

"Savaşmak mı?" Koyun etini kucağına düşürdü. "Sanmıyorum..."

Daha fazla konuşmadan Hadrian devam etti. "İyi haber şu ki, sana bu konuda yardımcı olabilirim. Eğer kılıcın yoksa, fazladan bir kılıcım var ve

beni ahıra atımı bırakmam için nazik davrandığın için, en azından savaş için sana atımı ödünç verebilirim. Şimdi, bazılarının canavarın yuvasının yerini belirlediğini duydum, bu yüzden gerçekten basit bir mesele gibi görünüyor..."

"Ben... geceleri malikanede insanları ağırlamanın söz konusu olmadığını söylediğimi hatırlamıyorum," dedi diyakoz, Hadrian'ı kesmek için yüksek sesle. Birkaç kişi başını çevirdi. Sesini alçaltarak ekledi, "Sadece dikkatlice düşünmem gereken bir konu olduğunu belirtiyordum. Görüyorsunuz, liderlik görevi gerçekten ağır bir sorumluluk ve yaptığım her eylemin sonuçlarını, hem iyi hem de kötü sonuçlar doğurabileceğini göz önünde bulundurarak değerlendirmem gerekiyor. Hayır, hayır, bu tür konularda aceleci davranamazsınız."

"Bu çok anlaşılır ve çok akıllıca, eklemeliyim," dedi Hadrian, diğerlerinin de duyabileceği kadar yüksek sesle. "Ama markgraf iki haftadan fazla bir süre önce öldürüldü, bu yüzden şimdiye kadar bir karar vermiş olmalısınız, değil mi?"

Diakon, birkaç köylünün ilgilenen bakışlarını yakaladı. Yemeklerini bitirenler yanlarına geldi. Bunlardan biri, diğerlerinden daha uzun boylu olan ve onları izleyen Dillon McDern'di.

"Ben... ah."

"Herkes!" diye bağırdı Hadrian. "Toplanın, diyakoz köyün savunması hakkında bizimle konuşmak istiyor."

Elinde tabakları olan yas tutan kalabalık, dönüp kuyunun etrafında bir daire oluşturdu. Tüm gözler, aniden tuzağa düşmüş savunmasız bir tavşan gibi görünen diyakoz Tomas'a çevrildi.

"Ben... şey..." diye başlayan diyakoz, omuzlarını düşürdü ve yüksek sesle şöyle dedi: "Son zamanlarda evlere yapılan saldırılar nedeniyle, herkes geceleri kalenin koruması altında kalmaya davetlidir."

Kalabalık birbirine fısıldadı ve sonra Russell Bothwick, "Herkese yetecek kadar yer var mı?" diye bağırdı.

Hadrian ayağa kalktığında, diyakoz yeniden düşünmeye başlamış gibi görünüyordu. "Eminim evde tüm kadınlar, çocuklar ve evli erkeklerin çoğu için yeterince yer vardır. On üç yaş ve üstü bekar erkekler ise ahırlarda, tütsü odasında ve diğer müştemilatlarda geceyi geçirebilirler. Bunların her birinin duvarları ve çatıları köy evlerinden daha sağlamdır."

Köy sakinleri şimdi ciddi bir şekilde toplanmaya başladı.

"Peki ya hayvanlarımız? Onları canavarlara terk mi edeceğiz?" diye sordu başka bir çiftçi. Hadrian onu tanımadı. "Hayvanlarımız olmazsa etimiz, yünümüz ve tarlada çalışacak hayvanlarımız olmaz."

"Amble ve Ramble'ı düşünmeliyim," dedi McDern. "O öküzlere bir şey olursa Dahlgren çok kötü bir duruma düşer."

Hadrian kuyunun kenarına atladı ve bir kolunu vinç koluna dayayarak onların üzerinde durdu. "Tahta duvarların içinde tüm hayvanlar için bolca yer var ve burada sizin evlerinizde olduğundan daha güvende olacaklar. Unutmayın, sayıca fazla olmak güvenlik demektir. Karanlıkta tek başına otursanız, herhangi bir şeyin sizi öldürmesi kolaydır, ancak yaratık, tüm köyün gözü önünde çitlerle çevrili bir kaleye girecek kadar cesur olmayacaktır. Ayrıca duvarların dışında ışık için şenlik ateşleri de yakabiliriz."

Bu sözler hayret nidalarına neden oldu. "Ama ışık yaratığı çeker!"

"Gördüğüm kadarıyla, karanlıkta sizi bulmakta zorlanmıyor."

Köylüler Hadrian'dan Deacon Tomas'a, sonra tekrar Hadrian'a baktılar.

"Nereden biliyorsunuz?" diye sordu kalabalıktan biri. "Bunları nereden biliyorsunuz? Siz buralı değilsiniz. Nereden biliyorsunuz?"

"O Uberlin'den gelen bir iblis!" Hadrian'ın tanımadığı biri bağırdı.

"Onu durduramazsınız!" sağdaki bir kadın bağırdı. "Bir araya gelmek, bizi öldürmeyi daha da kolaylaştırabilir."

"O sizi bir kerede öldürmek istemiyor ve o bir iblis değil," diye Hadrian köylülere güvence verdi.

"Nereden biliyorsun?"

"Sadece bir veya iki kişiyi öldürüyor, neden? Theron Wood'un evini parçalayabilir veya Mae Drundel'in evinin çatısını saniyeler içinde yırtıp atabilirse, bir gecede tüm köyü kolayca yok edebilir, ama bunu yapmıyor. Yapmıyor çünkü hepinizi öldürmeye çalışmıyor. Yemek için öldürüyor. Bu canavar bir iblis değil, bir avcı." Köylüler bunu düşündüler ve durakladıkları sırada Hadrian devam etti: "Bu yaratık hakkında duyduğum şey, kimsenin onu görmediği ve hiçbir kurbanın hayatta kalmadığı. Bu beni hiç şaşırtmıyor. Karanlıkta tek başına oturup yenilmeyi beklerken nasıl hayatta kalmayı umuyorsunuz? Kimse onu görmedi çünkü o görülmek istemiyor. Her yırtıcı hayvan gibi, saldırıya geçene kadar kendini gizliyor ve bir yırtıcı hayvan gibi en zayıf avı avlıyor; başıboş, genç, yaşlı veya hasta olanları arıyor. Hepiniz kendinizi düzenli küçük öğünlere bölmüşsünüz. Kendinizi

kendinizi direnmek için çok kolay hale getirdiniz. Eğer bir araya gelirsek, o gece bizim yerimize bir geyik veya kurt avlamayı tercih edebilir.

"Ya yanılıyorsan? Ya kimse onu görmemişse, çünkü o bir iblis ve görülemezse? O, terörle beslenen görünmez bir ruh olabilir. Öyle değil mi, Deacon?"

"Ah... şey..." diyakoz konuşmaya başladı.

"Olabilir, ama değil," diye Hadrian onları ikna etti. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü ortağım dün gece gördü."

Bu, grubu şaşırttı ve birdenbire birkaç konuşma başladı. Hadrian, çimlerde oturmuş ona bakan Pearl'ü gördü. Birkaç kişi aynı anda soru sordu ve Hadrian onlara sessiz olmaları için el salladı.

"Neye benziyordu?" diye sordu, yüzü güneşten yanmış ve başında beyaz bir başörtüsü olan bir kadın.

"Ben görmediğim için, Royce'un size kendisi anlatmasını tercih ederim. Karanlık basmadan geri dönecektir."

"Karanlıkta nasıl bir şey görebilir ki?" yaşlı çiftçilerden biri şüpheyle sordu. "Çılgılığı duyduğumda dışarı baktım ve her yer, üzerinde durduğunuz kuyunun dibi kadar karanlıktı. Bir şey görmüş olması imkansız."

"Domuzu gördü!" diye bağırdı Tad Bothwick. "Ne dedin sen, evlat?" diye sordu Dillon McDern.

"Dün gece evimizde olan domuzu," dedi Tad heyecanla. "Her yer karanlıktı ve domuz kaçıyordu, ama o onu gördü ve yakaladı."

"Doğru," diye hatırladı Russell Bothwick. "Ateşi yeni söndürmüştük ve önümdeki elimi bile göremiyordum, ama bu adam koşan bir domuzu yakaladı. Belki de bir şey görmüştür."

"Mesele şu ki," diye devam etti Hadrian, "birlikte kalırsak hepimizin hayatta kalma şansı daha yüksek olur. Şimdi, diyakoz hepimizi duvarların ve sağlam bir çatının korumasının arkasına katılmaya davet etti. Bence onun bilgeliğine kulak vermeli ve akşam gelmeden yeniden yerleşmek ve odun toplamak için planlar yapmaya başlamalıyız. Güçlü ateşler yakmak için hala bolca vaktimiz var."

Herkes Hadrian'a bakıyor ve başını sallıyordu. Hala ikna olmamış olanlar vardı, ama şüpheciler bile umutlu görünüyordu. Küçük gruplar oluşuyor, konuşuyor, planlar yapıyordu.

Hadrian tekrar oturdu ve yemeğini yedi. Kanlı pudingi sevmiyordu ve harika olan tütülenmiş balığı tercih etti.

"Ben öküzleri getireceğim," diye McDern'in sesini duydu. "Brent, sen de arabayı ve baltanı getir."

"Kürekler ve Went'in testeresine ihtiyacımız olacak," dedi Vince Griffin. "O testereyi hep keskin tutardı."

"Tad'i almaya göndereceğim," dedi Russell.

"Bu doğru mu?" Hadrian tabağından başını kaldırıp önünde duran Pearl'e baktı. Yüzü önceki gün olduğu kadar kirliydi. "Arkadaşın... gerçekten karanlıkta bir domuz yakaladı mı?"

"Bana inanmıyorsan, bu gece ona sorabilirsin."

Küçük kızın başının üzerinden bakınca, Thrace'i gördü. Caswell'lerin mezarlarının yanındaki patikada tek başına oturuyordu. Ellerini yanaklarını silerken fark etti. Boş tabağını masaya koydu, Pearl'e gülümsedi ve yanına yürüdü. Thrace başını kaldırmadı, o da yanına çömeldi. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Kız başını salladı ve yüzünü saçlarıyla sakladı.

Hadrian patikaya bir göz attı, sonra köylülere baktı. Kadınlar yenmemiş yiyecekleri kaldırırken, erkekler aletleri topluyordu, hepsi hızlıca konuşuyordu.

"Baban nerede? Az önce onu gördüm."

"Eve gitti," dedi Pearl, burnunu çekerek.

"Sana ne dedi?"

"Sana söyledim, sorun yok." Kız ayağa kalktı, elbisesini silkeledi ve gözlerini sildi. "Temizliğe yardım etmeliyim. İzninle."

Hadrian açıklığa girdi ve bir kez daha Woods'ların çiftlik evinin kalıntılarıyla karşı karşıya kaldı. Çatı direkleri bir tarafa eğilmiş, iskelet parçalanmış, sazdan çatı dağınık haldeydi. *Parçalanmış hayaller böyle görünür.* Çiftlik lanetlenmiş, hayaletler tarafından ele geçirilmiş gibiydi, ancak hayaletlerden biri evde değildi. Yaşlı çiftçiden hiçbir iz yoktu ve tırpan, yıkık duvara yaslanmış, terk edilmiş bir halde duruyordu. Hadrian bu fırsatı değerlendirerek içerideki parçalanmış mobilyaları, kırık dolapları, yırtık giysileri ve kan lekelerini inceledi. Enkazın ortasında, tahta bir beşiğin yanında tek bir sandalye duruyordu.

Theron Wood birkaç dakika sonra nehirden geldi, omuzunda iki ucuna su dolu iki kova asılı bir omuz askısı taşıyordu. O yaptı

Hadrian'ı evinin yıkıntıları önünde gördüğünde tereddüt etmedi. Yanından geçip gitti. Kovaları yere koydu ve suyu üç büyük sürahiye dökmeye başladı.

"Yine mi geldin?" diye sordu, başını kaldırmadan. "Bana buraya gelmen için sana gümüş ödediğini söyledi. İşin bu mu? Basit kızları kullanmak mı? Zor kazandıkları paralarını çalmak, sonra da köylerinin yiyeceklerini yemek mi? Benden daha fazla para koparmak için geldiysen, hayal kırıklığına uğrayacaksın."

"Buraya para için gelmedim."

"Öyle mi? O zaman neden geldin?" diye sordu, ikinci kovayı devirerek. "Eğer gerçekten o çılgın sakat adamın kulede olduğunu düşündüğü sopayı, kılıcı ya da her neyse onu almak için buradaysan, şu anda nehri yüzmeye çalışıyor olman gerekmez mi?"

"Ortağım şu anda bunun için çalışıyor."

"Ha, o yüzücü, öyle mi? Peki sen nesen, zavallı çiftçilerden para sızdıran adam mı? Senin gibileri daha önce de gördüm, haydutlar ve dolandırıcılar... İnsanları korkutup, yaşamak için sana para ödemelerini sağlıyorsunuz. Ama bu sefer işe yaramayacak dostum."

"Sana para için gelmediğimi söyledim."

Theron kovayı ayaklarının dibine bıraktı ve döndü. "Öyleyse neden buraya geldin?"

"Cenazeden erken ayrıldın ve köydeki herkesin geceyi kale duvarları içinde geçireceği haberini duymamış olabileceğinden endişelendim."

"Uyardığın için teşekkürler." Geri döndü ve sürahileri kapattı. İşini bitirince, sinirli bir şekilde başını kaldırdı. "Neden hâlâ buradasın?"

"Savaş hakkında tam olarak ne biliyorsun?" diye sordu

Hadrian. Çiftçi ona öfkeyle baktı. "Seni ne ilgilendiriyor?"

"Senin de belirttiğin gibi, kızın bu canavarı öldürmemiz için bana ve ortağıma iyi para ödedi. O, sana uygun bir silah temin etmek için çalışıyor. Ben de silah geldiğinde onu nasıl kullanacağını bilmeni sağlamak için buradayım."

Theron Wood dişlerini diliyle yokladı. "Beni eğitmeye çalışıyorsun, değil mi?"

"Öyle bir şey."

"Eğitime ihtiyacım yok." Kovalarını ve boyunduruğunu aldı ve uzaklaşmaya başladı.

"Savaş hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Hiç kılıç tuttun mu?"

Theron ona döndü. "Hayır, ama bir günde beş dönüm araziye sürdüm. Öğlene kadar yarım kord odun kestim. Kar fırtınasında barınaktan sekiz mil uzakta mahsur kaldım ve tek bir gecede tüm ailemi kaybettim! *Sen* bunların hiçbirini yaptın mı?"

"*Bütün* aileni değil," diye hatırlattı Hadrian.

"Önemli olanları."

Hadrian kılıcını çekti ve Theron'a doğru ilerledi. Yaşlı çiftçi onun yaklaşmasını kayıtsızlıkla izledi.

"Bu bir bastard kılıcı," dedi Hadrian, kılıcı çiftçinin ayaklarının dibine bırakıp yarım düzine adım uzaklaştı. "Bence sana oldukça yakışıyor. Al ve bana doğru savur."

"Seninle oyun oynamaktan daha önemli işlerim var," dedi Theron.

"O gece ailenle ilgilenmekten daha önemli işlerin olduğu gibi mi?"

"Ağzından çıkanlara dikkat et, evlat."

"Sen de zavallı, savunmasız torununu izliyor gibi miydin? Gerçekte neydi, Theron? O gece neden bu kadar geç saatlere kadar çalışıyordun? Ve bana oğluna fayda sağlamak gibi saçmalıklar söyleme. Bu yıl istediğin bir şey için ekstra para kazanmaya çalışıyordun. Aileni ölüme terk edecek kadar çok ihtiyacın olduğunu düşündüğün bir şey için."

Çiftçi kılıcı aldı, yanaklarını şişirip omuzlarını geriye doğru salladı, dişlerinin arasından nefesini tıslayarak çıkardı. "Onları ölmeye terk etmedim. Ben değildim!"

"Onları neyle takas ettin, Theron? Aptalca bir hayalle mi? Oğlunu umursamadın; her şey seninle ilgiliydi. Bir yargıcın dedesi olmak istedin. Büyük adam olmak istedin, değil mi? Ve bu hayali gerçekleştirmek için her şeyi yapardın. Geç saatlere kadar çalışırdın. Yanlarında değildin. Hayalin, arzuların yüzünden, o olay olduğunda tarladaydın. Oğlunun ölmesine izin vermenin sebebi bu mu? Onları hiç umursamadın. Değil mi? Tek umursadığın kendin."

Çiftçi, Hadrian'a iki eliyle kılıçla saldırdı ve ona vurdu. Hadrian kenara çekildi ve vahşi vuruş ıskaladı, ancak momentum çiftçiye döndürdü ve o toprağa düştü.

"Onları ölmeye terk ettin, Theron. Bir erkeğin olması gerektiği gibi orada değildin. Bir erkek ailesini korumalıdır, ama sen ne yapıyordun? Tarlada, istediğin şey için çalışıyordun. Sahip olman gereken şey için."

Theron ayağa kalktı ve tekrar saldırdı. Hadrian bir kez daha kenara çekildi. Bu sefer Theron ayakta kalmayı başardı ve daha da vahşi darbeler indirdi. Hadrian kısa kılıcını çekti ve darbeleri savuşturdu. Yaşlı çiftçi artık öfkeye kapılmıştı ve deli gibi saldırıyordu, kılıcı balta gibi sallayarak tek tek keskin darbeler indiriyordu, bu da dengesini bozuyordu. Kısa süre sonra Hadrian artık savuşturmaya gerek duymadı ve sadece kenara çekildi. Theron'un yüzü her ıskalamada daha da kızarıyordu. Gözleri yaşlarla doldu. Sonunda yaşlı adam, hayal kırıklığı ve yorgunluktan yere yığıldı.

"Onları öldüren ben değilim," diye bağırdı. "O *öldürdü!* Işığı açık bıraktı. Kapıyı açık bıraktı."

"Hayır, Theron." Hadrian, çiftçinin gevşek ellerinden kılıcı aldı. "Thrace senin aileni öldürmedi, sen de öldürmedin, canavar öldürdü." Kılıcını kınına geri soktu. "Kapıyı açık bıraktığı için onu suçlayamazsın. Ne olacağını bilmiyordu. Hiçbiriniz bilmiyordunuz. Bilseydiniz, orada olurdunuz. Aileniz bilseydi, ışığı söndürürlerdi. Masum insanları suçlamayı bırakıp sorunu çözmeye çalışmaya ne kadar çabuk başlarsanız, herkes için o kadar iyi olur."

"Theron, silahın çok keskin olabilir, ama hiçbir şeyi vuramadığında ya da daha kötüsü, yanlış hedefi vurduğunda keskin bir silahın ne faydası var? Nefretle savaş kazanılmaz. Öfke ve nefret seni cesur ve güçlü yapabilir, ama aynı zamanda aptal da yapar. Sonunda kendi ayağına takılıp düşersin." Hadrian yaşlı adama baktı. "Bugünkü ders için bu kadar yeter sanırım."

Royce ve Esrahaddon gün batımından bir saat önce geri döndüler ve yolda ilerleyen bir hayvan geçidi gördüler. Köydeki tüm hayvanlar hareket halindeydi ve çoğu insan kenarlarda sopalar, çanlar, tencereler ve kaşıklarla hayvanları manor evine doğru tepeye sürerek gürültü yapıyordu. Koyunlar ve inekler birbirlerini gayet iyi takip ediyorlardı, ama domuzlar sorun yaratıyordu ve Royce, elinde sopasıyla ustaca arkada kalan Pearl'ü gördü.

Demircinin karısı Rose McDern onları ilk gören kişi oldu ve Royce aniden köylüler arasında heyecanla "Geri döndü!" diye tekrarlanan sesleri duydu.

"Ne oluyor?" Royce, yetişkinleri kasten görmezden gelerek Pearl'e sordu.

"Hayvanları kaleye götürüyoruz. Bu gece hepimiz orada kalacağız, diyorlar."

"Hadrian nerede biliyor musun? Hatırladın mı, benimle birlikte gelen adam? Thrace onunla birlikte at sürüyordu."

"Kaleye," dedi Pearl ve hırsıza gözlerini kısarak baktı. "Gerçekten karanlıkta domuz mu yakaladın?"

Royce ona şaşkın bir şekilde baktı. Tam o sırada, bir domuz yolun yukarısına fırladı ve kız uzun sopasını havada sallayarak domuzun peşinden koştu.

Westbank Lordu'nun kalesi, tipik bir motte-and-bailey kalesiydi. Büyük malikâne, dik bir yapay tepe üzerine inşa edilmiş ve ek binaları çevreleyen keskin uçlu tahta kütüklerden oluşan bir duvarla çevriliydi. Ağır bir kapı girişi kapatıyordu. Yarım yamalak bir hendek denemesi kaleyi çevreliyordu, ancak bu hendek sığ bir çukurdan ibaretti. Kesilmiş ağaçlar, her yöne yaklaşık kırk metre uzunluğunda keskinleştirilmiş kütükler bırakmıştı.

Bir grup adam ağaç sınırında çalışarak çam ağaçlarını kesiyordu. Royce isimleri konusunda hâlâ biraz belirsizdi, ancak Vince Griffin ve Russell Bothwick'in çift saplı testereyle çalıştığını fark etti. Tad Bothwick ve birkaç başka çocuk etrafta koşuşturarak baltalar ve balta saplarıyla dalları kesiyorlardı. Üç kız dalları demetler halinde bağlayıp bir vagona istifliyordu. Dillon McDern ve oğulları öküzlerini kullanarak kütükleri tepeye, kaleye taşıyorlardı. Orada daha fazla adam odunları kesip bölmek için çalışıyordu.

Royce, Hadrian'ı palisade kapısının yanında kütükleri bölerek buldu. Boynuna asılı küçük gümüş madalyon dışında üstü çıplaktı ve öne eğilerek başka bir kama yerleştiriyordu. Yoğun bir terlemiş ve oldukça büyük bir odun yığını oluşturmuştu.

"Karşıyorsun, değil mi?" diye sordu Royce, etrafındaki yoğun faaliyete bakarak.

"Savunma planlarının pek iyi olmadığını kabul etmelisin," dedi Hadrian, alnındaki teri silmek için durakladı.

Royce ona gülümsedi. "Kendini tutamıyorsun, değil mi?" "Ya sen? Kapı kolunu buldun mu?"

Hadrian bir sürahiyi eline aldı ve birkaç yudum içti, o kadar hızlı içti ki suyu çenesinden damladı. Avucuna biraz su döktü ve yüzünü yıkadı, parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

"Kapıyı göreceğ kadar yaklaşamadım bile."

"Eh, iyi tarafından bak," dedi Hadrian gülümseyerek, "en azından bu sefer yakalanıp ölüm cezasına çarptırılmadın."

"Bu olumlu tarafı mı?"

"Ne diyebilirim ki? Ben bardağın yarısı dolu olan türden biriyim."

"İşte orada," diye bağırdı Russell Bothwick, parmağıyla işaret ederek. "Şuradaki Royce."

"Neler oluyor?" Royce, kalabalık bir grup insanın aniden tarladan ve kalenin içinden ona doğru ilerlerken sordu.

"Senin o şeyi gördüğünü söyledim ve şimdi nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorlar," diye açıkladı Hadrian. "Ne sandın? Seni linç etmeye mi geliyorlardı?"

Omuz silkti. "Ne diyebilirim ki? Ben bardağın yarısı boş olan türden biriyim." "Yarısı boş mu?" Hadrian güldü. "O bardağın içinde hiç içki var mıydı ki?"

"

Royce, köylüler etraflarını sararken hâlâ Hadrian'a somurtuyordu. Kadınlar saçlarına eşarp takmışlardı, eşarplar alnlarını kapatan kısımları koyu renkli ve nemliydi. Kolları sıyrılmıştı, yüzleri kirle lekelenmişti. Hadrian gibi çoğu erkek üstsüzdü, derilerine talaş ve çam iğneleri yapışmıştı.

"Gördün mü?" diye sordu Dillon. "Gerçekten gördün mü?" "Evet," diye cevapladı Royce ve birkaç kişi mırıldandı.

"Neye benziyordu?" diye sordu Deacon Tomas. Rahip kalabalığın arasından sıyrılıyor, taze, temiz ve dinlenmiş görünüyordu.

"Kanatları var mıydı?" diye sordu Russell. "Pençeleri var mıydı?" diye sordu Tad.

"Ne kadar büyüktü?" diye sordu Vince Griffin.

"Bırakın adam cevap versin!" diye bağırdı Dillon ve diğerleri sessizleşti.

"Kanatları ve pençeleri var. Ağaçların üzerinde uçtuğu için sadece kısa bir süre görebildim. Yaprakların arasından küçük bir açıklıktan gördüm, ama gördüğüm şey uzun, yılan ya da kertenkele gibi, kanatları ve iki bacağı olan bir şeydi ve hâlâ Mae Drundel'i tutuyordu."

"Kanatlı bir kertenkele mi?" diye tekrarladı Dillon.

"Bir ejderha," dedi bir kadın. "O bir ejderha! "Doğru," dedi Russell. "Kanatlı kertenkele budur."

"Zırhlarının koltuk altı kısmında, ya da ejderhaların koltuk altı kısmında ne varsa, zayıf bir nokta olması gerekir," burnu özellikle kirli bir kadın açıkladı. "Bir okçu, bir keresinde bir ejderhayı uçarken oraya vurarak öldürdüğünü duydum."

"Ejderhanın hazinesini çalarak onu zayıflatabileceğini duydum," dedi kel bir adam. "Bir prens ejderhanın inine hapsolmuş ve tüm hazineyi denize atmış, bu da canavarı o kadar zayıflatmış ki prens onu gözünden bıçaklayarak öldürebilmiş."

"Ejderhaların ölümsüz olduğunu ve öldürülemeyeceğini duydum," dedi Rose McDern.

"O ejderha değil," dedi Esrahaddon tiksinti dolu bir ses tonuyla. Kalabalıktan çıktı ve herkes ona döndü.

"Neden böyle söylüyorsun?" diye sordu Vince Griffin.

"Çünkü öyle değil," diye kendinden emin bir şekilde cevapladı. "Eğer öfkesini çeken bir ejderha olsaydı, bu köy aylar önce Elan'ın yüzünden silinip gitmiş olurdu. Ejderhalar çok zeki varlıklardır, sizden ve hatta benden çok daha zeki ve bizim anlayabileceğimizden çok daha güçlüdürler. Hayır, Bayan Brockton, hiçbir okçu bir ejderhayı yumuşak bir noktasına ok atarak öldürmemiştir. Ve hayır, Bay Goodman, bir ejderhanın hazinesini çalmak onu zayıflatmaz. Aslında ejderhaların hazineleri yoktur. Bir ejderha altın veya mücevherlerle ne yapabilir ki? Bir yerlerde ejderha mağazası olduğunu mu düşünüyorsunuz? Ejderhalar mülkiyete inanmazlar, tabii anıları, gücü ve onuru mülkiyet saymazsanız."

"Ama o gördüğünü söyledi," diye karşılık verdi Vince.

Büyücü iç geçirdi. "Kanatlı ve iki bacaklı bir yılan ya da kertenkele gördüğünü söyledi. Bu senin ilk ipucun olmalıydı." Büyücü, son domuzu da kalenin avlusuna sürerek kalabalığa katılmak için geri koşan Pearl'e döndü.

"Söylesene Pearl, bir ejderhanın kaç bacağı vardır?"

"Dört," dedi çocuk düşünmeden. "Aynen öyle.

Bu bir ejderha değil."

"O zaman nedir?" diye sordu Russell.

"Bir Gilarabrywn," diye Esrahaddon rahatça

cevap verdi. "Bir... bir ne?"

"Gil... lar... ah... brin," büyücü heceleri dikkatlice telaffuz ederek yavaşça söyledi. "Gilarabrywn, büyü bir yaratık."

"Bu ne anlama geliyor? Cadı gibi büyü mü yapıyor?"

"Hayır, bu onun doğal olmadığı anlamına gelir. Doğmamış, yaratılmış, yani sihirle ortaya çıkarılmış."

"Bu delilik," dedi Russell. "Bizi ne kadar saf sanıyorsun? Bu şey, ne dersen de, düzinelerce insanı öldürdü. Uydurma bir şey değil."

"Hayır, durun," dedi Deacon Tomas, araya girerek, köylülerin arasından onlara el sallayarak. Geri çekildiler ve elini hala havada tutan, düşünceli gözlerle duran rahibi gösterdiler. "Gilarabrywn adında *bir* canavar *vardı*. Bunu ilahiyat okulunda öğrendim. Büyük Elf Savaşları'nda bunlar Erivan İmparatorluğu'nun araçları, savaş canavarları, manzarayı tahrip eden ve binlerce kişiyi katleden korkunç şeylerdi. Şehirleri ve bütün orduları yerle bir ettiklerine dair kayıtlar var. Hiçbir silah onlara zarar veremiyordu."

"Tarihi iyi biliyorsun, Deacon," dedi Esrahaddon. "Gilarabrywn'lar yıkıcı savaş araçlarıydı; zeki, güçlü, sessiz, gökten gelen katillerdi."

"Böyle bir şey bu kadar zaman sonra nasıl hala hayatta olabilir?" diye sordu Russell. "Onlar doğal değiller. Normal bir şekilde ölemezler, çünkü

bizim anladığımız anlamda canlı değiller."

"Sanırım daha fazla oduna ihtiyacımız olacak," diye mırıldandı Hadrian.

Güneş batarken, çiftçiler kaleye gece için erzak sağladılar. Çocuklar ve kadınlar malikanenin büyük kirişlerinin altında toplandılar, erkekler ise günün son ışığıyla odun yığınları oluşturmak için çalıştılar. Hadrian, kesme, sürükleme ve yığınları bağlama işleri için etkili ekipler oluşturmuştu, böylece gece çökene kadar duvarları çevreleyen altı büyük yığın ve avlunun ortasında bir yığın oluşturulmuştu. Yığınları yağ ve hayvansal yağla ıslattılar, böylece daha hızlı tutuşacaklardı. Uzun bir gece olacaktı ve ateşlerin sönmesini istemiyorlardı, ayrıca çok geç yakmak da uygun olmazdı.

"Hadrian!" Thrace avluda çılgınca koşarken bağırdı. "Thrace," dedi Hadrian, avludaki odun yığnında son dakikaya kadar çalışırken "Karanlık oldu. Eve girmelisin."

"Babam burada değil," diye ağladı. "Kalenin her yerini aradım. Kimse onun geldiğini görmemiş. Hâlâ evde olmalı. Orada tek başına ve bu gece tek başına kalırsa..."

"Royce!" diye bağırdı Hadrian, ama buna gerek yoktu, çünkü Royce çoktan eyerlenmiş atları ahırdan çıkarıyordu.

"O beni önce buldu," dedi hırsız, Millie'nin dizginlerini ona uzatarak.

"O aptal," dedi Hadrian, gömleğini ve silahlarını kaparak atın üzerine tırmandı. "Ona kaleye gelmesini söyledim."

"Ben de söyledim," dedi kız, yüzünde korku dolu bir ifadeyle. "Merak etme, Thrace. Onu sağ salim geri getireceğiz."

Hayvanları mahmuzladılar ve kapıdan dışarı doğru dörtnala koştular.

Theron, evinin yıkıntıları üzerinde tahta bir sandalyeye oturmuştu. Kapının hemen dışında, sığ bir çukurda küçük bir ateş yanıyordu. Gökyüzü nihayet kararmış ve yıldızları görebiliyordu. Cırcır böcekleri ve kurbağaların gece müziğini dinledi. Uzaklarda bir baykuş avına başladı. Ateş çıtır çıtır yanıyordu ve onun altında, uzaktaki şelalenin uğultusu duyuluyordu. Sivrisinekler savunmasız eve girdi. Sürü halinde geldiler, kondu ve ısırıldılar. Yaşlı adam onları bırakıyordu. Her gece olduğu gibi oturmuş, sessizce anılarına dalmıştı.

Gözleri beşiğe takıldı. Theron, ilk oğlu için bu küçük sallanan beşiği yaptığını hatırladı. O ve Addie, ilk çocuklarına Hickory adını vermeye karar vermişlerdi — iyi, güçlü, dayanıklı bir ağaç. Theron, ormanda mükemmel bir hickory ağacı aramış ve bir gün, sanki tanrılar onu işaretlemiş gibi güneş ışıyla yıkanan bir tepede bulmuştu. Theron her gece beşiği özenle yapıp, uzun ömürlü olması için ahşabı cilalamıştı. Beş çocuğunun hepsi bu beşikte uyumuştur. Hickory, adı bilinmeyen bir hastalıktan dolayı birinci yaş gününden önce bu beşikte ölmüştü. Tüm oğulları genç yaşta ölmüştü, iyi bir adam olan Thad hariç. Thad, Emma adında tatlı bir kızla evlenmiş ve Theron'un torununu doğurduğunda ona Hickory adını vermişlerdi. Theron, sanki dünya sonunda hayatındaki zorlukları telafi etmeye çalışıyormuş gibi hissettiğini hatırladı; ilk çocuğunun erken ölümünün haksız cezası, ilk torununun hayatıyla bir şekilde telafi edilmişti. Ama artık hepsi gitmişti. Geriye kalan tek şey, beş ölü çocuğun kanla lekelenmiş yataklarıydı.

Beşiğin arkasında Addie'nin iki elbisesinden biri duruyordu. Berbat, çirkin, lekeli ve yırtık bir elbiseydi, ama onun yaşlı gözlerine çok güzel görünüyordu. O iyi bir eş olmuştu. Otuz yıldan fazla bir süre boyunca, kendi evi diyebileceği bir yer bulmaya çalışırken, onu bir kasabadan diğerine takip etmişti. Hiçbir zaman çok şeyleri olmamıştı, birçok kez aç kalmışlardı ve birden fazla kez donarak ölmek üzere kalmışlardı. Bütün bu zaman boyunca, karısının hiç şikayet ettiğini duymamıştı. Karısı onun giysilerini ve kırık kemiklerini onarmış, yemeklerini pişirmiş ve hastalandığında ona bakmıştı. Karısı her zaman çok zayıftı ve her öğünde en büyük porsiyonları ona

ve çocuklarına verirdi. Kıyafetleri ailenin en kötüsüydu. Onları tamir edecek zamanı hiç bulamıyordu. İyi bir ești ve Theron ona sevdiğini söylediğini hiç hatırlamıyordu. Daha önce bu hiç önemli görünmemiști. Canavar onu da kaçırmıș, köy ile çiftlik arasındaki yoldan alıp götürmüști. Thad'ın Emma'sı boşluğu doldurmuş, hayatına devam etmesini kolaylaştırmıști. Hedefine odaklanarak onu düşünmekten kaçınmıști, ama şimdi hedef ölmüști ve evi yıkılmıști.

Canavar geldiğinde onlar için nasıl bir şey olmuştu? Canavar onları alırken hayatta mıydılar? Acı çektiler mi? Çekirgelerin sesleri kesilirken bu düşünceler çiftçiye rahatsız ediyordu.

Elinde tırpanıyla ayağa kalktı, karanlıkla yüzleşmeye hazırlanırken, gece seslerinin kesilmesinin nedenini duydu. Atlar patikada gürültüyle koştular ve Thrace'in tuttuğu iki adam aceleyle kamp ateşinin ışığına girdiler.

"Theron!" Hadrian, Royce ile birlikte Woods'ların çiftliğinin avlusuna vardıklarında bağırdı. Güneş batmış, ışık sönmüști ve yaşlı adam hoş geldiniz ateși yakmıști, ama onlar için değıl. "Gidelim. Kaleye dönmeliyiz."

"Sen git," diye homurdandı yaşlı adam. "Sana buraya gelmeni ben istemedim.

Burası benim evim ve ben burada kalacağım."

"Kızının sana ihtiyacı var. Şimdi bu ata bin. Fazla vaktimiz yok."

"Hiçbir yere gitmiyorum. O iyi. Bothwick'lerle birlikte.

Onlar ona iyi bakacaklar. Şimdi benim arazimden defolun!"

Hadrian attan indi ve kök salmış bir ağaç gibi yerinde duran çiftçiye doğru yürüdü.

"Tanrım, ne inatçı bir adamsın. Ya o ata binersin ya da ben seni bindiririm."

"O zaman beni bindirmek zorunda kalacaksın," dedi, tırpanını yere bırakıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

Hadrian omzunun üzerinden Mouse'un üzerinde sessizce oturan Royce'a baktı. "Neden yardım etmiyorsun?"

"Bu benim uzmanlık alanım değıl. Eğer onun ölmesini istiyorsan, bunu yapabilirim."

Hadrian iç geçirdi. "Lütfen ata bin. Burada kalarak hepimizi öldüreceksin."

"Dediğim gibi, sana gelmeni hiç istemedim."

"Lanet olsun," diye küfretti Hadrian, silahlarını çıkarıp atının eyeri üzerine asarken.

"Dikkatli ol," Royce eğilip ona söyledi. "Yaşlı ama sert görünüyor."

Hadrian yaşlı çiftçiye tüm gücüyle koştu ve onu yere devirdi. Theron, Hadrian'dan daha iriydi, yıllarca süren bitmek bilmeyen çalışmanın verdiği güçle kaslı kolları ve elleri vardı, ama Hadrian hızlı ve çevikti. İkisi, avantaj elde etmek için çabalarken, güreş maçında boğuşarak toprağın üzerinde yuvarlandılar.

"Bu çok aptalca," diye mırıldandı Hadrian, ayağa kalkarken. "Keşke ata binsene..."

"Sen ata bin. Buradan git ve beni rahat bırak!" Theron nefes almaya çalışırken, ellerini dizlerine dayayarak eğilmiş halde onlara bağırdı.

"Belki bu sefer bana yardım edebilirsin?" dedi Hadrian Royce'a.

Royce gözlerini devirdi ve attan indi. "Bu kadar zorlanacağını tahmin etmemiştim."

"Senden daha iri birini, ona zarar vermeden zapt etmek kolay değil."

"O zaman sorununuzu buldum galiba. Onu incitmeyi denesek nasıl olur?"

Theron'a döndüklerinde, çiftçinin elinde büyük bir sopa ve gözlerinde kararlı bir bakış vardı.

Hadrian içini çekerek, "Başka seçeneğimiz yok galiba," dedi.

"Baba!" diye bağırdı Thrace, ateşin ışığına doğru koşarak, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. "Baba," diye tekrar ağladı ve yaşlı adama ulaşarak kollarıyla ona sarıldı.

"Thrace, burada ne yapıyorsun?" diye bağırdı Theron. "Burası güvenli değil." "Seni almaya geldim."

"Ben burada kalacağım." Kızını çekip itti. "Şimdi kiraladığın haydutları al ve hemen Bothwicks'lere geri dön. Duydun mu beni?"

"Hayır," diye bağırdı Thrace, kollarını kaldırmış, hala ona uzanmaya çalışıyordu. "Seni bırakmayacağım."

"Thrace," diye bağırdı, devasa vücudu onun üzerinde yükselirken, "Ben senin babanım ve sen benim dediklerimi yapacaksın!"

"Hayır!" diye bağırdı ona, ateşin ışığı ıslak yanaklarına parlıyordu. "Seni ölüme terk etmeyeceğim. İstersen beni kırbaçlayabilirsin, ama bunu yapmak için kaleye geri dönmen gerekecek."

"Seni aptal küçük ahmak," diye küfretti. "Kendini öldüreceksin. Bunu bilmiyor musun?"

"*Umurumda değil!*" sesi tizle çıktı, elleri yumruk oldu, kolları yanlarına indi. "Kendi babam

—dünyada bana kalan tek kişi—beni o kadar çok nefret ediyor ki, bana bakmaktansa ölmeyi tercih ediyorsa, yaşamak için ne nedenim var ki?"

Theron şaşkın bir şekilde durdu.

"İlk başta," titrek bir sesle başladı, "kimsenin daha fazla öldürülmemesini sağlamak istediğini düşündüm, sonra belki de - bilmiyorum - ruhlarını huzura kavuşturmak için olduğunu düşündüm. Sonra intikam almak istediğini düşündüm. Belki de nefret seni yiyip bitiriyordu. Belki de onun öldürüldüğünü görmek zorundaydın. Ama bunların hiçbirisi doğru değil. Sen sadece ölmek istiyorsun. Kendinden nefret ediyorsun, benden nefret ediyorsun. Artık bu dünyada senin için hiçbir şey yok, umursadığın hiçbir şey yok."

"Senden nefret etmiyorum," dedi Theron.

"Nefret ediyorsun. Benim hatam olduğu için nefret ediyorsun. Onların senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum ve her sabah bununla uyanıyorum." Gözyaşlarını silerek görebilecek hale geldi. "Ben olsaydım, annemle olduğu gibi olurdu - Stony Hill'e benim adım yazılı bir çivi çakardın ve ertesi gün işe geri dönerdin. Saban sürer ve oğlunu bağışladığı için Maribor'a nezaketinden dolayı teşekkür ederdin. Ölen ben olmalıydım, ama olanları değiştiremem ve senin ölümün onu geri getirmeyecek. Hiçbir şey onu geri getirmez. Yine de, şu anda yapabileceğim tek şey, geriye kalan tek şey, seninle birlikte burada ölmekse, o zaman öyle yapacağım. Seni terk etmeyeceğim baba. Yapamam. Yapamam." Yorgunluktan dizlerinin üzerine çöktü ve kırılgan bir sesle, "En azından tekrar hep birlikte olacağız," dedi.

Sonra, sanki onun sözlerine cevap verircesine, etraflarındaki orman bir kez daha sessizliğe büründü. Bu sefer cırcır böcekleri ve kurbağalar o kadar ani durdular ki, sessizlik birdenbire gürültülü geldi.

"Hayır," dedi Theron, başını sallayarak. Gece gökyüzüne baktı.

"*Hayır!*"

Çiftçi kızını yakaladı ve kaldırdı. "Gidiyoruz." Dönüp, "Bize yardım et" dedi.

Hadrian Millie'yi çekip çevirdi. "Kalkın, ikiniz de." Millie toynaklarını yere vurarak çekmeye ve dönmeye başladı, burun delikleri genişledi, kulakları seğirdi. Hadrian

onu dizgininden yakaladı ve sıkıca tuttu.

Theron ata bindi ve Thrace'i önüne çekti, sonra hızlı bir tekmeyle Millie'yi köyün yoluna doğru koşturmaya başladı. Royce Mouse'un sırtına atladı ve elini uzatarak Hadrian'ı arkasına çekti, atı geceye doğru koşturmaya başladı.

Atlar, korkudan terleyen tüyleriyle son hız koşarken teşvik edilmeye gerek duymadılar. Nalları, şiddetli davul sesleri gibi yeri gümbür gümbür vuruyordu. Önlerindeki yol, ormanın geri kalanından sadece biraz daha aydınlıktı ve Hadrian için rüzgâr gözlerinden yaşları akıtarken çoğu zaman bulanık görünüyordu.

"Yukarıda!" diye bağırdı Royce. Başlarının üzerinde yaprakların arasında bir hareket sesi duyuldu.

Atlar, ormanın iç kısmına doğru ani bir dönüş yaptı. Görünmez dallar, yapraklar ve çam dalları onlara vuruyor, kırbaçlıyor, dövüyordu. Hayvanlar kör bir panik içinde koşuyordu. Çalılıkların içinden geçerek, ağaç gövdelerine çarparak, dallara takılarak ilerlediler. Hadrian, Royce'un eğildiğini hissetti ve onu taklit etti.

Güm. Güm. Güm.

Başının üstünde yavaş bir vuruş sesi, sönük, derin bir pompalama sesi duyabiliyordu. Yukarıdan bir rüzgâr esti, büyük bir hava akımı. Bununla birlikte korkutucu çatlama, kırılma, parçalanma sesleri geldi. Ağaçların tepeleri parçalandı ve patladı.

"Kütük!" Royce, atlar zıplarken bağırdı.

Hadrian, Royce'un çevik tutuşu sayesinde koltuğunda kalabildi. Karanlıkta, Thrace'in çılgınlığını, bir homurtuyu ve baltanın sapının tahtaya çarpması gibi bir ses duydu. Hırsız, Mouse'u sertçe dizginledi, onunla boğuştu, hayvan başını geriye doğru çekip homurdandı. Hadrian, Millie'nin önde dörtnala koştuğunu duyabiliyordu.

"Ne oluyor?" diye sordu Hadrian.

"Düştüler," diye homurdandı Royce.

"Onları göremiyorum." Hadrian atından atladı.

"Çalılıklarda, sağında," dedi Royce, paniğe kapılmış, başını ileri geri sallayan Mouse'dan inerek.

"Burada," dedi Theron, sesi zorlanarak, "burada."

Çiftçi kızının başında duruyordu. Kız bilinçsiz, uzanmış ve bükülmüş bir halde yatıyordu. Burnundan ve ağzından kan damlıyordu.

"Bir dala çarptı," dedi Theron; sesi titriyordu, korkmuştu. "Ben —Kütüğü görmedim."

"Onu benim atıma bindirin," diye emretti Royce. "Theron, onu al ve malikaneye git. Yaklaştık. Ateşlerin ışığını görebiliyorsun."

Çiftçi itiraz etmedi. Hâlâ tepiniyor ve homurdanıyor olan Mouse'a bindi. Hadrian, Thrace'i kucağına aldı. Ay ışığı, yüzünde uzun ve geniş bir iz olan koyu bir lekeyi ortaya çıkardı. Onu kaldırdı. Başını geriye düşürdü, gevşekti; kolları ve bacakları serbestçe sallanıyordu. Ölmüş gibi görünüyordu. Onu Theron'a uzattı, Theron kızını göğsüne yatırdı ve sıkıca tuttu. Royce dizginleri bıraktı ve at, Royce ve Hadrian'ı geride bırakarak açık alana doğru koşmaya başladı.

"Millie buralarda mı sence?" diye fısıldadı

Hadrian. "Bence Millie çoktan aperatif oldu."

"Sanırım iyi haber, Thrace ve Theron'a güvenli bir geçiş sağladığı."

Yavaşça ormanın kenarına doğru ilerlediler. Dillon ve adamlarının o gün erken saatlerde kütükleri taşıdıkları yere çok yakındılar. Altı ateşten üçünün yandığını ve tarlayı aydınlattığını görebiliyorlardı.

"Peki ya biz?" diye sordu Royce.

"Gilarabrywn'in hala burada olduğumuzu bildiğini düşünüyor musun?" "Esrahaddon onun zeki olduğunu söyledi, bu yüzden sayabileceğini varsayıyorum."

"O zaman geri gelip bizi bulacaktır. Kaleye ulaşmalıyız. Açık alanın uzunluğu yaklaşık... ne kadar? İki yüz fit mi?"

"Yaklaşık o kadar," diye onayladı Royce.

"Umarım hâlâ Millie'yi yiyordur. Hazır mısınız?"

"Koşarken dağılalım, böylece ikimizi birden yakalayamaz. Git." Çim, çiğle kaygandı ve kökler ve çukurlarla doluydu. Hadrian, yüzüstü düşmeden önce sadece on metre kadar ilerleyebildi.

"Arkamda kal," dedi Royce.

"Dağılacağımızı sanıyordum?"

"Bu, senin kör olduğunu hatırlamadan önceydi."

Royce tepenin yamacındaki yolu seçerken, tekrar koşmaya başladılar, bir oraya bir buraya kaçarak. Yarı yola gelmişlerdi ki, tekrar kükremeyi duydular.

Güm. Güm. Güm.

Ses onlara doğru hızla yaklaştı. Hadrian başını kaldırıp baktığında, yükselen ayın önünden karanlık bir şeyin geçtiğini gördü, yarası kanatlı bir yılan

süzölerek, yay çizerek, tarlada fare avlayan bir şahin gibi daireler çizerek geçiyordu.

Körükler durdu.

"Dalış yapıyor!" diye bağırdı Royce.

Şiddetli bir rüzgâr onları yere devirdi. Ateşler anında söndü. Bir saniye sonra, yüksek bir gürültü yeri salladı ve yeşil ateşten oluşan devasa bir duvar büyük bir halka şeklinde patlayarak tüm tepeyi çevreledi. Otuz fit yüksekliğindeki şaşırtıcı alevler, yoğun ısı yayan ışık ağaçları gibi parladı.

Artık yolunu görmekte zorluk çekmeyen Hadrian ayağa fırladı ve Royce'un peşinden kapıya doğru koştu. Arkalarında alevler kükrüyordu. Üstlerinde ürpertici bir çığlık duyuldu.

Dillon, Vince ve Russell içeri girer girmez kapıyı kapattılar. O ana kadar yanmamış olan avludaki şenlik ateşi, parlak mavi-yeşil bir alevle patlayarak herkesi şaşırttı ve gökyüzüne bir sütun gibi uzandı. Bir kez daha yukarıdaki karanlıktan Gilarabrywn onlara çığlık attı.

Zümrüt cehennemi yavaşça söndü. Alevler yeşil rengini kaybetti ve sadece doğal alevler kalana kadar azaldı. Ateşler çitirdadı ve tısladı, gökyüzüne kıvılcım fırtınaları gönderdi. Avludaki adamlar yukarı baktılar, ama canavarın başka bir izi yoktu, sadece karanlık ve uzaktaki cırcır böceklerinin sesi vardı.

BÖLÜM 6

YARIŞMA

"Sizi temin ederim, Majesteleri," dedi Arista en samimi ses tonuyla, "Kral Alric'in hükümdarlığı altında dış ve iç politikada hiçbir değişiklik olmayacak. Babamızın izlediği aynı gündemi sürdürecektir, Essendon Hanesi'nin haysiyetini ve onurunu koruyacak. Melengar, batıda dostane komşunuz olmaya devam edecek."

Arista, annesinin en güzel elbisesi olan muhteşem gümüş rengi ipek elbisesiyle Dunmore Kralı'nın önünde duruyordu. Kollarında kırk düğme sıralanmıştı. Nakışlı korsaj ve geniş eteği, onlarca metre uzunluğunda ezilmiş kadife süslemelerle bezenmişti. Yuvarlak yakası omuzlarına yapışmıştı. Dik duruyor, çenesini yukarıda, gözlerini öne doğru bakıyor, ellerini kavuşturmuştu.

Kurt kürkü giymiş tahtında oturan Kral Roswort, kadehini boşalttı ve geçirdi. Kısa boylu ve aşırı şişmandı. Yuvarlak, tombul yüzü kendi ağırlığı altında sarkmış, alt kısmında toplanarak üç çene oluşturmuştu. Gözleri yarı kapalı, dudakları ıslaktı ve kız, boynunun kıvrımlarından biraz tükürük damladığını gördüğünden emindi. Karısı Freda, onun yanında oturuyordu. O da iriydi, ama kıyaslandığında daha zayıftı. Kral sıvı sızdırırken, o hem görünüşü hem de tavırları ile çöl kadar kuruydu.

Taht odası küçüktü, ahşap zemini ve yüksek katedral tavanını destekleyen kirişleri vardı. Duvarlardan geyik ve elk başları çıkıntı yapıyordu, her biri kürklerini gri gösterecek kadar tozla kaplıydı. Kapının yanında, Oswald adında ünlü, üç metrelik doldurulmuş bir ayı duruyordu, pençeleri yukarıda, ağzı açık, hırıliyordu. Dunmore efsanesine göre Oswald, Kral Ogden (Kral Roswort'un dedesi) onu bir hançerle öldürmeden önce beş şövalye ve bilinmeyen sayıda köylüyü öldürmüştü. Bu olay yetmiş yıl önce, Glamrendor'un sadece bir sınır kalesi ve Dunmore'un patikalardan ibaret bir orman olduğu zamanlarda gerçekleşmişti. Roswort'un kendisi böyle bir şöhrete sahip değildi. Atalarının avcılık geleneklerini terk edip saray hayatına yönelmişti ve bu açıkça belliydi.

Kral kadehini kaldırdı ve salladı.

Arista bekledi ve kral esnedi. Arkasında bir yerlerde, yüksek topuklu ayakkabılar taht odasını geçti. Bir mırıldanma duyuldu, ardından yine topuk sesleri ve parmak şıklatma sesi geldi. Sonunda, ince ve narin bir figür kürsüye yaklaştı: bir elf. Donuk kahverengi, kaba yünlü bir üniforma giymişti. Boynunda, yerine perçinlenmiş ağır bir demir tasma vardı. Bir sürahi ile yaklaşıp kralın kadehini doldurdu, sonra geri çekildi. Kral, kadehi çok yükseğe kaldırarak içti, şarap damladı, soluk pembe bir çizgi bıraktı ve sakallarına bir damla damladı. Yine geçirdi, bu sefer daha yüksek sesle, ve memnuniyetle iç geçirdi. Kral Arista'ya baktı.

"Peki ya Braga'nın ölümü meselesi?" diye sordu Roswort. "Onun bu sözde komploya karıştığını gösteren kanıtın var mı?"

"Beni öldürmeye çalıştı."

"Evet, öyle diyorsun, ama öyle olsa bile, görünüşe göre iyi bir nedeni vardı.

Braga iyi ve dindar bir Nyphron'du ve sen de sonuçta bir cadısın."

Arista ellerini sıktı. Bu ilk kez olmuyordu ve parmakları ağrımaya başlamıştı. "Affedersiniz Majesteleri, ama bu konuda yanlış bilgilendirilmiş olabileceğinizi düşünüyorum."

"Yanlış bilgilendirilmiş mi? Ben..." Öksürdü, tekrar öksürdü, sonra tahtın yanındaki yere tükürdü. Freda, elf yanına gelip tunikasının altıyla tükürüğü silene kadar ona sert bir bakış attı.

"Çok iyi bilgi toplayıcılarım var," diye devam etti kral, "onlar bana Braga ve Piskopos Saldur'un seni büyücülük ve babanın cinayetiyle suçlamak için mahkemeye çıkardıklarını söylediler. Hemen ardından Braga öldürüldü, kafası kesildi ve sana yönelttiği suçlamaların aynısıyla suçlandı. Şimdi ise Melengar'ın Büyükelçisi olarak karşımıza çıkıyorsun, bir kadın olarak. Korkarım bu benim zevkime göre fazla uygun."

"Braga ayrıca beni bu göreve atayan Majesteleri Kral Alric'i öldürmekle suçladı, yoksa onun varlığını da inkar mı ediyorsunuz?"

Kraliyet mensubu soğuk bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Sen gençsin," dedi. "Bu, büyükelçi olarak ilk duruşman. Bu seferki hakaretini görmezden geleceğim. Beni bir daha aşağılarsan, seni krallığımdan kovdururum."

Arista sessizce başını eğdi.

"Melengar tahtının kanla ele geçirilmesi bizim için hayra alamet değil. Essendon Hanesi'nin kiliseye sadece lafta bağlılık göstermesi de öyle.

Ayrıca, krallığınızın elfler için gösterdiği hoşgörü de iğrenç. Bu aşağılık yaratıkların serbestçe dolaşmasına izin veriyorsunuz. Novron bunu asla istememişti. Kilise bize elflerin bir hastalık olduğunu öğretir. Onlar ya hizmet etmeye zorlanmalı ya da tamamen yok edilmelidir. Onlar fareler gibidir ve Melengar da yanındaki odun yığınıdır. Evet, Alric'in babasının politikalarını sürdüreceğinden hiç şüphem yok. İkisi de kör gözlüklerle doğmuş. Değişiklikler geliyor ve Melengar'ın rüzgara boyun eğemeyecek kadar aptal olduğunu şimdiden görebiliyorum. Dunmore için daha iyi olur bence."

Arista ağzını açtı, ama kral parmağını kaldırdı.

"Bu görüşme sona ermiştir. Kardeşinin yanına dön ve ona, seni görmekten memnuniyet duyduğumuzu, ancak etkilenmediğimizi söyle."

Kral ve kraliçe birlikte ayağa kalktılar ve arka kemerden dışarı çıktılar, Arista iki boş tahta sandalyeyle baş başa kaldı. Yakınında duran elf onu dikkatle izledi ama hiçbir şey söylemedi. Hazırladığı konuşmanın geri kalanını devam ettirmeyi düşündü. Boşuna çabalamış olacaktı; boş tahtlar daha az duyarlı olamazdı ve kesinlikle daha kibar davranırlardı.

Arista iç geçirdi. Omuzları düştü. *Daha kötüsü olabilirdi mi?*

Arkasını dönüp dışarı çıktı, güzel elbisesinin hışırtısını dinledi.

Kale kapısından dışarı çıktı ve şehre baktı. Derin izler, düzensiz toprak yolları çirkinleştiriyordu; yollar o kadar engebeli ve kayalarla doluydu ki, kurumuş nehir yatakları gibi görünüyordular. Güneş, benzer çerçeveli ahşap binaların sıkı sıralarını soluk griye çevirmişti. Sakinlerin çoğu, boyanmamış yün veya ketenden yapılmış, donuk renkli giysiler giyiyordu. Yorgun yüzlü düzinelerce insan köşelerde oturuyor ya da ellerini uzatarak amaçsızca dolaşıyordu. Yoldan geçenler için görünmez gibiydiler. Arista, Dunmore'un başkenti Glamrendor'u ilk kez ziyaret ediyordu. Kafasını salladı ve yumuşak bir sesle mırıldandı, "Biz de sizi gördük."

Kısıtlı imkanlara rağmen şehir hareketliydi, ama aceleyle geçenlerin çoğunun yerli olmadığını tahmin ediyordu. Aradaki farkı anlamak kolaydı. Şehir dışından gelenler ayakkabı giyiyordu. O sabah başkent merkezinden doğuya doğru giden arabalar, at arabaları, koçlar ve atlar akıyordu. Kilise, yarışmayı tüm gelenlere, hem sıradan hem de soylulara açmıştı. Bu, onların şan, şöhret ve zenginlik kazanma şansıydı.

Kendi arabası, Melengar şahini bayrağıyla bekliyordu ve Hilfred kapıyı tutarak ayakta duruyordu. Bernice, kucağında bir tepsi tatlıyla ve dudaklarında bir gülümsemeyle oturuyordu. "Nasıl gitti canım? Etkileyici miydin?"

"Hayır, etkileyici değildim, ama savaşta da değiliz, bu yüzden Maribor'a bu nezaketi için teşekkür etmeliyim." Hilfred kapıyı kapatmadan önce elbisesinin tümünü kapının içine çekerek Bernice'in karşısına oturdu.

"Zencefilli kurabiye adam ister misin?" diye sordu Bernice, alt dudağını dışarı çıkararak acıma dolu bir bakışla tepsiyi uzattı. "Acını dindireceğinden eminim."

"Saulu nerede?" diye sordu, insan şekilli kurabiyelere bakarak.

"Başpiskoposla konuşacak bazı şeyler olduğunu ve Ekselanslarının arabasına bineceğini söyledi. Umarım senin için sorun olmaz."

Arista umursamadı ve sadece Bernice'in de ona eşlik etmesini diledi. Sürekli birilerinin yanında olmasından bıkmıştı ve kulesinin yalnızlığını özliyordu. Bir kurabiye aldı ve Hilfred şoförün yanına tırmanırken arabanın sallandığını hissetti. Araba sarsıldı ve çukurlu yolda zıplayarak yola çıktılar.

"Bunlar bayat," dedi Arista, ağzında sert ve kumlu zencefilli kurabiyeyle. Bernice dehşete kapılmış görünüyordu.

"Çok üzgünüm." "Nereden aldın bunları?"

"Yukarıdaki küçük bir fırından..." Pencereden dışarıyı işaret etmeye başladı, ama arabanın hareketi kafasını karıştırdı. Etrafına baktı, sonra vazgeçip elini tekrar indirdi. "Şey, şimdi hatırlamıyorum, ama çok güzel bir dükkândı ve toplantıdan sonra kendini daha iyi hissetmen için bir şeye ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

"İhtiyacım mı?"

Bernice zoraki bir gülümsemeyle başını salladı, uzanıp prensesin elini okşadı ve "Senin suçun değil, canım. Majestelerinin seni bu duruma sokması gerçekten adil değil." dedi.

"Medford'da kalıp taliplerimi kabul etmeliyim," diye tahmin etti

Arista. "Aynen öyle. Bu hiç doğru değil."

"Bu kurabiye de öyle." Zencefilli kurabiye adamı, ısırduğu bacağına çıkardıktan sonra tepsiye geri koydu. Sonra, ağzında tüy olan bir kedi gibi üst dişleriyle dilini taramaya başladı.

"En azından Majesteleri senin görünüşünden etkilenmiş olmalı," dedi Bernice, gururla ona bakarak. "Sen çok güzelsin."

Arista ona yan gözle baktı. "Elbise güzel." "Elbette güzel, ama..."

"Aman Tanrım, Maribor!" Arista pencereden dışarı bakarken sözünü kesti. "Şu anda kaç kişi var? Bir orduyla seyahat etmek gibi olacak."

Araba kasabanın sonuna ulaştığında, kalabalığı gördü. Nyphron Kilisesi'nin bayraklarının arkasında üç yüz kadar adam duruyordu. Hepsi tek sıra halinde bekliyorlardı, ama birbirlerinden daha farklı olamazlardı: kaslı, sıska, uzun ve kısa. Tüm rütbelere temsil ediliyordu: şövalyeler, askerler, soylular ve köylüler. Bazıları zırh giymişti, bazıları ipek, diğerleri keten veya yün. Savaş atları, çekici atlar, midilliler, katırlar üzerinde ya da açık hava arabaları, vagonlar ve at arabaları içinde oturuyorlardı. Garip ve uyumsuz bir topluluk gibi görünüyorlardı, ama hepsi aynı beklenti ve heyecan dolu gülümsemeyi taşıyordu, tüm gözler doğuya bakıyordu.

Arista'nın büyükelçi olarak ilk resmi görevi sona ermişti. Ne kadar kötü olursa olsun, bitmişti. Saulu gittiğine göre, kilise ve devlet, suçluluk ve suçlama düşüncelerini rafa kaldırabilirdi. Günlerdir onu boğan stres buharlaşmış ve sonunda etrafında kabaran heyecanı hissedebilmeye başlamıştı.

Her yerden insanlar büyüyen konvoyla katılmak için aceleyle geliyordu. Bazıları kolunun altına sıkıştırılmış küçük bir keten çanta dışında hiçbir şey getirmezken, diğerleri kendi kişisel yük atlarını sürerek geliyordu.

Çadır, yiyecek ve giysilerle dolu birden fazla vagonu yönetenler de vardı. İyi giyimli bir tüccar, kadife döşemeli sandalyeler ve bir gölgelikli yatak taşıyan bir vagonun üstünde duruyordu.

Yüksek bir gürültüyle arabanın tavanı vuruldu ve ikisi de irkildi. Zencefilli kurabiye adamlar uçu. "Aman Tanrım!" Bernice nefesini tuttu. Bir an sonra Mauvin Pickering'in başı pencerede belirdi, atının sırtından aşağıya ve içeriye bakıyordu, koyu renk saçları dağınık bir şekilde sarkıyordu.

"Ee, nasıl gitti?" Yaramazca sırttı. "Savaşa hazırlanmam mı gerekiyor?"

Arista kaşlarını çatı.

"O kadar iyi mi?" Mauvin, neden olduğu kargaşayı umursamadan devam etti. "Sonra konuşuruz. Fanen biriyle düello yapmaya başlamadan onu bulmam lazım. Selam Hilfred. Bu harika olacak. En son ne zaman hep birlikte kamp yapmıştık? Görüşürüz."

Bernice iki eliyle kendini yelpazeliyor, ağzı açık bir şekilde koçun tavanına bakıyordu. Onu ve banklarda, perdelerde, yerde ve kucağında dağılmış zencefilli kurabiye adamlardan oluşan küçük ordusunu gören Arista gülümsemeden edemedi.

"Haklıydın Bernice. Kurabiyeler beni neşelendirdi."

"Onu görüyor musun?" Fanen kahverengi süet ceketli adamı işaret etti. "O Sir Enden, muhtemelen Sir Breckton'dan sonra yaşayan en büyük şövalye."

Bir gün daha seyahat ettikten sonra uykulu olan Arista, Bernice'den saklanmak için Pickering'lerin kampına geldi. İki çocuk, ana kampın doğu ucuna kurdukları, altın ve yeşil çizgilerin sırayla dizildiği zarif tek tepe çadırını paylaşıyordu. Üçü, iki uzun tahta direğin desteklediği taraklı kenarlı gölgelik altında oturuyorlardı. Sol tarafta Essendon Hanesi'nin kırmızı zemin üzerine altın şahin, sağ tarafta ise Pickering Hanesi'nin yeşil zemin üzerine altın kılıç dalgalanıyordu. Çoğu soylunun kampına kıyasla mütevazı bir kamptı. Bazıları küçük kaleler gibi görünüyordu ve bir hizmetçi ekibinin kurması saatler sürüyordu. Pickeringler hafif seyahat ediyorlardı, ihtiyaçları olan her şeyi aygırları ve iki yük atıyla taşıyorlardı. Masaları ya da sandalyeleri yoktu ve Arista mütevazı bir elbiseyle bir kanvas çarşafın üzerine uzanmıştı. Bernice bunu görseydi, yaşlı kadın kalp krizi geçirirdi.

Arista umursamadı. Gökyüzünün altında uzanıp gerinmenin harika olduğunu düşündü. Bu ona çocukluklarında Summersrule'u hatırlattı. Geceleri yetişkinler dans eder, çocuklar ise Pickeringlerin Drondil Fields'daki evinin güneyindeki tepede uzanıp düşen yıldızları ve ateşböceklerini sayarlardı. O zamanlar hepsi oradaydı: Mauvin, Fanen, Alric, hatta Lenare bile, erkeklerin kız kardeşi çok hanımefendi olmadan önce. Üzerinden esen serin gece rüzgârının hissini, çıplak ayaklarının çimlerin üzerinde hissettiği dokunuşu, yukarıdaki geniş yıldız yağmurunu ve Galilin halk şarkısı "Calide Portmore"u çalan bandonun hafif melodisini hatırlıyordu.

"Şurada, yeşil tunik giymiş iri adamı görüyor musun? O Sir Gravin; bir maceracı. İşinin çoğunu Nyphron Kilisesi için yapıyor. Bilirsin, eserleri kurtarmak, canavarları öldürmek, bu tür şeyler. Yaşayan en büyük maceracılarından biri olarak bilinir. Vernes'lidir; Delgos'un çok aşağısında bir yer."

"Vernes'in nerede olduğunu biliyorum, Fanen," diye cevapladı Arista.

"Doğru, artık tüm bunları bilmen gerekiyor, değil mi?" dedi Mauvin.

"Yüce Büyükelçimiz." Yaşlı Pickering, otururken özenle bir reverans yaptı.

"Şimdi gül, bekle de gör," dedi ona. "Sen de hak ettiğini alacaksın, bir gün markiz olacaksın. O zaman her şey eğlence ve oyun olmayacak. Sorumlulukların olacak, bayım."

"Olmayacak," dedi Fanen üzüntüyle.

Üç yaş küçük olmasaydı, Fanen Mauvin'in ikizi olabilirdi. İkisi de Pickering ailesinin çarpıcı özelliklerine sahipti: keskin hatlı yüzler, koyu renkli kalın saçlar, parlak beyaz dişler ve dar, atletik beline doğru sivrilen geniş omuzlar. Fanen sadece daha zayıf ve biraz daha kısaydı ve saçları her zaman korkunç bir dağınıklıkta olan Mauvin'in aksine, Fanen saçlarını düzgünce tarardı.

"Bu yüzden bu şeyi kazanman gerekiyor," dedi Mauvin kardeşine. "Ve tabii ki kazanacaksın, çünkü sen bir Pickering'sin ve Pickering'ler asla başarısız olmaz. Şuradaki adama bak. Hiç şansı yok."

Arista oturmaya zahmet etmedi. Bütün gece bunu yapmıştı: insanları işaret edip, yürüyüşlerinden veya kılıçlarını takma şekillerinden Fanen'in onları yenebileceğini nasıl anladığını açıklıyordu. Fanen'in haklı olduğundan şüphe duymuyordu, sadece bunu duymaktan bıkmıştı.

"Bu yarışmanın ödülü ne?" diye sordu. "Henüz söylemediler," diye mırıldandı Fanen.

"Muhtemelen altın," diye cevapladı Mauvin, "bir ödül şeklinde, ama onu değerli kılan bu değil. Prestij. Fanen bu kupayı aldığı anda, bir adı olacak; tabii, zaten Pickering adı var, ama henüz unvanı yok. Unvanını aldığı anda, ona yeni fırsatlar açılacak. Tabii, arazi de olabilir. O zaman her şeyi halletmiş olur."

"Umarım öyledir; kesinlikle bir manastırda yaşamak istemiyorum." "Hala şiir yazıyor musun, Fanen?" diye sordu

Arista.

"Bir süredir yazmıyorum."

"İyiymiş, en azından hatırladığım kadarıyla. Eskiden sürekli yazardın. Ne oldu?"

"Kılıç sanatını öğrendi. Bu, kaleminden çok daha fazla işine yarayacak," diye Mauvin onun yerine cevap verdi.

"O kim?" diye sordu Fanen, batıyı işaret ederek.

"O Rentinual," diye cevapladı Mauvin, "kendini dahi ilan eden adam. Şuna bak. Yanında bu şeyi, kocaman bir aleti getirmiş."

"Neden?"

"Yarışma için olduğunu söylüyor." "Nedir o?"

Mauvin omuz silkti. "Bilmiyorum, ama büyük bir şey. Üzerini bir branda ile örtüyor ve araba ekibi çukurdan geçerken kız gibi ağlıyor."

"Söylesene, o Prens Rudolf değil mi?"

"Nerede?" Arista başını kaldırdı ve dirseklerine dayandı.

Mauvin güldü. "aka yapıyorum. Alric bize... senin yanlış anlamandan bahsetti."

"Rudolf'la tanıştın mı?" diye sordu.

"Aslında tanıştım," dedi Mauvin. "O adam, eşeklerin neden onunla aynı adı taşıdıklarını merak etmelerine neden oluyor." Bir saniye sonra Fanen ve Arista kahkahalara boğuldu, Mauvin de onlarla birlikte güldü. "O bir kraliyet pisliği, bu kesin, ve hayatım boyunca onun kıcını öpmek zorunda kalacağımı düşünseydim çok üzülürdüm. Açıkçası Arista, Alric'i kurbağa falan yapmadığın için şaşırdım."

Arista gülmeyi kesti. "Ne?"

"Bilirsin, ona büyü yap. Bir hafta kurbağa olarak kalmak... Ne oldu?"

"Hiçbir şey," dedi, tekrar uzanıp karnının üstüne döndü. "Hey, bak, ben bir şey demek istemedim."

"Sorun değil," diye yalan söyledi. "Sadece şakaydı."

"İlk şakan daha iyiydi." "Arista, senin cadı olmadığını biliyorum."

Uzun ve rahatsız edici bir sessizlik oldu.

"zr dilerim," dedi Mauvin.

"Çok uzun sürdü," dedi kız.

"Daha kötüsü de olabilir," dedi Fanen. "Alric seni Mauvin ile evlenmeye zorlayabilirdi."

"Bu gerçekten iğrenç," dedi Arista, yuvarlanarak oturur pozisyona geçti. Mauvin ona incinmiş, şaşkın gözlerle baktı. Başını salladı. "Sadece kardeşinle evlenmek gibi olur demek istedim. Sizi hep ailem gibi gördüm."

"Denek'e söyleme," diye cevapladı Mauvin. "Yıllardır sana aşık."

"Ciddi misin?"

"Oh, ve ona benim söylediğimi de söyleme. Uh... daha iyisi, bunu söylediğimi unut gitsin."

"Peki ya şu ikisi?" diye sordu Fanen aniden, iki adamın az önce çıktığı kırmızı ve siyah çizgili devasa çadırı işaret ederek. Biri iri yarıydı, kırmızı bıyığı ve sakalı vardı. Yeşil bir kuşak ve üzerinde birkaç çukur olan metal bir şapka takmış, kolsuz kırmızı bir tunik giymişti. Diğeri uzun ve zayıftı, uzun siyah saçları ve kısa kesilmiş sakalı vardı.

Kırmızı cüppe ve siyah pelerin giymişti, göğsünde kırık bir taç sembolü vardı.

"İkisiyle de uğraşmak istemezsin bence," dedi Mauvin sonunda. "Bu Trent'in Lordu Rufus, Lingard'ın savaş lordu, bir klan lideri ve Estrendor'un vahşi adamlarına karşı düzinelerce savaşta savaşmış bir gazi, Vilan Tepeleri savaşının kahramanı olduğunu söylemeye gerek bile yok."

"Bu Rufus mu?" diye mırıldandı Fanen.

"Kızgın bir mizaç ve ayı gibi güçlü kolları olduğunu duydum."

"Diğer adam kim, kırık taçlı bayraklı olan?" Fanen diğer adamı işaret ederek sordu.

"O, sevgili kardeşim, bir nöbetçi ve umalım da ikimiz de bir daha bir nöbetçiye bu kadar yaklaşmayalım."

Arista iki adamı izlerken, uzaktaki kamp ateşinin ışığında bir silüet gördü; çok kısa boylu, uzun sakallı ve kabarık kollu bir adamdı.

"Bu arada, yarın erken başlamak istiyorum Fanen," dedi kardeşi. "Trenin önüne geçmek istiyorum. Toz yutmaktan bıktım."

"Nereye gittiğimizi tam olarak bilen var mı?" diye sordu Fanen. "Sanki dünyanın sonuna doğru gidiyoruz gibi geliyor."

Arista başını salladı. "Saul'y'nin başpiskoposla bunu konuştuğunu duydum. Sanırım Dahlgren adında küçük bir köy."

Arista geriye dönüp o figürü bir kez daha bulmaya çalıştı, ama ortadan kaybolmuştu.

BÖLÜM 7

ELFLER VE İNSANLAR

Thrace, malikanedeki markgrafın yatağında yatıyordu, başı dikkatlice bez şeritleriyle sarılmıştı. Saçları toplanmış ve karışmıştı, sarı bukleler bandajların arasından sızıyordu. Gözlerinin ve burnunun çevresinde mor ve sarı çürükler şişmişti. Üst dudağı iki katına şişmiş ve üzerinde kurumuş koyu renkli bir kan izi uzanıyordu. Thrace öksürdü ve mırıldandı ama hiç konuşmadı, gözlerini hiç açmadı.

Theron ise hiç yanından ayrılmadı.

Esrahaddon, Lena'ya büyük bir tencerede elma sirkesi ile ateş otu yapraklarını kaynatmasını emretti. Lena onun talimatını yerine getirdi. Artık herkes öyle yapıyordu. Önceki geceden sonra, Dahlgren sakinleri sakat adama yeni bir saygı duymaya başladılar ve ona hayranlık ve biraz da korku ile bakıyorlardı. Tad Bothwick ve Rose McDern, onun canavarı kovalayan yeşil ateşi yakmasını görmüşlerdi. Kimse *cadı* ya da *büyücü* kelimesini kullanmadı. Kimsenin kullanmasına gerek yoktu. Kısa süre sonra tencereden çıkan buhar, odayı keskin bir çiçek kokusuyla doldurdu.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı Theron kızına.

Öksürük ve mırıldanmalar durmuş, kızı ölüm gibi hareketsiz yatıyordu. Onun onu duyup duymadığından emin olamadan, kızının gevşek elini yanağına tuttu. Saatlerdir bunu söylüyor, uyanması için yalvarıyordu. "Öyle demek istemedim. Sadece çok kızgındım. Özür dilerim. Gitme. Lütfen bana geri dön."

Karanlıkta kızının çığlığının sesini hâlâ duyabiliyordu, boğuk bir çatırtıyla korkunç bir şekilde kesilmişti. Theron, eğer bir ağaç gövdesi veya daha kalın bir dal olsaydı, kızının anında öleceğini tahmin ediyordu. Olduğu gibi, yine de ölebilirdi.

Lena ve Esrahaddon dışında kimse Theron'un kederle dolu odasına girmeye cesaret edemedi. Hepsi en kötüsünü bekliyorlardı. Onlar malikaneye vardıklarında, kızın yüzü ve babasının gömleği kanla kaplıydı. Cildi bembeyaz, dudakları tuhaf bir mavimsi renkte olan Thrace, kırıpıdamamış ve gözlerini açmamıştı. Esrahaddon ona fısıldayarak, kızı malikaneye götürmelerini ve onu sıcak tutmalarını söyledi. Bu, ölmek üzere olan birine yapılan türden bir şeydi

onları olabildiğince rahat ettirmek için yapılan türden bir şeydi. Deacon Tomas onun için dua etti ve onun ruhunu kutsamak için yanında kaldı.

Geçtiğimiz yıl, Dahlgren köyünde birçok ölüm yaşandı. Hepsi canavarın elinden değildi. Normal kazalar ve hastalıklar da vardı, kışın ise kurtlar bölgede avlanıyordu. Ayrıca açıklanamayan bazı kaybolma olayları da vardı. Genellikle canavara atfedilen bu olaylar, ormanda kaybolma veya kazara Nidwalden'e düşme sonucu da olabilirdi. Bir yıldan fazla bir sürede, köy nüfusunun yarısından fazlası ölmüş veya kaybolmuştu. Herkes ölen birini tanıyordu ve neredeyse her aile en az bir üyesini kaybetmişti. Dahlgren halkı ölüme alışmıştı. Ölüm her gece ziyaretçiydi, her kahvaltı masasının konuğuydu. Onun yüzünü, sesini, yürüyüşünü, tuhaf alışkanlıklarını biliyorlardı. Ölüm her zaman oradaydı. Geride bıraktığı karışıklık olmasaydı, onu hiç fark etmezlerdi. Kimse Thrace'in hayatta kalmasını beklemiyordu.

Güneş doğdu ve Theron'un kızı için ağladığı odaya donuk bir ışık saçtı. Ailesinin son üyesi de onu terk ediyordu. Onun kendisi için ne kadar değerli olduğunu ancak şimdi fark etti. Davetsiz düşünceler aklına geldi. Her seferinde onun için gelen hep oydu. Eve geç geldiği gece canavarın çiftliğine saldırdığını hatırladı. Sadece o, karanlığa göğüs gererek onu aramıştı. Avryn'in yarısını tek başına geçip, hayatının birikimlerini harcayarak ona yardım etmeye gelen, henüz çocuk sayılabilecek genç bir kız olan Thrace'di. Sonra, önceki gece, inatçılığı onu çiftlikte tuttuğunda, tehlikeleri umursamadan, karanlıkta ormanda tek başına koşarak ona gelmişti. Kızın aklında tek bir düşünce vardı: onu kurtarmak. Başarmıştı. Canavarın etini yemesini engellemiş, ama daha da önemlisi, onu yeniden yaşayanların dünyasına çekmişti. Gözlerindeki kara perdeyi yırtıp atmış, kalbini suçluluk duygusunun yükünden kurtarmıştı, ama bunun bedeli kızın hayatı olmuştu.

Göz yaşları yanaklarından süzüldü. Üst dudağında asılı kaldılar. Kızının elini öptü, ıslak bir iz, bir adak, bir özür bıraktı.

Nasıl bu kadar kör olabilirdim?

Kızının düzenli ve sabit nefesleri her nefes alışında yavaşladı, daha seyrek ve öncekinden daha kısa oldu. Ayak seslerinin uzaklaşması, uzaklaşması, zayıflaması, sessizleşmesi gibi, nefeslerinin azalmasını dinledi.

Kızının elini sımsıkı tuttu, defalarca öptü ve ıslak yanağına sürttü. Sanki kalbi göğsünden sökölüp alınmış gibi hissetti.

Sonunda, kızının düzenli nefes alışı durdu. Theron hıçkırarak ağladı. "Tanrım."

"Baba?" Başını kaldırdı. Kızının gözleri açıktı. Ona bakıyordu. "İyi misin?" diye fısıldadı.

Ağzını açtı ama konuşamadı. Gözyaşları akmaya devam etti ve yıllardır ilk kez su gören çorak bir toprak parçası gibi, yüzünde sevinç dolu bir gülümseme belirdi.

Hızlı bulutlar kaprisli gökyüzünde hareket ederken, artan rüzgarlar ve yaklaşan fırtınanın alametleri yeni günü işaret ediyordu. Royce, uçurumun nehirle birleştiğı ve şelalenin sıçrayan suları kayayı ıslattığı kaya çıkıntısına oturdu. Ayakları ve bacakları, nemli orman çalılıklarında geçirdiğı sabah yürüyüşünden dolayı sırlıslılandı. Gözleri, şelalenin sırt çizgisini geçerek, burun kayalığına ve üzerinde heyecan verici bir şekilde yükselen kaleye bakıyordu. Nehrin altında bir tünel olabileceğini düşündü. Ağaçların arasında bir giriş aradı ama hiçbir şey bulamadı. Hiçbir yere varamıyordu.

Neredeyse iki gün geçmesine rağmen, hedefine hiç yaklaşamamıştı. Kule hâlâ ulaşılabilir bir mesafedeydi. Akıntıda yüzmeyi, su üzerinde yürümeyi veya uçmayı öğrenmedikçe, aradaki uçurumu geçme şansı yoktu.

"Şu anda oradalar, biliyorsun," dedi Esrahaddon.

Royce büyücüyü unutmuştu. Biraz önce gelmiş ve sadece Thrace'in hayatta olduğunu, uyanık olduğunu ve tamamen iyileşeceğini söylemişti. Sonra bir kayanın üzerine oturdu ve Royce'un bütün gün yaptığı gibi bir saat kadar nehrin karşısına bakarak geçirdi.

"Kim?"

"Elfler. Nehrin kendi tarafında durup bize bakıyorlar. Bu mesafeden bile bizi görebiliyorlar sanırım. Bu konuda şaşırtıcılar. Çoğu insan onları aşağılık, tembel, pis, eğitimsiz yaratıklar olarak görür, ama gerçekte neredeyse her açıdan insanlardan üstündürler. Sanırım bu yüzden insanlar onları bu kadar çabuk kınıyorlar; ikinci en iyi olabileceklerini kabul etmek istemiyorlar.

"Elfler gerçekten olağanüstü. Şu kuleye bakın. Akıcı ve kusursuz, sanki kayadan çıkmış gibi. Ne kadar zarif. Ne kadar mükemmel. Doğa harikası gibi manzaraya uyum sağlıyor, ama öyle değil.

Onlar, en iyi taş ustalarımızın bile anlayamayacağı beceri ve teknikler kullanarak onu yarattılar. Şehirlerinin ne kadar görkemli olduğunu bir düşünün! Nehrin karşısındaki ormanlar ne kadar muhteşem olmalı.”

"Yani nehri hiç geçmedin mi?" diye sordu Royce.

"Hiç kimse geçmedi ve geçmesi de pek olası değil. Bir insan o uzak kıyıya dokunduğu anda, ölür. İnsanın kaderi gerçekten de ince bir ipin ucunda sallanıyor."

"Nasıl yani?"

Esrahaddon sadece gülümsedi. "Novron gelmeden önce hiçbir insan ordusunun elflerle savaşı kazanamadığını biliyor muydun? O zamanlar elfler bizim şeytanlarımızdı. Percepliquis Büyük Kütüphanesi bu konuda sayısız kitap barındırıyordu. Bir zamanlar onların tanrı olduklarını bile düşündük. Ömürleri o kadar uzundur ki, kimse onların yaşlandığını fark etmez. Ölüm törenleri o kadar gizlidir ki, hiçbir insan bir elf cesedini görmemiştir.

“Onlar ilk doğanlar, Ferrol'un Çocukları, büyük ve güçlüydüler. Savaşta, her şeyden çok korkulurlardı. Hastalıklar tedavi edilebilirdi. Ayılar ve kurtlar avlanabilir ve tuzağa düşürülebilirdi. Fırtınalar ve kuraklıklar için hazırlık yapılabilirdi. Ama hiçbir şey, hiçbir şey elflerin karşısında duramazdı. Kılıçları bizimkileri kırdı, okları zırhlarımızı deldi, kalkanları aşılmazdı ve tabii ki, onlar Sanat'ı biliyorlardı. Gilarabrywn ordusuyla kararan bir gökyüzü hayal edin. Ve onlar sadece silahlarından biri. Tüm bunlar olmasa bile, Sanat olmasa bile, hızları, görme yetenekleri, işitme yetenekleri, dengeleri ve kadim becerileri insanın yeteneklerinin ötesindedir."

"Eğer bu doğruysa, neden onlar orada ve biz burada oturuyoruz?"

"Hepsi Novron sayesinde. Bize onların zayıflıklarını gösterdi. İnsanlığa nasıl savaşılacağını, nasıl savunulacağını öğretti ve bize büyü sanatını öğretti. O olmasaydı, onlara karşı çıplak ve çaresiz kalırdık."

"Hala nasıl kazandığımızı anlamıyorum," diye meydan okudu Royce. "Bu bilgiye sahip olsalar bile, hala avantajlı görünüyorlar."

"Doğru, eşit şartlarda bir savaşta kaybederdik, ama şartlar eşit değildi. Elfler çok uzun yaşarlar. Hiçbir insan bunun ne kadar uzun olduğunu bilmiyor, ama en azından yüzyıllar boyunca yaşarlar. Şu anda bizi izleyen ve Novron'un neye benzediğini hatırlayan elfler olabilir. Ama hiçbir insan o kadar uzun yaşayamaz ve hızlı üreyemez. Elflerin çok az çocuğu olur ve doğum onlar için oldukça önemlidir. Elf dünyasında doğum ve ölüm nadir ve kutsal şeylerdir.

Savaşlar sırasında onlar için ne kadar yıkıcı ve acı verici olduğunu bir düşünün. Bize karşı kaç savaş kazanmış olurlarsa olsunlar, her seferinde sayıları öncekinden daha az oluyordu. Biz insanlar bir nesil içinde kayıplarımızı telafi ederken, elfler için bu bin yıl sürerdi. Onlar —boğulmuşlardı, diyebiliriz—insanlık denizinde boğulmuşlardı." Esrahaddon durakladı, sonra ekledi, "Ancak şimdi Novron yok. Bu sefer kurtarıcı olmayacak."

"Bu sefer mi?"

"Sence onları orada tutan nedir? Burası onların toprakları. Bizim için çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor, ama onlar için nehrin bu tarafında yürüdükleri günler daha dün gibi. Şimdiye kadar sayıları muhtemelen yeniden artmıştır."

"O halde onları nehirin o tarafında tutan nedir?"

"İnsanları istedikleri şeyden alıkoyan nedir? Korku. Yok edilme korkusu, onları tamamen yok edeceğimiz korkusu, ama Novron öldü."

"Bunu daha önce de söylemiştin," diye işaret etti Royce.

"Daha önce insanlığın Novron'un mirasını boşa harcadığını ve bunu kendi zararına yaptığını söylemiştim. Novron insanlara büyü getirdi, ama Novron öldü ve büyü unutuldu. Çocuklar gibi çıplak ve silahsız bir şekilde burada oturuyoruz. İnsanlık, bizim çılgınlıklarımızı bile duymayacak kadar bizden çok daha üstün bir ırkın gazabını üzerine çekiyor. Elflerin bizim zayıflığımızdan habersiz olması ve Erivan İmparatorluğu ile ölü bir imparator arasındaki bu kırılgan anlaşma, insanlığın savunması için geriye kalan tek şey."

"O zaman bilmiyor olmaları iyi bir şey."

"Aynen öyle," dedi büyücü. "Öğreniyorlar." "Gilarabrywn mu?"

Esrahaddon başını salladı. "Novron'un kararnamesine göre, Nidwalden nehrinin kıyıları *ryin contita*."

"Herkese kapalı," diye kabaca çevirdi Royce, büyücünün yüzünde hafif bir gülümseme uyandırarak. "Ben de okuyup yazabilirim."

"Ah, gerçekten eğitilmiş bir adam. Dediğim gibi, Nidwalden nehrinin kıyıları *ryin contita*."

Hırsızın yüzünde bir anlama geldiği anlaşıldı. "Dahlgren antlaşmayı ihlal ediyor."

"Aynen öyle. Kararname ayrıca elflerin nehri geçmedikleri sürece insan hayatını almayı yasakladığını da belirtir. İyi niyetli eylemler sonucu öldürülen insanlar hakkında hiçbir şey söylemez. Bir kayayı serbest bırakırsam, herhangi bir yere yuvarlanabilir, ama büyük olasılıkla yokuş aşağı yuvarlanacaktır. Evler ve insanlar varsa

yokuş aşığı, onları yok edebilir, ama onları öldüren ben değilim; onları öldüren kaya ve onların yokuş aşığı yaşadıkları talihsiz gerçektir."

"Ve onlar bizim yaptıklarımızı, bununla nasıl başa çıktığımızı izliyorlar.

Güçlü ve zayıf yanlarımızı ölçüyorlar. Tıpkı senin bana yaptığın gibi."

Esrahaddon gülümsedi. "Belki," dedi. "Canavarın varlığından onların sorumlu olup olmadığından emin olmanın bir yolu yok, ama kesin olan bir şey var: onlar bizi izliyorlar. Bir Gilarabrywn'e karşı çaresiz olduğumuzu gördüklerinde, antlaşmanın bozulduğunu hissettiklerinde veya antlaşma sona erdiğinde, korku artık caydırıcı bir unsur olmayacak."

"Bu yüzden mi buradasın?"

"Hayır." Büyücü başını salladı. "Bu da bir rol oynuyor, ama elfler ve insanlar arasındaki savaş, benim yapabileceğim her şeye rağmen çıkacak. Ben sadece darbeyi hafifletmeye ve insanlığa bir şans vermeye çalışıyorum."

"Dün gece yaptığını başkalarına da öğretmekle başlayabilirsin."

Büyücü hırsıza baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Utangaçlık sana yakışmıyor," dedi Royce.

"Hayır, sanırım öyle."

"Ellerin olmadan sanatını yapamayacağını sanıyordum?"

"Bu çok zor ve çok zaman alıyor, ayrıca pek de isabetli değil. Ayak parmaklarınla adını yazmaya çalıştığını hayal et. Sen buraya gelmeden önce, bir gün işime yarayacağını düşünerek bu büyüyü yapmaya başlamıştım. Ama alev duvarı ikinizi neredeyse yakıyordu. Birkaç metre daha uzakta olması ve dakikalar yerine saatlerce sürmesi gerekiyordu. Ellerim olsaydı..." Sesi kesildi. "Bunu konuşmanın bir anlamı yok sanırım."

"Eskiden gerçekten bu kadar güçlü müydün?"

Esrahaddon ona kötücül bir gülümseme gösterdi. "Ah, sevgili çocuğum, hayal bile edemezsin."

Thrace'in iyileştiği haberi köyde hızla yayıldı. Hâlâ biraz sersemlemişti, ama oldukça iyiydi. Net görebiliyordu, tüm dişleri yerindeydi ve iştahı da açılmıştı. Sabahın ortasında, oturmuş çorba içiyordu. O gün köylülerin gözlerinde belirgin bir değişiklik vardı. Herkesin aklındaki düşünce aynıydı: Canavar saldırmıştı ve kimse ölmemişti.

Çoğu kişi, o gece parlak yeşil alevlerin içinde kanatlı canavarın silüetini görmüştü.

arkadaş, uzun zamandır kayıp olan ve beklenmedik bir şekilde geri dönen bir arkadaş — umut.

Şafak vakti daha fazla odun ateşi hazırlamakla meşgul oldular. Artık bir sistemleri vardı ve sadece birkaç saatlik bir çalışmayla yığınları oluşturabilirlerdi. Vince Griffin, karanlıkta iyi görebilen canavarın yoğun dumanın içinden göremeyeceğini düşünerek, duman tencereleri kullanmayı önerdi. Yüzyıllardır çiftçiler, mahsullerini yiyip bitiren böcekleri kovmak için duman tencereleri kullanıyorlardı ve Dahlgren de farklı değildi. Eski tencereler, sanki bir çekirge sürüsü geliyormuş gibi hemen toplanıp dolduruldu. Aynı zamanda Hadrian, Tad Bothwick ve Kline Goodman, en iyi sığınakları bulmak için alt avludaki müstemilatları incelemeye başladılar.

Hadrian, küçük gruplar halinde adamları organize etmekle meşguldü. Bir grup, tütsü odasında buldukları mahzeni genişletmeye başladı, bir diğeri ise canavarı yakalamak amacıyla bir tünel kazmaya başladı. Bir adamı kovalayan devasa bir yılan onu tünele kadar takip edebilir, ancak tünel giderek daralırsa, canavar hatasını fark etmeden çıkışları kapatabilirlerdi. İnsan yapımı hiçbir silah onu öldüremezdi, ancak Hadrian, canavarı hapsedmenin hiçbir kısıtlaması olmadığını tahmin ediyordu.

Deacon Tomas, kale arazisinde yapılan tüm kazma, kesme ve yakma işlerinden hiç de memnun değildi, ama köylülerin Hadrian'da yeni bir lider buldukları çoktan belliydi. Tomas, Thrace'ye bakmak için sessizce içeride kaldı.

"Hadrian?"

Köydeki kuyuda, biraz mahremiyet bulabileceği bir yerde yıkanırken, başını kaldırıp Theron'u gördü.

"Biraz araştırma yapmışsın galiba," dedi çiftçi. "Dillon, onlara tünel kazdığını söylemişti. Oldukça akıllıca bir fikir."

"Başarı şansı çok düşük," diye açıkladı Hadrian, yüzüne bir avuç su serpererek. "Ama en azından denemek lazım."

"Dinle," dedi çiftçi, yüzünde acı dolu bir ifadeyle, sonra da hiçbir şey söylemedi.

"Thrace iyi mi?" diye sordu Hadrian bir dakika kadar sonra.

"Harika, babası kadar sağlam," dedi gururla, göğsünü yumruklayarak. "Onu kırmak için bir ağaçtan fazlası gerekir. Biz Woods'ların özelliği budur. Öyle görünmeyebiliriz, ama biz güçlü insanlarız. Biraz zaman alabilir, ama geri döneriz ve döndüğümüzde her zamankinden daha güçlü oluruz. Mesele şu ki, bizim bir şeye ihtiyacımız var, bilirsin, bir nedene. Benim bir nedenim yoktu, en azından öyle sanıyordum. Thrace bana farklı bir şey gösterdi."

Birbirlerine bakarak garip bir sessizlik içinde durdular.

"Dinle," dedi Theron yine ve bir kez daha durakladı. "Ben kimseye borçlu olmaya alışkın değilim, anlarsın ya. Her zaman kendi yolumu kendim çizdim. Sahip olduklarımı çalışarak ve çok çalışarak elde ettim. Kimsenin yardımını istemem ve olduğum gibi olduğum için özür dilemem, anlarsın ya?"

Hadrian başını salladı.

"Ama... dün söylediklerinin çoğu doğruydu. Sadece bugün bazı şeyler farklı, anlıyor musun? Thrace ve ben, o iyileşir iyileşmez buradan ayrılacağız. Birkaç gün dinlenirse seyahat edebilecek duruma gelir diye düşünüyorum. Güneye gideceğiz, belki Alburn'a, hatta Calis'e; orada hava daha uzun süre sıcak kalıyormuş, ekim mevsimi daha iyiymiş. Her neyse, yine de birkaç gece daha burada kalacağız. Birkaç gece daha bu gölgenin altında yaşamak zorunda kalacağız. Diğerlerini kaybettiğim gibi küçük kızımı da kaybetmeyeceğim. Şimdi, benim gibi yaşlı bir çiftçinin o şeye karşı tırpan ya da dirgen sallayarak pek bir faydası olmayacağını biliyorum, ama iş o noktaya gelirse, nasıl düzgün savaşılabileceğini bilsem iyi olur. Böylece, ayrılmadan önce o şey gelirse, en azından bir şansımız olur. Fazla bir şeyim yok, ama bir miktar gümüşüm var ve bana savaşmayı öğretme teklifinizin hala geçerli olup olmadığını merak ediyordum.

"Öncelikle, bir şeyi netleştirmemiz gerekiyor," dedi Hadrian sert bir sesle. "Kızın, sana yardım etmek için elimizden geleni yapmamız için bize tüm ücreti ödedi, bu yüzden gümüşünü güneye yolculuk için sakla, yoksa sana hiçbir şey öğretmem. Anlaştık mı?"

Theron tereddüt etti, sonra başını salladı.

"Güzel. Hazırsanız hemen başlayabiliriz." "Kılıçlarınızı getirmeli miyiz?" diye sordu Theron.

"Bu sorun olur, çünkü dün gece kılıçlarımı Millie'ye verdim ve o zamandan beri kimse onu görmedi, ama şimdilik bunun önemi yok."

"O zaman sopa keselim mi?" diye sordu çiftçi.

"Hayır."

"O zaman ne yapalım?"

"Oturup sadece dinlemeye ne dersin? Bir şeye saldırmaya hazır olmadan önce öğrenmen gereken çok şey var."

Theron, Hadrian'a şüpheyle baktı.

"Sana öğretmemi istiyorsun, değil mi? Birkaç saat içinde bana harika bir çiftçi olmayı öğretmeni istediğimi söyleseydim, ne derdin?"

Theron boyun eğerek başını salladı ve Hadrian'ın Pearl ile ilk tanıştığı yerin yakınındaki toprağa oturdu. Hadrian gömleğini giydi, bir kova aldı, ters çevirdi ve onun önüne oturdu.

"Her şeyde olduğu gibi, dövüşmek de pratik gerektirir. Bir şeyi ustaca yapan birini izlersen her şey kolay görünebilir, ama görmediğin şey, o kişinin ustalığını mükemmelleştirmek için harcadığı saatler ve yıllar süren çabadır. Bu nedenle, benim yaptığının çok daha kısa sürede bir tarlayı sürebileceğinden eminim. Kılıç dövüşü de bundan farklı değildir. Pratik yapmak, olaylara düşünmeden tepki vermeni ve hatta bu olayları önceden tahmin etmeni sağlar. Bu, bir tür öngörü, geleceği görebilme ve rakibinin ne yapacağını o yapmadan önce tam olarak bilme yeteneği haline gelir. Pratik yapmazsan, çok fazla düşünmen gerekir. Daha yetenekli bir rakiple dövüşürken, bir anlık tereddüt bile ölümüne neden olabilir."

"Rakibim kanatlı dev bir yılan," dedi Theron.

"Ve yirmiden fazla adamı öldürdü. Kesinlikle daha yetenekli bir rakip, değil mi? Bu yüzden pratik yapmak çok önemlidir. Asıl soru, neyi pratik yapman gerektiği?"

"Kılıç sallamak, sanırım."

"Doğru, ama bu sadece küçük bir kısmı. Eğer sadece kılıç sallamak olsaydı, iki bacağı ve en az bir kolu olan herkes uzman olurdu. Hayır, bundan çok daha fazlası var. İlk olarak, konsantrasyon var ve bu sadece dövüşe dikkat etmekten daha fazlasını ifade ediyor. Thrace hakkında endişelenmemek, ailenizi, geçmişi veya geleceği düşünmemek anlamına geliyor. Her şeyden öte, yaptığınız şeye odaklanmak anlamına geliyor. Kolay gibi gelebilir, ama değil. Sonra nefes alma geliyor."

"Nefes almak mı?" Theron şüpheyle sordu.

"Evet, sürekli nefes aldığımızı biliyorum, ama bazen nefes almayı bırakırız ya da doğru nefes almayı bırakırız. Hiç irkildiğinizde nefesinizi tuttuğunuzu fark ettiniz mi? Çok gergin ya da korkmuş olduğunuzda nefes nefese kaldığınızı fark ettiniz mi? Bazı insanlar bu şekilde bayılabilirler. İnan bana, gerçek bir kavgada korkarsın ve antrenman yapmazsan, nefesin sığlaşır ya da hiç nefes alamazsın. Az hava, vücudunun gücünü tüketir ve net düşünmeni zorlaştırır. Yorgun ve yavaş olursun, ki bu da bir savaşta kabul edilemez bir durumdur."

"Peki doğru nefes alma nasıl olur?" diye sordu Theron, hala alaycı bir tonla.

"İhtiyacın olmadan, efor sarf etmeden önce bile derin ve yavaş nefes almalısın. İlk başta, bu bilinçli bir düşünce olacak ve ters etki yaratacak, hatta dikkatini dağıtacak gibi hissedeceksin. Ama zamanla, bu senin ikinci doğan haline gelecek. Nefes verirken vuruş için en fazla güce sahip olduğunu da unutma. Bu, vuruşa güç ve odaklanma katar. Bazen bağırarak veya haykırmak yardımcı olur. Antrenmanlarınız sırasında bunu yapmanızı istiyorum. Vuruş yaparken bunu duymak istiyorum. Daha sonra buna gerek kalmayacak, ancak bazen rakibinizi korkutmak için yardımcı olabilir." Hadrian kısa bir süre durakladı ve Theron, dudaklarında hafif bir gülümseme belirmediğini fark etti.

"Sırada denge var ve bu sadece düşmemekten daha fazlasını ifade ediyor. Ne yazık ki, insanlar sadece iki ayağa sahip. Bu da bizi destekleyen sadece iki nokta demek. Birini kaldırırsanız, savunmasız kalırsınız. Bu yüzden ayaklarınızı yerde tutmak istersiniz. Bu, hareket etmemeniz gerektiği anlamına gelmez, ancak hareket ederken ayaklarınızı kaldırmak yerine kaydırın. Ağırlığınızı öne verin, dizlerinizi hafifçe bükün ve dengenizi topuklarınızda değil, ayak parmaklarınızın ucunda tutun. Ayaklarınızı birbirine yaklaştırmak, iki denge noktanızı bire indirir, bu yüzden ayaklarınızı omuz genişliğinde açık tutun.

"Zamanlama elbette çok önemlidir. Şimdiden uyarıyorum, başlangıçta bu konuda çok kötü olacaksınız, çünkü zamanlama deneyimle gelişir. Dün bana vuruş yaparken, vuruş yapıp ıskalamanın ne kadar sinir bozucu olabileceğini gördünüz. Zamanlama, vurmanızı ve sadece vurmanızı değil, aynı zamanda hasar vermenizi de sağlar. Hareketlerdeki kalıpları görmeyi öğreneceksiniz. Ne zaman bir açıklık veya zayıflık olacağını bileceksin. Çoğu zaman rakibinin hareketlerini izleyerek saldırısını tahmin edebilirsin: ayaklarının pozisyonu, gözlerindeki bakış, omzunun düşmesi, kaslarının gerilmesi gibi."

"Ama ben bir insanla dövüşmüyorum," diye Theron sözünü kesti. "Ve onun omuzu olduğunu bile sanmıyorum."

"Hayvanlar bile ne yapacaklarına dair işaretler verir. Tıpkı insanlar gibi kamburlaşır, bükülür ve ağırlıklarını kaydırırlar. Bu tür sinyallerin açık olması gerekmez. Çoğu yetenekli dövüşçü niyetlerini gizlemeye çalışır veya daha kötüsü, sizi kasten yanıltmaya çalışır. Zamanlamanızı karıştırmak, dengenizi bozmak ve kendileri için bir açıklık yaratmak isterler. Tabii ki, bu tam da sizin onlara yapmak istediğiniz şeydir. İyi yapılırsa, rakibiniz yanlış hareketi görür, ama saldırıyı görmez. Sonuç, sizin durumunuzda, başsız uçan bir yılan olur.

"Öğrenilmesi gereken son şey en zordur. Öğretilemez. Zar zor açıklanabilir. Dövüşün, savaşın aslında ellerinizde veya ayaklarınızda değil, kafanızda olduğu fikridir. Gerçek mücadele kendi zihninizdedir. Dövüşe başlamadan önce kazanacağınızı bilmelisiniz. Bunu görmeli, koklamalı ve tamamen inanmalısınız. Bu bir tür özgüvendir, ama aşırı özgüvene karşı dikkatli olmalısınız. Esnek olmalısınız, anında uyum sağlayabilmeli ve asla pes etmemelisiniz. Bu olmadan başka hiçbir şey mümkün değildir. Kazanacağına inanmazsan, korku ve tereddüt seni engellerken rakibin seni öldürür. Şimdi, birkaç sağlam sopa alalım ve ne kadar iyi dinlediğini görelim."

O gece bir kez daha şenlik ateşleri yakıldı ve herkes malikanede ya da tütsü odasının bodrumunda kaldı. Royce ve Hadrian dışarıda hareket eden tek iki kişiydi ve onlar bile tütsü odasının kapısının gölgesinde kalarak şenlik ateşinin ışığında geceyi izlediler.

"Thrace nasıl?" diye sordu Royce, gözleri gökyüzünde.

Hadrian, bir fiçinin üzerine oturup koyun kemiğinin üzerindeki son et parçalarını temizlerken, "Kafasıyla bir ağaç dalını kırdığı düşünülürse, bu harika bir şey," diye cevap verdi. "Hatta akşam yemeğinde yardım etmek için etrafta dolaştığını duydum." Başını sallayıp gülümsedi. "O kız, kesinlikle çok özel biri. Onu Colnora'daki kemerin altında görünce bunu hayal etmek zor, ama o çok dayanıklı. Asıl değişiklik yaşlı adamda. Theron, Thrace seyahat edebilecek duruma gelir gelmez, bir iki gün içinde ayrılmayı planladıklarını söylüyor."

"Yani işimiz bitti mi?" Royce hayal kırıklığına uğramış gibi yaptı.

"Neden, yaklaşmış mıydınız?" Hadrian kemikleri atıp ellerini yeleğine silerek sordu.

"Hayır. Oraya nasıl ulaşacağımı bulamıyorum." "Tünel mi?"

"Bunu düşündüm, ama ormanın ve kayalıkların her santimini aradım ve hiçbir şey bulamadım; ne mağara, ne çukur, ne de tünelle karıştırılabilecek bir şey. Bu konuda tamamen çaresizim."

"Esra ne diyor? Büyücü bir fikri yok mu?"

"Belki, ama o kaçamak cevaplar veriyor. Bir şey saklıyor. O kuleye ulaşmak istiyor ama nedenini söylemiyor ve bu konuyla ilgili doğrudan soruları kaçınıyor. Yıllar önce burada başına bir şey gelmiş. Konuşmak istemediği bir şey. Ama yarın ona ormanın artık bizim hizmetlerimize ihtiyacı olmadığını ve benim artık denemeye devam etmem için bir neden olmadığını söylersem, belki daha açık konuşur."

Orman artık hizmetlerimize ihtiyaç duymuyor ve benim artık denemem için bir neden yok."

"Sence o bunu anlayacak mı?"

"Neyi anlayacak?" diye sordu Royce. "Dürüst olmak gerekirse, yarın bir kez daha deneyeceğim ve bir şey bulamazsam Theron ve Thrace ile yola çıkabilirim."

Hadrian sessiz kaldı.

"Ne?" diye sordu Royce.

"Onları öylece bırakmak istemiyorum. Yani, şimdi işleri düzeltmeye başladılar."

"Bunu her zaman yapıyorsun. Bu umutsuz vakaları kendine dert ediyorsun..." "Buraya gelmek senin fikrindi, h a t ı r latmak isterim. Ben işi reddetme

"Bir günde çok şey olabilir; belki yarın bir yolunu bulurum." Hadrian kapıya doğru yürüdü ve

"Bir günde çok şey olabilir; belki yarın bir yolunu bulurum." Hadrian kapıya doğru yürüdü ve dışarı baktı. "Orman çok gürültülü.

Görünüşe göre dostumuz bu gece bizi ziyarete gelmeyecek. Belki Esrahaddon'un alevleri kanatlarını yakmıştır ve bu akşam geyik eti yiyordur."

"Ateşler onu sonsuza kadar uzak tutamaz," dedi Royce. "Büyücüye göre, ateşler ona zarar vermedi; sadece kafasını karıştırdı - parlak ışıklar öyle yapar, görünüşe göre. Sadece kuledeki kılıç ona zarar verebilir. Geri dönecektir."

"O zaman onun yokluğundan yararlanıp iyi bir gece uykusu çeksek iyi olur."

Hadrian mahzene indi, Royce ise gece gökyüzüne ve yıldızların önünden geçen bulutlara bakarak kaldı. Rüzgâr hâlâ esiyor, ağaçları sallıyor ve ateşleri söndürüyordu. Neredeyse kokusunu alabiliyordu: Havada bir değişiklik vardı ve bu değişiklik onların yönüne doğru esiyordu.

BÖLÜM 8

EFSANELER VE MITLER

Royce, sabahın erken saatlerinde nehrin kıyısında durmuş, kuleye doğru taşları atmaya çalışıyordu. Hiçbiri, çalkantılı sular onları yutmadan önce bir kereden fazla zıplayamadı. Kuleye ulaşmak için en son aklına gelen fikir, küçük bir tekne yapıp, güçlü akıntı onu şelaleden aşağı sürüklemeyi önce kayalık parapete ulaşmak umuduyla nehrin yukarısına doğru yola çıkmaktı. Böyle bir girişim için net bir iniş yeri olmasa da, akıntıyı doğru yakalayıp kayaya çarparak iniş yapması mümkün olabilirdi. Suyun gücü, tekneyi duvara çarptığında muhtemelen parçalayacak ya da batıracaktı, ancak düşmeden önce uçuruma tırmanmayı başarabilirdi. Sorun, bu zorlu işi başarsa bile geri dönüşün olmamasıydı.

Dönüp büyücünün nehir yolunda yürüdüğünü gördü. Belki de onu gözetlemek için, ama daha çok girişi keşfederse hazır olmak için.

"Günaydın," dedi büyücü. "Bugün herhangi bir aydınlanma var mı?" "Sadece bir tane. O kuleye ulaşmanın bir yolu yok." Esrahaddon hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Aklıma gelen tüm olasılıkları denedim. Ayrıca, Theron ve Thrace Dahlgren'den ayrılacaklar. Artık bu kuleye kafamı vurmak için bir nedenim yok."

"Anlıyorum," dedi Esrahaddon, ona bakarak. "Peki ya köyün refahı ne olacak?"

"Bu benim sorunum değil. Bu köyün burada olmaması gerektiğini unutmadın mı?"

Bu, antlaşmanın ihlali. Bütün bu insanlar gitseler en iyisi olur."

"Köyün yok edilmesine izin verirsek, bu bir zayıflık işareti olarak görülebilir ve elfleri istilaya davet edebilir."

"Ve köyün hayatta kalmasına izin vermek, antlaşmayı ihlal etmek anlamına gelir ve aynı sonuca yol açar. Neyse ki ben taç giymiyorum. Ben imparator ya da kral değilim, bu yüzden bu konuyla ilgilenmem gerekmiyor."

"Öylece gidecek misin?"

"Kalmak için bir nedenim var mı?"

Büyücü kaşlarını kaldırdı ve hırslıca uzun uzun baktı. "Ne istiyorsun?" diye sordu sonunda.

"Bana şimdi ödemeyi mi teklif ediyorsun?"

"İkimiz de param olmadığını biliyoruz, ama yine de benden bir şey istiyorsun. Ne istiyorsun?"

"Gerçeği. Neyin peşindesin? Dokuz yüz yıl önce burada ne oldu?"

Büyücü Royce'u bir an inceledikten sonra ayaklarına baktı. Birkaç dakika sonra başını salladı. Granit kayanın üzerinde duran bir kayın ağacının kütüğüne doğru yürüdü ve oturdu. Sanki siste, orada olmayan bir şeyi arıyormuş gibi suya ve su sıçramalarına baktı.

"Ben Cenzarların en genç üyesiydi. Biz imparatorun emrinde çalışan büyücüler konseyini oluşturuyorduk. Dünyanın gördüğü en büyük büyücülerdik. Ayrıca imparatorun en büyük şövalyelerinden oluşan Teshlors da vardı. Geleneklere göre, her konseyden bir mentor imparatorun oğlu ve varisinin öğretmeni ve tam zamanlı koruyucusu olarak görev yapardı. En genç üye olduğum için Nevrik'in Cenzar öğretmeni olma görevi bana düştü, Jerish Grelad ise Teshlors'tan seçildi. Jerish ve ben anlaşılamıyorduk. Çoğu Teshlors gibi o da büyücülere güvensizdi ve ben onun kaba, şiddet dolu tavırlarını hiç beğenmiyordum.

Ancak Nevrik bizi bir araya getirdi. Babası imparator Nareion gibi Nevrik de ayrı bir türden biriydi ve ona öğretmenlik yapmak benim için bir onurdu. Jerish ve ben neredeyse tüm zamanımızı Nevrik ile geçiriyorduk. Ben ona bilgi, kitaplar ve Sanat öğretiyordum, Jerish ise ona savaş ve savaş sanatları öğretiyordu. Fiziksel savaşın imparator ve oğluna yakışmadığını düşünmeme rağmen, Jerish'in de benim kadar Nevrik'e bağlı olduğu çok açıktı. Bu orta noktada, birlikte durabileceğimiz bir dayanak noktası bulduk. İmparator geleneği bozup oğluyla birlikte Avempartha'ya gelmeye karar verdiğinde, biz de onunla birlikte gittik."

"Geleneği bozmak mı?"

"Bir imparatorun elflerle doğrudan konuşmasının üzerinden yüzyıllar geçmişti."

"Savaştan sonra haraç ödenmedi mi ya da onun gibi bir şey?"

"Hayır, Nidwalden'da tüm iletişim kesildi, bu yüzden çok heyecan verici bir dönemdi. Kimse ne olacağını bilmiyordu. Ben şahsen, Avempartha hakkında, Büyük Elf Savaşları'nın son savaşının yapıldığı yer olduğu şeklindeki tarihsel anlatımdan başka çok az şey biliyordum. İmparator, kulede Erivan İmparatorluğu'nun birkaç üst düzey yetkilisiyle görüşürken, Jerish ve ben, pek şansımız olmadan Nevrik'in çalışmalarını sürdürmeye çalışıyorduk. Şelale ve elf mimarisi, on iki yaşındaki bir çocuğun ilgisini çekmek için fazlasıyla etkileyiciydi.

"Akşamüstüydü, neredeyse gece olmuştu. Nevrik bütün gün bize çeşitli şeyleri göstermiş, Jerish ve benim onun bulduğu elf eşyalarını tanımlayamamamızdan büyük keyif almıştı. Örneğin, güneşte kuruyan, adını bilmediğimiz parlak bir malzemeden yapılmış birkaç elf kıyafeti vardı. Elbette, bu yüzyıllardır insanların elflerle ilk kez karşılaştığı andı ve bu da bizi belirgin bir dezavantaja sokuyordu. Nevrik öğretmenlerini şaşırtmaktan büyük zevk alıyordu, bu yüzden kuleye doğru uçan şeyi sorduğunda, bir kuş ya da yarasa gördüğünü sandım, ama o bunun çok büyük olduğunu ve bir yılan gibi görüldüğünü söyledi. Bunun kulenin yüksek pencerelerinden birine uçtuğunu söyledi. Nevrik bu konuda o kadar ısrarcıydı ki, hepimiz içeri geri döndük. Ana merdivene çıkmaya başlamıştık ki çığlıklar duyduk.

"Sanki üstümüzde bir savaş çıkmış gibiydi. İmparatorun kişisel korumaları, bir Teshlors müfrezesi, Gilarabrywn'le savaşıyor ve imparatoru merdivenlerden aşağı kaçarken koruyorlardı. Elf gruplarının kendilerini yaratığa atarak imparatorumuzu korumak için canlarını verdiklerini gördüm."

"Elfler mi?"

Esrahaddon başını salladı. "Bu manzara beni hayrete düşürdü. Neredeyse bin yıl geçmesine rağmen, tüm sahne hala gözümün önünde canlanıyor. Yine de, şövalyeler veya elfler, imparatoru öldürmeye kararlı görünen saldırgan canavarı durduramadı. Şövalyeler merdivenlerde düşüp ıslak basamaklarda can verirken, elfler de onlara katılıyordu. İmparator, Nevrik'i güvenli bir yere götürmemizi emretti.

"Jerish çocuğu yakaladı ve tekmeleyip çığlık atarak onu kuleden dışarı sürükledi, ama ben tereddüt ettim. Dışarı çıktığımızda, uçan canavarın istediği gibi alçalıp öldürebileceğini fark ettim. Sanat onu yenemezdi. Yaratık sihirliydi ve büyüü bozacak anahtar olmadan, benim yapabileceğim hiçbir şey o büyüü bozamazdı. Aklıma bir fikir geldi ve

imparator kapıdan çıkarken, yaratığa değil, kuleye bir bağlama büyüü yaptım ve Gilarabrywn'i içeride hapsettim. İçeride kalan şövalyeler ve elfler öldü, ama yaratık tuzağa düşmüştü."

"Nereden geldi? Bu şeyin saldırmaya ne sebep oldu?"

Esrahaddon omuz silkti. Elfler saldırıdan haberdar olmadıklarını ve Gilarabrywn'in nereden geldiğini bilmediklerini, ancak savaşlardan sonra bir Gilarabrywn'in kaybolduğunu söylediler. Onun yok olduğunu varsaydılar. Erivan İmparatorluğu içinde savaş çıkarmaya çalışan, büyüyen bir elf hareketi olan militan bir topluluktan bahsettiler. Onların sorumlu olduğu tahmin ediliyordu. Elf lordları özür diledi ve konuyu kapsamlı bir şekilde araştıracaklarına dair bize güvence verdi. İmparator, misilleme yapmanın veya hatta olayı kamuoyuna duyurmanın akıllıca olmayacağına ikna olarak, saldırıyı görmezden gelmeyi tercih etti ve evine döndü."

"Peki, bu silah meselesi nedir?"

Gilarabrywn, yaratıcısının varlığının ötesinde kendi yaşamına sahip, güçlü bir sihirle yaratılmış bir yaratıktır. Bu yaratık gerçek anlamda canlı değildir; üreyemez, yaşlanamaz veya varlığını takdir edemez, ancak ölemez de. Bununla birlikte, ortadan kaldırılabilir. Hiçbir büyü mükemmel değildir; her sihirin, dokusunun çözülebileceği bir dikişi vardır. Gilarabrywn'in durumunda, bu dikiş onun adıdır. Bir Gilarabrywn yaratıldığında, onunla birlikte bir nesne de yaratılır: üzerine adı kazınmış bir kılıç. Bu kılıç, canavarı kontrol etmek ve gerekirse yok etmek için kullanılır. Elflerin söylediğine göre, savaşın sonunda Novron'un emriyle tüm Gilarabrywn kılıçlarını kuleye koymuşlar. O zaman tüm kılıçlar sayılmış ve bir tanesi hariç hepsinde, ilgili canavarın yok edildiğini gösteren bir çentik açılmış.

Royce ayağa kalkıp bacaklarını esnetti. "Tamam, öyleyse elf lordları her ihtimale karşı canavarlarından birini sakladılar ya da bu militan grup sorun çıkarmak için birini sakladı. Elf liderleri sana tüm kılıçların orada olduğunu söylüyor. Belki oradadırlar, belki de değildirler ve onlar sadece..."

"Orada," diye Esrahaddon sözünü kesti.

"Gördün mü?"

"İlk geldiğimizde bize bir tur düzenlediler. En üstte savaşla ilgili bir tür anıt var. Bütün kılıçlar sergileniyor."

"Tamam, bir kılıç var," dedi Royce, "ama sen bu yüzden girmek istemiyorsun. Buraya Dahlgren'i kurtarmak için gelmedin. Gerçekten neden buradasın?"

"Sözümü bitirmeme izin vermedin," diye cevapladı Esrahaddon, tıpkı öğrencisine sabırlı olmasını söyleyen bilge bir öğretmen gibi. "

İmparator, elflerle savaşı önlediğine inanarak evine döndü, ama onu bekleyen şey idamdı. Biz yokken, Patrik Venlin'in liderliğindeki kilise, imparatorun suikastını planladı. Saldırı, imparatorluğun kuruluş yıldönümünü kutlayan bir tören sırasında sarayın merdivenlerinde gerçekleşti. Jerish ve ben Nevrik'le birlikte kaçtık. Cenzarların ve Teshlorların çoğunun kilisenin komplosuna karıştığını ve bizi bulacaklarını biliyordum, bu yüzden Jerish ve ben bir plan yaptık: Nevrik'i sakladık ve ben iki tılsım yaptım. Birini Nevrik'e, diğerini Jerish'e verdim. Bu tılsımlar, Cenzarların kesinlikle yapacakları durugörü aramasından onları saklayacak, ama benim onları bulmamı sağlayacaktı. Sonra onları gönderdim.”

"Peki ya sen?" diye sordu Royce.

"Ben geride kaldım. İmparatoru kurtarmaya çalıştım." Bir süre durakladı, uzaklara baktı. "Başaramadım."

"Peki varise ne oldu?" diye sordu Royce.

"Ben nereden bileyim? Dokuz yüz yıl boyunca hapisteydim. Sence bana mektup yazmış mıdır? Jerish onu saklaması gerekiyordu." Büyücü acı bir gülümsemeyle devam etti. "İkimiz de bunun sadece bir ay kadar süreceğini düşünmüştük."

"Yani artık varis var mı bilmiyor musun?"

"Kilisenin onu öldürmediğinden eminim, yoksa kısa süre sonra beni de öldürürlerdi, ama Jerish ve Nevrik'e ne oldu bilmiyorum. Nevrik'i hayatta tutabilecek biri varsa, o da Jerish'ti. Yaşına rağmen, imparatorun en iyi şövalyelerinden biriydi. Oğlunu onun bakımına emanet etmesi bunun kanıtıydı. Tüm Teshlor şövalyeleri gibi Jerish de tüm savaş okullarının ustasıydı; savaşta onu yenebilecek kimse yoktu ve Nevrik'i teslim etmeden önce ölürdü. Elbette ikisi de şimdi ölmüş olacaktı

—zaman bunu hallederdi. Eğer varsa, torunlarının torunları da öyle olurdu. Jerish'in soyunu devam ettirme ihtiyacını fark edip, sakın bir yere yerleşip Nevrik'i evlenip çocuk sahibi olmaya teşvik edeceğini sanıyorum.

"Ve seni beklemek mi?" "O da ne demek?"

"Plan buydu, değil mi? Onlar kaçıp saklanırlar, sen geride kalır ve güvenli olduğunda onları bulursun?"

"Öyle bir şey."

"Yani onlarla iletişim kurmanın bir yolu vardı. Varisi bulmanın bir yolu? Tılsımlarla ilgili bir şey mi?"

"Dokuz yüz yıl önce evet derdim, ama şimdi onların torunlarını bulmak muhtemelen aptalca bir hayal. Zaman pek çok şeyi yok edebilir."

"Ama yine de deniyorsun."

"Yaşlı, sakat bir kanun kaçağı başka ne yapabilir ki?"

"Onları nasıl bulmayı planladığınızı anlatır mısınız?"

"Bunu yapamam. Zaten sana söylemem gerekenden fazlasını söyledim. Mirasçının düşmanları var ve sana ne kadar sevgi duysam da, bu tür sırlar benimle kalır. Jerish ve Nevrik'e bunu borçluyum."

"Ama o kulede bir şey bunun parçası. Bu yüzden içeri girmek istiyorsun." Royce bir an düşündü. "Hapse girmeden hemen önce o kuleyi mühürledin ve Gilarabrywn ancak kısa bir süre önce serbest bırakıldığına göre, o kulenin içi tüm bu süre boyunca dokunulmadığından neredeyse emin olabilirsin. Orası, senin ayrıldığın günkü haliyle kalan tek yer. O gün orada gördüğün bir şey var ya da orada bıraktığın bir şey var; varisi bulmak için ihtiyacın olan bir şey."

"Kuleye girmenin bir yolunu bulmakta o kadar iyi olmaman çok yazık."

"O konuda," dedi Royce. "İmparatorun kulede elflerle görüştüğünü söylemiştin. Onların bu kıyıya çıkmaları yasak, değil mi?"

"Doğru."

"Ve nehrin onların tarafında köprü yoktu, değil mi?" "Yine doğru."

"Ama onların kuleye nasıl girdiklerini hiç görmedin, değil mi?" "Hayır."

Royce bir an düşündü, sonra sordu: "Merdivenler neden ıslaktı?"

Esrahaddon ona şaşkın bir şekilde baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Daha önce, şövalyeler Gilarabrywn'le savaşırken ıslak merdivenlerde öldüklerini söylemiştin. O ıslaklık kan mıydı?"

"Hayır, sanırım su. Merdivenleri tırmanırken merdivenlerin ıslak olduğunu hatırlıyorum, çünkü taşlar o kadar kaygandı ki neredeyse düşüyordum. Bazı şövalyeler düştü, bu yüzden hatırlıyorum."

"Ve elflerin güneşte kurutulan giysileri olduğunu mu söyledin?"

Esrahaddon başını salladı. "Nereye varmak istediğini anlıyorum, ama bir elf bile kuleye yüzerek ulaşamaz."

"Bu doğru olabilir, ama o zaman neden ıslaktılar? Sıcak bir gün müydü? Yüzüyor olabilirler miydi?"

Esrahaddon inanamıyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. "O nehirde mi? Hayır, ilkbaharın başlarıydı ve hava hala soğuktu."

"O zaman nasıl ıslandılar?"

Royce arkasında hafif bir ses duydu. Dönmeye başladı ama kendini durdurdu.

"Yalnız değiliz," diye fısıldadı.

"Atıldığında, silahın olduğu taraftaki bacağınla adım at; bu sana daha fazla erişim ve daha iyi denge sağlayacaktır," dedi Hadrian Theron'a.

İkisi yine kuyunun yanındaydı. Erken kalkmışlardı ve Hadrian, tırmık saplarından yaptıkları iki geçici kılıçla Theron'a bazı temel hareketleri öğretiyordu. Hadrian'ın sürprizine, Theron görüldüğünden daha çevikti ve yaşına rağmen yaşlı adam iyi hareket ediyordu. Hadrian, savuşturma, karşılık verme, flèche, baskı ve hamle gibi temel hareketleri gözden geçirmişti ve şimdi de bir aldatma, bir savuşturma ve bir karşılık verme hareketinden oluşan birleşik bir saldırı üzerinde çalışıyorlardı.

"Kesmeler ve darbeler aralıksız birbirini takip etmelidir. Vurgu her zaman hız, saldırganlık ve aldatmacadır. Ve her şey mümkün olduğunca basit tutulur," diye açıkladı Hadrian.

"Onu dinleyin. Sopaıyla dövüşmeyi bilen biri varsa, o da Hadrian'dır."

Hadrian ve Theron, köyün açıklığına doğru at süren iki biniciyi görmek için döndüler. Her ikisi de, direkler ve demetlerle yüklü birer yük atı sürüyordu. Thrace'den çok da büyük olmayan genç adamlardı, ama genç prensler gibi giyinmişlerdi; güzel ceketler ve box-pleated frill ve dantel kenarlı çoraplar giiyorlardı.

"Mauvin! Fanen?" Hadrian şaşkınlıkla dedi.

"Bu kadar şaşırma." Mauvin, atını otlatmak için dizginlerini bıraktı.

"Şu anda bu biraz zor. Maribor adına, siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?"

Tam o sırada, müzisyenler, haberciler, şövalyeler, arabalar ve at arabalarından oluşan bir geçit töreni yoğun ormandan çıktı. Sabah ışığında kırmızı ve altın rengi uzun bayraklar dalgalanıyordu. Bayrak taşıyıcılar geçit töreninin önünü açarken, onları Nyphron Kilisesi'nin tüylü imparatorluk muhafızları izliyordu.

Hadrian ve Theron, zarif bir şekilde süslenmiş aygırlar ve altın işlemeli beyaz arabalardan oluşan görkemli geçit töreni yaklaşırken, güvenlik için ağaçların yanına çekildiler. İyi giyimli din adamları ve zincir zırhlı askerler, parlak metal zırhlarla donatılmış yük atlarını süren şövalyeler ve onların yardımcıları vardı. Calis ve Trent gibi uzak yerlerden gelen asilzadelere ek olarak, geniş kılıçları ve yüzlerinde yara izleri olan kaba adamlar, yırtık pırtık cüppeli rahipler ve uzun yayları ve yeşil başlıkları olan oduncular da vardı. Bu kadar çeşitli karakterlerin bir araya gelmesi, Hadrian'a bir zamanlar gördüğü bir sirki hatırlattı, ancak bu insan ve atlardan oluşan konvoy, bir karnaval için fazla kasvetli ve ciddiye. Arka safta, göğüslerinde kırık taç sembolü bulunan siyah ve kırmızı giysili altı atlıdan oluşan bir grup vardı. Başlarında, uzun siyah saçlı ve kısa kesilmiş sakallı, uzun boylu, zayıf bir adam vardı.

"Demek sonunda bu konuda bir şeyler yapmaya karar verdiler," dedi Hadrian. "Kendi kralının bile umursamadığı, bu kadar uzak bir köyü kurtarmak için kilisenin bu kadar çaba göstermesi beni etkiledi. Ama bu, ikinizin neden burada olduğunuzu açıklamıyor."

"İncindim." Mauvin göğsünde ağrı varmış gibi yaptı. "Tabii ki, ben sadece Fanen'e yardım etmek için buradayım, ama ben de şansımı deneyebilirim. Gerçi, sen de yarışacaksan, bu yolculuğa hiç gerek yokmuş gibi görünüyor."

Theron, Hadrian'a fısıldadı: "Bu insanlar kim? Ve neyden bahsediyor?"

"Ah, pardon, bunlar Mauvin ve Fanen Pickering, Melengar'daki Galilin Kontu Pickering'in oğulları, görünüşe göre çok kaybolmuşlar. Mauvin, Fanen, bu Theron Wood, o bir çiftçi."

"Ve sana dersler için para mı ödüyor? Akıllıca bir fikir, ama ikiniz nasıl bizim önümüze geçtiniz? Hiçbir kampta sizi görmedim. Ah, ne düşünüyorum ben? Sen ve Royce muhtemelen yarışmanın yerini bulmakta hiç zorlanmadınız."

"Yarışma mı?"

"Royce muhtemelen başpiskopos kuralları belirlerken onun masasının altında saklanıyordu. Kılıçla mı olacak? Kılıçla olacaksa, Fanen'in kazanma şansı çok yüksek, ama mızrak dövüşü olacaksa, şey..." Kardeşine baktı, kardeşi somurtuyordu. "O kadar da iyi değil. Eleme turları nasıl olacak biliyor musun? Soylularla halkın karşı karşıya geleceğini sanmıyorum, yani Fanen seninle yarışmayacak, bu yüzden..."

"Gilarabrywn'i öldürmek için mi buradasın? Bu insanlar o aptal yarışma için mi buradalar?"

"Gilarabrywn mu? Gilarabrywn nedir? Ayı Oswald gibi bir şey mi? Dunmore'dan geçtiğini duydum. Kral onu bir hançerle öldürene kadar yıllarca köyleri terörize etti."

Heyet, durmadan malikaneye doğru ilerledi. Arabalardan biri, kuyuyu geçtikten hemen sonra gruptan ayrıldı. Durdu ve genç, şık giyimli bir kadın arabadan indi ve eteğinin kenarını kirlenmemesi için tutarak onlara doğru koştu.

"Hadrian!" diye bağırdı parlak bir gülümsemeyle. Hadrian eğildi ve Theron da ona katıldı. "Bu baban mı, Hadrian?" diye sordu.

"Hayır, Majesteleri. Dahlgren Köyü'nden Theron Wood'u takdim edeyim. Theron, bu Melengar Prensesi Arista Hazretleri."

Theron şok olmuş bir şekilde Hadrian'a baktı. "Gerçekten çok geziniyorsun, değil mi?"

Hadrian garip bir şekilde gülümsedi ve omuz silkti.

"Hey, Arista," dedi Fanen. "Tahmin et ne oldu. Hadrian, yarışmanın bir canavarı öldürmek olduğunu söylüyor."

"Ben öyle demedim."

"Bana uyar, çünkü Hadrian yarışmaya katılacak olsaydı, sanırım ben çekilirdim. Ama şimdi, avlanmak çok daha farklı bir hikaye. Bu tür şeylerde şansın genellikle belirleyici bir faktör olduğunu bilirsin."

"Bu tür şeylerde mi?" Arista ona güldü. "Birkaç canavar öldürme yarışmasına katıldın mı, Fanen?"

"Bah!" Fanen alaycı bir şekilde güldü. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Bazen doğru zamanda doğru yerde olursun."

Mauvin omuz silkti. "Aslında, soylular için pek bir yarışma gibi gelmiyor. Eğer doğruysa, hayal kırıklığına uğrayacağım. Zavallı bir hayvanı öldürmek, Pickering'in kılıcı için iyi bir kullanım değil."

"Peki, ödülün ne olacağını duydun mu?" diye sordu Fanen. "Avryn'deki her meydanda, kilisede ve tavernada bu yarışmayı tanıtıyorlar, ödül büyük olmalı. Altın bir kupa mı olacak, yoksa arazi mi? Bu yarışmadan bir mülk kazanmayı umuyorum. Mauvin babamızın unvanını miras alacak, ama ben kendimi korumak zorundayım. Bu hayvan neye benziyor? Ayı mı? Büyük mü? Onu gördün mü?"

Hadrian ve Theron şaşkın bakışlar değiştirdiler.

"Ne oldu?" diye sordu Fanen. "Ölmemiş mi?"

"Hayır," dedi Hadrian. "Henüz ölmemiş."

"Oh, iyi."

"Majesteleri!" Hala patıkada duran arabadan bir kadın sesi geldi. "Gitmemiz gerekiyor, başpiskopos bekliyor olacak."

"Üzgünüm," dedi onlara. "Gitmem gerek. Sizi tekrar görmek güzeldi." El salladı ve bekleyen arabasına koştu.

"Biz de gitmeliyiz," dedi Mauvin. "Fanen'in adını listenin mümkün olduğunca üst sıralarına çıkarmak istiyoruz."

"Bekleyin," dedi Hadrian. "Yarışmaya katılmayın."

"Ne?" dediler ikisi de.

"Buraya gelmek için günlerce yol aldık," diye şikayet etti Fanen.

"Tavsiyemi dinleyin. Hemen geri dönün ve evinize gidin. Arista'yı ve ikna edebileceğiniz herkesi de yanınızda götürün. Gilarabrywn'i öldürme yarışmasıysa, katılmayın. Bu şeyle savaşmak istemezsiniz. Ciddiyim. Neyle karşı karşıya olduğunuzu bilmiyorsunuz. Bu yaratıkla savaşmaya kalkışırsanız, sizi öldürür."

"Ama sen onu öldürebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Onunla savaşmıyorum. Royce ve ben Theron'un kızı için bir iş yapmaya gelmiştik ve gitmek üzereydik."

"Royce de burada mı?" Fanen etrafına bakarak sordu. "Babanıza bir iyilik yapın ve hemen gidin."

Mauvin kaşlarını çatı. "Başka biri olsaydın, bu tavrını küstahlık olarak algıladım. Hatta sana korkak ve yalancı derdim, ama ikisi de olmadığını biliyorum." Mauvin iç geçirdi ve düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu. "Yine de, geri dönmek için çok uzun bir yol geldik. Ayrılmaya hazırlanıyordunuz dediniz? Ne zaman olacak bu?"

Hadrian Theron'a baktı.

"İki gün daha, sanırım," yaşlı çiftçi Hadrian'a söyledi. "Thrace'in iyi olacağını bilmeden gitmek istemiyorum."

"O zaman o kadar süre burada kalıp durumu kendimiz göreceğiz. Eğer dediğin gibi çıkarsa, seninle birlikte gideceğiz. Bu adil mi, Fanen?"

"Sizin gitmenize ve benim kalmama bir engel göremiyorum. Sonuçta yarışmaya katılacak olan benim."

"Kimse o şeyi öldüremez, Fanen," dedi Hadrian. "Dinle, ben üç gecedir buradayım. Onu gördüm ve neler yapabileceğini biliyorum. Bu beceri ya da cesaret meselesi değil. Senin kılıcın ona zarar vermez, kimseninki vermez. O yaratıkla savaşmak intihardan başka bir şey değildir."

"Henüz karar vermedim," dedi Fanen. "Yarışmanın ne olduğunu bile bilmiyoruz. Hemen kaydolmayacağım, ama gitmeyeceğim de."

"O zaman bana bir iyilik yapın," dedi Hadrian. "En azından bu gece içeride kalın."

Çalılıklarda bir şey ya da biri vardı.

Royce, Esrahaddon'dan ayrılıp nehir kenarına doğru ilerledi, sesin geldiği yöne bakmamaya dikkat etti. Kayalardan nehir kenarındaki çukura indi ve ağaçların arasına girerek geri döndü. Orada bir şey vardı ve sessiz kalmak için çok uğraşıyordu.

İlk başta Royce, yaprakların arasından turuncu ve mavi bir şey gördü ve bunun mavi bir kuş olduğunu düşündü, ama sonra o şey hareket etti. Bir kuş olmak için çok büyüktü. Royce yaklaştı ve açık kahverengi örgülü sakal, geniş düz burun, mavi deri yelek, büyük siyah botlar ve kabarık kollu parlak turuncu bir gömlek gördü.

"Magnus!" Royce cüceye yüksek sesle selam verdi, bu da onun tökezleyip çalıların içinden düşmesine neden oldu. Küçük çimenli çıkıntıdan geriye doğru kaydı ve Esrahaddon'un oturduğu yerden çok uzak olmayan çıplak kayanın üzerine sırt üstü düştü. Nefesi kesilen cüce, nefes nefese yatıyordu.

Royce atladı ve hançerini cücenin boğazına dayadı.

"Birçok kişi seni arıyor," dedi Royce tehditkar bir şekilde. "İtiraf etmeliyim ki, Essendon Kalesi'nde bana yardım ettiğin için sana teşekkür etmek için ben de seni tekrar görmek istiyordum."

"Sakın bana bu cücenin Melengar Kralı Amrath'ı öldüren cüce olduğunu söyleme," dedi Esrahaddon.

"Adı Magnus, en azından Percy Braga ona öyle diyordu.

O usta bir tuzak yapımcısı ve taş oymacısı, değil mi?"

"Bu benim işim!" cüce, hala nefes almakta zorlanarak itiraz etti. "Ben bir zanaatkarım. Senin gibi iş alıyorum. Bir adamı çalışmakla suçlayamazsın."

"Senin işin yüzünden neredeyse ölüyordum," dedi Royce. "Ve sen kralı öldürdün. Alric, sonunda seni ortadan kaldırdığımı söylediğimde çok sevinecek. Hatırladığım kadarıyla, başına ödül konmuş."

"Dur, bekle!" Magnus bağırdı. "Kişisel bir şey değildi. Hiç para için kimseyi öldürmediğini söyleyebilir misin, Royce?"

Royce tereddüt etti.

"Evet, kim olduğunu biliyorum," dedi cüce. "Tuzuğumu kim bozdu öğrenmek istedim. Eskiden Kara Elmas için çalışıyordun, hem de teslimatçı olarak değil. Bu benim işimdi, sana söylüyorum. Politika, Braga ya da Essendon umurumda değil."

"Sanırım doğruyu söylüyor," dedi Esrahaddon. "Bir cücenin, elde edebileceği paradan başka insan işleriyle ilgilendiğini hiç görmedim."

"Gördün mü, ne dediğimi anlıyor. Beni bırakabilirsin."

"Senin doğruyu söylediğini söyledim, seni öldürmemesi gerektiğini değil. Aslında, şimdi senin konuşmalarımızı dinlediğini gördüğüm için, senin hayatını sonlandırma fikrini desteklemek zorundayım. Ne kadarını duyduğunu bilemiyorum."

"Ne?" diye bağırdı cüce.

"Boğazını kestikten sonra, küçük bedenini buradaki uçurumdan aşağı yuvarlayabilirsin." Büyücü öne çıktı ve uçuruma baktı.

"Hayır," diye cevapladı Royce, "onu şaleleden aşağı atmak daha iyi olur. O kadar ağır değil; cesedi muhtemelen Goblin Denizi'ne kadar sürüklenecektir."

"Kafasına ihtiyacın var mı?" diye sordu Esrahaddon. "Alric'e götürmek için mi?" "Olursa iyi olur, ama o ormanda bir hafta boyunca kesik bir kafa taşımayacağım

. Kilometrelerce uzaktaki tüm sinekleri çekecek ve birkaç saat sonra kokmaya başlayacaktır. İnan bana, tecrübelerime dayanarak söylüyorum."

Cüce ikisine de dehşetle baktı.

"Hayır! Hayır!" Royce bıçağını boynuna dayadığında panik içinde bağırdı. "Size yardım edebilirim. Kuleye nasıl gidileceğini gösterebilirim!"

Royce, şüpheli görünen büyücüye baktı.

"Drome aşkına. Ben bir cüceyim. Taşları bilirim. Kayaları bilirim. Kuleye giden tünelin yerini biliyorum."

Royce hançerini gevşetti.

"Beni öldürmeyin, size göstereyim." Başını Esrahaddon'a çevirdi. "Duyduğum şeylere gelince, büyücüler ve insanların işleri umurumda değil. Tek kelime bile etmeyeceğim. Cüceleri tanıyorsanız, istediğimiz zaman taş gibi olduğumuzu bilirsiniz."

"Demek bir tünel *var*," dedi Royce.

"Elbette var."

"Karar vermeden önce," diye sordu Royce, "burada ne işin var?" "Başka bir işi bitiriyordum, hepsi bu."

"Peki bu iş neydi?"

"Kötü bir şey yok, sadece bir adam için kılıç yaptım." "Buraya kadar gelmek için mi? Bu kişi kim?"

"Lord Rufus bilmem ne. Buraya gelip kılıç yapmam için beni tuttu. Benimle buluşacağını söylediler. Yemin ederim, tuzak yok, cinayet yok."

"Peki nasıl hayattasın? Melengar'dan nasıl çıktın? Nasıl yakalanmadın?"

"İşverenim çok güçlü biridir." "Bu Rufus denen adam mı?"

"Hayır. Onun için kılıç yapıyorum ama Rufus benim işverenim değil."

"Peki kim?"

Royce ayak sesleri duydu. Biri patikadan koşarak geliyordu. Cücenin arkadaşları olabileceğini düşünerek Magnus'un arkasına geçti. Saçını kavradı, başını geriye çekti ve boğazını kesmeye hazırlandı.

"Royce!" Tad Bothwick su kenarından onlara doğru bağırdı. "Ne oldu, Tad?" diye sordu dikkatlice.

"Hadrian beni gönderdi. Hemen köye dönmen gerektiğini, ama Esra'nın uzak durması gerektiğini söylüyor."

"Neden?" diye sordu büyücü.

"Hadrian, Nyphron Kilisesi'nin yeni geldiğini söylememi istedi."

"Kilise mi?" diye mırıldandı Esrahaddon. "Buraya mı?"

"Onlarla birlikte Lord Rufus da var mı?" diye sordu Royce.

"Olabilir. Etrafta bir sürü şık giyimli insan var. Aralarında en az bir lord olmalı."

"Neden burada olduklarını biliyor musun, Tad?" "Hayır."

"Buradan uzaklaşsan iyi olur," dedi Royce büyücüye. "Biri senin adını vermiş olabilir. Ben gidip ne olduğunu bir bakayım. Bu arada," cüceye baktı, "görünüşe göre patronun az önce gelmiş. Ölüm cezan askıya alındı. Bu nazik yaşlı adam bu öğleden sonra seni gözetleyecek ve sen de burada kalacaksın. Daha sonra bize tünelin yerini göstereceksin ve eğer bildiğin hakkında doğruyu söylüyorsan, yaşayacaksın. Aksi takdirde, iki parçaya bölünmüş olarak şelaleden aşağı atılacaksın. Anlaştık mı? Güzel."

Büyücüye baktı. "Onu bağlayayım mı, yoksa kafasına bir taşla vurayım mı?" diye sordu Royce, cüceyi tekrar paniğe sevk ederek.

"Gerek yok. Magnus onurlu birine benziyor. Ayrıca, ben de birkaç şaşırtıcı derecede hoş olmayan şey yapabilirim. Kafanın içinde canlı karıncaların sıkışıp kalmasının nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?"

Cüce kıpırdamadı ve konuşmadı. Royce onu aradı. Giysilerinin altında küçük çekiçler, kaya şekillendirme aletleri ve bir hançer bulunan bir kemer buldu. Royce hançere şaşkınlıkla baktı.

"Onu kopyalamaya çalıştım," dedi cüce gergin bir şekilde. "Çok iyi olmadı; hafızamdan çalışıyordum."

Royce, hançeri kendi hançeriyle karşılaştırdı. İki hançer tasarım olarak çok benzerdi, ancak bıçakları açıkça farklıydı. Royce'un silahı, ışıktan parıltıya neredeyse yarı saydam bir metalden yapılmıştı, Magnus'un hançeri ise buna kıyasla donuk ve ağır görünüyordu. Hırsız hançeri uçurumdan aşağı attı.

"Muhteşem bir silahın var," dedi cüce, bir dakika önce boğazına dayanan bıçağa hayranlıkla bakarak. "Bu bir Tur bıçağı, değil mi?"

Royce onu görmezden geldi ve Esrahaddon'a seslendi. "Ona göz kulak ol. Ben sonra dönerim."

Arista, Saully ve Sentinel Luis Guy'ın da aralarında bulunduğu başpiskoposun maiyetiyle birlikte malikanenin büyük salonunun girişinin üzerindeki balkonda yerini aldı. Kaba kütükler ve kalın iplerle yapılmış, sadece birkaç kişinin sığabileceği çok küçük bir balkondur, ama Bernice sıkışarak içeri girmeyi başardı ve hemen arkasında ayakta durdu. Bernice'in görünmeden etrafta dolaşması, karanlıkta bir sivrisinek kadar sinir bozucuydu.

Arista neler olup bittiğini hiç anlamıyordu, çok az kişi anlıyor gibiydi.

Onlar geldiğinde her şey kaos içindeydi. Malikanenin sahibi görünüşe göre ölmüştü ve yer köylülerle doluydu. Onlar hemen kovuldular. Luis Guy ve seretleri düzeni sağladılar ve rütbelere göre odalar tahsis ettiler. Arista'ya ikinci katta dar ama özel bir oda verildi. Tek bir penceresi bile olmayan korkunç bir yerdi. Yerde bir ayı postu vardı, yatağın üstünden bir geyik başı ona bakıyordu ve duvarda geyik boynuzlarından yapılmış bir askı asılıydı. Bernice sandıktan kıyafetlerini çıkarmakla meşgulken, Saully durdu

Arista'nın balkona gelmesini ısrarla istedi. İlk başta, yarışmanın başlayacağını sandı, ama yarışmanın gece karanlığında başlayacağı herkesin malumuydu. Bir trompetçi korkuluğa çıktı ve trompetiyle fanfare çaldı. Aşağıda, avluda bir kalabalık oluşmuştu. Erkekler koşarak geldiler, bazıları içecekler veya yarısı yenmiş yemekler tutuyordu. Bir adam pantolonunun düğmelerini ilikleyerek koştu. Büyüyen seyirci kitlesi, hepsi onlara bakarak bir araya toplanmış bir baş ve omuz yığını oluşturdu.

Başpiskopos yavaşça ayağa kalktı. Uzun işlemeli cüppelerle tam tören kıyafetleri giymişti, kollarını büyük bir jestle açtı ve konuşmaya başladı, kısık sesi bu görevi zar zor yerine getirebiliyordu.

"Bu etkinliğin ayrıntılarını duyurmanın ve Novron'a sadık olan sizlerin katılmak üzere olduğunuz, sonu dünyayı sonsuza dek değiştirecek kadar önemli olan bu derin olayı açıklamanın zamanı geldi."

Arka sıralarda oturan birkaç kişi duymadıklarını söyleyerek şikayet ettiler, ancak başpiskopos onları görmezden gelerek konuşmasına devam etti.

"Bazılarınızın bu yarışmanın, Wintertide turnuvası gibi kılıç veya mızrak savaşı olacağını düşünerek geldiğini biliyorum. Oysa göreceğiniz şey, bir mucizeden başka bir şey değil. Bazılarınız ölecek, biri başarılı olacak ve geri kalanlar dünyaya tanıklık edecek. "Korkunç bir kötülük burayı musallat

ediyor. Burada, Nidwalden Nehri'nde, dünyanın ucunda, bir canavar var. Glamrendor'u dehşete düşüren Oswald gibi büyük bir ayı değil. Bu yaratık, Novron'un zamanından beri görülmemiş bir korku olan efsanevi Gilarabrywn'den başkası değil. O kadar korkunç bir canavar ki, kahramanların ve tanrıların olduğu günlerde bile, sadece Novron ya da onun soyundan biri onu öldürebilirdi. Bu yaratığı öldürmek ve bu zavallı köyü kadim lanetten kurtarmak sizin göreviniz, sizin mücadeleniz olacak."

Toplananlar arasında bir mırıldanma çıktı ve başpiskopos onları susturmak için ellerini kaldırdı. "Sessizlik. Çünkü size henüz ödülü söylemedim!"

Kalabalık sessizleşene kadar bekledi, çoğu kişi duymak için daha da yaklaştı.

"Dediğim gibi, Gilarabrywn sadece Novron veya onun soyundan gelenlerin öldürebileceği bir canavardır ve bu nedenle, bu dehşeti yenmeyi başaran kişi, imparatorluk tacının varisi, uzun zamandır kayıp olan Novron'un varisi olmaktan başka bir şey olamaz!"

Tepki şaşırtıcı derecede sessizdi. Ne alkışlar ne de sevinç çılgınlıkları vardı. Kalabalık bir bütün olarak şaşkın görünüyordu. Sanki daha fazlasını beklermişçesine bakmaya devam ettiler. Başpiskopos da, cemaatin tereddütünden aynı derecede şaşkın bir şekilde etrafına baktı.

"Az önce kazananın varis olacağını mı söyledi?" diye sordu Arista, sanki hoş olmayan bir koku almış gibi görünen Saul'y'e bakarak. Saul ona gülümsedi, ayağa kalktı ve başpiskoposun kulağına fısıldadı. Yaşlı adam yerine oturdu ve Piskopos Saldur kalabalığa seslendi.

"Yüzyıllardır kilise, kutsal efendimiz Büyük Novron'un soyunu yeniden kurmak için gerçek varisi bulmak için çaba sarf etti." Saul'nin sesi yüksek ve sıcaktı ve çam kokulu öğleden sonra havasında iyi yayılıyordu. "Aradık, ama bize yol gösteren tek şey eski kitaplar ve söylentilerdi. Aslında spekülasyonlar, umutlar ve hayaller. Onu bulmanın bir yolu, varisin nerede olduğunu veya kim olabileceğini belirlemenin kesin bir yöntemi hiç olmadı. Birçoğu onun soyundan geldiğini yanlış bir şekilde iddia etti, birçok değersiz adam o yüce tacı ele geçirmek için çabaladı ve kilise çaresizce bekledi.

"Yine de, onun dışarıda olduğuna inanıyoruz. Novron kendi kanının ölmesine izin vermezdi. Onun yaşadığını biliyoruz. Kim olduğunu bilmiyor olabilir. Kayboluşundan bu yana bin yıl geçti ve hangimiz soyumuzu Eski İmparatorluk günlerine kadar doğru bir şekilde izleyebiliriz? Kim bilir, belki de aramızdan birinin mezarına korkunç bir sırla giren bir atası vardır? Korkunç, harika bir sır.

"Gilarabrywn, Novron'un gönderdiği bir mucizedir. Oğlunu bize göstermek için bir araçtır. Bunu Patrik'e emanet etmiş ve Kutsal Efendimize bir yarışma düzenlemesi gerektiğini söylemiştir. Eğer bunu yaparsa, varisi yarışmacılar arasında olacaktır, soyunun gerçeği, kendisinin bile farkında olmadığı bir şekilde.

"Yani görüyorsunuz, sizler, herhangi biriniz, Novron'un varisi, ilahi kanın sahibi, bir tanrı olabilirsiniz. İçinizde bir güç hissedene var mı? Diğerlerinden daha değerli olduğunuza dair bir inanç? Bu, tüm Elan'a aptal olmadığınızı, sıradan bir insan olmadığınızı kanıtlamak için bir fırsat. Adınızı listeye yazdırın, gece karanlığında atınıza binin, canavarı öldürün ve ilahi hükümdarımız olun. Sıradan bir kral değil, *imparator* olacaksınız ve tüm krallar size boyun eğecek. Aquesta'da imparatorluk tahtına oturacaksınız. Tüm sadık imparatorlukçular ve kilisenin tüm gücü, bu topraklara barış ve uyum getirecek yeni bir düzen çağını başlatırken sizi destekleyecek. Tek yapmanız gereken, tek bir yalnız canavarı yok etmek.

"Ne dersin?"

Bu kez kalabalık alkışladı. Saldur, başpiskoposa kısa bir bakış attı ve balkondan uzaklaşarak yerine oturdu.

Royce Dahlgren'e vardığında, köy kargaşa içindeydi. Her yer insan doluydu. Köylülerin çoğu ortak kuyuya doğru gidiyordu. Birçok yeni yüz vardı, hepsi erkekti ve çoğu bir tür silah taşıyordu. Royce, kuyuda köylüler tarafından kuşatılmış Hadrian'ı buldu. Hiçbiri mutlu görünmüyordu.

"Şimdi nereye gideceğiz?" diye sordu Selen Brockton, gözyaşları içinde.

Hadrian bir kez daha kuyuya çıktı, kalabalığın üzerinde durdu ve bir şeyleri kırmak ister gibi görünüyordu. "Bilmiyorum Bayan Brockton. Eve, sanırım... en azından şimdilik."

"Ama bizim evimizin çatısı sazdan."

"Bodrum kazıp mümkün olduğunca aşağı inmeye çalışın." "Neler oluyor?" diye sordu Royce.

"Ghent Başpiskoposu geldi ve malikaneye taşındı. O ve rahipleri, ayrıca birkaç düzine soylu, kaleyi ele geçirdiler ve diğer herkesi kovdular. Tabii, Russell, Dillon ve Kline hariç. Onlara, kazdığımız sığınağı ve tüneli doldurmalarını emretti, yoksa hasarı onaracaklarını ya da mülk tahribatı suçundan asılacaklarını söyledi. İyi kalpli Deacon Tomas orada durmuş başını sallayarak, 'Onlara yapmamalarını söyledim ama dinlemediler' diyor. Hayvanların çoğunu da kalede oldukları için malikaneye ait olduklarını söyleyerek aldılar. Şimdi herkes hayvanlarını kaybettiği için beni suçluyor."

"Peki ya şenlik ateşleri?" diye sordu Royce. "Hâlâ ortak alanda bir tane yakabiliriz."

"Olmaz," dedi Hadrian. "Lord, bu bölgede ağaç kesmenin yasadışı olduğunu ilan etti ve diğer hayvanlarla birlikte öküzleri de el koydu."

"Güneş battığında ne olacağını ona söyledin mi?"

"Ona hiçbir şey söyleyemem." Hadrian ellerini havaya kaldırdı ve saçlarını çekecekmiş gibi parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Kale kapısında duran yirmi kadar askeri geçemem. Bu da iyi bir şey, yoksa adamı öldürebilirim."

"Kilise neden burada?"

"İşte asıl mesele bu," dedi Hadrian. "Kilisenin duyurduğu yarışmayı biliyor musun? Meğer o yarışma Gilarabrywn'i öldürmek içinmiş."

"Ne?"

"Yarışmacıları gece karanlığında o şeyle savaşmaya gönderecekler ve eğer ölürlerse, bir sonrakini gönderecekler. Kale kapısına lanet bir liste çivilemişler."

"

"Sorun yok, sorun yok," diye bağırdı Deacon Tomas.

Herkes, şövalye kalesinden patikadan aşağı inen ve kuyudaki kalabalığa yaklaşan rahibi görmek için döndü. Ellerini kutsama yapar gibi kaldırmış bir şekilde yürüyordu. Yüzünde büyük bir gülümseme vardı ve bu gülümseme gözlerini yarım ay şeklinde yapıyordu. "Her şey yoluna girecek," dedi onlara yüksek ve kendinden emin bir sesle. "Başpiskopos bize yardım etmeye geldi. Canavarı öldürecekler ve bizi bu kabustan kurtaracaklar."

"Peki ya hayvanlarımız?" diye sordu Vince Griffin.

"Askerleri beslemek için çoğuna ihtiyaçları olacak, ama kullanılmayanlar canavar öldürüldükten sonra geri verilecek."

Kalabalık homurdandı.

"Haydi ama, güvenliğe ne kadar değer veriyorsunuz? Çocuklarınızın hayatına ne kadar değer veriyorsunuz? Bir domuz ve bir inek, çocuklarınızın hayatına değer mi? Karınızın hayatına? Bunu bir ondalık olarak düşünün ve kilisenin bizi kurtarmak için Dahlgren'e geldiği için şükredin. Başka kimse gelmedi. Dunmore Kralı bizi görmezden geldi, ama kiliseniz sadece bir şövalye veya markgraf değil, Gent Başpiskoposu'nun kendisini göndererek yanıt verdi. Yakında canavar ölecek ve Dahlgren yeniden mutluluk dolu bir yer olacak. Bunun için bir yıl et yememek ve öküzsüz sürmek gerekiyorsa, bu kesinlikle çok yüksek bir bedel değil. Şimdi lütfen herkes evine dönsün. Onların yoluna çıkmayın ve işlerini yapmalarına izin verin."

"Kızım ne olacak?" Theron homurdandı ve ileri atıldı, sanki diyakozu öldürecekmiş gibi görünüyordu.

"Sorun yok, başpiskopos ve Piskopos Saldur ile konuştum; onun kalmasına izin verdiler. Onu daha küçük bir odaya taşıdılar, ama..."

"Onu görmeme izin vermiyorlar!" diye bağırdı yaşlı çiftçi.

"Biliyorum, biliyorum," dedi Tomas yatıştırıcı bir sesle. "Ama ben girebilirim. Sadece durumu açıklamak için geldim. Hemen geri döneceğim ve sana söz veriyorum, iyileşene kadar onun yanında kalıp ona bakacağım."

Hadrian, şimdi diyakozun etrafında toplanan kalabalığın içinden sıyrıldı. Royce'a acı bir bakışla döndü. "Kuleye girmenin bir yolunu bulduğunu söyle bana."

Royce omuz silkti. "Belki. Bu gece kontrol etmemiz gerekecek."

"Bu gece mi?" diye sordu Hadrian. "Böyle şeyler gün ışığında yapılmamalı mı? Hem görebildiğimiz hem de karmaşık isimleri olan şeyler etrafta uçup durmadığı zamanlarda?"

"Eğer haklıysam, hayır."

"Peki ya yanılıyorsan?"

"Yanılıyorsam, ikimiz de kesinlikle öleceğiz, büyük olasılıkla yenilerek."

"Mesele şu ki, şaka yapmadığını biliyorum. Silahlarımı kaybettiğimi söylemiş miydin?"

"Şansımız varsa onlara ihtiyacımız olmayacak. Ancak ihtiyacımız olacak şey, en az 60 fit uzunluğunda iyi bir ip," dedi Royce. "Fenerler, mum, çakmaktaşı..."

"Bunu sevmeyeceğim, değil mi?" Hadrian mutsuz bir şekilde sordu. "Hiç de değil," diye cevapladı Royce.

BÖLÜM 9

AY IŞIĞINDA YARGILAMALAR

"Yatağına dön," diye bağırdı adam. "Hemen yatağına dön!" Arista, malikanenin koridorlarında dolaşıyordu, hem çevresini tanımak hem de uykuya dalmasını ısrarla isteyen Bernice'den kaçmak için. Başlangıçta bağırışların kendisine yönelik olduğunu sandı ve Bernice'in şımartıcı tavırlarına katlanırken, bu küstah adamın yaptığı gibi kimsenin kendisine bu şekilde hitap etmesine izin vermeyecekti. Artık kendi krallığı Melengar'da, krallığın prensesi değildi, ama yine de bir prenses ve büyükelçiydi ve kimsenin kendisine bu şekilde hitap etme hakkı yoktu.

Yüzünde öfkeyle ilerledi ve bir köşeyi döndüğünde orta yaşlı bir adam ve genç bir kız gördü. Kız sadece geceliği giymişti, yüzü hırpalanmış ve morarmıştı. Adam kızın bileğini tutmuş, onu yatak odasına sürüklemeye çalışıyordu.

"Onu bırak!" diye emretti Arista. "Hilfred! Muhafızlar!" Adam ve kız şaşkın bir şekilde ona baktılar.

Hilfred köşeyi dönerek koştu ve bir anda prenses ile onun öfkesinin kaynağı arasına kılıcını çekerek girdi.

"Ona pis ellerini hemen çek, yoksa bileklerinden koparırım."

"Ama ben..." diye başladı adam.

Diğer yönden iki imparatorluk muhafızı geldi. "Hanımefendi?" muhafızlar ona selam verdi.

Hilfred hiçbir şey söylemedi, sadece kılıcını adamın boğazına doğrulttu.

"Bu alçağı gözaltına alın," diye emretti Arista. "Bu kıza kendini zorla kabul ettirmeye çalışıyor." zorla sahip olmaya çalışıyor."

"Hayır, hayır, lütfen," diye itiraz etti kız. "Benim hatamdı. Ben..."

"Senin hatan değil." Arista ona acıyarak baktı. "Ve korkmana gerek yok. Onun bir daha sana *ya da kimseye* rahatsızlık vermeyeceğinden emin olacağım."

"Oh sevgili Maribor, beni koru," diye dua etti adam.

"Oh hayır, anlamıyorsun," dedi kız. "Bana zarar vermiyordu. Bana yardım etmeye çalışıyordu." "Nasıl yani?"

"Bir kaza geçirdim." Yüzündeki morlukları gösterdi. "Deacon Tomas bana bakıyordu, ama bugün kendimi daha iyi hissediyordum ve kalkıp yürümek istedim, ama o bir gün daha yatakta kalmamın daha iyi olacağını düşündü. O gerçekten sadece beni korumaya çalışıyor. Lütfen ona zarar vermeyin. O çok nazikti."

"Bu adamı tanıyor musunuz?" Arista muhafızlara sordu.

"Bu köyün diyakozu olarak başpiskopos tarafından girişe izin verildi, hanımefendi, ve gerçekten de Thrace olarak bilinen bu kıza bakıyordu." Tomas, korkuyla gözleri fal taşı gibi açılmış ve Hilfred'in kılıcı boğazına dayalıyken, elinden geldiğince başını salladı ve gergin de olsa dostça bir gülümseme denedi.

"Peki," dedi Arista, dudaklarını büzerek, "o zaman benim hatam." Muhafızlara baktı. "İşinize dönün."

"Prenses." Muhafızlar hızlıca selam verdiler, döndüler ve geldikleri yoldan geri yürüdüler.

Hilfred kılıcını yavaşça kınına soktu.

İkisine geri döndü. "Özür dilerim, sadece... şey... neyse, boş verin." Utanarak arkasını döndü.

"Hayır, Majesteleri," dedi Thrace, elinden geldiğince reverans yapmaya çalışarak. "Aslında ihtiyacım olmasa da yardımınıza geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Sizin gibi büyük birinin zavallı bir çiftçinin kızına yardım etmek için zahmet etmesini bilmek güzel." Thrace ona hayranlıkla baktı. "Daha önce hiç prensesle tanışmamıştım. Hiç görmemiştim bile."

"Umarım sizi çok hayal kırıklığına uğratmamışımdır." Thrace tekrar konuşmak üzereydi ama Arista ondan önce davrandı. "Ne oldu size?" Yüzünü işaret etti.

Thrace elini kaldırıp alnını okşadı. "O kadar mı kötü?"

"Gilarabrywn yüzünden, Majesteleri," diye açıkladı Tomas. "Thrace ve babası Theron, Gilarabrywn saldırısından sağ kurtulan tek iki kişiydi. Şimdi lütfen, sevgili kızım, yatağına geri dön."

"Ama gerçekten, kendimi çok daha iyi hissediyorum."

"Biraz benimle yürüsün, Deacon," dedi Arista, ses tonunu yumuşatarak. "Eğer kendini daha kötü hissederse, onu yatağına geri götürürüm."

Tomas başını salladı ve eğildi.

Arista, Thrace'i kolundan tutup koridora doğru götürdü, Hilfred birkaç adım geriden yürüyordu. Çok uzağa gidemediler, sadece otuz metre kadar; malikâne gerçek bir kale değildi. Kaba kesilmiş büyük kirişlerden inşa edilmişti, bazılarının kabuğu hâlâ üzerindeydi, ve Arista sadece sekiz yatak odası olduğunu tahmin etti. Ayrıca bir salon, bir ofis ve yüksek tavanlı, geyik ve ayı kafalarının asılı olduğu büyük bir salon vardı. Arista'ya Kral Roswort'un konutunun daha kaba ve daha küçük bir versiyonunu hatırlattı. Zemin geniş çam tahtalarından yapılmıştı ve dış duvarlar kalın kütüklerden oluşuyordu. Duvarlara çakılmış demir fenerler, titrek ışıklar saçan mumları tutuyordu, çünkü öğleden sonra olmasına rağmen malikanenin içi bir mağara kadar karanlıktı.

"Çok nazıksınız," dedi kız. "Diğerleri bana... sanki buraya ait değilmişim gibi davranıyor."

"Burada olduğun için mutluyum," diye cevapladı Arista. "Hizmetçim Bernice dışında, sanırım buradaki tek kadın sensin."

"Diğer herkes evlerine gönderildi ve ben kendimi çok yabancı hissediyorum, sanki yanlış bir şey yapıyormuşum gibi. Deacon Tomas öyle olmadığını söylüyor. Yaralandığımı ve iyileşmek için zamana ihtiyacım olduğunu, kimsenin beni rahatsız etmemesini sağlayacağını söylüyor. Çok nazik davranıyor. Sanırım o da buradaki herkes gibi kendini çaresiz hissediyor. Belki de bana bakmak, kazanabileceğini düşündüğü bir savaş."

"Deacon'ı yanlış değerlendirdim," dedi Arista, "ve seni de. Dahlgren'deki tüm çiftçilerin kızları bu kadar akıllı mı?"

"Bilge mi?" Thrace utanmış görünüyordu.

Arista ona gülümsedi. "Ailen nerede?"

"Babam köyde. Onu beni görmeye almıyorlar ama diyakoz bu konuyla ilgileniyor. Seyahat edebilecek duruma gelir gelmez Dahlgren'den ayrılacağımız için bunun bir önemi yok bence, bu da gücümü geri kazanmak istememin bir başka nedeni. Buradan uzaklaşmak istiyorum. Yeni bir yer bulup yeni bir başlangıç yapmak istiyorum. Bir erkek bulup evleneceğim, bir oğlum olacak ve ona Hickory adını vereceğim."

"Güzel plan, ama gerçekten nasıl hissediyorsun?"

"Hala başım ağrıyor ve dürüst olmak gerekirse şu anda biraz başım dönüyor."

"O zaman yatak odana dönmeliyiz," dedi Arista ve geri döndüler.

"Ama eskisine göre çok daha iyi hissediyorum. Kalkmamın bir başka nedeni de bu. Esra'ya teşekkür edemedim. Burada bir yerlerde olabileceğini düşündüm."

"Esra mı?" diye sordu Arista. "Köyün doktoru mu?"

"Hayır, Dahlgren'de hiç doktor olmadı. Esra... şey, çok zeki bir adam. O olmasaydı, hem ben hem de babam şimdiye kadar ölmüş olurduk. Beni kurtaran ilacı yapan oydu."

"Harika birine benziyor."

"Öyle. Ona yemek yemesine yardım ederek borcumu ödemek istiyorum. O çok gururlu biridir, anlarsın ya, asla istemez, ben teklif ediyorum ve onun bunu takdir ettiğini görebiliyorum."

"Yiyecek alacak kadar fakir mi?"

"Hayır, sadece elleri yok."

Royce ve Hadrian şelaleye vardıklarında Esrahaddon cüceye Tur'un bir efsane olduğunu söylüyordu.

"Sen öyle diyorsun," diye cevapladı Magnus.

Büyücü ve cüce, birbirlerine karşı oturan kayalık yamaçta oturmuş, gürültünün üstüne tartışıyorlardı. Güneş ağaçların arkasına düşmüş, ikisini gölgede bırakmıştı, ama Avempartha'nın tepesindeki kristal kuleler, ölmekte olan kırmızı ışığın son ışınlarını yakalıyordu.

Esrahaddon iç geçirdi. "Akıllı başında insanların masallara inanmasına neden olan dinin ne olduğunu asla anlayamayacağım. Din dünyasında bile Tur bir gerçek değil, bir benzetmedir. Sen batıl inançlara dayanan efsanelere dayanan mitlerle uğraşıyorsun ve bunları kelimesi kelimesine alıyorsun. Bu cücelere hiç yakışmıyor. Atalarında insan kanı olmadığına emin misin?"

"Bu çok aşağılayıcı." Magnus büyücüye sert bir bakış attı. "Sen inkar ediyorsun, ama kanıt gözünün önünde. Cüce gözlerin olsaydı, o kılıçta gerçeği görebilirdin." Magnus Royce'a işaret etti.

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu Hadrian. "Merhaba Magnus, son zamanlarda kimseyi öldürdün mü?"

Cüce kaşlarını çatı.

"Bu cüce, Royce'un hançerinin Kile tarafından yapıldığını iddia ediyor," diye açıkladı Esrahaddon.

"Ben öyle demedim," diye tersledi cüce. "Tur bıçağı olduğunu söyledim. Tur'dan herhangi biri yapmış olabilir."

"Tur nedir?" diye sordu Hadrian.

"Hayali bir tanrıya tapan, yanlış yönlendirilmiş bir çılgınlar tarikatı. Ona Kile adını vermişler. En azından daha iyi bir isim bulabilirlerdi."

"Kile'yi hiç duymadım," dedi Hadrian. "Ben din bilgini değilim, ama küçük bir keşişin bana söylediğini hatırlıyorsam, cücelerin tanrısı Drome, elflerin tanrısı Ferrol ve insanların tanrısı Maribor. Onların kız kardeşi, flora ve faunanın tanrıçası... Muriel, değil mi? Ve oğlu Uberlin, karanlığın tanrısı. Peki bu Kile buraya nasıl uyuyor?"

"O onların babası," diye açıkladı Esrahaddon.

"Ah evet, onu unutmuştum, ama adı Kile değil, Erebus ya da öyle bir şey, değil mi? Kızına tecavüz etti ve oğulları onu öldürdü, ama aslında ölmedi, değil mi? Bana pek mantıklı gelmedi."

Esrahaddon güldü. "Din hiçbir zaman mantıklı değildir." "Peki Kile kimdir?"

"Tur Kültü, ya da Kile olarak da bilinen, bir tanrının ölümsüz olduğunu ve ölemeyeceğini ısrarla savunur. Bu çılgın grup, Estermon II'nin imparatorluk döneminde ortaya çıktı ve Erebus'un kızına tecavüz ederken sarhoş olduğunu, ya da bir tanrıya eşdeğer ne varsa onu yaptığını ve yaptıklarından utandığını anlatan bir hikaye yaymaya başladı. Hikayeye göre Erebus, çocuklarının, yani tanrıların, onu öldürdüklerine inanmalarına izin verdi. Sonra gizlice Muriel'in yanına gidip ondan af diledi. Muriel babasına onu affetmeye hazır olmadığını ve ancak kefareтини ödedikten sonra affedeceğini söyledi. Elan'ın her yerinde iyi işler yapması gerektiğini, ancak bunu bir tanrı ya da kral olarak değil, sıradan bir insan olarak yapması gerektiğini söyledi. Onun onayladığı her fedakarlık ve iyilik için, muhteşem cüppesinden bir tüy verecekti ve cüppesi bittiğinde onu affedip eve kabul edecekti.

Kile efsanesine göre, çok uzun zaman önce bir yabancı, Tur adında fakir bir köye geldi. Elbette kimse bu köyün nerede olduğunu bilmiyor ve yüzyıllar boyunca çeşitli iddialara göre köyün yeri değişmiş, ancak en yaygın efsaneye göre köy Delgos'ta bulunuyordu, çünkü Dacca tarafından düzenli olarak saldırıya uğruyordu ve elbette liman kenti Tur Del Fur ile isim benzerliği vardı. Hikayeye göre, bu yabancı kendini Kile olarak tanıtmış ve Tur'a girip çaresiz köylülerin korkunç durumunu gördükten sonra, savunmalarına yardımcı olmak için onlara silah yapım sanatını öğretmiştir. Onlara yapmayı öğrettiği silahlar, dünyadaki en iyi silahlar olarak bilinir ve

onların kalkanları ve zırhları hafif ama taştan daha sağlamdı. Onlara bu zanaatı öğrettikten sonra, onlar da bu zanaatı evlerini savunmak için kullandılar. Dacca'yı kovduktan sonra, efsaneye göre bulutsuz bir günde gök gürledi ve gökten tek bir beyaz tüy Kile'nin ellerine düştü. O bu hediyeye ağladı ve hepsine veda etti, bir daha da görülmedi. En azından Tur sakinleri tarafından. Farklı imparatorların hüküm sürdüğü dönemlerde, Kile'nin burada orada ortaya çıkıp iyilikler yaptığı ve tüyünü aldığına dair en az bir veya iki hikaye her zaman vardı. Efsane diğerlerinden daha öne çıkıyordu çünkü fakir Tur köyü artık harika silahlarıyla ünlüydü.

"O isimde bir kasaba duymadım."

"Tek duyan sen değilsin," dedi Esrahaddon. "Böylece efsane uzmanları, bu saçma hikayelerin gerçeklikle yüzleştğinde sıklıkla olduğu gibi, hikayelerine bir sayfa daha eklediler. Sözde, köy silah talepleriyle dolup taşmıştı. Tur sakinleri, herkese silah yapmak doğru olmadığını düşündükleri için, sadece birkaç tane yaptılar ve sadece adil ve iyi bir ihtiyacı olanlara verdiler. Ancak güçlü krallar, tanrıların verdiği zanaat sırlarını kendileri için kullanmaya karar verdiler ve köyün kontrolü için savaşmaya hazırlandılar. Ancak savaş günü, ordular köyün içine girdiklerinde, Tur köyünün tüm sakinleri ve binalarının ortadan kaybolduğunu gördüler. Bilinen hiçbir kuşa ait olmayan tek bir beyaz tüy dışında, onların varlığından geriye hiçbir iz kalmamıştı."

"Ne kadar da uygun," dedi Hadrian.

"Aynen öyle," diye cevapladı büyücü. "Bir gizem başka bir gizemle örtülüyor, ama hiçbir zaman gerçek bir kanıt yok. Yine de bu, insanların inanmasını engellemiyor."

"Bilginiz olsun," dedi Magnus, "Tur Del Fur bir zamanlar bir cüce şehriydi ve benim dilimde adı Tur Köyü anlamına geliyor. Halkım arasında, bir zamanlar metal katlama ve büyük kılıç yapma sırlarını bilen büyük zanaatkarların kaynağı olduğu yönünde efsaneler var."

"Elan'daki herhangi bir cüce, Tur'un sırlarını öğrenmek için sakalını feda ederdi, hatta bir Tur kılıcını inceleme fırsatı için bile."

"Ve sen Alverstone'un bir Tur kılıcı olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Hadrian.

"Ne dedin sen?" Magnus sordu, boncuk gibi gözleri aniden ona odaklandı.

"Alverstone, Royce hançerine böyle diyor," diye açıkladı Hadrian.

"Onu cesaretlendirme," dedi Royce, gözleri kuleye sabitlenmiş halde.

"Bu Alverstone'u nereden buldu?" diye sordu cüce, sesini alçaltarak.

"Bir arkadaşının hediyesiydi," dedi Hadrian, "değil mi?"

"Kim? Ve bu arkadaş onu nereden aldı?" diye ısrar etti cüce.

"Sizi duyabildiğimi biliyorsunuz, değil mi?" dedi Royce; sonra bir şey görerek Avempartha'yı işaret etti. "Orada, bakın."

Hepsi, solmakta olan kulenin silüetini görmek için yukarı tırmandılar. Güneş batmış ve gece çökmüştü. Nehir ve kule, büyük aynalar gibi yıldız ışığını ve parlak ayı yansıtıyordu. Şelaleden yükselen sis, tabanı çevreleyen ürkütücü beyaz bir sis gibi görünüyordu. Kule tepesine yakın bir yerde, karanlık bir şekil kanatlarını açtı ve nehir boyunca aşağı doğru uçtu. Döndü ve şelalenin üzerinde daireler çizerek hava akımlarını yakaladı ve yükseldi, ta ki devasa kanatlarını çırparak ormanın üzerindeki ağaçların üzerinden Dahlgren'e doğru uçana kadar.

"Bu onun yuvası mı?" Hadrian inanamayan bir şekilde sordu. "Kule içinde mi yaşıyor?" "Çok uygun, değil mi?" dedi Royce, "canavarın onu öldürebilecek tek silahın bulunduğu yerde yaşaması."

onu öldürebilecek tek silahla aynı yerde yaşaması ne kadar da uygun." "Kimin için uygun?"

"Sanırım bunu zaman gösterecek," dedi Esrahaddon.

Royce cüceye döndü. "Pekala, benim küçük duvarcı ustası, tünele gidelim mi? Nehirde, değil mi? Suyun altında bir yerde?"

Magnus ona şaşkınlıkla baktı.

"Sadece tahmin ediyorum, ama yüzündeki ifadeye bakılırsa, haklı olmalıyım. Henüz bakmadığım tek yer orası. Şimdi, hayatını kurtarmanın karşılığında, bize tam olarak nerede olduğunu göstereceksin."

Arista, Pickering'lerle birlikte güney sur duvarında durmuş, kapının üzerindeki gün batımını izliyordu. Sur, avluyu ve ötesindeki tepeyi en iyi şekilde görebilecekleri bir manzara sunarken, onları kargaşanın üstünde tutuyordu. Aşağıda, şövalyeler zırhlarını giymekle meşguldü; okçular yaylarını gerdi, süslenmiş atlar huzursuzca hareket ediyordu ve rahipler Novron'a bilgelik için dua ediyordu. Yarışma başlamak üzereydi. Duvarın ötesinde Dahlgren köyü sessizliğini koruyordu. Hiçbir mum görünmüyordu. Hiçbir şey hareket etmiyordu.

Kapının yanında, savaşçıların listesinin asılı olduğu bağlama direğinin yanında başka bir kavga çıktı. Arista, birkaç adamın itişip kakıştığını ve toz kaldırdığını görebiliyordu.

"Bu sefer kim?" diye sordu Mauvin. Yaşlı Pickering kütük duvara yaslandı. O gün üzerinde basit, bol bir tunik ve bir çift yumuşak ayakkabı vardı. Bu, Arista'nın en çok hatırladığı Mauvin'di, ona düello teklif eden kaygısız çocuk, o zamanlar Arista ondan bir baş daha uzundu ve onu alt edebilirdi, annesi ve babası vardı ve en büyük zorluğu Lenare'yi kışkırtmaktı.

"Bilmem," diye cevapladı Fanen, aşağıya bakarak. "Sanırım biri Sör Erlic." "Neden kavga ediyorlar?" diye sordu Arista.

"Herkes listede daha üst sıralarda yer almak istiyor," diye cevapladı Mauvin. "Bu mantıklı değil. Kim ilk sırada olursa olsun fark etmez."

"Önündeki kişi, sen fırsat bulamadan canavarı öldürürse mantıklı olur."

"Ama yapamazlar. Sadece varis canavarı öldürebilir."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu Mauvin, arkasını dönüp keskinleştirilmiş kütüklerin uçlarını kavrayarak duvarın dışına bakarak. "Başka kimse öyle düşünmüyor."

"Listede ilk sırada kim var?"

"Tobis Rentinual'dı." "O hangisi?" diye sordu.

"Sana bahsettiğimiz, büyük gizemli arabası olan adam." "Orada," dedi Fanen avluyu işaret ederek, "şık giyimli adam."

biri tütsü odasına yaslanmış duruyor. Tiz bir sesi ve onu boğazlamak isteyeceğiniz kadar kibirli bir tavrı var."

Mauvin başını salladı. "O. Onun brandasının altına baktım; orada tahta, ipler ve makaralardan yapılmış kocaman bir alet var. Listeyi önce o buldu ve adını yazdı. Yarışmanın bir turnuva olduğunu düşündükleri zaman kimse buna itiraz etmedi. Herkes ona bir ders vermek için can atıyordu, ama şimdi, Tobis'in imparator olması düşüncesi toplumsal bir korkuya dönüştü."

"Ne demek 'oldu'?"

"Oyundan çıkarıldı," dedi

Fanen. "Oyundan mı?"

"Luis Guy'ın fikriydi," diye açıkladı Mauvin. "Nöbetçi, listenin alt sıralarında yer alanların dövüşerek yukarı çıkabileceklerini ilan etti. Kendi sıralamalarından memnun olmayanlar, herhangi birinin pozisyonuna meydan okuyarak dövüşebilirdi. Meydan okuma yapıldıktan sonra, meydan okunan taraf listede pozisyonlarını değiştirebilir veya meydan okuyanla dövüş girebilirdi. Chadwick'li Sör Enden, Tobis'e meydan okudu ve Tobis pozisyonundan vazgeçti

. Onu kim suçlayabilir ki? Sadece Sir Gravin Enden'e meydan okuma cesaretini gösterdi, ancak birkaç kişi daha alt sıralar için birbirlerine kılıç çekti. Çoğu kişi düelloların puanla sonuçlanacağını bekliyordu, ancak Guy, rakip teslim olana kadar savaşın bitmeyeceğini ilan etti, bu yüzden savaşlar saatlerce sürdü. Birçoğu yaralandı. Sir Gravin, Enden omzunu deldikten sonra teslim oldu. Geri çekileceğini ve yarın ayrılacağını açıkladı ve tek kişi de o değil. Birkaç kişi bandajlarla sarılmış halde çoktan ayrıldı.

Arista Fanen'e baktı. "Meydan okumuyor musun?"

Mauvin güldü. "Biraz komikti. Guy duyuruyu yaptığı anda herkes bize baktı."

"Ama meydan okumadın mı?"

Fanen kaşlarını çatı ve Mauvin'e sert bir bakış attı. "Bana izin vermiyor. Ve benim adım listenin en altında."

"Hadrian Blackwater bize kaydolmamamızı söyledi," diye açıkladı Mauvin. "Ee?" Fanen kardeşine baktı.

"Yani, terlemeden en üst sırayı alabilecek tek adamın adı listede bile yok. Ya bizim bilmediğimiz bir şey biliyor ya da bildiğini sanıyor. En azından ilk geceyi beklemek için bu yeterli bir neden. Ayrıca, Arista'yı duydun; kimin ilk sırada olduğu önemli değil."

"Listede başka kim yok biliyor musun?" diye sordu Fanen. "Lord Rufus."

"Evet, gördüm. Enden'e meydan okuyacak kişinin o olacağını düşünmüştüm. Sırf o düelloyu görmek için bile buraya gelmeye değerd. Diğerleriyle birlikte avluda bile değil."

"Başpiskoposla çok vakit geçiriyor."

Yüksek konumlarından Arista aşağıdaki avluyu taradı. Avluda ışık yoktu, duvarlar ve ağaçlar iç kısmı gölgeye boğmuştu. Adamlar etrafta dolaşarak meşaleleri yakıp yerleştiriyorlardı. Arazide yüzlerce kişi toplanmıştı ve dışarıda da küçük gruplar halinde toplanmış daha fazlası vardı. Konuşuyorlardı; bazıları bağırıyordu. Kahkahalar ve hatta biraz şarkı bile duyabiliyordu — şarkının ne olduğunu anlayamadı, ama ritmine bakarak müstehcen bir taverna şarkısı olduğunu tahmin etti. Çok sayıda kadeh kaldırma vardı. Sönük ışıktaki karanlık silüetler, geniş omuzlu, güçlü adamlar, köpüğü dökülecek kadar kuvvetle kadehlerini birbirine çarpıyorlardı. Hepsinin üzerinde, avlunun ortasında yükselen ahşap bir platformda, Sentinel Luis Guy duruyordu. Güneşin son ışınlarını ve akşam rüzgârının son nefeslerini yakalayacak kadar yüksekti.

Işık, kırmızı cüppesini ateş gibi gösteriyordu ve rüzgâr, pelerinini dalgalandırarak ona uğursuz bir hava katıyordu.

Kardeşlerine baktı. Mauvin ağzını açmış, işaret parmağıyla arka dişinden bir şeyi çıkarmaya çalışıyordu. Fanen başını kaldırmış, gökyüzüne bakıyordu. Onların yanında olmasına sevindi. Vahşi doğada küçük bir ev gibiydiler ve elma kokusunu hayal etti.

Arista ve Alric, şehrin sıcağından kaçmak için yaz aylarını Drondil Fields'da geçirmişlerdi. Kırsal şatonun dışındaki meyve bahçesindeki ağaçlara tırmanıp, sonbaharın başlarında elma savaşları yaptıklarını hatırladı. Çürümüş elmalar dallarda patlayıp posalarını etrafa sıçratır, hepsini elma şarabı gibi kokuturdu. Her ağaç ayrı bir kale gibiydi ve onlar ittifaklar kurarlardı. Mauvin her zaman Alric ile takım olur, "Kralım! Kralım!" diye bağırdı. Lenare, Fanen ile takım olur ve küçük kardeşini, onun deyişiyle "vahşiler"den korumak isterdi. Arista her zaman tek başına kalır, her iki grupta da savaşırdı. Lenare ağaçlara tırmanmayı bıraksa bile, erkekler kıza karşı olurdu. Arista umursamazdı. Fark etmezdi. Şimdiye kadar bunu hiç düşünmemişti bile.

Kafasında çok şey vardı. Çözmesi gereken çok şey vardı. Bernice ona bakarken, otobüste zıplayarak düşünmek zordu. Kendi sözlerini yüksek sesle duymak için bile olsa, çaresizce biriyle konuşmak istiyordu. Saulynin bir komplocu olduğu fikri, kabul etmek istememesine rağmen zihninde giderek büyüyordu. Saulynin babasına ihanet edebiliyorsa, kime güvenilebilirdi? Esrahaddon'a mı? Onu kaçmak için kullanmış mıydı? Babasının ölümünden o mu sorumluydu? Şimdi yaşlı büyücü yakınlardaydı, belki de surların hemen dışında, köy evlerinden birinde geceyi geçiriyordu. Ne yapacağını, kime güveneceğini bilmiyordu.

Mauvin aradığını buldu ve parmağından duvarın üzerine fırlattı.

Konuşmak için ağzını açtı, ama söyleyecek doğru kelimeleri bulmakta tereddüt etti. Bütün yolculuk boyunca Ervanon'da ortaya çıkan sorunları Pickering'lerle, en azından Mauvin'le tartışmayı planlamıştı. Ağzını kapattı ve dudağını ısırды, bir kez daha uzun zaman önce gördüğü meyve bahçesini ve elma kokusunu düşündü.

"İşte buradasınız, Majesteleri," dedi Bernice, omuzlarına şalını örtmek için ona koşarak. "Bu saatte dışarıda olmamalısınız, bu uygun değil."

"Dürüst olmak gerekirse, Bernice, fırsatın varken çocuk sahibi olmalıydın. Beni şımartmaya bu kadar takıntılı olmayı bırakmalısın."

Yaşlı kadın sadece sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Sadece sana göz kulak oluyorum, canım. Sana bakılması gerekiyor. Bu iğrenç yer kaba erkeklerle dolu. Onları senin erdeminden ayıran tek şey ince duvarlar ve başpiskoposun lütfu. Senin gibi bir hanımefendi büyük bir cazibe kaynağıdır ve bu vahşi doğanın evcilleştirilmemiş ortamında, birçok iyi erkeği kolayca düşüncesizce davranışlara sürükleyebilir." Şüpheyle kardeşlere baktı, onlar da utangaç bir şekilde ona baktılar. "Ve burada iyi adam olarak tanımlayamayacağım pek çok kişi var. Uygun bir maiyetin bulunduğu büyük bir kalede, erkekler kraliyet ailesine duydukları saygı nedeniyle uzak tutulabilirler, ama burada, hanımefendi, bu barbarca, vahşi ortamda, kesinlikle akıllarını kaybedeceklerdir."

"Oh, Bernice, lütfen."

"İşte başlıyoruz," dedi Fanen heyecanla.

Güneşin son ışıkları sönünce, kapılar açıldı ve Sör Enden ile iki şövalye ve üç sayfa olan maiyeti, meşalelerle dışarı çıktı. Açık ovaya doğru koşular ve şövalye savaşa hazırlanmaya başladı.

O anda kalabalıktan bir çılgık yükseldi ve Arista başını kaldırıp ay ışığıyla aydınlanan gökyüzünde karanlık bir gölgenin geçtiğini gördü. Bir şahin gibi süzülerek, kanatları ve kuyruğu silüet halinde görünüyordu. Kalabalık, kaleyi kısa bir süre daireler çizerek, tereddütlü hareketlerle dolaşan gölgenin dikkatini Sir Enden'in yamaçtaki maiyetinin salladığı meşaleler çekince, mırıldanmaya ve hayretle nefes almaya başladı.

Kanatlarını katlayıp dalışa geçti ve Chadwick şövalyesine nişan almış bir ok gibi gökyüzünden düştü. Meşaleler çılgınca sallanıyordu ve Arista, Sör Enden'in mızrağını doğrultup ileriye doğru hücum ettiğini gördüğünü sandı. Çılgınlık, acı ve dehşet dolu haykırımlar yükseldi ve tarladaki meşaleler birer birer söndü.

"Sıradaki!" diye bağırdı Luis Guy.

Cüce, onları nehir yolundan, ayın suya doğru çıkıntı yapan büyük bir kayayı ortaya çıkardığı yere götürdü. Hadrian'a, bu kaya geniş bir mızrağın kör ucu gibi göründü. Magnus botuyla toprağı vurdu, sonra nehri işaret etti. "Buradan gireceğiz. Yaklaşık yirmi fit aşağı doğru yüzün, kıyıda bir açıklık var. Tünel tam altımızdan geçiyor, aşağı doğru kıvrılıyor ve sonra nehrin altından kuleye uzanıyor."

"Bütün bunları ayağınla mı anladın?" diye sordu Royce.

Hadrian, Esrahaddon'a baktı. "Yüzme konusunda nasılsın?"

"O zamandan beri fırsatım olmadı diyebilirim..." dedi, kollarını kaldırarak. "Ama nefesimi uzun süre tutabilirim. Gerekirse beni çekin."

"Önce ben gideyim," dedi Royce, gözleri Magnus'un üzerinde. Halatını yere attı ve bir ucunu beline bağladı. "Bana uzat, ama elinde tut. Akıntının ne kadar hızlı olduğunu bilmiyorum."

"Burada akıntı yok," dedi Magnus onlara. "Su altında çıkıntı yapan bir raf var, bu da bir girdap oluşturuyor. Aşağısı küçük bir gölet gibi."

"Sözünüze inanmadığım için beni affedin. Aşağı indiğimde, güvenli olduğunu belirtmek için üç kez çekeceğim. Ucu bağlayın ve ipi takip edin. Öte yandan, atladığımda ip marlin balığı yakalamış gibi biterse, beni geri çekin ki onu bizzat öldürebileyim."

Cüce iç geçirdi.

Royce pelerinini çıkardı ve Hadrian ipi tutarken, sanki bir duvarın kenarından iple iniyormuş gibi nehre indi. Düştü ve karanlık suyun altında kayboldu. Hadrian, ipin parmaklarının arasından yavaş yavaş kayıp gittiğini hissetti. Yanında duran Magnus endişeli görünmüyordu. Cüce başını geriye eğmiş, gökyüzüne bakıyordu. "Sence bu gece ne yapıyor?" diye sordu.

"Şövalyeleri yiyor olacağını tahmin ediyorum," diye cevapladı Hadrian. "Umarım onu meşgul ederler."

Halat gittikçe daha derine indi, sonra durdu. Hadrian, halatın suya girdiği yeri izledi; akıntıyı keserken küçük beyaz bir iz bırakıyordu.

Çek. Çek. Çek.

"İşte oldu. İçeri girdi," dedi Hadrian. "Sıra sende, küçük adam."

Magnus ona öfkeyle baktı. "Ben bir cüceyim."

"Nehre gir."

Magnus kenara yürüdü. Burnunu tutup ayak parmaklarını uzatarak atladi ve bir plop sesiyle ortadan kayboldu.

"Geriye sen ve ben kaldık," dedi Hadrian, ipin ucunu nehre doğru biraz eğilmiş bir huş ağacına bağlayarak. "Sen önce git, ben arkandan gelirim, ne kadar iyi yapabileceğini görelim. Gerekirse seni çekip çıkarırım."

Büyücü başını salladı ve Hadrian onu tanıdığından beri ilk kez kendinden emin görünmüyordu. Esrahaddon üç kez derin nefes aldı ve her birini hızla dışarı üfledi; dördüncü nefesini aldıktan sonra nefesini tuttu ve ayakları önde atladi. Hadrian hemen arkasından atladi.

Su soğuktu — buz gibi ya da nefes kesici değil, ama beklenenden daha soğuktu. Anlık şok, Hadrian'ı bir an için hazırlıksız yakaladı. Ayaklarıyla itti, başını aşağı doğru eğdi ve ip boyunca yüzmeye başladı.

Magnus akıntı konusunda haklıydı. Su bir gölet kadar durgundu. Gözlerini açtı. Yukarıda, soluk mavi-gri bir parıltı vardı; aşağıda ise karanlıktı. Esrahaddon'u göremediğini fark edince Hadrian paniğe kapıldı. Neredeyse buna yanıt olarak, hemen altında soluk bir ışık belirdi. Büyücü, ayaklarıyla kürek çekip kollarıyla yüzerek yüzerken cüppesinden mavi-yeşil bir ışık yayıyordu. Elleri olmamasına rağmen, iyi ilerleme kaydediyordu.

Cüppesinin ışığı nehir kıyısını ve aşağıya uzanan ipi ortaya çıkardı. İp karanlık bir deliğin içinde kayboluyordu. Büyücünün içinden geçmesini izledi ve ciğerleri yanmaya başlarken onu takip etti. İçeri girdikten sonra yukarı doğru tekmeledi ve neredeyse aynı anda ikisinin de başları küçük bir mağaradaki sessiz bir havuzdan çıktı.

Royce, ipin diğer ucunu bir kayaya bağlamıştı. Yanında yanan bir fener vardı. Tek bir alev odayı kolayca aydınlatıyordu. Oda, dışarıya çıkan bir tüneli olan doğal bir mağaraydı. Magnus, mağara duvarlarını inceliyor ya da Royce'dan uzak duruyordu.

Esrahaddon su yüzüne çıktığında, Royce onu dışarı çekti. "Eğer çıkarsaydın, yüzmek daha kolay olurdu..." Royce, büyücünün cüppesini görünce durdu. Cüppe kuruydu.

Hadrian havuzdan çıktı, nehir suyunun vücudundan damladığını hissetti. Damlaların mağarada yağmur fırtınası gibi yankılandığını duyabiliyordu, ama Esrahaddon nehre girmeden önceki haliyle aynıydı. Saçları ve sakalı dışında, ıslak bile değildi.

Hadrian ve Royce birbirlerine bakiştılar ama hiçbir şey söylemediler. Royce fenerini aldı. "Geliyor musun, ufaklık?"

Cüce homurdandı ve iki eliyle sakalını tutup biraz su sıktı. "Arkadaşım, cüceler daha eski ve çok daha başarılı bir ırk olduğunu biliyorsun..."

"Az konuş, çok yürü," diye Royce sözünü kesti ve tüneli işaret etti. "Sen önden git. Ve sen benim arkadaşım değilsin."

İlerledikçe, yeni bir dünyaya girdiler. Duvarlar, sanki su akıntısıyla kesilmiş gibi pürüzsüz ve dikişsizdi. Parlak yüzey, Royce'un fenerinin ışığını büyüttü ve kavisli iç mekanı şaşırtıcı derecede aydınlattı.

"Peki, neredeyiz?" diye sordu Hadrian.

"Kıyının altında, suya girmeden önce durduğumuz yerin çok da altında değil," diye cevapladı Magnus. "Buradaki tünel aşağı doğru kıvrılıyor."

"İnanılmaz," dedi Hadrian, etrafındaki parıltıya hayretle bakarak. "Sanki bir elmasın içindeyiz."

Cücenin tahmin ettiği gibi, tünel aşağı doğru eğimli bir şekilde kıvrımlıydı. Hadrian yön duygusunu tamamen kaybettiği anda, tünel dönmeyi bırakıp düz bir şekilde ilerlemeye başladı. Çok geçmeden şelalenin gürültüsünü duymaya ve hissetmeye başladılar. Taşlar titreşiyordu. Burada tavan ve duvarlar su sızdırıyordu. Bin yıllık ihmal, tavanda kristal sarkıtların oluşmasına ve zeminde pürüzlü mineral birikintilerinin oluşmasına neden olmuştu.

"Bu biraz rahatsız edici," dedi Hadrian, ilerledikçe derinleşen zemindeki su birikintisini fark ederek.

"Bah!" Magnus mırıldandı, ama başka bir şey ekleyemedi.

Su içinde zorlukla ilerlerken, taş sivri uçlardan kaçındılar. Duvarları inceleyen Hadrian, duvarlara oyulmuş desenler fark etti. Koridoru geometrik şekiller ve desenlerden oluşan oyma desenler süslüyordu. Daha ince çizgilerden bazıları solmuş, kaybolmuş, belki de milyarlarca su damlasının aşındırmasıyla yok olmuştu. Hiçbir kelime görünmüyordu ve tanınabilir semboller yoktu. Oyma desenler sadece dekoratif amaçlı gibi görünüyordu. Yukarıda, büyüyen taşların arasında neredeyse kaybolmuş halde, bir zamanlar bayrak direkleri için kullanılmış olabilecek braketler vardı ve yan duvarlarda lamba tutucuları gördü. Hadrian, Novron döneminden önce tünelin nasıl görüldüğünü hayal etmeye çalıştı; o zamanlar çok renkli bayraklar ve parlak lambalar geçidi aydınlatıyor olabilirdi. Çok geçmeden tünel tekrar yukarı doğru yükseldi ve hepsi zayıf bir ışık görebildiler.

Tünel, yukarı çıkan bir merdivenle son buluyordu. Basamaklar kavisliydi ve bir sonraki basamağa çıkmadan önce iki adım atabilecekleri kadar genişti. Zirveye ulaştıklarında, yıldızlarla dolu gökyüzü bir kez daha üstlerindeydi ve çok geçmeden, kalenin temelini oluşturan kayalıkların üzerinde, yer üstünde duruyorlardı. Güçlü bir rüzgâr onları karşıladı. Fırtına nemliydi ve ıslak bir sisle doluydu. Dar bir yarık üzerinde uzanan kısa bir taş köprüünün ucunda durdular, köprüünün ötesinde tek parça kule kuleleri yükseliyordu. Kule o kadar yüksekti ki tepesini görmek imkansızdı.

Uzak tarafta daha fazla merdiven onları bekliyordu ve merdivenler iki, hatta üç kişinin yan yana yürümesine yetecek kadar geniş olmasına rağmen, tek sıra halinde, yavaş ama düzenli bir tempoda ilerlediler.

beş kat merdiven çıktılar, kulenin dışını yarım daire şeklinde zikzaklar çizerek. Altıncı kata çıktıklarında Royce, kalenin rüzgâr almayan tarafına geçene kadar bekledi, sonra nefes almaları için durmalarını söyledi. Aşağıda şelalenin gürültüsü yankılanıyordu, ama rüzgardan korunan bulundukları yerden gece sakin görünüyordu. Hiçbir ses yoktu, ne cırcır böceği ne de baykuş, sadece nehrin derin sesi ve rüzgârın uğultusu vardı.

"Bu saçmalık," diye bağırdı Royce gürültünün üstüne. "Lanet kapı nerede? Bu kadar açıkta kalmak hoşuma gitmiyor."

"Hemen ileride, çok uzak değil," diye cevapladı Esrahaddon.

"Ne kadar vaktimiz var?" diye sordu Hadrian, büyücüye bakarak. Büyücü omuz silkti.

"Öldürdükten sonra doğrudan buraya mı dönüyor, yoksa gecenin tadını mı çıkarıyor?" diye sordu Royce. "Dokuz yüz yıldır bu kuleye hapsedilmiş olduğunu düşünürsek, biraz uçarak vakit geçirmek isteyeceğini düşünürdüm."

"O bir insan ya da hayvan değil. O bir büyü, gücün mistik bir vücut bulmuş hali. Hayatı taklit ediyor ve varlığına yönelik tehditleri anlıyor, elbette, ama zevk ya da özgürlük kavramlarına sahip olduğunu sanmıyorum. Dediğim gibi, o canlı değil."

"O zaman neden yemek yiyor?" diye sordu Royce. "Yemiyor."

"O zaman neden her gece bir iki kişiyi öldürüyor?"

"Ben de bunu merak ettim. Son talimatını yerine getirmeye çalışması gerekir ve bu talimat açıkça imparatoru öldürmektir. Hedefinin yerini bulamaması ve bu kuleden uzaklaşamaması mümkündür —büyüler genellikle yaratıcılarından veya çıkış noktalarından belirli bir mesafeyle sınırlıdır —onu buraya çekmeye çalışıyor olabilir. İmparatorun halkının katledilmesine tahammül edemeyeceğini ve köye yardım etmeye geleceğini tahmin etmiş olabilir."

"Her ne olursa olsun, acele etsek iyi olur," diye bitirdi Hadrian.

Onlar etrafta dolaşırken rüzgâr yeniden başladı. Kulaklarında ısıklık çaldı ve adımlarını zorlaştırdı. Nemli giysiler, zorlu yürüyüşe rağmen onları üşüttü. Yukarıda, kuleler hâlâ gece gökyüzüne doğru yükseliyordu ve hepsi, sağlam bir duvara aniden son bulan başka bir kısa köprüye ulaştıklarında, içlerinde kasvetli bir sıkıntı hissettiler.

Hadrian, Royce'un çıkmaz sokağa bakarak hayal kırıklığıyla iç çekişini izledi.

"Bir kapı olduğunu söylemiştin." Royce büyücüye seslendi. "Vardı ve hala var."

Hadrian bir kapı görmedi. Önlerindeki duvarda kapı çerçevesinin silik bir izi vardı, ama duvar sağlam taştan yapılmıştı.

Royce yüzünü buruşturdu. "Bir başka görünmez taş kapı mı?"

"Zamanını boşa harcama," dedi Magnus. "Onu asla açamazsın. Güven bana, ben bir cüceyim. Saatlerce girmeye çalıştım ama nafile. O taş büyülü ve geçilmez. Buraya gelmek için nehri geçmek, o kapıyı açmaya kıyasla hiçbir şeydi."

Royce, gözlerinde şaşkın bir ifadeyle cüceye döndü. "Buraya geldin mi? Kuleye girmeye çalıştın. Neden?"

"Sana söyledim, kilise için bir iş yapıyordum."

"Lord Rufus'a bir kılıç yaptığını söylemiştin."

"Yaptım, ama başpiskopos sıradan bir kılıç istemiyordu. Bir kılıcın kopyasını, bir elf kılıcını istiyordu. Bana bir sürü eski çizim verdi, ben de onu yapmak için onları kullandım. Boyutlar ve malzemeler listelenmiş, oldukça iyilerdi, ama gerçek şeyi incelemek gibi değildi." Cüce, Royce'a anlamlı bir şekilde bakmaya devam etti. "Aynı türden başka kılıçların da bu kulede bulunabileceği söylendi. Buraya geldim ve bütün gün tırmanarak geçirdim, ama içeri girmenin bir yolunu bulamadım. Kapı ya da pencere yok, sadece bunun gibi şeyler var."

"Yaptığın bu kılıç," dedi Esrahaddon. "Kılıcın üzerinde yazı var mıydı?"

"Evet," diye cevapladı Magnus. "Kopyadaki yazının kitaplardakiyle tam olarak aynı olması konusunda çok ısrarcıydılar."

"İşte bu," diye mırıldandı Esrahaddon. "Kilise benim yüzümden burada değil ve onlar mirasçıyı bulmak için burada değiller; mirasçı *yaratmak* için buradalar."

"Bir varis mi yaratmak? Anlamadım," dedi Hadrian. "Varisin ölmesini istediklerini söylediğini sanıyordum."

"Öyle, ama bir kukla yaratacaklar. Bu Rufus, gerçek varisin yerine geçmesi için seçildi. Novron soyundan gelenlerin Gilarabrywn'i öldürebileceğine dair bir efsane var. Bu yaratığın ölümünü, çocuklarının gerçek varis olduğunu kanıtlamak için tartışmasız bir delil olarak kullanacaklar. Bu, onlara krallara kanun koymak için meşru bir yol sağlamakla kalmayacak, aynı zamanda gerçek varisi iktidara geri getirmek için gösterdiğim çabaları da engelleyecektir. Çocukları bir Gilarabrywn'i öldürdüğünde, yaşlı, kanun kaçağı bir büyücüye kim inanır ki? Birkaç köylünün

savaşmaya çalışacak, ancak canavarların yenilmezliğini kanıtlamak için ölecekler. Sonra Rufus öne çıkacak ve üzerine adı kazınmış kılıcıyla canavarı öldürecek ve imparator olacak. Rufus'u başlarına geçiren kilise, iktidara geri dönecek ve imparatorluğu yeniden düzenleyecek. Harika bir hamle, itiraf etmeliyim. Bunu beklemiyordum.

"Birkaç ılımlı kralın bu konuda söyleyecekleri olabilir," diye cevapladı Hadrian.

"Onlar da bunu senin kadar iyi biliyorlar. Eminim bununla başa çıkmak için bir planları vardır."

"Yine de içeri girmemiz gerekiyor mu?" diye sordu Hadrian.

"Oh evet," dedi büyücü. "Şimdi her zamankinden daha fazla." Kıkırdadı. "Rufus bu canavarı öldürmeden önce, başka bir yarışmacı onu önce öldürürse ne olacağını bir düşünün."

Cüce burnunu çekti. "Bah! Sana söyledim, o kapıdan geçemezsin. O kapı sağlam taştan yapılmış."

Büyücü kemeri bir kez daha inceledi. "Aç onu, Royce."

Royce şüpheli bir ifadeyle baktı. "Neyi açayım? O bir duvar. Mandalı yok, kilidi yok, hatta bir ek yeri bile yok. Denemek için elinde mücevher olan var mı?"

"Bu bir mücevher kilidi değil," diye açıkladı büyücü. "Katılıyorum ve bunu bilirim," dedi Magnus.

"Yine de açmayı dene," diye ısrar etti büyücü, Royce'a bakarak. "Seni buraya bu yüzden getirdim, unuttun mu?"

Royce önündeki duvara baktı ve kaşlarını çatı. "Nasıl?"

"İçgüdülerini kullan. Benim hapishanemin kapısını açtın ve onda da mandal yoktu."

"Şanslıydım."

"Yine şanslı olabilirsin. Dene."

Royce omuz silkti. İleri adım attı ve ellerini hafifçe taşın üzerine koydu, parmak uçlarını yüzeyde gezdirerek gözlerinin göremeyeceği şeyleri dokunarak aradı.

"Bu zaman kaybı," dedi Magnus. "Bu açıkça çok güçlü bir kilit ve anahtar olmadan açmanın imkanı yok. Bu işleri bilirim. Bunları ben *yaptım*. Onun gibi hırsızların girmesini önlemek için tasarlanmışlar."

"Ah," dedi Esrahaddon cüceye, "ama Royce'u hafife alıyorsun. O sıradan bir kilit açıcı değil. Onu ilk gördüğüm anda bunu hissettim. Onun bunu açabileceğini biliyorum." Büyücü, hızla

sinirlenmeye başlayan Royce'a döndü. "Açmaya *çalışmayı* bırak ve aç şunu. Düşünme. Sadece yap."

"Ne yapayım?" diye sordu sinirli bir şekilde. "Nasıl yapılacağını bilseydim, şimdiye kadar açmış olmaz mıydım?"

"İşte bu; düşünme. Hırsızlık yapmayı bırak. Kapıyı aç yeter."

Royce büyücüye öfkeyle baktı. "Peki," dedi ve avucunu taş duvara dayadı, sonra şok olmuş bir ifadeyle geri çekti.

Esrahaddon'un yüzünde büyük bir sevinç vardı. "Biliyordum," dedi büyücü.

"Neyi biliyordun? Ne oldu?" diye sordu Hadrian.

"Sadece ittim." Royce bu saçmalığa güldü. "Ve?"

"Ne demek, *ve*?" diye sordu Royce, sağlam duvarı işaret ederek. "Ve ne oldu? Neden gülümsüyorsun?" Hadrian, kaçırdığı bir şey, küçük bir çatlak, küçük bir mandal, bir anahtar deliği olup olmadığını görmek için duvarı inceledi

, gözden kaçırdığı bir şey, küçük bir çatlak, küçük bir mandal, bir anahtar deliği var mı diye inceledi, ama hiçbir şey görmedi. Her zamanki gibiydi.

"Açıldı," dedi Royce.

Hadrian ve cüce, Royce'a şaşkın şaşkın baktılar. "Neden bahsediyorsun?"

Royce, her şeyi açıklığa kavuşturacakmış gibi omzunun üzerinden geriye baktı. "İkiniz de kör müsünüz? Kapı ardına kadar açık. Orada bir koridor olduğunu görebilirsiniz..."

"Onlar göremiyorlar," diye büyücü sözünü kesti.

Royce büyücünden Hadrian'a baktı. "Kapının şu anda açık olduğunu göremiyor musun? Bu devasa, üç katlı çift kapıyı göremiyor musun?"

Hadrian başını salladı. "Her zamanki gibi görünüyor."

Magnus da aynı fikirde olduğunu belirtmek için başını salladı.

"Giremedikleri için göremiyorlar," diye açıkladı büyücü. Hadrian, Royce'un büyücünün bakışını takip ederek yukarıya bakmasını izledi ve Royce'un gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ne?" diye sordu Hadrian.

"Elf büyü. Düşmanların bu duvarları geçmesini engellemek için tasarlanmış. Tek gördükleri ve karşılaşacakları şey, sağlam taş. Portal onlara kapalı."

"Sen görebiliyor musun?" diye sordu Royce

Esrahaddon'a. "Oh evet, gayet net."

"Peki neden biz görebiliyoruz da onlar göremiyor?"

"Sana zaten söyledim, düşmanların girmesini engellemek için yapılan bir büyü. Tesadüfen, ben dokuz yüz yıl önce bu kuleye davet edilmişim. Ziyaretimden hemen sonra terk edildi, bu yüzden o izni iptal edecek kimse olmadığını tahmin ediyorum." Hadrian'ın hala sağlam taş olarak gördüğü şeye geri baktı. "Ancak, ellerim olsa bile onu açabileceğimi sanmıyorum. Bu yüzden sana ihtiyacım vardı."

"Bana mı?" dedi Royce; sonra yüzünde ani bir şok ifadesi belirdi ve önündeki büyücüye sert bir bakış attı. "Yani biliyordun?"

"Bilmesem, büyücü olamazdım, değil mi?"

Royce utangaç bir şekilde kendi ayaklarına baktı, sonra yavaşça dönüp Hadrian'a dikkatle baktı, Hadrian ise sadece gülümsedi. "Sen de mi biliyordun?"

Hadrian kaşlarını çattı. "Bunca yıldır seninle çalışıp bunu fark edemeyeceğimi mi sandın? Bu biraz bariz bir şey, biliyorsun."

"Hiçbir şey söylemedin."

"Bunun hakkında konuşmak istemediğini düşündüm. Geçmişini kıskançlıkla koruyorsun dostum ve benim çalmadığım birçok kapın var. Dürüst olmak gerekirse, bazen senin bildiğini merak ettim."

"Neyi bildiğimi? Neler oluyor?" Magnus sordu.

"Seni ilgilendirmez," dedi Hadrian cüceye, "ama bu bizi ayrılık noktasına getiriyor, değil mi? İçeri giremeyiz ve sana şunu söyleyebilirim ki, kapının eşiğinde oturup uçan kertenkelenin eve dönmesini beklemekten hoşlanmıyorum."

"Geri dönmelisiniz," dedi Esrahaddon. "Royce ve ben buradan tek başımıza devam edebiliriz."

"Bu ne kadar sürer?" diye sordu Hadrian. "Birkaç saat, belki bir gün," diye cevapladı büyücü.

"O dönmeden gitmeyi umuyordum," dedi Royce.

"Mümkün değil. Ayrıca, bu senin için bir sorun olmamalı. Eminim daha önce de işgal edilmiş evlerden hırsızlık yapmışsındır."

"Sahibi beni tek bir ısırtıkta yutabilecek türden olmayanlar." "O zaman şimdi ekstra sessiz olmalıyız, değil mi?"

BÖLÜM 10

KAYIP KILIÇLAR

Dün gece iyi geçti sanıyordum," dedi Piskopos Saldur, kahvaltılık peynirden bir dilim keserken. O, Başpiskopos Galien, Nöbetçi Luis Guy ve Lord Rufus ile birlikte malikanenin büyük salonundaki ziyafet masasında oturuyordu. Bağlanmış kütüklerden yapılmış yüksek katedral tavanı, doğal ışığın eksikliğinden kaynaklanan karanlık ve baskıcı atmosferi pek de hafifletmiyordu. Malikanenin tamamında çok az pencere vardı ve Saldur, sanki bir hayvanın ininde, bir dağ sıçanının yuvasında veya bir kunduzun kulübesinde çömelmiş gibi hissediyordu. Bu sefil kulübenin Yeni İmparatorluğun doğuşuna tanık olacağı düşüncesi hayal kırıklığı yaratıyordu, ama o pragmatik bir adamdı. Yöntem önemsizdi. Önemli olan tek şey nihai çözümdü. Ya işe yarardı ya da yaramazdı — değerinin tek ölçüsü buydu. Estetik daha sonra eklenebilirdi.

Şu anda imparatorluğu kurmaları gerekiyordu. İnsanlık çok uzun süredir dümenini kaybetmiş bir şekilde sürükleniyordu. Dünyanın ihtiyacı olan şey, sağlam bir el, geleceği görebilen ve gemiyi berrak, sakın sulara yönlendirebilen keskin gözlere sahip, dümeni sıkıca tutan biriydi. Saldur, refah yoluyla barış ve güç yoluyla güvenlik içeren bir dünya hayal ediyordu. Dört ulusta yaygın olan feodal sistem onları geride tutuyor, krallıkları zayıflık ve bölünmüş çıkarların yoksulluğuna zincirliyordu. İhtiyaçları olan şey, aydınlanmış bir hükümdar ve hayatın her yönünü denetleyen yetenekli, eğitilmiş bir bürokrasiye sahip merkezi bir hükümdardı. İnsanlığın tüm gücünü tek bir çatı altında toplayarak başarılabilir birçok hedefi hayal etmek imkansızdı. Tarımda devrim yapabilir, meyveleri en yoksulların bile alabileceği bir fiyata eşit olarak dağıtabilir ve açlığı ortadan kaldırabilirlerdi. Yasalar standartlaştırılabilir, intikamcı tiranların keyfi cezaları ortadan kaldırılabilirdi. Ülkenin dört bir yanından gelen bilgiler tek bir depoda toplanabilir, böylece büyük beyinler yeni fikirler ve teknikler öğrenip geliştirebilirdi. Standartlaştırılmış yollarla ulaşımı iyileştirebilir ve standartlaştırılmış kanalizasyon sistemleriyle şehirlerin kokusunu ortadan kaldırabilirlerdi. Bütün bunlar bu küçük orman kulübesinde başlamalıysa

kulübesinde başlaması gerekiyorsa, bu ödenmesi gereken küçük bir bedeldi. "Kaç kişi öldü?" diye sordu.

Başpiskopos omuz silkti ve Rufus tabağından başını kaldırmaya tenezzül etmedi.

"Dün gece beş yarışmacı canavar tarafından öldürüldü." Luis Guy, hançerinin ucuyla masadan bir muffin alırken sorusuna cevap verdi.

Nyphron Şövalyesi, Saldur'u etkilemeye devam etti. O, bir insanın şekline bürünmüş bir kılıçtı: keskin, sivri, kesici ve aynı zamanda zarif bir görünüşe sahipti. Her zaman dik durur, omuzlarını geriye atar, çenesini kaldırır, gözlerini doğrudan hedefine odaklar, yüzünde sert, keskin bir mücadele maskesi vardır ve ona meydan okumaya cesaret eden herkesten neredeyse kavga çıkarmak ister gibi davranır. Vahşi doğada günler geçirdikten sonra bile, hiçbir şeyi yerinden oynamamıştı. Kilisenin bir örneği, idealin vücut bulmuş haliydi.

"Sadece beş mi?"

"Beşincisi ikiye bölündükten sonra, çok azı öne çıkmaya istekliydi ve onlar tereddüt ederken, canavar uçup gitti."

"Beş kişinin ölümü, canavarın yenilmez olduğunu kanıtlamak için yeterli mi sence?" Galien, hepsine bakarak sordu.

"Hayır, ama başka seçeneğimiz olmayabilir. Dün gecedan sonra, başka kimsenin gönüllü olacağından emin değilim," diye cevapladı Guy. "Daha önce ava karşı gösterilen coşku azaldı."

"Peki siz hazır mısınız, Lord Rufus? Başka kimse öne çıkmazsa?" diye sordu başpiskopos, masanın ucunda oturan sert savaşçıya dönerek.

Lord Rufus başını kaldırdı. Yemeğin tadını sonuna kadar çıkarıyor, yağlı koyun bacağını çiğneyerek dağınık sakalını yağla kaplıyordu. Kalın, kırmızı kaşlarının altından onlara bakıyordu. Kemik parçalarını tükürdü. "Duruma bağlı," dedi. "Cücenin yaptığı bu kılıç, canavarın derisini kesebilir mi?"

"Yazmanlarımız cücenin yaptığı işi eski kayıtlarla karşılaştırdı," diye cevapladı Saldur. "Bu tür canavarları öldürebilen önceki silahların üzerinde kayıtlı işaretlerle mükemmel bir şekilde eşleşiyor."

"Eğer kesebilirse, onu öldürürüm." Rufus yağlı bir gülümsemeyle sırıttı. "Beni imparator ilan etmeye hazır olun." Bacağına tekrar ısırıldı ve büyük bir parça koyu renkli eti koparıp ağzını doldurdu.

Saldur, Patriğin bu ahmağı imparator olarak seçtiğine inanamıyordu. Guy bir kılıçsa, Rufus bir çekiçti, sıkıcı işlerin yapıldığı keskin olmayan bir aletti. Trent doğumlu olduğu için, başka türlü kazanılması imkansız olan asi kuzey krallıklarının sadakatini sağlayacaktı. Bu, güçlerini kolayca ikiye katlayacaktı. Ayrıca Avryn ve Calis'e kadar uzanan popüleritesi de vardı. Bu, ona karşı protestoların sayısını azalttı. Ünlü bir savaşçı olması, Gilarabrywn'i öldürmek ve milliyetçilerin muhalefetini ezmek gibi ilk engellerini aşmasında kesinlikle ona yardımcı olacaktı. Saldur'un gördüğü sorun, kaba, mantıksız bir ahmak olan Rufus'un sadece bir savaşçının kalbine değil, zekasına da sahip olmasıydı. Her soruna verdiği cevap, onu döverek öldürmekti. Onu kontrol etmek zor olacaktı, ama bir imparatorluk henüz kurulmadan, onu yönetmenin getireceği baş ağrılarından endişe etmek pek mantıklı değildi. Önce imparatorluğu kurmaları, imparatorun niteliği hakkında endişelenmeyi sonraya bırakmaları gerekiyordu. Rufus sorun olursa, bir oğlu olduğunda ve oğlu onların gözetiminde güvende olduğunda, Rufus'un zamansız bir sonla karşılaşmasını sağlayabilirlerdi.

"Öyleyse," dedi Galien. "Her şey yolunda görünüyor."

"Beni buraya sadece bunun için mi çağırdın?" diye sordu Guy sinirli bir ses tonuyla.

"Hayır," diye cevapladı Galien, "Bu sabah beklenmedik bir haber aldım ve senin de duymak isteyeceğini düşündüm Luis, çünkü senin ilgini çekeceğini tahmin ediyorum. Carlton, diyakoz Tomas'ı içeri çağırır mısın?"

Galien'in uşağı Carlton, sulandırılmış şarabı doldurmakla meşguldü, hemen masadan kalkıp koridora açılan kapıyı açtı. "Ekselansları sizi kabul edecek."

Papaz cüppesi giymiş, tombul, şişman bir adam içeri girdi. "Luis Guy, Lord Rufus, size Dahlgren Köyü'nden Deacon Tomas'ı tanıtayım. Tomas, bu Lord Rufus, Sentinel Guy, ve tabii ki Piskopos Saldur'u zaten tanıyorsun."

Tomas gergin bir gülümsemeyle başını salladı.

"Bu ne demek oluyor?" Guy, Tomas orada değilmiş gibi sordu.

"Devam et Tomas, Sentinel'e bana anlattıklarını anlat."

Diakon ayaklarını kaydırıp ve odadaki kimseyle göz teması kurmadan kaçındı. Konuştuğunda sesi o kadar yumuşaktı ki, onu duymak için zorlandılar. "Az önce Ekselanslarına, markgrafen yokluğunda buradaki işleri nasıl üstlendiğimi ve hallettiğimi anlatıyordum. Bu köyde zor zamanlar geçirdik, gerçekten zor zamanlar, ama büyük evi düzenli tutmak için elimden geleni yaptım."

Onları durdurmaya çalıştım, ama ben tek başımaydım. Bu imkansızdı..."

"Evet, evet, ona sakat adamdan bahset," diye araya girdi başpiskopos.

"Tabii, elbette. Evet, Esra buraya yaşamaya geldi, sanırım bir ay kadar önce, o..."

"Esra mı?" dedi Guy ve aniden başpiskopos ve Saldur'a baktı, ikisi de ona anlamlı bir şekilde gülümsedi.

"Evet," diye cevapladı Deacon Tomas. "Adı bu. Hiç fazla konuşmazdı, ama köylüler iyi insanlardır ve zavallı adamın iki eli de olmadığı için zor durumda olduğu için sırayla ona yemek verirlerdi."

"Esrahaddon!" diye tısladı Guy. "Yılan nerede?"

Nöbetçinin ani şiddetli tepkisi Tomas'ı şok etti ve bir adım geri attı.

"Ah, bilmiyorum, gelip gidiyor, ama iki yabancı gelmeden önce köyde çok daha sık görüldüğünü hatırlıyorum."

"Yabancılar mı?" diye sordu Guy.

"Wood ailesinin arkadaşları, sanırım. En azından, Thrace ile birlikte geldiler ve onunla ve babasıyla çok zaman geçiriyorlar. Buraya geldiklerinden beri, Esra izin günlerinin çoğunu sessiz olanla geçiriyor — Royce, sanırım ona böyle diyorlar."

"Royce Melborn ve Hadrian Blackwater, Gutaria'dan büyücüyü kaçırان iki hırsız ve Esrahaddon hepsi bu köyde mi?" Saldur ve Galien Luis'e başlarını salladılar.

"Çok ilginç, değil mi?" diye yorumladı başpiskopos. "Belki de Arista'ya yaklaştığımızda yanlış köpeğe odaklandık. Görünüşe göre yaşlı büyücü, iki hırsıza güvenmiş. Asıl soru, neden hepsi burada? İmparatorun taç giyme töreninin yapılacağı anda, onun bu küçük, ücra köyde ortaya çıkması tesadüf olamaz."

"Planlarımızı bilemezdi," dedi Guy.

"O bir büyücü; onlar bir şeyleri keşfetmekte ustadırlar. Yine de, onun neyin peşinde olduğunu bulmaya çalışsan iyi olur."

"Mesafenizi koruyun," diye ekledi Saldur. "Bizi yuvasına götürdüğünü bilmeden bu tilkiyi köşeye sıkıştırmak istemeyiz."

Hadrian battaniyeyi uzunlamasına iki kez katladı, sonra sıkıca sardı ve ortaya çıkan kumaş ruloyu iki deri kayışla bağladı. Onlara kalan tüm ekipman

yerde düzenli yığınlar halinde bıraktı. Hala tüm kamp malzemeleri, yiyecekleri ve yemleri vardı. Royce'un eyer, dizgin ve çantaları vardı, ama Hadrian, Millie ortadan kaybolduğunda silahlarıyla birlikte eyer takımını da kaybetmişti. İki kişi binip ekipmanı taşımak imkansızdı. Her şeyi Mouse'a yükleyip eve yürüyerek gitmeleri gerekecekti.

"İşte buradasın."

Hadrian başını kaldırıp Theron'un Bothwicks'lerin evinden bu tarafa doğru, elinde boş bir kova ile kuyuya doğru yürüdüğünü gördü.

"Dün gece seni görmedik. Sana bir şey oldu mu diye endişelendik."

"Görünüşe göre herkes şanslı bir gece geçirmiş," dedi Hadrian.

"Köydeki herkes evet. Ama kaledeki adamların pek başarılı olduğunu sanmıyorum. Çok fazla bağıriş ve çığlık duyduk ve bu sabah kutlama yapmıyorlar. Tahminimce canavarı öldürme planları umdukları gibi gitmedi." Çiftçi yığınları inceledi. "Toplanıyorsun, ha? Sen de gidiyorsun demek?"

"Neden olmasın? Artık bizi burada tutan hiçbir şey yok. Thrace nasıl?"

"İyi, soylularla kaynaşiyor, öyle diyor. Gayet iyi yürüyor, baş ağrıları da çoğunlukla geçti. Yarın sabah yola çıkacağız, sanırım."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Hadrian.

"Arkadaşın kim?" Theron, birkaç metre ötede kavak ağacının gölgesinde oturan cüceyi işaret etti.

"Ah evet. Theron, Magnus ile tanış. O bir arkadaşımдан çok bir iş ortağıdır." Bir süre düşündü ve ekledi, "Aslında, daha çok gözümün üzerinde olduğu bir düşman gibidir."

Theron başını salladı, ama şaşkın bir ifadeyle, ve cüce ikisinin de duymadığı bir şey mırıldandı.

"Dersim ne olacak?" diye sordu Theron.

"Dalga mı geçiyorsun? Yarın ikiniz de gidecekseniz dersin ne anlamı var ki?"

"Başka bir işin mi var? Ayrıca, yol tehlikeli bir yer ve birkaç numara daha bilmek zarar vermez, yoksa şimdi para istediğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Hayır." Hadrian çiftçiye elini salladı. "Sopaları al."

Öğle vakti güneş yakıcıydı ve Hadrian, gerçek bir gelişme gösteren Theron ile dövüşerek terlemişti. Magnus ters çevrilmiş bir kuyu kovanın üzerine oturmuş, ikisini ilgiyle izliyordu. Hadrian doğru duruşu, delici darbeler ve tutuşları nasıl elde edeceğini açıkladı, ki bu sadece tırmık saplarıyla yapmak zordu.

“Kılıcı iki elinizle tutarsanız, çok yönlülük ve erişim gücünüzü kaybedersiniz, ancak muazzam bir güç kazanırsınız. İyi bir savaşçı, iki elden tek ele ve tersine ne zaman geçmesi gerektiğini bilir. Erişimi daha uzun olan birine karşı savunma yapıyorsanız, tek elinizi kullanmanız daha iyidir, ancak kılıcınızı ağır zırhın içine derinlemesine saplamanız gerekiyorsa (diğer elinizde kalkan tutmuyorsanız), kılıcın kabzasını iki avucunuzla kavrayın ve saplayın. Daha önce size öğrettiğim gibi, bunu yaparken bağırmayı unutmayın. Sonra tüm gücünüzle darbeyi indirin. Sağlam bir göğüs zırhı kılıç darbesini durdurmaz. Zırhlar bunun için tasarlanmamıştır. Zırh, kılıç sallamayı veya kesmeyi önler ve darbe noktasını saptırabilir; bu yüzden profesyonel savaşçılar pürüzsüz, süslemesiz zırhlar giyerler. Prensler ve dukler her zaman süslü yaldızlı göğüs zırhları ve ağır oyulmuş hafif ince metallerle dolaşırlar; bu, ölüm tuzağı içinde dolaşmak gibidir. Tabii ki, onlar gerçekten savaşmazlar. Şövalyeler bunu onlar için yapar. Onlar sadece dolaşır ve güzel görünürler. Yani fikir şu ki, sapladığınızda, zırhın kıvrımını, oluşunu veya dikişini, ucu yakalayacak ve tutacak bir şeyi hedefleyin. Koltuk altları veya burun koruyucusunun üstü mükemmel hedeflerdir. Dört fitlik bir kılıcı burun koruyucusunun altına saplayın ve karşı saldırı konusunda çok endişelenmenize gerek kalmaz.

"Kılıç olmadan o zavallı adama nasıl bir şey öğretebilirsin?"

İkisi de dönüp, basit mavi tuniğiyle onlara doğru yürüyen Mauvin Pickering'i gördüler. Galilin'in şık lordu yoktu; onun yerine, Hadrian'ın Drondil Fields'da ilk gördüğü çocuğa çok benziyordu. Elinde iki kılıç taşıyordu ve sırtında iki küçük yuvarlak kalkan asılıydı.

"Sizi surlardan gördüm ve bunları ödünç almak isteyebileceğinizi düşündüm," dedi ve Theron'a bir kılıç ve kalkan uzattı. Theron bunları beceriksizce kabul etti. "Bunlar benim ve Fanen'in yedekleri."

Theron genç adama şüpheyle baktı, sonra Hadrian'a döndü.

"Devam et," dedi Hadrian, alnındaki teri koluyla silerek. "O haklı. Gerçek olanın nasıl olduğunu bilmelisin."

Theron kalkanı nasıl tutacağı konusunda kafası karışık görünce, Mauvin ona talimat vermeye başladı ve çiftçiye kolunu deri kayışların nereden geçireceğini gösterdi.

"Gördün mü, Hadrian? Öğrencine gerçek bir kalkanı nasıl takacağını öğretmek gerçekten yardımcı oluyor; tabii ki, onun tüm zamanını akçağağaçlarla savaşarak geçireceğini düşünmüyorsan. Bu arada, silahların nerede?"

Hadrian utanmış görünüyordu. "Kaybettim."

"Beş kişiye yetecek kadar taşıyor musun?"

"Kötü bir hafta geçirdim."

"Sen kimsin?" diye sordu Mauvin, cüceye bakarak. Hadrian cevap vermeye başladı, sonra durdu. Alric muhtemelen ona söylemişti. Mauvin, babasını öldüren cüce hakkında her şeyi anlattı. "O mu? O... hiç kimse."

"Tamam..." Mauvin gülerek elini kaldırdı ve el salladı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Bay Hiç Kimse." Sonra kuyunun kenarına oturdu ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Devam et. Bana sana öğrettiklerini göster."

Hadrian ve Theron dövüşmeye devam ettiler, ancak keskin kılıçlar Theron'u tedirgin ettiği için artık daha yavaş hareket ediyorlardı. Theron kısa sürede sinirlendi ve Mauvin'e dönerek kaşlarını çatı.

"Bu şeyleri iyi kullanabilir misin?"

Genç adam şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Sevgili bayım, biz tanışmadık mı? Benim adım Mauvin Pickering." Gülümsedi.

Theron şaşkınlıkla gözlerini kısarak, hiçbir şey söylemeyen Hadrian'a baktı, sonra tekrar çocuğa döndü. "Sana kılıç kullanmayı bilip bilmediğini sordum evlat, adını değil."

"Ama... ben... oh, boş ver. Evet, kılıç kullanmayı öğrendim."

"Ben hayatım boyunca çiftliklerde ya da buradan çok da büyük olmayan köylerde yaşadım ve adamların birbirlerini kılıçla dövdüklerini görme fırsatım pek olmadı. Ne yapmam gerektiğini görsem yardımcı olabilir. Bilirsiniz, nasıl yapılması gerektiği gibi."

"Bir gösteri ister misin?"

Theron başını salladı. "Hadrian'ın ne yaptığını bildiğini bile bilmiyorum."

"Tamam," dedi Mauvin, parmaklarını esnetip ellerini sallayarak öne doğru yürüdü. Yüzünde parlak bir gülümseme vardı, sanki Theron onu en sevdiği oyunu oynamaya davet etmiş gibi.

İkili eşleşti. Magnus ve Theron toprağa oturdular ve Mauvin ile Hadrian'ın önce temel hareketleri yapmalarını izlediler

sonra her birini gerçek savaş hızında gösterdi. Hadrian her hareketi açıklıyor ve ardından yorum yapıyordu.

"Gördün mü? Mauvin, onun uyluğuna doğru içe doğru kesim yapacağımı düşündü ve bir anlığına gardını düşürdü. Bunu yaptı çünkü ben omzumu eğerek ona niyetimin bu olduğunu ima ettim. Yani, hamleye başlamadan önce Mauvin'in ne yapacağını biliyordum, çünkü bunu ben belirlemiştim. Esasen, o yapmadan önce ne yapacağını biliyordum ve bu, bir savaşta çok kullanışlıdır."

"Ders yeter," dedi Mauvin, eskrim hatasının rneği olarak gösterilmesinden açıkça rahatsız olmuş bir şekilde. "Ona gerçek bir gösteri yapalım."

"Rvanş mı istiyorsun?" diye sordu Hadrian.

"şans mıydı merak ediyorum."

Hadrian gülümsedi ve "Pickerings" diye mırıldandı.

Gömleğini çıkardı, yüzünü ve ellerini sildi, gömleği çimlerin üzerine attı ve kılıcını hazır pozisyona kaldırdı. Mauvin hamle yaptı ve ikisi hemen dövüşmeye başladı. Kılıçlar havayı o kadar hızlı kesiyordu ki hareketleri bulanıklaşıyordu. Hadrian ve Mauvin ayaklarının ucunda dans eder gibi hareket ediyor, toprağı o kadar hızlı karıştırıyorlardı ki diz hizasına kadar küçük bir toz bulutu yükseliyordu.

"Mar adına!" diye bağırdı yaşlı ifti.

Sonra aniden durdular, ikisi de efordan nefes nefese kalmıştı.

Mauvin, Hadrian'a hem şaşkın hem de sinirli bir bakışla baktı. "Benimle oynuyorsun."

"Bence amaç da buydu. Beni gerçekten ldrmemi istemiyorsun, değil mi?"

"Hayır, ama... şey, onun dediği gibi... Mar adına! Senin gibi dövüşen birini hiç görmedim; sen harikası."

"İkinizin de oldukça inanılmaz olduğunu düşündüm," dedi Theron. "Daha önce böyle bir şey görmemiştim."

"Katılıyorum," diye Magnus da söze karıştı. Cüce ayağa kalkmış, başını sallıyordu.

Hadrian kuyuya doğru yürüdü ve bir kova suyun yarısını üzerine döktü, sonra saındaki suyu silkeledi.

"Cidden, Hadrian," diye sordu Mauvin, "bunu nereden ğrendin?" "Danbury Blackwater adında bir adamdan."

"Blackwater? Bu senin adın değil mi?"

Hadrian başını salladı ve yüzüne melankolik bir ifade çöktü. "O benim babamdı."

"Öyleydi mi?"

"Öldü."

"Savaşçı mıydı? General mi?"

"Demirci."

"Demirci mi?" Mauvin inanamadan sordu.

"Buradan çok da büyük olmayan bir köyde. Bilirsin, at nalı, tırmık, çömlek yapan adam."

"Bir köy demircisi Teshlors'un gizli disiplinlerini biliyor muydu diyorsun? Tek'chin hareketlerini tanıdım, babamın bana öğrettiklerini. Geri kalanların ise Teshlors'un diğer kayıp disiplinlerinden olduğunu varsayabilirim."

Mauvin herkesin boş bakışlarına maruz kaldı.

"Teshlorlar mı?" Etrafına baktı, yine boş bakışlar. Gözlerini devirdi ve iç geçirdi. "Kafirler, cahil kafirler tarafından çevriliyim. Teshlorlar, gelmiş geçmiş en büyük şövalyelerdi. İmparatorun kişisel korumalarıydılar. Novron'un kendisinden Beş Savaş Disiplini'ni öğrendikleri söylenir. Bunlardan sadece biri Tek'chin'dir ve Tek'chin bilgisi tek başına Pickering hanedanını efsane haline getirmiştir. Babanız açıkça Tek'chin'i ve görünüşe göre neredeyse bin yıldır kaybolduğunu düşündüğüm diğer Teshlor disiplinlerini biliyordu ve siz bana onun bir demirci olduğunu mu söylüyorsunuz? O muhtemelen zamanının en büyük savaşçısıydı. Ve siz, doğmadan önce babanızın ne yaptığını bilmiyor musunuz?"

"Sonrasında yaptığı şeyin aynısını yaptığını varsayıyorum." "O zaman nasıl savaşmayı biliyordu?"

Hadrian bunu düşündü. "Yerel orduda görev yaparken öğrendiğini varsaydım. Köydeki birkaç adam, Lord Hazretleri'ne silahşör olarak hizmet ediyordu. Savaş gördüğünü varsaydım. Öyleymiş gibi konuşurdu."

"Ona hiç sordun mu?"

Atların nalları gürültüsüyle konuşmaları kesildi, çünkü üç atlı adam markgrafın kalesinden köyün içine giriyordu. Biniciler siyah ve kırmızı giysiler giymişlerdi ve göğüslerinde kırık taç sembolü vardı. Başlarında uzun siyah saçlı, kısa kesilmiş sakallı, uzun boylu zayıf bir adam vardı.

"Mükemmel kılıç kullanımı," dedi öndeki adam. Hadrian'ın yanına kadar atını sürdü ve hayvanını sertçe dizginledi. Siyah aygır, örgülü püsküllü kırmızı ve siyah bir kaparizonla örtülmüştü, başının üstünde ise bir ayak uzunluğunda siyah tüyler bulunan kırmızı bir başlık vardı.

başığı ve başından bir ayak uzunluğunda siyah bir tüy çıkıyordu. At homurdandı ve ayaklarını yere vurdu. "Pickering Kontu'nun oğlunun bugün savaşa neden katılmadığını merak ediyordum, ama şimdi daha değerli bir d v   partneri bulduğunu görüyorum. Bu hoş savaşçı kim ve neden seni kalede görmedim?"

"Ben buraya ta  için yarışmaya gelmedim," dedi Hadrian basitçe, gömleğini giyerken.

" yle mi? Yazık, kesinlikle bir şans hak ediyorsun. Adın ne?"

"Hadrian."

"Ah, tanı tığımıza memnun oldum, S r Hadrian." "Sadece Hadrian."

"Anlıyorum. Burada mı yaşıyorsun, sadece Hadrian?" "Hayır."

Atlı, bu kısa cevaptan pek memnun kalmamış gibi görünüyordu ve tehditkar bir şekilde atını daha da yakla tırdı. Hayvan, Hadrian'ın yüzüne sıcak ve nemli bir nefes üfledi. "O zaman burada ne için var?"

"Sadece geçiyordum," diye cevapladı Hadrian her zamanki dostane tavrıyla.

Hatta dostça bir gülümseme bile takındı.

"Gerçekten mi? Dahlgren'den sadece geçiyorsunuz? Dahlgren'in yolunuzun neresinde olduğunu sorabilir miyim?"

"Baki  a ınıza bağlı olarak, hemen hemen her yere, sence de öyle değil mi? Yani, tüm yollar bir yere çıkar, değil mi?" Savunmada olmaktan bıkmı  ve sözlü bir saldırıya geçmişti. "Bu kadar ilgilenmenizin bir nedeni var mı?"

"Ben Sentinel Luis Guy ve yarı mayı yönetmekten sorumluyum. Katılan herkesin listede olup olmadığını bilmem gerekiyor."

"Yarışma için burada olmadığımı zaten söyledim."

" yle dedin," dedi Guy ve yavaşça diğerlerine bakarak özellikle Magnus'a dikkatini verdi. "Sadece geçiyorsun dedin, ama belki seninle seyahat edenler listeye alınmak isterler."

Belki de bir aldatmacaydı? Hadrian yine de savunmaya karar verdi. "Benimle birlikte olan hiç kimse o listeye girmek istemez."

"Seninle birlikte olan hiç kimse mi?"

Hadrian dişlerini sıktı. Bu bir aldatmacaydı. Hadrian zihninde kendine kızdı.

"Yani yalnız değilsin?" diye sordu nöbetçi. "Diğerleri nerede?"

"Sana söyleyemem."

"Öyle mi?"

Hadrian başını salladı — az konuşursan, hata yapma ihtimalin azalır.

"Gerçekten mi? Yani şu anda şelaleden aşağı akıyor olabilirler ve senin umurunda bile değil mi?"

"Öyle demedim," diye cevapladı Hadrian sinirlenerek. "Ama nerede olduklarını bilmenin bir önemi yok mu?" "Onlar yetişkin adamlar."

Nöbetçi gülümsedi. "Peki *bu adamlar* kim? Lütfen söyle de, belki daha sonra onlara sorabilirim."

Hadrian, hatasını çok geç fark edince gözlerini kısarak baktı. Karşısındaki adam zekiydi, çok zekiydi.

"Onların isimlerini de mi unuttun?" diye sordu Luis Guy, eyerinde öne doğru eğilerek.

"Hayır." Hadrian düşünmeye çalışırken onu oyalamaya çalıştı. "O zaman kimler?"

"Şey," diye başladı, ödünç aldığı kılıç yerine kendi kılıcı olmasını dileyerek. "Dediğim gibi, ikisinin de nerede olduğunu bilmiyorum. Mauvin elbette burada, ama Fanen'in nereye gittiğini hiç bilmiyorum."

"Kesinlikle yanılıyorsun. Pickeringler benimle ve diğer maiyetimle birlikte seyahat ettiler," diye işaret etti Guy.

"Evet, *öyleydi*, ama benimle birlikte eve dönmeyi planlıyorlar."

Adamın gözleri kısıldı. "Yani buraya kadar tek başına seyahat ettin, senin deyiminle 'geçerken', ve tesadüfen Pickering'lerle bir araya geldin, öyle mi?"

Hadrian nöbetçiye gülümsedi. Zayıf, beceriksiz bir gülümsemeydi, eskrimde kılıcını düşürüp rakibini yere devirmeye benziyordu, ama yapabileceği tek şey buydu.

"Bu doğru mu, Pickering?"

"Kesinlikle," diye cevapladı Mauvin tereddüt etmeden.

Guy Hadrian'a baktı. "Ne kadar da uygun," dedi hayal kırıklığıyla. "Öyleyse, sizi antrenmanınızdan alıkoymayayım. İyi günler, beyler."

Üç adam nehir yoluna doğru at sürerken hepsi onları izledi.

"Bu çok ürkütücüydü," dedi Mauvin, onların gittiği yöne bakarak. "Herhangi bir nöbetçi sana ilgi duyduğunda, hele de Luis Guy gibi biri, bu asla iyiye işaret değildir."

"Onun hikayesi nedir?" diye sordu Hadrian.

"Ben sadece söylentileri biliyorum. Kiliseye çok bağılı biri, ama kilisede bile ondan korkan birçok kişi tanıyorum. O, kralları ortadan kaldırabilecek türden bir adam. Ayrıca Novron'un varisini bulmaya takıntılı olduğu söyleniyor."

"Hepsi seret değil mi?"

"Kilise doktrinine göre, elbette. Ama o gerçekten öyle, bu da neden burada olduğunu açıklıyor."

"Peki ya onunla birlikte olan ikisi?"

"Seret, Nyphron Şövalyeleri, onlar muhafızların kişisel gölge ordusu. Hiçbir krala veya ulusa hesap vermezler, sadece muhafızlara ve Patrik'e hesap verirler."

Mauvin Hadrian'a baktı. "O kılıcı saklasan iyi olur. Silahsız kalmak için kötü bir zaman gibi görünüyor."

Royce, yaratığın dönüşünden çok önce fenerini söndürmüş olmasına rağmen, gayet iyi görebiliyordu. Işık, Avempartha'nın duvarlarından sanki dumanlı camdan sızar gibi geçiyordu. Dışarıda gün ışığı vardı, bundan emindi, çünkü ışığın rengi soluk maviden yumuşak beyaza değişmişti.

Güneş doğarken, kalenin içi muhteşem renkler ve güzelliklerle dolu aydınlık bir dünyaya dönüştü. Tavanlar yüksek, havadar kemerler halinde uzanıyor, yerden yüzlerce metre yükseklikte birleşiyor ve hiç de kapalı bir alanda değil, ufkun sis içinde kaybolduğu bir yerdeymiş gibi bir izlenim veriyordu. Kulenin duvarları tarafından bastırılan yakındaki şelalenin gürültüsü, yumuşak, boğuk ve inkar edilemez derecede yatıştırıcı bir uğultuydu.

Yüksek yerlerden ince, narin bayraklar sarkıyordu. Her biri Royce'un anlamadığı sembollerle parılıyordu. Bunlar kraliyet standartları, hukuk kuralları, salonlara yön gösteren işaretler ya da anlamsız süslemeler olabilirdi. Royce'un tek bildiği, bin yıl geçmesine rağmen ayrıntılı desenlerin hala akıcı ve canlı görüldüğüydü. Bu, ölümlülerin ellerinden çıkamayacak bir sanat eseriymiş, anlaşılmasa da bir kültürden doğmuştu. Royce'un girdiği tek elf yapısı olan bu yer, onun o dünyaya tek bakışıydı ve tuhaf bir şekilde huzur vericiydi. Sessiz ve sakin, çok güzeldi. Royce'un daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemese de, aklının bir tarafı, tüm bunların bir şekilde tanıdık geldiği hissine karşı çıkıyordu. Royce koridorlarda dolaşırken sakin hissediyordu. Şekiller ve gölgeler, onun

hiç fark etmediği bir yerlerdeki akorlara dokundu. Her şey, onun anlayamadığı bir dilde onunla konuşuyordu. Göz kamaştırıcı bir ışıkla kör olmuş bir adam gibi amaçsızca dolaşırken, onu hem şaşırtan hem de büyüleyen duygu selinde sadece bir kelime veya cümle yakalayabildi.

Oda odaya, merdivenlerden yukarı ve balkonlardan geçerek, bilinçli bir rota izlemeden, sadece hareket ederek, bakarak ve dinleyerek yürüdü. Royce, yaptığı her hareketin, iç mekanı kaplayan yüzyılların tozunda açıkça kaydedildiğini endişeyle fark etti. Yine de, tozu bozduğu yerlerde zeminin durgun su kadar berrak, parlak bir yüzey ortaya çıkardığını keşfetmek onu büyüledi.

Çeşitli odalardan geçerken, sanki bir müzedeymiş gibi hissetti, donmuş zamanın içinde kaybolmuş gibi. Boş sandalyelerin önünde tabaklar hâlâ duruyordu, bazıları yanlarına devrilmişti — neredeyse bin yıl önceki kargaşa ve telaş içinde devrilmişlerdi. Kitaplar, dokuz yüz yıl önce birinin okuduğu sayfalarda açılmıştı, ancak Royce, o kadar uzun zaman önce orada oturan kişi için bile bu yerin, bu kulenin eski olduğunu biliyordu. Dramatik tarihinin yanı sıra, sadece yaşıyla bile Avempartha elfler için bir anıt, kutsal bir yapı, eski bir döneme bağlayan bir bağlantı olacaktı. Burası bir kale değildi. Nasıl bildiğini bilmiyordu, ama buranın sıradan bir kaleden çok daha fazlası olduğuna emindi.

Esrahaddon, kuleye girdikten ve Royce'a şu anda izlediği yönü gösterdikten hemen sonra onu terk etmişti. Royce'a, aradığı kılıcı girişin yukarısında bir yerde bulacağını, ancak büyücünün yolunun başka bir yere çıktığını söylemişti. Ayrılımlarının üzerinden saatler geçmişti ve dışarıdaki ışıklar çoktan sönmeye başlamıştı. Royce hâlâ kılıcı bulamamıştı. Görüntüler, sesler ve kokular dikkatini dağıttı. Bir anda işlemesi ve sınıflandırması için çok fazlaydı ve kısa sürede kendini kaybolmuş buldu.

Ayak izlerinin üst üste geldiğini fark edince, izlerini ters yönde takip etmeye başladı, bu da onu daireler çizerek ilerleyen bir yola soktu. Endişelenmeye başlamışken, yeni bir ses duydu. Şimdiye kadar karşılaştığı hiçbir şeye benzemeyen bu ses rahatsız ediciydi. Ağır nefes alıp vermenin kalın, ritmik yankısıydı.

Hırsızın gidebileceği tüm yollar, biri hariç, kendi izleriyle doluydu. Bu yol, nefes alıp vermenin daha yüksek olduğu başka bir merdivene çıkıyordu. Royce kaç kat yukarı çıktığını bilmiyordu, ama

hiç kılıçla karşılaşmadığını biliyordu. Yavaşça ve olabildiğince sessizce yukarı doğru sürünmeye başladı.

Beş adım bile atmadan ilk kılıcını gördü. Kemikli bir bedenın yanındaki basamakta tozla kaplı duruyordu. Üzerindeki kumaşlar yok olmuştu ama zırh kalmıştı. Biraz daha ileride bir tane daha, sonra bir tane daha gördü. İki farklı tür ceset vardı: geniş, ağır göğüs zırhları ve grevleri olan insanlar ve narin mavi zırhları olan elfler. Bu, imparatoru korumak için yapılan son direniş, son savunmaydı. Elfler ve insanlar birbirlerinin üzerine düşmüşlerdi.

Royce eğilip ayaklarının dibindeki kılıcın düz kısmını başparmağıyla okşadı. Toz silindiğinde, elf çeliğinin muhteşem parlaklığı sanki yeniymiş gibi ışıldadı, ama üzerinde hiçbir oyma yoktu. Royce merdivenlere baktı ve isteksizce cesetlerin üzerinden geçerek tırmanmaya devam etti.

Nefes sesi, yankı yapan bir mağaradan esen rüzgar gibi, daha yüksek ve daha derin hale geldi. Önünde bir oda vardı ve Royce, bir kedinin gölgesi gibi sessizce içeri süzüldü. Oda yuvarlaktı ve yukarıya çıkan başka bir merdiven vardı. İçeri girdiğinde, temiz hava hissediyor ve kokusunu alıyordu. Uzun, ince pencereler odaya engelsiz ışık huzmeleri girmesine izin veriyordu, ancak Royce, yukarıda çok daha büyük bir pencere olduğunu hissetti.

Sonunda Royce, duvara süslü kutularda törenle asılmış bir dizi elf kılıcı buldu. Odanın geri kalanından narin bir zincirle ayrılmış olan bu alan, bir anıt, onurlandırmak için ayrılmış bir hatıra gibi görünüyordu. Rafın önünde bir kaide üzerinde bir plaket duruyordu ve duvarlarda taşla oyulmuş çok sayıda elf yazısı vardı. Royce sadece birkaç kelime biliyordu ve önündeki yazılar o kadar ustaca ve süslü yazılmıştı ki, birkaç harfi tanıdığına emin olmasına rağmen tek bir kelime bile tanıyamadı.

Rafta düzinelerce kılıç vardı. Hepsi birbirinin aynısı gibi görünüyordu ve Royce, onlara dokunmadan bile bıçaklara kazınmış oyukları ve metale oyulmuş çentikleri net bir şekilde görebiliyordu. Bir yer boş kalmıştı.

Sessizce iç çekerek, kendini topladı ve bir kez daha yukarı tırmanmaya başladı. Her adımda hava daha da temizleşiyordu; hava akımları tozu çatlaklara ve köşelere sürüklüyordu. Merdiven boyunca, her iki tarafta daha fazla açıklık ve koridor görünüyordu, ama Royce bir önseziye kapıldı ve tırmanmaya devam ederek nefes sesinin geldiği yöne doğru ilerledi.

Sonunda merdivenler sona erdi ve Royce açık gökyüzüne baktı. Üstünde, çiçek yaprakları gibi oyulmuş duvarları olan dairesel bir balkon vardı. Bir zamanlar bu açık hava pavyonunu süsleyen heykeller, kırık parçalar halinde yerde yatıyordu. Ortalarında, Gilarabrywn'in kötü niyetli uyuyan figürü yatıyordu; Gilarabrywn, gri zar ve kemikten kanatları olan devasa, siyah pullu bir kertenkeleydi. Kıvrılmış, başı kuyruğunun üzerinde, vücudu derin ve uzun nefeslerle inip kalkıyordu. Kaslı pençeleri, on iki inç uzunluğunda dört siyah tırnakla donanmıştı; kurumuş kanla kaplı tırnaklar, canavarın uykusunda zemini çizerek derin izler bırakmıştı. Deri gibi dudaklarının altından uzun, keskin dişler çıkıntı yapıyordu, aynı şekilde görünürde bir düzeni olmayan, ancak vahşi bir iğne çiti gibi birbirine kenetlenmiş gibi görünen bir dizi korkutucu diş de öyle. Kulakları başının arkasına yatmış, gözleri geniş kapaklarla örtülmüştü, bunların altında göz bebekleri huzursuz bir uykuda sağa sola hareket ediyordu, Royce bu karanlık yüzlerin ne olduğunu hayal bile edemiyordu. Ucu kılıç gibi bir kemikle sivrilen uzun kuyruğu seğiriyordu.

Royce kendini bakarken yakaladı ve kendi aptallığına lanet etti. Kesinlikle görülmeye değer bir manzaraydı, ama dikkatinin dağılmasının sırası değildi. Onu kesin ölümden ayıran tek şey odaklanmaktı.

Hayvanların olduğu yerlerden her zaman nefret etmişti. Köpekler en ufak bir ses veya kokuda havlamaya başlardı. Uyuyan birçok köpeğin yanından geçmeyi başarmıştı, ama onu fark etmeden uyandırmayan birkaç köpek de olmuştu. Zihinsel olarak kendini toparladı ve gözlerini devden ayırarak odanın geri kalanını incelemeye başladı. Oda, kırık eşyalar ve molozlarla dolu bir harabeydi. Ancak daha yakından incelediğinde, Royce enkazın içinde korkunç hazineler olduğunu fark etti. Mae Drundel'in elbisesinin yırtık parçalarını, koyu lekelerle kaplı olduğunu fark etti; ve kıvrımları arasında biraz kafa derisi ve uzun bir gri saç tutamı vardı. Etrafında başka rahatsız edici şeyler de vardı. Kollar, ayaklar, parmaklar, eller, hepsi karides kuyruğu gibi bir kenara atılmıştı. Hadrian'ın kahverengi kısırağı Millie'yi, daha doğrusu arka bacaklarından birini ve kuyruğunu gördü. Çok uzak olmayan bir yerde Millie'nin eyeri ve Hadrian'ın kılıçlarını görünce şaşkına döndü. Neyse ki, onlara kolayca ulaşabilirdi.

Yığının etrafında dolaşmaya başladığında, avlanan bir peygamber devesi gibi yavaş ve disiplinli bir şekilde ilerlerken, bir şey gördü. Cesetler ve yırtık giysiler kemik ve taş yığınının üstünde yatıyordu. Ancak derinlerde, birikmiş tortunun en alt tabakasında, Royce aynalı çeliğin tekil parıltısını yakaladı. Küçük bir madeni paradan daha büyük olmayan, sadece küçük bir lekeydi

ama parlaklığı çok belirgindi. Merdivenlerdeki ve alt rafta duran kılıçlarla aynı parlaltıya sahipti.

Neredeyse nefes almadan, her hareketi acı verici derecede yavaş bir tempoda, doğrudan bakmaya bile cesaret edemeyecek kadar, Royce canavara ve onun iğrenç hazinesine yaklaştı. Elini Millie'nin kuyruğunun altından kaydırды ve titizlikle kılıcı çekmeye başladı.

Çok az çaba ve sesle bıçak çıktı, ama Royce bıçağı tamamen çıkarmadan önce bile bir şeylerin ters gittiğini anladı. Bıçak yeterince ağır değildi. Elf kılıçlarının çok daha hafif olabileceğini düşünse de, bu kılıç gülünç derecede hafifti. Kısa süre sonra, kırık kılıcın sadece bir kısmını çıkardığında bunun nedenini anladı. Çentiksiz metalin üzerindeki kazımayı gören Royce, sezgisinin doğru olduğunu anladı. Bu Gilarabrywn bir hayvan ya da öldürmek için eğitilmiş aptal bir canavar değildi. Bu büyülü iblis, bu dünyada tek bir ölümcül korkusu olduğunu fark edecek kadar bilinçliydi: üzerinde adı yazılı bir kılıç. Önlem almıştı. Canavar kılıcı kırmış, üzerindeki ismi kesip onu kullanılamaz hale getirmişti. Kılıcın diğer yarısını göremiyordu, ama nerede olduğu ona açıkça belliydi. Kılıcın geri kalan kısmı, Royce'un onu çalamayacağı tek yerde duruyordu: Gilarabrywn'in uyuyan bedeninin altında.

BÖLÜM 11

GILARABRYWN

Royce, omzunda üç kılıçla, Hadrian ve Magnus'u kuyuda beklerken bulduğunda, akşam karanlığı yaklaşıyordu. Köy boştu, sakinleri kulübelerinde saklanmıştı ve gece, kaleden gelen uzak hareketlerin zayıf sesleri dışında sessizdi.

"Nihayet," dedi Hadrian, Royce yaklaşınca ayağa fırlayarak.

"İşte ekipmanların." Royce, Hadrian'a silahlarını uzattı. "Bir dahaki sefere sakladığın yere dikkat et. Senin kişisel uşağın olmaktan daha önemli işlerim var."

Hadrian mutlu bir şekilde kılıçları ve kemerleri aldı ve takmaya başladı. "Kilise seni kaçırmış diye endişelenmeye başlamıştım."

"Kilise mi?" diye sordu Royce.

"Luis Guy az önce beni taciz ediyordu." "Nöbetçi mi?"

"Evet. Ortaklarım hakkında sorular sordu ve nehre doğru atını sürdü, geri döndüğünü görmedim. Esra'yı arıyor olabilir diye düşündüm. Esra nerede bu arada? Onu nehirde mi bıraktın?"

"Buraya uğramadı mı?" diye sordu Royce. Onlar başlarını salladılar. "Bu bir şey ifade etmez; köye geri dönerse aptal olur. Muhtemelen ağaçların arasında saklanıyordur."

"Nehirde sürüklenmediğini varsayarsak," dedi Hadrian. "Onu neden bıraktınız?"

"Bana '*beni* takip etme' tavrıyla ayrıldı, normal şartlarda bu benim onu takip etmemi sağlardı, ama aklımda başka şeyler vardı. Farkına varmadan güneş batmıştı. Onun çoktan ayrıldığını sandım."

"Peki içeride değerli bir şey buldun mu? Mücevher? Altın?"

Royce birden aptal gibi hissetti. "Biliyor musun, bakmak hiç aklıma gelmemişti."

"Ne?"

"Tamamen unutmuşum."

"O zaman bütün gün orada ne yaptın?"

Royce kemerinden çıplak yarım kılıcı çıkardı. Zayıf ışıktaki bile parlıyordu. "Diğer tüm kılıçlar düzgün bir vitrinde sergileniyordu, ama bunu Gilarabrywn'in ayağının hemen altında gömülü buldum."

"Ayağının altında mı?" Hadrian şaşkınlıkla sordu. "Onu gördün mü?"

Royce yüzünü buruşturarak başını salladı. "Ve inan bana, sarhoş ya da ayıkken görmek isteyeceğin bir manzara değil."

"Sence bıçağı kırmış *olabilir mi*?"

"İnsanı meraklandırıyor, değil mi?"

"Peki diğer parçası nerede?"

"Sanırım üzerinde uyuyor, ama bakmak için onu çevirmeye cesaret edemedim."

"Gitmesini beklemediğine şaşırdım."

"Müşterimiz sabah ayrılacakken, ne anlamı var ki? Kolayca yakalayabilseydim, görebilseydim ve saatlerce... şeyleri karıştırmak zorunda kalmasaydım, tamam, ama Esra'nın kiliseyle olan kişisel savaşı için kendimi tehlikeye atmayacağım. Ayrıca, Blythin Kalesi'ndeki av köpeklerini hatırlıyor musun?"

Hadrian yüzünde hasta bir ifadeyle başını salladı.

"Kokuyu alabiliyorsa, uyandığında etrafta olmak istemedim. Bana kalırsa, Thrace babasına sahip, Esra kuleye erişebiliyor ve Rufus köyü Gilarabrywn'den kurtaracak. Bence buradaki işimiz bitti." Royce cüceye baktı, sonra Hadrian'a döndü. "Ona göz kulak olduğun için teşekkürler." Hançerini çekti.

"Ne... bekle!" Royce ilerlerken cüce geri çekildi. "Anlaşmıştık!"

Royce ona sırtıttı. "Sana gerçekten güvenilir mi görünüyorum?"

"Royce, yapamazsın," dedi Hadrian.

Hırsız ona baktı ve güldü. "Dalga mı geçiyorsun? Şuna bir bak. On saniye içinde boğazını kesemezsem, Alburn'a döner dönmez sana bir bira ısmarlarım. Saymaya hazır olduğunda söyle."

"Hayır, onun haklı olduğunu kastettim. Onunla bir anlaşma yaptın. Bundan geri dönemezsin."

"Oh lütfen. Bu küçük... cüce... beni öldürmeye çalıştı ve neredeyse başardı, ve sen benim söz verdiğim için onu bırakmamı mı istiyorsun? Hey, o

bize yardım ettiği için bir gün daha yaşadı. Bu yeterince ödöl."

"Royce!"

"Ne?" Hırsız gözlerini devirdi. "Ciddi olamazsın? O Amrath'ı öldürdü."

"Bu bir işti ve sen kraliyet muhafızlarının bir üyesi değilsin. O, anlaşıldığı gibi üzerine düşeni yaptı. Onu öldürmenin hiçbir faydası yok."

"Zevk," dedi Royce. "Zevk ve tatmin de fayda sayılır." Hadrian bakmaya devam etti.

Royce başını salladı ve iç geçirdi. "Tamam, peki, yaşayabilir. Aptalca, ama yaşayabilir. Mutlu mu oldun?"

Royce, o geceki yarışmacıların meşalelerinin toplandığı kalenin büyük motesine baktı. "Neredeyse karanlık oldu, içeri girmeliyiz. Kalenin düzenlediğı bu akşam yemeğı tiyatrosu için en iyi koltuk nerede? *En iyi* derken, *en güvenli* demek istiyorum."

"Hâlâ Bothwicks'lere açık davetimiz var. Theron şu anda orada ve biz..."

Nehir yönünden gelen çığılık gibi bir ses geceyi yırttı. "Novron'un hayaleti neyin nesi bu?" diye sordu Magnus.

"Sence kertenkele kanatları çingırağının çalındığını fark etmiş olabilir mi?" diye sordu Hadrian endişeyle.

Royce ağaçlara doğru baktı, sonra arkadaşına döndü. "Bence bu gece Bothwicks'lerin evinden daha iyi bir saklanma yeri bulsak iyi olur."

"Nereye?" diye sordu Hadrian. "O bıçağı aramaya gelirse, bulana kadar her evi parçalayacaktır ve buradaki mimarinin pek bir zorluk oluşturmadığını zaten biliyoruz. Köydeki herkesi öldürecek."

"Hepsini kaleye götürebiliriz, hala zamanımız olabilir," diye önerdi Royce.

"Olmaz," diye karşılık verdi Hadrian. "Muhafızlar bizi içeri almaz. Ormana ne dersin?"

"Ağaçlar onu sadece yavaşlatır. Evlerden daha fazla durduramaz."

"Lanet olsun." Hadrian çaresizce etrafına baktı. "Köyde çukuru kazmalıydım."

"Buradaki kuyuya ne dersin?" diye sordu cüce, tahta kenarlı deliğe bakarak.

Royce ve Hadrian birbirlerine baktılar.

"Şu anda kendimi çok aptal hissediyorum," dedi Royce.

Hadrian çanağa koştu, sarkan ipi yakaladı ve çekmeye başladı. Dahlgren'in gelecekteki kilisesi için yapılmış olan çan, alarmı çalmaya başladı.

"Çalmaya devam et," diye bağırdı Hadrian Magnus'a, o ve Royce evlere koşarken, kumaş perdeleri kenara çekip pencere çerçevelerine vurarak.

"Dışarı çıkın. Herkes dışarı çıksın," diye bağırdılar. "Bu gece evleriniz sizi koruyamaz. Kuyuya girin. Herkes hemen kuyuya girsin!"

"Neler oluyor?" diye sordu Russell Bothwick, karanlığa bakarak.

"Açıklayacak vaktim yok," diye bağırdı Hadrian. "Yaşamak istiyorsan kuyuya gir."

"Peki ya kilise? Onlar bizi kurtarmalı," dedi Selen Brockton, kapısının kemerinde battaniyeye sarınarak.

"Hayatını riske atmaya hazır mısınız? Hepiniz bana güvenmek zorundasınız. Eğer yanılıyorsam, berbat bir gece geçireceksiniz, ama eğer haklıysam ve beni dinlemezseniz, hepiniz öleceksiniz."

"Bu benim için yeterli," dedi Theron, Bothwick evinden fırlayarak, gömleğinin düğmelerini ilikleyerek, iri cüssesi ve yüksek, sert sesiyle herkesin dikkatini çekerek. "Ve bu, hepiniz için de yeterli olsa iyi olur. Hadrian, son birkaç gün içinde bu köyü ölümden kurtarmak için hepimizden ve onlardan daha fazlasını yaptı. Eğer bu gece kuyuda uyuyun diyorsa, Maribor'un sakalı üzerine yemin ederim ki öyle yapacağım. Canavarın öldüğü biliniyor olsa bile umurumda değil. Yine de yapacağım ve bunu reddedenleriniz varsa, yenilmeyi hak ediyorsunuz."

Dahlgren sakinleri kuyuya koştular.

Ayak basamakları için ipe ilmekler bağlandı ve kuyu bir seferde dört hatta beş kişiyi indirecek kadar geniş olmasına rağmen, vinçlerin gücüne güvenmedikleri için, ağırlıklarına göre sadece ikişer ve üçer kişilik gruplar halinde indirdiler.

İnsanlar Hadrian'ın talimatlarına itiraz etmeden hızlı ve düzenli bir şekilde hareket etseler de, süreç çok yavaş ilerliyordu. Magnus, içeri girip duvarlara ayak basamakları oluşturmak için çivi çakmayı teklif etti. Küçük Hal, Arvid ve Pearl, aşağı inmek için çok küçüktükleri için, cücenin duvarlara çakması için daha fazla odun parçası getirmek üzere köyün etrafında koştular. Tad Bothwick aşağı indi ve Magnus ile birlikte çalışarak, küçük cüce geçici platformlar inşa ederken ona tahta çivileri uzattı.

"Vay canına, bayım." Tad'in sesi kuyunun ağzından yankılandı. "Hiç kimsenin çekiçle böyle kullandığını görmemiştim. Bu duvarları inşa etmek altı hafta sürdü, ama yemin ederim, siz bunu altı saatte halledebilecekmisiniz gibi görünüyor."

Dışarıda Hadrian, Theron, Vince ve Dillon köylüleri aşağı indirme işini yaptılar. Hadrian onları sıraya dizdi ve önce kadınları ve çocukları karanlığa indirdi. Aşağıda sadece Tad'in Magnus için tuttuğu tek bir mum, aşağıda olanları ortaya çıkarıyordu.

"Ne kadar sürecek?" Hadrian, bir sonraki seti indirmek için beklerken sordu. "Duyduğumuz anda uçmuş olsaydı, şimdiye kadar buraya varmış olurdu," diye cevapladı Royce. "Kuleyi arıyor olmalı. Bu bize biraz zaman kazandırır, ama ne kadar olduğunu bilmiyorum."

"Kuleyi arıyor olmalı. Bu bize biraz zaman kazandırır, ama ne kadar olduğunu bilmiyorum."

"Ağaca çık ve onu gördüğünde bağır."

Herkes içeri girdiğinde Hadrian, Theron ve Dillon'ı indirdi ve sadece Hadrian, Vince ve Royce yer üstünde kaldı. Magnus'un son duvar çivilerini bitirmesini beklediler. Kavak ağacının üzerinde, Royce ince bir dalda durmuş, cücenin son kazıkları yerine çakmasını dinlerken gökyüzünü tarıyordu.

"Geliyor!" diye bağırdı, yıldızların arasında hızla geçen bir gölge gördü.

Saniyeler sonra, Gilarabrywn karanlık yaprakların üstünden bir yerden çığlık attı ve üçü irkildi, ama hiçbir şey olmadı. Hareketsiz durarak, etraflarındaki karanlığa bakıp dinlediler. Bir başka çığlık geceyi yırttı. Gilarabrywn, malikanenin meşalelerine doğru uçtu.

Royce, taç için bir sonraki rakibin canavarla karşılaşmaya hazırlandığı tepenin üzerinde uçarken onu gece gökyüzünde gördü. Aşağı indi, sonra tekrar yükseldi. Bir çığlık daha attı; sonra canavar kükredi ve ağzından ateş püskürdü. Anında, ateş tepeyi sararken her şey daha parlak hale geldi.

Hadrian, bu korkunç manzarayı izlerken gergin bir şekilde "Bu yeni bir şey" dedi. Meydan okuyanlar, çığlık atacak zaman bile bulamadan hayatlarını kaybettiler. "Magnus, acele et!"

"Her şey hazır. Git! Aşağı in," diye bağırdı cüce.

"Bekle!" diye bağırdı Tad. "Pearl nerede?"

"Odun arıyor," dedi Vince. "Onu getireceğim."

Hadrian kolunu tuttu. "Çok tehlikeli, kuyuya gir. Royce gidecek."

"Ben mi?" diye sordu Royce şaşkınlıkla.

"Bazen karanlıkta tek görebilen kişi olmak berbat bir şey, değil mi?"

Royce küfretti ve koşarak uzaklaştı, evlerin ve kulübelerin önünde durup küçük kızın adını cesaret edebildiği kadar yüksek sesle bağırdı. Tepeden gelen ışık gittikçe büyüyüp parlaklaşınca yolu görmek daha kolay hale geldi. Gilarabrywn defalarca çığlık attı ve Royce omzunun üzerinden bakınca kale duvarlarının alevler içinde kaldığını gördü.

"Royce," diye bağırdı Hadrian, "geliyor!"

Royce gizlenmeyi bıraktı. "Pearl!" diye bağırdı.

"Buradayım!" diye çığlık attı ve ağaçların arasından fırladı.

Küçük kızı kollarının arasına aldı ve kuyuya doğru koştu. "Koş, lanet olsun!" diye bağırdı Hadrian, ipi tutarak. "İpi boş ver. Eğil ve onu yakala."

Royce hala avluda koşarken, Hadrian

sar

malı *Güm. Güm. Güm.*

n. Pearl'ü göğsüne sıkıca sarıp, Royce kuyuya ulaştı ve atladı.

Küçük kız, birlikte düşerken çığlık attı. Bir saniye sonra, kuyunun üstündeki dünya gök gürültüsü eşliğinde parlak bir ışıkla patladığında, yüksek sesli, doğaüstü bir çığlık ve korkunç bir titreşim duyuldu.

Arista küçük odanın içinde bir ileri bir geri yürüyordu, Bernice'in başını her hareketini takip ederek sağa sola çevirdiğinin acı verici farkındalığıyla. Yaşlı kadın ona gülümsüyordu; ona her zaman gülümserdi ve Arista onun gözlerini oyup çıkarmak üzereydi. Hilfred'in bile ona alan tanıdığı kulesine alışmıştı, ama bir haftadan fazla bir süredir sürekli bir arkadaşlık altında kalmıştı: Bernice, her zaman yanında olan gölgesi. Odadan çıkmalı, uzaklaşmalıydı. Bakılmaktan, bir çocuk gibi izlenmekten bıkmıştı. Kapıya doğru yürüdü.

"Nereye gidiyorsunuz, Majesteleri?" Bernice hemen sordu.

"Dışarı," dedi.

"Nereye?"

"Öylece

dışarı."

Bernice ayağa kalktı. "Pelerinlerimizi

getireyim." "Yalnız gidiyorum."

"Oh hayır, Majesteleri," dedi Bernice, "bu mümkün değil."

Arista ona sert bir bakış attı. Bernice gülümsedi. "Şunu bir düşün, Bernice: sen otur, ben dışarı çıkayım. Bu mümkün."

"Ama bunu yapamam. Sen prensesin ve burası tehlikeli bir yer. Kendi güvenliğin için bir refakatçiye ihtiyacın var. Hilfred'in de bize eşlik etmesi gerekecek. Hilfred," diye seslendi.

Kapı açıldı ve koruması içeri girerek Arista'ya selam verdi. "Bir şey mi istediniz, Majesteleri?"

"Hayır... evet," dedi Arista ve Bernice'i işaret etti, "onu burada tut. Üzerine otur, bağla, gerekirse kılıçla tehdit et, ama ben gidiyorum ve onun beni takip etmesini istemiyorum."

Yaşlı hizmetçi şok olmuş görünüyordu ve şaşkınlıkla iki elini yanaklarına koydu.

"Dışarı mı çıkıyorsunuz, Majesteleri?" diye sordu Hilfred.

"Evet, evet, dışarı çıkacağım!" diye bağırdı, kollarını havaya kaldırarak. "Bu kulübenin koridorlarında dolaşabilirim. Yarışmayı izlemeye gidebilirim. Hatta, burayı tamamen terk edip ormana girebilirim. Kaybolup açlıktan ölebilirim, bir ayı tarafından yenebilirim, Nidwalden'e düşüp şelaleden aşağı sürüklenebilirim... ama bunu tek başıma yapacağım."

Hilfred dikkatle durdu. Gözleri onun gözlerine bakıyordu. Ağzını açtı ve sonra kapattı.

"Söylemek istediğin bir şey mi var?" diye sordu, sesi sert çıkmıştı.

Hilfred yutkundu. "Hayır, Majesteleri."

"En azından pelerininizi alın," diye ısrar etti Bernice, pelerini havaya kaldırarak. Arista iç geçirdi, pelerini elinden kaptı ve dışarı çıktı.

Çıktığı anda pişmanlık duydu. Koridorda pelerini sürükleyerek koşarken durdu. Hilfred'in yüzündeki ifade onu çok mutsuz etmişti. Kızken ona aşık olduğunu hatırladı. O, kalenin çavuşunun oğluydu ve avlunun karşısından ona bakardı. Arista onu sevimli bulurdu. Sonra bir sabah yangın ve dumanla uyanmıştı. Hilfred onun hayatını kurtarmıştı. Hilfred sadece bir çocuktü, ama yanan kaleye koşarak onu dışarı çıkarmıştı. İki ay boyunca yanıklar ve kan kusmasına neden olan öksürük nöbetleri çekmişti. Haftalarca kabuslardan çığlık atarak uyanmıştı. Ödül olarak Kral Amrath, Hilfred'i prensesin kişisel koruması olarak prestijli bir göreve atadı. Ama Arista ona hiç teşekkür etmemişti, annesini kurtarmadığı için onu affetmemişti. Aralarında her zaman bir öfke vardı. Arista özür dilemek istiyordu, ama artık çok

çok geç kalmıştı. Çok uzun yıllar geçmişti, çok fazla zulüm yaşanmıştı ve ardından, aralarında asılı kalan sessizlik gibi çok fazla sessizlik yaşanmıştı.

"Ne oluyor?" Arista, Thrace'in sesini duydu ve ona doğru yürüdü. "Ne oldu, Thrace?" Prenses, çiftçinin kızını ve diyakozu ana koridorda buldu. Kız ince geceliği ile giyinmişti. İkisi de endişeli görünüyordu.

"Majesteleri!" diye seslendi kız. "Neler olduğunu biliyor musunuz? Neden çan çalıyordu?"

"Eğer kastettiğin buysa, yarışma yakında başlayacak. Ben de izlemeye gidiyordum. Daha iyi misin? Gelmek ister misin?" Arista kendini bu soruyu sorarken buldu. İroninin farkındaydı, ama Thrace ile birlikte olmak Bernice ve Hilfred'in eşlik etmesiyle aynı şey değildi.

"Hayır, anlamıyorsun. Bir sorun olmalı. Hava karanlık. Kimse gece çanı çalmaz."

"Ben çan sesi duymadım," dedi Arista, pelerini omuzlarına çekerek.

"Köyün çanı," diye cevapladı Thrace. "Ben duydum. Şimdi susmuş."

"Muhtemelen dövüş duyurusunun bir parçasıdır."

"Hayır." Thrace başını salladı ve diyakoz da onu taklit etti. "O çan sadece acil durumlarda, çok acil durumlarda çalınır. Çok kötü bir şey olmuş olmalı."

"Eminim önemli bir şey değildir. Unutuyorsun. Dışarıda savaşmak için fırsat kollayan neredeyse bir ordu var. Her neyse, burada durarak bunu öğrenemeyiz." Arista, Thrace'in elini tutup onları avluya çıkardı. İkinci gece olduğu için etkinlik tam anlamıyla ihtişamlı bir hal almıştı. Dışarıda, malikanenin tepesindeki yüksek çimenli avlu, turnuva mızrak dövüşü için bir çadır gibi düzenlenmişti. Malikanenin motte'sinin yükseltilmiş höyüğü, aşağıdaki alanı mükemmel bir şekilde görmeyi sağlıyordu. Renkli tenteler, küçük masaların üzerinde uzanan sandalyelerin üzerine gerilmişti. Masalarda bal likörü, bira ve çilek ve peynir kaseleri vardı. Başpiskopos ve Piskopos Saldur merkezin yakınında birlikte otururken, diğer birkaç din adamı ve hizmetçi, kalenin ötesindeki tepede uzakta gerçekleşen olayları izliyorlardı. duvarlar.

"Ah, Arista, canım," diye seslendi Saldur, "tarihin yazılmasını izlemeye geldin, değil mi? Güzel. Otur. Şuradaki Lord Rufus. Taç giyme törenini beklemekten sıkılmış gibi görünüyor, ama iğrenç canavar bu akşam geç kalıyor ve sanırım bu, Lord'u biraz sinirlendiriyor. Aygırını nasıl gezdirdiğini görüyor musun? Sabırsızlığıyla tam bir imparator gibi."

"Rufus'tan sonra kim gelecek?" diye sordu Arista, ayakta kalarak aşığıdaki sahaya bakarak.

"Sonra mı?" Saldur şaşkın görünüyordu. "Aslında emin değilim. Eh, pek önemi olduğunu sanmıyorum. Rufus muhtemelen bu akşam kazanacak."

"Neden öyle?" diye sordu Arista. "Bu gerçekten yetenek meselesi değil, değil mi? Bu bir soy meselesi. Lord Rufus'un imparatorluk ailesiyle bilinen bir bağı olduğu şüpheleniliyor mu?"

"Evet, aslında yıllardır böyle iddia ediyor."

"Gerçekten mi?" diye sordu Arista. "Onun böyle bir iddiada bulunduğunu hiç duymadım."

"Kilise kanıtlanmamış teorileri veya rastgele iddiaları desteklemeyi sevmez, ama Rufus burada gerçekten çok sevilen biridir. Bu gece onun sözlerinin doğruluğu kanıtlanacak elbette."

"Affedersiniz, Ekselansları?" Tomas eğilerek dedi. O ve Thrace, Arista'nın hemen arkasında duruyorlardı ve ikisi de hala fare kadar gergin görünüyorlardı. "Köyün çanının neden çaldığını biliyor musunuz?"

"Hmm? Ne? Çan mı? Oh, onu bilmiyorum. Belki de köylülerin insanları akşam yemeğine çağırarak için kullandıkları eski bir yöntemdir."

"Ama, Ekselansları..." Tomas sözü kesildi.

"Orada," diye bağırdı Saldur, Gilarabrywn ortaya çıkıp meşale ışığına daldığında gökyüzünü işaret ederek.

"Oh, işte başlıyoruz!" başpiskopos heyecanla bağırdı ve ellerini çırttı. "Herkes bu gece burada gördüklerine dikkat etsin, çünkü pek çok kişi bunun nasıl olduğunu soracaktır."

Canavar tarlaya indi ve Lord Rufus, yaklaşan dehşeti görmesini önlemek için önceden bir bez torba ile gözlerini bağladığı atıyla ileriye doğru koştu. Kılıcını havaya kaldırarak bağırdı ve atını ileriye doğru sürdü.

"Novron adına, ben, gerçek varis, seni yok edeceğim." Rufus üzengiye yükseldi ve şövalyenin cesur güveninden şaşkın görünen canavara saldırdı.

Lord Rufus yaratığın göğsüne vurdu, ama darbe işe yaramadı. Tekrar tekrar vurdu, ama sanki bir sopayla taşla vuruyormuş gibiydi. Lord Rufus şok olmuş ve kafası karışmış görünüyordu. Sonra Gilarabrywn, pençesini bir kez sallayarak Rufus ve atını öldürdü.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı başpiskopos, şok içinde ayağa kalkarak. Bir an sonra, canavar kanatlarını açıp

yükselerek tepeyi ateş seliyle kapladı. Avludakiler geriye doğru sendeledi, içeceklerini döktü ve sandalyeleri devirdi. İnsanlar koşuşturmaya başlayınca çardak ayaklarından biri devrildi ve tente yana yattı.

Tepe alevler içinde kalınca, canavar kaleye doğru döndü ve daha da yükselerek, tahta sur duvarlarını alevler içinde bırakan bir patlama daha yaptı. Ateş kuru kütüklerden kuru kütüklere sıçradı ve alevler kaleyi tamamen sardı. Surların yakınındaki, sazdan çatılı binaların alev alması uzun sürmedi ve kısa sürede kalenin alt kısmı ve hatta malikaneyi çevreleyen surlar bile yanmaya başladı. Onları çevreleyen ateşin ışığıyla, Gilarabrywn'in nereye gittiğini görmek imkansızdı. Uçan kabusun nerede olduğunu bilemeyen ve etraflarında yoğunlaşan sıcaklığı hisseden hizmetçiler, muhafızlar ve rahipler korku içinde dağıldılar.

"Mahzene gitmeliyiz!" diye bağırды Tomas, ama çığlıklar ve ahşabı yiyip bitiren alevlerin uğultusu arasında onu duyan çok az kişi vardı. Tomas, Thrace'i tuttu ve onu malikaneye doğru çekmeye başladı. Thrace, serbest eliyle Arista'nın kolunu tuttu ve Tomas ikisini de yokuş yukarı çekti.

Şok içindeki Arista, onu avludan sürüklerken hiç direnmedi. Hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Alevler vücudunu sararken çığlık atarak yokuş aşağı koşan bir adam gördü. Bir an sonra, adam hala yanarken yere yığıldı. Başkaları da vardı, bahçede körü körüne koşan, korkunç bir parlaklıkla yanan canlı ateşler, tek tek çimlerin üzerine yığılıyorlardı. Arista içgüdüsel olarak Hilfred'in korumasını aradı, ama kafası bulanık bir halde, ona odasında nöbet tutmasını emrettiğini hatırladı. Hilfred şimdi onu arıyor olmalıydı.

Üçü insan zinciri oluşturarak ilerlerken, Thrace kolunu sıkıca tuttu.

Solunda bir askerin duvarı yıkmaya çalıştığını gördü. Asker alev aldı ve giysileri ve derisi yanarken çığlık atarak yaşayan meşaleler ordusuna katıldı. Yangının ormana sıçradığı uzak olmayan bir yerde, bir ağaç gövdesi büyük bir gürültüyle patladı. Patlama binayı salladı. "Bodruma inmeliyiz," diye ısrar etti

Tomas. "Çabuk! Bizim

Tek umut yeraltına inmek. Bize ihtiyacımız olan şey..."

Arista, ani bir rüzgârla saçlarının uçtuğunu hissetti.

Thrup. Thrup.

Deacon Tomas, dumanla kaplı gece gökyüzünden Gilarabrywn üzerlerine inerken yüksek sesle dua etmeye başladı.

BÖLÜM 12

DUMAN VE KÜL

Kuyudan çıkıp gri sabah ışığına çıkan Hadrian, yabancı bir dünyaya girdi. Dahlgren yoktu. Kayıp evlerin yerini sadece kül yığınları ve yanmış odun parçaları gösteriyordu, ama daha da şaşırtıcı olan ağaçların yokluğuydu. Köyü çevreleyen orman yok olmuştu. Onun yerine, yanmış siyah bir çorak ova vardı. Dalları ve yaprakları olmayan direkler rastgele duruyor, uzun, koyu renkli sivri uçları gökyüzüne doğru uzanıyordu. Yanan yığınlardan beslenen duman, donuk gri bir sis gibi havada asılı duruyor, gökyüzünü puslu bir bulutun arkasına saklıyordu. Bu buluttan küller, kirli kar gibi sessizce düşerek toprağı kaplıyordu.

Pearl kuyudan çıktı. Beklendiği gibi, yanmış dünyayı dolaşırken hiçbir şey söylemedi, eğilip kömürleşmiş bir tahta parçasını çevirdi, sonra dünya altüst olmuşken hala orada olduğunu görünce şaşırmış gibi gökyüzüne baktı.

"Bu nasıl oldu?" Russell Bothwick kimseye özel olarak sormadı ve kimse cevap vermedi.

"Thrace!" Theron kuyudan çıkarken bağırdı, gözleri tepenin üstündeki dumanlı harabelere odaklanmıştı. Kısa süre sonra herkes yokuş yukarı koşmaya başladı.

Köy gibi, kale de yanmış bir enkazdı; duvarlar yok olmuştu, küçük binalar da öyle. Büyük malikâne kömürleşmiş bir yığın haline gelmişti. Cesetler ateşten kararmış, parçalanmış ve bükülmüş halde etrafa dağılmıştı. Cesetler hâlâ duman çıkarıyordu.

"Thrace!" Theron, malikanenin bulunduğu enkaz yığını öfkeyle kazarken çaresizlik içinde bağırdı. Royce, Hadrian ve hatta Magnus da dahil olmak üzere köyün tüm erkekleri, umuttan çok sempatiyle enkazın içinde kazmaya başladılar.

Magnus, onlara güneydoğu köşesine yönelerek, toprağın boş bir sesle konuştuğuna dair bir şeyler mırıldandı. Duvarları ve yıkılmış merdivenleri temizlediler ve aşağıdan zayıf bir ses duydular. Kazdılar ve eski mutfak kalıntılarını ve altındaki mahzeni ortaya çıkardılar.

Sanki mezardan çıkarmış gibi, yaralı ama başka bir zararı olmayan Deacon Tomas'ı dışarı çıkardılar. Köylüler gibi Tomas da gözlerini sildi ve sabah ışığında etrafındaki yıkımı gözlerini kısarak izledi.

"Deacon!" Theron rahibi salladı. "Thrace nerede?"

Tomas çiftçiye baktı ve gözleri yaşlarla doldu. "Onu kurtaramadım Theron," dedi boğuk bir sesle. "Denedim, çok denedim. Bana inanmalısın, inanmalısın."

"Ne oldu, seni yaşlı aptal?"

"Denedim. Denedim. Onları bu mahzene götürüyordum, ama bizi yakaladı. Dua ettim. Çok dua ettim ve yemin ederim ki beni dinledi! Sonra gülüşünü duydum. Gerçekten *güldü*." Tomas'ın gözleri yaşlarla doldu. "Beni görmezden geldi ve onları aldı."

"Onları aldı mı?" Theron çilgınca sordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Bana konuştu," dedi Tomas. "Ölüm gibi, acı gibi bir sesle konuştu. Bacaklarım beni tutamadı ve onun önüne düştüm."

"Ne dedi?" diye sordu Royce.

Diakon yüzünü silmek için durakladı ve yanaklarında koyu is izleri bıraktı. "Anlamsızdı, belki de korkumdan aklımı kaçırmıştım."

"*Sence* ne dedi?" Royce ısrarla sordu.

"Kilisenin eski dilinde konuştu. Bir silah, bir kılıç ve onu kadınlarla takas etmekle ilgili bir şey söylediğini sandım. Yarın gece onu almak için geri geleceğini söyledi. Sonra Thrace ve prensesle birlikte uçup gitti. Hiç mantıklı gelmiyor, muhtemelen delirdim."

"Prens mi?" diye sordu Hadrian.

"Evet, Melengar prensesi Arista. O da bizimle birlikteydi. İkisini de kurtarmaya çalışıyordum, deniyordum ama... ve şimdi..." Tomas yine ağlamaya başladı.

Royce, Hadrian ile göz göze geldi ve ikisi diğerlerinden uzaklaşarak konuşmaya başladı. Theron hemen peşlerinden gitti.

"Siz ikiniz bir şey biliyorsunuz," dedi suçlayıcı bir şekilde. "İçeri girdiniz, değil mi? Onu aldınız. Royce kılıcı aldı. O da bunu istiyor."

Royce başını salladı.

"Onu geri vermelisin," dedi çiftçi.

"Onu geri vermek kızını kurtaracağını sanmıyorum," dedi Royce. "Bu şey, bu Gilarabrywn, sandığımızdan çok daha kurnaz. O..."

—
"Thrace seni o kılıcı bana getirmem için tuttu," diye homurdandı Theron.
"Bu

senin işindi. Hatırladın mı? Onu çalman ve bana vermen gerekiyordu, o yüzden ver şunu."

"Theron, dinle..."

"Hemen ver onu!" diye bağırdı yaşlı çiftçi, hırsızın üzerine tehditkar bir şekilde eğilerek.

Royce içini çekti ve kırık kılıcı çıkardı.

Theron şaşkın bir ifadeyle kılıcı aldı ve metal parçayı elinde çevirdi.
"Gerisi nerede?"

"Bulabildiğim tek şey bu."

"O zaman bu kadarı yeterli," dedi yaşlı adam kararlı bir şekilde.

"Theron, bu yaratığa güvenebileceğini sanmıyorum. Bence bunu ona versen bile, yine de kızını, prensesi ve seni öldürecek."

"Bu riski almaya hazırım!" diye bağırdı onlara. "Siz ikinizin burada olmanıza gerek yok. Kılıcı aldınız, işinizi yaptınız. İşiniz bitti. İstedığınız zaman gidebilirsiniz. Hadi, çıkın dışarı!"

Hadrian, "Theron," diye başladı, "biz senin düşmanın değiliz. Sence ikimizden biri Trakya'nın ölmesini ister mi?"

Theron konuşmaya başladı, sonra ağzını kapattı, yutkundu ve nefes aldı.
"Hayır," diye iç geçirdi, "haklısın. Bunu biliyorum. Sadece..." Hadrian'ın gözlerine korkunç bir acı ifadesiyle baktı. "O benim tek sahip olduğum şey ve onun ölümüne neden olabilecek hiçbir şeye tahammül edemem. Onu hayatta bırakacaksa, kendimi o kanlı canavara teslim ederim."

"Biliyorum Theron," dedi Hadrian.

"Sadece bu takasın geçerli olacağını sanmıyorum," dedi Royce.

"Burada bir tane daha bulduk!" Dillon McDern, züppe bilgin Tobis Rentinual'ı tütsü odasının kalıntılarından çıkarırken bağırdı. Baştan aşağı kirle kaplı zayıf saray mensubu, öksürerek ve tükürerek çimlerin üzerine yığıldı.

"Mahzende toprak yumuşaktı..." Tobis zorlukla konuştu, sonra öksürdü ve tükürdü. "Biz... elleriyle kazdık."

"Kaç kişi?" diye sordu Dillon.

"Beş," diye cevapladı Tobis, "bir oduncu, bir kale muhafızı, sanırım Sör Erlic ve iki kişi daha. Muhafız..." Tobis bir dakika boyunca öksürük krizine girdi, sonra doğruldu, ikiye katlandı ve çimlere tükürdü.

"Arvid, kuyudan su getir!" Dillon oğluna emretti.

"Muhafız ağır yanmıştı," diye devam etti Tobis. "İki genç adam onu duman evine sürükleyerek, orada bir mahzen olduğunu söylediler. Etrafımızdaki her şey yanıyordu, duman evi hariç, bu yüzden oduncu, Sir Erlic ve ben de oraya koştuk. Toprak zemin gevşekti, bu yüzden kazmaya başladık. Sonra bir şey kulübeye çarptı ve her şey üzerimize yıkıldı. Bir kiriş bacağıma çarptı. Sanırım kırıldı."

Köylüler yıkılan kulübeyi kazdılar. Bir duvarı yıkıp enkazın içine kazdılar, parçaları kaldırdılar. En alta ulaştıklarında, diğerlerini canlı canlı gömülü buldular.

Onları dışarıya çıkardılar. Sir Erlic ve oduncu öksürüp tükürürken neredeyse ölmüş gibi görünüyorlardı. Yanmış muhafızın durumu daha kötüydü. Bilinci kapalıydı ama hala hayattaydı. Tütsü odasının enkazından çıkarılan son iki kişi Mauvin ve Fanen Pickering'di. Tobis gibi onlar da bir süre konuşamadılar ama çok sayıda kesik ve çürük dışında durumları iyiydi.

"Hilfred hayatta mı?" Fanen, temiz hava soluduktan ve bir bardak su içtikten sonra sordu.

"Hilfred kim?" diye sordu Lena Bothwick, Verna'nın getirdiği su bardağını elinde tutarak. Fanen karşısındaki yanmış muhafızı işaret etti ve Lena başını salladı. "Uyanık değil, ama hayatta."

Arama ekipleri dağılarak bölgenin geri kalanını taradılar ve çoğu yarışmacı adayı olan birçok ceset daha buldular. Ayrıca Başpiskopos Galien'in kalıntılarını da keşfettiler. Yaşlı adam yangından değil, ezilerek ölmüş gibi görünüyordu. Uşağı Carlton, efendisinin yanında ölmekten memnun kalmamış gibi, malikanenin içinde yatıyordu. Arista'nın hizmetçisi Bernice de malikanenin içinde, evin çökmesi sonucu ezilmiş olarak bulundu. Başka kimseyi canlı bulamadılar.

Köylüler, Tobis ve Hilfred'i dumanlı enkazdan kuyuya taşımak için sedyeler yaptılar ve kadınlar orada yaralarını sardılar. Eski ortak yeşil alan, kömürleşmiş siyah bir alan haline gelmişti. Büyük çan düşmüş, külün içinde yan yatıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Hadrian, Mauvin'in yanına oturarak. İki kardeş, Pearl'ün bir zamanlar domuzları otlattığı yerde birbirine sokulmuştu. İkisi de kambur oturmuş, yüzleri isle kaplı, su bardaklarından yudumluyorlardı.

"Saldırı başladığında duvarların dışındaydık," dedi, sesi yumuşaktı, gergin bir fısıltıdan biraz daha yüksek. Başparmağını kardeşine doğru uzattı

"Ona eve gideceğimizi söyledim, ama Fanen, o dahi, canavarı vurmak, şöhret kazanmak istediğine karar verdi."

Fanen başını daha da eğdi.

"Gizlice kaçırmaya çalıştı, benden kurtulabileceğini sandı. Onu kapının dışında, tepenin biraz aşağısında yakaladım. Ona bunun intihar olduğunu söyledim, o ısrar etti, kavga ettik. Tepenin alev aldığını gördüğümüzde kavga sona erdi. Geri koştuk. Ön kapıya ulaşmadan önce, birkaç araba ve bir sürü at tam hızla geçip gitti. Saldur'un yüzünün pencerelerden birinden dışarı baktığını gördüm. Hızlarını bile kesmediler.

"Arista'yı aramaya gittik ve yanan malikanenin hemen önünde yerde Hilfred'i bulduk. Saçları yoktu, derisi tabak tabak dökülüyordu, ama hala nefes alıyordu, biz de onu tutup dumanlı odaya koştuk. Orası yanmayan son bina idi. Toprak zemin yumuşak ve gevşekti, sanki yeni kazılmış gibiydi, bu yüzden ellerimizle köstebek gibi kazmaya başladık. Tobis denen adam, Erlic ve Danthen de peşimize düştü. Birkaç metre kazabildik, sonra her şey üstümüze çöktü."

"Arista'yı buldunuz mu?" diye sordu Fanen. "O..."

"Bilmiyoruz," diye cevapladı Hadrian. "Diakon, onun ve Theron'un kızını da aldığını söyledi. Hâlâ hayatta olabilir."

Köyün kadınları kalede bulunanların yaralarını sararken, erkekler bulabildikleri erzak, alet ve yiyecekleri kuyunun yanında bir yığın halinde toplamaya başladılar. Onlar, ıssız bir adada mahsur kalmış bir grup gemi kazazesi gibi, yorgun ve kirli, heterojen bir gruptu. Aralarından çok azı konuşuyordu ve konuştuklarında da hep fısıldayarak konuşuyorlardı. Zaman zaman köylüler sessizce ağlıyor, yanmış bir tahtaya tekme atıyor ya da sadece uzaklaşıp dizlerinin üzerine çöküp titriyorlardı.

Sonunda adamların yaraları sarılmış ve malzemeler istiflenmişken, kendini temizleyen Tomas ayağa kalktı ve ölenler için birkaç söz söyledi, ardından hep birlikte bir dakikalık saygı duruşunda bulundular. Sonra Vince Griffin ayağa kalktı ve onlara seslendi.

"Buraya ilk yerleşen bendim," dedi hüznü bir sesle. "Evim tam orada, bu kuyuya en yakın yerde duruyordu. Çoğunuzun yeni gelenler, hatta yabancılar olarak kabul edildiği zamanları hatırlıyorum. Bu yer için büyük umutlarım vardı. Her yıl köy kilisesine sekiz bushel arpa bağışladım, ama bunun karşılığında gördüğüm tek şey bu çan oldu. Beş yıl önceki şiddetli don sırasında burada kaldım ve insanlar kaybolmaya başladığında da burada kaldım

. Hepiniz gibi, ben de bununla yaşayabileceğimi düşündüm. İnsanlar her yerde trajik bir şekilde ölüyor, ister çiçek hastalığından, ister vebadan, ister açlıktan, ister soğuktan, ister bıçaktan olsun. Elbette, Dahlgren lanetlenmiş gibi görünüyordu ve belki de öyleydi, ama yine de yaşadığım en iyi yerdi. Belki de yaşayacağım en iyi yerdi, çoğunlukla sizler ve soyluların bizi neredeyse hiç rahatsız etmemesi sayesinde, ama artık hepsi bitti. Artık burada hiçbir şey kalmadı, biz gelmeden önce burada olan ağaçlar bile yok ve kuyuda bir gece daha geçirmek istemiyorum." Gözlerini sildi. "Dahlgren'den ayrılıyorum. Sanırım çoğunuz da öyle yapacaksınız ve sadece şunu söylemek istedim, buraya geldiğinizde sizi yabancılar olarak görmüştüm, ama ayrılırken, birlikte çok şey atlattığımız bir aileye veda ediyormuşum gibi hissediyorum. Ben... Sadece bunu bilmenizi istedim."

Hepsi onaylayarak başlarını salladılar ve yanlarındaki kişilerle fısıldayarak konuşmaya başladılar. Dahlgren'in öldüğüne ve ayrılacaklarına karar verdiler. Birlikte kalmaya çalışmak konusunda konuşuldu, ama sadece konuşma kaldı. Sir Erlic ve oduncu Danthen de dahil olmak üzere grup olarak güneyde, en azından Alburn'a kadar seyahat edeceklerdi. Orada bazıları akrabalarını bulmak umuduyla batıya dönecek, diğerleri ise yeni bir başlangıç bulmak umuduyla güneye devam edecekti.

"Kilisenin yardımı buraya kadarmış," dedi Dillon McDern, Hadrian'a. "İki gece burada kaldılar ve bakın."

Dillon ve Russell Bothwick, Theron'un kararmış bir kütüğe yaslanmış oturduğu yere doğru yürüdüler.

"Thrace'i bulmak için kalacaksın herhalde?" diye sordu Dillon.

Theron başını salladı. İri adam yıkanmaya zahmet etmemiştii ve kir ve isle kaplıydı. Kırık kılıcı kucağında tutuyor ve ona bakıyordu.

"Bu gece geri döneceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Russell.

"Sanırım öyle. Bunu istiyor. Belki geri verirsem, Thrace'i bana verir.

verir

." İki adam başlarını salladı.

"Kalıp sana yardım etmemizi mi istiyorsun?" diye sordu Russell.

"Neye yardım?" diye sordu yaşlı çiftçi. "Sizlerin yapabileceği bir şey yok . Gidin, ikinizin de kendi aileleri var. Fırsatınız varken gidin. Burada yeterince iyi insan öldü."

İki adam tekrar başlarını salladılar.

"İyi şanslar, Theron," dedi Dillon.

"Alburn'da bir süre bekleyip gelip gelmeyeceğini göreceğiz," dedi Russell. "İyi şanslar."

Russell ve Tad, kömürleşmiş fidanlardan bir kızak yaptılar ve az miktardaki eşyalarını üzerine yüklediler. Lena, Hilfred'in yanıklarına sürdüğü bir merhem hazırladı ve onu, askerin yanında kalmayı üstlenen Tomas'a, bir yığın bandajla birlikte bıraktı. Böylece, yanlarına alacakları ve taşıyacakları çok az eşya ile, köylülerin çoğu öğleden sonra batıya doğru yola çıktı. Kimse gün batımından sonra Dahlgren'in yakınlarında olmak istemiyordu.

"Burada ne yapıyoruz?" Royce, Hadrian'a sordu. İkisi, kısmen yanmış bir ağaç gövdesinin üzerinde oturuyorlardı. Kuyudan eski köy yolunu takip ederek, Caswell ailesinin iki küçük tahta mezar taşının bulunduğu yere gelmişlerdi. Her şey gibi, onlar da gitmişti, onların geçtiğini gösteren hiçbir şey kalmamıştı. Hadrian ve Royce, Deacon Tomas'ın hala baygın yatan Hilfred'in yanında oturduğunu görebiliyorlardı.

"Bu iş bize iki at ve bir haftalık erzak mal oldu, peki ne için?" Royce devam etti ve iç çekerek kömürleşmiş bir kabuk parçasını koparıp dalgın dalgın attı. "Diğerleriyle birlikte yola çıkmalıyız. Kız muhtemelen çoktan ölmüştür. Yani, neden onu hayatta tutsun ki? Gilarabrywn tüm kozları elinde tutuyor. Bizi istediği zaman öldürebilir, ama biz ona zarar veremeyiz. Onun elinde rehineler var, bizim ise sadece onun gerçekten ihtiyacı olmayan, ama görünüşe göre sahip olmak istediği yarım bir kılıç var. Kılıcın iki parçası da bizde olsaydı, Magnus onları birleştirebilirdi ve en azından bir miktar güç pozisyonundan pazarlık yapabilirdik. Cüceye hepimize kılıç, hatta üzerinde doğru isim yazılı mızraklar bile yaptırabilirdik. O zaman o piçe karşı bir şeyler yapabilirdik, ama şu anda elimizde hiçbir şey yok. Ona hiçbir tehdit oluşturmuyoruz. Theron pazarlık yapacağını düşünüyor, ama pazarlık yapacak hiçbir şeyi yok. Gilarabrywn bunu sadece o kılıcı aramanın sıkıcılığından kurtulmak için ayarladı.

"Bunu bilmiyoruz."

"Elbette biliyoruz. Bu, o kızları hayatta tutmayacak. Muhtemelen onları çoktan yemiştir ve gece geldiğinde, yaşlı Theron tam da istediği şeyi elde etmek için orada bir aptal gibi duruyor olacak. Ölecek ve her şey bitecek. Öte yandan, onun aptallığı, geri kalanımızın kaçması için zaman kazandıracak. Tüm ailesinin öldüğünü ve kızının da büyük olasılıkla öldüğünü düşünürsek, bu muhtemelen en iyisi."

"Orada tek başına durmayacak," dedi Hadrian.

Royce yüzünde hasta bir ifadeyle döndü. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Hadrian başını salladı.

"Neden?"

"Çünkü haklısın; çünkü ayrılırsak az önce söylediğin her şey gerçekleşecek."

"Peki kalırsak durum farklı olacak mı sence?"

"Daha önce hiç işten ayrılmadık Royce."

"Neden bahsediyorsun? Ne işi?"

"Kılıcı onun için almamız için bize para ödedi."

"Kılıcı ben aldım. Şu anda onun babasında."

"Sadece bir kısmı, ve her iki parçayı da eline geçirene kadar iş bitmiş sayılmaz. Bizi bunun için tuttular."

"Hadrian." Royce elini yüzüne götürdü ve başını salladı. "Maribor aşkına, bize *on gümüş* ödedi!"

"Sen kabul ettin."

"Böyle davrandığında senden nefret ediyorum." Royce aniden ayağa kalktı ve kömürleşmiş bir hurda parçası aldı. "Lanet olsun." Onu, bir zamanlar Bothwick'lerin evi olan dumanlı odun yığınına attı. "Bizi öldüreceksin, bunun farkındasın, değil mi?"

"Kalmak zorunda değilsin. Bu benim kararım."

"Peki ne yapacaksın? O geldiğinde onunla savaşacak mısın? Karanlıkta, ona zarar veremeyen kılıçları sallayarak orada durup bekleyecek misin?"

"Bilmiyorum."

"Sen delisin," dedi Royce. "Söylentiler doğru; Hadrian Blackwater tam bir deli!"

Hadrian ayağa kalkarak arkadaşına döndü. "Theron, Thrace ve Arista'yı terk etmeyeceğim. Peki ya Hilfred? Sence o seyahat edebilir mi? Onu ormanda sürüklemeye çalışırsan, gece çökmeden ölür, yoksa onu bütün gece kuyuya tikip sabahleyin bir şey olmayacağını mı düşünüyorsun? Peki ya Tobis? Kırık bir bacakla ne kadar uzağa gidebilir sence? Yoksa onları umursamıyor musun? Kalbin o kadar karardı ki, öylece çekip gidip hepsinin ölmesine izin verebilecek kadar mı?

"Zaten hepsi ölecek," diye bağırdı Royce. "Benim demek istediğim de bu. Onların ölmesini engelleyemeyiz. Tek yapabileceğimiz, onlarla birlikte ölmek isteyip istemediğimize karar vermek, ve ben sempati intiharının ne yararı olduğunu gerçekten anlamıyorum."

"Bir şeyler yapabiliriz," diye ısrar etti Hadrian. "Crown Tower'dan hazineyi çalan ve ertesi gece geri koyan biziz. Yenilmez Drumindor'a giren ikiliyiz, Chadwick Kontu kulesinde uyurken kucağına bir insan kafası koyduk ve Esrahaddon'u şimdiye kadar inşa edilmiş en güvenli hapisane olan Gutaria'dan kaçırdık. Yani, *bir şeyler* yapabiliriz!"

"Ne gibi?"

"Şey..." Hadrian düşündü. "Bir çukur kazıp onu oraya çekip tuzağa düşürebiliriz." "Tomas'tan Maribor'un Gilarabrywn'i öldürmesi için dua etmesini istesek daha iyi olur. Çukur kazmak için ne zamanımız ne de insan gücümüz var.

"Daha iyi bir fikrin mi var?"

"Daha iyi bir fikrin mi var?"

"Kazamayacağımız bir çukura onu çekmekten daha iyi bir şey bulabileceğime eminim."

"Ne gibi?"

Royce, hala dumanı tüten çubuk ormanının etrafında dolaşmaya başladı ve yoluna çıkan her şeyi öfkeyle tekmeledi. "Bilmiyorum, bir şeyler yapabileceğimizi düşünen sensin, ama bir şeyi biliyorum: o kılıcın diğer yarısını ele geçiremezsek hiçbir şey yapamayız. Bu yüzden ilk yapacağım şey, bu gece kılıç yokken onu çalmak."

"Bunu yaparsan Thrace ve Arista kesinlikle ölür," diye işaret etti Hadrian.

"Ama o zaman onu öldürebilirsin. En azından intikamın sonu gelir."

Hadrian başını salladı. "Yeterli değil."

Royce sırttı. "Sen ve Theron, Rufus'un kullandığı kılıçla onu oyalarken ben kılıcı çalabilirim." Royce kendine morbid bir kahkaha attı. "Bunun işe yarama ihtimali en azından milyonda bir."

Hadrian düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı ve yavaşça oturdu.

"Oh hayır, şaka yapıyordum," dedi Royce, geri adım atarak. "Dün gece kılıcın kaybolduğunu anlayabildiyse, gerçek olanla kopyasını da ayırt edebilir."

"Ama işe yaramasa bile," dedi Hadrian, "kızları ondan uzaklaştırmak için bana zaman kazandırabilir. Sonra bir çukura dalabiliriz, kazacak vaktimiz olan küçük bir çukura."

"Ve bizi oradan çıkarmamasını ummak mı? Pençelerini gördüm, bu zor olmayacak."

Hadrian onu görmezden geldi ve düşüncelerine devam etti. "O zaman kılıcın diğer yarısını getirebilir, Magnus'a dövdürebilir ve sonra onu öldürebilirim. Gördün mü, onu öldürmemen iyi oldu."

"Bunun ne kadar aptalca olduğunu farkındasın, değil mi? O şey dün gece bütün köyü ve kaleyi yerle bir etti, ve sen onu yaşlı bir çiftçi, iki kadın ve kırık bir kılıçla alt etmeye mi çalışacaksın?"

Hadrian hiçbir şey söylemedi.

Royce içini çekip arkadaşının yanına oturdu ve başını salladı. Cüppesinin içine elini sokup hançerini çıkardı. Kınında tuttu.

"Al," dedi, "Alverstone'u al."

"Neden?" Hadrian şaşkın bir ifadeyle ona baktı.

"Magnus'un haklı olduğunu söylemiyorum, ama bu hançerin kesemeyeceği hiçbir şey bulamadım ve Magnus haklıysa, tanrıların babası bunu gerçekten dövdüyse, yenilmez bir canavara karşı bile işe yarayabileceğini düşünüyorum."

"Yani gidiyorsun?"

"Hayır." Royce kaşlarını çatı ve Avempartha kulesinin yönüne baktı. "Görünüşe göre bitirmem gereken bir işim var."

Hadrian arkadaşına gülümsedi, hançeri aldı ve elinde tarttı. "O zaman yarın sana geri veririm."

"Tamam," diye cevapladı Royce.

"Ortağın gitti mi?" Theron, Hadrian ona yaklaşırken, bir zamanlar kale olan yanmış tepenin yamacında yürürken sordu. Yaşlı çiftçi, kararmış tepenin yamacında durmuş, parçalanmış kılıcı elinde tutarak gökyüzüne bakıyordu.

"Hayır... yani, sayılır. Gilarabrywn bize ihanet ederse diye kılıcın diğer yarısını çalmak için Avempartha'ya geri döndü. Hatta buraya gelirken Thrace ve Arista'yı kulede bırakma ihtimali bile var, eğer öyle olursa Royce onları kurtarabilir."

Theron düşünceli bir şekilde başını salladı.

"İkiniz bana ve kızıma gerçekten çok iyi davrandınız. Hala nedenini bilmiyorum ve bana bunun para yüzünden olduğunu söylemeyin." Theron iç geçirdi. "Biliyorsunuz, ona hiç değer vermedim. Onu yıllarca görmezden geldim, uzaklaştırdım. O sadece benim kızımdı, oğlum değildi; beslememiz gereken, evlendirmek için para harcayacağımız fazladan bir ağız. Sizi nasıl buldu ve

bizi yardım etmek için bu kadar yolu gelmenizi sağladı, bunu... sanırım asla anlayamayacağım."

"Hadrian," diye seslendi Fanen. "Buraya gel de ne aldığımızı gör." bulduğumuzu gör."

Hadrian, Fanen'i takip ederek tepenin kuzey ucundaki yanık hattına indi , Tobis, Mauvin ve Magnus'un devasa bir makine üzerinde çalıştıklarını gördü.

"Bu benim mancınığım," dedi Tobis, üzerinde tahta bir makine bulunan bir vagonun yanında gururla durarak. Tobis, Magnus'un onun için yaptığı koltuk değneğine dayanmış, kırık bacağı iki sert tahta parçası arasına bağlanmış, parlak renkli saray kıyafetleriyle komik görünüyordu. "Ben kadrodan çıkarıldığımda onu buraya sürüklediler. Çok güzel, değil mi? Novron'un karısının adını vererek ona Persephone adını koydum. Bunu tasarlamak için eski imparatorluk tarihini inceledim, bu yüzden uygun olduğunu düşündüm. Kolay bir iş değildi. Kitapları okuyabilmek için eski dilleri öğrenmek zorunda kaldım."

"Bunu sen mi yaptın?"

"Hayır, tabii ki hayır, seni aptal adam. Ben Sheridan'da profesörüm. Bu arada, Sheridan Gent'te. Nyphron Kilisesi'nin merkeziyle aynı yer, biliyor musun? Zeki biri olarak, bazı kilise yetkililerine rüşvet verdim ve onlar da yarışmanın gerçek doğasını ağzından kaçırdılar. Bu, talaşla dolu kafalar arasında saçma sapan bir dövüş değil, efsanevi bir yaratığı yenmek için bir meydan okumaydı. Bu, çözebileceğim bir bulmacaydı, kas gücü ve diş eksikliği gerektirmeyen, benimki gibi şaşırtıcı bir zeka gerektiren bir bulmaca."

Hadrian cihazın etrafında dolaştı. Ortadaki devasa giriş yaklaşık dört metre yüksekliğindeydi ve uzun, kalın kol da ondan bir iki metre daha uzundu. Alt giriş, burulma üreten kordonlarla bağlı bir çuval kovanı vardı. Vagonun her iki yanında, bir dizi dişliye bağlı iki devasa el krankı vardı.

"Şey, daha önce mancınıklar gördüm ve bu onlara pek benzemiyor."

"Çünkü onu Gilarabrywn'le savaşmak için modifiye ettim."

"Eh, denedi," diye ekledi Magnus. "Onun kurduğu şekilde çalışmazdı, ama şimdi çalışacak."

"Aslında, birkaç taş attık bile," diye bildirdi Mauvin.

"Daha önce kuşatma silahlarıyla biraz tecrübem var," dedi Hadrian. "Ve bunların büyük bir şeye karşı, örneğin bir tarladaki

ya da duvar gibi hareket etmeyen bir şeye karşı yararlı olabileceğini biliyorum, ama tek başına hareket eden bir düşmana karşı işe yaramazlar. O kadar hızlı ya da isabetli değiller."

"Evet, bu yüzden bu silahı sadece mermi değil, ağ da ateşleyecek şekilde tasarladım," dedi Tobis gururla. "Bu konuda çok zekiyimdir. Ağlar, uçuş sırasında açılan ve uçan canavarı yakalayan büyük toplar gibi fırlatılacak şekilde tasarlanmıştır. Canavar yere düşer ve ben yeniden doldurup onu ezmek için zamanımı harcarken, yerde çaresizce yatacaktır."

"Ve bu işe yarıyor mu?" diye sordu Hadrian, etkilenmiş bir şekilde. "Teorik olarak," diye cevapladı Tobis.

Hadrian omuz silkti. "Ne olacak ki, zararı olmaz."

"Sadece yerine yerleştirmemiz gerekiyor," dedi Mauvin. "İtmeye yardım eder misiniz?" Hepsi mancınığa sırtlarını dayadılar, tabii ki Tobis hariç, emir yağdırarak topallayarak yürüdü. Onu, mottenin etrafını çevreleyen hendeğe ve eski malikanenin yakınındaki her şeye ateş edebilecek mesafeye yuvarladılar.

"Onu saklamak için bir şeyler bulmalıyız, moloz ya da yanmış odun gibi, böylece çöp yığını gibi görünür," dedi Hadrian. "Bu zor olmamalı. Magnus, sana bir iyilik yapabilir misin acaba?"

"Ne tür bir iyilik?" diye sordu Magnus, Hadrian onu tepeye, malikanenin kalıntılarına doğru götürürken. Çimler yok olmuştu ve Hadrian'a sıcak karı hatırlatan kül ve köklerle kaplı bir yüzeyde yürüyorlardı.

"Lord Rufus için yaptığın kılıcı hatırlıyor musun? Onu buldum, hala onunla ve atıyla birlikte tepedeydi. Onu tamir etmeni istiyorum."

"Onarmak mı?" Cüce kırılmış görünüyordu. "Kılıcın çalışmaması benim suçum değil; mükemmel bir kopyasını yaptım. Sorun muhtemelen kayıtlardaydı."

"Sorun değil, çünkü orijinali, ya da en azından bir kısmı bende. Elimizdeki kılıcın tam bir kopyasını yapmanı istiyorum. Yapabilir misin?"

"Elbette yapabilirim ve yapacağım, karşılığında Royce'un Alverstone'a bakmama izin vermesini sağla."

"Delirdin mi? O senin ölmeni istiyor. Onu bir kez kurtardım zaten. Bu sayılmaz mı?"

Cüce, sakalındaki örgülerin üzerine kollarını kavuşturarak kararlı bir şekilde durdu. "Bu benim bedelim."

"Onunla konuşacağım, ama garanti veremem."

Cüce dudaklarını büzdü, bu da sakalını ve bıyığını diken diken etti. "Peki. Bu kılıçlar nerede?"

Theron, parçayı geri alacağı sürece plana razı oldu ve kırık kılıcı, artık tuğla ocak ve örsden ibaret olan malikanenin demircisine götürdü. Takas sırasında kılıcı elinde tutacak ve hile ortaya çıkarsa hemen teslim edecekti.

"Hrump!" Cüce tiksinişmiş bir ifadeyle baktı. "Ne?" diye sordu Hadrian.

"Tabii ki işe yaramaz. Her iki tarafında da işaretler var. Başka bir yazıt daha var. Bak, bu büyü sözcükleri olmalı." Cüce, Hadrian'a bıçağı gösterdi. Bıçağın üzerinde, anlaşılmaz görünen ince çizgilerden oluşan uzun bir desen vardı. Sonra bıçağı ters çevirerek arka tarafındaki çok daha kısa deseni gösterdi. "Ve bu tarafta, tahminimce Esrahaddon'un bahsettiği isim yazıyor. Bütün büyü sözcüklerinin aynı olması mantıklı; sadece isim farklı."

"Bu, işe yarayacak bir silah yapabileceğin anlamına mı geliyor?"

"Hayır, ismin ortasından kırılmış, ama en azından bunun çok iyi bir kopyasını yapabilirim."

Cüce, giysilerinin altında sakladığı alet kemerini çıkardı ve örsün üzerine koydu. Farklı boyut ve şekillerde bir dizi çekiç ve ayrı halkalarda keski vardı. Deri önlüğünü açıp bağladı. Sonra Rufus'un kılıcını alıp örsün üzerine bağladı.

"Bunları her yere taşıyor musun?" diye sordu Hadrian.

"Onları atın eyeri üzerinde bırakacağımı sanma," diye cevapladı Magnus.

Hadrian ve Theron avlunun kenarında bir çukur kazmaya başladılar. Eski tütsü odasının bulunduğu yerde kazdılar ve işlerini kolaylaştırmak için önceden kazılmış toprağı kullandılar. Kürekleri olmadığı için ellerini karartan eski tahtaları kullandılar. Birkaç saat içinde, ikisinin tamamen toprağın altına girebileceği kadar büyük küçük bir çukur kazdılar. Çukur, kazılmaktan kaçınmak için yeterince derin değildi, ancak doğrudan aşağıya doğru gelmediği sürece onları bir ateş patlamasından koruyabilirdi. Eğer öyle olsaydı, kumda pişirilmiş iki çömlek gibi olurdu.

"Artık çok uzun sürmez," dedi Hadrian, ikisi toprak ve külle kaplı halde oturup solan ışığa bakarken Theron'a. Magnus en küçük çekicini kullanarak, *tın tın sesleri* çıkararak vuruyordu. Bir şeyler mırıldandı, sonra kemerindeki keseden ağır bir bez çıkardı ve metalin yüzeyini ovmaya başladı.

Hadrian ağaçların ötesine baktı, tunikasının içindeki Alverstone'u hissetti. Royce kuleye ulaşmış mıydı acaba? *İçeride miydi? Esrahaddon'u bulmuş muydu? Yaşlı büyüğü onlara yardım etmek için bir şey yapabilir miydi?* Prenses ve Thrace'i düşündü. *Onlara ne yapmıştı?* Dudaklarını ısırdı. Royce muhtemelen haklıydı. *Neden onları hayatta bıraksın ki?*

Güneyden at sesleri yaklaştı. Theron ve Hadrian şaşkın bakışlar değıştirdiler ve ayağı kalkarak ağaçların arasından koşarak çıkan bir süvari birliğini gördüler. Sekiz atlı, kırık bir ta bayrağı önlerinde dalgalanan siyah zırhlı şövalyeler, ıssız ovayı geçtiler. Onları yöneten, kırmızı cüppeli Luis Guy'dı.

"Bakın, sonunda kim geri dönmüş." Hadrian Magnus'a baktı. "İşin bitti mi?"

"Sadece cilalıyorum," diye cevapladı cüce. Sonra ilk kez atlıları fark etti. "Bu iyiye işaret olamaz," diye mırıldandı.

Atlılar avlunun kalıntılarına doğru koştular ve onları görünce durdular. Guy, eski kalenin yanık kalıntılarını bir an inceledikten sonra attan indi ve cüceye doğru yürüdü, yanmış bir tahta parçasını almak için durdu, onu elinde iki kez çevirdi ve sonra attı. "Görünüşe göre Lord Rufus dün gece umduğumuz kadar başarılı olamadı. Bir i noktasını koymayı *mi* unuttun Magnus?"

Magnus korkuyla bir adım geri attı. Theron hızla öne çıktı, kırık kılıcı aldı ve gömleğinin altına sakladı.

Guy bu hareketi fark etti ama çiftçiyi görmezden gelip cüceye döndü. "Açıklama yapmak ister misin Magnus, yoksa berbat işçiliğın yüzünden seni öldüreyim mi?"

"Benim hatam değildi. Diğer tarafta resimlerde görünmeyen işaretler vardı. Sen ne istedin, onu yaptım; suçlu olan senin araştırmandı."

"Peki şimdi ne yapıyorsun?"

"Gilarabrywn ile ticaret yapmak için kullanabilmemiz için kılıcı kopyalıyor," diye açıkladı Hadrian.

"Ticaret mi?"

"Evet, yaratık prenses Arista'yı ve bir köy kızını kaçırdı. Onun sığınağından aldığımız kılıcı geri verirsek, kadınları serbest bırakacağını söyledi."

"Öyle mi *dedi?*"

"Evet," diye onayladı Hadrian. "Dün gece, Deacon Tomas kadınları kaçıırken onu izlemeden hemen önce konuştu."

Guy soğuk bir kahkaha attı. "Demek canavar artık konuşuyor, öyle mi? Bir de kadınları kaçırıyor? Ne etkileyici. Sanırım at da sürüyor ve Aquesta'daki bir sonraki Wintertide turnuvasında Dunmore'u temsil etmesini beklemeliyim."

"Bana inanmıyorsan kendi diyakozuna sorabilirsin."

"Oh, sana inanıyorum," dedi, Hadrian'ın karşısına geçerek. "En azından kaleden kılıç çalma kısmına. Bahsettiğin şey bu, değil mi? Yani, biri gerçekten Avempartha'ya girip gerçek kılıcı mı çaldı? Zekice, özellikle de o kuleye sadece elf kanı taşıyanların girebileceğini bildiğim için. Bana pek elf gibi görünmüyorsun, Hadrian. Pickerings'lerin mirasını da çok iyi biliyorum. Magnus'un da içeri giremeyeceğini biliyorum. Geriye sadece suç ortağın Royce Melborn kalıyor. Oldukça küçük, değil mi? İnce, çevik? Bu özellikler bir hırsız olarak işine çok yarar. Karanlıkta kolayca görebilir, herhangi bir insandan daha iyi duyabilir, olağanüstü bir dengeye sahiptir ve ayakları o kadar hafiftir ki neredeyse hiç ses çıkarmadan hareket edebilir. Evet, normal, insan yeteneklerini kullanan diğer tüm zavallı hırsızlar için bu çok haksızlık olurdu."

Guy dikkatlice etrafına baktı. "Ortağın nerede?" diye sordu, ama Hadrian sessiz kaldı. "Bu, en büyük sorunlarımızdan biri; bu melez elflerin bazıları insan gibi görünebilir. Bazen onları fark etmek çok zor olabilir. İnsan ebeveynlerinden aldıkları için sivri kulakları veya çekik gözleri yoktur, ama elf ebeveynleri her zaman oradadır. Onları bu kadar tehlikeli yapan da budur. Normal görünüyorlar, ama içlerinde insanlık dışı bir kötülük var. Muhtemelen bunu görmüyorsunuz bile. Değil mi? Siz, bir ayı yavrusunu veya bir kurdu evcilleştirmeye çalışan, onların sizi seveceğini düşünen aptallar gibisiniz. Muhtemelen içinizde gizlenen vahşi canavarı kovabileceğinizi düşünüyorsunuz. Ama bunu yapamazsınız. Canavar her zaman oradadır, sadece size saldırmak için bir fırsat kollamaktadır."

Nöbetçi örsüne bir göz attı. "Ve sanırım içinizden biri kılıcı kullanarak canavarı öldürüp imparatorluk tacını ele geçirmeyi planlıyordu?"

"Aslında hayır," diye cevapladı Hadrian. "Kadınları alıp çok hızlı koşmak daha çok planımızdı."

"Ve sen benim buna inanmamı mı bekliyorsun? Hadrian Blackwater, Eski İmparatorluğun Teshlor Şövalyeleri gibi kılıç kullanabilen usta bir savaşçı. Gerçekten bu ücra köyden sadece geçiyorsun diye bana inanmamı mı bekliyorsun? İmparatorun seçileceği tam o anda Gilarabrywn'i öldürebilecek tek

silahı tesadüfen elinde bulundurduğuna inanmamı mı istiyorsun? Hayır, elbette hayır, sen sadece dünyanın tartışmasız en güçlü kılıcını kullanarak, deli gibi tehlikeli ama artık konuşan bir canavarla, bir köylü kızı ve neredeyse hiç tanımadığın Melengar Prensesi karşılığında takas yapıyorsun."

"Şey... öyle söyleyince kulağa kötü geliyor, ama gerçek bu." "Kilise, duruşmalara devam etmek için buraya geri dönecek," dedi Luis Guy onlara söyledi. "O zamana kadar, taçtan layık olmayan hiç kimsenin Gilarabrywn'i öldürmemesini sağlamak benim görevim. Buna, hırsız elf sever ve onun katil çetesi de kesinlikle dahil." Guy, Theron'un yanına yürüdü. "O zaman elindeki kılıcı alacağım."

"Cesedimi çiğnemedenden olmaz," diye homurdandı Theron.

"Nasıl istersen." Guy kılıcını çekti ve yedi seret de atlarından indi ve kılıçlarını çekti.

"Şimdi," dedi Guy Theron'a, "bıçağı ver yoksa ikiniz de öleceksiniz."

"Dördünüz de mi demek istedin?" dedi Hadrian'ın arkasından bir ses ve Hadrian

Mauvin ve Fanen'in yokuş yukarı gelip, kılıçlarını çekmiş olarak yayıldıklarını gördü. Mauvin iki kılıç tutuyordu, bunlardan birini Theron'a attı, Theron da onu beceriksizce yakaladı.

"Beş yap," dedi Magnus, ellerinde iki büyük çekici tutarak. Cüce Hadrian'a baktı ve zorlukla yutkundü. "Zaten beni öldürmeyi planlıyor, neden olmasın?"

"Hâlâ sekiz kişiyiz," dedi Guy. "Tam olarak eşit bir dövüş sayılmaz."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," dedi Mauvin. "Ne yazık ki, burada senin tarafına geçmesini isteyebileceğimiz başka kimse yok."

Guy, Mauvin'e, sonra Hadrian'a uzun bir süre baktı, adamlar küllerin üzerinden birbirlerine öfkeyle bakıyorlardı. Sonra başını salladı ve kılıcını indirdi. "Görünüşe göre, başpiskoposa senin uygunsuz davranışını bildirmem gerekecek."

"Devam et," dedi Hadrian. "Cesedi diğerleriyle birlikte tepenin aşşağısında gömülü."

Guy ona soğuk bir bakış attı, sonra dönüp uzaklaşmaya başladı, ama Hadrian, Guy'ın omzunun sağa doğru doğal olmayan bir şekilde eğildiğini ve adım atarken ayağının dönüp parmaklarının dışarıya doğru çıktığını fark etti. Bu, Hadrian'ın Theron'a dikkat etmesi gerektiğini öğrettiği, bir saldırının habercisi olan bir hareketti.

"Theron!" diye bağırdı, ama buna gerek yoktu. Çiftçi, Guy dönmeden önce çoktan harekete geçip kılıcını kaldırmıştı. Nöbetçi, kalbine doğru kılıcını savurdu.

Theron bir saniye daha hızlı davrandı ve kılıcı savuşturdu. Sonra, refleks olarak, çiftçi ağırlığını öne kaydırды, bir adım attı ve Hadrian'ın ona öğrettiği kombinasyon hareketini yaptı: savuşturma, dönme ve karşılık verme. Uzanarak, uzanarak, menzili yakalamak için ileri doğru hamle yaptı. Nöbetçi sendeledi. Bükülerek göğsünden geçilmeyi kıl payı kaçırdı ve kılıç omzuna saplandı. Guy acı içinde bağırdı.

Theron kendi başarısına şok olmuş bir şekilde durdu.

"Çıkar onu!" Hadrian ve Mauvin ona bağırdı.

Theron kılıcı çekti ve Guy, kanayan omzunu tutarak geriye sendeledi.

"Öldürün onları!" nöbetçi dişlerini sıkarak bağırdı. Seret

Şövalyeleri saldırıya geçti.

Dört Nyphron Şövalyesi Pickering kardeşlere saldırdı. Biri Hadrian'a, diğeri Theron'a, sonuncusu ise Magnus'a saldırdı. Hadrian, Theron'un yetenekli bir seret karşısında uzun süre dayanamayacağını biliyordu. Kısa kılıcını ve bastardını çekti ve ilk Nyphron Şövalyesini menziline girer girmez öldürdü. Sonra ikinci şövalyenin yoluna çıktı. Şövalye, Hadrian ve Theron'un onu keserken iki saldırganın kışkacına girdiğini çok geç fark etti.

Magnus, çekiçlerini olabildiğince tehditkar bir şekilde kaldırdı, ancak küçük cüce şövalyeye karşı açıkça yetersizdi ve örsünün arkasına çekildi. Seret yaklaşırken, ona bir çekiç fırlattı ve çekiç seretin göğsüne isabet etti. Çekiç, seretin göğüs zırhından sekerek gerçek bir zarar vermedi, ancak onu biraz sendeletti. Cücenin bir tehdit oluşturmadığını anlayan seret, ona doğru koşan Hadrian'a döndü.

Seret, Hadrian'ın kafasına doğru bir yay çizerek kılıcını savurdu. Hadrian, sol elindeki kısa kılıçla kılıcı yakaladı ve şövalyenin kılıç kolunu yukarıda tutarken, bastard kılıcını adamın korumasız koltuk altına sapladı.

Mauvin ve Fanen, dört saldırganı karşı birlikte savaştı. Pickering kardeşlerin zarif rapierleri uçtu — yakaladı, engelledi, kesti, vurdu — her saldırı geri püskürtüldü, her hamle engellendi, her vuruşa cevap verildi. Ancak iki kardeş sadece savunma yapabiliyordu. Zırhlı şövalyelerin saldırısına karşı yerlerinde durdular, şövalyeler bir zayıflık bulmak için çabalıyordu. Mauvin sonunda saldırıya geçmek için bir fırsat buldu ve bir hamle yaptı. Kılıcının ucu seretin boğazına saplandı ve onu hızlı bir darbeye yere düşürdü, ancak bunu yapar yapmaz Fanen çılgılık attı.

Hadrian, bir seretin Fanen'in kılıç tutan kolunu kesip bıçağı eline kadar indirdiğini izledi. Genç Pickering'in kılıcı parmaklarından düştü. Savunmasız kalan Fanen, iki rakibinden uzaklaşmak için çaresizce geri adım attı. Enkazda takılıp düştü. Onlar da onu öldürmek için üzerine atıldılar.

Hadrian çok uzaktaydı.

Mauvin, kardeşini kurtarmak için kendi savunmasını ihmal etti. Bir hamlede Fanen'e yönelik iki saldırıyı da engelledi, ancak bunun bir bedeli vardı. Hadrian, Mauvin hamlesinden önce seretin durduğunu gördü. Kılıç, Mauvin'in yan tarafına saplandı. Pickering'in büyük oğlu anında yere yığıldı. Gözleri hala kardeşinin üzerindeyken dizlerinin üzerine çöktü. Bir sonraki darbe geldiğinde sadece çaresizce izleyebildi. İki kılıç Fanen'in vücuduna girdi. Kan, kılıçları kapladı.

Mauvin, saldırganı onu öldürmek için Mauvin'in boynuna çapraz bir kesik atmaya başladığında bile çılgılık attı. Dizlerinin üzerine çökmüş olan Mauvin, seretin büyük sevincine, bu darbeyi görmezden geldi. Şövalyenin görmediği şey, Mauvin'in savunmaya ihtiyacı olmadığıydı. Mauvin savunmayı bırakmıştı. Kılıcını yukarı doğru savurarak saldırganın göğüs kafesini kesti. Kılıcı çıkarırken bıçağı çevirerek adamın organlarını parçaladı.

Kardeşini öldüren ikili Mauvin'e yöneldi. Yaşlı Pickering kılıcını tekrar kaldırdı ama yanı kanla kaplıydı, kolu güçsüzdü, gözleri cam gibiydi. Gözlerinden yaşlar akıyordu. Artık odaklanamıyordu. Kılıcı iskaladı. En yakın şövalye Mauvin'in kılıcını uzaklaştırdı ve kalan iki seret öne çıktı ve kılıçlarını kaldırdı, ama daha fazla ilerleyemediler. Hadrian mesafeyi kat etti ve Mauvin'in katil adaylarının kafaları koparak bedenleri küle dönüştü.

"Magnus, Tomas'ı hemen buraya getir," diye bağırdı Hadrian. "Ona bandajları getirmesini söyle."

"O öldü," dedi Theron, Fanen'in üzerine eğilirken.

"Öldüğünü biliyorum!" diye bağırdı Hadrian. "Ve Mauvin'e yardım etmezsek o da ölecek."

Mauvin'in tunikasını yırttı ve kan parmaklarının arasından fışkırırken elini onun yan tarafına bastırdı. Mauvin nefes nefese, ter içinde yatıyordu. Gözleri yukarı doğru dönmüş, beyazları görünür hale gelmişti.

"Lanet olsun sana, Mauvin!" Hadrian ona bağırdı. "Bana bir bez getir. Theron, bana herhangi bir şey getir."

Theron, Fanen'i öldüren seretlerden birini yakaladı ve kolunu yırttı.

"Daha fazla getir!" diye bağırdı Hadrian. Mauvin'in yan tarafını sildi ve parlak kırmızı kan fışkıran küçük bir delik buldu. En azından genellikle ölüm anlamına gelen koyu renkli kan değildi. Bezi aldı ve yaraya bastırdı.

"Onu oturtmama yardım et," dedi Hadrian, Theron başka bir bez parçasıyla geri dönerken. Mauvin artık gevşek bir bez parçası gibiydi. Başı bir tarafa eğilmişti.

Tomas, Lena'nın verdiği uzun kumaş şeritleriyle kolları dolu olarak koşarak geldi. Mauvin'i kaldırdılar ve Tomas bandajları gövdesine sıkıca sardı. Kan kumaşı ıslattı, ama kanama hızı yavaşlamıştı.

"Başını yukarıda tut," diye emretti Hadrian ve Tomas onu kucakladı.

Hadrian, Fanen'in yattığı yere baktı. Fanen sırt üstü toprakta yatıyordu ve vücudunun etrafında koyu renkli bir kan gölü oluşmaya devam ediyordu. Hadrian, kanla ıslanmış elleriyle kılıçlarını kavradı ve ayağa kalktı.

"Guy nerede?" diye dişlerini sıkarak bağırdı.

"Gitti," diye cevapladı Magnus. "Kavga sırasında bir at kapıp kaçtı."

Hadrian, Fanen'e ve ardından Mauvin'e baktı. Nefes aldı ve göğsü titredi.

Tomas başını eğdi ve Ölenler için Dua'yı okudu:

"Maribor, sana yalvarıyorum Seni

Tanrı'nın ellerine teslim ediyorum

Ona huzur ver, sana yalvarıyorum

Ona huzur ver, senden rica ediyorum

İnsanların tanrısı yolculuğunu korusun."

Bittiğinde, yıldızlara baktı ve yumuşak bir sesle, "Karanlık" dedi.

BÖLÜM 13

SANATSAL VIZYON

Arista nefes almak istemiyordu. Nefes almak midelerini sıkıştırıyor ve boğazına safra yükselmesine neden oluyordu. Yukarıda yıldızlarla dolu gökyüzü uzanıyordu, ama aşağıda

—yığın vardı. Gilarabrywn, topladığı ganimetlerden, saldırıların ve cinayetlerin korkunç hatıralarından bir yuva gibi bir höyük inşa etmişti. Koyu renkli, keçeleşmiş saçlı bir kafa, kırık bir sandalye, ayakkabısı hâlâ ayağında duran bir ayak, kısmen çiğnenmiş bir gövde, kanla ıslanmış bir elbise, maviye dönmüş kadar soluk bir kol, sanki el sallıyormuş gibi yığının içinden dışarı uzanıyordu.

Yığın, yüksek bir taş kulenin yanındaki açık bir balkon gibi görünen bir yerde duruyordu, ama oradan çıkmanın bir yolu yoktu. İçeriye açılan bir kapı yerine, sadece bir kemer, bir kapının izi vardı. Arista, bunun gerçek bir kapı olmasını dilerken, bu sahte umut onu kızdırıyordu.

Hiçbir şeye dokunmak istemediği için ellerini kucağında tutarak oturdu. Altında, ağaç dalı gibi uzun ve ince bir şey vardı. Rahatsız ediciydi, ama hareket etmeye cesaret edemedi. Bunun gerçekte ne olduğunu bilmek istemiyordu. Aşağıya bakmamaya çalıştı. Kendini zorlayarak yıldızları ve ufku izlemeye başladı. Prenses kuzeyde, nehrin gümüş rengi çizgisiyle bölünmüş ormanı görebiliyordu. Güneyde ise karanlığa karışan geniş su alanları uzanıyordu. Gözünün ucuyla bir şey dikkatini çekiyor ve aşağıya bakıyordu. Her seferinde pişman oluyordu.

Arista titreyerek, yığının üzerinde uyuduğunu fark etti, ama uykuya dalmamıştı. Boğuluyormuş gibi hissetmişti — onu alt eden, mutlak bir dehşet. Uçtuğunu ya da günün çoğunu hatırlayamıyordu, ama onu gördüğünü hatırlıyordu. Canavar birkaç santim uzağında yatmış, öğleden sonra güneşinin tadını çıkarıyordu. Saatlerce ona bakmıştı, başka hiçbir şeye bakamıyordu — önünde uyuyan kendi ölümü, tüm dikkatini çekmeyi başarmıştı. Hareket etmekten veya konuşmaktan korkarak oturdu. Canavarın uyanıp onu öldüreceğini, onu yığının üzerine ekleyeceğini bekliyordu. Kasları gergin, kalbi hızla atarken, dalgalanan kalın pullu derisine gözlerini dikti.

Her nefes alışında, kaburgalara benzeyen bir şeyin üzerinden kayıyordu. Sanki suda yüzüyormuş gibi hissediyordu. Kafasında kanın çarptığını hissedebiliyordu. Hareket edemediği için bitkin düşmüştü. Sonra boğulma hissi bir kez daha onu sardı ve her şey merhametli bir şekilde karardı.

Şimdi gözleri tekrar açılmıştı, ama büyük canavar yoktu. Etrafına baktı. Canavarın izi yoktu.

"Gitti," dedi Thrace. Saldırıdan bu yana ikisi de ilk kez konuşuyordu. Kız hala geceliğini giyiyordu, yüzünde morluklar koyu bir çizgi oluşturuyordu. Dizlerinin ve ellerinin üzerinde, yığının içinde ilerliyor, kum havuzundaki bir çocuk gibi kazıyordu.

"Nerede?" diye sordu Arista.

"Uçup gitti."

Yakınlarda, aşağıda bir yerde bir kükreme duydu. Canavar değildi. Ses sürekliydi, gürleyen bir uğultuydu.

"Neredeyiz?" diye sordu.

"Avempartha'nın tepesinde," diye cevapladı Thrace, ürkütücü kazı çalışmasından başını kaldırmadan. Kırık taşların altını kazdı ve demir bir su ısıtıcısını çevirdi, yırtık bir duvar halısı ortaya çıktı ve onu çekmeye başladı.

"Avempartha nedir?"

"Bir kule."

"Oh. Ne yapıyorsun?"

"Bir silah olabilir diye düşündüm, savaşmak için bir şey." Arista gözlerini kırptı. "Savaşmak için mi dedin?"

"Evet, belki bir hançer ya da bir parça cam."

Arista, başına gelmeseydi bunun mümkün olduğuna inanmazdı, ama o anda, parçalanmış cesetlerin üzerinde çaresizce oturmuş, yenilmeyi beklerken, güldü.

"Bir parça cam mı? Bir parça cam mı?" Arista çığlık attı, sesi tizleşti. "*O şeye* savaşmak için hançer ya da bir parça cam mı kullanacaksın?"

Thrace başını salladı ve geyik boynuzlu kafasını kenara itti.

Arista ağzı açık bir şekilde bakmaya devam etti.

"Kaybedecek neyimiz var ki?" diye sordu Thrace.

İşte buydu. Bu, durumu mükemmel bir şekilde özetliyordu. Onların lehine olan tek şey, durumun daha kötüye gidemeyeceğiydi. Percy Braga onu diri diri yakmak için odun yığını hazırlarken, hatta

cüce, çökmekte olan bir kulede ipte sallanan Percy ve Royce'un kapısını kapattığında bile, durum bundan daha kötü olmamıştı. Canlı canlı yenilmenin kaçınılmazlığıyla karşılaştırılabilecek çok az kader vardı.

Arista, Thrace'in inancını tamamen paylaşıyordu, ama içindeki bir şey bunu kabul etmek istemiyordu. Hâlâ bir şans olduğuna inanmak istiyordu.

"Sözünü tutmayacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Söz mü?"

"Diakona söylediği şey."

"Sen... sen onu anlayabildin mi?" diye sordu kız, ilk kez durup ona bakarak.

Arista başını salladı. "Eski imparatorluk dilinde konuştu." "Ne dedi?"

"Bizi bir kılıçla takas etmekle ilgili bir şey, ama yanlış anlamış olabilirim. Sheridan'da din derslerinin bir parçası olarak Eski Dil'i öğrendim ve bu konuda hiç iyi değildim, ayrıca korkuyordum. Hâlâ korkuyorum."

Arista, Thrace'in düşündüğünü gördü ve onu kıskandı.

"Hayır," dedi kız sonunda, "bizi yaşatmayacak. İnsanları öldürüyor. Yaptığı şey bu. Annemi, kardeşimi, yengemi ve yeğenimi öldürdü. En iyi arkadaşım Jessie Caswell'i öldürdü. Daniel Hall'u öldürdü. Bunu daha önce kimseye söylemedim, ama bir gün onunla evlenebileceğimi düşünüyordum. Onu güzel bir sonbahar sabahı nehir yolunun yakınında buldum, çoğu parçalanmıştı ama yüzü hala sağlamdı. Beni en çok rahatsız eden de buydu. Yüzü mükemmeldi, üzerinde tek bir çizik bile yoktu. Sanki çam ağaçlarının altında uyuyormuş gibi görünüyordu, sadece vücudunun çoğu yok olmuştu. O bizi öldürecek."

Thrace esen rüzgârla titredi.

Arista pelerinini çıkardı. "Al," dedi. "Buna benim ihtiyacımdan daha çok ihtiyacın var."

Thrace ona şaşkın bir gülümsemeyle baktı.

"Al şunu!" diye bağırdı. Duyguları yüzeye çıktı, dökülmek üzereydi. "*Bir şeyler* yapmak istiyorum, lanet olsun!"

Titrek bir kolla pelerini uzattı. Thrace sürünerek yaklaştı ve pelerini aldı. Onu havaya kaldırdı ve sanki giyinme odasında rahatça duruyormuş gibi ona baktı. "Çok güzel, çok ağır."

Arista yine güldü, tek bir nefeste umutsuzluktan kahkahaya geçmenin ne kadar garip olduğunu düşündü. İkisi de deliydi, belki de ikisi de. Arista, genç kız pelerini giyerken onu ona sardı. "Ve ben Bernice'i öldürmeye hazırdım..."

Arista, Hilfred'i ve odada kalması için bırakılan, hayır, emredilen hizmetçiyi düşündü. Onları öldürmüş müydü?

"Sence kimse hayatta kalmış mıdır?"

Kız bir heykelin başını ve kırık bir mermer masa tablası gibi görünen şeyi kenara itti. "Babam hayatta," dedi Thrace basitçe, daha derine kazarak.

Arista bunu nasıl bildiğini sormadı, ama ona inandı. O anda, Thrace'in söylediği her şeye inanırdı.

Enkazın ortasına güzel bir çukur kazmış olan Thrace, henüz bir bacak kemiğinden başka bir silah bulamamıştı. Arista, daha iyi bir şey bulamazsa kullanmak üzere, bu kemiği korkunç bir kayıtsızlıkla bir kenara koyduğunu tahmin etti. Prenses, hayranlık ve inanamama duyguları karışımıyla kazıyı izliyordu.

Thrace, parçalanmış güzel bir ayna ortaya çıkardı ve sivri bir parçayı çıkarmaya çalışırken, Arista altın bir parıltı gördü ve "Aynanın altında bir şey var" diyerek işaret etti.

Thrace camı kenara itti, eğilip kırık kılıcın kabzasına uzandı ve onu çıkardı. Gümüş ve altınla özenle süslenmiş, parlak mücevherlerle kaplı kabza yıldız ışığını yakalayıp parıltıyordu.

Thrace kılıcı kabzadan tutup havaya kaldırdı. "Hafif," dedi. "Kırık," diye cevapladı Arista, "ama sanırım bir parça camdan daha iyidir." daha iyidir."

Thrace kılıcı pelerinin astar cebine koydu ve kazmaya devam etti. Bir balta başı ve bir çatal buldu, ikisini de attı. Sonra, bir parça kumaşı geri çekerek aniden durdu.

Arista bakmaktan nefret ediyordu ama yine de bakmak zorunda hissetti. Bir kadının yüzüydü — gözleri kapalı, ağzı açık.

Arista onun titrediğini görebiliyordu ve Thrace bundan sonra kazmaya devam etmedi. İkisi sessizce oturdular.

Güm. Güm.

Arista sesi duydu ve kalbi hızla çarpmaya başladı. Vücudundaki tüm kaslar gerildi ve bakmaya cesaret edemedi. Gözlerini kapattığı anda yukarıdan büyük bir hava akımı geldi. Onun yere indiğini duydu ve ölmeyi bekledi. Arista onun nefes aldığını duyabiliyordu ve hala bekliyordu.

"Yakında," dediğini duydu. Arista gözlerini açtı.

Canavar, uçmanın yorgunluğuyla nefes nefese, yığının üzerinde dinleniyordu. Kafasını salladı ve dudaklarından platformun üzerine salya sıçrattı, bu da sivri dişlerini gizleyemedi. Gözleri Arista'nın elinden daha büyüktü, mermer gibi turuncu ve kahverengi lenslerinde uzun ve dar göz bebekleri vardı ve bu lensler Arista'nın kendi görüntüsünü yansıtıyordu.

"Yakında mı?" Konuşacak cesareti nereden bulduğunu bilmiyordu.

Devasa göz kırptı ve ona odaklanırken göz bebeği genişledi. Şimdi onu öldürecek, ama en azından her şey bitecekti.

"Benim dilimi biliyor musun?" Sesi o kadar güçlü ve derindi ki, göğsünde titreşim hissetti.

Hem başını salladı hem de *"Evet"* dedi.

Karşısında, prenses Thrace'in başını dizlerinden kaldırıp ona baktığını görebiliyordu.

Canavar Arista'ya baktı. *"Sen asil birisin."*

"Ben bir prensesim."

"En iyi yem," dedi Gilarabrywn, ama Arista bunu doğru duyduğundan emin değildi. "En büyük hediye" de demiş olabilirdi. Bu cümleyi çevirmek zordu.

"Mesleğini onurlandıracak mısın yoksa bizi

öldürecek misin?" diye sordu. *"Yem, hırsız*

yakalayana kadar hayatta kalacak." *"Hırsız mı?"*

"Kılıcı alan. Geliyor. Onu aldatmak için ayı geçtim, yolun açık olduğunu düşündüm ve alçaktan uçarak geri döndüm. Hırsız şimdi geliyor."

"Ne diyor?" diye sordu Thrace.

"Kılıcı çalan hırsız yakalamak için yem olduğumuzu söyledi." "Royce," dedi Thrace.

Arista ona baktı. "Ne dedin?"

"Bu kuleden bir kılıç çalması için iki adam tuttum."

"Royce Melborn ve Hadrian Blackwater'ı mı tuttun?" diye sordu Arista şaşkınlıkla.

"Evet."

"Nasıl..." Bu düşüncüyü kafasından silip attı. "Royce'un geleceğini biliyor," dedi Arista. "Uçup gidiyormuş gibi yaptı, onun gitmesini görmesini sağladı."

Gilarabrywn'in kulakları dikildi ve aniden sahte kapıya doğru eğildi. Ani ama sessizce ayağa kalktı ve kanatlarını hafifçe çırparak havalandı. Termik akımları yakalayan canavar, kulenin üzerinde yükseldi. Thrace ve Arista, aşağıda bir yerlerde hareket, taşların üzerinde ayak sesleri duydu.

Siyah bir pelerin giymiş bir figür ortaya çıktı. Sanki durgun bir göletin dibinden yüzeye çıkan bir adam gibi, sahte kapının sert taşını geçerek öne doğru adım attı.

"Bu bir tuzak, Royce!" Arista ve Thrace birlikte bağırdı.

Figür kıpırdamadı.

Arista, deri kanatların arasından geçen havanın fısıltı sesini duydu. Sonra figürden aniden parlak bir ışık patladı. Ses veya hareket olmadan, sanki adamın yerine bir yıldız belirmiş gibiydi, ışık o kadar parlaktı ki herkesi kör etti. Arista acı içinde gözlerini kapattı ve Gilarabrywn'in başının üzerinde çığlık attığını duydu. Canavar kanatlarını çırparak dalışını keserken, çılgınca hava akımlarının üzerine vurduğunu hissetti.

Işık kısa sürdü. Tamamen sönmese de aniden soldu ve kısa süre sonra hepsi önlerinde parıldayan cüppeli adamı görebildiler.

"*SEN!*" Canavar ona lanet okudu, sesi kulesi salladı. Büyük kanatlarını çırparak onların üzerinde uçuyordu.

"*Erivan'ın kafesinden kaçan canavar, Nareion'un avcısı!*" Esrahaddon Eski Dil'de bağırdı. "*Seni tekrar kafese kapatacağım!*"

Büyücü kollarını kaldırdı, ama başka bir hareket yapamadan Gilarabrywn çığlık attı ve dehşet içinde geri uçtu. Büyük kanatlarını çırparak yükseldi, ama son saniyede bir pençesini uzattı ve Thrace'i kuleden kapıp aldı. Kenardan daldı ve gözden kayboldu. Arista korkuyla aşağıya bakarak korkuluğa koştu. Canavar ve Thrace gitmişti.

"Onun için hiçbir şey yapamayız," dedi büyücü üzüntüyle.

Arista döndüğünde Esrahaddon ve Royce Melborn'un yanında durduğunu gördü, ikisi de aşağıdaki karanlık nehrin kücreyen sularına bakıyorlardı. "Onun kaderi artık Hadrian ve babasına bağlı."

Arista'nın elleri korkuluğu sertçe sıktı. Yine boğulma hissini hissetti. Royce onu bileğinden tuttu. "İyi misiniz, Majesteleri? Aşağıya çok uzun bir mesafe var, biliyorsunuz."

"Onu aşağıya indirelim," dedi Esrahaddon. "Kapı, Royce. Kapı."

"Tabii," diye cevapladı hırsız. "*Melengar Prensesi Arista Essendon'un girişine izin verin.*"

Kemerli geçit, açık duran gerçek bir kapıya dönüştü. Hepsı küçük bir odaya girdiler. Yığının dışında, duvarların arkasında güvende olan Arista, sonunda çarpmanın etkisini hissetti ve düşmeden önce oturmak zorunda kaldı.

Yüzünü ellerine gömdü ve ağlayarak, "Tanrım, sevgili Maribor. Zavallı Thrace!"

"Hâlâ iyi olabilir," dedi büyücü. "Hadrian ve babası kırık kılıçla bekliyorlar."

Ağlarken sallanıyordu ama sadece Thrace için ağlamıyordu. Gözyaşları, artık seli durduramayan bir barajın patlaması gibiydi. Aklında Hilfred ve son söylemediği kelime, Bernice ve ona acımasızca davrandığı anlar, Fanen ve Mauvin, hepsi kaybolmuştu. Bu kadar büyük bir keder kelimelerle ifade edilemezdi; bunun yerine, duyguları patlayarak bağırdı: "Kılıç, ne kılıcı? Bu kılıçla ilgili olan ne? Anlamıyorum!"

"Sen açıkla," dedi Royce. "Diğer yarısını bulmam lazım."

"Orada değil," dedi Arista.

"Ne?"

"Kılıç kırılmış demiştin?" diye sordu Arista.

"İki parçaya. Dün kılıcın yarısını çaldım; şimdi kınını bulmam lazım. Oradaki yığının içinde olduğuna eminim."

"Hayır, değil," dedi Arista, beyninin hala noktaları birleştirecek kadar çalıştığına şaşırarak. "Artık değil."

Büyücü, uzun kristal merdivenlerden aşağı doğru yol gösterdi, ara sıra durup koridora veya merdivene bakıyordu. Bir an düşünür, sonra başını sallar ve ilerlerdi ya da "Ah, evet!" diye mırıldanır ve dönerdi.

"Neredeyiz?" diye sordu Arista.

"Avempartha," diye cevapladı büyücü.

"Onu zaten anladım. Avempartha *nedir*? Ve bir kule olduğunu söyleme."

"Binlerce yıl önce inşa edilmiş bir elf yapısı. Daha yakın zamanda Gilarabrywn'i tutan bir tuzak oldu ve daha da yakın zamanda ise görünüşe göre onun yuvası oldu. Bu yardımcı oldu mu?"

"Pek sayılmaz."

Arista şaşkın olsa da kendini daha iyi hissediyordu. Unutmanın bu kadar kolay olması onu şaşırttı. Bu yanlış geliyordu. Kaybettiği kişileri düşünmesi gerekiyordu. Yas tutması gerekiyordu, ama zihni buna karşı çıkıyordu. Artık ağırlık taşımayı reddeden kırık uzuvlar gibi, kalbi ve zihni rahatlamaya açtı. Dinlenmeye, başka şeyler düşünmeye, ölüm ve ıstırap içermeyen şeylere ihtiyacı vardı.

Avempartha kulesi bunun çaresi oldu. Şaşırtıcıydı.

Esrahaddon onları merdivenlerden yukarı ve aşağı, büyük odalardan geçerek ve kule şaftları arasında uzanan iç köprülerden geçerek yönlendirdi. Meşale ya da fener yanmıyordu, ama duvarların yumuşak mavi bir ışık yayması sayesinde her şeyi mükemmel bir şekilde görebiliyordu. Yüz fit yüksekliğindeki tonozlu tavanlar, dalları ve yaprakları andıran karmaşık çizgilerle süslenmiş, bir ormanın gölgesi gibi yayılıyordu. Yürüyüş yolları ve merdivenler boyunca, canlı detaylarla sert taştan oyulmuş, kıvrımlı sarmaşık dalları gibi görünen korkuluklar uzanıyordu. Hiçbir şey süslemesiz değildi, her santimetre güzellik ve özenle doluydu. Arista ağzı açık bir şekilde yürüdü, gözleri bir harikadan diğerine geçiyordu: uçan muhteşem bir kuğunun dev heykeli, balık sürüsü şeklinde köpüren bir çeşme. Kral Roswort'un kalesinin kaba barbarlığını ve elfleri hor görmesini hatırladı; elfleri odun yığınındaki farelere benzetmişti. *Ne odun yığını ama.*

Bu yerde bir müzik vardı. Şelalenin hafif uğultusu, düşük, rahatlatıcı bir bas sesi yaratıyordu. Kulenin tepesinden esen rüzgâr, bir orkestradaki nefesli çalgılar gibi çalıyordu — yumuşak, güven verici tonlar. Çeşmelerin köpürmesi ve damlaması, senfoniye hafif, tatmin edici ritimler katıyordu. Bu uyuma, Esrahaddon'un yüzyıllar önce kuleye ilk ziyaretini ve canavarı nasıl hapsedtiğini anlatırkenki sesi çarptı.

"Yani, dokuz yüz yıl önce Gilarabrywn'i tuzağa düşürdüğünden beri," dedi kadın, "onu yine burada tuzağa düşürmeyi planlıyorsun?"

"Hayır," dedi Esrahaddon. "Ellerim yok, unuttun mu? Parmaklarım olmadan o kadar güçlü bir bağlama büyüsü yapamam, kızım; bunu herkesten daha iyi bilmen gerekir."

"Onu tekrar kafese kapatmakla tehdit ettiğini duydum."

"Gilarabrywn, Esra'nın elleri olmadığını bilmiyor, değil mi?" diye araya girdi Royce.

"Canavar beni hatırladı," dedi büyücü, sözü devralarak. "Benim eskisi kadar güçlü olduğumu sandı, yani kılıç dışında Gilarabrywn'in korktuğu tek şey benim."

"Sadece onu korkutmak mı istedin?" "Evet, planım buydu."

"Kılıcı almaya çalışıyorduk ve bu sırada ikinizi de kurtarabileceğimizi umuyorduk," dedi Royce. "Tabii ki Thrace'i yakalayacağını beklemiyordum ve onun kılıcı alacağını tahmin etmemin imkanı yoktu."

kılıcı da yanında götüreceğini tahmin etmem mümkün değildi. Kılıcın kabzasını yığından aldığından emin misin?"

"Evet, onu gören bendim, ama hala anlamıyorum. Kılıç nasıl yardımcı oluyor? Gilarabrywn bir büyü değil; varisin öldürmesi gereken bir canavar ve..."

"Kilisenin sözlerini dinlemişsin. Gilarabrywn büyülü bir yaratıktır. Kılıç ise ona karşı alınacak önlemdir."

"Kılıç mı? Bu mantıklı değil. Kılıç metalden yapılmış, fiziksel bir nesne."

Esrahaddon biraz şaşırmış gibi gülümsedi. "Demek derslerime dikkat ettin. Harika. Haklısın, kılıç değersiz. Büyüyü bozma gücü, kılıcın üzerine yazılan kelimede yatıyor. Canavarın vücuduna saplanırsa, onu var eden unsurları açığa çıkaracak ve büyüyü bozacaktır."

"Keşke onu sen alsaydın, o zaman onunla savaşmanın bir yolu olurdu."

"En azından beni kurtardın," diye hatırlattı Arista. "Teşekkür ederim."

"Henüz teşekkür etmek için erken. O hala dışarıda," dedi Royce.

"Tamam, Thrace Royce'u tuttu, nasıl oldu bilmiyorum ama tamam, yine de neden burada *olduğunu* anlamıyorum Esra," diye itiraf etti.

"Varis bulmak için."

"Varis yok," dedi onlara. "Tüm yarışmacılar başarısız oldu ve geri kalanlar öldü, eminim. O canavar her şeyi yok etti."

"Ben o saçmalıktan bahsetmiyorum. Ben gerçek Novron'un Varisinden bahsediyorum."

Büyücü bir T kavşağına geldi ve sola dönerek tekrar aşağıya inen bir merdivene doğru yöneldi.

"Bir dakika." Royce onları durdurdu. "Bu yoldan gelmedik." "Hayır, gelmedik, ama ben geldim."

Royce etrafına baktı. "Hayır, hayır, bu tamamen yanlış. Ben sana öncülük etmeme izin verdim ama sen çıkışın nerede olduğunu hiç bilmiyorsun."

"Sizi çıkışa götürmüyorum." "Ne?" diye sordu Royce.

"Buradan ayrılmıyoruz," diye cevapladı büyücü. "Ben Valentryne Layartren'e gidiyorum ve ikiniz de benimle geliyorsunuz."

"Nedenini açıklamak isteyebilirsin," dedi Royce, sesi birkaç derece soğudu. "Aksi takdirde, oldukça büyük bir sonuca varıyorsun."

"Yolda açıklayacağım."

"Şimdi açıklayın," dedi Royce. "Dikkate almam gereken başka randevularım var."

"Hadrian'a yardım edemezsin," dedi büyücü. "Gilarabrywn şu anda köyde. Hadrian ya öldü ya da güvende. Yapabileceğin hiçbir şey bunu değiştirmez. Ona yardım edemezsin, ama bana yardım edebilirsin. İki günün büyük bir kısmını Valentryne Layartren'e erişmeye çalışarak geçirdim, ama senin ellerin olmadan, Royce, ona ulaşamıyorum ve tek başıma çalışmam günler, belki haftalar sürer, ama Arista burada olduğu için, hepsini bu gece yapabiliriz. Maribor, ikinizi de en çok ihtiyacım olduğu anda bana teslim etmeyi uygun gördü."

"Valentryne Layartren," diye mırıldandı Royce, "bu elf dilinde *sanatsal vizyon* anlamına geliyor, değil mi?"

"Biraz elfçe biliyorsun, aferin Royce," dedi Esrahaddon. "Köklerini daha fazla araştırmalısın."

"Köklerimi mi?" dedi Arista, kafası karışmış bir şekilde. İkisi de onu görmezden geldi.

"Köydeki insanlara yardım edemezsin, ama benim buraya gelme amacımı gerçekleştirmeme yardım edebilirsin. Seni buraya, bana yardım etmen için getirdim."

"İmparatorluğun gerçek varisini bulmak için yardımımıza mı ihtiyacın var?"

"Normalde daha hızlı anlarsın Royce. Hayal kırıklığına uğradım." "Bunu sır olarak sakladığını sanıyordum."

"Öyleydi, ama koşullar beni yeniden düşünmeye zorladı. Şimdi inatçılığını bırak ve benimle gel. Bir gün geriye dönüp baktığında, bu merdivenlerden aşağı inerek dünyanın gidişatını nasıl değiştirdiğini düşünebilirsin."

Royce tereddüt etmeye devam etti.

"Düşün," dedi Esrahaddon. "Hadrian için ne yapabilirsin?"

Royce cevap vermedi.

"Merdivenlerden aşağı koşup, tünelden geçip, ormana yüzüp, köye koşarken kendini öldürsen, ne elde edeceksin? Hadrian öldürülmeden önce mucizevi bir şekilde kasabaya ulaşsan bile, bunun ne faydası olacak? Orada bitkin ve sırlıslık duruyor olacaksın. Kılıcın yok. Ona zarar veremezsin. Onu korkutamazsın. Onun dikkatini bile dağıtabileceğinden şüpheliyim, ve eğer başarırsan, bu sadece bir anlık olur. Gidersen, bu sadece kendi ölümüne yol açar ve hiçbir anlamı olmaz

Hadrian'ın kaderi senin elinde değil. Haklı olduğumu biliyorsun, yoksa beni dinlemeye devam etmezdin. Artık inatçılığı bırak."

Royce iç geçirdi.

"Tanrılara şükür," dedi büyücü. "Hadi gidelim."

"Bir dakika." Arista onları durdurdu. "Benim de bu konuda söz hakkım yok mu?" Büyücü ona dönüp baktı. "Çıkış yolunu biliyor musun?"

"Hayır," diye cevapladı.

"O zaman hayır, söz hakkın yok," dedi büyücü. "Şimdi, lütfen, yeterince zaman kaybettik. Beni takip et."

"Senin daha nazik olduğunu hatırlıyorum," diye bağırdı Arista büyücüye. "Ve ikinizin de daha hızlı olduğunu hatırlıyorum."

Yine yola çıktılar, kulenin merkezine doğru ilerlediler. Esrahaddon tekrar konuştu. "Çoğu insan bu kulenin elfler tarafından Novron'a karşı savaşlarda savunma kalesi olarak inşa edildiğine inanır. İkinizin de tahmin ettiği gibi, bu doğru değildir. Bu kule Novron'dan binlerce yıl öncesine aittir. Bazıları ise deniz goblinlerine, kötü şöhretli Ba Ran Ghazel'e karşı bir kale olarak inşa edildiğini düşünür, ancak bu da doğru değildir, çünkü kule onların ortaya çıkmasından da eskidir. Buradaki yaygın yanlış, buranın bir kale olduğu düşüncesidir; bu, insan zihninin bir sonucudur. Gerçek şu ki, elfler insanlardan veya goblinlerden, hatta belki de cücelerin dünyaya gelmesinden çok önce yaşamışlardır. O günlerde kalelere ihtiyaçları yoktu. Gylindora Boynuzu tüm iç çatışmaları kontrol ettiği için savaş kelimesi bile yoktu. Hayır, bu Nidwalden Nehri'nin tek geçiş noktasını koruyan bir savunma kalesi değildi, ancak çok uzun zaman sonra bu şekilde kullanıldı. Aslında bu kule, Sanatın merkezi olarak tasarlanmıştı.

"Büyü demek istiyor," diye açıkladı

Arista. "Ne demek istediğini anlıyorum."

"Elf ustaları, ileri düzey sanatları öğrenmek ve uygulamak için dünyanın dört bir yanından buraya gelirdi. Ancak burası sadece bir okul değildi. Bina kendisi devasa bir alettir, tıpkı bir demircinin dev fırını gibi, ancak bu durumda bina odaklanma unsuru olarak işlev görür. Şelaleler bir güç kaynağı olarak işlev görür ve kulenin sayısız kuleleri, çekirgenin antenleri veya kedinin bıyıkları gibidir. Dünyaya uzanır, algılar, hisseder ve varlığın özünü buraya çekerler. Dev bir kaldıraç ve dayanak noktası gibidir, tek bir sanatçının gücünü neredeyse mantığın ötesinde büyütebilir."

"Sanatsal vizyon..." dedi Royce. "Bu, sihir kullanarak varisi bulmanıza izin verecek bir cihaz mı?"

"Ne yazık ki, Avempartha bile o kadar güce sahip değil. Hiç görmediğim veya varlığından haberdar olmadığım bir şeyi bulamam. Ancak, bildiğim, çok iyi tanıdığım ve daha sonra bulmak amacıyla özel olarak yarattığım bir şeyi bulabilirim.

"Dokuz yüz yıl önce, Jerish ve ben Nevrik'i saklamak için ayrılmaya karar verdiğimizde, onlar için tılsımlar yaptım. Bu tılsımların iki amacı vardı: biri onları Sanattan korumak, böylece kimsenin kehanetle yerlerini bulmasını engellemek; diğeri ise bana, sadece benim tanıyabileceğim bir işaretle onları takip etmemi sağlayacak bir araç sunmaktı.

"Elbette Jerish ve ben, imparatoru yeniden tahta çıkarmak için sadık bir grup oluşturmanın sadece birkaç yıl süreceğini düşünmüştük, ama hepimizin bildiği gibi, bu gerçekleşmedi. Jerish'in, varisin torunlarına kolyeleri güvende tutmaları ve nesilden nesile aktarmaları için yeterince akıllı olduğunu ummaktan başka bir şey yapamam. Bu belki çok fazla bir istek olabilir, çünkü kim benim bu kadar uzun yaşayacağımı tahmin edebilirdi ki?"

Rahatsız edici derecede derin bir boşluğu geçen başka bir dar köprüden geçtiler. Üstlerinde, büyük elf harfleriyle ikonik resimler işlenmiş birkaç renkli afiş vardı. Arista, Royce'un onları izlediğini fark etti, ağzı sanki okumaya çalışıyormuş gibi hareket ediyordu. Köprünün uzak tarafında, taş oyulmuş süslü bir kemerin bulunduğu bir kapı eşiğine ulaştılar, ama kapı yoktu.

"Royce, sakıncası yoksa?"

Royce öne çıktı ve ellerini cilalı taş koyarak bastırdı.

"Ne yapıyor?" diye sordu Arista büyücüye.

Esrahaddon dönüp Royce'a baktı.

Hırsız bir an için rahatsız bir şekilde önlerinde durdu, sonra şöyle dedi: "Avempartha, elf kanı olmayanların girmesini engelleyen büyü bir korumaya sahiptir. Buradaki tüm kilitler aynı şekilde çalışır. Başlangıçta, benim dışımda kimsenin giremeyeceğini düşünmüştük - oh, Esra da yıllar önce davet edildiği için girebilirdi - ama elfler sizi davet ederse, bunun yeterli olduğu ortaya çıktı. Esra, davet için ezberlemem gereken elfçe kelimeleri buldu. Sizi bu şekilde içeri aldım."

"Bu arada..." Esrahaddon taş kemeri işaret etti.

"Özür dilerim," dedi Royce ve net bir sesle ekledi, "Melentanaria, en venau rendin Esrahaddon, en Arista Essendon adona Melengar," Arista bunu, *büyücü Esrahaddon ve Melengar Prensesi Arista Essendon'a giriş izni* olarak anladı.

"Bu Eski Dil," dedi Arista.

"Evet." Esrahaddon başını salladı. "Elfçe ile Eski İmparatorluk dili arasında birçok benzerlik var."

"Vay canına!" Arista kemere bakarken aniden açık bir kapı gördü. "Ama hâlâ anlamıyorum. Bize nasıl izin verebilirsiniz... oh." Prenses ağzı açık kalmış halde durdu. "Ama siz hiç de..."

"Ben bir *mir'im*."

"Ne?"

"Bir karışım," diye açıkladı Esrahaddon, "biraz elf, biraz insan kanı."

"Ama sen hiç..."

"Bu övünecek bir şey değil," dedi hırsız. "Ve bunu kendine saklarsan sevinirim."

"Oh... tabii ki."

"Gel. Arista hala rolünü oynaması gerekiyor," dedi Esrahaddon, içeri girerken.

İçeride, mükemmel bir şekilde yuvarlak oyulmuş büyük bir oda buldular. Sanki dev bir topun içine girmişlerdi. Kulenin geri kalanından farklı olarak ve büyüklüğüne rağmen, oda süslemesizdi. Sadece dikiş, çatlak veya yarık olmayan geniş, pürüzsüz bir odaydı. Tek özelliği, yerden yükselen ve merdivenlerden dışarı uzanan, kürenin tam ortasında duran zikzaklı bir taş merdiveniydi.

"Sana öğrettiğim Plesieantic Büyüleri hatırlıyor musun, Arista?" diye sordu büyüçü merdivenleri çıkarken, sesi yüksek sesle yankılanarak duvarlardan defalarca sekip geri geliyordu.

"Şey... ah..."

"Hatırlıyor musun,
hatırlamıyor musun?"

"Düşünüyorum."

"Daha hızlı düşün; yavaş düşünmenin sırası değil."

"Evet, hatırlıyorum. Tanrım, ne kadar sinirli oldun."

"Daha sonra özür dilerim. Şimdi, oraya vardığımızda, platformun ortasında, zeminde işaretlenmiş noktada durun. Plesieantic Cümlesini söylemeye başlayın ve devam edin. Toplama Büyüsü ile başlayın; bunu yaptığınızda, normalden biraz daha fazla sarsıntı hissedeceksiniz

Çünkü bu yer kaynakları toplama g¼c¼n¼ artıracaktır. Korkma, b¼y¼y¼ durdurma ve ne yaparsan yap, çığlık atma."

Arista korkuyla Royce'a baktı.

"G¼c¼n¼ v¼cudunuzda dolaştığını hissettiğinizde, Torsonic Chant'ı başlatın. Bunu yaparken, parmaklarınızla kristal matris oluşturmanız gerekecek, dışa doğru değil, içe doğru katladığınızdan emin olun."

"Yani başparmaklarım dışarıya, diğer parmaklarım ise bana doğru mu bakacak?"

"Evet," dedi Esrahaddon sinirli bir şekilde. "Bunların hepsi temel şekiller, Arista." "Biliyorum, biliyorum... sadece uzun zaman oldu.

"Yani zamanını boş boş harcıyordun?"

"Hayır," dedi, sinirlenerek.

"Matriksi tamamladığında," b¼y¼c¼ devam etti, "sadece onu tut. Sana öğrettiğim konsantrasyon tekniklerini hatırla ve matriksi d¼zg¼n ve sabit tutmaya odaklan. O anda, senin g¼ alanına girip aramamı yapacağım. Bunu yaptığımda, bu odada olaęan¼st¼ şeyler olabilir. Odanın çeşitli yerlerinde g¼r¼nt¼ler ve hayaller g¼r¼necek, hatta sesler bile duyabilirsin. Yine de korkma. Bunlar gerçekten burada değiller; sadece ben muskaları ararken zihnimin yankıları olacaklar."

"Bu, hepimizin gerçek varisin kim olduğunu g¼rebileceęimiz anlamına mı geliyor?" Royce, zirveye ulaştıklarında sordu.

Esrahaddon başını salladı. "Bunu kendime saklamak isterdim, ama kader bana başka bir yol izlememi uygun g¼rd¼. Tılsımların b¼y¼l¼ nabzını bulduğımda, sahiplerine odaklanacağım ve onlar muhtemelen odadaki en b¼y¼k g¼r¼nt¼ olarak g¼r¼necekler, ¼nk¼ sadece onları kimin taktığını değil, nerede olduklarını da belirlemek için konsantre olacağım."

Platform sadece hafifçe tozla kaplıydı ve zeminde g¼neř ışınları gibi işaretlenmiş, hepsi de podyumun tam ortasındaki tek bir noktada birleşen devasa geometrik çizgileri kolayca g¼rebiliyorlardı.

"Onlar mı?" diye sordu Arista, merkezi noktada yerini alırken.

"İki kolye vardı: biri Nevrik'e verdiğim, varisin tılsımı olacak olan ve diğeri Jerish'e verdiğim, korumaların tılsımı olacak olan. Eğer hala varlarsa, ikisini de g¼rmeliyiz. G¼rd¼klerinizi kimseye anlatmamanızı rica ediyorum

, çünkü söylerseniz, varisin hayatını büyük tehlikeye atabilir ve muhtemelen bildiğimiz insanlığın geleceğini tehlikeye atabilirsiniz."

"Büyücüler ve onların dramaları." Royce gözlerini devirdi. "Basit bir *'lütfeñ ağızını kapalı tut'* yeterli olur."

Esrahaddon hırsıza kaşlarını kaldırdı, sonra Arista'ya dönerek, "Başla," dedi.

Arista tereddüt etti. Saulu yanılıyor olmalıydı. Varisin insanlığı köleleştirme gücüne sahip olduğu hakkındaki tüm bu konuşmalar, onu korkutup casusları yapmaya yönelik olmalıydı. Esrahaddon'un bir iblis olduğu yönündeki uyarıları da yalan olmalıydı. Esrahaddon gizemli biriydi, elbette, ama kötü değildi. O gece onun hayatını kurtarmıştı. Saulu ne yapmıştı? Braga'nın ölümünden kaç gün önce Saldur bunu biliyordu... ve hiçbir şey yapmamıştı? Çok fazla gün.

"Arista?" Esrahaddon ısrar etti.

Kız başını salladı, ellerini kaldırdı ve dokumaya başladı.

BÖLÜM 14

KARANLIK ÇÖKTÜĞÜNDE

Gece rüzgarı tepenin üzerinde hafifçe esiyordu. Hadrian ve Theron, eskiden bir köy olan yerin üzerinde, malikanenin yıkıntıları üzerinde tek başlarına duruyorlardı. Sayısız umudun gömülü olduğu, kül ve enkazla kaplı bir yer.

Theron cildinde esen rüzgarı hissetti ve ailesinin öldüğü gece hissettiği kötü rüzgarı hatırladı. Thrace'in ona koştuğu gece. Stony Hill'in yamacından aşağı koşarak, kollarının güvenliğine koşarken onu hala görebiliyordu. O günün hayatının en kötü günü olduğunu düşünmüştü. Kızına kendisine geldiği için lanet etmişti. Ailesinin ölümünden onu sorumlu tutmuştu. Kendi taşıyamayacağı kadar ağır olan tüm keder ve umutsuzluğu ona yüklemişti. O, her zaman yanında yürüyen küçük kıızıydı ve her zamanki gibi onu uzaklaştırdığında, uzaktan onu takip ettiğini, onu izlediğini, hareketlerini ve sözlerini taklit ettiğini fark ederdi. Thrace, onun yüzüne gülen, o incindiğinde ağlayan, ateşi çıktığında yatağının başında oturan kıızıydı. Kızına karşı hiç iyi bir söz söylememişti. Hatırlayabildiği kadarıyla ona hiç okşamamış ya da övgüde bulunmamıştı. Onunla gurur duyduğunu bir kez bile söylememişti. Çoğu zaman onu hiç fark etmemişti. Ama küçük kızının bir kez daha ona koşmasını görmek için seve seve canını verirdi.

Theron, Hadrian'ın yanında durdu. Kırık kılıcı giysilerinin altında sakladı, gerekirse canavarı yatıştırmak için anında çekmeye hazırды. Hadrian, cücenin yaptığı sahte kılıcı tuttu ve o da onu sakladı, Gilarabrywn'in ödülünün nerede olduğunu önceden bilirse takasla uğraşmayabileceğini söyledi. Magnus ve Tobis, tepenin aşağısında, bir araya getirilmiş enkazdan yapılmış bir avcı kulübesinin arkasında, görünmeyecek şekilde beklerken, Tomas tepenin dibinde Hilfred ve Mauvin'i olabildiğince rahat ettirmeye çalışıyordu.

Ay yükselmiş ve ağaçların üzerine çıkmıştı, ama canavar hala gelmemişti. Hadrian'ın tepenin etrafına daire şeklinde yakmış olduğu meşaleler sönüyordu. Sadece birkaçı kalmıştı, ama bu önemli görünmüyordu, çünkü

ay parlak olduğu ve yaprakların gölgesi ortadan kalktığı için, kitap okuyacak kadar iyi görebiliyorlardı.

"Belki de gelmeyecek," dedi Tomas onlara, tepeye tırmanırken. "Belki de bu gece gelmesi gerekmiyordu ya da belki de ben sadece hayal gördüm. Eski Dil'de hiç iyi olmadım."

"Mauvin nasıl?" diye sordu Hadrian.

"Kanaması durdu. Şimdi huzur içinde uyuyor. Onu bir battaniyeyle örttüm ve yedek bir gömlekle yastık yaptım. O ve asker Hilfred..."

Kule'den gelen bir çığlık, onların başlarını döndürdü. Theron, şaşkınlıkla, kule'nin tepesinde parlak bir beyaz ışık patlaması gördü. Bir an orada durdu ve sonra ortaya çıktığı kadar aniden kayboldu.

"Maribor adına, o da neydi?" diye sordu Theron.

Hadrian başını salladı. "Bilmiyorum, ama tahmin etmek zorunda kalsam, Royce'un bununla bir ilgisi olduğunu söylerdim."

Gilarabrywn'den bir çığlık daha geldi, bu seferki daha yüksek sesliydi.

"Her neyse," dedi Hadrian, "sanırım bize doğru geliyor." Arkalarında, Tomas'ın dua ettiğini hafifçe duyabiliyorlardı.

"Thrace için iyi şeyler söyle, Tomas," dedi Theron. "Hepimiz için iyi şeyler söylüyorum," diye cevapladı rahip.

"Hadrian," dedi Theron, "eğer ben bu olaydan sağ çıkamazsam ve sen çıkarsan, benim için Thrace'e göz kulak olur musun? Ve eğer o da ölürse, benim çiftliğimde gömülmemizi sağla."

"Ve ben ölürsem ve sen hayatta kalırsan," dedi Hadrian, "kemerimde bulunan bu hançeri cüce çalınmadan önce Royce'a geri götür."

"Hepsi bu mu?" diye sordu çiftçi. "Nereye gömülmek istersin?"

"Gömülmek istemiyorum," dedi. "Eğer ölürsem, cesedimin Cesedimin nehirden aşağı, şaleden aşağı gönderilmesini isterim. Kim bilir, belki denize kadar giderim."

"İyi şanslar," dedi Theron. Rüzgârın esintisi dışında, gecenin sesleri sessizliğe büründü.

Bu sefer, önlerinde orman olmadığı için Theron onun geldiğini görebiliyordu. Geniş, karanlık kanatları, uçan bir kuşun gölgesi gibi uzanmış, ince vücudu kıvrılmış, kuyruğu uçarken şakırdayan bir yaratık. Yaklaşırken dalış yapmadı. Ateş püskürtmedi, yere inmedi. Bunun yerine, geniş bir elips çizerek sessizce uçtu.

Dönüş yaparken, onun yalnız olmadığını görebildiler. Pençelerinde bir kadın tutuyordu. İlk başta Theron onun kim olduğunu anlayamadı. Kadın, zengin bir şekilde dikilmiş bir cüppe giyiyor gibi görünüyordu, ama Thrace'in kum rengi saçlarına sahipti. İkinci kez daire çizdiğinde, onun kızı olduğunu anladı. Bir rahatlama dalgası ve artan bir endişe onu sardı. *Diğeri ne oldu?*

Birkaç tur attıktan sonra, canavar uçurtma gibi alçaldı ve yere yumuşakça indi. Onların tam önüne, elli fitten fazla uzaklıkta olmayan, artık yıkılmış malikanenin bulunduğu yere indi.

Thrace hayattaydı.

Pullarla kaplı kas ve kemikten oluşan devasa bir pençe, dört fit uzunluğunda siyah tırnaklarla onu bir kafes gibi çevreliyordu.

"Baba!" diye ağlayarak bağırdı.

Onu gören Theron, ileri atıldı. Anında Gilarabrywn'in pençesi sıkıştı ve kız çığlık attı. Hadrian, Theron'u yakaladı ve geri çekti.

"Bekle!" diye bağırdı. "Çok yaklaşırsan onu öldürür."

Canavar, devasa sürüngen gözleriyle onlara dik dik baktı. Sonra Gilarabrywn konuştu.

Ne Theron ne de Hadrian tek kelime bile anlamadı.

"Tomas," diye bağırdı Hadrian omzunun üzerinden. "Ne diyor?" "Ben pek iyi değilim..." diye başladı Tomas.

"Seminerde gramerden ne kadar başarılı olduğun umurumda değil, sadece çevir." "Sanırım dişileri seçtiğini çünkü bu, işbirliği için en büyük işbirliği teşviki yaratacağını söylediğini düşünüyorum."

Yaratık tekrar konuştu ve Tomas, Hadrian'ın çevirmesini söylemesini beklemedi.

"Diyor ki: 'Çalınan bıçak nerede?'"

Hadrian Tomas'a baktı. "Ona 'Diğer kadın nerede?' diye sor." Tomas konuştu ve canavar cevap verdi.

"Diğeri kaçmış."

"Ona 'Kılıcın nerede saklandığını söylersem hepimizi sağ bırakacağını nereden bileceğim?' diye sor."

Tomas sordu ve canavar yine cevap verdi.

"Üstünlüğünün farkında olduğu ve endişenizi anladığı için size iyi niyet göstergesi sunacağını söylüyor."

Pençesini açtı ve Thrace babasına koştu. Theron'un kalbi, küçük kızı tepenin üzerinden koşarak bekleyen kollarına atladığında sıçradı. Onu sıkıca kucakladı

ve gözyaşlarını sildi.

"Theron," dedi Hadrian, "onu buradan çıkar. İkiniz de mümkünse kuyuya geri dönün." Theron ve kızı itiraz etmediler ve Gilarabrywn'in büyük gözleri, Theron ve Thrace tepenin aşağısına koşmaya başladıklarında dikkatle onları izledi. Sonra tekrar konuştu.

"Şimdi, kılıç nerede?" Tomas tercüme etti.

Yükselen canavara bakarak ve yüzünden damlayan teri hissederek, Hadrian sahte kılıcı kolundan çıkardı ve havaya kaldırdı. Gilarabrywn'in gözleri kısıldı.

"Bana getir." Tomas onun sözlerini tercüme etti.

İşte bu kadar. Hadrian elindeki metali hissetti. "Lütfen işe yarasin," diye fısıldadı ve kılıcı fırlattı. Kılıç canavarın önündeki küllerin üzerine düştü. Gilarabrywn ona baktı ve Hadrian nefesini tuttu. Canavar rahatça ayağını kılıcın üzerine koydu ve uzun pençeleriyle onu aldı. Sonra Hadrian'a baktı ve konuştu.

"Anlaşma tamamlandı," dedi Tomas. "Ama..."

"Ama?" Hadrian gergin bir şekilde tekrarladı. "Ama ne?"

Tomas'ın sesi zayıfladı. "Ama şöyle yazıyor: 'Adımın yarısını bile görenlerin hayatta kalmasına izin veremem.

"Seni adi herif," diye küfretti Hadrian, sırtındaki büyük spadone kılıcını çekerek. "Koş, Tomas!"

Gilarabrywn büyük kanatlarını çırparak yükseldi ve bir kül fırtınası bulutu oluşturdu. Yılan gibi başını öne doğru uzattı. Hadrian yana atladı ve dönerek kılıcını canavara sapladı. Ancak Hadrian, kılıç ucunun canavara saplandığını hissetmek yerine, Gilarabrywn sanki taştan yapılmış gibi spadone'nin ucu sekince kalbinin sıkıştığını hissetti. Ani şok, kılıcı tutuşunu bozdu ve kılıç düştü.

Gilarabrywn hiç vakit kaybetmeden kuyruğunu keskin bir hareketle savurdu. Uçundaki uzun kemik bıçak, yerden iki fit yükseklikte havayı keserken uğuldu. Hadrian üzerinden atladı ve kuyruk yamaçtan sekerek kömürleşmiş bir kütüğe saplandı. Hızlı bir hareketle, birkaç yüz kiloluk kütük geceye doğru uçtu. Hadrian tunikasının içine uzandı ve Alverstone'u kınından çıkardı. Bir ringdeki bıçak dövüşçüsü gibi çömeldi, ayak parmaklarının ucunda durdu ve bir sonraki saldırıyı bekledi.

Gilarabrywn'in kuyruğu bir kez daha ona doğru geldi. Bu sefer akrep gibi saplandı. Hadrian yana atladı ve uzun uç toprağa saplandı.

İleri koştu.

Gilarabrywn dişleriyle Hadrian'a saldırdı. Hadrian buna hazırdu, bunu bekliyordu, buna güveniyordu. Son anda yana atladı. O kadar yakındı ki, bir diş tunikasını kesip omzunu yaraladı. Buna değdi. Canavarın yüzüne birkaç santim uzaklıktaydı. Hadrian tüm gücüyle Royce'un küçük hançerini canavarın büyük gözüne sapladı.

Gilarabrywn, Hadrian'ın kulaklarını sağır eden korkunç bir çığlık attı. Geriye doğru eğildi ve ayaklarını yere vurdu. Küçük bıçak, gözü delip bir kesik attı. Canavar, belki de acıdan, belki de inanamama duygusundan başını salladı ve kalan tek gözüyle Hadrian'a öfkeyle baktı. Sonra, Tomas'ın tercüme etmesine gerek kalmayacak kadar zehirli sözler tükürdü.

Canavar kanatlarını açtı ve havaya yükseldi. Hadrian bundan sonra ne olacağını biliyordu ve yarattığın kendisini çukurdan bu kadar uzağa götürmesine izin verdiği için kendi aptallığını lanetledi. Artık oraya zamanında yetişmesi imkansızdı.

Gilarabrywn çığlık attı ve sırtını kavisledi.

Yüksek bir *çırpma sesi* duyuldu! Bir yığın ip ağı, top gibi havaya uçtu. Kenarlarına bağlanmış küçük ağırlıklar, merkezden daha hızlı hareket ederek, ağ dev bir rüzgâr çorabı gibi açıldı ve uçmaya çalışan canavarı sardı.

Kanatları ağa dolanan Gilarabrywn tepenin üzerine düştü ve ağır bir gürültüyle yere çakıldı. Çarpmanın etkisiyle malikanenin merdiven korkuluğunun parçaları havaya uçtu ve bir kül bulutu içinde parçalanmadan önce havada takla attı.

"İşe yaradı!" Tobis, hem şok hem de zaferle dolu bir sesle tepenin uzak tarafından bağırdı.

Hadrian fırsatı gördü ve dönerek canavara saldırdı. Bunu yaparken Theron'un onu takip ettiğini fark etti.

"Thrace'i alıp kaçmanı söylemiştim," diye bağırdı Hadrian.

"Yardıma ihtiyacın var gibi görünüyordu," diye bağırdı Theron, "ve Thrace'e kuyuya gitmesini söyledim."

"Senin sözünü dinleyeceğini nereden çıkardın, benim sözümü dinlemediğin halde?"

Hadrian, Gilarabrywn'in yan yatıp çılgınca debelendiğı yere ulaştı ve kafasına atladı. Açık gözünü buldu ve tekrar tekrar bıçaklayarak saldırdı. Korkunç bir çığlık atan canavar, bacaklarıyla geriye doğru savruldu, ağı yırttı ve tekrar ayağı kalktı.

Canavarı kör etmekle meşgul olan Hadrian, ağın üzerine basmıştı. Canavar ayağa kalktığında, Hadrian'ın ayakları yerden kesildi. Sırt üstü düştü ve ciğerlerindeki hava boşaldı.

Kör olan canavar, kuyruğuyla yere vurarak saldırmaya başladı. Ayağa kalkmaya çalışırken yakalanan Hadrian, kuyruğun sert darbesiyle vuruldu.

Hadrian bez bebek gibi yuvarlandı ve külün üzerinde kayarak bir toprak parçasına kadar gitti ve orada hareketsizce yattı. Ağdan tamamen kurtulan canavar havayı kokladı ve kendisine acı çektiren kişiye doğru ilerlemeye başladı.

"Hayır!" diye bağırdı Theron ve saldırıya geçti. Hadrian'a doğru koştu, kör canavara ulaşmadan onu oradan uzaklaştırabileceğini düşündü, ancak canavar çok hızlıydı ve Theron ile aynı anda Hadrian'a ulaştı.

Theron bir taş aldı ve hala taşıdığı kırık kılıcı çekti. Açıkta kalan yaratığın yan tarafını hedef aldı ve taşı çekiç olarak kullanarak metali çivi gibi sapladı.

Bu, Gilarabrywn'in Hadrian'ı öldürmesini engelledi, ancak canavar, Hadrian onu bıçakladığında yaptığı gibi çığlık atmadı. Bunun yerine, dönüp güldü. Theron, bıçağı tekrar taşla vurarak metali daha derine sapladı, ama canavar yine de çığlık atmadı. Ona bir şeyler söyledi, ama Theron sözlerini anlayamadı. Sonra, çiftçinin nerede durduğunu tahmin etmekte zorlanmayan Gilarabrywn, pençesiyle ona saldırdı.

Theron, Hadrian'ın sahip olduğu hız ve çevikliğe sahip değildi. Yaşına göre güçlü olmasına rağmen, yaşlı vücudu zamanında darbeden kaçamadı ve canavarın büyük tırnakları dört kılıç gibi ona saplandı.

"*Baba!*" diye bağırarak Thrace ona doğru koştu. Yamaçtan yukarı tırmanırken ağlıyordu.

Tobis ve cüce, saklandıkları yerden Gilarabrywn'e bir taş attılar ve kuyruğuna isabet ettirdiler. Canavar döndü ve öfkeyle onların yönüne doğru hücum etti.

Thrace, ellerinin ve dizlerinin üzerine çökerek Theron'un yanına süründü ve babasını tepenin üzerinde yaralı bir şekilde yatarken buldu. Sol kolu geriye doğru bükülmüş, ayağı yanlışı yöne bakıyordu. Göğsü koyu kırmızı kanla kaplıydı ve vücudu titrerken nefesi kesilmişti.

"Thrace," diye zayıf bir sesle söyledi.

"Baba," diye ağlayarak onu kollarının arasına aldı.

"Thrace," dedi babası tekrar, kalan eliyle onu tutup kendine çekti. "Ben çok..." Gözleri acıdan sıkıca kapandı. "Ben çok... seninle gurur duyuyorum."

"Tanrım, baba. Hayır. Hayır. Hayır!" diye ağlayarak başını salladı.

Onu tuttu, elinden geldiğince sıkıca sarıldı, kollarının gücüyle onu yanında tutmaya çalıştı. Onu bırakmayacaktı. Bırakamazdı; onun için her şeydi. Ağlayıp sızlandı, gömleğini tuttu, yanağını ve alnını öptü ve onu tutarken babasının geceye karıştığını hissetti.

Theron Wood, yanmış toprağın üzerinde, kan ve kir içinde öldü. O öldüğünde, Thrace'in tutunduğu son umut kırıntısı, dünyadaki son dayanağı da onunla birlikte öldü.

Gecenin karanlığı, duyuların karanlığı ve ruhun karanlığı vardı. Thrace kendini bu üçünün içinde boğulduğunu hissetti. Babası ölmüştü. Işığı, umudu, son hayali, hepsi onun son nefesiyle birlikte ölmüştü. Bu dünyadan ona ait hiçbir şey kalmamıştı.

Annesini öldürmüştü.

Kardeşini, kardeşinin karısını ve yeğenini öldürmüştü.

Daniel Hall ve Jessie Caswell'i öldürmüştü.

Köyünü yakmıştı.

Babasını öldürmüştü.

Thrace başını kaldırdı ve tepenin karşısındaki ona baktı.

Saldırıya uğrayan hiç kimse hayatta kalmamıştı. Hiçbir zaman kurtulan olmamıştı.

Ayağa kalktı ve yavaşça ilerlemeye başladı. Cüppesinin içine elini soktu ve orada saklı kalmış olan kılıcı çıkardı.

Canavar mancınığı buldu ve parçaladı. Dönüp körü körüne tepenin aşağısına doğru yolunu aramaya başladı, koklayarak. Genç kızı fark etmedi.

Yarattığı kalın kül tabakası, kızın adımlarını sessiz hale

getirmişti. "Hayır, Thrace!" Tomas ona bağırdı. "Kaç!"

Gilarabrywn durdu ve bağırışın sesini koklayarak tehlikeyi hissetti, ancak kaynağını belirleyemedi. Sesin geldiği yöne bakmaya çalıştı.

"Hayır, Thrace, yapma!"

Thrace rahibi görmezden geldi. Artık duymuyor, görmüyor, düşünmüyordu. Artık tepede değildi. Artık Dahlgren'de değildi, kaçınılmaz olarak tek bir yere, *oraya* giden dar bir tüneldeydi.

O insanları öldürür. Yaptığı şey budur.

Canavar havayı kokladı. Onu bulmaya çalıştığını anlayabilirdi; kurbanlarında yarattığı korkunun kokusunu arıyordu.

O korkmuyordu. *Canavar* onu da yok etmişti. Artık görünmezdi.

Tereddüt etmeden, korkmadan, sorgulamadan veya pişmanlık duymadan, Thrace sessizce devasa canavara doğru yürüdü. Elf kılıcını iki eliyle kavradı ve başının üzerine kaldırdı. Küçük vücudunun tüm ağırlığını üzerine vererek, kırık kılıcı Gilarabrywn'in vücuduna sapladı. Çok fazla güç harcamasına gerek kalmadı; kılıç kolayca içeri girdi.

Canavar ölümcül bir korku ve kafa karışıklığı içinde çığlık attı.

Dönerek geri çekildi, ama artık çok geçti. Kılıç, kabzasına kadar saplanmıştı. Gilarabrywn'in özü ve onu bağlayan güçler paramparça oldu. Onu tutan bağlar kopunca, dünya ani ve şiddetli bir patlamayla enerjiyi geri aldı. Gücün patlaması Thrace ve Tomas'ı yere fırlattı. Şok dalgası tepenin aşağısına doğru devam etti, her yöne yayıldı, yanmış çorak arazinin ötesindeki ormana kadar uzandı ve kuş sürülerini geceye doğru uçurdu.

Sersemlemiş bir halde, Tomas ayağa kalktı ve bir zamanlar büyük Gilarabrywn'in bulunduğu, temizlenmiş bir çukurun ortasında duran Thrace Wood'un küçük, ince figürüne yaklaştı. Hayranlıkla ilerledi ve kızın önünde diz çökerek secdeye yattı.

"İmparatorluk Majesteleri," dedi sadece.

BÖLÜM 15

NOVRON'UN VARIS

Güneş, Nidwalden Nehri üzerinde parlak bir şekilde doğdu. Bulutlar dağılmıştı ve sabahın ortasında gökyüzü açık ve hava eskisinden daha serindi. Hafif bir rüzgâr nehrin yüzeyini okşayarak dalgalar oluştururken, güneş suya parlak altın rengi bir yüz yansıtıyordu. Bir balık yüzeyin üzerine atladı ve suya düşerek bir şapırtı çıkardı. Yukarıda, kuşlar sabah şarkıları söylüyor ve ağustos böcekleri vızıldıyordu.

Royce ve Arista nehrin kıyısında durmuş, giysilerindeki suyu sıkıyorlardı. Esrahaddon bekliyordu.

"Güzel cüppe," dedi prenses.

Büyücü sadece gülümsedi.

Arista nehrin karşısına bakarken titredi. Karşı kıyıdaki ağaçlar, kendi tarafındakilerden farklı görünüyordu, belki de farklı bir türdürlerdi. Arista, bu ağaçların daha gururlu, daha dik, daha az alt dalı ve daha uzun gövdesi olduğunu düşündü. Ağaçlar etkileyici olsa da, medeniyetin izi yoktu.

"Orada olduklarını nereden biliyoruz?" diye sordu

Arista. "Elfler mi?" diye sordu Esrahaddon.

"Yani, yüzyıllardır kimse bir elf görmedi" — Royce'a baktı — "safkan bir elf, değil mi?"

"Oradalar. Şu anda binlerce tane vardır, sanırım. Eski isimlere sahip, soyları zamanın başlangıcına kadar uzanan kabileler. Sanatın ustaları Miralyith; avcılar Asendwayr; zanaatkârlar Nilyndd; mimarlar Eiliwin; spiritüalistler Umalyn; gemi ustaları Gwydry ve savaşçılar Instarya. Hepsi hâlâ orada, bir uluslar kongresi gibi."

"Onların da bizim gibi şehirleri var mı?"

"Belki, ama muhtemelen bizimkiler gibi değildir. Estramnadon adında kutsal bir yerle ilgili bir efsane vardır. Elf kültüründe en kutsal yerdir... en azından biz insanların bildiği kadarıyla. Estramnadon'un oranın, ormanların derinliklerinde olduğu söylenir. Bazıları oranın başkentleri ve hükümdarlarının tahtı olduğunu düşünürken, diğerleri

ilk ağacın, Muriel'in kendi elleriyle diktiği ağacın hala büyüdüğü ve Ferrol'un Çocukları tarafından korunduğu kutsal bir koru olduğunu tahmin ediyor. Kimse kesin olarak bilmiyor. Elfler başkalarının izinsiz girişine izin vermedikleri için, hiçbir insan bunu muhtemelen asla bilemeyecek."

"Gerçekten mi?" Prens hırsıza şakacı bir gülümsemeyle baktı. "Belki bunu önceden bilseydim, Royce'un kökenini daha önce tahmin edebilirdim."

Royce bu yorumu görmezden geldi ve büyücüye döndü. "Köyüne dönmeyeceğini varsayabilir miyim?"

Esrahaddon başını salladı. "Luis Guy ve avcı köpekleri beni bulmadan önce gitmem gerek. Ayrıca, konuşmam gereken bir varisim ve yapmam gereken planlarım var."

"O zaman vedalaşalım. Geri dönmem gerek."

"Kule'de gördüklerinizi kimseye söylemeyin, ikiniz de."

"Komik, varis ve koruyucusunun, sanırım burası gibi bir yerden gelen, hiç duymadığım, bilinmeyen çiftçi çocukları olmasını bekliyordum."

"Hayat insanı şaşırtmayı sever, değil mi?" dedi Esrahaddon.

Royce başını salladı ve ayrılmaya başladı.

"Royce," dedi Esrahaddon yumuşak bir sesle, onu durdurarak, "dün gece olanların hoş olmadığını biliyoruz. Karşılaşacağın şeye kendini hazırlamalısın."

"Hadrian'ın öldüğünü düşünüyorsun," dedi Royce düz bir sesle.

"Öyle olmasını beklerdim. Eğer öyleyse, en azından onun ölümü, dünyamızı yıkımdan kurtaran bir fedakarlık olabilir. Bu seni rahatlatmayabilir, ama ikimiz de Hadrian'ın bundan memnun olacağını biliyoruz."

Royce bir an düşündü, başını salladı, sonra ağaçların arasına girip ortadan kayboldu.

"O kesinlikle bir elf," dedi Arista, başını sallayarak Esrahaddon'un karşısına oturdu. "Neden daha önce fark etmedim bilmiyorum. Sakal bırakmışsın, görüyorum."

"Yeni mi fark ettin?"

"Daha önce fark etmiştim, ama şimdiye kadar biraz meşguldüm."

"Tıraş olamam, değil mi? Gutaria'dayken sorun değildi, ama şimdi... İyi görünüyor mu?"

"Saçlarında biraz gri çıkmaya başlamış."

"Olması normal. Ben dokuz yüz yaşındayım."

Büyücü nehrin karşısına bakarken onu izledi.

"Gerçekten sanatını geliştirmelisin. Orada iyi iş çıkardın."

Gözlerini devirdi. "Yapamıyorum, senin bana öğrettiğin şekilde yapamıyorum. Arcadius'un gösterdiği şeylerin çoğunu yapabiliyorum, ama elleri olmayan bir adamdan el büyüğü öğrenmek biraz imkansız."

"'i kaynattın, ve 'i yaptın, prison guard hapishane gardiyanını hapsırttın.

Hatırladın mı?"

"Evet, ben gerçek bir büyücüyüm, değil mi?" dedi alaycı bir şekilde.

Adam iç geçirdi. "Yağmur ne olacak? O büyüğü daha fazla çalışmadın mı?"

"Hayır, çalışmayacağım da. Artık Melengar'ın Büyükelçisiyim. Bütün bunları geride bıraktım. Zamanla, büyücülükten yargılandığımı bile unutabilirler."

"Anlıyorum," dedi büyücü hayal kırıklığıyla.

Prens sabahın soğukunda titredi ve parmaklarını saçlarında gezdirmeye çalıştı ama saçları birbirine dolanmıştı. Elbisesinde lekeler ve kırıksıklıklar vardı. "Berbat durumdayım, değil mi?"

Büyücü hiçbir şey söylemedi. Düşünüyormuş gibi görünüyordu.

"Peki," diye başladı, "varisi bulduğunda ne yapacaksın?"

Esrahaddon sadece ona baktı.

"Bu bir sır mı?"

"Neden bana gerçekten bilmek istediğin şeyi sormuyorsun, Arista?"

Naif görünmeye çalışarak oturdu ve hafifçe gülümsedi. "Anlamıyorum."

"Islak elbisenle titreyerek burada oturup benimle boş boş konuşmuyorsun. Bir amacın var."

"Bir amaç mı?" diye sordu, kendi zevkine göre bile hiç inandırıcı olmayan bir şekilde. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Kilisenin sana babanın ölümü hakkında söylediklerinin doğru olup olmadığını bilmek istiyorsun. Beni bir piyon olarak kullandığımı düşünüyorsun. Seni, babanın ölümünde farkında olmadan suç ortağı olmaya kandırdığımı merak ediyorsun."

Oyun bitmişti. Büyücünün açık sözlülüğüne şaşkınlıkla bakakaldı, nefes almakta zorlanıyordu. Konuşmadı ama yavaşça başını salladı.

"Beni takip etmekte zorlandıkları için senin peşine düşeceklerini tahmin etmiştim."

"Öyle mi?" diye sordu, sesini buldu. "Babamın ölümünü sen mi planladın?"

Esrahaddon bir an sessizliği sürdürdü, sonra sonunda cevap verdi.

"Evet, Arista. Ben yaptım."

Prenses ilk başta tek kelime etmedi. Onu doğru duyduğuna inanamıyordu. Yavaşça, inanamayan bir ifadeyle başını sallamaya başladı.

"Nasıl..." diye başladı. "Bunu nasıl yapabildin?"

"Ne ben ne de başka biri sana bunu açıklayabilir, en azından şimdilik. Belki bir gün anlarsın."

Gözleri yaşlarla doldu. Gözyaşlarını sildi ve büyücüye öfkeyle baktı.

"Beni tamamen yargılamadan önce, ki öyle yapacağını biliyorum, bir şeyi unutma. Şu anda Nyphron Kilisesi, benim bir iblis, Uberlin'in havarisi olduğumu sana inandırmaya çalışıyor. Muhtemelen onların haklı olduğunu düşünüyorsun. Beni sonsuza kadar lanetlemeden ve Patrik'in kucasına koşmadan önce, kendine şu soruları sor. Sheridan Üniversitesi'ne girişini kim onayladı? Onaylamayan babanı, senin okula gitmene izin vermesi için kim ikna etti? Beni nasıl öğrendin? Sadece bir avuç insanın varlığından haberdar olduğu gizli bir hapishaneye nasıl ulaştın? Neden mücevher kilidi kullanmayı öğrendin ve kapıda kullandığın mücevherin, hapishane girişinin kilidini açan mühür yüzüğüyle aynı olması ilginç değil mi? Ve bir genç kız, prenses olsun ya da olmasın, Gutaria Hapishanesine girip, bir kez, iki kez değil, aylarca defalarca taciz edilmeden çıkmasına, faaliyetlerinin sorgulanmamasına ya da babası krala bildirilmemesine nasıl izin verildi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Arista," dedi büyücü, "köpekbalkları deniz ürünlerini sevdikleri için yemezler, tavuklar yüzemedikleri için yerler. Hepimiz elimizdeki araçlarla elimizden gelenin en iyisini yaparız, ama bir noktada bu araçların nereden geldiğini kendine sormalısın."

Ona baktı. "Babamı öldüreceklerini biliyordun. Buna güveniyordun. Hatta sonunda beni ve Alric'i de öldüreceklerini biliyordun, ama yine de benim arkadaşım, öğretmenimmiş gibi davrandın." Yüzü sertleşti. "Okul bitti." Ona sırtını döndü ve uzaklaştı.

Royce yanmış ormanın kenarına ulaştığında, eski köy meydanının etrafına kurulmuş bir dizi renkli çadır gördü. Çadırlarda

Nyphron Kilisesi'nin flamaları asılıydı ve birkaç rahip ile imparatorluk muhafızları görebiliyordu. Diğer figürler eski kale arazisinin yakınındaki tepenin üzerinde yavaşça hareket ediyorlardı, ama tanıdığı kimseyi göremiyordu.

Çok uzak olmayan bir yerden bir dalın kırılma sesini duyduğunda ağaçların arkasında saklandı. Etrafta dolaşırken, çalılarının arasında çömelmiş Magnus'u hemen gördü.

Cüce, onun yaklaşmasıyla korkarak sıçradı ve geriye düştü.

"Sakin ol," diye fısıldadı Royce, cücenin yattığı yerin yanına oturarak, hırsızın gergin bir şekilde izledi.

Yamaçtan aşağıya bakan Royce, cücenin kampı izlemek için mükemmel bir konum bulduğunu fark etti. Yanmış ağaçların arkasında, çalılıkların bir kısmının ayakta kaldığı bir yükseltideydiler. Aşağıda, çadırların girişlerini, geçici at ağılı ve tuvaleti mükemmel bir şekilde görebiliyorlardı. Royce, yaklaşık otuz kişi olduklarını tahmin etti.

"Hala burada ne yapıyorsun?" diye sordu Royce.

"Senin ortağın için bir kılıç kırıyordum. Ama şimdi gidiyorum."

"Ne oldu?"

"Ha? Oh, Theron ve Fanen öldürüldü."

Royce başını salladı, şaşkınlık ya da keder belirtisi göstermedi.

"Hadrian? O hayatta mı?"

Cüce başını salladı ve o akşam yaşanan olayları anlatmaya devam etti.

"O öldükten, ya da yok edildikten sonra, Tomas ve ben Hadrian'ı kontrol ettik. Bilinci kapalıydı, ama hayattaydı. Onu rahat ettirdik, battaniyeyle örttük ve üzerine, Pickering'in çocuğu ve Melengarianlı askerin üzerine bir çatı yaptık. Şafak sökmeden önce, Piskopos Saldur ve ekibi geri döndü, yanlarında iki araba çekiyorlardı. Anladığım kadarıyla, ya Guy olanları rapor etti ve yardımla geri döndü, ya da canavar öldüğünde bunu duydular. Gelip, tavşan kadar hızlı bir şekilde çadırları kurdular ve kahvaltıyı hazırladılar. Onların arasında nöbetçiyi gördüm, bu yüzden buraya saklandım. Hadrian, Hilfred ve Mauvin'i o beyaz çadıra taşıdılar ve kısa süre sonra çadırın başına bir nöbetçi koydular."

"Hepsi bu mu?"

"Ölüleri gömmek için bir ekip gönderdiler. Fanen dahil çoğunu şatonun yakınındaki tepede gömdüler, ama Tomas büyük bir yaygara kopardı ve Theron'u yolun aşağısındaki nehir kenarındaki son çiftliğe götürüp oraya gömdüler."

"Belki de hançerimi nasıl bulduğunu söylemeyi unuttun?"

"Alverstone mu? Sende olduğunu sanıyordum."

"Yanımda," dedi Royce.

Magnus botuna uzandı ve küfretti.

"Geçmişimi araştırırken, gençliğimde cep hırsızlığı yaparak hayatta kaldığım gerçeğini öğrenmiş olmalısın."

"Bununla ilgili bir şey hatırlıyorum," diye homurdandı cüce.

Royce, cüceye öfkeyle bakarken Alverstone'u kınından çıkardı. "Bak, o lanet kralı öldürdüğüm için üzgünüm. Bu sadece benim işimdi.

yapmak için işe alındım, tamam mı? Benzersiz bir zorluk arz eden duvarcılık işi olmasaydı bu işi kabul etmezdim. Ben bir suikastçı değilim. Zavallı bir dövüşçü olarak bile kabul edilemeyecek kadar yeteneksizim. Ben bir zanaatkarım. Doğrusu, silahlar konusunda uzmanım. Bu benim ilk aşkım, ama tüm cüceler taş kesebilir, bu yüzden kule işini yapmak için işe alındım; sonra iş değişti ve yarım yıllık çalışmanın ardından, yaşlı adamı bıçaklamazsam maaşımı alamayacaktım. Geriye dönüp baktığımda, reddetmem gerektiğini anlıyorum, ama reddetmedim. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Belki kötü bir kraldı, belki ölmeyi hak etmişti; Braga kesinlikle öyle düşünüyordu ve o kralın kayınbiraderiydi. İnsanların işlerine karışmamaya çalışırım, ama bu işe bulaştım. İstedğim bir şey değildi, aradığım bir şey değildi, sadece oldu. Ve ben yapmasaydım başkası yapmazdı da değil.

"Amrath'ı öldürdüğün için kızgın olduğumu da nereden çıkardın? Kuleyi tuzağa düşürdüğün için bile kızgın değilim. Bana kapıyı kapatmak senin yaptığın hataydı."

Magnus yavaşça uzaklaştı.

"Seni öldürmek, şişman bir domuzu kesmek kadar kolay, hatta daha kolay olurdu. Zor olan, ölümden önce sana maksimum acı çektirmek olurdu."

Magnus'un ağzı açıldı, ama hiçbir kelime çıkmadı.

"Ama sen çok şanslı bir cücesin, çünkü o çadırda hala hayatta olan ve bundan hoşlanmayacak bir adam var; seni battaniyeyle örttüğün ve üzerine bir çatı yaptığın adam."

Aşağıda, Arista'nın kampa girdiğini gördü. Bir muhafızla konuştu, muhafız beyaz çadırı işaret etti. Arista çadıra koştu.

Royce cüceye dönüp açık ve net bir şekilde konuştu. "Benim iznim olmadan Alverstone'a bir daha dokunursan, seni öldürürüm."

Magnus ona acı bir bakış attı; sonra ifadesi değişti ve kaşını kaldırdı. "Senin *izin* olmadan mı? Yani onu incelememe izin verme ihtimalin var mı?"

Royce gözlerini devirdi. "Hadrian'ı oradan çıkaracağım. Sen de başpiskoposun iki atını çal ve kimse fark etmeden beyaz çadıra götür."

"Sonra *izin* meselesini konuşabilir miyiz?" Royce iç geçirdi, "Cücelerden nefret ettiğimi söylemiş miydim?"

"Ama, Ekselansları..." Deacon Tomas, Piskopos Saldur ve Luis Guy'ın önünde büyük çizgili çadırda dururken itiraz etti. Tombul rahip, kir ve külle kaplı cüppesiyle, lekeli yüzüyle ve siyah parmaklarıyla kötü bir görüntü sergiliyordu.

"Haline bak, Tomas," dedi Piskopos Saldur. "O kadar yorgunsun ki, her an düşecekmişsin gibi görünüyorsun. İki uzun gün geçirdin ve aylardır büyük bir stres altındasın. Karanlıkta bir şeyler görmek çok doğal. Kimse seni suçlamıyor. Ve yalan söylediğini de düşünmüyoruz. Şu anda bu köy kızının Gilarabrywn'i yok ettiğini gördüğüne inandığını biliyoruz, ama bence biraz kestirip dinlenirsen, uyandığında birçok konuda yanıldığını fark edeceksin."

"Uyumaya ihtiyacım yok!" diye bağırdı Tomas.

"Sakin ol, Deacon," diye bağırdı Saldur, aniden ayağa kalkarak. "Kimin huzurunda durduğunu unutma."

Deacon korkarak boyun eğdi ve Saldur iç geçirdi. Yüzü dedesi gibi yumuşadı ve kolunu adamın omuzlarına dolayarak onu nazikçe okşadı. "Bir çadıra gidip dinlen."

Tomas tereddüt etti, arkasını döndü ve Saldur ile Luis Guy'ı yalnız bıraktı.

Piskopos, çalışkan bir hizmetçinin onun için topladığı kırmızı meyvelerin bulunduğu kasenin yanındaki küçük minderli sandalyeye kendini attı. İki tanesini ağzına attı ve çiğnedi. Meyveler acıydı ve yüzünü buruşturdu. Saatin erken olmasına rağmen, Saldur bir kadeh brendi içmek için can atıyordu, ama kaleden kaçarken hiçbiri kurtulamamıştı. Maribor'un lütfu sayesinde, malikaneye ilk geldiklerinde tembelce arabalarda bıraktıkları kamp malzemeleri ve erzak kurtulmuştu. Kaçışın karmaşasında, erzakları pek düşünmemişlerdi.

Hayatta kalması bir mucizeydi. Avluyu nasıl geçtiğini veya kapıya nasıl ulaştığını hatırlayamıyordu. Tepeden aşağı koşmuş olmalıydı, ama bunu hatırlamıyordu. Hafızası bir rüya gibiydi, belirsiz ve silik. Arabacıya atları kırbaçlamasını emrettiğini hatırlıyordu. Aptal adam başpiskopos beklemek istemişti. Yaşlı adam zar zor yürüyebiliyordu ve alevler ulaştığı anda hizmetçileri onu terk etmişti. Rufus kadar hayatta kalma şansı vardı.

Başpiskopos Galien'in ölümüyle, kilisenin Dahlgren'deki çıkarlarının komutası Saldur ve Guy'a geçti. İkisi, efsanevi boyutlarda bir felaketi miras aldılar. Vahşi doğada yalnızdılar ve önemli kararlar almak zorundaydılar. Bu kararları nasıl alacakları, gelecek nesillerin kaderini belirleyecekti. Kimlerin gerçekte yetki sahibi olduğu belirsizdi. Saldur, atanmış bir lider olan bir piskoposdu, Guy ise yetki alanı çoğunlukla kiliseden ayrılan üyelerle sınırlı olan bir polis memuruydu. Yine de, nöbetçi aslında Patrik ile konuşmuştu. Saldur, Guy'ı severdi, ancak onun etkinliğine duyduğu takdir, gerekirse nöbetçiye feda etmekten alıkoymayacaktı. Saldur, Guy'ın hala şövalyeleri yanında olsaydı, nöbetçinin komutayı ele alacağına ve kendisinin bunu kabul etmekten başka seçeneği olmayacağına emindi, ama seretler ölmüştü ve Guy da yaralanmıştı. Galien de öldüğüne göre, bir kapı açılmıştı ve Saldur bu kapıdan ilk geçen olmak niyetindeydi.

Saldur Guy'a baktı. "Bunun olmasına nasıl izin verdin?"

Kolunu askıya almış ve omzunu bandajlarla sarmış olan nöbetçi, sertleşti. "Yedi iyi adamımı kaybettim ve zar zor hayatta kaldım. Buna izin vermek demezdim."

"Peki bir grup çiftçi, kötü şöhretli seret'leri nasıl yendi?" "Onlar çiftçi değildi. İkisi Pickering'di ve Hadrian

Blackwater vardı."

"Pickering's'leri anlayabilirim, ama Blackwater? O bir hayduttan başka bir şey değil."

"Hayır, onda daha fazlası var, onda ve ortağında."

"Royce ve Hadrian mükemmel hırsızlardır. Bunu Melengar'da ve ardından Chadwick'te kanıtladılar. Zavallı Archibald hâlâ onlara öfkeleniyor."

"Hayır," dedi Guy, "Bence onlar bundan daha fazlası. Blackwater Teshlor dövüş sanatını biliyor ve arkadaşı Royce Melborn bir elf."

Saldur gözlerini kırptı. "Bir elf mi? Emin misin?"

"İnsan gibi görünüyor, ama eminim."

"Ve bu, onları Esrahaddon'la birlikte bulduğumuz ikinci sefer," diye endişeyle mırıldandı Saldur. "Hadrian hâlâ burada mı?"

"Revir çadırında." "Hemen birini ona nöbet tutsun."

"Çadıra sürüklendiğinden beri onu gözetim altında tutuyorum. Asıl endişelenmemiz gereken kız. Bir şey yapmazsak, kendini rezil edecek," dedi Guy ve kılıcını kınından yarıya kadar çıkardı. "Babasının kaybının yasını tutuyor. Umutsuzluktan kendini şelaleye atması hiç de şaşırtıcı olmaz."

"Peki ya Tomas?" diye sordu Saldur, bir avuç daha çilek alarak. "Onun sessiz kalmayacağı açık. Onu da öldürecek misin? Bunun için ne bahane uydurursun? Peki ya bu kampta, onun mirasçı olduğu konusunda bütün sabah boyunca konuşmasını duyan diğerleri ne olacak? Herkesi öldürecek miyiz? Öyle yaparsak, çantalarımızı Ervanon'a kim taşıyacak?" diye ekledi gülümseyerek.

"Bunda komik bir şey görmüyorum," diye tersledi Guy, kılıcını kınına geri soktu.

"Belki de doğru şekilde bakmıyorsun," dedi Saldur. Guy iyi eğitilmiş ve acımasız bir bekçi köpeğiymiş, ama hayal gücü yoktu. "Ya onu öldürmezsek? Ya onu imparatoriçe yaparsak?"

"Bir köylü kızı mı? İmparatoriçe mi?" Guy alaycı bir şekilde sordu. "Delirdin mi sen?"

"Siyasi nüfuzuna rağmen, Patrik dahil hiçbirimizin Rufus'un seçilmesinden özellikle memnun olduğunu sanmıyorum. O kesinlikle bir aptaldı, ama aynı zamanda inatçı ve güçlü bir aptaldı. Hepimiz, onun bir yıl içinde öldürülmesi gerekeceğini ve bunun da yeni kurulan imparatorluğu kargaşaya sürükleyeceğini düşünüyorduk. Başından itibaren söylenen her şeyi yapan bir imparatoriçe olması ne kadar daha iyi olurdu?"

"Ama onu soylulara nasıl satabiliriz?"

"Satmayız," dedi Saldur ve kırıışık yüzünde bir gülümseme belirdi. "Onu halka satarız."

"Nasıl yani?"

"Degan Gaunt'ın milliyetçi hareketi, halkın kendisinin de gücü olduğunu kanıtladı. Kontlar, baronlar, hatta krallar bile bu sıradan insanın toplayabileceği güçten korkuyorlar. Onun bir sözü köylü ayaklanmasına yol açabilir. Lordlar, düzeni sağlamak için kendi halkını, kendi gelir kaynaklarını öldürmek zorunda kalacaklar. Bu da onlara, yoksulluk ya da ölüm gibi istenmeyen bir seçim sunuyor.

Yoksulluk ya da ölüm. Toprak sahipleri böyle bir durumu önlemek için neredeyse her şeyi yaparlar. Ya bunu kullanırsak? Köylüler zaten kiliseye saygı duyuyorlar. Kilisenin öğretilerini ilahi gerçek olarak kabul ediyorlar. Onlara kendi içlerinden çıkmış bir lider sunmak ne kadar ilham verici olurdu? Onlardan biri olan ve yoksulların, temizlenmemişlerin, muhtaçların durumunu gerçekten anlayabilen bir hükümdar. O sadece bir köylü kraliçesi değil, aynı zamanda Novron'un varisi ve bununla birlikte gelen tüm harika beklentiler. Gerçekten de, en büyük ihtiyacımız olduğu anda, Maribor bir kez daha halkına karanlıktan çıkış yolunu gösterecek ilahi bir lider gönderdi.

"Ülke çapında ozanlar gönderip, Lord Rufus'un bile karşı koyamadığı elf iblisini öldüren saf, iffetli kızın destansı hikayesini anlatabiliriz. Buna *Rufus'un Felaketi* adını vereceğiz. Evet, bu isim hoşuma gitti, telaffuz edilemeyen *Gilarabrywn'den* çok daha iyi."

"Ama ona rolünü oynatabilir miyiz?" diye sordu Guy.

"Onu gördün. Neredeyse komada. Gidecek yeri, arkadaşları, akrabaları, parası ve malı yok, ayrıca duygusal olarak da yıkılmış durumda. Bence, eline bıçak geçerse kendi bileklerini keser. Yine de en iyi yanı, onu imparatoriçe ilan ettiğimizde, halkın desteğini bu kadar güçlü bir şekilde arkamıza aldığımızda, hiçbir soylu toprak sahibi bize karşı çıkmaya cesaret edemeyecektir. Rufus için planladığımız şeyi yapabiliriz. Ancak, şüphe ve suçlamalara yol açacak karmaşık bir cinayet yerine, kızla evlenebiliriz. Yeni kocası imparator olarak hüküm sürecek ve biz de onu karanlık bir odaya kilitleyip, kış bayramı gösterileri için dışarı çıkarabiliriz."

Guy buna gülümsedi.

"Patrik kabul eder mi sence?" diye sordu Saldur. "Belki bugün bir ulak göndermeliyiz."

"Hayır, bu çok önemli. Ben kendim gideceğim. Atı eyerleyebildiğim anda yola çıkacağım. Bu arada..."

"Bu arada, bu kızın varis olabileceğini düşündüğümüzü açıklayacağız, ancak tam bir soruşturma yapılana kadar onu koşulsuz olarak kabul etmeyeceğiz. Bu bize bir ay zaman kazandıracaktır. Patrik kabul ederse, kilisenin soylular ve hükümdarlar tarafından kızı gerçek varis olarak açıklamamaya zorlandığını iddia eden söylentilerle halkı kışkırtmak için kışkırtıcılar gönderebiliriz. Halk düşmanlarımızı kınayacak

düşmanlarımızı kınayacak ve biz onu ilan etmeden önce onun tahta geçmesini talep edecekler."

"O mükemmel bir sembol olacak," dedi Guy.

Saldur başını kaldırıp geleceği hayal etti. "Efsanevi bir efsaneyle bağlantılı masum bir kız. Güzel adı her yerde duyulacak ve sevilecek." Piskopos durakladı ve düşündü. "Adı neydi zaten?"

"Sanırım Tomas ona... Thrace diyordu."

"Ciddi misin?" Saldur yüzünü buruşturdu. "Neyse, önemli değil, değiştiririz. Sonuçta, o artık bizim."

Royce etrafına baktı. Dışarıda tek bir nöbetçi bile kalmamıştı. Birkaç tanesi hala tepenin üzerinde hareket ediyordu, ama görmezden gelinecek kadar uzaktaydılar. Memnuniyetle, beyaz çadırın kapısından içeri girdi. İçeride Tobis, Hadrian, Mauvin ve Hilfred'i karyolalarda buldu. Hadrian belden yukarısı çıplaktı, başı ve göğsü beyaz bandajlarla sarılmıştı, ama uyanıktı ve oturuyordu. Mauvin, hala solgun olsa da uyanıktı, bandajları parlak beyazdı. Hilfred mumya gibi sarılmış yatıyordu ve Royce onun uyanık mı yoksa uyuyor mu olduğundan emin olamadı. Arista karyolasının başında eğilmiş, onu kontrol ediyordu.

"Ne zaman geleceksin diye merak ediyordum," dedi Hadrian.

Arista döndü. "Evet, çok daha erken geleceğini düşünmüştüm."

"Üzgünüm, eğlenirken nasıl olduğunu bilirsin. Zaman kavramını yitirirsin ama silahlarını yine buldum. Kılıçların olmadığında ne kadar üzülüğünü biliyorsun. At binebilir misin?"

"Yürüyebiliyorsam, neden olmasın?" Kolunu kaldırdı ve Royce omzunu uzattı, ayağa kalkmasına yardım etti.

"Peki ya ben?" Mauvin, yan tarafını tutarak ve karyolasında oturarak sordu. "Beni burada bırakmayacaksın, değil mi?"

"Onu götürmelisin," dedi Arista. "Guy'ın iki adamını öldürdü."

"At binebilir misin?" diye sordu Royce.

"Atım olsaydı, en azından tutunabilirdim." "Thrace ne olacak?" diye sordu Hadrian.

"Onun için endişelenmene gerek yok," dedi Royce. "Az önce piskoposun çadırındaydım. Tomas, onu imparatoriçe ilan etmelerini istiyor."

"İmparatoriçe mi?" dedi Hadrian şaşkınlıkla.

"Gilarabrywn'i diyakozun gözü önünde öldürdü. Sanırım bu etki yaratmış."

"Ama ya yapmazlarsa? Onu bırakamayız."

"Thrace için endişelenme," dedi Arista. "Onunla ilgileneceğim. Şimdi hepiniz buradan gitmelisiniz."

"Theron en azından bir çocuğunun başarılı olmasını istiyordu," diye mırıldandı Hadrian, "ama imparatoriçe mi?"

"Acele etmelisiniz," dedi Arista, Royce'a Mauvin'i ayağa kaldırmasında yardım ederken. Üçüne de birer öpücük ve nazik bir kucaklama verdi, sonra onları okula gönderen bir anne gibi dışarı itti.

Çadırın dışında Magnus, üç eyerli atla geldi. Cüce gergin bir şekilde etrafına bakındı ve fısıldadı, "Daha önce bu çadırı nöbetçilerin izlediğini gördüğüme yemin edebilirim."

"Gördün," diye cevapladı Royce. "Üç at... Aklımı okudun."

"Kendime bir tane lazım olduğumu düşündüm," dedi cüce, kısaltılmış üzengileri işaret ederek. Mauvin'e somurtarak baktı. "Şimdi bir tane daha almam gerekecek gibi görünüyor."

"Boş ver," diye fısıldadı Royce. "Mauvin'le birlikte bin. Yavaş git ve eyerde kalmasını sağla."

Royce, Hadrian'ı gri bir kısırağa bindirdi, sonra kendi kendine gülmeye başladı.

"Ne oldu?" diye sordu

Hadrian. "Fare."

"O ne?"

Royce, Hadrian'ın oturduğu atı işaret etti. "Seçebileceği onca hayvan varken, cüce Fare'yi çalmış."

Royce onları kamptan uzaklaştırdı, atları külle kaplı, hareketlerini engelleyen yanık topraklarda yürüttü. Uzaklardaki nöbetçileri yakından izledi. Hiçbir çılgılık, hiçbir bağırış yoktu, kimse fark etmemiş gibiydi ve kısa sürede yapraklı ormana girdiler. Oraya vardıklarında, izlerini takip edebilecekleri atlatmak için nehre doğru geri döndü. Onları Nidwalden yakınlarındaki sığ bir vadiye güvenli bir şekilde ulaştırdıktan sonra, Royce geri dönerken onlara yerinde kalmalarını emretti.

Yanmış alanın kenarına sessizce yaklaştı. Kamp eskisi gibiydi. Temiz bir kaçış yaptıklarından emin olarak nehre doğru geri yürüdü. Kendini Woods'ların çiftliğine ve eski binanın kalıntılarına giden patikada buldu. Açıklanamaz bir şekilde, yangın buraya kadar ulaşmamış ve burası hiç zarar görmemişti. Ancak bir değişiklik vardı; avlunun ortasında, yaşlı çiftçinin oraklarını bilemediği yerde

bir toprak yığını vardı. Çiftlik evinin duvarlarından alınmış bir yığın taş, dikdörtgen şeklindeki yığını çevreliyordu. Yığının başında, toprağa çakılmış geniş bir tahta vardı ve üzerine şu sözler yazılmıştı:

THERON WOOD

ÇİFTÇİ

Royce, tahtanın altına kazınmış ek kelimeleri zar zor okuyabiliyordu:

İmparatoriçenin Babası

Royce bu kelimeleri okurken, bir şey fark etti: Tüylerini diken diken eden bir ürperti. Biri onu izliyordu. Gözünün ucunda, ağaçların arasında bir siluet duruyordu. Bir diğeri de solunda duruyordu. Arkasında daha fazlası olduğunu hissetti. Kafasını çevirdi, kim olduklarını görmek için gözlerini odakladı ama hiçbir şey görmedi. Tek gördüğü ağaçlardı. Soluna baktı ama yine hiçbir şey görmedi. Hareketsiz durup dinledi. Ne bir dal kırıldı, ne bir yaprak hışırdadı ama yine de hissedebiliyordu.

Açıklıktan uzaklaşıp çalılıklara girdi ve etrafında dolaştı.

Elinden geldiğince sessizce hareket etti, ama durduğunda yalnızdı.

Royce şaşkın bir şekilde durdu. Figürleri gördüğü yerde izler aradı, ama hiçbir iz yoktu, eğilmiş bir çim bile yoktu. Sonunda vazgeçip diğerlerinin olduğu yere geri döndü.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Hadrian, çıplak omuzlarına güneş vuran ve göğsü geniş beyaz kumaş şeritlerle sarılmış halde Mouse'un üstünde otururken.

"Sanırım," dedi Royce, ata binerken.

Onları şelalenin yakınındaki yüksek araziler boyunca güneybatıya doğru götürdü, derin ormanı kesen bir geyik izini takip ederek. Bu, kuleye giden bir tünel ararken bulduğu izle aynıydı. Hadrian ve Mauvin, atları yanlış bir adım attığında her ikisi de acı içinde yüzlerini buruşturuyorlardı, ama beklenenden daha iyi durumdalar.

Royce omzunun üzerinden geriye bakmaya devam etti ama hiçbir şey yoktu.

Öğleden sonra, ağaçları geçtiler ve Alburn'a giden ana yolu buldular. Burada durup Mauvin ve Hadrian'ın bandajlarını kontrol ettiler. Mauvin tekrar kanamaya başladı, ama durumu kötü değildi ve Magnus, kılıç ustası olduğu kadar hemşirelikte de neredeyse aynı derecede iyiydi ve Mauvin'in yanına yeni bir ped yaptı. Royce eyer çantalarını aradı ve Hadrian'a uygun bir gömlek buldu.

"Sorun olmaz," dedi Royce, envanterlerini incelerken. "Biraz şansla bir hafta içinde Medford'a varabiliriz."

"Acelen mi var?" diye sordu Hadrian.

"Öyle de denebilir."

"Gwen'i mi düşünüyorsun?"

"Ona kendim hakkında birkaç şey anlatmanın zamanı geldiğini düşünüyorum." Hadrian gülümsedi ve başını salladı.

"Thrace iyi olacak mı sence?"

"Tomas ona iyi bakıyor gibi görünüyor." "Sence onu gerçekten imparatoriçe yapacaklar mı?"

"Hiç şansı yok." Royce başını salladı ve gömleği ona uzattı. "Şimdi ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu Royce Magnus'a.

Cüce omuz silkti. "Beni öldürmezsen demek istiyorsun, değil mi?"

"Seni öldürmeyeceğim, ama eski işverenlerin, kilise, sana sırtını döndüğün için öldürebilir. Mauvin ve Hadrian'ın peşine düştükleri gibi senin de peşine düşecekler. Kilisenin desteği olmadan, tek başına uzun süre dayanamazsın. Avryn'deki kasabalar sizin gibilere pek dostça davranmaz."

"Hiçbir yer dostça davranmıyor."

"Ben de onu kastettim." Royce iç geçirdi. "Kalabileceğin çok ücra bir yer biliyorum. Kilisenin uğraması pek olası olmayan bir yer. Orada çok sayıda taş işçiliği yapılması gerekiyor ve senin gibi deneyimli bir zanaatkar işlerine yarayabilir."

"Cücelere karşı tutumları nasıl?"

"Bir sorun yaşayacağını sanmıyorum. Herkesi seven türden insanlar."

"Taş kesmeye geri dönmek iyi olur." Magnus başını salladı. "Myron, manastırı

"Şimdiye kadar beş inşaatçı değiştirdiler."

"Biliyorum," diye cevapladı Royce hafifçe gülümseyerek.

Royce, Magnus Mauvin'i kontrol etmek için önden giderken Mouse'un üzerine tırmandı.

Hadrian gömleğini silkeledikten sonra kolunu koluna soktu. "Arista, dün gece ikinizin Esrahaddon ile kulede olduğunuzu söyledi. Bir konuda yardıma ihtiyacı olduğunu söyledi, ama ne olduğunu söylemedi."

"Kuleyi Novron'un Varisini aramak için kullanıyordu," diye cevapladı Royce.

"Onu buldu mu?"

"Sanırım, ama Esra'nın nasıl biri olduğunu bilirsin. Onunla iş yaparken hiçbir şeyden emin olmak zor." Hadrian başını salladı ve gömleği omuzlarına geçirirken yüzünü buruşturdu.

"Sorun mu var?"

"Bir ara kırık kaburgalarla giyinmeyi dene. O kadar kolay değil."

Royce ona bakmaya devam etti.

"Ne oldu? O kadar eğlenceli miyim?" diye sordu Hadrian.

"Seni tanıdığımdan beri o gümüş madalyonu takıyorsun, ama nereden aldığını bana hiç söylemedin."

"Hmm? Bu mu?" dedi Hadrian. "Bu hep bendeydi. Babam bana bırakmıştı bana bıraktı."

ekstra

yazarla tanış

Michael J. Sullivan

Bir arkadaşının evinin bodrumunda manuel daktilo bulduktan sonra, MICHAEL J. SULLIVAN boş bir kağıt yerleştirdi ve *"Karanlık ve fırtınalı bir geceydi ve bir silah sesi duyuldu."* yazdı. O zamanlar sadece sekiz yaşındaydı. Yine de, boş sayfayı doldurma ve tuşların onu nereye götüreceğini görme arzusu onu bırakmadı. Yetişkin olarak Michael, Stephen King, Ayn Rand ve John Steinbeck gibi yazarları okuyup inceleyerek on yıl boyunca yazma becerisini geliştirdi. On roman yazdı, ancak yayıncılıkta başarıya ulaşamayınca, bir daha asla yaratıcı yazılar yazmayacağına yemin ederek bu işi bıraktı.

Michael, sonsuzluğun çok uzun bir süre olduğunu keşfetti ve on yıl sonra yazma ara vermesini sonlandırdı. Okulda disleksi nedeniyle zorluk çeken on üç yaşındaki kızı için kitap yazmaya karar verdiğinde, yazma isteği geri döndü. Genel bir hikayeye sahip, ancak birbirinden bağımsız bölümlerden oluşan bir seri fikri onu cezbetti ve Riyria Revelations'ı yarattı. Serisini yayınlama niyetiyle yazmadı. Kitabını kızına el yazması olarak sunduğunda, kızı onu okuyabilmesi için "gerçek bir kitap" olması gerektiğini söyledi.

Böylece, yayıncılık yolunda ikinci macerası başladı. Bu macera, eşini iş yöneticisi olarak işe almak, küçük bir bağımsız yayıneviyle anlaşmak ve bir yayıncılık şirketi kurmak gibi adımları içeriyordu. Kendi yayınladığı kitaplardan 60 binden fazla sattı ve bu başarısını, Orbit (Hachette Book Group'un fantastik kitaplar yayınlayan imtiyazı) aracılığıyla ana akım yayıncılıkta yer almak ve Fransızca, İspanyolca, Rusça, Almanca, Lehçe ve Çekçe dahil olmak üzere yabancı dilde çeviri haklarını elde etmek için kullandı.

Michigan, Detroit'te doğan Michael, şu anda eşi ve üç çocuğuyla birlikte Virginia, Fairfax'ta yaşıyor. Boş sayfaları

geliştirilmekte olan üç projeyle boş sayfaları doldurmaya devam ediyor: iyilik ve kötülük arasındaki ilişkiyi araştıran modern bir fantastik roman; bir adamın deliliğe sürüklenişini anlatan bir edebi kurgu eseri; ve en çok satan Riyria Revelations serisinin öncesini anlatan bir ortaçağ fantastik romanı.

Yazar hakkında daha fazla bilgi için www.michaelsullivan-author.com ve blogu [www.riyria.blogs pot.com](http://www.riyria.blogs.pot.com) adreslerini ziyaret edebilirsiniz.

röportaj

Ne zaman yazar olmak istediğinizi anladınız?

Çok küçüktüm, yedi ya da sekiz yaşındaydım, bir arkadaşımın saklambaç oynuyorduk ve onun bodrumunda bir daktilo buldum. Küçük yuvarlak tuşları olan, kocaman siyah metal bir daktiloydu. Oyunu tamamen unutup bir sayfa kağıt taktım. Yemin ederim, yazdığım ilk şey şuydu: "Karanlık ve fırtınalı bir geceydi ve bir silah sesi duyuldu." Kendimi bir dahi sanıyordum.

Arkadaşım beni bulduğunda, yaptığım keşfin değerinin farkında değildi. Dışarı çıkıp eğlenceli bir şeyler yapmak istiyordu. Ona, yaptığım şeyden daha eğlenceli bir şey düşünemediğimi açıklamayı düşündüm. Boş sayfaya baktım ve sonra ne olacağını merak ettim: Bir cinayet gizemi miydi? Bir korku hikayesi mi? Öğrenmek istedim; sayfayı doldurmak istedim; küçük anahtarların beni nereye götüreceğini görmek istedim.

Annem beni akşam yemeğine çağırınca kadar sokakları dolaştık. Sokakları dolaşmak, evlerin arasındaki sokaklarda yürüyerek, bizim için alabileceğimiz havalı bir şey atılmış mı diye bakmak anlamına geliyordu. Birinin daktilo attığını ummuştum ama kimse atmamıştı ve o gece yatarken o daktiloyu, o sayfayı ve o ilk cümleyi düşündüm.

Yazmaya başlamana ne sebep oldu? Çok okur muydun? O ilk cümleye hiç ekleme yaptın mı?

Gençliğimde okumayı sevmediğimi itiraf etmekten biraz utanıyorum. Okuduğum ilk roman, bir çocuk ve köpeği hakkında olan *Big Red* adlı kitaptı. Kız kardeşimin çiftliğine gidiyordum ve dört saat boyunca yapacak hiçbir şeyim yoktu. Bu, DS'ler, DVD'ler, VCR'ler, yani tüm eğlence kısaltmaları ortaya çıkmadan önceydi. Sirius da henüz yoktu ve Detroit'ten ayrıldıktan yirmi dakika sonra radyoda sadece parazit olacağını biliyordum, bu yüzden kitabı aldım. Kitabı zevk aldığımdan değil, azimimden dolayı bitirdim. Kırk yaşına geldiğimde, "Evet! Bir kez kitap okudum! Çok zordu ve yarım yıl sürdü, ama Tanrı şahidimdir ki başardım!" diyebilmek istedim. O zaman konuştuğum kişi bana hayranlıkla bakacak ve bilgili bir adamın karşısında olduğunu anlayacaktı. Gerçekte ise kitap sıkıcıydı ve beni uyutmuştu.

Sonra Tolkien'in *Hobbit* ve *Yüzüklerin Efendisi* kitaplarını okudum. Bir kitabı bu kadar sevebileceğimi hiç hayal etmemiştim.

Kralın Dönüşü'nün son sayfasını kapattığımda, kendimi çok mutsuz hissettim. En sevdiğim eğlence bitmişti. Daha önce de bahsettiğim gibi, bu tüm o mektuplardan, Xbox, PS 2 ve PS 3'lerden önceydi, televizyonda sadece üç kanal vardı ve çizgi filmler sadece cumartesi sabahları gösteriliyordu. Kardeşimle birlikte kitapçıya gidip o kitap serisine benzer başka bir seri aradık ama bulamadığımız için çok üzüldük.

Okumak için hiçbir şey yoktu. Odamda oturup mutsuzdum. Anneme sıkıldığımı söylemekle hata ettim ve o da beni ön dolabı temizlemeye gönderdi. Plastik bir bavul gibi görünen bir şeyi çıkardım.

"Bu ne?" diye sordum.

"O mu? O, kız kardeşinin eski daktilosu. Yıllardır orada duruyor."

Dolabı temizlemeyi hiç bitiremedim.

Yazma geçmişinizden bahsedebilir misiniz? Hangi üniversiteye gittiniz? Yüksek lisansınız var mı?

Genellikle bu soru yazar olmak isteyenlerden gelir ve onlara cevabımı söylediğimde hep hayal kırıklığına uğrarlar: Lise dışında yazma veya İngilizce dersi almadım. Yaratıcı kurgu üzerine hiç kitap okumadım. Hiç seminer veya yazar konferansına katılmadım. İlk kitabımı yayınladıktan sonra ilk yazar grubuna katıldım. Yazma konusunda bildiklerimi kendim öğrendim.

Ailemin üniversite masraflarımı karşılayacak parası yoktu. Great Lake Steel'de vinç operatörü olan babam ben dokuz yaşındayken öldü ve ondan sonra annem, Hudson's mağazasında hediye paketlenme işinden kazandığı parayla ve benim sosyal güvenlik çeklerimle (on sekiz yaşına girdiğimde kesilen) faturaları ödedi. Yine de, sanatta oldukça iyiydim ve Detroit'teki Center for Creative Studies'e burslu olarak kabul edildim, ancak bursum ilk yılının sonunda bitti. Yine de illüstratör/keyliner olarak bir iş bulmayı başardım. Sonra çocuklarım oldu ve eşim daha fazla para kazanıyordu, bu yüzden evde kaldım. Yirmi üç yaşındaydım.

Bu sırada, Vermont'un uzak kuzey köşesine taşınmıştık, tanıdığımız herkesten tam anlamıyla bin mil uzaktaydık. Özellikle kızımız öğle uykusuna yattığında bol bol vaktim vardı ve yayınlanabilir bir kitap yazma fikri zihnimin en üstüne çıktı. Kitap okuyarak kendime yazmayı öğretiyordum. Yerel genel mağazaya gittim (evet, tıpkı *Green Acres'ta* olduğu gibi) ve Nobel veya Pulitzer Ödülü kazandıklarını gösteren altın mühürlü kitapları aradım. Bunlar normalde okumayı seçeceğim kitaplar değildi. O

O zamanlar Stephen King, Isaac Asimov ve Frank Herbert'ı seviyordum, ama öğrenmeye çalışıyordum, bu yüzden en iyilerden öğrenmem gerektiğini düşündüm, değil mi? Kendimi kasıtlı olarak çok okumaya zorladım, özellikle de sevmediğim şeyleri. Bunlar her zaman ödül kazanan, kağıt kadar ince olay örgüsü ve ayrıntılı üslubu olan, son derece sıkıcı romanlardı.

Belirli bir yazarı seçer, onun birkaç kitabını okur ve sonra kitaplarından öğrendiklerimi kullanarak bir roman yazardım. Sadece kısa hikayeler yazmadım, bütün romanlar yazdım, sonra aynı şeyi bir sonraki yazarla tekrarladım. Her yazarın tarzında veya tekniğinde takdir edebileceğim bir şey buldum ve onların yaptıklarını nasıl yapacağımı kendime öğretmeye çalıştım. Bir bakıma, televizyon dizisi *Heroes*'daki Silas gibiydim, diğer yazarların güçlerini çalarak kendi araç kutuma ekliyordum. Steinbeck'ten canlı ortam betimlemelerinin aktarıcı değerini öğrendim. Updike'den, bir şeyi tanımlamadan daha uygun bir şekilde tanımlayabilen dolaylı üslubu takdir etmeyi öğrendim. Hemingway'den kelimeleri ekonomik kullanmayı keşfettim. King'den, karakterlerinin zihinlerine içgüdüsel olarak girme yeteneğini öğrendim... ve böyle devam etti. Ayrıca, çeşitli türlerde yazdım: gizem, bilim kurgu, korku, yetişkinliğe geçiş, edebi kurgu... her şey ve her tür. Bunu on yıl boyunca yaptım.

Her romanla yazma becerim gelişti. Sonunda yayınlanmaya değer olduğunu düşündüğüm bir şey yazdım ve yaklaşık bir buçuk yıl boyunca bir ajan bulmaya çalıştım, sonra sonunda vazgeçtim. On yıl ve sayısız binlerce saat, bir şey üzerinde çalışmak ve en azından o zamanlar benim için hiçbir şey ifade etmeyen bir şeyi başarmak için çok uzun bir süre. On yıl, on kitap, sayısız reddedilme ve tek bir okuyucu bile yok. Bu boş hayali bırakmanın zamanı gelmişti.

Peki, nasıl "tekrar ata bindiniz"? Yazmaya tekrar başlamanıza ne sebep oldu?

Yıllar sonra, Vermont'tan ayrılıp Kuzey Carolina'ya taşındık. Çocuklar kreşe gidecek yaşa gelmişti ve ben reklamcılığa geri döndüm. Bir yazılım şirketinde tek başıma reklam departmanını yönetiyordum, sonra oradan ayrılıp kendi reklam ajansımı kurdum ve kreatif direktör oldum. Roman yazmaya gelince, bir daha asla yaratıcı bir kelime yazmayacağıma yemin etmişim.

Yıllar geçti ve ikinci kızım Sarah okulda zorlanıyordu. Disleksi olduğu için okumakta zorlanıyordu. Bir şeyde iyi olmamak, o şeyi yapmaktan zevk almamak anlamına gelir. Bu yüzden ona kitaplar aldım, iyi kitaplar, benim sevdiğim kitaplar: *Hobbit*, *Watership Down*, Narnia Günlükleri, *Chronicles of*

Prydain ve hakkında duyduğum o yeni kitap... Büyücü falan olan çocukla ilgili olan... *Harry Potter*. Bir öğleden sonra masanın üzerinde duruyordu. Güzel, yepyeni bir kitaptı... Güzel kitaplara bayılırım. Kitabı açtım, okumaya başladım ve kendimi başka bir dünyaya taşınmış buldum. En çok hoşuma giden şey, okunmasının ne kadar kolay olduğuydu... Okumak çok eğlenceliydi.

Yazmaya tekrar başladım, ama bu sefer sırf eğlence için ve kızımın okumayı sevmesine yardımcı olacak bir şey yaratma umuduyla. Kimsenin tarzında yazmıyordum. Büyük Amerikan romanını yazma çabalarımın vazgeçmiştim. Sadece okumak isteyeceğim bir şey yaratmanın keyfini çıkarmak istiyordum. Yine de, incelediğim yazarlar orada, yüzeyin altında gizleniyorlardı. Canlı bir ortam betimlemek istediğimde, Steinbeck kulağıma fısıldıyordu. Özel bir ifade ararken, Updike bana av köpeklerini ödünç verdi, King karakterlerin zihinlerine giden bir yol haritası verdi ve uzun bir cümle yazdığım, "Papa" bana kaşlarını çatı.

Neden tek bir kitap yazıp sonra devam kitapları eklemek yerine bir seri yazmaya karar verdiniz?

Garip gelebilir, ama Riyria Revelations için en büyük ilham kaynaklarımdan ikisi *Babylon 5* ve *Buffy the Vampire Slayer* televizyon dizileriydi. Bu dizilerde beni büyüleyen şey, çok katmanlı olay örgüsüydi. Özellikle *B5*, ilk bölüm çekilmeden önce beş yıllık dizinin tamamının planlanmış olmasıyla şaşırtıcıydı. Sanırım bu, şimdiye kadar olan ilk ve tek örnek. Ancak bu, izleyicilere bölümleri izleyip zaman zaman ve küçük dozlarda ima edilen daha büyük soruların ipuçlarını aramaları için eşsiz bir fırsat sundu. Ayrıca, dizinin yaratıcısı Straczynski, olay örgüsünü katmanlı hale getirdi, bu da *Buffy'de* daha az ölçüde taklit edildi. Bu beni gerçekten etkiledi ve bunun bir kitap serisinde de yapılabileceğini merak ettim. Bu yüzden, yazmadan önce tüm seriyi planladım. Bir kitap serisi yazmak niyetinde değildim, daha çok altı bölümden oluşan uzun bir hikaye yazmak istiyordum.

Kitaplarınızda çok fazla mizah kullanıyorsunuz; bize bundan bahsedin.

60'ların sonu ve 70'lerin başında birçok film oldukça iç karartıcıydı. Çoğu *Chinatown* gibi sert dramalar ya da *Coming Home* gibi Vietnam Savaşı'nın ardından yaşananları anlatan kasvetli hikayelerdi. Benim için sinemasever olmak için çok kötü bir dönemdi. Sonra *Butch Cassidy and the Sundance Kid*'i izledim. Drama ve mizahın karışımını çok beğendim. Bazen en gergin anlarda biraz mizah mükemmel bir bileşen olur ve bana göre çok daha gerçekçidir.

Buffy the Vampire Slayer'dan da bahsetmiştim, o da başka bir harika örnek. Joss Whedon, drama ve mizahı harmanlamanın ustasıdır. Kendimi onunla aynı kefeye koyma cüretini gösteremem, ama normalde ilgimi çekmeyecek bir şeyi izlerken geçirdiğim saatler beni kesinlikle etkiledi.

Royce ve Hadrian harika bir ikili; onlara ilham kaynağı nereden geldi?

Komik olan, birçok insan benim Fafhrd ve Gray Mouser'ın büyük bir hayranı olduğumu varsayıyor, ama ben o hikayelerin hiçbirini okumadım. Herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir. *Butch Cassidy ve Sundance Kid'den* bahsetmiştim, ayrıca büyürken severek izlediğim *I Spy* adlı bir televizyon dizisi vardı ve eminim ki bilinçaltımda bunların birçoğu karakterlerime yansımıştır, ama aslında kökenleri çok daha eskiye, yirmi yıldan fazla bir süre öncesine dayanıyor. Vermont'ta yaşarken, soğuk ve sıkıcı kışları geçirmek için iki arkadaşım ile birlikte bir zincir hikaye yazmaya başladım. Hikaye, temelde iki karakterin bir tavernaya girip, eski bir zindana macera yaşamak için bir ekip kurmasıyla başlıyordu. Birkaç sayfa yazıp, hikayeye eklemeleri için bir sonrakine postayla gönderiyorduk. Evet, çok uzun zaman önceydi... e-posta henüz yoktu.

Arkadaşlarım kısa sürede sıkıldılar ve yazdıkları kısımları yeniden yazmamdan pek hoşnut olmadılar, ama ben, her biri kendi güçlü yönleri olan, birbirinden çok farklı ama aralarında gerçekten iyi işleyen bir ilişki kuran iki arkadaş konseptini çok sevmiştim. Kızım bana bunun klasik bir erkek arkadaşlığı olduğunu söylüyor, ama bu terim Royce ve Hadrian'ın hayat bulmasından çok sonra moda oldu. Takılmak isteyeceğim karakterler yaratmayı gerçekten çok seviyorum. Yazar olmak, kendi hayali arkadaşlarını yaratabilmen anlamına geliyor.

Serinin yazım stilini nasıl belirlediniz?

Riyria Revelations, yeni bir şey denemekten doğdu. Bundan önceki son romanım, yıllar önce yazılmış olmasına rağmen, gerçek bir edebi kurgu eseri idi. Konusu kısa, karakter gelişimi uzun, cümleleri büyük özenle yazılmış ve çok fazla düşünme ve düzeltme gerektiren bir eseri idi.

Daha önce de belirttiğim gibi, *Harry Potter'ın eğlenceli yanını* çok sevmiştim. Bu Steinbeck değildi; basit, hafif ve sadece keyifli bir okumaydı. Riyria kafamdan klavyeye akıp gitti. İlk kitabı bir ayda, ikincisini bir ay sonra yazdım. Stili hafif olacak şekilde tasarlandı. Anlatacak büyük bir hikayem vardı, karmaşık temalar, çok sayıda karakter ve düzinelerce

her şeyin görüldüğü gibi olmadığı sayısız dönüm noktası vardı. Bu fikir, ağır bir üslupla ele alınırsa yönetilemez olurdu. Zaten okuyucudan çok şey istiyorum: altı ayrı romanda olan biten her şeyi, sanki tek bir uzun kitapmış gibi takip etmesini. Okuyucularım için bu yolculuğu olabildiğince rahat hale getirmek için, daha önce hiç denemediğim bir üslup denedim: görünmezlik.

Buradaki fikir, hikayenin sayfadan fırlamasını ve yazının ortadan kaybolmasını sağlamaktı. Ne garip bir üslup ne de süslü cümleler okuyucunun aksiyona ve önlerinde açılan dünyaya dalmasını engellememeliydi. Okuyucunun bunları fark edip düşünmek için duraklamasından korktuğum için, birçok kez çok güzel, çok sofistike olan pasajları yeniden yazmam gerekti. Bunu yapan başka eserlerim de var. Riyria Revelations için ise basit tutmak istedim. Sonuçta, büyük bir memnuniyetle keşfettiğim şey, okuyucunun zihninde bir film gibi okunan bir kitap oldu. Anlayacağınız üzere, referanslarımın çoğu televizyon ve filmlerden geliyor ve bence bu da kitapların tonunu ve temposunu belirliyor. Benim amacım, yeni bir Yüzüklerin Efendisi yaratmak değil, daha çok eski usul bir Errol Flynn filmi veya altmışların Western filmleri gibi bir şey yaratmak.

İşte bu, bazılarının benim web sitemde okudukları "hafif el" yaklaşımıdır. Bu yaklaşımı ilk kullanan kişi olmadığımı bilsem de, fantastik edebiyat alanında hala nadir görülen bir şey. Bu benim için büyük bir hayal kırıklığı, çünkü güzel yazılmış romanları sevmeme rağmen, harika hikayeleri daha çok seviyorum.

Serinizde neden bu kadar yerleşik fantezi klişelerini kullanmayı seçtiniz?

Yıllardır geleneksel "Tolkien tarzı" fantezi romanlarının hayranlarının, bu türün tekrarlayan temalarından ve tükenmiş arketiplerinden şikayet ettiklerini duyuyorum. Aynı eski kahraman-kötülüğü-yenme hikayelerinden bıkmışlar ve yeni, daha gerçekçi, daha inandırıcı bir şey istiyorlar. Bu bana, çikolatayı sevdiğini söyleyen, ama çikolatanın tadı bu kadar yoğun olmasa ve daha çok vanilya tadı olsa diye dilek tutan biri gibi geliyor. Birçok yazar, eski bir temayı tersine çevirmek ya da sert ve morbid bir yaklaşım benimsemek gibi yollarla hayranlarını memnun etmek için çaba sarf ediyor. Son birkaç on yılda bu eğilim, fantezinin karanlık bir hal almasına neden oldu: Kötülük genellikle kazanıyor. Kahramanlar yok.

Bu daha önce de oldu.

Sinema endüstrisi onlarca yıl boyunca mutlu sonlarla sonuçlanan filmler üretti, sonra altmışlı yıllarda işler değişmeye başladı. Sert, gerçekçi filmler ortaya çıkmaya

ortaya çıkmaya başladı ve İtalyan Western filmlerinde The Man with No Name gibi anti kahramanlar ortaya çıktı. Bu eğilim, genellikle karmaşık ve hoş olmayan temalara odaklanan Scorsese, De Laurentiis, Coppola ve Kubrick gibi film yapımcılarıyla yetmişli yıllarda sağlamlaştı. Halkın, Watergate, Vietnam Savaşı, Sivil Haklar hareketi ve Cinsel Devrim dönemindeki Amerikan deneyiminin gerçekleriyle hiç uyuşmadığı için, iyinin kötüyü yendiği eski hikayelerden bıktığı teorisi ortaya atıldı.

Sonra 1977'de *Star Wars* gösterime girdi ve her şey yeniden değişmeye başladı.

Star Wars'u gösterime girdiği hafta sonu izlediğimi hatırlıyorum. Hiçbir beklentim yoktu ve bu film ile çizgi film *Wizards* arasında kararsız kalmıştım. *Star Wars* için sadece bir tane erken eleştiri çıkmıştı, *Detroit News*'te yayınlanan küçük bir makale, filmi orijinal olmaması ve var olan hemen hemen tüm film klişelerini kullanması nedeniyle eleştiriyordu, ancak eleştiri, filmin şaşırtıcı derecede eğlenceli olduğunu da ekliyordu. Benim için teraziye ağır basan, film klişeleriyle ilgili yorumdu. *Midnight Cowboy* ve *Taxi Driver*'ın sert gerçekçiliğini hiç sevmedim. Televizyonda izlediğim, sinemada izlemek için çok küçük olduğum eski filmleri severdim. Film bittiğinde ve jeneriği akarken tek bir düşüncem vardı: Demek film bu.

Aynı senaryonun bir dereceye kadar fantastik kitap dünyasında da oynandığını gördüm. Bu sefer, mevcut tüm klişeleri kullanarak bir kahraman hikayesi yazmak gibi affedilemez bir hata yapan yeni bir yazarın roman serisiydi. Aslında, kötü bir karanlık lordunu yenmek ve dünyayı yıkımdan kurtarmakla görevli genç bir çocuğun hikayesiydi. Hatta ona rehberlik eden yaşlı bir büyücü ve komik yardımcılarından oluşan renkli bir ekip de vardı (*Star Wars*'a benziyordu). Tüketicilerin beyan ettikleri zihniyete göre, bu kitaplar gülünç olmalıydı. Ciddi zamanlarda, insanlar mutlu sonla biten sıradan iyilikseverlerin hikayelerini istemezler. Bu kitaplar, en kötü türden eski moda bir yankı olarak eleştirilmeliydi. Bunun yerine, şu anda Florida'da bir Harry Potter tema parkı var.

Bu yüzden merak ediyorum: sorun nedir?

Yazar olmak isteyen bir arkadaşım, konuşan bir kedinin önemli bir rol oynadığı bir kitap üzerinde çalışıyordu. Hikayesinin bir bölümünü bir yazarlar atölyesine sundu ve aldığı tepki, konuşan kedinin klişe olduğu, *Alice Harikalar Diyarında* kadar eski ve bayat bir unsur olduğu yönündeydi. Arkadaşım bu tepki üzerine çok üzüldü ve içki içerken bana, kedisiz hikayesinin artık devam etmeye değer olup olmadığını sordu. Ben de ona

önemli olmadığını söyledim. Önemli olan tek şey hikayenin iyi olup olmadığı ve iyi yazılmış olup olmadığıdır.

Bence insanlar aynı tür hikayeleri okumaktan çok, kötü hikayeleri okumaktan nefret ediyorlar. Eski fikirleri birleştirerek yeni kitaplar yaratmanın sonsuz sayıda yolu var. Konu iyi ise, okuyucu karakterleri seviyorsa, ortam gerçekçi geliyorsa, hikayenin konuşan kedilerle mi yoksa kötü bir karanlık lordunu yenmeye mahkum olan çocuklarla mı ilgili olduğu önemli değildir. Tamamen orijinal bir hikaye yazmaya çalışmak, tamamen orijinal notalarla müzik bestelemeye çalışmak gibidir. Bu gerekli değildir ve bunun mümkün olduğundan bile emin değilim.

Bazı insanlar bana, dünyayı daha benzersiz, daha az genel hale getirmek için isimleri değiştirmem gerektiğini söylediler, ama ben elfleri ve cüceleri, kralları ve kraliçeleri, kaleleri ve kiliseleri kullanmayı tercih ettim, çünkü herkes bunların ne olduğunu biliyor ve ben bunları açıklamak zorunda kalmıyorum. Dünyamın temellerini açıklamak için ne kadar az zaman harcarsam, harika bir hikaye anlatmak için o kadar çok zamanım olur ve okuyucuların kendilerini o dünyada hayal etmek için harcamaları gereken çaba o kadar azalır.

Kitabınız nasıl yayınlandı?

Dediğim gibi, yayınlamayı planlamıyordum. Bu konuyu geride bırakmıştım. Ama kitaplarımın okunmasını istiyordum... Tabii ki, tüm yazarlar ister. Başlangıçta birkaç arkadaşına verdim ve onlar, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, beğendiklerini söylediler... ama, hey, onlar benim arkadaşlarım, daha azını beklemeyecektim.

Kızımın disleksi olduğunu söylemiştim. Bu, onun birkaç tuhaf özelliği olduğu anlamına geliyor. Bilgisayar ekranındaki arka plan rengi, bir kapının aralık kalması veya başka bir odadaki ışığın açık olması gibi şeyler dikkatini kolayca dağıtır. *The Crown Conspiracy*'yi bitirdiğimde, ona çift satır aralıklı 8½" × 11" boyutunda bir yığın sayfa verdim ve o bana deliymişim gibi baktı.

"Bu şekilde okuyamam... bana bir kitap yazdığını söylemiştin... Ciltlenmesi lazım; daha küçük sayfa boyutu lazım."

Sadece iç geçirdim.

Blogumu okuyan veya diğer röportajlarımı okuyan ya da dinleyen herkes, yazdıklarımın arkasındaki itici gücün eşim olduğunu bilir. O, her türlü engeli aşan ve her türlü zorluğun üstesinden gelen, hatta yayıncılık gibi göz korkutucu bir işi bile başarabilecek son derece yetkin bir kişidir. Ayrıca harika bir iş kadınıdır. Sonunda yayıncılığa bir şans daha vermem gerektiğine karar verdiğimde, planımı iyi hazırladım. Berbat bir teklif mektubu yazdım

mektup yazdım ve bunu, önümüzdeki on iki ay boyunca her ay bir ajansa göndermek gibi beceriksiz planımla birlikte eşime sundum.

"Ciddi misin?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak. "Bana bir kopyasını gönder, ben yeniden yazayım ve düzenlemeye geri dön... Ben hallederim."

Evet! diye düşündüm. Artık bir şansım olabilir.

Robin, yüzlerce reddedilmenin ardından, Aspirations Media'nın (Minnesota merkezli küçük bir bağımsız yayınevi) ilk kitabımı yayınlamasını sağlayan kişiydi. İkinci kitabı Nisan 2008'de çıkarmayı planlamışlardı, ancak Mart ayında bize baskı için yeterli paraları olmadığını bildirdiler. Hakları geri aldık ve sonraki dört kitabı Robin'in kurduğu yayıncılık şirketi Ridan Label altında kendimiz yayınladık. *The Crown Conspiracy'nin* ilk baskıları tükendiğinde, bu haklar da bize geri döndü. Ekim 2010'a kadar, altı ayda bir kitap yayınlama gibi çılgın bir tempoyu sürdürdük ve hem okuyucular hem de kitap blogcularından güzel bir takipçi kitlesi edindik.

Beşinci kitabın yayınlanmasıyla satışlar katlanarak arttı. Yazarlık kariyerimde ilk kez evin geçimine katkıda bulunuyordum. Hatta, tek gelir kaynağı olan eşim iki yıl içinde bir değil üç kez işten çıkarılınca biriken oldukça yüksek kredi kartı borcumuzu bile ödeyebildim.

Birkaç ay önce, Çek Cumhuriyeti'ndeki birkaç yayıncı yabancı haklarını talep etmişti. Robin, bunu tek başına halledemeyeceğini bildiği için, bu anlaşmayı yapmak üzere bir ajan aramaya başladı. Ve Teri Tobias'ı buldu (Dan Brown ve Patrick Rothfuss'un yabancı haklarını satmış olan). Sanford J. Greenburger Associates'teki yabancı hakları direktörlüğü görevinden ayrılıp kendi ajansını kurmuştu.

2010 sonbaharında kitaplar o kadar iyi satıyordu ki Robin, New York'u tekrar deneme fırsatı olabileceğini düşünmeye başladı. İkimiz de bunun gerçekleşeceğini veya bu kadar hızlı olacağını düşünmemiştik, ama şaşırtıcı bir şekilde sadece birkaç hafta içinde Orbit'ten bir teklif aldık. Yani Riyria garip bir yol izledi. Geleneksel bir küçük yayınevi tarafından yayınlandı, kendi kendine yayınlandı (öncelikle e-kitap olarak) ve şimdi de büyük altı yayıncıdan biri tarafından yayınlanıyor.

tanıtım

Eğer
THEFT OF SWORDS'u
kitabını beğendiyseniz

RISE OF EMPIRE

Riyria Revelations'ın ikinci cildi

Michael J. Sullivan

Amilia, Edith Mon'un gözlerine bakarak bir hata yaptı. Asla böyle bir niyeti yoktu, gözlerini yerden kaldırmayı hiç planlamamıştı, ama Edith onu şaşırttı ve düşünmeden başını kaldırdı. Baş hizmetçi, onun bu hareketini bir meydan okuma, mutfak çalışanları arasında bir isyan işareti olarak görecekti. Amilia daha önce Edith'in gözlerine hiç bakmamıştı ve şimdi bakınca, onların arkasında bir ruhun gizlendiğini merak etti. Eğer öyleyse, o ruh korkmuş ya da ölmüş olmalıydı, sonbaharın sonlarında çürümüş bir elma gibi; bu da onun kokusunu açıklardı. Edith'in kokusu ekşiydi, belli belirsiz bir şekilde bozulmuş gibiydi, sanki bir şey çürümüş gibi.

"Bu da maaşından kesilecek bir başka kalem olacak," dedi tombul kadın. "Oldukça büyük bir çukur kazıyorsun, değil mi?"

Edith iri ve genişti ve boynu yok gibiydi. Kocaman kafası omuzlarının üzerinde dik duruyordu. Buna karşılık, Amilia neredeyse yok gibiydi. Küçük ve armut biçimli, sade bir yüzü ve uzun, cansız saçları olan Amilia, kalabalığın bir parçasıydı, kimsenin durup bakmayacağı yüzlerden biriydi; ne güzel ne de ikinci kez bakılmasını gerektirecek kadar çirkin. Ne yazık ki, sarayın baş hizmetçisi Edith Mon'un gözünde görünmezliği işe yaramadı.

"Ben kırmadım." *İkinci hata*, diye düşündü Amilia.

Etli bir el yüzüne tokat attı, kulakları çınladı ve gözleri yaşardı. "Devam et," Edith tatlı bir sesle onu kışkırttı ve sonra kulağına fısıldadı, "bana yine yalan söyle."

Lavaboya tutunarak dengede kalmaya çalışan Amilia, yanağında bir sıcaklık hissetti. Gözleri Edith'in elini takip etti ve el tekrar yükseldiğinde Amilia irkildi. Edith kıkırdayarak tombul parmaklarını Amilia'nın saçlarında gezdirdi.

"Saçın karışmamış," dedi Edith. "İşini yapmak yerine zamanını nasıl geçirdiğini görebiliyorum. Kasabın dikkatini çekmeyi mi umuyorsun? Belki de odun getiren o küstah küçük adamın? Onunla konuştuğunu gördüm. Sana baktıklarında ne gördüklerini biliyor musun? Çirkin bir mutfak hizmetçisi gördüklerini. Lye ve yağ kokan sefil, pis bir sokak çocuğu gördüklerini.

yağ kokan sefil, pis bir sokak çocuğu. Seni bedavaya almaktansa bir fahişeye para öderler. İşlerine daha fazla zaman ayırsan daha iyi olur. Öyle yapsan, seni bu kadar sık dövmek zorunda kalmazdım."

Amilia, Edith'in saçını yumruğunun etrafında büküp sıkıldığını hissetti. "Sana acı çektirmekten zevk aldığımdan değil." Amilia yüzünü buruşturana kadar saçını çekti. "Ama öğrenmen gerek." Edith, Amilia'nın saçını çekmeye devam etti, başını geriye doğru zorlayarak sadece tavanı görebileceği hale getirdi. "Yavaşsın, aptalsın ve çirkinsin. Bu yüzden hala mutfakta çalışıyorsun. Seni çamaşırcı yapamam, salon veya oda hizmetçisi yapmam daha da imkansız. Beni utandırırısın, anladın mı?"

Amilia sessiz kaldı.

"Anladın mı dedim?" "Evet."

"Tabağı kırdığın için özür dile." "Tabağı kırdığım için özür dilerim." "Ve yalan söyledığın için de özür diler misin?"

"Evet."

Edith, Amilia'nın yanan yanağını sertçe okşadı. "Aferin kızım. Masrafını hesabına ekleyeceğim. Şimdi cezaya gelince..." Amilia'nın saçını bıraktı ve elinden fırçayı alıp ağırlığını ölçtü. Genellikle kemer kullanırdı; fırça daha çok acıtacaktı. Edith onu büyük aşçının göremeyeceği çamaşıraneye sürükleyecekti. Baş aşçı Amilia'yı sevmişti ve Edith kızlarını disipline etme hakkına sahip olsa da, Ibis mutfagında buna izin vermezdi. Amilia şişman bir elin bileğini tutmasını bekledi, ama Edith onun yerine başını okşadı. "Ne kadar uzun saçlar," dedi sonunda. "Saçların işine engel oluyor, değil mi? Kendini fazla beğenmeni sağlıyor. Her iki sorunu da nasıl çözeceğimi biliyorum. Ben..."

Mutfak sessizliğe büründü. Sürekli tereyağı çalkalayan Cora, hareketini yarıda kesti. Aşçılar doğramayı bıraktı ve ocakların yanında odun istifleyen Nipper bile donakaldı. Amilia onların bakışlarını takip ederek merdivenlere yöneldi.

Beyaz kadife ve saten giysiler giymiş bir soylu kadın merdivenlerden aşağı süzülerek buharlı ve kokulu mutfaga girdi. Tozlu yüzünde keskin gözleri ve ince dudakları dikkat çekiyordu. Kadın uzundu ve kambur duran Amilia'nın aksine dik ve gururlu bir duruşu vardı. Hemen duvar kenarındaki küçük masaya, fırıncının ekmek hazırladığı yere doğru yürüdü.

"Bunu kaldırın," diye emretti elini sallayarak, kimseye özel olarak hitap etmeden. Fırınıcını hemen aletlerini ve hamurunu önlüğüne koydu ve aceleyle uzaklaştı. "Temizleyin," diye ısrar etti kadın.

Amilia, fırının eline geri itildiğini hissetti ve bir itmeyele öne doğru sendeledi. Başını kaldırmadan hemen işe koyuldu ve unla ıslanmış filmde büyük girdaplar oluşturmaya başladı. Nipper bir anda yanında bir kova ile belirdi ve Vella da bir havluyla geldi. Kadın küçümseyerek izlerken, birlikte dağınıklığı temizlediler.

"İki sandalye," diye bağırdı kadın ve Nipper onları getirmek için koştu.

Ne yapacağını bilemeyen Amilia, yerinde durup kadını izledi yanında damlayan fırıncağı tutarken izledi. Soylu kadın onun bakışlarını fark edince, Amilia hızla aşağıya baktı ve bir hareket gözüne çarptı. Küçük gri bir fare, fırınıcının masasının altında donakaldı ve gölgelerde saklanmaya çalıştı. Şansını denedi, bir parça ekmek kapıp küçük bir çatlaktan kayboldu.

"Ne zavallı bir yaratık," diye bir ses duydu. Amilia, kadının fareyi kastettiğini sandı, ta ki kadın, "Yere pis bir su birikintisi yapıyorsun. Git buradan," diye ekleyene kadar.

Amilia, lavabosuna dönmeden önce acınası bir reverans yapmaya çalıştı. Kadın, her biri mükemmel bir diksiyonla duyurulan bir dizi emir yağdırdı. Vella, Cora ve hatta Edith, sanki kraliyet ziyafeti içinmiş gibi masayı hazırlamaya başladılar. Vella beyaz bir masa örtüsü serdi ve Edith gümüş çatal bıçakları yerleştirmeye başladı, ancak kadın her parçayı özenle kendisi yerleştirdiği için kovuldu. Kısa sürede masa, çok sayıda kadeh ve keten peçeteyle iki kişilik zarif bir şekilde hazırlandı.

Amilia, orada kimlerin yemek yiyeceğini hayal edemiyordu. Kimse hizmetçiler için masa kurmazdı ve bir asilzade neden mutfağa yemek yemeye gelsin ki?

"Hey, bu da ne böyle?" Amilia, Ibis Thinly'nin tanıdık derin sesini duydu. Yaşlı deniz aşçısı, parlak mavi gözleri ve çenesini çevreleyen ince sakalı olan, geniş göğüslü bir adamdı. Sabahı çiftçilerle toplantıda geçirmişti, ama yine de her zamanki önlüğünü giyiyordu. Yağ lekeli önlük onun üniforması, mesleğinin simgesiydi. Mutfaka, yaramazlık peşinde olan bir ayı gibi daldı. Kadını gördüğünde durdu.

"Ben Leydi Constance," dedi soylu kadın. "Birazdan İmparatoriçe Modina'yı buraya getireceğim. Eğer aşçıysanız, yemeği hazırlayın."

yemeği hazırlayın." Leydi, masayı eleştirel bir gözle incelemek için bir an durdu. Birkaç eşyanın yerini değiştirdikten sonra arkasını dönüp gitti.

"Leif, kızarmış kuzu eti için bıçak getir," diye bağırdı Ibis. "Cora, peynir getir. Vella, ekmek getir. Nipper, odun yığınınını düzelt!"

"İmparatoriçe!" diye bağırdı Cora, kiler odasına koşarken.

"Buraya ne yapmaya geldi?" diye sordu Leif. Sesinde öfke vardı, sanki istenmeyen, önemsiz bir akraba ziyarete gelmiş ve o da rahatsız olan malikâne sahibiymiş gibi.

Amilia imparatoriçeyi duymuştu ama onu hiç görmemişti, uzaktan bile. Onu gören çok az kişi vardı. İmparatoriçe, altı ay önce Wintertide'da özel bir törenle taç giymişti ve Aquesta'ya gelişi her şeyi değiştirmişti.

Kral Ethelred artık tacını takmıyordu ve "Majesteleri" yerine "Naip" olarak anılıyordu. Hâlâ kaleyi yönetiyordu, ancak artık orası imparatorluk sarayı olarak anılıyordu. Diğerini, yani naip Saldur, tüm değişiklikleri yapmıştı. Aslen Melengarlı olan eski piskopos, buraya yerleşmiş ve inşaatçılara büyük salon ve taht odasını gece gündüz çalışarak inşa etmelerini emretmişti. Saldur ayrıca tüm hizmetçilerin uyması gereken yeni kurallar da koymuştu.

Saray personeli, yeni muhafızlardan biri eşlik etmedikçe saraydan çıkamazdı ve dışarıya gönderilen tüm mektuplar okunur ve onaylanmak zorundaydı. İkinci kural pek sorun teşkil etmiyordu, çünkü yazabilen çok az hizmetçi vardı. Ancak saraydan dışarı çıkma kısıtlaması neredeyse herkes için bir zorluktu. Şehirde veya çevredeki çiftliklerde aileleri olan birçok kişi, artık her gece evlerine dönemeyecekleri için istifa etmeyi tercih etti. Kalede kalanlar, onlardan bir daha haber almadılar. Naip Saldur, sarayı dış dünyadan başarıyla izole etmişti, ancak içeride söylentiler ve dedikodular yayılıyordu. Uzak koridorlarda, istifa etmenin kaçmaya çalışmak kadar sağlıklı olduğu yönünde spekülasyonlar yaygındı.

Kimsenin imparatoriçeyi görmemiş olması da kendi başına bir dizi spekülasyona yol açtı. Herkes onun efsanevi imparator Novron'un varisi ve dolayısıyla tanrı Maribor'un çocuğu olduğunu biliyordu. Bu, Elan'ın en büyük şövalyelerinden düzinelercesini katleden canavarı öldürebilen tek kişi olmasıyla kanıtlanmıştı. Daha önce küçük bir köyden gelen bir çiftçi kızı olması, Maribor'un gözünde herkesin eşit olduğunu doğruluyordu. Söylentiler, onun ruhani bir varlık haline yükseldiği ve sadece naip ve kişisel sekreteri onun kutsal huzurunda durabildiği sonucuna vardı.

ruhani varlık statüsüne yükseldiği ve sadece naip ve kişisel sekreteri onun ilahi huzurunda durabildiği söyleniyordu.

Amilia, *bu soylu kadının o olması gerektiğini* düşündü. Ekşi suratlı ve kusursuz konuşan bu kadın, imparatoriçenin imparatorluk sekreteriydi.

Kısa sürede bulabildikleri en iyi yiyecekleri masaya dizmişlerdi. Fırıncı Knob ve kasap Leif, yemeklerin yerleştirilmesi konusunda tartışıyorlardı, her ikisi de kendi ürünlerinin ortada olmasını istiyordu. "Cora," dedi Ibis, "güzel peynirli pastanı ortaya koy." Bu, sütçü kızın yüzüne bir gülümseme ve kızarıklık getirirken, Leif ve Knob'un yüzüne ise somurtkan bir ifade yerleşti.

Mutfak yardımcısı olan Amilia'nın başka bir görevi yoktu ve bulaşıklarına geri döndü. Edith, meşe fiçilerin yığınının yanındaki köşede barmen ve kadehçi ile heyecanla sohbet ediyordu ve tüm hizmetçiler kıyafetlerini düzeltiyor ve saçlarını tarıyorlardı. Leydi geri döndüğünde Nipper hala süpürge yapıyordu. Bir kez daha herkes durdu ve leydi ince bir genç kızı bileğinden tutarak içeri girerken onu izledi.

"Otur," dedi Leydi Constance sert bir sesle.

Herkes iki kadının arkasından, tanrıça kraliçeyi ilk kez görmek için bakmaya çalışıyordu. İki zırhlı muhafız ortaya çıktı ve masanın iki yanına yerleşti. Ama başka kimse görünmüyordu.

İmparatoriçe nerede?

"Modina, otur dedim," diye tekrarladı Leydi Constance. Amilia şok oldu.

Modina mı? Bu kimsesiz çocuk imparatoriçe mi?

Kız, Leydi Constance'ı duymamış gibi görünüyordu ve boş bir ifadeyle hareketsizce duruyordu. Onun bir genç kız olduğu anlaşılıyordu, narin ve ölümcül derecede zayıftı. Bir zamanlar güzel olabilirdi, ama geriye kalan sadece korkunç bir manzaraydı. Kızın yüzü kemik gibi beyazdı, cildi ince ve gergindi, altındaki kafatasının ayrıntılı hatlarını ortaya çıkarıyordu. Dağınık sarı saçları yüzüne düşmüştü. Üzerinde sadece ince beyaz bir önlük vardı, bu da kızın hayalet gibi görünümünü daha da artırıyordu.

Lady Constance iç geçirdi ve kızı fırıncının masasındaki sandalyelerden birine oturtmaya zorladı. Kız, bir oyuncak bebek gibi kendini hareket ettirmeye izin verdi. Hiçbir şey söylemedi ve gözleri boş boş bakıyordu.

"Peçeteyi kucağına bu şekilde yerleştir." Leydi Constance, keten peçeteyi dikkatli hareketlerle açıp yerleştirdi. Hiçbir şeyden habersiz oturan imparatoriçeye öfkeyle bakarak bekledi. "İmparatoriçe olarak, asla kendinize hizmet etmeyeceksiniz," diye devam etti Leydi Constance. "Hizmetçileriniz tabağınızı doldururken bekleyeceksiniz

." Sinirli bir şekilde etrafına bakarken gözleri Amilia'yı buldu. "Sen, buraya gel," diye emretti. "Majestelerine hizmet et."

Amilia fırçayı leğene bıraktı, önlüğüne ellerini sildi ve aceleyle öne çıktı. Servis konusunda deneyimsizdi ama hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine, Leif'in eti kesişini izlediği anları hatırlamaya odaklandı. Maşa ve bıçağı eline aldı ve onu taklit etmek için elinden geleni yaptı. Leif bunu her zaman çok kolaymış gibi yapıyordu, ama Amilia'nın parmakları ona ihanet etti ve o, kızın tabağına sadece birkaç parça kuzu eti koyabilmek için çaresizce uğraştı.

"Ekmek." Leydi Constance bu kelimeyi kırbaç gibi sertçe söyledi ve Amilia uzun, bükülmüş ekmeği dilimledi, bu sırada neredeyse kendini kesiyordu.

"Şimdi ye."

Kısa bir an için Amilia bunun kendisine verilen başka bir emir olduğunu düşündü ve yanıt olarak elini uzattı. Kendini yakaladı ve hareketsizce durdu, bulaşıklarına geri dönebilecek miydi emin olamıyordu.

"Yiyin dedim." İmparatorluk sekreteri, uzak duvara boş boş bakan kıza sert bir bakış attı.

"*Ye, lanet olası!*" Lady Constance bağırdı ve Edith Mon ve Ibis Thinly dahil mutfaktaki herkes irkildi. Fırıncının masasına yumruğuyla vurdu, kadehleri devirdi ve bıçakları tabaklara çarptı. "*Ye!*" diye tekrarladı Leydi Constance ve kızın yüzüne tokat attı. Derisiyle kaplı kafatası darbeye sallandı ve kendi kendine durdu. Kız yüzünü buruşturmadı. Sadece bakmaya devam etti, bu sefer yeni bir duvara.

Öfkeyle imparatorluk sekreteri ayağa kalktı ve sandalyesini devirdi. Et parçalarından birini aldı ve kızın ağzına zorla sokmaya çalıştı.

"Neler oluyor?"

Lady Constance sesin duyulmasıyla donakaldı. Yaşlı, beyaz saçlı bir adam merdivenlerden mutfığa indi. Zarif mor cüppesi ve siyah pelerini, sıcak ve dağınık mutfakta hiç de uygun görünmüyordu. Amilia, Regent Saldur'u hemen tanıdı.

"Ne oluyor burada..." Saldur masaya yaklaşırken söze başladı. Kıza, sonra mutfak personeline ve son olarak da bir ara eti düşüren Leydi Constance'a baktı. "Onu buraya getirerek ne yapmaya çalıştınız?"

"Ben... ben düşündüm ki..."

Saldur elini kaldırarak onu susturdu, sonra yavaşça yumruğunu sıktı. Çenesini sıktı ve keskin burnundan derin bir nefes aldı. Bir kez daha kıza odaklandı. "Ona bak. Onu eğitip yetiştirmen gerekiyordu. Hiç olmadığı kadar kötü durumda!"

"Ben... denedim, ama..."

"Kapa çeneni!" diye bağırdı naip, yumruğunu hala havada tutarak. Mutfakta kimse kıpırdamadı. Tek ses, fırınlardaki ateşin hafif çıtırtıları ve tenceredeki çorbanın kaynamasıydı. "Eğer bu bir profesyonelin sonucuysa, amatörleri de deneyebiliriz. Onlar daha kötüsünü yapamazlar." Naip Amilia'yı işaret etti. "Sen! Tebrikler, artık imparatoriçenin imparatorluk sekreteri oldun." Dikkatini tekrar Leydi Constance'a çevirerek, "Ve sana gelince... Artık hizmetlerine ihtiyacımız yok. Muhafızlar, onu götürün."

Amilia, Leydi Constance'ın sendelediğini gördü. Mükemmel duruşu bir anda yok oldu, korkarak geri adım attı ve ters dönmüş sandalyeye takılıp neredeyse düşüyordu. "Hayır! Lütfen, hayır," diye bağırdı, saray muhafızı kolunu tutup arka kapıya doğru çekiyordu. Başka bir muhafız da diğer kolunu tuttu. Onlar onu dışarı sürüklerken çılgına döndü, yalvararak ve direnerek.

Amilia, et maşası ve kesme bıçağını elinde tutarak olduğu yerde donakaldı ve nefes almayı hatırlamaya çalıştı. Leydi Constance'ın yalvarışları sönünce, Regent Saldur ona döndü, yüzü kızarmış, alaycı dudaklarının arkasından dişleri görünüyordu. "Beni hayal kırıklığına uğratma," dedi ona ve pelerini arkasında dalgalanarak merdivenlere geri döndü.

Amilia, duvara bakmaya devam eden kıza geri döndü.

TERİMLER VE İSİMLER SÖZLÜĞÜ

ADDIE WOOD: Thrace'in annesi, Theron'un eşi

ALBERT WINSLOW, VİSKONT: Riyria'nın soylulardan görevler ayarlamak için kullandığı topraksız asilzade

ALBURN: Kral Armand ve Kraliçe Adeline tarafından yönetilen Avryn Krallığı

ALENDALANAKLIN, LADY: Marki Victor Lanaklin'in kızı ve Rüzgarlar Manastırı'ndan Kardeş Myron'un kız kardeşi

ALLIE: Wyatt Deminthal'ın kızı

ALRIC BRENDON ESSENDON, PRENS: Melengar'ın hükümdar ailesinin üyesi, Amrath'ın oğlu, Arista'nın kardeşi

ALVERSTONE: \al-ver-stone\ Royce'un hançeri

AMBROSE MOOR: Manzant Hapishanesi ve Tuz İşletmesi yöneticisi AMRATH ESSENDON,

KRAL: \am-wrath\ Melengar hükümdarı, Alric'in babası ve Arista'nın babası

AMRIL, KONTES: \am-rill\ Arista'nın çibanlarla lanetlediği soylu kadın ANTUN

BULARD: Tarihçi ve *Apeladorn Tarihi kitabının* yazarı APELADORN: \ah-pell-ah-dorn\

Trent, Avryn, Delgos ve Calis

AQUESTA: \ah-quest-ah\ Warric krallığının başkenti ARCADIVINTARUS LATIMER:

Sheridan Üniversitesi'nde gelenekler profesörü ARCHIBALD BALLENTYNE:

Chadwick Kontu

ARISTA ESSENDON, PRENS: Melengar'ın yönetici ailesinin üyesi, Amrath'ın kızı, Alric'in kız kardeşi

ARMAND, KRAL: Alburn'un hükümdarı, Adeline ile evli

ART, THE: Büyü, genellikle soylular ve halk tarafından batıl inançlar nedeniyle korkulan

ARVID MCDERN: Dahlgren'li Dillon McDern'in oğlu AVEMPARTHA:

Eski elf kulesi

AVRYN: \ave-rin\ Apeladorn'un dört ulusu arasında en merkezi ve en güçlüsü, Trent ve Delgos arasında yer alır

BALLENTYNE: \bal-in-tine\ Chadwick kontluğunun yönetici ailesi BA RAN GHAZEL:

Deniz goblinleri

BELINDA PICKERING: Kont Pickering'in son derece çekici eşi, Lenare, Mauvin, Fanen ve Denek'in annesi

BELSTRADS: \bell-straads\ Aile şövalyeler şövalyeler
Chadwick, Sir Breckton ve Wesley dahil

BERNICE: Prenses Arista'nın hizmetçisi

BERNUM NEHRI: Colnora şehrini ikiye bölen su yolu

BETHAMY, KRAL: Atını kendisiyle birlikte gömdürdüğü söylenen hükümdar

BLACK DIAMOND, THE: Colnora merkezli uluslararası hırsızlar birliği BLACKWATER:
Hadrian ve babası Danbury'nin soyadı

BLYTHIN KALESİ: Alburn'da bulunan kale

BOCANT: Domuz etinden karlı bir endüstri kuran aile, Colnora'nın en zengin ikinci tüccarları

BOTHWICKS: Dahlgren'de çiftçilik yapan aile

BRECKTON BELSTRAD, SIR: Lord Belstrad'ın oğlu, Chadwick şövalyesi, birçokları tarafından Avryn'in en iyi şövalyesi olarak kabul edilir

BRODRIC ESSENDON: Essendon hanedanının kurucusu

BUCKET MEN: Kara Elmas hırsızlar loncası tarafından kullanılan suikastçi terimi

BYRNIE: Eskiden savunma zırhı olarak giyilen uzun (genellikle kolsuz) zincir zırh tunik

CALIAN: \cal-lay-in\ Calis ulusu ile ilgili

CALIANS: Calis ulusunun sakinleri, daha koyu ten rengi ve badem şekilli gözleri olanlar

CALIS: \cal-lay\ Apeladorn'un dört ulusu arasında en güneyde ve en doğuda yer alan, egzotik kabul edilen, Ba Ran Ghazel ile sürekli çatışma halinde olan ulus

CASWELL: Dahlgren'den köylü çiftçi ailesi

CENZARS: \sen-zhars\ Eski Novronian İmparatorluğu'nun büyücüleri

CHAMBERLAIN: Kral veya asilzadenin evini yöneten kişi
soylunun evini yöneten kişi

COLNORA: \call-nor-ah\ Avryn'in en büyük ve en zengin şehri, ticaret merkezli, çeşitli önemli ticaret yollarının kesiştiği bir kavşakta dinlenme yeri olarak gelişmiştir

COSMOS DELUR: Colnora'nın en zengin sakini

CRIMSON HAND: Melengar'da faaliyet gösteren hırsızlar loncası

CROWN TOWER: Patriark'ın evi, Nyphron Kilisesi'nin merkezi

CUTTER: Kara Elmas'ın suikastçısı, Royce'un en iyi arkadaşı, Jade'in erkek arkadaşı

DAGASTAN: Calis'in en büyük ve en doğudaki ticaret limanı

DAHLGREN: \dall-grin\ Nidwalden Nehri kıyısındaki uzak köy

DANBURY BLACKWATER: Hadrian'ın babası

DANTHEN: Dahlgren'den bir oduncu

DAREF, LORD: Warric'li asilzade, Albert Winslow'un ortağı DARIUS SERET: Seret Şövalyeleri'nin kurucusu

DAVENS, SQUIRE: Arista'nın gençlik aşkı olan çocuk DEGAN GAUNT:

Milliyetçilerin lideri

DELANO DEWITT, BARON: Hadrian'ı Kont Pickering'in kılıcını çalması için tutan asilzade

DELGOS: Apeladorn'un dört ulusundan biri. Monarşilerin hakim olduğu bir dünyada tek cumhuriyet olan Delgos, Glenmorgan III'ün öldürülmesinden ve imparatorluğun yardımı olmadan Ba Ran Ghazel'in saldırısından kurtulduktan sonra Steward İmparatorluğu'na karşı isyan etti.

DELORKAN, DUKE: Calian asilzade DELUR: Zengin

tüccar ailesi

DENEK PICKERING: Kont Pickering'in en küçük oğlu DILLON MCDERN:

Dahlgren'in demircisi

DIOYLION: \die-e-leon\ *Dioylion'un Birikmiş Mektupları*, çok nadir bir parşömen

DIXON TAFT: The Rose and Thorn Tavern'ın barmeni ve yöneticisi DROME:

Cücelerin tanrısı

DRONDIL FIELDS: Kont Pickering'in kalesi, bir zamanlar Melengar'ın ilk iktidar merkezi olan Brodrick Essendon'un kalesi

DRUMINDOR: Cüceler tarafından inşa edilmiş kale bulunan bulunan girişinde Terlando Körfezi'nin Terlando Körfezi'nin girişinde

DRUNDEL: Dahlgren'den gelen, Mae, Went, Davie ve Firth'ten oluşan köylü ailesi

DUSTER: Royce'un Black Diamond üyesi olduğu dönemde kullandığı takma ad

ECTON, SIR: Kont Pickering'in baş şövalyesi ve Melengar'ın askeri generali

EDMUND HALL: Sheridan Üniversitesi'nde geometri profesörü, Percepliquis'i keşfettiği söylenen, Nyphron Kilisesi tarafından kafir ilan edilen

Crown Tower'da hapsedilmiştir. ELAN:

Dünya

ELDEN: Wyatt Deminthal'ın arkadaşı olan iri yapılı

adam ELLA: Drondil Fields'da aşçı

ELVEN: Elflerle ilgili

ENDEN, SIR: Chadwick şövalyesi, Breckton'dan sonra en iyi ikinci şövalye olarak kabul edilir

EREBUS: Tanrılar babası, Kile olarak da bilinir ERIVAN:

\ear-ah-van\ Elf imparatorluğu

ERLIC, SIR: Dahlgren yarışmasına katılan şövalye

ERVANON: \err-vah-non\ Ghent'in kuzeyinde bulunan şehir, Nyphron Kilisesi'nin merkezi, bir zamanlar Glenmorgan I tarafından kurulan Steward İmparatorluğu'nun başkenti

ESRAHADDON: \ez-rah-hod-in\ Büyücü, bir zamanlar Cenzar'ın eski tarikatının üyesi, Novronian İmparatorluğu'nu yok etmekten suçlu bulunarak hapis cezasına çarptırıldı

ESSENDON: \ez-in-don\ Melengar kraliyet ailesi ESSENDON KALESİ:

Melengar hükümdarlarının ikametgahı

ESTRAMNADON: \es-tram-nah-don\ Erivan İmparatorluğu'nun başkenti veya en azından çok kutsal bir yer olduğu düşünülen yer.

ESTRENDOR: \es-tren-door\ Kuzey çöller

ETCHER: Kara Elmas hırsızlar loncası üyesi

FALINA BROCKTON: Emerald'ın gerçek adı, The Rose and Thorn Tavern'da garson

FANEN PICKERING: \fan-in\ Kont Pickering'in ortanca oğlu

FAULD, THE ORDER OF: \fall-ed\ Teshlor Şövalyelerinin beceri ve disiplinini korumaya adanmış imparatorluk sonrası şövalye tarikatı

FENITILIAN, KARDEŞ: Maribor'lu keşiş, sıcak ayakkabılar yaptı

FERROL: Elflerin tanrısı

FINLESS: Ünlü yazar FLETCHER: Ok

yapımcısı

GALEANNON: \gale-e-an-on\ Fredrick ve Josephine tarafından yönetilen Avryn Krallığı

GALENTI: \ga-lehn'-tay\ Calian terimi

GALEWYR NEHRI: \gale-wahar\ Melengar'ın güney sınırını ve Warric'in kuzey sınırını belirler ve Roe balıkçı köyü yakınlarında denize ulaşır

GALIEN, BAŞPİSKOPOS: \gal-e-in\ Nyphron Kilisesi'nin üst düzey üyesi

GALILIN: \gal-ah-lin\ Kont Pickering tarafından yönetilen Melengar eyaleti

GEMKEY: Gemlock'u açan mücevher

GEMLOCK: Bir kabı mühürleyen ve sadece doğru tür ve kesimde değerli bir mücevherle açılabilen cüce icadı

GENTRY SQUARE: Melengar'ın zengin bölgesi

GHAZEL: \gehz-ell\ Ba Ran Ghazel, cücelerin goblinlere verdiği isim, kelime anlamı: Deniz goblinleri

GHENT: Nyphron Kilisesi'nin dini mülkiyeti

GILARABRYWN: \gill-lar-ah-bren\ Elf savaş canavarı

GINLIN, KARDEŞ: \gin-lin\ Maribor'lu keşiş, şarap üreticisi, bıçağa dokunmayı reddeder

GLAMRENDOR: \glam-ren-door\ Dunmore'un başkenti

GLENMORGAN: Novronian İmparatorluğu'nun çöküşünden 326 yıl sonra, Gent doğumlu bu kişi Apeladorn'un dört ulusunu yeniden birleştirdi; Sheridan Üniversitesi'nin kurucusu; büyük kuzey-güney yolunun yaratıcısı; Ervanon sarayının (sadece Taç Kulesi kalmıştır) inşaatçısı.

GLENMORGAN II: Glenmorgan'ın oğlu. Babası genç yaşta öldüğünde, yeni ve deneyimsiz imparator, imparatorluğunu yönetmek için kilise yetkililerinin yardımına güvendi. Onlar da bu fırsatı değerlendirerek imparatoru manipüle ederek kiliseye ve kiliseye sadık soylulara geniş yetkiler verdi. Bu liderler, Calis'te Ba Ran Ghazel ve Delgos'ta Dacca'nın işgaline karşı Delgos'u savunmaya karşı çıktılar ve bu tehdidin imparatorluğa bağımlılığı artıracığını savundular.

GLENMORGAN III: Glenmorgan'ın torunu. Yönetimi devraldıktan kısa bir süre sonra, Avryn'in güneydoğusuna ulaşan işgalci Ghazel'e karşı bir orduya komuta ederek, büyükbabasının kurduğu krallık üzerindeki kontrolünü yeniden tesis etmeye çalıştı. Vilan Tepeleri'ndeki İlk Savaş'ta Ghazel'i yendi ve Tur Del Fur'a yardıma gitme planlarını açıkladı. Onun gücünün artmasından korkan soylular, hükümdarlığının altıncı yılında ona ihanet ederek onu Blythin Kalesi'nde hapsedtiler. Onun popülaritesini ve artan gücünü kıskanan ve soylular ile din adamlarının yetkilerini elinden alma politikasından hoşnutsuz olan kilise, onu sapkınlıkla suçladı. Suçlu bulunarak idam edildi. Bu olay, birçoklarının Steward İmparatorluğu olarak adlandırdığı imparatorluğun hızlı çöküşünün başlangıcı oldu. Kilise daha sonra

soyluların onları kandırdığını iddia etti ve çoğu kötü bir şekilde hayatlarını sonlandırdığı söylenen birçok kişiyi mahkum etti.

GLOUSTON: Galewyr Nehri'ne sınır komşusu olan kuzey Warric eyaleti, Lanaklin markisi tarafından yönetilmektedir.

GREAT SWORD: İki elle tutulmak üzere tasarlanmış uzun kılıç GRIGOLE: \gry-holes\ *İmparatorluk Hukuku Üzerine Grigoles Tezi'nin yazarı Yasası Üzerine Grigoles Tezi'nin yaz*

VARISİN KORUYUCUSU: Novron'un varisini korumaya yemin etmiş Teshlor Şövalyesi

GUTARIA: \goo-tar-ah\ Esrahaddon'u tutmak için tasarlanmış gizli Nyphron hapishanesi

GWEN DELANCY: Calianlı fahişe ve Medford House ile The Rose and Thorn Tavern'in sahibi

HADRIAN BLACKWATER: Paralı asker, Riyria'nın yarısı HALBERD:

Silah olarak kullanılan iki elli sırık

NOVRON'UN VARISI: Yarı tanrı Novron'un doğrudan torunu, tüm Avryn'i yönetmeye mahkum

HELDABERRY: Şarap yapımında sıklıkla kullanılan yabani meyve

HESLON, KARDEŞ: Maribor'lu keşiş, harika aşçı

HILFRED: Prenses Arista'nın koruması HIMBOLT,

BARON: Melengar'lı asilzade

HOUSE, THE: Medford House için kullanılan takma ad

HOYTE: Bir zamanlar Kara Elmas'ın birinci subayı

IMPERIALISTS: Yarı tanrı Novron'un doğrudan torunu olan tek bir lider altında tüm insan krallıklarını birleştirmek isteyen siyasi parti

JADE: Black Diamond'ın suikastçısı, Cutter'ın kız arkadaşı, Royce'un arkadaşı

JERISH GRELAD: Teshlor Şövalyesi ve Varisin ilk Muhafızı

JERL, LORD: Ödüllü av köpekleriyle tanınan Pickering'lerin komşusu

JULIAN TEMPEST: Melengar'ın baş kahyası

KILE: Usta kılıç ustası, Erebus'un insan formundayken kullandığı isim.

KRINDEL: Nyphron Kilisesi'nin piskoposu ve tarihçi

KRIS DAGGER: Dalgalı bıçağı olan, bazen sihirli ritüellerde kullanılan silah

LANAKLIN: Glouston'un yönetici ailesi

LANIS ETHELRED: \eth-el-red\ Warric Kralı, Emperyalist LANKSTEER: Trent

Lordium krallığının başkenti LENA BOTHWICK: Dahlgren'de çiftçi olan Russell'in eşi

LENARE PICKERING: Kont Pickering ve Belinda'nın kızı, Mauvin, Fanen ve Denek'in kız kardeşi

LINGARD: Trent krallığının başkenti Relison LONGWOOD:

Melengar'daki orman

LOTHOMAD, KRAL: Lordium, Trent'in hükümdarı Lothomad the Bald, Steward'ın hükümdarlığının çöküşünün ardından topraklarını önemli ölçüde genişletti ve Ghent'ten güneye doğru Melengar'a ilerledi. Brodrick Essendon, 2545'te Drondil Fields Savaşı'nda onu yendi.

ALT ÇEYREK: Medford şehrinin yoksul bölgesi LUIS GUY: Nyphron Kilisesi'nin nöbetçisi

MAGNUS: Cüce

MANDALIN: \man-dah-lynn\ Calis'in başkenti

MANZANT: \man-zahnt\ Maranon, Manzar'da bulunan kötü şöhretli hapishane ve tuz madeni

MARANON: \mar-ah-non\ Avryn'de bulunan, Vincent ve Regina tarafından yönetilen krallık

MARES KATEDRALI: Melengar'da bulunan ve Piskopos Saldur tarafından yönetilen Nyphron Kilisesi'nin merkezi

MARIBOR: \mar-eh-bore\ İnsanların tanrısı

MASON GRUMON: \grum-on\ Medford'da demirci

MAURICE SALDUR, PİSKOPOS: Melengar'daki Nyphron Kilisesi'nin başkanı, Essendon hanedanının dostu

MAUVIN PICKERING: \maw-vin\ Kont Pickering'in en büyük oğlu MCDERN:

Dahlgren'de yaşayan köylü ailesi

MEDFORD: Melengar'ın başkenti

MEDFORD HOUSE: Gwen DeLancy tarafından işletilen ve The Rose and Thorn Tavern'a bağlı genelev

MELENGAR: \mel-in-gar\ Avryn'de bulunan, Essendon kraliyet ailesi tarafından yönetilen krallık

MEL.ENGARILAR: Melengar sakinleri

MELISSA: Prenses Arista'nın baş hizmetçisi, takma adı Missy MERCS:

Paralı askerler

MERLONS: Siperli surlarda iki mazgallı bölüm arasındaki sağlam kısım
MERTON, MONSIGNOR: Maribor ile yüksek sesle konuştuğu bilinen, Gent'ten gelen eksantrik rahip

MILLIE: Hadrian'ın atı

MIR: Hem elf hem de insan kanı taşıyan kişi

MONTEMORCEY: \mont-eh-more-ah-sea\ Vandom Spice Company aracılığıyla ithal edilen mükemmel şarap

MOTTE: İnsan yapımı tepe

MOUSE: Royce'un atı

MURIEL: Doğa tanrıçası, Erebus'un kızı, Uberlin'in annesi MYRON: Maribor'lu keşiş, Victor'un oğlu, Alenda'nın kardeşi

NAREION: \nare-e-on\ Novronian İmparatorluğu'nun son imparatoru

MILLİYETÇİLER: Degan Gaunt liderliğindeki, halkın iradesiyle yönetilmeyi amaçlayan siyasi parti

HALKIN İRADESİ

NEVRİK: \nehv-rick\ Nareion'un oğlu, saklanan varis NIDWALDEN NEHRİ: Avryn'in doğu sınırını ve Erivan krallığının başlangıcını belirler

Erivan krallığının başlangıcını belirler

NOVRON: İnsanlığın kurtarıcısı, tanrı Maribor'un oğlu, Büyük Elf Savaşları'nda elf ordusunu yenen yarı tanrı, Novron İmparatorluğu'nun kurucusu, Percepliquis'in kurucusu

NOVRONIAN: \nov-ron-e-on\ Novron ile ilgili

NYPHRON KİLİSESİ: Novron ve babası Maribor'un tapınanlar NYPHRONS: \nef-rons\ Kilisenin dindar üyeleri

PARTHALOREN ŞEHALESİ : \path-ah-lore-e-on\ Avempartha yakınlarındaki Nidwalden'deki büyük şelale

PATRIARCH: Ervanon'un Taç Kulesi'nde yaşayan Nyphron Kilisesi'nin başkanı

PAULDRON: Vücut parçası ile kol parçasının birleştiği noktada omuzu kapatan zırh parçası

PERCEPLIQUIS: \per-sep-lah-kwiss\ Novron İmparatorluğu'nun eski başkenti, Novron'un karısının adını almıştır

PERCY BRAGA, ARCHDUKE: Melengar'ın Lord Şansölyesi, Büyük Devre Turnuvası Şampiyonu, Gümüş Kalkan ve Altın Defne unvanlarının sahibi; Alric ve Arista'nın amcası, Kral Amrath'ın kız kardeşi ile evli

PICKERING: Melengar'ın soylu ailesi ve Galilin'in hükümdarları. Kont Pickering, Avryn'in en iyi kılıç ustası olarak bilinir ve sihirli bir kılıç kullandığına inanılır.

PICKILERINON: Soyadını Pickering olarak kısaltan Seadric. PLESIEANTIC INCANTATION: \plass-e-an-tic\ Sanatta doğadan güç çekmek için kullanılan bir yöntem.

güç çekmek için kullanılan bir yöntemdir.

PRICE: Kara Elmas hırsızlar loncası birinci subayı RATIBOR: Rhenydd krallığının başkenti

RENDON, BARON: Melengar'ın soylularından

RENIAN, KARDEŞ: \rhen-e-ahn\ Keşiş Myron'un çocukluk arkadaşı RHELACAN: \rell-ah-khan\ Maribor'un Drome'u kandırarak ele geçirdiği büyük kılıç

dövme ve Ferrol'u büyüleyici hale getirerek, elfleri yenmesi için Novron'a verdi

RHENYDD: \ren-yaed\ Kral Urith tarafından yönetilen Avryn Krallığı

RILAN VADİSİ: Glouston ve Chadwick'i ayıran verimli topraklar

RIONILLION: \ri-on-ill-lon\ Aquesta'nın yerinde ilk olarak kurulan, ancak Novron İmparatorluğu'nun çöküşünden sonra çıkan iç savaşlar sırasında yıkılan şehrin adı

RIYRIA: \rye-ear-ah\ Elfçe'de *iki*, takım veya bağ anlamına gelir

RONDEL: Yuvarlak saplı, sert bıçaklı yaygın bir hançer türü GÜL VE DİKEN: Gwen DeLancy tarafından işletilen, Medford'da bulunan ve

Riyria'nın üssü olarak kullanılır.

ROSWORT, KRAL: Dunmore'un hükümdarı

ROYCE MELBORN: Hırsız, Riyria'nın yarısı

RUFUS, LORD: Acımasız kuzeyli savaş lordu, güneyde saygı duyulan

RUSSELL BOTHWICK: Dahlgren'de çiftçi, Lena'nın kocası

SALIFAN: \sal-eh-fan\ Tütsü yapımında kullanılan kokulu yabani bitki

SAULY: Maurice Saldur'un en yakınlarının kullandığı takma adı SENON

UPLAND: Chadwick'e bakan yüksek dağ platosu

SENTINEL: Nyphron Kilisesi'nin engizisyon generalleri, sapkınlığı ortadan kaldırmak ve kayıp Novron'un Varisini bulmakla görevlidirler

SERET: \sir-ett\ Nyphron Şövalyeleri. Kilisenin askeri kolu, ilk olarak Novron'un Varisini bulmakla görevli Lord Darius Seret tarafından kurulmuştur.

SHERIDAN ÜNİVERSİTESİ: Gent'te bulunan prestijli bir eğitim kurumu SPADONE: Sivrilene bir kılıcı ve kabzanın önünde çeşitli

kavrama imkanı sunar. Sapın uzunluğu ve çatalın kendi dikenli kabzası sayesinde, kılıç bir dizi ek el pozisyonu sunar ve kılıcın çeyrek sopa gibi kullanılmasının yanı sıra güçlü bir kesici silah olarak da kullanılmasını sağlar. Spadone, yetenekli bir şövalyenin geleneksel silahıdır.

SUMMERSRULE: Piknikler, danslar, ziyafetler ve mızrak dövüşü turnuvaları ile kutlanan popüler yaz ortası bayramı.

TABARD: Zırhın üzerine giyilen, genellikle bir ceketle süslenmiş bir tunik

TEK'CHIN: Teshlor Şövalyeleri'nin tekli dövüş disiplini

TENENT: Yarı standart uluslararası para biriminin en yaygın şekli. Madeni paranın basıldığı krallığın kralının benzerliği ile damgalanmış altın, gümüş ve bakır par

TENENT: Yarı standart uluslararası para biriminin en yaygın şekli. Altın, gümüş ve bakırdan yapılmış, basıldığı ülkenin kralının resminin basılı olduğu madeni paralar.

TERLANDO KÖRFEZİ: Tur Del Fur limanı

TESHLORS: Novronian İmparatorluğu'nun efsanevi şövalyeleri, gelmiş geçmiş en büyük savaşçılar

THERON WOOD: Thrace Wood'un babası, Dahlgren'de çiftçi THRACE WOOD:

Theron ve Addie'nin kızı

TILINER: Avryn'deki paralı askerler tarafından sıklıkla kullanılan üstün kaliteli kılıç

TOBIS RENTINUAL: Sheridan Üniversitesi tarih profesörü

TOLIN ESSENDON: Başkenti Medford'a taşıyan ve Essendon Kalesi'ni inşa eden Brodrick'in oğlu

TOMAS, DEACON: Dahlgren köyünün rahibi

TORSONIC: Tork üreten, tatar yaylarında kullanılan kabloda olduğu

gibi TRENT: Kuzey dağlık krallıkları

TRUMBUL, BARON: Paralı asker

TUR: Bir zamanlar Delgos'ta olduğu düşünülen küçük efsanevi köy, Kile'nin ilk kayıtlı ziyaretinin yapıldığı yer, büyük silahların efsanevi kaynağı TUR DEL FUR: Delgos'ta, Terlando Körfezi'nde bulunan kıyı şehri, aslen cüceler tarafından inşa edilmiştir

UBERLIN: Dacca ve Ghazel'in tanrısı, Erebus ve kızı Muriel'in oğlu

URITH, KRAL: Ratibor'un hükümdarı

VALIN, LORD: Cesaret ve kahramanlığıyla tanınan, ancak stratejik becerileri eksik olan Melengar'ın yaşlı şövalyesi

VANDON: Delgos'un liman kenti, Vandom Baharat Şirketi'nin merkezi, Delgos cumhuriyet olana kadar korsanların sığınağı olarak biliniyordu, cumhuriyet kurulduktan sonra ise yasal bir işletme haline geldi

VENLIN, PATRIK: Novron İmparatorluğu'nun çöküşü sırasında Nyphron Kilisesi'nin başkanı

VERNES: Bernum Nehri'nin ağzında bulunan liman kenti

VILLEIN: Toprağa bağlı ve feodal efendinin mülkiyetinde olan kişi
lord

VINCE GRIFFIN: Dahlgren köyünün kurucusu

WARRIC: Ethelred tarafından yönetilen Avryn

Krallığı WESBADEN: Calis'in önemli ticaret liman

kenti WESTBANK: Yeni kurulan Dunmore eyaleti

WESTERLANDS: Batıda bulunan bilinmeyen sınır
bölgesi

WICEND: Melengar'da, Galewyr'i geçerek Glouston'a uzanan köprüye adını veren çiftçi

WINDxml-ph-0000@deepl.internal

RÜZGAR MANASTIRI: Melengar'ın batısındaki Windermere Gölü yakınlarında bulunan Maribor Rahipleri Manastırı

WINTERTIDE: Kış ortasında düzenlenen, ziyafetler ve mızrak dövüşleriyle kutlanan başlıca bayram

WYATT DEMINTAL: Eski gemi kaptanı, Allie'nin babası WYLIN: \why-lynn\ Essendon Kalesi'nde silah ustası

J. SULLIVAN'IN KİTAPLARI

RIYRIA VAHİYLERİ

*Kılıçların
Çalınması
İmparatorluğu
n Yükselişi
Novron'un
Varisleri*

İÇİNDEKİLER

ÖN KAPAK GÖRÜNTÜSÜ

HOŞ GELDİNİZ

ADANMA

YERLER

HARİTALAR

KİTAP I: TAÇ KOMPLOSU

BÖLÜM 1: ÇALINAN MEKTUPLAR

BÖLÜM 2: TOPLANTILAR

BÖLÜM 3: KOMPLOLAR

BÖLÜM 4: WINDERMERE

BÖLÜM 5: ESRAHADDON

BÖLÜM 6: AY IŞIĞINDAKİ AÇIKLAMALAR BÖLÜM

7: DRONDIL Tarlaları

BÖLÜM 8: DENEMELER

BÖLÜM 9: KURTARICILAR

BÖLÜM 10: TAÇ GIYME GÜNÜ

KİTAP II: AVEMPARTHA

BÖLÜM 1: COLNORA

BÖLÜM 2: İSKRİ

BÖLÜM 3: BÜYÜKELÇİ BÖLÜM 4:

DAHLGREN

BÖLÜM 5: KALEN BÖLÜM

6: YARIŞMA

BÖLÜM 7: ELFLER VE İNSANLAR

BÖLÜM 8: EFSANELER VE EFSANELER

BÖLÜM 9: AY IŞIĞINDA DENEMELER

BÖLÜM 10: KAYIP KILIÇLAR

BÖLÜM 11: GILARABRYWN

BÖLÜM 12: DUMAN VE KÜL

BÖLÜM 13: SANATSAL VİZYON

BÖLÜM 14: KARANLIK ÇÖKÜYOR BÖLÜM

15: NOVRON'UN VARİSİ EKSTRA

YAZARLA TANIŞIN

RÖPORTAJ

İMPARATORLUĞUN YÜKSELİŞİ ÖN İZLEMESİ

MICHAEL J. SULLIVAN'IN KİTAPLARI TERİM
VE İSİM SÖZLÜĞÜ TELİF HAKKI

Telif hakkı

Bu kitaptaki karakterler ve olaylar kurgudur. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tesadüfidir ve yazarın niyetinde değildir.

Telif hakkı © 2011 Michael J. Sullivan

(*The Crown Conspiracy* © 2007 ve *Avempartha* © 2009)

Rise of Empire kitabından alıntı, telif hakkı © 2011, Michael J. Sullivan

Harita, Michael J. Sullivan

Tüm hakları saklıdır. 1976 tarihli ABD Telif Hakkı Yasası'nda izin verilen durumlar haricinde, bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz, iletilemez veya bir veritabanında veya erişim sisteminde saklanamaz.

Orbit

Hachette Kitap Grubu

237 Park Avenue, New York, NY 10017

www.hachettebookgroup.com

www.orbitbooks.net

İlk e-kitap baskısı: Kasım 2011

Orbit, Hachette Book Group, Inc. şirketinin bir markasıdır. Orbit adı ve logosu, Little, Brown Book Group Limited şirketinin ticari markalarıdır.

Yayıncı, kendisine ait olmayan web sitelerinden (veya bunların içeriğinden) sorumlu değildir.

ISBN 978-0-316-20071-4

İçindekiler

ÖN KAPAK GÖRÜNTÜSÜ HOŞ

GELDİNİZ

ADANMA

YERLER

HARİTALARI

KİTAP I: TAÇ KOMPLOSU BÖLÜM 1:

ÇALINAN MEKTUPLAR

BÖLÜM 2: TOPLANTILAR

BÖLÜM 3: KOMPLOLAR

BÖLÜM 4: WINDERMERE

BÖLÜM 5: ESRAHADDON

BÖLÜM 6: AY IŞIĞINDAKİ AÇIKLAMALAR

BÖLÜM 7: DRONDIL Tarlaları

BÖLÜM 8: DENEMELER

BÖLÜM 9: KURTARANLAR

BÖLÜM 10: TAÇ GIYME GÜNÜ KİTAP II:

AVEMPARTHA

BÖLÜM 1: COLNORA

BÖLÜM 2: TRAKYA

BÖLÜM 3: BÜYÜKELÇİ BÖLÜM 4:

DAHLGREN

BÖLÜM 5: KALEN BÖLÜM

6: YARIŞMA

BÖLÜM 7: ELFLER VE İNSANLAR

BÖLÜM 8: EFSANELER VE EFSANELER

BÖLÜM 9: AY IŞIĞINDAKİ DENEMELER

BÖLÜM 10: KAYIP KILIÇLAR

BÖLÜM 11: GILARABRYWN BÖLÜM 12:

DUMAN VE KÜL BÖLÜM 13:

SANATSAL VİZYON

BÖLÜM 14: KARANLIK ÇÖKÜYOR

BÖLÜM 15: NOVRON'UN VARİSİ

EKSTRA

YAZARLA TANIŞIN
RÖPORTAJ
MICHAEL J. SULLIVAN'IN RISE OF
EMPIRE KİTAPLARININ ÖN İZLEMESİ
TERİM VE İSİM SÖZLÜĞÜ TELİF HAKKI

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

